

QUAY
HƯƠNG
HOA SƠN

CHẬP THÔNG
NHẬT CÂN

Chí

Cô Ấy Là Hương Hoa Sơn Chi

Chấp Thông Nhất Căn

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

Editor: Tiểu Mạn Thầu

Hán Việt: Tha Thị Chi Tử Hoa Hương.

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, đô thị tình duyên, nam CEO x nữ điều chế hương, ngọt-sủng, HE.

Độ dài: 79 chương + 28 phiên ngoại.

Ngày mở hồ: 11/03/2020

Ngày lấp hồ: 9/10/2020

Văn án 1:

Thiên Chi là hoa khôi giảng đường của toàn trường, không hiểu sao mới năm ba mà cô đã đăng kí kết hôn.

Mà mới đăng kí không thôi thì làm sao mọi người biết??? Bởi vì vị kia nhà cô nói rằng muốn mọi người cùng chung vui, cho có không khí náo nhiệt.

Thế là cô cũng chiều theo, đến phát kẹo mừng cho bạn bè trong trường, còn tổ chức một buổi tiệc rượu nhỏ.

Trong lớp biết tin hoa khôi giảng đường đã kết hôn, mọi người cực kỳ kinh ngạc. Buổi tiệc được tổ chức ở khách sạn sáu sao sang trọng nhất thành phố, trên bàn tiệc có một nữ sinh cười nhạt, nói không chừng cô gả cho cái

tên nhà giàu đầu trọc bụng phệ nào đó, coi chừng không thoả mãn được cô.

Một khi lời đồn đã xuất hiện, nhanh chóng được truyền đi.

Mãi đến một ngày, Thiên Chi đi tham gia một cuộc hội thảo trong trường với bạn cùng phòng. Sau khi ngồi xuống, cô vô tình ngược mắt nhìn lên, chàng trai trên sân khấu khí chất sáng ngời, cặp chân mày xinh đẹp, đẹp trai xuất chúng.

Bạn cùng phòng vô cùng kích động, không cẩn thận chạm vào màn hình điện thoại của Thiên Chi làm nó sáng lên, hiện lên khuôn mặt đang say giấc của nam thần —

Đó là do ngày hôm qua bị người nào đó ép phải thay ảnh đại diện

Bạn cùng phòng:???

Vẻ mặt Thiên Chi bình tĩnh, nhưng giây tiếp theo —

Hình nền máy tính của nam thần hiện lên màn hình lớn, giấy chứng nhận kết hôn đỏ chói trên đó có ảnh một đôi trai tài gái sắc. Nhất thời cả hội trường nhón nháo cả lên.

A a a!!!

Ảnh nhà gái trên giấy đăng ký kết hôn con mẹ nó còn không phải là! Hoa khôi quảng đường! Thiên! Chi! Sao!!!

Văn án 2:

Nhà điều chế nước hoa hàng đầu thế giới Thiên Chi đang phát sóng trực tiếp trên Weibo, nháy mắt đã hơn ngàn vạn lượt xem.

Khu trưng bày nước hoa chiếm đến tận 300 mét vuông của cô xuất hiện, màn ảnh vô tình chiếu vào chàng trai đứng yên lặng cầm máy quay cho cô,

gương mặt thon gọn hoàn toàn khớp với ảnh bìa của tạp chí tài chính.

Chỉ là —

Mày của chàng trai chau lại.

Mọi người còn cho rằng anh đang mất kiên nhẫn, lão đại lại đưa đến một lọ nước hoa, giọng điệu lười nhác: “Chọn lâu quá vậy? Một lúc nữa dùng mùi này đi, anh thích.”

Phát sóng trực tiếp trăm mặc một lúc, sau đó lại bùng nổ.

Đây chính là ông xã trong truyền thuyết đó sao? Thật là hành hạ người khác.

Trọng điểm: Sủng thê cuồng ma siêu cấp kiếm tiền x tiểu tiên nữ dịu dàng siêu cấp tiêu tiền.

*Thái tử gia kiêu ngạo x Nữ sinh viên da trắng xinh đẹp (Nhà điều chế nước hoa hàng đầu thế giới).

*Điều chế nước hoa, thuận tiện trêu ghẹo nam thần.

#Chẳng sợ rục rĩ cùng nhau, muôn vàn tình yêu vây quanh, anh chỉ yêu mình em thôi#

Hướng dẫn trước khi đọc:

1. 1v1, sủng văn về tình yêu và hôn nhân.
2. Siêu ngọt, cùng nhau trưởng thành, không ngọt cho giọt tóc tác giả.
3. Có thể có chút Mary Sue, không yêu đừng nói lời cay đắng.

Mục lục

- [Chương 1: Cô dâu nhỏ](#)
- [Chương 2: Cầu hôn](#)
- [Chương 3: Em là người thích hợp nhất](#)
- [Chương 4: Ông xã tương lai](#)
- [Chương 5: Chiều chuộng](#)
- [Chương 6: Em vẫn còn mang thù sao?!?](#)
- [Chương 7: Anh ngủ chưa?!?](#)
- [Chương 8: Cuốn chăn](#)
- [Chương 9: Khẩn trương như vậy sao?!](#)
- [Chương 10: Tận dụng thời cơ](#)
- [Chương 11: Xem cô là móng heo mà gặm](#)
- [Chương 12: Đêm Tân Hôn](#)
- [Chương 13: Đêm Tân Hôn](#)
- [Chương 14: Hoá ra anh thích màu sắc này!](#)
- [Chương 15: Khách sạn](#)
- [Chương 16: Tổng Khổng Tước xoè đuôi](#)
- [Chương 17: Không đứng đắn](#)
- [Chương 18: Chỉ thích đùa bỡn](#)
- [Chương 19: Không được mặc váy ngắn](#)
- [Chương 20: Màu hồng nhạt](#)
- [Chương 21: Có nhớ anh không?](#)
- [Chương 22: Màu yêu thích](#)
- [Chương 23: Thích như vậy sao?](#)
- [Chương 24: Suy nghĩ về tình yêu](#)
- [Chương 25: Heo con Bội Kỳ](#)
- [Chương 26: Món đồ Trong tủ đầu giường](#)
- [Chương 27: Nhu yếu phẩm cần thiết](#)
- [Chương 28: Chuyện này thực xấu hổ nha](#)
- [Chương 29: Cô gái của tôi](#)
- [Chương 30: Còn có rất nhiều mảnh khoé nha](#)
- [Chương 31: Bà xã của tôi](#)
- [Chương 32: Lâm Thanh Lai](#)
- [Chương 33: Tiểu gia hoả](#)

- [Chương 34: Ngâm suối nước nóng](#)
- [Chương 35: Đại móng heo*](#)
- [Chương 36: Váy ngắn như vậy à!](#)
- [Chương 37: Nổ phòng bếp](#)
- [Chương 38: Đến giám sát em](#)
- [Chương 39: Đưa thẻ phòng](#)
- [Chương 40: Nghiên cứu kịch bản đêm khuya](#)
- [Chương 41: Phòng 8888](#)
- [Chương 42: Đêm nay ở lại cùng anh được không?](#)
- [Chương 43: Tiểu vương tử ở quán bar](#)
- [Chương 44: Phải phạt em như thế nào đây](#)
- [Chương 45: Đối với ai nhận nhạo](#)
- [Chương 46: Dear DD](#)
- [Chương 47: Cát giấu người đẹp](#)
- [Chương 48: Vội vàng trở về để sủng hạnh em](#)
- [Chương 49: “Ái phi”](#)
- [Chương 50: Tổng khống tước bật chế độ lật xe](#)
- [Chương 51: Giáo dục chân chính](#)
- [Chương 52: Quá thường xuyên](#)
- [Chương 53: Mức độ tức giận](#)
- [Chương 54: Hoa hòe loè loẹt](#)
- [Chương 55: Anh trai, đến đây](#)
- [Chương 56: Sức chịu đựng tốt](#)
- [Chương 57: Sức chịu đựng tốt](#)
- [Chương 58: Anh Kỳ Thâm =?](#)
- [Chương 59: Nếu không thì thật có lỗi với tên gọi mà em đã đặt](#)
- [Chương 60: Khen ngợi tặng bốc ông xã của con đi](#)
- [Chương 61: Anh trai là tốt nhất](#)
- [Chương 62: Lâu ngày sinh tình](#)
- [Chương 63: Tôi là ông xã của cô ấy](#)
- [Chương 64: Một chút phong tình](#)
- [Chương 65: Không thèm để ý đến anh](#)
- [Chương 66: Anh quan tâm em](#)
- [Chương 67: Nhớ kỹ phải pha sữa bò cho Bảo Bối ngọc](#)
- [Chương 68: Ngay cả ông xã của mình cũng không nhận ra?](#)
- [Chương 69: Có như vậy mà đã không chờ đợi được rồi à?](#)

- [Chương 70: Bên ngoài đều là đám đàn ông thô lỗ](#)
- [Chương 71: Đêm nay đến phòng anh](#)
- [Chương 72: Chung vui](#)
- [Chương 73: Danh chính ngôn thuận đánh dấu chủ quyền](#)
- [Chương 74: Phát thiệp mời](#)
- [Chương 75: Không chùng gả cho cái tên đầu trọc](#)
- [Chương 76: Người đàn ông trên màn hình khoá điện thoại của em là ai vậy?](#)
- [Chương 77: Giấy kết hôn đỏ chói](#)
- [Chương 78: Anh trai ôm em ngủ](#)
- [Chương 79: Hoàn chính văn](#)
- [Chương 80: Phiên Ngoại 1: Kệ trung bày 300 lọ nước hoa và nhà kính trồng hoa](#)
- [Chương 81: Phiên ngoại 2: Quỳ sấu riêng](#)
- [Chương 82: Phiên ngoại 3: Vui đầu vào hôm cổ & Còn có em mà](#)
- [Chương 83: Phiên ngoại 4: Dear DD& âm thầm nhận nhạo](#)
- [Chương 84: Phiên ngoại 5: Tổng khổng tức phát một lời mời trực tuyến](#)
- [Chương 85: Phiên ngoại 6: Cô vợ nhỏ xinh đẹp của Tổng tổng](#)
- [Chương 86: Phiên ngoại 7: Gọi ông xã & rượu Blueberry.](#)
- [Chương 87: Phiên ngoại 8: Tạo kiểu & bắt cô vợ nhỏ](#)
- [Chương 88: Phiên ngoại 9: \[Tổng Khổng Tức\] quay ngựa rồi!](#)
- [Chương 89: Phiên Ngoại 10: Giải thích “Phóng đãng” & Gương mặt xinh đẹp đến từ phương Đông](#)
- [Chương 90: Phiên ngoại 11: \[@Tập đoàn Tổng thị: !\[\]\(fd4127b9e2af37bd6ea0fa06afa8e6d8_img.jpg\) !\[\]\(3278d6283d12f18012b5aa7d40747611_img.jpg\) !\[\]\(bb96b32142ec45f72f12316beae3ef61_img.jpg\) ng hộ vô điều kiện\]](#)
- [Chương 91: Phiên ngoại 12: Tổng Khổng Tức ghen](#)
- [Chương 92: Phiên ngoại 13: € !\[\]\(a75d0d7d1ac0ea815a0c027a77b137d5_img.jpg\) Một lúc nữa dùng mùi này đi, anh thích.”](#)
- [Chương 93: Phiên ngoại 14: Tạm được cái con mẹ bạn :\).](#)
- [Chương 94: Phiên ngoại 15: \[Tập đoàn Thiên Lục luôn ủng hộ sự nghiệp của con gái.\]](#)
- [Chương 95: Phiên ngoại 16: Chuẩn bị mang thai](#)
- [Chương 96: Phiên ngoại 17: Thai long phượng](#)
- [Chương 97: Phiên ngoại 18: Tổng Mộ Chi & Tổng Ngải Thiên](#)
- [Chương 98: Phiên ngoại 19: Hai ba con ngủ trên ghế sofa \(1\).](#)

- [Chương 99: Phiên ngoại 20: Hai ba con ngủ trên ghế sofa \(2\).](#)
- [Chương 100: Phiên ngoại 21: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình](#)
- [Chương 101: Phiên ngoại 22: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình](#)
- [Chương 102: Phiên ngoại 23: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình](#)
- [Chương 103: Phiên ngoại 24: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình](#)
- [Chương 104: Phiên ngoại 25: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình](#)
- [Chương 105: Phiên ngoại 26: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình](#)
- [Chương 106: Phiên ngoại 27: Thời niên thiếu](#)
- [Chương 107: Phiên ngoại 28: Gia đình đoàn viên](#)

Chương 1: Cô dâu nhỏ

Edit: Tiểu Mãn Thâu

Mùa thu dần trôi qua, thành phố Ngân nhênh đón đợt khí lạnh đầu tiên của mùa đông. Những chiếc lá khô rơi đầy trên đất, bị gió cuốn đi, mang theo một làn gió lạnh.

Tiếng chuông kết thúc tiết học cuối vang lên, cửa kính trong suốt nơi phòng học, xuất hiện những thân ảnh mờ ảo.

Trên hành lang phòng học, từng âm thanh không ngừng vang lên, nào là tiếng thu dọn sách vở, tiếng cười nói, quang cảnh xung quanh trở nên náo nhiệt.

Tiết học cuối kết thúc đã là xế chiều, cũng đã đến giờ ăn tối của mọi người, hiện giờ thời tiết bắt đầu chuyển mùa, trời dần chuyển tối, trường học được xây dựng rất lâu đời, không có điều hoà, ngay cả máy sưởi cũng không cần nghĩ đến.

Bạn cùng phòng Bùi Anh không ngừng lên tiếng oán giận, sắp cuối khoá mới bắt đầu lo lắng.

“Chi Chi, chút nữa chúng ta cùng nhau đi ăn cơm nhé? Không biết hôm nay nhà ăn có món gì nhỉ?”

“Có lẽ hôm nay không được, ngày mai là cuối tuần, tớ phải quay về nhà.” Giọng nói Thiên Chi rất êm tai, còn mang theo chút ngọt ngào.

Bùi Anh nghe đến đây, đột nhiên dùng mu bàn tay đặt vào trán mình, chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn Thiên Chi nói, “Ôi tớ quên mất, tớ quên hôm nay cậu

phải về nhà, nhớ không lầm thì cậu từng nói, một tuần phải về nhà một lần đúng không?”

Thiên Chi gật đầu “Đúng vậy, nhưng mà Tiểu Bùi à trí nhớ của cậu tệ đến thế sao, mỗi lần cậu đều phải hỏi lại một lần.”

Bùi Anh thành thực thu dọn sách vở trên bàn, dùng tay vỗ nhẹ vai Thiên Chi, “Nào cá vàng ấy mà.”

Thiên Chi là người ở thành phố Ngân, trong nhà vẫn còn ba mẹ già, cho nên mỗi tuần phải về nhà một lần, cho dù mưa to gió lớn cũng phải quay về nhà.

Tuy Bùi Anh tự nhận bản thân mình cũng là một người người con hiếu thảo, nhưng không thể sánh bằng cái người đang đứng trước mắt này.

Dù sao cũng đã là sinh viên năm ba, mọi người đều vì tương lai của mình cùng tiền đồ phải bôn ba khắp nơi không ngừng lo lắng, không còn biết đến ngày và đêm. Duy nhất chỉ có Thiên Chi, dường như rất bình tĩnh đối mặt với mọi tình huống.

Bùi Anh cười hai tiếng, đeo ba lô lên vai xoay người rời đi, vẫn không quên quay đầu lại nhìn Thiên Chi, “Thực ra tớ cũng khá bận, hiện giờ phải đến thư viện tự học, cậu về nhà nhớ chú ý an toàn, khi nào trở về ký túc xá nhớ báo tớ một tiếng nhé.”

Thiên Chi nói hẹn gặp lại, nhìn bóng dáng Bùi Anh khuất sau cánh cửa, lúc này mới thu hồi tầm mắt đứng dậy.

Cô cúi người, thoáng nhìn qua cửa sổ, ngược mắt nhìn sắc trời bên ngoài cửa kính. Trên mặt kính có vài vết ố vàng, mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ, nhưng vẫn nhìn thấy được phong cảnh bên ngoài, trời đã chuyển tối.

Thiên Chi không mang nhiều đồ, cầm ba lô của mình lên, trực tiếp đi xuống cổng trường bắt taxi. Hiện giờ cô phải đến nhà họ Tần, cô không muốn gọi điện bảo tài xế đến đón mình, muốn tự mình bắt xe trở về, cô không thích

làm phiền đến người khác.

Xe chạy trong nội thành một lúc, lại rẽ vào con đường phía Nam. Chạy trên đường quốc lộ vài vòng, liền dừng lại trước cổng đại viện.

Ven đường không có bóng người, chỉ có hai ngọn đèn đường hiu quạnh đứng sừng sững tại nơi đó, chiếu sáng một đoạn đường nhỏ, đây chính là quang cảnh ngày đông.

Thiên Chi thanh toán tiền xe, sau đó bước xuống xe, bên ngoài đã sáng hơn một chút. Nhưng không giống như cô đã nghĩ, căn nhà của nhà họ Thiên vẫn một mảnh tối đen. Thiên Chi là con gái duy nhất của nhà họ Thiên, lúc năm tuổi, ba mẹ Thiên bắt đầu tiếp quản tập đoàn cho nên lúc nào cũng bận rộn, không thường xuyên trở về nhà, đành phải giao Thiên Chi cho ông bà nội chăm sóc.

Chờ đến khi cô lớn hơn một chút, được ba mẹ đón về đây, nhưng trên thực tế cũng không có điều gì thay đổi, ba mẹ Thiên vẫn bận rộn như cũ, thỉnh thoảng mới trở về nhà thăm cô. Cứ đi đi về về như vậy, vô cùng bất tiện.

Trong đại viện này toàn là những gia đình không phú cũng quý, thường xuyên hợp tác trên thương trường, giao tình cũng khá tốt.

Lúc ấy nhân dịp mọi người họp mặt với nhau, muốn tiểu Thiên Chi thay phiên đến nhà bọn họ ở một thời gian, trong nhà bọn họ đều có những đứa trẻ đồng trang lứa với Thiên Chi, có thể cùng nhau chơi đùa cùng nhau đi học, trông rất hoà hợp.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cách này không còn hiệu quả, Thiên Chi là bé gái, cũng đã trưởng thành, mấy đứa nhóc trong đại viện đều là một đám Ma Vương, nhưng lại rất yêu thích em gái nhỏ này, ai cũng muốn mời cô về nhà chơi, bắt đầu xảy ra hiềm khích.

Sau đó, trong đại viện chỉ có nhà họ Tần có con gái, mỗi lần ba mẹ Thiên bận việc, sẽ dứt khoát đem gởi Thiên Chi đến nhà họ Tần.

Thời gian dần dần trôi qua đám con trai trong viện đã trưởng thành, từng người lục tục ra nước ngoài du học, để khi trở về sẽ tiếp quản sự nghiệp của gia đình, cho nên lúc Thiên Chi năm sáu tuổi, bọn họ đã ít qua lại với nhau.

Mà việc Thiên Chi ở nhà họ Tần đợi ba mẹ, cũng đã thành thông lệ quen thuộc. Mà cái thói quen này, vẫn luôn kéo dài đến năm cô vào đại học.

Chỉ cần ba mẹ Thiên không về nhà, thì cô không thể vào nhà, chỉ có thể đến nhà họ Tần. Thiên Chi thu hồi tầm mắt, sau đó đứng dựa vào cửa lớn của nhà họ Thiên, tuy xung quanh một mảnh tối đen, nhưng lại xuất hiện một ánh sáng nhỏ. Cô cảm thấy tò mò, nghiêng mặt nhìn về tiểu viện của nhà họ Tống, lần trước cô trở về phía đó không có sáng đèn ——

Cánh cửa của nhà họ Tống không đóng kín, hiện giờ chỉ khép hờ, một ánh sáng trải dài trên mặt đất, vừa vặn xuất hiện trước chân cô.

Thiên Chi dừng bước, còn chưa kịp quan sát bên đó, đột nhiên cánh cửa nhà họ Tần lại mở ra, ngay sau đó, một dung mạo xinh đẹp của quý phu nhân hiện ra.

Thiên Chi nghe thấy tiếng mở cửa liền xoay người lại, tầm mắt hai người giao nhau. Mẹ Tần nở nụ cười, thân mật vỗ tay với Thiên Chi, “Chi Chi cuối cùng cháu cũng về rồi, đợi cháu lâu lắm đấy, mau vào nhà, nếu không đồ ăn nguội mất.”

Nháy mắt Thiên Chi thu hồi suy nghĩ, vội bước nhanh về phía nhà họ Tần. Hôm nay ba Tần không có ở nhà, trong nhà chỉ toàn là phái nữ.

Bao gồm mẹ Tần, dì giúp việc, và Tần Cẩm. Tần Cẩm đang chơi di động, chậm chậm ngẩng đầu lên, gương mặt liếc nhìn Thiên Chi, ánh mắt trước sau vẫn lộ ra sự chán ghét.

Nhưng khi Tần Cẩm nhìn thấy cái bao lô nhỏ của Thiên Chi đặt trên mặt đất, sắc mặt Tần Cẩm càng trở nên cổ quái.

Hai người bọn họ không quá thân thiết, Thiên Chi cũng không để ý đến Tần

Câm, cô không có nghĩa vụ cũng không cần thiết tỏ ra thân thiện với Tần Câm. Trái lại Tần Câm luôn dùng thái độ chán ghét cùng chằm chọc nhìn cô.

Chỉ là từ trước đến nay Thiên Chi không quan tâm đến thái độ khó chịu của Tần Câm.

Trên bàn cơm, mẹ Tần vẫn như cũ hỏi thăm tình hình học tập và dự định tương lai của cô như thế nào, Thiên Chi nói rõ, sau đó nói thêm vài câu, trước đó Thiên Chi đã chuẩn bị tốt câu trả lời, cho nên ứng phó khá dễ dàng.

Ngay sau đó trên bàn ăn lâm vào trầm lặng, ba người đều không nói chuyện, chỉ có tiếng chén đũa chạm vào nhau.

Tần Câm không còn tâm tình ăn cơm, cô ta vừa mới nghẹn một cổ hoả khí, muốn trút giận vào người Thiên Chi. Nhưng đối phương không hề để ý, càng làm Tần Câm cảm thấy mình như đắm vào băng, vô cùng khó chịu.

Mà đối phương chỉ cúi đầu dùng cơm, cần cổ thon dài hiện ra, làn da trắng bóng như một loại men sứ thượng hạng.

Đèn trần chiếu ánh sáng ấm áp lên bàn cơm, ánh lên gương mặt nhỏ nhắn của Thiên Chi, hàng lông mi dài rũ xuống, trông giống cây quạt nhỏ, đen nhánh còn cong vút.

Từ bé Thiên Chi đã rất xinh đẹp, nét đẹp hoàn mỹ này như toát ra từ trong xương tủy, cho dù muốn che giấu cũng không che giấu được, chỉ cần lơ đãng nhắc tay đã lộ ra ngoài.

Khi còn nhỏ nét đẹp này chưa được phô ra hoàn toàn, nhưng càng trưởng thành càng kiều diễm, thu hút không ít ánh mắt của người khác.

Khi đó, có vài cậu thiếu niên xuất chúng đang trọng độ tuổi trưởng thành, ghét nhất qua lại thân thiết với con gái, nhưng lại yêu thích Thiên Chi. Không biết còn cho rằng cô chính là bảo bối mà bọn họ trân quý nhất.

Khi còn nhỏ cảm thấy không cam lòng vào giờ phút này nghĩ đến càng khiến người ta đau lòng cùng sợ hãi. Trong đầu xoẹt qua một đạo quang, dường như Tần Cẩm nhớ ra điều gì đó.

Cô ta trầm tư một lúc, giống như vô tình nhìn về phía mẹ Tần nói một câu, “Mẹ ơi... Con nghe nói anh Kỳ Thâm đã trở về, lần sau chúng ta mời anh ấy đến nhà dùng cơm nhé?”

Nụ cười nhu hoà của mẹ Tần chợt tắt, bà liếc mắt nhìn về phía Thiên Chi, nhẹ giọng nói, “Chuyện này tính sau đi, có thể qua một thời gian nữa, nhưng lần này Kỳ Thâm trở về, quả thực không ai biết cả, trở về rất đột ngột.”

Tần Cẩm thuận miệng lên tiếng, tầm mắt gắt gao đặt trên người Thiên Chi, kinh ngạc nói, “Như vậy sao..... Hoá ra không ai biết....”

Cô ta cố tình kéo dài âm cuối, dường như muốn ám chỉ điều gì đó. Kỳ thật không chỉ có Tần Cẩm, mà chính Thiên Chi cũng kinh ngạc.

Không ai biết sao?

Tần Cẩm luôn quan sát sắc mặt của Thiên Chi, nhìn thấy biểu tình của cô như lạc vào mộng, nhất thời cảm giác kinh mạch của mình được đả thông, vô cùng thoải mái.

Thiên Chi vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, liền nghe thấy giọng cười đầy châm chọc của Tần Cẩm vang lên, dường như nghĩ đến việc người khác đồng cảnh ngộ với mình, còn giống như đang cảm khái chuyện này.

“Anh Kỳ Thâm cũng thật là, chẳng chịu nhắn một tin trên Wechat báo cho mọi người biết gì hết, lúc nào anh ấy cũng thần thần bí bí, ngay cả một cuộc gọi thăm hỏi cũng không có, anh ấy trở về nước đột ngột như vậy, hẳn là có tính toán riêng của mình.”

Vốn dĩ Thiên Chi đang cầm di động bắt chợt nghe thấy lời nói này, cô thuận

tay mở màn hình lên, nhìn vào màn hình di động.

Trong hộp tin nhắn của Wechat, vẫn yên ắng ——

Cô chợt nhìn thoáng qua tài khoản [q] hiện trong danh bạ liên lạc.

*

Trong phòng bao VIP của thành phố Ngân, nhìn vô cùng xa hoa trụy lạc, nhất thời choáng ngợp trong không gian sang trọng này.

Trên cái ghế sô pha da màu đen, có một chàng trai xuất chúng ngồi ở vị trí trung tâm, làn da trắng ngần, dưới ánh đèn mờ ảo đường nét ngũ quan vô cùng rõ ràng. Anh lười biếng dựa người trên ghế sô pha, ngón tay nhíp nhàng gõ lên mặt ghế.

Tổng Kỳ Thâm mới vừa xuống máy bay không bao lâu, đã bị đám bạn bè lôi kéo ra ngoài chơi, không khí trong phòng vô cùng nhộn nhịp.

Lâm Diễm Chi trái ôm phải áp, nhìn anh ngồi một mình ở đó, dường như có chút khó chịu, trực tiếp lên tiếng đầy bất mãn, “Cậu đây thật không nên như vậy, trước khi cậu xuất ngoại chúng ta vẫn thường ra ngoài tụ tập ăn chơi kia mà, hiện giờ trở về nước còn làm ra vẻ đại thiếu gia khó gần, trưng bộ mặt lạnh đó ra làm gì?”

Tổng Kỳ Thâm nghe thế liền liếc mắt lại đây, đôi mắt đào hoa sáng quắc, không có ý thu liễm lại, đuôi mắt kéo dài, còn hơi nhếch lên.

Dường như lời nói của Lâm Diễm Chi đã nhắc nhở anh nhớ ra điều gì đó. Tổng Kỳ Thâm cũng không buồn ngẩng đầu, “Tớ đi trước.”

Lời này vừa nói ra, anh liền đứng dậy, chỉnh lại tay áo của mình. Lâm Diễm Chi kinh ngạc đến cảm cũng muốn rớt xuống đất, anh ta ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử đặt phía trên màn hình lớn, chỉ mới 7 giờ rưỡi tối mà thôi.

Con mẹ nó, hiện giờ chỉ mới bắt đầu cuộc vui thôi mà. Không còn tâm trạng

ôm ôn hương nhuyển ngọc ở trong lòng, Lâm Diễm Chi lập tức đẩy hai cô em nóng bỏng kia ra, cầm ly rượu, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa.

“Mẹ nó mới đến được một lúc, cậu đã đòi đi, chi bằng không đến thì hơn, chưa kịp vui chơi gì cả, cậu cũng thật là không có nghĩa khí đấy.”

Tống Kỳ Thâm không đáp lời, chỉ thoáng nhìn qua Lâm Diễm Chi.

Lâm Diễm Chi hung hăng kéo một hơi thuốc, “Nếu không biết, còn cho rằng cậu vội về nhà vì có ôn hương nhuyển ngọc đang chờ ở nhà đấy, không phải cậu bận trăm công ngàn việc sao, hiện giờ còn muốn đi gặp ai?”

Nói thật, lần tụ tập này Lâm Diễm Chi phải mất chín trâu hai hổ mới lôi kéo được vị tôn Phật này đến đây. Bất quá vị Tôn Phật cũng xem như là kẻ trọng chữ tín, đến đây chỉ toàn ngồi yên một chỗ —— Ngay cả nửa điểm quà phận cũng không có.

Tống Kỳ Thâm chỉnh lại tay áo, vẻ mặt ung dung, ngón tay thon dài đặt trên cà vạt kéo nhẹ, lúc này mới khôi phục lại dáng vẻ phong độ thường ngày, liếc mắt nhìn Lâm Diễm Chi.

“Đi gặp ai à?”

Lâm Diễm Chi không hề sợ hãi, trừng mắt với anh, “Con mẹ nó, tôi không có bị đố, cậu không cần dùng giọng điệu đó lặp lại lời tôi vừa nói.”

Tống Kỳ Thâm ngoảnh mặt làm ngơ, dưới ánh đèn mờ ảo, khó khăn lắm gương mặt mới hiện lên chút nhu hoà, dường như giống một bức tranh thủy mặc.

Giây tiếp theo, anh thong thả lên tiếng ——

“Đương nhiên là đi gặp cô vợ nhỏ của tôi rồi.”

Chương 2: Cầu hôn

Edit: Tiểu Màn Thâu

Lâm Diễm Chi nghe xong biểu tình chợt cứng đờ, chân mày cũng nhíu lại, “Cậu đừng có nói với tôi, cậu ở bên Mỹ mấy năm, phấn đấu vì sự nghiệp, còn tiện thể lãnh luôn tờ giấy kết hôn đấy nhé?”

Dừng một chút, dừng một chút, đây có phải là lời nói vừa rồi phát ra từ trong miệng của Tổng đại thiếu gia không nhỉ?

Nháy mắt Lâm Diễm Chi còn cho rằng bản thân mình đang gặp ảo giác nữa đây.

Nói cho cùng khó trách sao Lâm Diễm Chi lại tò mò như vậy.

Tính cách bấy lâu nay của Tổng Kỳ Thâm khá lạnh nhạt, có thái độ xa cách thể nhân, đặc biệt thâm sâu khó lường, còn là một người nắng mưa thất thường, có đôi khi ăn chơi rất điên cuồng, không ai có thể vượt qua anh.

Lúc trước đi đến quán bar chơi không phải đến 3, 4 giờ sáng thì cũng là mặt trời sắp mọc lên cao mới chịu về nhà, không có cuộc vui nào mà vắng mặt Tổng Kỳ Thâm.

Có rất nhiều chuyện không phải anh không muốn làm, cũng không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng đơn giản do anh lười chạm vào. Gia giáo của nhà họ Tổng rất nghiêm, còn là danh gia vọng tộc ở thành phố Ngân, loại người trời sinh khí thể mạnh mẽ, ẩn sâu bên trong luôn là sự kiêu ngạo và tự phụ.

Cũng giống như lời nói vừa rồi từ trong miệng Tổng Kỳ Thâm thốt ra.

Có thể nói với một câu nói này, cũng đủ khiến mặt trời mọc ở phía Tây.

Lâm Diễm Chi là bạn thân từ thuở nhỏ của Tống Kỳ Thâm, lần đầu tiên Lâm Diễm Chi nghe thấy anh đề cập đến vấn đề hôn nhân.

“Không có.” Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều mà giải thích, chột trâm mặc, dừng một lúc bổ sung thêm một câu, “Do ông nội sắp xếp.”

Lâm Diễm Chi trầm tư rồi chớp chớp mắt, thì ra là do trường bồi thúc giục kết hôn.

Quả thực, sau khi Tống Kỳ Thâm ra nước ngoài, lúc nào cũng bận rộn rất ít khi quay về nước, có lẽ cũng gần năm sáu năm rồi. Về việc bên cạnh Tống Kỳ Thâm có phụ nữ hay không Lâm Diễm Chi không rõ lắm, nhưng khẳng định không thấy tin tức nào của đương sự xuất hiện trên báo chí.

Hơn nữa giá trị thị trường của Tống thiếu gia, chính là nước lên thuyền lên, không bao giờ xuống giá.

Nhưng có vài điểm không hợp lý lắm. Nếu là do trường bồi sắp xếp, vì sao gọi là vợ nhỏ?

Còn gọi là.... cô vợ nhỏ??

Lâm Diễm Chi lười vạch trần anh, hai chân bắt chéo, ăn một miếng dưa hấu.

“Cậu thôi đi, sắp xếp thì sắp xếp, cậu cần gì phải gọi người ta là cô vợ nhỏ, thế này là thế nào hả?”

Tống Kỳ Thâm không trả lời, thoáng liếc mắt nhìn Lâm Diễm Chi, “Sao hôm nay cậu lắm lời thế?”

Sức chiến đấu của Lâm Diễm Chi rất ngoan cường, vừa muốn lên tiếng lý luận với anh một phen, kết quả đối phương đã trực tiếp đứng dậy đẩy cửa rời đi, ngay cả bóng dáng cũng không còn.

Lâm Diễm Chi bực tức, liền cầm lấy điện thoại, nhấn tin trong nhóm chat.

Lâm Diễm Chi: [@Toàn thể thành viên. Trời ạ! Tôi cảm thấy Tống Kỳ Thâm cái con sói lớn này sắp có biến!]

*

Từ hội sở bước ra, giống như đứng giữa hai thế giới, một bên với ánh đèn mờ ảo, bên còn lại tối đen như mực.

Tống Kỳ Thâm nghiêng người bước vào trong xe, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Đột ngột quay trở về nơi mình đã sống từ bé, trong ấn tượng ban đầu của anh, chỉ là sự xa lạ, còn có cảm giác xa cách.

Có lẽ do rời đi quá lâu, lần này trở về, không tránh khỏi việc cảm thấy lạ lẫm.

Thường ngày Tống Kỳ Thâm rất bận, lần này trở về nước xem như là thư giãn một chút, bởi vì tiến độ của các hạng mục trong công ty đã không còn gấp gáp như trước, cho nên anh mới có mấy ngày nhàn rỗi.

Anh mở điện thoại lên, vào WeChat, nhìn giao diện trên màn hình.

Bạn bè trong WeChat của anh không nhiều lắm, ngoại trừ những bạn bè chơi chung từ nhỏ, cùng một vài trưởng bối, thì không còn ai nữa. Đối với bạn làm ăn trên thương trường, anh đều giao cho trợ lý toàn quyền phụ trách.

Ánh mắt dừng trên màn hình điện thoại một lúc, trầm tư rất lâu.

Lúc này, giọng nói của chú tài xế ngồi phía trước truyền đến, “Thiếu gia, hôm nay chúng ta trở về Nam Uyển sao?”

Tống Kỳ Thâm khép hờ mắt, dựa người vào ghế, lười biếng nói: “Không, trở

về đại viện của nhà họ Tống.”

Trước kia khi anh chưa xuất ngoại thì đã dọn ra ngoài sống, chọn một căn hộ ở vùng ngoại ô gần núi Nam Uyển, ba mẹ Tống không sống cùng với anh, bọn họ thường xuyên vắng nhà, còn ông nội Tống lại thích đi du lịch, cho nên bọn họ chẳng mấy khi ở nhà, căn nhà cũ luôn vắng vẻ.

Trong khoảng thời gian này đối với Tống gia mà nói, chính là những ngày nhộn nhịp nhất. Ông nội Tống ở Na Uy xa xôi, cố tình dặn dò thím Lý quay về nhà cũ, xử lý ổn thoả mọi việc, còn muốn thím Lý thường xuyên đến đây chăm sóc cho Tống Kỳ Thâm.

Trên thực tế, đêm nay xem như là lần đầu tiên anh quay trở về nơi đó. Thời điểm anh bước vào đại viện, bên nhà họ Tần đèn đuốc sáng trưng, ngược lại bên phía nhà họ Thiên tối đen như mực.

Anh thoáng nhìn qua, lập tức quay người bước vào nhà.

Thím Lý đã sớm biết tin anh trở về nước, chờ rất lâu, mới nhìn thấy Tống Kỳ Thâm vào nhà, thím Lý hỏi han ân cần, đa phần là ôn lại chuyện cũ, còn lời kéo anh hỏi thăm không ngừng.

“Trời lạnh lắm, cháu ăn mặc mỏng manh ra ngoài như vậy, lỡ cảm lạnh thì phải làm sao?” Thím Lý hỏi, vừa nói vừa tiến đến đã ngửi thấy mùi rượu, “Sao lại có mùi rượu thế này, hôm nay cháu uống rượu à?”

Tống Kỳ Thâm gật đầu, “Có uống mấy ly.”

“Thím nói rồi mà! Mũi thím rất thính! Mau, thay quần áo đi, để thím Lý giặt sạch nó cho cháu.” Thím Lý nói xong liền nhìn anh vẫy tay, “Thím có nấu cho cháu một ít canh, uống đi cho ấm bụng.”

“Quần áo không cần giặt, một lúc nữa cháu còn phải ra ngoài một chuyến.” Tống Kỳ Thâm được thím Lý dẫn vào phòng bếp.

Anh không có khẩu vị ăn uống, chỉ bưng chén canh lên uống hai muống

liền đặt xuống.

“Đi ra ngoài? Đã trễ như vậy rồi cháu còn muốn đi đâu?” Thím Lý có chút kinh ngạc.

Tống Kỳ Thâm nhìn vào cửa sổ ở phòng bếp, thoáng liếc mắt nhìn ra bên ngoài, “Cháu đi đến nhà họ Tần.”

Thím Lý không suy nghĩ quá nhiều, mở miệng nói: “Thì ra là vậy, khó có dịp trở về nước một chuyến, nên đi thăm hỏi.”

“Đúng rồi thím Lý.” Không biết Tống Kỳ Thâm nghĩ đến chuyện gì, vội lên tiếng gọi thím Lý.

“Có chuyện gì?”

“Ông nội có nói với thím, về việc đồ vật ông nội muốn đưa cho cháu để ở đâu không?”

“Việc này hả, đồ để ở thư phòng trên lầu hai, cháu lên đó tìm thử xem.” Thím Lý vội vàng kéo hành lý của anh lên phòng, còn tiện tay chỉ về phía lầu hai.

“Hình như là đồ vật rất quý giá, cháu cần dùng nó vào chuyện quan trọng à?”

Đuôi chân mày của Tống Kỳ Thâm nhẹ nhướng lên, “Vâng, cần dùng vào chuyện quan trọng ạ.”

*

Ở nhà họ Tần.

Vừa dùng xong cơm tối, Thiên Chi rảnh rỗi không có việc gì làm, bắt đầu xem điện thoại. Cô đã bước vào năm hai cần phải suy tính cho con đường tương lai sau này, cần chủ động hơn một chút, đa số mọi người đều đã xác

định được mục tiêu trong tương lai bản thân mình nên làm những gì.

Ở trường có tổ chức không ít tọa đàm về việc hướng nghiệp, vẫn luôn kéo dài đến tận khai giảng năm ba.

Thiên Chi ngồi một góc trên ghế sofa, vị trí đối diện là Tần Cẩm, nhưng mà hai người bọn họ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim vô cùng ăn ý không quấy rầy đối phương.

Vừa rồi trên bàn ăn, bộ dạng bình tĩnh của Thiên Chi thiếu chút nữa đã làm Tần Cẩm tức muốn chết, nhưng lúc đó, cô ta đã phát hiện ra một việc, mỗi lần nhắc đến Tống Kỳ Thâm, thái độ của Thiên Chi có chút thay đổi.

Tần Cẩm do dự cả nửa ngày, âm thầm suy đoán, cứ như vậy, ngẫu nhiên sẽ liếc mắt nhìn Thiên Chi vài lần.

“Sao vậy, hôm nay tớ xinh đẹp đến mức làm cậu phải mắt hồn mắt vía à?” Thiên Chi bắt tại trận Tần Cẩm nhìn lên mình, cô ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Quả thực cô không muốn nói thẳng ra, nhưng cô không thích cảm giác bị người khác âm thầm quan sát như vậy.

Hàng mi của Thiên Chi vừa dài vừa cong, đôi mắt long lanh màu hổ phách, dưới ánh đèn càng trở nên sáng ngời.

Tần Cẩm nhìn một lúc, sau đó dời tầm mắt, mắt tự nhiên ho hai tiếng, “Này, ai kia... anh Kỳ Thâm trở về.... Thực sự không có báo cho cậu biết à?”

Thiên Chi không nghĩ tới Tần Cẩm sẽ hỏi đến vấn đề rối rắm này, cô cúi đầu, tiếp tục chơi điện thoại, không trả lời vấn đề này, chỉ nói, “Tớ có tên, không phải tên là này, cũng không phải tên ai kia.”

“Đây không phải là trọng điểm.” Tần Cẩm trừng mắt, ngữ khí không vui.

Dường như Thiên Chi khẽ cười một tiếng, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào

Tần Sâm, sau đó lại nói nhanh như xe lửa chạy, “Có, anh Kỳ Thâm đã sớm nói cho tớ biết chuyện này, còn cố ý gọi điện thoại nói với tớ bé con anh sắp trở về nước, bao nhiêu đó đã là gì, anh ấy còn mua bảy cái túi xách phiên bản giới hạn khác nhau để tặng cho tớ, thế nào nghe xong có thoải mái chưa?”

Tâm tư của Tần Sâm đầy kinh ngạc, vẻ mặt âm dương quái khí, Thiên Chi cảm thấy trong loại tình huống này, nên giải đáp tận gốc.

Quả nhiên cô vừa dứt lời, nhất thời Tần Sâm không lên tiếng đáp lại, hẳn là đã bị dọa sợ.

Chẳng qua là bầu không khí yên lặng này khá lâu, Thiên Chi đợi một lúc lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Sâm ngồi phía đối diện ánh mắt nhìn thẳng đầy ngơ ngác, dường như không có tiêu điểm, nhìn về phía sau Thiên Chi, hình như không phải là đang nhìn cô.

Thiên Chi nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Sâm, tò mò quay đầu lại. Ngay sau đó, trong tầm mắt cô đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cao gầy, đỉnh đạc như cây trúc.

Dáng vẻ trưởng thành của chàng trai, thoát nhìn khác xa dáng vẻ thiếu niên khi xưa. Khung xương mảnh khảnh, một thân khí thể xuất chúng.

Anh đứng trước cánh cửa chưa đóng kín, chỉ khép hờ, hẳn là vừa mới bước vào nhà, trên người vẫn còn vương khí lạnh bên ngoài.

Tần Sâm dần hồi thần, “Anh Kỳ Thâm.....”

Thiên Chi vội quay đầu lại, điện thoại thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Còn chuyện gì xấu hổ hơn khi đang khoác lác lại bị đương sự nghe thấy! Thậm chí là tình huống vừa khoác lác xong lại bị đương sự vạch trần.

Tổng Kỳ Thâm vừa đóng cửa lại, giây tiếp theo, liền nghe thấy bên trong phòng khách có tiếng thứ gì đó rơi xuống đất.

“Bịch” một tiếng, đủ làm mọi người chú ý đến.

Mẹ Tần nghe thấy động tĩnh, vội từ trong phòng bếp bước ra, nhìn thấy Tống Kỳ Thâm, lập tức cười đến không thể khép miệng lại được.

Thiên Chi vội đứng dậy, chân đau cũng không màng, cô không dám ngồi xuống, sau đó Tần Cẩm cũng đứng lên, nhìn mẹ Tần dẫn Tống Kỳ Thâm đến đây.

“Nghe tin cháu về nước, giờ nhìn thấy người mới tin đó là sự thật, trở về lúc nào vậy?” Mẹ Tần bảo dì giúp việc rót trà, nhiệt tình đón tiếp Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm khẽ gật đầu, “Mới vừa trở về ạ.”

“Cái đứa nhỏ này, đến đây cũng không báo với dì một tiếng, để dì còn chuẩn bị một bữa cơm để tiếp đãi cháu chứ.” Mẹ Tần càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, bà vừa nói vừa lơ đãng liếc mắt nhìn con gái nhà mình một cái.

Tần Cẩm phát hiện tín hiệu của mẹ, nhưng hiển nhiên cô ta đã bị việc Tống Kỳ Thâm đột ngột đến đây thăm hỏi làm cho bất ngờ, có chút thụ sủng nhược kinh.

Trong trí nhớ của cô ta, Tống Kỳ Thâm như thế nào mà lại đến nhà mình, trước đây cũng có vài lần ít ỏi, nhưng anh luôn đi cùng ba mẹ Tống, anh không bao giờ đi đến đây một mình.

Mà hiện giờ Thiên Chi còn đứng ngay bên cạnh anh, nhất thời Tần Cẩm ghen hống, nửa lời cũng không nói ra được, rất khó chịu.

Tống Kỳ Thâm đem đồ đặt lên bàn, sau đó thăm hỏi vài câu.

Từ lúc bắt đầu trò chuyện, Thiên Chi đã ngồi xuống, cứ im lặng như vậy, không nói chen vào nửa câu.

Mẹ Tần thận trọng, nhìn thấy hộp quà Tống Kỳ Thâm đem đến, nhìn bề ngoài không tính là quá tinh tế, nhưng lại được gói rất cẩn thận, bên ngoài làm từ tơ lụa thượng hạng, có lẽ đồ vật bên trong rất quý giá.

Từ việc này, bà cũng bắt đầu nói thẳng vào vấn đề, “Kỳ Thâm, cháu đem cái gì đến nhà dì vậy, cái này....là?”

“Là sính lễ.”

Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, ba người phái nữ ở đây đều ngây người.

Thiên Chi nghiêng người về trước, ngược mắt lên liền nhìn thấy ánh mắt của Tống Kỳ Thâm, không nghiêng không lệch, đôi mắt thâm thúy đen nhánh kia, lại đúng lúc nhìn đến cô.

Từ nhỏ đến lớn cô đã biết dáng vẻ anh rất hoàn hảo, gương mặt đẹp trai, lại còn mang theo khí chất sáng ngời, giống như thần sắc hiện giờ của anh, rất thu hút người khác.

“....Sính lễ? Đây là có ý gì?” Mẹ Tần hỏi thần, không hiểu rõ ý tứ của Tống Kỳ Thâm.

Giọng điệu đậm nhiên ban đầu của anh, lúc này lại mang theo chút chân thành, “Dì Tần, cháu cũng muốn nói thật với dì.”

“Hôm nay cháu đến nhà họ Tần, là vì muốn cầu hôn.”

Giọng nói trầm bổng của chàng trai này giống như cơn gió thổi thoáng qua, thật êm tai, còn mang theo mười phần chấn động tâm hồn.

Tần Cẩm cố đè nén sự vui sướng trong lòng, trên mặt có chút thẹn thùng.

Giây tiếp theo, giọng nói của Tống Kỳ Thâm lại vang lên ——

“Ba mẹ của Chi Chi không thường xuyên ở nhà, ông nội của cháu và cháu

dự định, trước tiên đến đây nói với dì một tiếng, sau đó sẽ đến nhà Chi Chi bàn tính chuyện hôn sự.”

Chương 3: Em là người thích hợp nhất

Edit: Tiểu Mãn Thâu

Sau khi Tống Kỳ Thâm nói xong lời nói này, thoáng chốc trong phòng khách rơi vào im lặng, chỉ có tiếng kim đồng hồ không ngừng vang lên, từng tiếng cạch cạch.

Qua một lúc, mẹ Tần mới dần hồi phục tinh thần.

“Nghe cháu nói như vậy dì cũng cảm thấy yên tâm, dì không có ý kiến gì, nếu cháu đã quyết định chuyện này, đến lúc đó nhớ qua nhà bên ấy thương lượng nhé.” Mẹ Tần tiếp tục trò chuyện với Tống Kỳ Thâm, nhưng ánh mắt lại nhìn đến Thiên Chi, “Cháu cũng phải hỏi xem Chi Chi có đồng ý hay không, chuyện này dì không thể tự mình làm chủ.”

Tống Kỳ Thâm khẽ gật đầu, “Cháu đã từng đề cập chuyện này với em ấy.”

Mẹ Tần không biết nên nói gì nữa, nhìn về phía anh, dò hỏi, “Chuyện kết hôn là một chuyện lớn, còn có thể giấu diếm lâu như vậy sao?”

Tống Kỳ Thâm khẽ cúi đầu, “Không phải giấu giếm ạ, chủ yếu cháu muốn chuẩn bị chu toàn một chút.”

Mỗi tháng Thiên Chi sẽ đến ở nhờ nhà họ Tần hai lần, tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng so với ba mẹ Thiên bôn ba làm việc bên ngoài, ngược lại trưởng bối của nhà họ Tần lại là người nhìn thấy quá trình trưởng thành của cô.

Đối với nhà họ Tần, Tống Kỳ Thâm không nghĩ đến việc quá thân thiết, nhưng ít nhất cũng phải thông báo một tiếng, như vậy mới đúng lễ nghĩa.

Trước đó Tống Kỳ Thâm đã từng đề nghị chuyện này với ông nội một lần, nhìn thấy thái độ của ông khá thoải mái, thân thể còn toát ra vẻ bình thản, không nói hai lời liền đem đồ vật quý giá nhất của mình đưa cho anh.

“Đúng vậy, quả thực không thể làm qua loa, nhưng mà món đồ quý trọng như vậy, trước tiên cháu hãy giữ lại đi, cuối cùng người quyết định không phải là nhà của dì.” Mẹ Tần nhìn chàng trai trẻ ưu tú trước mắt, thềm thở dài, có chút tán thưởng, có chút tiếc nuối, còn có chút tư vị không thể diễn tả thành lời.

Sau đó, mẹ Tần đem cái hộp quà kia đến trước mặt Tống Kỳ Thâm.

Từ ban đầu Tần Cẩm đã không lên tiếng, lúc trước còn cảm thấy thẹn thùng cùng kích động chờ mong, nhưng hiện giờ giống như bản thân bị đẩy ngã xuống vực sâu, hoá ra cảm giác thiên đường và địa ngục cách nhau một cánh cửa là như thế này.

Giờ phút này, Tần Cẩm không tài nào nhẫn nhịn được nữa mà kêu lên một câu, “Mẹ ——”

Mẹ Tần dè tay Tần Cẩm lại, không đáp lời cô ta, ý bảo cô ta hãy yên lặng.

Tống Kỳ Thâm cũng không từ chối nữa, vội cầm hộp quà được gọi là sính lễ trở về, nhìn về phía Thiên Chi vẫn luôn ngồi an tĩnh.

Theo sau, anh cầm chặt hộp quà, duỗi cánh tay ra, đưa đến trước mặt cô gái nhỏ, “Nếu đã là sính lễ, vậy người nên giữ nó chính là em.”

Thiên Chi: “.....”

Nhìn hộp quà màu sắc rực rỡ, đột nhiên mí mắt Thiên Chi giật vài cái, một lần nữa rơi vào trầm tư.

*

Thân thể mẹ Tần không được khỏe, nên đã trở về phòng trước. Nhìn thấy thời gian không còn sớm, bà muốn để lại không gian riêng tư cho Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm không ngồi lâu, trực tiếp đưa Thiên Chi về nhà họ Tống.

Trời vào đông thường tối sớm, thời tiết khá lạnh, theo lý mà nói trời lạnh sẽ làm con người ta thanh tỉnh một chút, nhưng Thiên Chi thì không, sau khi cô ngã từ trên ghế sofa xuống, đầu óc trở nên mơ mơ hồ hồ.

Cô ôm hộp quà trong lòng, đi ở phía sau chàng trai này.

Căn nhà của nhà họ Tống ấm áp như mùa xuân, vừa vào cửa đã nhìn thấy thím Lý đứng ở huyền quan đón bọn họ.

“Ai nha, Chi Chi cũng đến à.” Thím Lý cười ngâm ngâm, “Quả nhiên càng lớn càng xinh đẹp nha”

Thiên Chi chào hỏi thím Lý, có chút bối rối, quả thực đã lâu rồi không gặp mặt cảm giác có chút xa lạ. Lúc còn nhỏ cô thường đến nhà họ Tống chơi, thím Lý luôn đối xử nhiệt tình với cô như vậy.

“Anh Kỳ Thâm của cháu nói món đồ này rất quan trọng, thì ra là dùng nó để làm quà tặng cho cháu à?” Thím Lý tiến đến, giúp Thiên Chi cởi áo khoác, ánh mắt nhìn về phía hộp quà kia, đó là món đồ trước khi Tống Kỳ Thâm đi ra ngoài đã mang theo.

Thiên Chi làm theo lời thím Lý, trước tiên đem cái hộp quà đặt lên tủ gỗ, ngoan ngoãn giơ đôi tay lên.

Nghe thím Lý nói thế, cô có chút nghi hoặc, “Cái này rất quan trọng ạ?”

Tống Kỳ Thâm tự cởi áo khoác, không nhanh không chậm tiến nhìn đến đây, “Thím Lý, không phải thím nói với cháu thím có nấu canh sao?”

Thím Lý cầm áo khoác của Thiên Chi, vội vàng vượt phăng cái áo, vốn định

trò chuyện với Thiên Chi hai câu nữa, giờ phút này nghe Tống Kỳ Thâm nói như vậy, thím Lý vội đáp lời, “Đúng nha, thím phải vào phòng bếp hâm nóng nó lại, uống lạnh không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến dạ dày!”

Nháy mắt thân ảnh của thím Lý biến mất sau cánh cửa gỗ màu nâu, Thiên Chi chớp mắt, lúc này mới ngược nhìn lên chàng trai đứng trước mắt.

Tống Kỳ Thâm rũ mắt đón nhận ánh mắt đánh giá của cô, trong đôi mắt có loại cảm xúc không rõ ràng. Trời lạnh như vậy anh chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, sắc mặt sáng ngời, dáng người cao ráo. Áo sơ mi cởi hai nút, lộ khung xương đầy nam tính ra ngoài.

Thấy cô yên lặng đánh giá mình không nói lời nào, vẫn là anh lên tiếng trước.

“Sao vậy, không muốn nói chuyện với anh à?”

Thiên Chi bĩu môi, vì sao anh lại trực tiếp đề cập.... đến chuyện kia hả?”

Vừa rồi nghe thấy hai chữ “Cầu hôn” này thật quá bất ngờ, Thiên Chi còn cho rằng bản thân mình đang nghe lầm.

Không lâu trước đây từ chỗ ba mẹ cô biết được việc Tống Kỳ Thâm văt vả xin Wechat của mình, hai người có chào hỏi với nhau, nhưng chỉ nhắn tin đúng một lần đó, bọn họ đã sớm không còn liên lạc nữa.

Ngày đó là lần đầu tiên Tống Kỳ Thâm làm cho cô rất kinh ngạc.

Hôm nay chính là lần thứ hai.

“Em nói xem, chuyện kia, chuyện kia là chuyện gì?”

Nghe Thiên Chi nói xong, Tống Kỳ Thâm lùi về phía sau hai bước, trực tiếp dựa vào tủ gỗ đặt ở huyền quan, cả người toát ra tư thái lười biếng.

“Cầu gì đó.” Thiên Chi buộc miệng thốt ra.

“Thế nào là cầu gì đó?” Chàng trai khẽ nâng mắt lên, không nhanh không chậm tiếp lời cô.

Nhất thời Thiên Chi cứng họng, biết anh cố tình hỏi lại, nhưng giọng điệu hiện giờ của anh hoàn toàn khác xa với lúc ở nhà họ Tần, hơn nữa cô cũng không muốn nhớ lại cảnh chật vật vừa rồi bản thân mình ngã từ trên ghế sofa xuống, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút khó chịu, bây giờ thái độ của anh còn như vậy, càng làm sự khó chịu dâng cao, cuối cùng cũng muốn bộc phát.

Logic này của anh là gì?

Tổng Kỳ Thâm rất có hứng thú nhìn chăm chú sắc mặt khó coi của Thiên Chi, mặt mày đều nhăn lại.

Cô gái nhỏ với khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng mịn, còn trắng hơn cả tuyết vài phần, quả thực cô gái nhỏ trưởng thành rồi, từng cử chỉ đã đủ làm người khác động lòng.

Tổng Kỳ Thâm không để cô có thời gian đặt thêm câu hỏi, “Em vào phòng bếp uống canh đi, đợi lúc nữa lên lẩu, chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

*

Thím Lý chờ ở trong phòng bếp, nhìn thấy Thiên Chi vội nhiệt tình ôm lấy, Thiên Chi không thể thoát thân. Thịnh tình không thể từ chối, cô đành phải uống hết chén canh, cái bụng nhỏ cũng căng tròn.

Sau khi uống canh xong, Thiên Chi chần chừ không muốn đi lên lầu, Tổng Kỳ Thâm đã sớm ở trên lầu chờ cô rất lâu, dứt khoát liền gọi điện thoại bảo cô đi lên.

Sàn nhà gỗ ở nhà họ Tống cũng đã quá lâu đời, mỗi lần bước đi âm thanh kẽo kẹt sẽ vang lên.

Cuối cùng Thiên Chi cũng đi lên lầu một, ngựa quen đường cũ đi vòng qua thư phòng cùng ban công, trực tiếp đi đến phòng ngủ của Tống Kỳ Thâm.

Cửa phòng khép hờ, dường như có thể thấy bóng người bên trong.

Tống Kỳ Thâm đứng trước cái bàn nhỏ, không biết trong tay đang đùa nghịch thứ gì.

Thời điểm cô bước lên lầu đã phát ra tiếng động, hiện giờ lại đẩy nhẹ cánh cửa, Tống Kỳ Thâm đầu cũng không ngẩng lên chậm chạp lên tiếng, “Mau vào đây nhớ đóng cửa lại.”

“.....”

Cuộc nói chuyện ở huyền quan vừa rồi, dưới sự dẫn dắt của anh, Thiên Chi một lần nữa không tài nào không thể hiểu sai ý nghĩa của câu nói này.

“..... Có thể không cần đóng cửa phòng được không?”

Tống Kỳ Thâm không đáp lời, tay chống lên bàn, đứng thẳng người nhìn đến đây, đuôi chân mày khẽ nhướng lên.

Dưới ánh sáng của đèn trần, chiếu sáng lên khuôn mặt anh, nửa sáng nửa tối. Đứng ở khoảng cách xa, làm người ta không nhìn thấy rõ biểu tình hiện giờ trên gương mặt anh là gì.

Thiên Chi vuốt mũi, đưa tay đóng cửa phòng lại, cánh cửa từ từ khép chặt.

Tống Kỳ Thâm giơ tay ngoắc cô lại đây, cô do dự nửa ngày, mới bước đến.

“Với lời đề nghị hôm nay của anh, em có chấp nhận không?” Giọng nói nhẹ nhàng của anh phát ra, phá lệ có chút dễ nghe.

“Trước đó trên WeChat anh đã từng nhắc đến.”

Thiên Chi rũ mắt, hồi tưởng lại cuộc nói chuyện lần trước của hai người.

Nguyên do ban đầu là vì sức khỏe của ông nội Tống gặp vấn đề, sau đó còn xem xét từ gia thế đến thể chất của bọn họ, thậm chí Tống Kỳ Thâm còn ném đến cho cô một bản báo cáo sức khỏe, lấy việc này chứng minh hai người bọn họ có bao nhiêu điểm thích hợp với nhau.

“Trên Wechat chỉ là dự định thôi, hôm nay mới thực sự tiến hành.” Bống nhiên chàng trai chậm rãi lên tiếng, “Anh hỏi này, em suy nghĩ thế nào?”

Không thể nghi ngờ gì thêm chắc chắn bên phía nhà họ Thiên sẽ đồng ý, nhưng phải đợi sau khi hai gia đình gặp mặt bàn tính cụ thể. Bên phía nhà họ Tống càng không cần nói đến, ông nội Tống đối với mỗi hôn nhân này vô cùng hài lòng.

Lúc trước những người này đã giăng sẵn một cái dây, hiện giờ chỉ cần cô nhảy qua thôi.

Thiên Chi cúi thấp đầu nhìn mũi chân, rũ mắt, thoáng nhìn qua mép ghế sofa mềm mại. Thời gian thấm thoát trôi qua, nhưng không ngờ đến mọi thứ ở nơi đây vẫn không thay đổi.

Giống như khi còn nhỏ vào những buổi trưa hè nóng bức, giữa trưa ở đại viện khá buồn tẻ, khi đó cô sống ở nhà họ Tống, ở trong phòng bật điều hoà, lắng nghe tiếng ve sầu kêu bên ngoài cửa sổ, nằm trên sofa ngủ trưa.

Bống nhiên cô hoàn hồn.

Thiên Chi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng về phía anh.

Nói đến năm đó, Tống Kỳ Thâm không chỉ dứt khoát xuất ngoại, lần trở về này khá bất ngờ, ngay cả đề cập đến vấn đề hôn nhân này, tựa như lưu loát rút thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Tống Kỳ Thâm phá lệ có chút kiên nhẫn, không lên tiếng thúc giục cô.

Thiên Chi hít một hơi thật sâu, lên tiếng giải thích cho chính mình, “Em cảm thấy, việc kết hôn là một việc lớn, không thể quyết định qua loa như vậy.”

“Hơn nữa....” Cô kéo dài âm thanh, nói tiếp, “Hôn nhân không xuất phát từ tình yêu....”

Thiên Chi chợt dừng lại, không biết đang suy nghĩ đến chuyện gì, không nói tiếp.

Có lẽ thời điểm không có tình cảm, mới chính là tốt nhất.

Tổng Kỳ Thâm đứng thẳng người, thong thả lên tiếng.

“Không can thiệp đến chuyện riêng của nhau cũng tốt, dần dần bước vào cuộc sống của đối phương cũng tốt, đây không gọi là quá gấp gáp.”

Anh không nhanh không chậm nói, “Tình cảm có thể từ từ bồi đắp, cho dù về sau như thế nào, anh không dự định kết hôn lần thứ hai, như vậy em đã hiểu chưa?”

Thiên Chi hơi há miệng một chút, đôi mắt to tròn long lanh, cuối cùng vẫn tìm cho mình một con đường lui, “Vậy ý của ba em bên kia....”

Tổng Kỳ Thâm hơi cúi thấp người, sống lưng cong xuống, đối mắt với Thiên Chi.

Cô đây là đang thể hiện ý kiến à.

Đuôi chân mày nhẹ nhướng lên, thần thái còn mang theo vài phần khí phách tự đắc của thiếu niên, “Đương nhiên là vô cùng hài lòng.”

Bọn họ đứng khá gần nhau, hơi thở mát lạnh của chàng trai tỏa ra, giống như bông tuyết vờn trên cỏ cây, lại giống một cây tùng bách đĩnh đạc, hương vị sạch sẽ dễ ngửi.

Thiên Chi không nghĩ đến sẽ đứng gần anh như vậy, theo bản năng vội lùi

về sau hai bước, nói sang chuyện khác, nói cho có lệ, “Ừ, sao cũng được.”

“Về sau phải dọn về sống chung với anh.” Tống Kỳ Thâm thấy cô trốn tránh, dứt khoát đứng thẳng người, “Chuyện đầu tiên phải làm chính là đi đăng ký kết hôn, còn có một chuyện quan trọng không kém.”

Thiên Chi không rõ nguyên nhân ngẩng đầu lên, “Còn chuyện gì nữa?”

“Vừa rồi bị ngã, hiện giờ còn đau không?” Hỏi Tống Kỳ Thâm một đường anh lại trả lời một nẻo, đột nhiên hỏi đến vấn đề này.

Thiên Chi ngây người một lúc, sau đó mới phản ứng lại anh nói bị ngã là ngã cái gì.

“.... Không đau.”

Ban đầu vì quá kinh hãi mới ngã từ trên sô pha xuống, quả thực cũng đau nhưng không đau lắm. Chỉ là mỗi lần nhắc đến, những hình ảnh lúc trước cứ không ngừng xuất hiện trong tâm trí của Thiên Chi.

“Còn nữa.”

Tống Kỳ Thâm cười như không cười, không nhanh không chậm nói, “Chẳng phải vừa rồi em nói anh gọi em là bé con à, còn nói anh đã mua cho em bảy cái túi xách phiên bản giới hạn sao?”

.....???

Chương 4: Ông xã tương lai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Hai ngày cuối tuần trôi qua thật nhanh, Thiên Chi cần phải quay trở về trường học.

Thời điểm cô trở về khu đại học Kinh Đại đã là 7 giờ tối, bình thường vào tối chủ nhật sinh viên vẫn sẽ dành thời gian tự học, suốt dọc hành lang khu dạy học, đến cả thư viện đều sáng đèn.

So với không gian yên tĩnh của dãy phòng học, thì cách một con đường tại khu ký túc xá lại náo nhiệt hơn.

Khu ký túc xá của đại học Kinh Đại không phân chia khu nam và khu nữ, cứ mỗi năm đến thời điểm nhập học, tân sinh viên sẽ được sắp xếp ngẫu nhiên vào từng phòng.

Tuy rằng không phân chia nam nữ, nhưng không xảy ra tình trạng nam nữ ở cùng một phòng, mỗi căn phòng ký túc xá ở đây, đa số đều là bạn cùng khoa và cùng giới tính sẽ sắp ở chung phòng.

Đây là một trường đại học lâu đời, khu dạy học được xây dựng từ thế kỷ trước. Trải qua sự gột rửa của thời gian, lớp sơn trên tường đã có vài chỗ bong tróc, lộ ra phần lớp xi măng bên trong.

Tuy nhiên trường học này chính là một trường đại học danh giá, phong cách kiến trúc vô cùng đặc biệt, ngay cả khu ký túc xá cũng mang hơi hướng cổ

xưa.

Đa số phòng ký túc xá của nữ sinh đều là phòng 6 người, thời điểm Thiên Chi nhập học, trong danh sách xếp phòng chỉ còn lại vài người, vì vậy phòng của cô có bốn người.

Trước đó bộ phận quản lý sinh viên có nói qua, bởi vì số lượng tân sinh viên năm nay không nhiều, nếu sau này số sinh viên tăng lên không đủ phòng thì sẽ thêm người vào phòng của bọn cô.

Thông báo này đã được nói ngay từ năm nhất, kết quả gần lên năm ba không thấy bạn học nào được sắp vào, sau khi ở cùng với nhau một khoảng thời gian, thường xuyên qua lại, bọn họ đã hợp thành một thể.

Tuy chỉ có bốn người không nhiều nhưng cũng không ít, vừa đủ, như vậy mới có thể sống chung hoà thuận với nhau.

Thiên Chi không vội quay về ký túc xá, cô đứng ở dưới lầu một lúc.

Thời tiết mùa đông khá lạnh, nhưng cô vẫn có thể chịu đựng được, cô đứng có chút mỏi chân, trực tiếp tìm một băng ghế dài ngồi xuống.

Khu ký túc xá được cây xanh bao phủ quanh năm, hiện giờ đã bước sang đông, trên cành cây vẫn có ít phiến lá xanh, một số cây hướng dương rũ mình xuống, trùng hợp gần ngay băng ghế đá. Thiên Chi vén cây qua một bên, ngồi buồn chán quá, cô dứt khoát móc điện thoại ra xem.

Hai ngày cuối tuần, bởi vì sự xuất hiện của Tống Kỳ Thâm, cô không có thời gian chạm vào điện thoại, cho dù có cũng chỉ được một tiếng đồng hồ.

Ngày thứ bảy, Tống Kỳ Thâm luôn ở bên cạnh cô, buổi trưa và buổi tối cô luôn ở nhà họ Tống dùng cơm. Nhưng đến ngày chủ nhật, anh không còn nhàn rỗi nữa, sau khi nhận một cuộc điện thoại anh bảo mình có việc phải làm, còn dặn dò tài xế buổi tối đưa cô trở về trường học.

Thiên Chi vừa mở WeChat lên, đã nhìn thấy tin nhắn của Tống Kỳ Thâm.

[Anh Kỳ Thâm: Đã về đến trường chưa? Sau này có chuyện gì thì hãy đến tìm anh.]

Đối với vị ông xã đại nhân vừa mới nhậm chức này, Thiên Chi nhìn cách nói chuyện của anh, vẫn luôn cảm thấy vô cùng mới lạ.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô gái nhỏ đánh đánh gõ gõ trên màn hình điện thoại, cứ viết rồi lại xoá, cuối cùng chỉ nhấn lại một chữ.

[Chi Chi: O98k.]

[Click để xem ảnh](#)

(O98k của dân mạng bên Trung thường dùng.)

Nếu hai người bọn họ đã sắp trở thành người một nhà, dù sao cô cũng phải tỏ một chút thành ý.

Cô quyết định sẽ trả lời một cách nghiêm túc.

Với một chữ OK thì đã quá tầm thường và tế nhị..... Người trẻ hiện giờ luôn trả lời bằng icon ——

Liệu như vậy có quá thân thiết rồi không?

Nhưng nếu dùng loại icon hay nhấn với đám bạn cùng phòng, Thiên Chi cảm thấy không thích hợp.

Cứ nhấn O98k vừa thích hợp lại còn có chút nghịch ngợm, không còn từ nào tốt hơn nữa.

Quả nhiên, Tống Kỳ Thâm nhấn lại thực nhanh ——

[Anh Kỳ Thâm: Chữ này có nghĩa là gì?]

Thiên Chi nhìn tin nhắn này, trong đầu liền nghĩ đến dáng vẻ của Tống Kỳ Thâm khi nhận được tin nhắn, có lẽ anh sẽ vuốt cằm, chân mày khẽ nhướng lên.

Bộ dạng tự phụ nhưng lại có một chút ngốc nghếch, còn rất nhân mô cầu dạng*.

(* Nhân mô cầu dạng: là một câu nói mỉa mai. Dạng chó hình người (thành ngữ TQ), thoạt nhìn bề ngoài phong độ nhưng thật ra bên trong lại hèn nhát. Có lẽ ý của nữ chính là nam chính bề ngoài thể hiện mình là người am hiểu mọi thứ nhưng bên trong không hiểu gì cả.)

Cho nên đối với vị huynh đài nhân mô cầu dạng này, ngay cả từ ngữ lưu hành trên mạng mà cũng không biết.

Quả thực mình đã quá đánh giá cao anh!

Thiên Chi lưu loát đem tin nhắn trước đó thu về, nhắn lại một câu khác ——

[Chi Chi: Vâng, em biết rồi.]

Tin nhắn trả lời tiếp theo vô cùng lạnh nhạt và nhạt nhẽo. Tống Kỳ Thâm dường như không phát hiện ra.

[Anh Kỳ Thâm: Ngoan.]

Thiên Chi khẽ vuốt cằm, nhìn chăm chú một chữ kia, đến xuất thần.

Quả thực năng lực thích ứng của Tống Kỳ Thâm so với mình mạnh hơn rất nhiều.

“Thiên Chi?”

“Hả?”

Một giọng nam vang lên bên tai, lúc này Thiên Chi mới hồi phục tinh thần.

Cô ngẩng đầu lên, trước mắt xuất hiện một bóng dáng cao gầy, đây là lớp trưởng của lớp cô, Lâm Tuân.

“Cậu vẫn luôn ngồi chờ ở đây sao?” Ánh mắt Lâm Tuân thoáng nhìn đến băng ghế dài, cũng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái nhỏ.

Thiên Chi nghe anh ta hỏi như vậy, trực tiếp đứng lên, “Lớp trưởng, tớ vừa ngồi xuống đây một lúc thôi.”

Lâm Tuân gật đầu, lấy ra một xấp tài liệu thực dày đưa cho cô.

“Đây là bản thảo mà lần trước cậu tham gia cuộc thi thiết kế, còn có cả giấy khen, phòng giáo vụ bảo tớ đưa nó cho cậu.”

Đại học Thiên Chi chọn học có ngành học nổi tiếng nhất chính là thiết kế, đại học Thịnh Kinh là trường đào tạo chuyên sâu về các ngành nghệ thuật, những năm gần đây trong trường xuất hiện không ít người mới cùng nhân tài xuất sắc, rất nổi danh trong giới thiết kế thời trang.

Bước vào năm hai đại học, bắt đầu phân chia chuyên ngành, nhưng tên chuyên ngành vẫn sẽ không thay đổi, các sinh viên trong lớp cũng không bị chuyển đi lớp khác.

Chẳng qua đều là học liên quan đến thiết kế, nếu tương lai được đào tạo chuyên sâu cùng với sự bồi dưỡng của trường học, khẳng định sẽ có thay đổi rất lớn.

Thiên Chi dựa vào thành tích xuất sắc của bản thân, cô đã là người đi đầu trong việc lựa chọn ngành điều chế nước hoa, một chuyên ngành hợp tác với đại học công nghệ hoá học Kinh Đại để bồi dưỡng toàn diện tài năng của mình.

Giai đoạn trước đó chủ yếu học thiết kế, về sau sẽ học điều chế hương, phải biết thành phần hoá học cơ bản trong tinh dầu hương liệu, việc này tương đối phức tạp và tính đặc thù cao, cho nên yêu cầu đối với sinh viên cũng cực kì cao, bởi vậy có rất ít người lựa chọn con đường này để phát triển sự

nghiệp.

Đây cũng là dự án mới hợp tác giữa đại học Kinh Đại và trường đại học bên Pháp mấy năm gần đây, bọn họ đã trao đổi với nhau, hơn nữa trường học vẫn có các chính sách hỗ trợ.

Nhưng nói đến đây, về phương diện nghiên cứu và đào tạo chuyên sâu chỉ vừa mới có chút tiến triển, việc phát triển trong tương lại vẫn còn ở giai đoạn chờ đợi.

Thiên Chi nhận tài liệu từ trong tay Lâm Tuân, nói lời cảm ơn, “Cảm ơn cậu, đã làm phiền cậu chạy đi một chuyến.”

“Không có gì, năm nay có tổ chức một cuộc thi thiết kế, cậu có muốn báo danh không?”

“Đương nhiên là có, tớ còn muốn lấy thật nhiều điểm ưu tiên.”

Thiên Chi vẫy xấp tài liệu trong tay, cô luôn đặt mục tiêu sẽ đạt được chứng nhận quốc tế, như vậy mới có thể chứng minh năng lực của bản thân mình.

Lâm Tuân nhìn cô một cái, “VẬY à, tớ đi trước nhé.”

Sau khi nói lời tạm biệt với Lâm Tuân, Thiên Chi vẫn không quay về phòng ký túc xá, lại đi đến tiệm bánh nhỏ phía sau khu ký túc xá.

Tiệm bánh nhỏ này bán không ít bánh ngọt và thức uống, cô thường ghé đến đây, làm cho ông chủ cũng quen mặt với cô.

“Như thường lệ bốn cái bánh trứng, hai cái bánh trà xanh, hai cái bánh trứng muối, đúng không?”

Thiên Chi gật đầu, “Vâng, ông chủ ông nhớ rõ thật đấy.”

“Cũng không phải là nhớ rõ như vậy, vì tôi cảm thấy cô gái nhỏ này có khẩu vị rất tốt.”

Ông chủ mỉm cười tủm tỉm, ông ấy rất lưu tâm đến cô, bởi vì cô khá đặc biệt, một lần đến đây là mua tận mấy món liền, dường như ngày nào cũng xuất hiện, mua nhiều nhất chính là bánh trứng, cho dù có đề cử loại bánh mới cô cũng không thay đổi sở thích.

Thiên Chi mỉm cười, cô rất yêu thích hương vị này, hơn nữa các bạn cùng phòng của cô cũng vậy.

*

Thời điểm quay về ký túc xá, trong phòng đã sáng đèn, mở cửa ra, Thiên Chi phát hiện mình không phải là người về trễ nhất.

Thư Hoà ngồi đọc sách, bộ dạng nghiêm túc, Đường Thu Thu ngồi bên cạnh đeo tai nghe, vừa ăn táo vừa xem laptop, có lẽ cô ấy đang xem một bộ phim thần tượng.

Hai người nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức quay đầu nhìn qua. Thiên Chi bước vào phòng không chút do dự, sau đó đóng cửa lại, “Bùi Anh còn chưa về sao?”

Đường Thu Thu tháo tai nghe ra, gặm một bên trái táo, thanh âm phát ra có chút không rõ, “Không nói một tiếng đã ra ngoài, không chừng hôm nay cậu ấy lại đi đến thư viện để nhìn trộm nam thần họ Diệp kia.”

Dứt lời, cô ấy dừng một lúc, bổ sung thêm, “Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, trông cậu ta cứ thần thần bí bí. Buổi tối hôm trước khi Tiểu Bùi nhà chúng ta quay về ký túc xá vẫn còn bình thường, nhưng không biết đêm nay uống trúng thứ gì, mà lại trang điểm lộng lẫy đi ra ngoài.”

Thiên Chi đã hiểu mọi chuyện vội gật đầu, đem tài liệu đặt lên bàn, còn chia bánh trứng cho bạn cùng phòng.

Đường Thu Thu mặt mày hớn hở, hai mắt phát sáng, “Vẫn là Chi Chi của chúng ta tốt nhất, hôm nay tớ cùng Thư Hoà phải trải qua thế giới của hai

người, thật tế nhị biết bao.”

“Thôi đi, cái gì mà thế giới hai người, chỉ cần có một mình cậu cũng đã đủ làm thế giới ồn ào rồi.”

Vẻ mặt Thư Hoà vô cảm, giống như một tên sát thủ lãnh khốc. Nhưng sau khi nói xong, ưu nhã gấp sách lại ——

Bắt đầu ăn bánh trứng.

Khoé môi Đường Thu Thu cong lên, trực tiếp nhào đến, “Tớ sẽ làm thịt cậu đây!!”

Hai người nháo loạn một lúc, đột nhiên cửa phòng mở ra, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã xuất hiện, gương mặt Bùi Anh ửng đỏ, tóc mái rối loạn trông không bình thường.

Đường Thu Thu ngẩng đầu lên liếc nhìn Bùi Anh một cái, “Tiểu Bùi, trước lúc rời đi đến khi quay về, hình như cậu có chút thay đổi.”

Bùi Anh nhìn đến Thiên Chi, thuận thế đi đến đó ngồi xuống, không chút khách khí cầm phần bánh trứng để lại cho mình lên ăn, “Cái gì mà tớ thay đổi?”

“Kỳ lạ lắm, son môi của cậu trông nhạt hơn vừa rồi. Nhưng đây không phải là điểm kỳ lạ nhất, vì sao son môi của cậu còn bị lem ra ngoài?” Ánh mắt của Đường Thu Thu như radar, nhìn chăm chăm khuôn mặt Bùi Anh.

“..... Tớ tự làm không được sao?” Bùi Anh ghen một lúc mới trả lời được một câu này.

Thiên Chi tìm được thời điểm hợp lý, muốn lên tiếng nói.

Cô ho nhẹ, chuẩn bị lên tiếng ——

“Tớ..... Tớ có một chuyện muốn nói với các cậu, cũng không phải là chuyện

lớn gì... nhưng có lẽ không tính là nhỏ nhỉ?”

Nhất thời ánh mắt ba người đều nhìn về phía Thiên Chi.

“Hai ngày trước, đại khái là tớ vừa được người ta cầu hôn.”

Ánh mắt ba người chợt trở nên vi diệu ——

Bùi Anh: “Cầu hôn?”

Thư Hoà: “Đại khái là, vừa được???”

Đường Thu Thu: “Từ khi nào mà cậu có bạn trai, còn cầu hôn nữa???”

Thiên Chi nhỏ giọng nói “Ừ thì”, rồi cô lại gật đầu.

Sau đó cô lên tiếng giải thích, “Ai quy định là phải có bạn trai thì mới được cầu hôn?”

Đường Thu Thu: .....

Nghe cách nói này cũng khá có đạo lý nhỉ?

Ánh mắt Đường Thu Thu nhìn lên cái trán trơn bóng của Thiên Chi. Nhìn xuống dưới là đôi mắt to tròn, sống mũi cao, đôi môi hồng nhuận.

Quả thực toàn thân Thiên Chi toát lên khí chất điềm nhiên của người xưa, nhưng diện mạo lại mang hơi hướng phương Tây, hoàn toàn đối lập nhau ——

Xinh đẹp kiêu diễm, cao quý như một chú mèo Ba Tư. Cho nên, nếu đối tượng được cầu hôn bất ngờ là Thiên Chi, không có gì là không thể.

“Sau đó thì sao, đối phương là ai? Chúng tớ có quen không?” Bùi Anh mang tư thế quần chúng ăn dưa hóng hót.

“Người này các cậu không biết, đây là do người nhà sắp xếp.” Thiên Chi giải thích, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, “Cũng không hẳn gọi là cầu hôn, nhưng có lẽ ý tứ chẳng khác mấy.”

Cái bánh trứng trong tay Đường Thu Thu xém chút nữa rơi xuống đất, “Đây chính là ép hôn trong truyền thuyết, phải môn đăng hộ đối gì đó sao?!”

Thiên Chi im lặng, rũ mắt, dường như đang suy nghĩ đến những lời này, cũng hơi chính xác.

Trải qua một lúc, sau khi cô trầm tư xong, “Có lẽ là như vậy.”

Nhưng không phải đúng hoàn toàn. Thực ra không có ai ép buộc bọn họ cả, cũng không ai đặt dao lên cổ buộc bọn họ đồng ý.

“Cậu đừng cảm quá nhĩ, chuyện lớn thế này, cậu dễ dàng đồng ý như vậy sao?” Thư Hoà lên tiếng, trong lời nói mang theo sự quan tâm.

“Ừ, tớ đồng ý rồi.” Thiên Chi khẽ lên tiếng, mày đẹp nhíu lại, dường như đang cố gắng tìm ra một cái ưu điểm của đối phương, “Anh ấy khá tốt.”

Ánh mắt ba người tức khắc sáng như đuốc, càng ngày càng tò mò.

Bởi vì từ lúc nhập học cho đến nay Thiên Chi chính là hoa khôi giảng đường của đại học Kinh Đại, người theo đuổi xếp thành một hàng dài, có thể nói là xếp hàng từ trong trường ra đến ngoài cổng.

Trong số đám người đó có không ít những thành phần ưu tú, ngay cả những đàn anh từng học ở Kinh Đại, thậm chí là đã tốt nghiệp cũng mong Thiên Chi có thể phát cho mình một cành ôliu.

Nhưng cô không đáp ứng ai cả, ánh mắt cô rất cao. Với một câu “Anh ấy khá tốt” này, chính là một câu khen ngợi, lại tựa như một câu nói đồng ý.

Người có thể để Thiên Chi đặt vào mắt, chắc chắn vô cùng ưu tú!

“Mau nói xem, ấn tượng của cậu đối với vị ông xã tương lai này như thế nào! Để chúng tớ còn suy tưởng ra! Có ảnh không??” Ba người tụ lại một chỗ, chờ mong câu trả lời của Thiên Chi.

“Không có ảnh.”

Nhưng nếu nói về ấn tượng. Thiên Chi cẩn thận hồi tưởng một chút, trong đầu nhớ đến một chuyện, chính là cuộc trò chuyện vừa rồi giữa cô và Tống Kỳ Thâm.

“Anh ấy, có hơi cổ hủ.”

Mặt ba người:???

“Về tuổi tác, cũng khá lớn.”

Mặt ba người: .....

Chương 5: Chiều chuộng

Edit: Tiểu Màn Thâu

Nhìn thấy ba ánh mắt kia đồng loạt đặt trên người mình còn dần trở nên quái lạ ——

Thiên Chi lập tức giải thích, đưa bàn tay lên, xòe năm ngón tay ra, quơ quơ trước mặt ba người. Đường Thu Thu nhìn chăm chăm động tác của Thiên Chi không chớp mắt, sắc mặt càng thêm hoảng sợ, nói cũng lắp bắp, giọng nói run rẩy, “Năm .....50???”

Thư Hoà ngồi bên cạnh nghe Đường Thu Thu nói lắp bắp, có hơi tức giận, “50 gì chứ, cậu đang nói bậy cái gì vậy?”

Vừa dứt lời, cô ấy trả lời rất chắc chắn, “Theo tớ thấy! Ý cậu ấy ám chỉ vị kia có khuôn mặt nhỏ như bàn tay.”

Sắc mặt hai người còn lại càng thêm vi diệu, vẫn là Bùi Anh phản ứng đầu tiên, hỏi thẳng Thiên Chi, “Lớn hơn năm tuổi?”

“Đúng vậy, lớn hơn tó năm tuổi.” Cuối cùng cũng có người đoán đúng, trong lòng Thiên Chi có hơi cảm động.

“Vậy là tốt rồi.” Nghe thấy đáp án từ trong miệng Thiên Chi, Thư Hoà nói tiếp —— “Lớn hơn cậu năm tuổi cũng không tính là quá lớn, như vậy chứng tỏ người nọ thành thực trầm ổn, hẳn là sẽ rất biết cách chiều chuộng cậu đúng không?”

Chiều chuộng?

Thư Hoà nói xong Thiên Chi không có bất kì phản ứng gì, ngược lại cô thăm nghĩ, từ khi gặp lại nhau đến bây giờ ——

Thực sự Thiên Chi không biết bộ dạng “Chiều chuộng” của Tống Kỳ Thâm là như thế nào.

*

Từ sau khi vội vàng rời khỏi nhà họ Tống, gần cả một tháng trời anh không xuất hiện, quả thực giống như lời anh từng nói, một là dần dần tiến vào cuộc sống của đối phương, hai là không can thiệp vào chuyện riêng của nhau.

Thiên Chi không gặp lại Tống Kỳ Thâm, bởi vì công việc của anh quá bận rộn. Nhưng thỉnh thoảng nếu việc gì đó quan trọng hay thời điểm cần thiết, Tống Kỳ Thâm sẽ bảo trợ lý của mình liên lạc với Thiên Chi.

Chủ yếu là bàn bạc chuyện dọn nhà và mua đồ dùng sinh hoạt.

Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều liên quan đến việc kết hôn, trong đó bao gồm cả chuyện cô chuyển đến chỗ ở của anh.

Nói đến việc chuyển nhà, tất nhiên Thiên Chi sẽ đồng ý, hiện giờ nhà họ Thiên chẳng có người ở, còn về nhà họ Tần cô không nghĩ ở lâu dài. Như vậy cũng tốt, cô vẫn sẽ tiếp tục sống trong ký túc xá, chuyện này rất ổn, thực ra không có điểm nào thay đổi cả.

Điều đáng nhắc tới chính là, hiện giờ ba mẹ Thiên vẫn bận rộn như cũ, không thể phân thân, cũng không lo lắng gì đến việc tương lai sau này, bình tĩnh đến mức dường như người sắp kết hôn không phải con gái của bọn họ.

Nếu nói trước đó hai người bọn họ ở bên ngoài bên ba giống như một chiếc siêu xe chạy trên đường, thì giờ phút này lại thong thả như một chiếc thuyền trên biển khơi, cứ đi theo hướng gió, năng lực tự giác rất cao, hoàn toàn không cần người khác thúc giục, cũng không để người khác đề cập đến.

Cho dù có thúc giục hay đề cập, thì 90% đều vô dụng.

Chỉ là bề ngoài nhìn bọn họ vẫn là một cặp vợ chồng ân ái, nhưng tình cảm bên trong đã sớm nguội lạnh.

Người trong giới ai cũng biết chuyện này, nhưng chỉ có Thiên Chi, dường như không nghe thấy chút tin tức gì, cũng không hay biết gì cả như thường lệ mỗi tuần về nhà một lần. Chẳng qua bên trong nhà họ Thiên vẫn tối đen như mực, giống như một căn nhà bị bỏ hoang.

*

Lại đến cuối tuần, Thiên Chi không đi đến nhà họ Tần mà sẽ đi đến Nam Uyển, xem điều kiện địa lý ở nơi đó như thế nào.

Theo như lời Tống Kỳ Thâm giải thích, đây cũng xem như là tập thích nghi với việc sống chung trước khi kết hôn.

Khi nghe thấy cụm từ “Sống chung trước khi kết hôn” này, Thiên Chi còn dành cả một khoảng thời gian lên mạng tìm hiểu, đại khái chính là sống chung trước hôn nhân sẽ giúp tình cảm vợ chồng hoà hợp hơn, có thể hiểu biết về lối sống và cách sinh hoạt của đối phương, sau đó sẽ xem xét cuối cùng bọn họ có thích hợp tiến tới hôn nhân hay không.

Chỉ là tình huống của hai người bọn họ, tuy nhìn giống vậy, nhưng cũng không giống như vậy.

Cho dù muốn hay không muốn cũng phải sống cùng nhau ——

Tống Kỳ Thâm đã sắp xếp thời gian dẫn Thiên Chi đi đăng ký kết hôn, chỉ cần tính toán ổn thỏa mọi chuyện thì có thể tiến hành.

Bọn họ chưa tính đến chuyện mua một căn hộ chung cư mới ở trong thành phố, trước tiên cứ để cô sống ở Nam Uyển.

Nam Uyển là khu dành cho giới nhà giàu của thành phố Ngân, một căn biệt

thụ ở đây giá rất cao, phong cách kiến trúc độc đáo, hơn phân nửa những căn nhà ở nơi này được xây theo dạng biệt thự, chạy lên một chút, sẽ nhìn thấy một căn biệt thự nằm gần chân núi, bao quanh là một rừng trúc.

Cửa chính của mỗi căn biệt thự, đều hướng về phía đường lớn, có thể nhìn thấy phong cảnh xung quanh không bỏ sót bất cứ điểm nào.

Tổng Kỳ Thâm đã phân phó trợ lý Hạ đưa Thiên Chi đến Nam Uyển, anh còn chu đáo chuẩn bị cho cô một thứ ——

Chính là bản đồ.

Loại bản đồ này giống như một cái máy tính bảng với đầy đủ chức năng, có thể quan sát mọi nơi, đề phòng lạc đường.

Ngoại trừ điểm này Thiên Chi còn có thể lý giải rằng, đây chính là một cái máy giám sát, quả thực khiến cô sợ ngây người.

“Ai cũng có thể giám sát nơi này? Ngay cả mọi góc ngách trong nhà .....
Đều không bỏ sót?” Thiên Chi nghĩ đến cuộc sống sinh hoạt sau này của mình, nếu mọi sinh hoạt đều nằm dưới sự giám sát của camera, trong đầu cô lập tức sinh ra một ý niệm kháng cự.

Có lẽ giọng điệu của Thiên Chi quá bất ngờ, sau khi trợ lý Hạ nghe xong, đưa tay đẩy gọng kính.

“Quả thực cái này giống như một máy camera giám sát, nhưng chỉ ở phạm vi từ khu vực phòng khách đến nhà bếp, đương nhiên cũng có vài nơi không cần phải giám sát, mục đích của việc này chỉ vì để bảo vệ an toàn cho chủ nhà mà thôi.”

Trên mặt trợ lý Hạ không chút có biểu tình gì, giọng điệu lạnh nhạt.

Anh ta nhìn dáng vẻ lo lắng của Thiên Chi, dừng một lúc, còn bổ sung thêm một câu, “Còn về vấn đề sinh hoạt vợ chồng đêm khuya, phu nhân yên tâm, trong phòng ngủ không lắp camera, cho nên sẽ không lo đến việc bị người

khác nhìn thấy.”

Trợ lý Hạ cảm thấy bản thân mình nên phá lệ giải thích rõ một chút, “Xin phu nhân đừng quá lo lắng.”

.....?

Cái gì mà sinh hoạt?

Cái gì mà sinh hoạt vợ chồng vào buổi tối???

Trong đầu Thiên Chi bắt đầu rối loạn.

Thoạt nhìn bề ngoài của trợ lý Hạ khá nghiêm túc, nhưng không ngờ trong đầu lại có thể suy nghĩ sâu xa như vậy!

Mất thấy trợ lý Hạ muốn giải thích thêm, Thiên Chi vội chuyển đề tài, nói mình muốn tham quan mọi nơi trong nhà.

Trước khi Tổng Kỳ Thâm chưa xuất ngoại đã muốn dọn ra ngoài sống, anh trực tiếp mua một căn biệt thự lớn gần chân núi Nam Uyển, biệt thự có bốn tầng, nóc nhà trông khá cũ kỹ, về những căn phòng khác, có lẽ mới vừa được tu bổ lại không bao lâu.

Mới vừa trở về nước, anh chỉ sinh hoạt ở một tầng, hiện giờ suy nghĩ đến việc sau này Thiên Chi dọn vào đây, anh dứt khoát bảo người trang trí lại căn biệt thự theo sở thích của cô.

Ý tứ này của anh chính là, mọi thứ ở đây đều giao cho cô toàn quyền xử lý.

Tuy rằng nói để cho cô an bài mọi thứ, nhưng về căn phòng tân hôn đã sớm được trang trí lại, mọi thứ đều chuẩn bị chu toàn.

Ngay chỗ ngã rẽ gần cầu thang xoắn ốc có một căn phòng, đây là căn phòng tân hôn của bọn họ.

Giường ngủ phong cách Châu Âu, với bộ chăn nệm nhung màu đỏ thẫm, thoạt nhìn có chút vui mắt.

Tiến lên một bước, xuất hiện trong tầm mắt, chính là tấm màn treo giường màu hồng.

Vốn dĩ da mặt Thiên Chi rất mỏng, khi nhìn thấy tấm màn màu hồng tươi sáng này, khuôn mặt cô bắt chợt ửng đỏ.

Cô không còn tâm trí quan tâm trợ lý Hạ nói gì nữa.

“Bịch” một tiếng.

Trái tim đập càng ngày càng nhanh.

Mặt cô đỏ như một trái cà chua nhỏ.

Âm thầm quan sát xung quanh một vòng, trợ lý Hạ cảm thấy bản thân mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ, anh ta không mấy chú ý đến sắc mặt của Thiên Chi, mở miệng gọi cô hai tiếng.

“Phu nhân.”

“.....Dạ.” Thiên Chi khó khăn lắm mới hoàn hồn lại.

“Phu nhân?”

“Anh đừng gọi em là phu nhân, anh có thể gọi em là Chi Chi.”

Trong hai ngày qua, Thiên Chi thường nói chuyện với trợ lý Hạ, xem như là đã quen biết với nhau.

Hơn nữa cô vẫn còn trẻ tuổi, lại bị người khác gọi là phu nhân, không tài nào thích ứng kịp.

Trợ lý Hạ nghe xong, vội gật đầu, “Vâng, phu nhân.”

“.....”

“Đêm nay nếu không có chuyện gì quan trọng, mong phu nhân đừng quay trở về.”

“Vì sao?” Thiên Chi bước đến sô pha trong phòng khách tầng một, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Nắng chiều nhuộm khắp nơi, trông thật vui mắt. Hiện giờ đã xế chiều.

“Gần đây tổng giám đốc luôn bận rộn công việc, cho nên thường xuyên phải ngủ lại công ty, đêm nay ngài ấy sẽ quay trở về.” Trợ lý Hạ thông báo lịch trình của Tống Kỳ Thâm.

Lần này Tống Kỳ Thâm trở về nước tính toán muốn đặt một bàn đạp ở đây, anh vừa rót vốn vào Tống thị, song song đó còn xác nhập nguồn vốn từ công ty con đặt ở phố Wall, chính thức tiếp quản công ty.

Trước đó bận rộn với việc xã giao, sau lại đến việc thống kê số liệu vừa được bàn giao đến, mấy ngày qua luôn phải làm việc đến khuya.

Hiện giờ anh không thể dừng công việc, nhưng anh vẫn cố ý sắp xếp thời gian trở về đây.

“Nhưng trước đó anh ấy không nói với em chuyện này.” Thiên Chi nghiêng đầu, nhìn thẳng về phía trợ lý Hạ.

Trợ lý Hạ khá bất ngờ, Tống Kỳ Thâm dường như vừa mới đưa ra quyết định muốn trở về đây.

Dựa theo lịch trình công tác, Tống Kỳ Thâm phải bận ít nhất hai ngày nữa.

“Việc này, có lẽ vì Tống tổng bận trăm công ngàn việc, cho nên muốn quay về nhà nghỉ ngơi một chút.”

Giọng điệu của trợ lý Hạ không mang theo bất cứ tình cảm nào, nhưng Thiên Chi vẫn nghe thấy được ẩn trong lời nói đó có chút nịnh nọt.

“Được rồi, em sẽ chờ anh ấy, nhưng sau khi gặp mặt xong, em phải quay trở về. Trợ lý Hạ, một lúc nữa anh hãy đưa em về nhé.”

“Vâng.”

*

Trời dần chuyển tối, Tống Kỳ Thâm mang một thân khí lạnh bước vào nhà.

Nghe thấy có tiếng động ở huyền quan, Thiên Chi đang ngồi trên sô pha, chợt ngẩng đầu nhìn qua.

Bóng dáng cao gầy kia hình như có chút phản ứng, cũng nhìn về bên này. Hai người đã lâu rồi không gặp nhau, lúc này bốn mắt nhìn nhau, Thiên Chi mới cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Tống Kỳ Thâm không nhìn lâu, trực tiếp đi về phía đó, “Đang đợi anh à?”

“Vâng.” Thiên Chi gật đầu.

Chàng trai thấy thế, sắc mặt mệt mỏi dần thả lỏng hơn.

Anh ngồi vào vị trí bên cạnh Thiên Chi, nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô lên, chăm chú ngắm nhìn.

Bàn tay to lớn của Tống Kỳ Thâm, chạm vào có hơi lạnh lẽo, còn có chút mềm mại.

Lòng bàn tay ấm áp bao bọc bàn tay cô, một cảm giác tê dại xuất hiện, từng đầu ngón tay như có luồng điện chạy qua.

“Mấy ngày qua em vẫn ổn chứ?” Dứt lời, anh ngả người dựa lên sô pha, thân thể nghiêng về một bên, hướng đến phía cô.

Giọng điệu của anh bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nhưng bàn tay nhỏ của Thiên Chi vẫn bị anh nắm chặt, hơi thở của anh gần trong gang tấc, cô còn có thể ngửi thấy hương vị thanh mát sạch sẽ trên người anh.

Quả thực cô không có chút tiền đồ nào, cũng không dám kháng cự, cứ ngồi ngây ngốc như vậy, ngắm nhìn sườn mặt nghiêng của anh.

“Sao không trả lời?” Dường như Tống Kỳ Thâm phát hiện điều gì đó, lập tức nghiêng đầu qua.

“Ồ, vẫn ổn.”

Thiên Chi vừa dứt lời, cánh cửa của biệt thự lại một lần nữa được mở ra.

Không biết trợ lý Hạ đến từ bao giờ, còn dẫn theo hai người đàn ông nữa.

Hai người đàn ông này mặc tây trang thẳng thớm, trên tay còn đeo bao tay.

Bọn họ yên lặng bước vào phòng khách, sau đó giống như làm ảo thuật, biến ra nhiều hộp quà được đóng gói tỉ mỉ.

Mỗi hộp quà với những màu sắc khác nhau, còn có một cái logo nhỏ màu vàng đồng khắc trên thân hộp, bên trên được thắt nơ bướm, nhìn khá sang trọng, bề ngoài trông thật phô trương.

“Thực hiện lời hứa.” Đuôi chân mày Tống Kỳ Thâm khẽ nhướng lên, đầu ngón tay vuốt ve lòng bàn tay của cô gái nhỏ.

Giây tiếp theo ——

Tất cả chiếc hộp đồng loạt được mở ra.

“.....”

Đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Không ít không nhiều, vừa vắn bầy cái túi xách.

Chương 6: Em vẫn còn mang thù sao ?!?

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tuy rằng mấy thứ đó..... Màu sắc khá lòe loẹt, nhưng Thiên Chi đối với những cái túi xách này không cảm thấy xa lạ.

Tuy ba mẹ Thiên hàng năm rất ít khi quay trở về nhà, nhưng bọn họ vẫn luôn chu cấp tiền chi tiêu hàng tháng cho Thiên Chi. Về điểm này sẽ kéo dài đến khi Thiên Chi tốt nghiệp đại học, hơn nữa không có gì thay đổi ——

Bọn họ còn trực tiếp phát cho cô một tấm thẻ đen, rút tiền không giới hạn. Cho nên cô không lo lắng về vấn đề tiền bạc, cô muốn mua thứ gì đều có thể.

Thời điểm vào đại học cô đã sở hữu một cái túi xách hàng hiệu. Sau đó lên năm hai, cô lại có thêm mấy cái nữa.

Thương hiệu H chính là thương hiệu túi xách cao cấp nổi tiếng trên thế giới, không cần bàn đến giá cả, chỉ với số tiền mua một cái túi xách, cũng đã đủ xây một nhà vệ sinh công cộng.

Nhưng sở thích của Thiên Chi rất đa dạng, không có loại túi xách nào mà cô chưa từng sở hữu qua, thực ra cô cũng không phải là người đam mê túi xách. Hơn nữa bình thường ở trường học cô cũng không dùng đến.

Cô không nghĩ tới chỉ với một câu nói thuận miệng của mình, thế mà Tống Kỳ Thâm lại nhớ đến bây giờ, xem đó như một lời hứa hẹn, thậm chí anh còn mua chúng tặng cho cô.

Thiên Chi nhìn những chiếc túi xếp thành một hàng, trông màu sắc khá đẹp,

chỉ nhấp môi không nói lời nào.

“.....”

Nhưng lúc này, lý trí đột nhiên bình tĩnh lại ——

Người này sao lại làm như thế???

Anh cho rằng bản thân mình đang mua bảy cây kẹo hồ lô phát cho con nít à!

Có lẽ do Thiên Chi trầm mặc quá lâu, Tống Kỳ Thâm nhướng mày nhìn qua.

“Không thích sao?” Anh dừng một chút, nói tiếp, “Thật ra anh cũng không biết đám con gái bọn em thích gì, cho nên mới tiện tay chọn bộ sưu tập này.”

Cái này là tiện tay.....

Thật quá tiện tay nha!!

Thiên Chi có chút dở khóc dở cười, dù sao anh cũng đã mua về, cô không thể phụ tấm lòng của anh, nhưng cô vẫn cố tình lảng tránh vấn đề của Tống Kỳ Thâm, không trả lời có thích hay không thích, chỉ lên tiếng khích lệ, “Kiểu dáng.... trông rất đẹp mắt.”

Cô gái nhỏ với đôi mắt hạnh long lanh, thời điểm nhìn thẳng vào anh trả lời, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc.

Ánh mắt Tống Kỳ Thâm hơi loé sáng, “Ừ, một lúc nữa em có thể đem chúng đến phòng để quần áo.”

Anh xua tay, trợ lý Hạ gật đầu, sau đó nhìn đến hai người đàn ông kia, bọn họ lập tức cầm bảy cái túi xách rời đi.

“Nói như vậy, có thể dùng cả một tuần không cần phải lựa chọn.”

Chờ bóng dáng của trợ lý Hạ biến mất sau cánh cửa, Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, đôi mắt đen nhánh khoá trụ trên người cô, khoé môi hơi câu lên.

Thiên Chi cảm giác anh đang cố tình nói như vậy. Cái chủ đề kia đã qua lâu như thế, mà anh vẫn quyết tâm không chịu bỏ qua sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sụp xuống, hai má phồng lên, tuy rằng không nói gì, trông cực kỳ đáng yêu.

Tống Kỳ Thâm không vì chuyện cô không trả lời mình mà cảm thấy phiền não.

Tuy cô gái nhỏ không trả lời, nhưng anh cũng hiểu rõ về đôi chút tính cách của cô.

Anh đã từng gặp qua lúc cô giả hoạt, hay cả những lúc cô ngây thơ hồn nhiên, giống như một chú hồ ly nhỏ chưa hiểu sự đời.

Theo như những lời trước đó trợ lý Hạ báo lại, Thiên Chi làm việc gì cũng ôn tồn, thời điểm đi tham quan căn nhà này, thỉnh thoảng sẽ dừng lại, đứng yên ở một góc, tinh tế quan sát.

Nghe nói lúc cô tham quan nhà cảm thấy mệt mỏi sẽ ngồi trên ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Em dùng bữa tối chưa?” Tống Kỳ Thâm vuốt nhẹ bàn tay trái của cô, sau đó di chuyển đến tay phải.

“Em đã dùng bữa rồi, anh chưa ăn sao?” Thiên Chi tò mò ngược mắt lên.

Bàn tay của anh được chăm sóc rất tốt, ngón tay thon dài có chút chai sạn, hai tay của cô đều bị anh nắm lấy, hành động này vô cùng thân mật.

Thiên Chi cong nhẹ ngón tay, vừa định rút tay về, lại bị anh bắt lấy.

Lúc này Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, giọng nói còn mang theo chút lười biếng, khá dịu dàng, đặc biệt dễ nghe ——

“Chưa ăn, cho nên bây giờ em phải ở bên anh, đợi anh dùng bữa tối.”

Dùng bữa tối trong miệng anh chính là ăn thức ăn ở bên ngoài.

Thiên Chi không biết anh có thể nấu ăn hay không, nhưng trong một căn biệt thự to lớn như vậy, không có bóng dáng của người giúp việc, cũng như người hầu.

Hiện giờ không biết trợ lý Hạ đã đi đâu, trên bàn ăn chỉ có hai người bọn họ.

“Anh vừa trở về nước không quay về đại viện nhà họ Tống, mà lại đi đến nơi này sao?” Thiên Chi hai tay chống cằm, khuỷu tay đặt trên bàn đá cẩm thạch, nhìn chàng trai đang ngồi ăn cơm phía đối diện.

Đột nhiên cô lên tiếng hỏi, động tác gấp thức ăn của Tống Kỳ Thâm dừng lại, “Ừ, trở về đã đến đây.”

“Vậy anh..... Vì sao lại đột ngột đến tìm dì Tần?” Sau đêm đó Thiên Chi luôn muốn hỏi chuyện này, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội thích hợp.

Trước đó mẹ Thiên đã từng đề cập đến chuyện này trên Wechat với cô, đây chính là ý nguyện của ông nội Tống, còn phân tích việc kết hôn này đối với cô có bao nhiêu lợi ích, bảo cô hãy suy xét thật cẩn thận. Không bao lâu sau, Tống Kỳ Thâm quay về đây tìm cô.

Vấn đề này cô đã muốn hỏi từ rất lâu, trong tình huống hiện giờ Tống Kỳ Thâm đột ngột đến nhà họ Tần, dùng cách tiền trạm hậu tẩu vì không muốn cô tiếp tục do dự nữa.

Khoé môi của chàng trai cong lên, đôi mắt đào hoa như che giấu sự hứng thú, “Em đoán thử xem?”

Muốn cô phải đoán như thế nào?

Thiên Chi có chút há hốc miệng.

“Nếu em đoán không ra, anh cũng không còn cách nào khác.” Tống Kỳ Thâm dùng ánh mắt hứng thú nhìn chăm chú vào Thiên Chi, đôi mắt loé lên tinh quang.

Sau đó anh ngã người về phía sau, khẽ nhướng mày, qua một lúc mới chậm rãi nói, “Chuyện này không vội.”

*

Sau khi dùng bữa xong, Tống Kỳ Thâm vẫn còn chuyện phải làm, bởi vì thời điểm trở về hơi vội vã, chỉ có thể đem công việc về nhà xử lý.

Trước mắt anh cần phải đi đến thư phòng cùng trợ lý Hạ, bảo cô ngồi ở phòng khách đợi một chút.

Tống Kỳ Thâm sợ cô cảm thấy buồn chán, còn bảo cô hãy xem TV.

Thiên Chi quơ điện thoại trong tay, khoé môi cong lên, “Hiện giờ đám sinh viên chúng em không còn xem TV nữa, chỉ cần có điện thoại là đủ.”

Không biết có phải lời nói này ẩn chứa hàm ý gì không.

Nhưng theo Tống Kỳ Thâm, ẩn sâu trong lời nói này, dường như có một chút ý tứ ghét bỏ, còn có ý bảo anh là một ông chú già cổ hủ.

Khuôn mặt anh tuấn của Tống Kỳ Thâm không có biểu tình gì, nhưng lại gờ tay véo khuôn mặt của cô gái nhỏ.

Hành động này khá thô bạo, anh còn cố dùng sức, cho nên rất đau.

Kỳ thực ngẫm nghĩ lại, năm nay anh đã 25 tuổi, nếu nói anh lớn tuổi thì

không đúng một chút nào.

Thiên Chi bị véo mặt, tuy tức giận nhưng không dám lên tiếng, có đôi khi thoát nhìn Tống Kỳ Thâm rất dễ sống chung, nhưng mà với cái gương mặt lạnh lùng kia vẫn khá dọa người.

Cô thúc giục anh mau đi xử lý công việc, ý tứ rõ ràng chính là muốn đuổi người, Tống Kỳ Thâm không chút khách khí véo luôn bên mặt còn lại, sau đó mới chậm rãi đi vào thư phòng.

Thiên Chi nhe răng trợn mắt một cái, trong lòng bật chế độ bực tức. Tuy ngoài mặt cô không nói ra, nhưng trong đầu lại nghĩ đến nhiều cách để trả thù.

Yên lặng cảm khái một phen, Thiên Chi bắt đầu lướt Weibo, cô vốn ngồi ngay ngắn trên sofa, sau đó thân thể càng ngày càng mỏi, bất giá tư thế biến thành xiêu xiêu vẹo vẹo, dút khoát nằm nghiêng một bên.

Cô vừa đến Nam Uyển không bao lâu, cảm thấy không quen thuộc với nơi này lắm, mọi biểu cảm trên mặt đã thay cho lời nói, ít nhất hiện giờ cô không có cảm giác thoải mái như lúc ở ký túc xá.

Thiên Chi chờ mãi không nhìn thấy Tống Kỳ Thâm và trợ lý Hạ quay lại. Không biết trải qua bao lâu, cô xoa mắt, cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

Kỳ thật chiều hôm nay đến đây, cô được trợ lý Hạ không ngừng thao thao bất tuyệt giới thiệu mọi góc ngách trong nhà không có thời gian nằm ngủ một giấc, cô vốn là một kẻ lười biếng, bây giờ càng ngày càng buồn ngủ.

Hiện tại trời cũng đã tối, bên ngoài còn đổ cơn mưa, tuy rằng Thiên Chi không cảm thấy được cái lạnh buốt giá của mùa đông, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gió và tiếng mưa thổi qua ô cửa sổ.

Cô chờ một lúc nữa, cuối cùng không chịu đựng nổi, nhắm mắt lại.

*

Hôm nay Tống Kỳ Thâm cố tình sắp xếp thời gian quay trở về đây, nhưng anh vẫn có vài việc chưa xử lý xong, đành phải dành cả buổi tối để giải quyết.

Thời điểm từ thư phòng bước ra, nhìn thấy cô gái nhỏ nằm sấp trên sô pha trong phòng khách, đầu chôn vào thân ghế mềm mại, cả người thả lỏng.

Anh dừng bước, sau đó bước nhẹ về phía đó, phát hiện Thiên Chi đã ngủ say. Hàng mi cong cong run lên, cái mũi nhỏ nhẹ nhàng hít thở, nửa khuôn mặt trắng nõn lộ ra ngoài.

Tống Kỳ Thâm cúi người, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, rũ mắt nhìn cô.

Trợ lý Hạ chỉnh sửa lại văn kiện, muốn đi cùng Tống Kỳ Thâm ra ngoài, nhưng vẫn chậm một nhịp khi rời khỏi thư phòng, chờ anh ta lên lầu, nhìn thấy ông chủ nhà mình đang nửa ngồi nửa quỳ trước sô pha, còn đang cầm điện thoại làm gì đó.

Anh ta sải bước đi qua, vừa định lên tiếng —

Lời nói đã bị nghẹn lại trong họng.

Người đàn ông trước mắt mình đang nhìn ngắm Thiên Chi, rõ ràng cô đã ngủ say.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân dừng lại, Tống Kỳ Thâm quay đầu qua, cất điện thoại vào trong túi, rồi đứng lên.

Trợ lý Hạ ăn ý đi theo đến một góc khuất, nhẹ giọng hỏi, “Tổng tổng, trời cũng đã tối hay là chúng ta hãy đánh thức phu nhân dậy, phu nhân có nói với tôi buổi tối muốn quay trở về ký túc xá, còn bảo tôi đưa phu nhân trở về.”

Tống Kỳ Thâm thoáng liếc mắt nhìn bên ngoài cửa sổ sát đất, khẽ gật đầu, “Ừ, trời cũng tối rồi, mưa càng ngày càng nặng hạt.”

Trợ lý Hạ vừa định gạt đầu, đã nghe thấy Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng ——

“Cho nên cậu hãy lái xe quay về đi.”

Trợ lý Hạ: “.....”

*

Thời điểm Thiên Chi trở mình thức dậy, đầu có chút mơ hồ, giống như người vừa rơi xuống nước quần áo ẩm ướt, dính lên người cảm thấy có hơi lạnh.

Chỉ là sau một lúc, cô đã thanh tỉnh lại. Bởi vì nằm với tư thế này, nửa bên mặt cùng cánh tay đều tê rần, cứ như bị kiến cắn vậy.

Cô nhấp môi “Ai nha” một tiếng, sau đó vươn vai, nhất thời phần cổ và cánh tay có hơi đau nhức.

Thiên Chi chớp chớp mắt, rất lâu sau mới nhận ra bản thân mình đang ở chỗ nào.

Cô vừa định xoay người, theo bản năng duỗi thẳng chân, lơ đãng đập trúng một vật thể ấm áp. Cô sợ đến mức ngồi bật dậy, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

Tống Kỳ Thâm ngồi trên sô pha, một tay chống cằm, hơi nghiêng mặt, hẳn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thiên Chi chậm chạp chớp mắt một cái, bỗng nhiên có phản ứng lại ——

Chân của cô không nghiêng không lệch, vừa vịn đập vào đùi anh.

Bởi vì không biết bên cạnh mình còn có người, cô căn bản không đề phòng, cứ thoải mái mà duỗi thẳng chân.

Cô thật cẩn thận, lẳng lặng thu chân về, Tống Kỳ Thâm chợt mở mắt, tầm mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, nhanh tay bắt lấy chân của cô.

“Em vẫn còn mang thù sao.” Khoé môi anh cong lên, đôi mắt đào hoa rũ xuống, mang theo chút lười biếng.

“ .....

“Nhéo mặt em một chút, em đã đập anh một cái.” Tống Kỳ Thâm khẽ cười, “Đây gọi là gì, là quà đáp lễ của em hả?”

Chương 7: Anh ngủ chưa?!?

Edit: Tiểu Mần Thầu

Nghe thấy lời nói này của Tống Kỳ Thâm, Thiên Chi có hơi chột dạ.

“Xin lỗi anh, em không biết anh ngồi ở đây.” Cô gái nhỏ thấp giọng nói, nhẹ nhàng nhắc cánh tay tê mỏi lên, dường như vừa rồi cô đã ngủ quá say.

Tống Kỳ Thâm không lên tiếng, chỉ thoáng liếc mắt nhìn cô. Tựa như trong đôi mắt kia ẩn chứa rất nhiều cảm xúc.

Nếu nói đến việc mang thù, Thiên Chi vẫn luôn cảm thấy hiện giờ, chẳng khác nào anh đang mang thù cô chuyện gì đó?

Thiên Chi nắm tấm chăn mỏng lên, cuộn nó lại, đưa nó cho Tống Kỳ Thâm.

“Được rồi, em trả lại cho anh nè.”

“Cứ như vậy mà trả lại sao?” Tống Kỳ Thâm nhận lấy, ánh mắt nhìn về phía cái người đang quấn chặt tấm chăn như một đòn bánh chưng kia.

“Em chỉ vô tình đập trúng anh một cái thôi.” Thiên Chi có chút bối rối, nhưng sau khi cảm giác đó qua đi, cô nói tiếp, “Vừa rồi là anh đắp chăn cho em à.”

Trong giọng nói của Thiên Chi mang theo sự cảm kích. Tống Kỳ Thâm nghe xong cảm thấy khá buồn cười, cô gái nhỏ này trước nay rất dễ thoả mãn.

Anh lưu loát bung cái chăn đó ra, kéo căng, sau đó ——

Thiên Chi cảm thấy trước mặt tối sầm. Ở gần nhau như vậy, cô còn có thể ngửi thấy mùi hương trên người anh.

Thực thanh khiết.

Mấy năm qua, có đôi lần ngẫu nhiên cô bắt gặp những cậu bạn đã chơi chung từ thuở bé với mình ở đại viện, hiện giờ bọn họ đã trưởng thành, được thời gian mài dũa càng ngày càng ra dáng đàn ông.

Mà trên người bọn họ ít nhiều gì cũng sẽ mang theo mùi hương nam tính, giống như loại nước hoa Eau De Cologne*. Tuy rằng khá dễ ngửi, nhưng tuyệt đối không mang lại cảm giác thanh khiết.

(* Eau de Cologne: Tỷ lệ tinh dầu tương đối ít, chỉ trong khoảng từ 2 – 4%. Thời gian giữ hương thơm cũng không cao. Nguồn GG.)

Đây là mùi hương khi còn nhỏ cô đã từng ngửi thấy trên người của Tống Kỳ Thâm, đã trải qua nhiều năm như vậy, vẫn không thay đổi.

Tựa như một trận tuyết đầu mùa đông, làm tâm hồn con người ta trở nên mềm mại.

Khứu giác của Thiên Chi rất tốt, vô cùng nhạy cảm đối với mùi hương.

Cô không ngừng ngửi ngửi, trong đầu thầm tự hỏi rồi chớp mắt một cái, một lúc sau đại não phản ứng lại, chờ cô hồi thần ——

Cả người cô đã bị tấm chăn bao phủ, còn che luôn cả đầu. Khó khăn lắm khuôn mặt nhỏ nhắn mới lộ ra dưới tấm chăn mỏng.

Chân mày đẹp, phần trán cao đều bị che kín. Cách một tấm chăn mỏng, Tống Kỳ Thâm dùng hai tay nâng má cô lên, đồng thời không ngừng xoa nắn.

Anh nhìn người trong chăn một lúc, sau đó chậm rì xoa mặt chú heo con Thiên Chi, anh không cười, nhưng giọng điệu vô cùng thông thả, “ Quả

nhiên vẫn không thay đổi, chẳng khác nào một cái bánh chưng.”

Thiên Chi: “.....”

Chỉ là nói đi nói lại ——

Cô vẫn cảm thấy hình như trước đó mình đã bỏ lỡ chuyện gì thì phải, cuối cùng bây giờ cũng đã nhớ ra.

Cô phải quay về ký túc xá!

Sau khi bị Tổng Kỳ Thâm hung bạo xoa mặt, Thiên Chi cũng không muốn so đo với anh, vội lên tiếng, “Ai nha! Chút nữa thì em quên mất, trợ lý Hạ đầu rồi, em muốn nhờ anh ấy đưa em trở về trường học.”

Hiện giờ cuối tuần Thiên Chi không cần đến Tần gia nữa, trước đó Tổng Kỳ Thâm đã đến chào hỏi, còn nói muốn để bọn họ tập làm quen với cuộc sống hôn nhân.

Thiên Chi cảm thấy như vậy cũng tốt, mỗi ngày cô luôn bận rộn chuyện học tập, cuối tuần nhàn rỗi không có việc gì thì cô sẽ ở lại trường học, nếu có thời gian rảnh cô sẽ đến Nam Uyển chơi. Nói thật, trong một tháng vừa qua cô chỉ ở ký túc xá, vô cùng tự do tự tại.

Hơn nữa ở Nam Uyển không có người ở, cô không nghĩ đến việc sẽ qua đêm ở đây, cô chỉ biết đối mặt với bốn bức tường mà thôi.

Trước đó bạn cùng phòng từng trêu ghẹo cô một phen, bọn họ nói việc kết hôn đột ngột của cô chẳng khác nào câu chuyện một chú tiên hạc*.

(* Tiên hạc đền ơn là một truyện dân gian Nhật Bản nói về một con hạc đã quay về để đền ơn cho người cứu nó. Một dị bản câu chuyện là một chàng trai đã kết hôn với con hạc mang tên Tsuru Nyōbō. Nguồn GG.)

Thiên Chi suy nghĩ một lúc lâu, mới nghẹn ra được một câu, “Cố gắng học tập không ngừng tiến về phía trước, nỗ lực xây dựng một xã hội chủ nghĩa.”

Nghe xong những lời nói này, sắc mặt của ba người bạn cùng phòng đều trở nên vi diệu.

Tại sao trước đó, chưa từng nhìn thấy Thiên Chi vì chuyện học hành mà đầu rơi máu chảy, nhưng hiện giờ lại nói hùng hồn như vậy.

Hôm nay Thiên Chi dự định sẽ trở về sớm một chút.

Do Tống Kỳ Thâm bắt cô ở lại nhìn anh dùng bữa, còn bắt cả trợ lý Hạ đi cùng anh xử lý công việc.

Vừa rồi cô còn bị anh xoa mặt như thú cưng. Nhiều việc xảy ra, làm cô quên đi mất cả chuyện quan trọng.

Tống Kỳ Thâm cố tình lên tiếng ——

“Trợ lý Hạ thấy trời đã tối còn có mưa to, nên về nhà rồi.”

Thiên Chi “Hả” một tiếng, “Sao lại như vậy, anh ấy không đợi em, vậy ai sẽ là người đưa em về trường đây?”

Khó trách từ nãy đến giờ không nhìn thấy bóng dáng của trợ lý Hạ.

Vậy mà cô lại quên mất....

Nhưng cô vẫn nhớ rõ ràng, chẳng phải vừa rồi mình đã từng đề cập chuyện này với trợ lý Hạ sao?

“Đúng vậy, anh ta về nhà rồi.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng khẳng định, sau đó trực tiếp đứng lên, ngón tay thon dài đặt trên cổ áo, nhẹ nhàng kéo cà vạt, cổ áo dần buông lỏng, lộ ra phần xương quai xanh tinh xảo.

Theo sau anh xoay người lại, nhìn về phía Thiên Chi đang ngồi trên sofa, thấp giọng hỏi, “Có cần anh kéo em lên không?”

Thiên Chi vừa định nói không cần, cô có thể tự mình đứng dậy, nhưng không ngờ Tống Kỳ Thâm đã bước đến nhắc bổng cô lên giống như nhắc một chú gà con.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Thiên Chi cảm thấy bản thân mình chuyển từ heo con thành gà con mất rồi.

Được lắm, khá lắm, anh giỏi lắm!

“Đêm nay ngủ lại đây.”

Trong lúc Tống Kỳ Thâm nói ra lời nói này, Thiên Chi đã bị anh đặt trên mặt đất.

Bởi vì ngòi xếp bằng trên ghế quá lâu, còn nghe thấy anh nói như vậy, vốn đang đứng thẳng người, thiếu chút nữa cô đã ngã xuống đất.

Thiên Chi còn cho rằng Tống Kỳ Thâm sẽ đưa mình về trường, nhưng cô nhìn sắc mặt của đối phương vô cùng tự nhiên, giống như anh không nhớ đến bản thân mình vừa nói cái gì.

“Anh có thể đưa em về.....”

Thiên Chi nói xong lại cảm thấy có hơi thẹn thùng, bên ngoài trời vẫn đang mưa to, sắc trời cũng đã tối đen.

Sự thật chứng minh, Tống Kỳ Thâm luôn làm theo ý mình, anh không cho cô cơ hội lên tiếng chất vấn, đánh một đòn phủ đầu, lên tiếng trước, “Trời tối rồi, còn có mưa to, lạnh lắm.”

Ý của anh ám chỉ cô là một kẻ nhẩn tâm, cô có biết xấu hổ hay không?

Thực ra Thiên Chi rất muốn nhẩn tâm, nhưng vẫn có chút ngại ngùng.

*

Chờ đến lúc cầm quần áo đứng trong phòng tắm, Thiên Chi vẫn còn hơi ngây ngốc, nhìn thẳng vào gương.

Trước đó cô đã đem một số đồ dùng đến đây, trong đó có một ít quần áo.

Thậm chí nếu để người ngoài biết được, có lẽ bọn họ sẽ cho rằng tất cả mọi việc đều do cô cố tình sắp xếp.

Nói như vậy, đồng ý qua đêm ở đây cũng giống như chấp nhận với loại chuyện kia?

Vừa rồi trong lúc đầu óc mơ hồ cô đã đồng ý ở lại.

Như vậy đêm nay cô sẽ ngủ ở phòng nào.

Nếu Tống Kỳ Thâm kiên trì bảo ——

Thực ra trước kia Thiên Chi đã từng tìm hiểu qua vấn đề “Sống chung trước hôn nhân”, mỗi một bài viết đều nghiên cứu rất kỹ, còn xem hết tất cả các bình luận bên dưới, tuy không nói rõ ràng, nhưng bọn họ vẫn sẽ đề cập đến loại chuyện kia.

Vì để cuộc sống hôn nhân sau này càng thêm hài hoà, hẳn là nên thử qua một lần.

Không chỉ xem xét tính tình và tam quan của hai người có hợp nhau hay không, mà còn có thể hiểu biết thói quen sinh hoạt của đối phương, thậm chí là kiểm tra xem ở phương diện nào đó có ổn hay không.

Nói tóm lại.

Đối với việc sống thử sẽ quyết định đến việc kết hôn trong tương lai.

Mặc kệ như thế nào, cái vấn đề này vừa có liên quan đến Thiên Chi, cũng vừa không có liên quan.

Có liên quan ở việc ——

Hiện giờ bọn họ vẫn chưa lãnh giấy kết hôn, cho nên không thể thử một lần nào cả.

Còn về việc không liên quan chính là ——

Cho dù có trải nghiệm như thế nào, cuối cùng bọn họ vẫn phải đăng ký kết hôn.

Sau khi hồi phục lại tinh thần.

Thiên Chi nghĩ có lẽ do mình tắm dưới vòi sen quá lâu, làm đầu óc tỉnh táo hơn không ít, nếu không.... Làm sao cô có thể nghĩ sâu xa như vậy?

Bình thường cô làm chuyện gì đều có ý định rõ ràng, lần này đơn giản là vì muốn kéo dài thời gian.

Sau khi tắm vòi sen xong cô lại bước vào bồn tắm.

Nói thẳng ra chính là, cô chưa chuẩn bị tốt tinh thần.

Thực ra Thiên Chi muốn lãnh giấy kết hôn trước, sau đó sẽ tính đến chuyện kia, không phải là cô bảo thủ, đứng dưới góc độ suy nghĩ của cô mà nói, chỉ có làm như vậy mới khiến cô cảm thấy tuyệt đối an toàn và tin tưởng.

Cho nên vì để tránh gây hiểu lầm cho Tống Kỳ Thâm ——

Thiên Chi quyết định đợi một lúc nữa, nếu gặp tình huống bất đắc dĩ cần thiết phải nói ra, cô sẽ thương lượng chuyện này với Tống Kỳ Thâm.

Bên cạnh bồn tắm có một đặt cái kệ nhỏ với rất nhiều ngăn, bên trong đó là những cánh hoa khô.

Trong nước đã được rải sẵn những cánh hoa hồng khô, hơi nước mờ mờ, trong không khí thoáng có một mùi hương rất quen thuộc.

Trong lúc hưởng thụ, cô dường như còn ngửi thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng, mang theo sự thanh nhã của một loài cây lâu năm, không nồng đậm mà rất ngọt ngào.

Từ trước đến nay khứu giác của Thiên Chi rất nhạy, mùi hương này trước đó Thiên Chi đã từng ngửi thấy ở khu hương liệu của nhà họ Thiên.

Cô nhẹ hít vào, hơi nước ấm bốc lên, bất tri bất giác tâm tình càng thêm thả lỏng.

*

Chờ đến khi Thiên Chi mặc xong quần áo ngủ, mang dép lê đi ra ngoài, cả người toát lên vẻ thoải mái, hương thơm trên người ngọt ngào như kẹo bông gòn.

Có lẽ Tống Kỳ Thâm đã đi đến phòng khác tắm rửa, tóc mái được vén qua một bên, lộ ra đôi chân mày rậm.

Anh mặc quần áo ở nhà, nhìn vô cùng đơn giản. Tuy anh không mặc tây trang, nhưng vẫn toát ra vẻ cao ngạo, còn có chút ôn hoà.

Anh cầm điện thoại trong tay, ngón tay thon dài tùy ý vuốt lên màn hình, không biết anh đang xem cái gì.

Trông khá chuyên chú.

Thiên Chi nhìn một lúc, vốn muốn lên tiếng hỏi mình sẽ ngủ phòng nào, vừa há miệng lại nghẹn trở về.

Dù sao ở đây cũng có rất nhiều phòng, mỗi phòng đều được lắp máy điều hoà, cô cứ tùy tiện chọn một căn phòng là có thể nằm ngủ một giấc.

Tống Kỳ Thâm chăm chú xem điện thoại, khoé mắt dư quang nhìn thoáng qua đôi chân không an phận kia, bàn chân thật nhỏ nhắn, sau đó trực tiếp

ngẩng đầu lên.

Cô gái nhỏ mặc một cái áo ngủ hình dạng khủng long, xanh xanh vàng vàng, thoạt nhìn có chút to lớn.

Lông lá xù xì, quả thực trông khá đáng yêu.

Qua một lúc, Tống Kỳ Thâm thông thả đặt điện thoại xuống bàn.

Thiên Chi nhìn động tác của Tống Kỳ Thâm, bất giác hô hấp có hơi gấp gáp.

Thực sự cô không biết vì sao bản thân mình lại như vậy, Tống Kỳ Thâm nhìn bộ dạng như sắp ra chiến trường của cô, sắc mặt cô có chút rối rắm, anh không lên tiếng cứ nhìn một lúc như vậy, sau đó mới đại phát từ bi lên tiếng, “Đã sấy khô tóc chưa?”

Thiên Chi cố lấy lại bình tĩnh, trả lời, “Vâng, đã sấy khô rồi ạ.”

Tống Kỳ Thâm nghe cô nói xong, không biết từ đâu lấy ra một ly sữa, “Uống xong rồi hãy đi ngủ.”

Từ nhỏ Thiên Chi đã có thói quen phải uống một ly sữa trước khi đi ngủ.

Cô thích uống sữa bò, thích ăn đồ ngọt. Nhưng yêu thích nhất chính là những món làm từ sữa.

Cho dù chỉ là một ly sữa bò, nhưng anh lại chọn đúng hương vị mà cô yêu thích, có lẽ trước đó anh đã tìm hiểu qua sở thích của cô

Cô nhận lấy ly sữa bò, ngoan ngoãn uống nó. Sau khi uống hết, trên miệng còn dính một lớp sữa mỏng, không quá nhiều, chỉ một lúc đã biến mất.

Tống Kỳ Thâm nhìn chăm chú cô gái nhỏ trước mắt, cứ ngắm nhìn mãi như vậy, khiến Thiên Chi không dám nhìn đến anh.

Đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, dường như đang quan sát biểu cảm trên gương mặt anh.

“Vừa rồi em sợ chuyện gì vậy?” Tống Kỳ Thâm tiến đến, khuôn mặt kẻ sát bên tai cô, hơi thở ấm áp truyền đến.

“Em không có sợ gì cả.” Ngoài miệng Thiên Chi nói như vậy, nhưng thân thể lại rất thành thật, theo bản năng lùi về sau hai bước.

Tống Kỳ Thâm không hỏi quá rõ, giọng nói trầm khàn dường như ẩn chứa chút tâm tư thiện giải nhân ý*, “Yên tâm, trước khi lãnh giấy kết hôn, anh sẽ không chạm vào em.”

(* *Thiện giải nhân ý*(善解人意): am hiểu lòng người; giỏi đoán ý người.)

*

Thiên Chi sẽ ngủ ở phòng chính, Tống Kỳ Thâm đi đến phòng ngủ dành cho khách, hai căn phòng sát bên nhau.

Tông màu chủ đạo trong căn phòng này màu trắng và đen, nhưng chần nệm lại là màu đỏ thẫm trông khá nổi bật, càng tôn lên sự lạnh lẽo.

Vừa rồi Thiên Chi đã ngủ một giấc trên sofa, hiện giờ không cảm thấy buồn ngủ.

Đầu tiên cô kéo chăn lên che đầu lại, sau đó nghiêng người nằm trên nệm, cứ lăn lộn mãi như vậy ——

Tất cả đều vô dụng.

Giờ phút này, máu huyết trong người sôi sục, trong đầu không ngừng nhớ đến tình cảnh vừa rồi.

Dường như bên tai có tiếng nói không dứt. Hai từ “Chạm vào” được Tống Kỳ Thâm nói rất thản nhiên, không có nửa điểm ngại ngùng.

Cái con người thực giống một con sói lớn.

Rất giống!!!

Lúc này trong đầu Thiên Chi suy nghĩ đến một số việc phải làm vào ngày mai, cuối cùng Thiên Chi cảm thấy có hơi buồn ngủ.

Cô thở dài một hơi, những cảm xúc rối rắm vừa rồi đã bị những chuyện vụn vặt khác thay thế. Tâm tình đã bình tĩnh hơn, bên ngoài tiếng mưa rơi tí tách dần dần nhỏ lại.

Từng cơn gió lạnh thổi qua ô cửa sổ, những cành cây đại thụ bị gió thổi nghiêng ngã.

Vốn dĩ Nam Uyển nằm gần chân núi, buổi tối ở đây khá yên tĩnh.

Thiên Chi tò mò, thoáng nhìn xung quanh căn phòng, sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại.

Tuy rằng lý trí nói cho cô biết sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng nỗi sợ hãi vẫn chiếm thế thượng phong.

Cô lại mở mắt lên, hàng mi chớp chớp, nhìn về phía cửa sổ. Bên ngoài trời tối đen như mực, trông thực đáng sợ.

*

Gần đây Tống Kỳ Thâm bận rộn đến không thở nổi, cố gắng dành thời gian trở về Nam Uyển một chuyến, nhưng vẫn phải xử lý một số tài liệu quan trọng.

Nói thật lòng, anh rất mệt. Giống như hiện giờ, anh còn phải kiểm tra hộp thư điện tử, anh đang ngồi trên giường, khuỷu tay chống trên đầu giường, nghiêng đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua một lúc ——

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa “Cốc cốc”

Tống Kỳ Thâm lẳng lặng mở mắt lên, “Vào đi.”

Giây tiếp theo.

Thiên Chi chậm rãi mở cửa ra.

“Anh Kỳ Thâm, anh ngủ chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trốn sau cánh cửa, cho nên không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt Thiên Chi là gì, nhưng giọng nói sợ hãi đã hoàn toàn lộ ra ngoài.

“Thực ra.... em hơi sợ....”

Chương 8: Cuốn chăn

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi vừa nói xong, lập tức cảm thấy có chút hối hận. Cô đến đây gõ cửa với tâm trạng cầu xin sự giúp đỡ.

Từ phòng chính đi đến phòng phụ chỉ mất vài bước chân ngắn ngủi, nhưng trong đầu cô không ngừng suy nghĩ, làm sao để mở lời với Tổng Kỳ Thâm.

Nếu gọi cả họ lẫn tên của anh thì không thoả đáng lắm, như vậy là không lễ phép.

Gọi anh là Kỳ Thâm, dường như có hơi kỳ quái.

Hay gọi anh là chú....

Mình đang nghĩ cái gì vậy!

Không được rồi, dừng lại dừng lại thôi!

Sở dĩ giả tưởng gọi là giả tưởng cũng có lý do cả đấy, vì đó chính là giả định mà.

Thời điểm cô mở cửa phòng ra nhìn thấy gương mặt của Tổng Kỳ Thâm. Không biết tại vì sao, hay là do ma xui quỷ khiến thế nào lại hô lên anh Kỳ Thâm.

Tổng Kỳ Thâm nghe thế, sắc mặt nhàn nhạt như cũ, đầu tựa vào thành giường, nhẹ nhàng nâng mí mắt lên, độ cong khoé môi cũng chẳng thay đổi.

Cứ như vậy mà nhìn đến cô.

Tuy rằng rất hối hận, nhưng Thiên Chi vẫn nhớ rõ anh luôn tự xưng mình là như vậy, cho nên cô không còn cảm thấy chột dạ nữa.

Cô gái nhỏ cho rằng mình không làm gì sai cả, lên tiếng giải thích, “Đêm nay gió lớn quá, bên ngoài trời tối đen như mực.”

Bất chợt khoé môi Tống Kỳ Thâm nhẹ cong lên, chỉ nói một câu, “Thì sao?”

“À, bên ngoài cửa sổ phòng ngủ chính có một cây đại thụ, bóng của nó ánh lên tường, em đã thử kéo màn lại nhưng hình như cái bóng đó càng trở nên to lớn hơn.”

Trong lúc Thiên Chi trốn trong chăn, có vươn tay tìm kiếm cái điều khiển điều hoà đặt trên đầu giường, trong lúc bấm lung tung lại bấm vào nút kéo màn, cô vội nhô đầu ra khỏi chăn.

Ánh đèn bên ngoài xuyên thấu qua tấm màn, bóng cây đại thụ nghiêng nghiêng ngã ngã hắt xuống mặt sàn, nhất thời bóng cây càng ngày càng được kéo dài ra.

Thiên Chi vội nhắm mắt rồi chợt nghe thấy một số âm thanh, trong đầu xuất hiện những cảnh tượng đáng sợ, vội xốc chăn lên chạy đến đây.

Tống Kỳ Thâm trầm mặc một lúc, hai tay đặt ở phía sau, nửa nằm nửa ngồi lên. Sau đó, anh nhìn về phía cô vẫy vẫy tay.

Thiên Chi thầm suy đoán thái độ của anh, hẳn là ngầm đồng ý.

Buổi chiều trợ lý Hạ không ngừng nói thao thao bất tuyệt với cô, cho nên cô cũng biết rõ Nam Uyển rất rộng lớn.

Tuy rằng biệt thự khá sang trọng, nhưng lại không có hơi người, bên trong ngoại trừ một ít đồ vật để trang trí ra thì chẳng có một sinh vật sống nào,

nơi này trông lạnh như băng.

Nếu cô nhớ không lầm, cả hai tầng đều là những căn phòng ngủ, ngoài trừ phòng ngủ chính được trang trí rất nhiều đồ vật, thoạt nhìn có chút sức sống ra thì căn phòng mà Tống Kỳ Thâm đang ngủ chỉ có một cái giường cùng một bộ sô pha nhỏ và vài thứ trang trí linh tinh.

Căn phòng này cửa sổ không lớn, có lẽ bên ngoài cũng không có cây đại thụ to, vừa rồi Thiên Chi bước vào phòng đã âm thầm quan sát, quả thực giống như trong trí nhớ của cô.

Nháy mắt cô mở cửa rộng cánh cửa ra tiến vào trong, cô muốn thương lượng với Tống Kỳ Thâm, có thể đổi phòng với cô hay không.

Giây tiếp theo, giọng nói lười biếng của Tống Kỳ Thâm chậm rãi vang lên

“Em muốn ngủ chung với anh à?”

“.....”

Thiên Chi còn chưa kịp lên tiếng mà!

Cô lập tức dừng bước, “Không phải, anh hiểu sai ý em rồi, em chỉ muốn hỏi anh có thể đổi phòng với em không, bóng cây trong phòng chính cứ lắc qua lắc lại như khiêu vũ...”

Không biết cô do diễn tả như thế nào, làm cho Tống Kỳ Thâm bật cười, vỗ nhẹ vị trí bên cạnh, sau đó anh đứng lên, “Đến đây.”

Thiên Chi chậm chạp bước qua, Tống Kỳ Thâm ấn vai Thiên Chi ngồi xuống giường, “Nằm ở đây.”

Thiên Chi nghe xong không lên tiếng chỉ nhấp môi, nằm xuống giường nắm góc chăn đắp lên người mình.

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, càng lúc càng xa, hẳn là âm thanh Tống Kỳ Thâm đi ra ngoài, đi về phía phòng ngủ chính.

Thiên Chi gơ tay tắt đèn trần chỉ để lại đèn ngủ cạnh giường, ánh sáng trong phòng trở nên mờ ảo, cô không cần trùm chăn lên đầu nữa, có thể an tâm ngủ một giấc.

Trong căn phòng này, chăn nệm đều tỏa ra mùi hương thanh mát sạch sẽ, giống y như đức mùi hương ở phòng ngủ chính.

Lúc này Thiên Chi nhắm mắt lại, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, càng ngày càng lớn, từ bên ngoài bước vào bên trong phòng trực tiếp dừng ở phía giường bên kia.

Theo sau cô còn cảm nhận được phần giường bên phải hơi lún xuống.

Thiên Chi lẳng lặng mở một con mắt lên, nhìn về phía giường bên phải, nửa gương mặt của Tống Kỳ Thâm được ánh đèn mờ ảo chiếu vào, anh quỳ trên mép giường, thân thể nghiêng về phía trước.

Đôi mắt đào hoa đen nhánh, cười như không cười.

Thiên Chi âm thầm quan sát, phát hiện anh còn ôm cả cái chăn ở phòng chính đến đây.

“Không phải nói sợ sao, anh đến đây ngủ cùng em.” Tống Kỳ Thâm nói xong hơi nâng người lên, đem cái chăn ôm từ phòng ngủ chính trải lên giường, vị trí ngay bên cạnh cô.

Thiên Chi mở to mắt, không dám lên tiếng.

Tống Kỳ Thâm cúi người, nhượng về phía trước, khoảng cách hai người rất gần, giống như anh đang ôm cô vào lòng, “Cũng sắp lãnh giấy kết hôn rồi, hôm nay hãy học cách thích nghi một chút.”

Hàng lông mi cong vút của cô gái nhỏ khẽ run lên, khoé mắt đuôi mày đều

động lòng người.

Đôi mắt cùng Tống Kỳ Thâm vài giây, Thiên Chi vội che mặt, xoay người về hướng khác, chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

Một lúc sau, âm thanh buồn bã của cô gái nhỏ vang lên, nhưng Tống Kỳ Thâm không nóng vội, còn rất kiên nhẫn chờ đợi.

Anh biết rõ cô chỉ đang nghiêm túc tự hỏi lòng mà thôi, ngoài ra không có bất kì cảm xúc nào khác.

Tuy Thiên Chi lớn lên xinh đẹp lung linh, nhưng có đôi lúc vẫn mang chút khờ khạo và ngốc nghếch, cho dù như thế nào, cô luôn biết rõ bản thân mình nên làm gì, cũng rất có chính kiến của mình.

Không bao lâu, Tống Kỳ Thâm nghe thấy Thiên Chi khẽ vang một tiếng, âm thanh không nặng không nhẹ.

Theo sau cô kéo chăn xê dịch thân thể về phía mép giường một chút, cuộn mình như một chú sâu lông.

Cô muốn để lại cho anh một chút không gian riêng.

Vừa rồi Thiên Chi vẫn còn mãi mê suy nghĩ, nhưng chỉ là suy nghĩ linh tinh.

Tống Kỳ Thâm nhìn thấy cô như vậy, dứt khoát xốc chăn đắp lên người, tư thế nửa ngồi nửa nằm, anh không có ý định nằm xuống.

Anh bảo mình còn phải xử lý một số việc, nói cô đừng lo cho anh, ngủ trước đi.

Phòng ngủ rơi vào yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách ở bên ngoài truyền đến, ánh sáng đèn ngủ trong phòng mờ ảo.

Thiên Chi cảm thấy an tâm, mí mắt trở nên nặng nề chìm vào giấc ngủ.

*

Sáng hôm sau, Thiên Chi thức dậy từ rất sớm, so với trước kia còn sớm hơn.

Cô điểu hình chính là một chú sâu lười vào những ngày cuối tuần, lúc này mở mắt lên nhìn thấy thời gian vẫn còn sớm, cô dứt khoát nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Khó khăn lắm mới trở mình thức dậy, Thiên Chi phát hiện bên ngoài trời đã tạnh mưa.

Có lẽ do thức dậy rồi lại ngủ tiếp, Thiên Chi cảm thấy có hơi uể oải.

Trực tiếp xoay người về phía bên phải, duỗi thẳng cánh tay, vừa định hoạt động thân thể một chút, bất chợt lại ngây người.

Xuất hiện trong tầm mắt cô là một khuôn mặt tuần tú.

Lần đầu tiên thức dậy, rõ ràng cô cảm nhận được bên cạnh không có người, nhưng hiện tại Tống Kỳ Thâm đã quay trở lại.

Anh nằm nghiêng, một tay chống mặt, đôi mắt khép hờ, nghe thấy động tĩnh ở phía đối diện, lười biếng lên tiếng, “Thức dậy rồi à?”

Thiên Chi gật đầu, “Anh cứ như vậy.... Mà nhìn em?”

“Muốn xem em ngủ đến bao giờ.” Tống Kỳ Thâm nhướn mày, lên tiếng giải thích.

Thiên Chi đỏ mặt, cô vô cùng hoài nghi những tư thế khó coi trong lúc ngủ của mình đều bị Tống Kỳ Thâm nhìn thấy hết!

“Dậy thôi, buổi chiều anh sẽ đưa em về trường.”

Tống Kỳ Thâm phải đi đến Tống thị một chuyến, sau khi xử lý xong công việc, anh còn rất nhiều chuyện vụn vặt phải làm.

“Ừ, tối qua em..... Có đá vào người anh không?” Thiên Chi khẽ gật đầu, cô rất tò mò về vấn đề này.

Quả thực tư thế lúc ngủ của cô không tốt lắm, thời điểm ở ký túc xá, gối nằm và chăn nệm luôn bị cô đá xuống giường.

“Không có.” Tống Kỳ Thâm không nhanh không chậm lên tiếng trả lời.

Thiên Chi khẽ thở nhẹ một hơi, đột nhiên Tống Kỳ Thâm nhìn cô, trong mắt sáng ngời, “Nhưng mà em lại cuốn luôn cái chăn của anh đi mất.”

“.....”

*

Lúc Thiên Chi quay trở về trường, mới phát hiện mình đã bỏ lỡ rất nhiều tin nhắn trong Wechat.

Trong nhóm chat của lớp đăng rất nhiều tin tức liên quan đến cuộc thi thiết kế, năm tin nhắn đầu nói về quy tắc và thể lệ tham gia cuộc thi, còn có một số thông báo khác.

Thiên Chi xem sơ lược qua các tin nhắn, chuẩn bị quay về phòng ký túc xá, tính toán sử dụng laptop đọc kỹ lại thông báo.

Sau khi mở cửa phòng ký túc xá ra, đã ngửi thấy mùi hương của mì gói.

Thiên Chi đặt balo xuống ghế, “Thu Thu, chỉ có mình cậu sao?”

Đường Thu Thu đem sách đặt lên hộp mì, vừa nhìn gương vừa trang điểm, “Đúng vậy. Hôm qua các cậu ấy đã hẹn nhau, sáng sớm hôm nay đi đến thư viện. Một lúc nữa tớ cũng phải đi ra ngoài gặp lớp trưởng, để bàn bạc việc tổ chức liên hoan cho lớp.”

Trước kia mỗi lần lớp tổ chức hoạt động hay chi tiêu tiền vào chuyện gì đó,

đều do uỷ viên sinh hoạt Đường Thu Thu đảm nhận.

“Hôm qua cậu gặp chuyện gì vậy, cả một đêm không quay trở về phòng, tớ còn cho rằng cậu đã bị người ta bắt cóc nữa đấy, gọi cả chục cuộc điện thoại —— cuối cùng cậu mới chịu bắt máy!!!” Đường Thu Thu hận rên sất không thành thép nói.

Quả thực hôm qua Thiên Chi quên báo với các bạn cùng phòng việc mình không trở về ký túc xá.

Trong lúc đi tắm, cô không mang theo điện thoại, trước khi đi ngủ cô mới nhận cuộc gọi đoạt mệnh kia.

“Ha ha! Tớ quên báo chuyện này với các cậu.” Thiên Chi sờ mặt mình, ngồi vào bàn học khởi động laptop.

Đường Thu Thu nhìn thấy bộ dạng này của Thiên Chi, cười hì hì còn cố tình sờ soạng bàn tay của Thiên Chi một phen, “Mềm mịn thật nha.”

Thiên Chi không chút khách khí rút tay về, chờ giao diện của laptop hiện lên, đăng nhập vào Wechat, download tệp tin trong nhóm chat xuống, “Này? Về việc năm sau đi thực tập, trường của chúng ta đã có sắp xếp gì chưa?”

Đường Thu Thu cảm nhận mì đã chín, mở nắp lên, thuận miệng nói, “Việc này hả? Gần đến đó trường sẽ tổ chức một cuộc họp để thông báo cụ thể. Theo như tớ nghĩ có thể sẽ sắp xếp ba bốn người vào một tổ, cái này thì phải xem vận may nữa.”

“Tớ cảm thấy việc này cứ giống như đang bắt cặp vậy.” Thiên Chi cảm khái nói.

Nghe ý tứ của Đường Thu Thu, hẳn là việc này ít nhiều cũng sẽ phụ thuộc vào sắp xếp của lớp, gần đây Thiên Chi bận rộn chuẩn bị cho vòng sơ khảo cuộc thi thiết kế, sau đó còn phải xem nhiệm vụ thực tập mà khoa đưa ra là gì.

“Hình như cậu còn phải đến phòng thí nghiệm đúng không, tham gia nghiên cứu đề tài gì đó, nghe đâu đề tài đó rất quan trọng hả.”

“Thực ra trong một năm qua không đụng được đến mấy lần, thực sự quá lãng phí tiền bạc.” Thiên Chi hồi tưởng quá khứ một lúc, chậm rãi lên tiếng.

Cô được tham gia vào nhóm bồi dưỡng chuyên nghiệp này, là do đúng lúc trong nhóm đang thiếu người, bởi vì trước đó có một người cảm thấy công việc này không thích hợp với mình, nên đã đi đến trường khoa xin rút khỏi nhóm.

Quả thực việc điều chế hương rất hao tổn tiền bạc và thời gian, trình tự làm việc khá phiền phức, do trường không có đủ điều kiện vật chất, sau đó trường quyết định hợp tác với một phòng thực nghiệm bên Pháp, để nghiên cứu cách giảng dạy nghệ thuật cao trung.

Đường Thu Thu học chuyên ngành khác với Thiên Chi, vì thế cô ấy không hiểu rõ về ngành này, mắt thấy đã sắp đến giờ hẹn, vội vàng chuẩn bị một phen, “Được rồi, tớ phải đi đây.”

Thiên Chi vẫy tay chào tạm biệt Đường Thu Thu, quay đầu lại tiếp tục xem thông báo.

Ngay sau đó, màn hình laptop kêu lên một tiếng.

Trên thanh Taskbar, cửa sổ Wechat nhấp nháy.

Thiên Chi click mở, phát hiện tin nhắn của Tống Kỳ Tâm ——

[Q: Thứ sáu tuần này sau khi nào tan học, anh sẽ tới đón em đến Nam Uyển nhé.]

Thiên Chi nghĩ một lúc, chậm rãi đánh hai chữ “Vâng ạ”, còn chưa kịp gửi đi, trên màn hình hiện lên một khung chat khác, avata này đã lâu rồi chưa xuất hiện.

Cô vội nhấp vào đó.

[Mẹ Thiên: Chi Chi, thứ sáu tuần này mẹ về nước, đến lúc đó nhớ quay về nhà một chuyến.]

Mặt mày Thiên Chi chợt giãn ra, nhấp vào khung chat của Tống Kỳ Thâm, xoá hai chữ vừa rồi, đổi thành ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không đi được.]

(* tên Wechat của nữ chính đặt theo dạng chơi chữ. Phiên âm ra là Qian Qian ai Qian Qian, về điểm này mình không rõ lắm.)

Chương 9: Khẩn trương như vậy sao?!

Edit: Tiểu Màn Thâu

Mẹ Thiên luôn bận rộn công việc ở nước ngoài, lần này bà trở về nước, Thiên Chi cảm thấy vô cùng vui vẻ. Còn chưa đến thứ sáu mà cô đã trông mong.

Kỳ thật từ nhỏ đến lớn, bởi vì ba mẹ luôn bận rộn, Thiên Chi không có thời gian ở cùng bọn họ. Nhưng việc đó cũng không sao cả, Thiên Chi luôn nhận được tình yêu thương từ ông bà.

Lúc về già ông bà quyết định chuyển đến một thị trấn nhỏ, cuộc sống trôi qua tự do tự tại. Hơn nữa, bọn họ đối với cô cháu gái nhỏ này cực kì cưng chiều.

Sau đó ông bà lần lượt qua đời, Thiên Chi phải quay về sống với ba mẹ, dường như trong nội tâm cô vẫn luôn phân vân giữa việc quay về hay ở lại nơi đây, dần dần mới thoáng nghiêng về việc quay trở về.

Trong suốt một tuần chờ mong, cùng lúc đó trong khoa cũng thông báo về việc đi thực tập, nhưng thời gian vẫn còn chưa được quyết định, trước tiên chỉ lập ra một danh sách.

Nếu không có việc gì ngoài ý muốn, Thiên Chi và các bạn học cùng khoa sẽ lập thành một tổ nhỏ từ năm đến sáu người.

Trong khoa chỉ định bọn họ đến bộ phận khai phá thiết kế của tập đoàn Lâm thị làm thực tập sinh, kỳ hạn thực tập hẳn sẽ gần một tháng.

Tập đoàn Lâm thị khá nổi danh ở thành phố Ngân, sản nghiệp của công ty

này rất lớn, chuyên thiết kế cho những mặt hàng xa xỉ, cũng khai phá thêm những làn sóng cảm hứng mới, hơn nữa bọn họ còn là người kiến tạo thương hiệu cho các công ty nổi tiếng trong nước.

Ngay cả nhân viên của bộ phận khai phá thiết kế, nghiệp vụ cũng phải trải đều ở nhiều mặt. Bởi vì tập đoàn Lâm Thị thường xuyên hợp tác với những thương hiệu nổi tiếng ở nước ngoài, cho nên hàng năm công ty luôn yêu cầu nhân viên phải thiết kế ra nhiều mẫu mã mới.

Lần này có liên quan đến việc nghiên cứu chế tạo và thiết kế sản phẩm nước hoa, mấy năm gần đây ngành này càng ngày càng được chú ý đến, cho nên công ty bắt đầu ra sức tập trung vào việc nghiên cứu chế tạo lâu dài, nhưng việc này không mấy khả quan, vừa mới khởi đầu đã gặp rất nhiều khó khăn, còn phải tạo ra một thương hiệu nước hoa thuộc về riêng mình đã khó nay càng khó hơn.

Lãnh đạo của công ty chi không ít tiền để mời gọi nhân tài, cách làm này vừa hay lại có thể kết hợp với phương án bồi dưỡng nhân tài mới của đại học Kinh Đại, vì vậy cả hai bên đã trực tiếp ký kết hiệp ước với nhau.

Thời điểm Thiên Chi nhìn thấy bốn chữ tập đoàn Lâm Thị, trong lòng thầm cảm khái một phen.

Cô xem sơ qua nội dung thực tập một chút, dựa theo năng lực mà sắp xếp, nửa điểm thiếu chuyên nghiệp cũng không có, như vậy xem ra, Lâm thị khá chú trọng phương diện này, cho nên họ đã bỏ không ít tiền bạc và tâm huyết vào đây.

Bởi vì ngành thiết kế chuyên nghiệp khá đặc thù, Thiên Chi và các bạn cùng phòng không có dự định sẽ thi lên thạc sĩ.

Một là đi ra ngoài đi thực tập, hai là dựa vào quan hệ mà chiếm một vị trí tốt, ba là phải chứng minh năng lực của mình trong các cuộc thi trong nước, đây mới là sự lựa chọn tốt nhất, cũng là một tờ giấy thông hành hoàn hảo nhất.

Năm trước Thiên Chi đã tham gia cuộc thi thiết kế toàn quốc, giành được giải ba, kết quả không tốt cũng không tệ, nhưng nếu bước ra đấu trường quốc tế, quả thực vẫn còn thua kém rất nhiều.

Hơn nữa năm trước cô vốn có ý định muốn rút khỏi hạng mục thiết kế này, vì có liên quan đến việc đi sâu vào việc phác thảo bản vẽ, cô không quá am hiểu nhiều về việc phân chia tỷ lệ. Khi đó toàn bộ khoa thiết kế chuyên nghiệp của Kinh Đại vừa mới phân lớp, kỳ thật cô cũng không quá chú tâm vào việc chuẩn bị cho cuộc thi này.

Nhưng năm nay hạng mục đề thi tương đối mới mẻ độc đáo, ngoại trừ một hai quy định giống cuộc thi năm trước, lần này còn thêm vào một số quy định mới như không được sao chép tác phẩm của người khác, cam đoan không nhờ người khác trợ giúp, tuyệt đối không lấy ý tưởng từ những thiết kế nổi tiếng mấy năm gần đây.

Việc này đối với Thiên Chi không phải là vấn đề lớn, sau khi xem kỹ hình thức tham gia, thực ra những quy định cũ chính là tiền đề của những quy định mới, như vậy càng có không gian để phát huy sáng tạo ra những con đường mới.

Bởi vì là vòng sơ khảo mọi người trong nước có thể trực tiếp gửi bài dự thi đến đó, đề tài tự do không giới hạn, Thiên Chi dựa theo sở thích của mình mà phát họa bản thảo, cũng chuẩn bị giống như năm trước, chờ đến trận chung kết sẽ bộc lộ hoàn toàn năng lực.

Cô không thích đi đến thư viện, những lúc không lên lớp, dứt khoát cầm tablet, ngồi trong phòng ký túc xá mê mê phác thảo bản thiết kế. Ở đây không tính là quá yên tĩnh, nhưng không quá ồn ào, có đôi khi mọi người trong phòng chỉ chú tâm làm công việc của mình, không ai nói với ai lời nào.

Thiên Chi trầm nghĩ như vậy cũng tốt, khi cô thiết kế không thích bầu không khí quá yên tĩnh, dễ lâm vào vòng tuần hoàn chết và bế tắc, trong lúc vẽ mệt mỗi thỉnh thoảng sẽ thư giãn, nói chuyện phiếm với bạn cùng phòng, hay là ăn chút gì đó, như vậy mới khiến trạng thái thả lỏng.

*

Trước một đêm quay về nhà, Thiên Chi thường ở lại phòng không ra ngoài.

Vốn dĩ Đường Thu Thu vẫn đang trầm mê trong một phim thần tượng, nhưng không biết cô ấy phát hiện ra tin bất quái chấn động gì mà đến mức phải há miệng hét to.

“Trời ạ, các cậu biết tin gì chưa! Hai vị minh tinh lưu lượng yêu nhau kìa, còn công khai trên Weibo nữa, trên bảng tin Weibo của tớ đều tin tức liên quan đến bọn họ, thật đáng sợ!”

Thư Hoà ngồi bên cạnh mắt cũng không buồn nâng lên, nét mặt thẳng tắp như một tờ giấy trắng, “Đường Thu Thu, sao cậu lại như thế này, có cần tớ nhắc nhở cậu một lần nữa không, tin tức này đêm qua đã xuất hiện rồi.”

“.... Thật sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Thu Thu nhăn lại, dường như lời nói bị nghẹn trong họng.

Sau khi được Thư Hoà lên tiếng khẳng định, Đường Thu Thu quay đầu nhìn về phía Thiên Chi, trong ánh mắt chứa đầy ẩn ý không cần nói cũng biết.

Bùi Anh vẫn luôn là người đi sớm về trễ, hiện giờ còn chưa quay về phòng, cuối cùng Thiên Chi trở thành tấm bia, Đường Thu Thu chỉ còn biết trông chờ vào Thiên Chi.

Hiện giờ Thiên Chi đang chơi điện thoại, nghe vậy liền thành khẩn gật đầu, “Hôm qua tớ cũng đã nhìn thấy tin tức này.”

Đường Thu Thu sửng sốt một lúc, “Như vậy chỉ có mình tớ không hay biết gì, từ khi nào tớ trở thành người lạc hậu mất rồi.”

Thiên Chi nghe thế khẽ cười, kỳ thật ngày thường cô cũng hay xem tin tức của các minh tinh lưu lượng, nhưng chỉ xem để tiêu khiển không có ý định chia sẻ bài viết.

Cho nên Weibo của cô không đăng gì nhiều chỉ có vài status ngắn, thỉnh thoảng sẽ post một số tấm ảnh kỷ niệm. Có đôi khi cô muốn hưởng thụ cảm giác được người ta ái mộ, cô sẽ viết một câu văn đăng lên Weibo, đây được xem là một loại phương thức sống ảo hiệu quả.

Số lượng người follow trên Weibo của cô rất ít, cô ngoài trừ bấm follow một số minh tinh lưu lượng ra thì đều là bạn học và bạn cùng phòng mà thôi.

Thiên Chi thoát khỏi bảng tin Weibo, bấm vào trang Weibo cá nhân nhìn cái bài viết đã đăng thật lâu trước đó.

Quả thực, cái gọi là bài đăng thật lâu trước kia, cô không bắt gặp cái bình luận nào làm người ta vui vẻ, phải kéo xuống một hai bài đăng mới nhìn thấy.

Thiên Chi hai tay chống cằm, suy nghĩ một lúc, cuối cùng đặt tay đánh đánh gõ gõ lên bàn phím viết một bài đăng mới.

Cũng xem như chăm sóc vườn cây Weibo sắp mọc meo của mình, tưới nước cho nó.

*

Buổi tối thứ sáu, Thiên Chi đi trong gió lạnh, trở về đại viện. Cửa nhà họ Thiên khép hờ, cô đẩy nhẹ nó ra, sau đó tiến vào nhà.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, dường như toàn bộ căn nhà cũng trở nên có chút sức sống.

Ở phòng khách, Lục Uyển Đình ngồi trên ghế sô pha, thoạt nhìn đã ngồi chờ ở đó rất lâu.

Thời còn trẻ Lục Uyển Đình chính là một mỹ nữ, mang khí chất thanh cao tao nhã. Hiện giờ tuy đã có tuổi, nhưng vẫn không đánh mất những khí chất đó.

“Mẹ.” Thiên Chi tiến đến, đứng trước mặt bà.

Lục Uyển Đình ngẩng đầu lên, nhìn cô gái nhỏ duyên dáng yêu kiều trước mắt, mỉm cười, “Con về rồi à?”

“Vâng, học kỳ này mỗi thứ sáu con đều có lớp, cho nên về hơi trễ, nhưng chỉ trễ vài phút thôi, không tính là quá trễ.” Thiên Chi vừa nói, vừa ngồi xuống bên cạnh Lục Uyển Đình.

“Ba con không trở về sao?”

Lục Uyển Đình cầm tách trà lên, chậm rãi uống một ngụm, giọng điệu lãnh đạm, “Ông ấy vẫn còn đang bận công việc, nhưng đến hôn lễ của con, ông ấy sẽ trở về.”

Đợi hai người lãnh giấy kết hôn xong, hôn lễ sẽ được tổ chức vào kỳ nghỉ đông, địa điểm ở Na Uy, bởi vì ông nội Tống vẫn còn đang dưỡng bệnh ở bên đó.

Về việc này, Tống Kỳ Thâm đã từng đề cập với cô.

“..... Vâng.” Thiên Chi khẽ lên tiếng.

Vừa dứt lời, tầm mắt cô đảo qua bàn trà. Trên mặt bàn gỗ vẫn còn đặt mấy tách trà, mỗi tách đều có người uống qua, nước trà vẫn còn ấm.

“Vừa rồi có khách đến nhà chúng ta hả mẹ?”

Trên ghế sofa vẫn còn lưu lại vài dấu ấn, hẳn là vừa mới rời đi.

“Ừ, người của nhà họ Tần vừa đến, dù sao bọn họ cũng đã chăm sóc con thời gian qua, mẹ muốn cảm ơn bọn họ một chút.”

Hiện giờ nhà họ Tần đã không còn như xưa, lần này bà trở về nước, một mặt là vì liên quan đến công việc, mặt khác là vì ơn nghĩa.

Lục Uyển Đình không muốn nói chuyện này cho Thiên Chi biết, vì thế không dừng ở đề tài này quá lâu, ngược lại còn nói, " Lần này mẹ trở về nước là vì chuyện đăng ký kết hôn của con."

Thân làm trưởng bối, Lục Uyển Đình vô cùng hài lòng mối hôn nhân này, luận từ gia thế đến học vấn, thậm chí là nhân phẩm, Tống Kỳ Thâm chính là một chàng trai tốt trăm dặm mới tìm được.

Là một người trầm ổn, tuy hơi lớn tuổi, nhưng mọi mặt đều rất tốt, biết suy nghĩ chính chắn sẽ không dễ phạm phải sai lầm, là một đối tượng kết hôn thích hợp nhất.

Quan trọng hơn, thái độ của nhà họ Tống bên kia cũng rất hài lòng, cho nên cuộc sống sau này của Thiên Chi sẽ không phải chịu bất kì tủ thân nào.

Ban đầu bà cũng không nghĩ đến việc này, nhưng không ngờ đến Tống Kỳ Thâm lại đi chuyên cơ riêng đến nơi ở của bọn họ, bàn bạc về mối hôn sự này.

Vô cùng chân thành.

Vì vậy Lục Uyển Đình đã xem xét cẩn thận, cũng may từ trước đến nay con gái của bà rất nghe lời, với mối hôn sự tốt như vậy, vẫn nên nắm chắc trong tay mới an toàn.

"Không bao lâu nữa các con phải đi đăng ký kết hôn, những giấy tờ cần thiết mẹ đã chuẩn bị ổn thoả, đợi lúc nữa mẹ sẽ đưa cho các con." Lục Uyển Đình vừa dứt lời, nghiêng người qua nhìn Thiên Chi.

Vừa rồi Thiên Chi cảm thấy hình như mình đã quên chuyện gì đó, ngày ấy Tống Kỳ Thâm hỏi cô có muốn đến Nam Uyển không, bởi vì mẹ Thiên về nước, cho nên cô đã từ chối.

Giờ phút này, sau khi nghe mẹ Thiên nhắc đến việc đăng ký kết hôn. Thiên Chi mới ý thức được, cô dường như đã bỏ qua một chuyện rất quan trọng

---

Cô làm theo bản năng không báo chuyện mẹ Ngàn về nước cho Tống Kỳ Thâm biết.

Theo lý mà nói, về sau hai nhà chính là thông gia, cô bắt buộc phải thông báo chuyện này cho Tống Kỳ Thâm mới là hợp tình hợp lý.

Nhưng không phải cô cố tình không nói, lần này mẹ Thiên về nước quá bất ngờ, làm cô vô cùng cao hứng, không kịp suy nghĩ nhiều.

Hơn nữa Tống Kỳ Thâm cũng không hỏi nguyên nhân vì sao cô từ chối mà.

Thiên Chi vẫn còn đang khổ tâm suy nghĩ, rối rắm muốn chết.

Đột nhiên ——

Cửa nhà lại mở ra, tiếng “Kéo kẹt” vang lên, từng cơn gió thổi vào nhà, mang theo một luồng khí lạnh.

Hai mẹ con nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy ở huyền quan, xuất hiện một thân ảnh cao gầy.

Ánh mắt Tống Kỳ Thâm như có như không đảo qua người Thiên Chi, theo sau lại dừng trên người Lục Uyển Đình, lên tiếng ——

“Mẹ.”

“.....”

Thiên Chi không dám nhìn thẳng vào anh, liền dời tầm mắt, bàn tay vô thức nắm chặt, đặt nhẹ lên mặt bàn, tỏ vẻ như không có chuyện gì vượt nhẹ vành tai mình.

Lục Uyển Đình đứng lên, chào đón anh, “Kỳ Thâm đến rồi à.”

“Vâng, buổi sáng hôm nay lúc mẹ liên lạc với con, con đã sớm biết chuyện này.”

Tống Kỳ Thâm dứt lời, đôi chân dài nhấc lên đi về phía đó, sau đó trực tiếp ngồi đối diện Thiên Chi.

Thiên Chi mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám ngẩng đầu lên, ngồi im lặng nghe hai người bọn họ không ngừng hàn huyên tâm sự.

Không biết qua bao lâu, Lục Uyển Đình đứng lên, muốn đi lên lầu lấy những giấy tờ cần thiết, bảo Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm đợi một lúc.

Nhìn thấy bóng dáng của mẹ Thiên dần biến mất ở ngã rẽ cầu thang, Thiên Chi bĩu môi, tùy tiện cầm lấy một quyển tạp chí đặt trên bàn trà lên xem.

Nếu như Tống Kỳ Thâm nhắc đến chuyện kia, cô phải trả lời như thế nào.

Thiên Chi không biết có nên lên tiếng giải thích trước hay không, trong lúc nghiêng mặt đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen xuất hiện, phần ghế sofa bên trái lún xuống.

Ngay sau đó, giọng nói quen thuộc của Tống Kỳ Thâm vang lên.

“Nhìn thấy anh làm em khấn trương như vậy à?”

“..... Nào có, em không có.” Thiên Chi nhỏ giọng lúng túng nói, tỏ vẻ kháng nghị.

Tống Kỳ Thâm cong môi, không muốn làm khó cô gái nhỏ, chỉ nói ——

“Em cầm ngược tạp chí kia.”

Chương 10: Tận dụng thời cơ

Edit: Tiểu MÀN THẦU

Thiên Chi nghe Tống Kỳ Thâm nói xong, tầm mắt nhìn đến cuốn tạp chí trên tay mình.

Cô thế mà! Thực sự! Cầm ngược!!!

Nháy mắt khuôn mặt Thiên Chi nóng lên, giống như lần đó ở Nam Uyển nhìn thấy bộ chăn nệm đỏ thẫm trong phòng ngủ, mặt đỏ như trái cà chua.

Nhưng điểm khác nhau chính là.

Lần đó là một trái cà chua nhỏ, lần này lại là một trái ớt đỏ

Cô gái nhỏ với làn da trắng nõn, chỉ cần mắt thường nhìn thoáng qua đã phát hiện trên mặt cô có điểm bất thường, cô hoảng loạn ném tạp chí qua một bên, gắt gao nắm lấy thành ghế sô pha, cố tránh xa Tống Kỳ Thâm một chút, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào anh.

Tống Kỳ Thâm khẽ cười một tiếng, thân mình ngã về sau, trực tiếp dựa vào ghế.

Thời điểm mẹ Thiên xuống lầu, nhìn thấy hai đứa nhỏ ngồi ở hai đầu sô pha, một người dựa lưng vào ghế, người còn lại thì ngồi rất xa, không ai lên tiếng nói chuyện với nhau.

Trong lòng bà có chút nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi về phía trước, nhìn Tống Kỳ Thâm nói, “Đây là những giấy tờ cần thiết khi hai đứa đi đăng ký kết hôn, bên trong còn có giấy khám sức khỏe

từ nhỏ đến lớn của Chi Chi, nếu các con bận rộn không có thời gian đi kiểm tra sức khỏe, thì có thể tham khảo dùng cái này.”

“Vâng.” Tống Kỳ Thâm gật đầu, ngồi thẳng người lên, sau đó đứng dậy.

Lục Uyển Đình đem sổ hộ khẩu cùng một số giấy tờ khác cho vào một cái túi hồ sơ, chuẩn bị rất chu đáo.

“Vợ chồng mới cưới phải thường xuyên tâm sự với nhau, hiện giờ thì không có gì, nhưng tương lai phải làm sao.” Lục Uyển Đình nhớ đến tình cảnh vừa rồi, bà cảm thấy nên lên tiếng nhắc nhở bọn họ một chút.

Dù sao cũng là con gái của mình, đương nhiên Lục Uyển Đình hy vọng hai người sẽ hoà hợp với nhau, tuy rằng không phải kết hôn vì tình yêu, nhưng tính cách của hai đứa nhỏ này đều không cực đoan, không có thâm thù đại hận gì với nhau, là một đôi trai tài gái sắc, nếu cố gắng dung hoà một chút thì cuộc sống gia đình sẽ càng tốt hơn.

Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, đây mới là cách tốt nhất. Cho dù không có, cũng không phải là một chuyện lớn.

Lục Uyển Đình là người từng trải, thấy không ít cặp vợ chồng sống bằng mặt không bằng lòng, mặc dù không có tình cảm với nhau, nhưng cuộc sống vẫn nhẹ nhàng, không có bất kì gánh nặng nào.

*

Từ lúc Tống Kỳ Thâm đặt chân đến đây, thì anh đã không có ý định dẹp đường hồi phủ.

Bởi vì hai nhà rất gần nhau, chỉ cách vài chục bước chân, tất nhiên Lục Uyển Đình không có ý thúc giục anh trở về nhà, ngược lại còn rất nhiệt tình trò chuyện với anh.

Hai người bọn họ lại ngồi vào ghế sofa, nói từ công việc đến cả kế hoạch hợp tác thương nghiệp sau này của hai nhà, lại nói đến việc ba mẹ Tống đã

đi đến nơi nào du lịch, dường như bọn họ có rất nhiều đề tài để nói chuyện với nhau.

Hiện giờ Tống Kỳ Thâm ở trước mặt trưởng bối, không hề tỏ vẻ kiêu ngạo hay lấy lòng, nói cái gì anh đều có thể tiếp lời được. Tuy không mang phong thái đĩnh đạc thường ngày, nhưng vẫn luôn lễ phép trả lời, cách nói chuyện cũng rất thông thả ung dung.

Thiên Chi ngồi một bên, không chen vào nửa câu. Vừa mới bắt đầu cô còn ngóng lỗ tai lên nghe, sau đó càng nghe càng không hiểu, còn cảm thấy không mấy hứng thú, quả thực nội dung quá buồn chán nhạt nhẽo, cô thuận tay cầm lấy cuốn tạp chí vừa rồi.

Ngày xuất bản trên quyển tạp chí đã lâu, thoạt nhìn bề ngoài rất đứng đắn, không ngờ bên trong toàn là hình ảnh những người đàn ông cơ bắp, vô cùng kỳ quái.

Thiên Chi đóng tạp chí lại trả về chỗ cũ. Chờ đến lúc mẹ Thiên nói muốn đi xuống phòng bếp một chuyến, cuộc nói chuyện này mới tính là kết thúc, Thiên Chi bị Lục Uyển Đình tìm một cái lý do kéo đi, chỉ để lại một mình Tống Kỳ Thâm ngồi trong phòng khách.

“Thứ hai mẹ đi rồi, con có chuyện gì muốn nói với mẹ không.”

Thiên Chi bất ngờ một lúc, chậm chạp lên tiếng, “Nhanh vậy sao.”

“Để trở về đây một chuyến, mẹ phải tạm gác lại rất nhiều công việc, cho nên có chút vội vã, lần sau mẹ sẽ về đây nghỉ ngơi một thời gian.” Lục Uyển Đình cười nói, “Đến lúc đó con cũng không còn ở đây nữa, mẹ sẽ dành chút thời gian đi đến thăm nhà mới của các con.”

Thiên Chi không còn buồn rầu nữa, sau khi nghe thấy câu nói cuối cùng của Lục Uyển Đình, đôi mắt chợt loé sáng, “Một thời gian sao?”

“Ừ.” Lục Uyển Đình lên tiếng, tiếp tục hỏi, “Từ nhỏ Kỳ Thâm đã ít nói, nhưng đây không phải là vấn đề, các con ở chung với nhau có hoà hợp không?”

Lục Uyển Đình biết việc Thiên Chi đã dọn đến Nam Uyển, sống cùng Tống Kỳ Thâm dưới một mái nhà.

Nghe câu hỏi của mẹ Thiên, Thiên Chi nhấp môi, nghiêm túc tự hỏi lòng một phen.

Nói thật, cũng khá hoà hợp.

Mọi chuyện đều được Tống Kỳ Thâm sắp xếp chu toàn, hiện giờ Thiên Chi cũng có chút mong chờ với cuộc sống hôn nhân sau này.

Nhưng mà .....

Tống Kỳ Thâm khi đứng trước mặt cô và khi đứng trước mặt người khác hoàn toàn như hai con người khác nhau.

Đột nhiên Thiên Chi nhớ đến tình tiết trong một bộ phim điện ảnh, không biết cô đang suy nghĩ điều gì, tình tiết này cứ không ngừng lượn lờ trong đầu cô.

Cô xem bàn tay mình như cây quạt điên cuồng vẩy vẩy.

Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là bất chợt cô nhớ đến ——

Ngày ấy lần đầu tiên bọn họ ngủ cùng nhau trên một cái giường.

Nửa đêm cô giật mình thức dậy, đầu óc mơ mơ màng màng, từ từ mở mắt lên, trước mắt xuất hiện một lồng ngực ấm áp.

Nương theo ánh sáng mờ ảo phía đầu giường, cô phát hiện hai người đang ôm lấy nhau, thậm chí đầu của cô còn chôn trong lồng ngực anh, chóp mũi chạm vào đó, một chân gác lên eo anh, giống như một con bạch tuộc quấn người.

Nhìn như thế nào, cô cũng cảm thấy chính mình đã chiếm tiện nghi của

người ta.

Khi đó Thiên Chi có chút xấu hổ, bên tai truyền đến hơi thở ấm áp trầm ổn, bờ vai rộng lớn bao trùm lấy cô, trong khoang mũi đều là hương thơm thanh khiết của cây tùng bách.

Cô nhìn thấy bộ dạng ngủ say của Tống Kỳ Thâm, cô yên lặng thu người lại, giả vờ như chưa có chuyện gì phát sinh.

Quả nhiên chờ đến ngày hôm sau, Tống Kỳ Thâm không hề nhắc đến chuyện này.

Có lẽ anh ngủ quá say không phát hiện ra.

*

——“Đang nghĩ cái gì vậy, sao lại im lặng?”

Một câu của Lục Uyển Đình đã thành công kéo suy nghĩ của Thiên Chi trở về.

“Dạ? À ..... khá tốt.” Sau khi hoàn hồn, Thiên Chi thất thần trả lời một câu.

“Vậy là tốt rồi, để mẹ đi gọt trái cây, con trở về phòng khách đi, nếu hai đứa có thời gian rảnh nên ở bên nhau nhiều một chút.”

Thiên Chi vâng một tiếng, trước khi quay về phòng khách, còn thoáng nhìn qua tấm kính thủy tinh khắc hoa văn, quan sát tình hình ở nơi đó.

Tống Kỳ Thâm rũ mắt, không nhanh không chậm cầm lấy cuốn tạp chí vừa rồi cô đã xem.

Mở ra.

Chờ đến lúc Thiên Chi đến gần, Tống Kỳ Thâm nghe thấy động tĩnh, nhướng mắt nhìn lên, trong mắt có chút cảm xúc không rõ ràng.

“Đàn ông cơ bắp?”

Đại khái anh muốn nói đến, không ngờ tới cô lại xem loại tạp chí toàn đàn ông cơ bắp như thế này, ngoài ra không có ý gì khác.

“.....”

Thiên Chi ghen lời, thực sự cô chỉ vừa lật vài trang mà thôi.

*

Mẹ Thiên có điện thoại, bà từ phòng bếp đi thẳng đến phòng khách, trực tiếp đẩy cửa bước ra ngoài.

Trước khi đi bà còn nghiêng đầu, nhìn hai người bọn họ phẩy phẩy tay, ý bảo bọn họ cứ tự nhiên đừng quan tâm đến bà.

Nhìn dáng vẻ này của mẹ Thiên, có lẽ sẽ nói chuyện điện thoại khá lâu.

Lúc này, bỗng nhiên Tống Kỳ Thâm đứng lên, nhìn đến Thiên Chi, “Đến phòng em nhé?”

Đến.....Phòng.... Em..... Nhé?

Bốn chữ này tuy không có ý nghĩa gì, nhưng khi chúng kết hợp với nhau, quả thực làm người nghe không khỏi suy nghĩ lung tung, còn suy diễn đến những cảnh đen tối khác.

Thiên Chi chớp chớp mắt, “.... Anh muốn làm gì?”

“Anh có mua cho em một bộ quần áo, em mặc thử xem.” Tống Kỳ Thâm dừng một lúc, ngữ khí có chút kỳ lạ, trong mắt hiện lên sự chế nhạo, “Ngược lại là em, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“.....”

“Nghĩ về anh hả?”

“.....”

Có đôi khi Thiên Chi rất muốn chặn cái miệng anh lại, bởi vì cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

“Chúng ta lên lầu thôi.”

Cô gái nhỏ liếc mắt nhìn anh một cái. Sau đó vội nói sang chuyện khác, vừa nói vừa đi lên lầu.

Nhìn phần ót tinh tế của cô, Tống Kỳ Thâm mỉm cười, cuối cùng anh cũng không nói gì cả, khẽ nhướng mày đi theo ở phía sau.

Phòng ngủ của Thiên Chi nằm cuối lầu hai, Tống Kỳ Thâm từ phía sau tiến lên, không biết từ đâu lấy ra một túi quà, quả thực giống như đang làm ảo thuật biến ra một bộ quần áo mới.

Anh đem túi quà trong tay đưa cho Thiên Chi, lúc này mới âm thầm quan sát đánh giá căn phòng. Là một căn phòng điển hình của con gái, sạch sẽ ngăn nắp, trong phòng còn có rất nhiều gấu bông.

Có vài con được treo lên tường, còn có vài con được đặt trên mặt đất.

Thậm chí bên trong có cả một kệ sách, mọi thứ ở đây được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Trong phòng thoang thoảng mùi hương của hoa sơn chi, có lẽ do căn phòng đã lâu không có người ở, cho nên có chút mùi ẩm mốc, rất dễ ngủi ra.

Thiên Chi nhận túi quà của Tống Kỳ Thâm, mở một bên túi, tò mò nhìn vào bên trong, “Rốt cuộc anh mua kiểu quần áo gì cho em vậy?”

Nói xong, cô không đợi anh trả lời, lập tức đưa tay vớ vào bên trong túi, theo sau còn dùng ngón tay chọc chọc nó.

“Em lấy ra mặc thử xem, ngày đăng ký kết hôn hẳn là cần phải chụp ảnh.” Tống Kỳ Thâm vừa nói vừa nghiêng người ra sau, hai tay chống trên bàn trang điểm.

Dừng một chút, anh còn bổ sung thêm một câu, khá cường điệu, “Ngày ấy, mặc cái này.”

Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm, dường như có chút ý tứ thưởng thức. Thiên Chi nghe vậy không nói nhiều, trực tiếp lấy nó ra.

Chất liệu vải mềm mại, đường may tinh tế.

Cô hưng phấn cầm nó lên nhìn ngắm, đó là một cái áo len màu trắng.

Trên phần vai có một dây nơ nhỏ, nhìn thật xinh xắn.

Nhưng đây không phải là điểm mấu chốt nhất, mấu chốt chính là ——

Vị trí trước ngực còn thêu mấy đóa hoa sơn chi, không lớn không nhỏ, uốn lượn một đường trông thật bắt mắt.

Vừa thích thú lại kinh ngạc.

Đôi mắt Thiên Chi sáng ngời, đôi tay mân mê những đóa hoa sơn chi đó, không ngừng niết nhẹ.

“Cái áo này đẹp quá.”

“Ừ, hiện giờ em mặc thử đi, xem có vừa người không.” Tống Kỳ Thâm vẫn luôn âm thầm quan sát sắc mặt của Thiên Chi, nhìn cô hài lòng anh mới cảm thấy yên tâm.

Trong lúc Thiên Chi cầm chiếc áo đi thay, phát hiện Tống Kỳ Thâm đã chuẩn

bị cho cô cả một bộ váy áo.

Trên người là một cái áo len mềm mại, bên dưới là chiếc váy dài màu đen. Vạt áo len hơi dài, có thể che đi phần thân váy ngay chỗ eo.

Hai thứ này kết hợp với nhau vừa ưu nhã lại đáng yêu.

Không biết thay váy áo bao lâu, sau khi Thiên Chi thay đồ bước ra, hơi cúi người quan sát bản thân mình, thuận miệng hỏi.

“..... Anh thấy sao? Em cảm thấy rất đẹp, sau khi tấm ảnh này dán trên giấy hôn thú, em sẽ có thể cầm nó đi khoe với người khác rất lâu đấy nhé.”

Dứt lời, trải qua một thời gian khá dài Thiên Chi vẫn không nghe thấy Tống Kỳ Thâm lên tiếng trả lời.

Trong lòng Thiên Chi có chút nghi hoặc, ngược mắt nhìn lên, đúng lúc này nhìn thấy ánh mắt không hề che giấu của Tống Kỳ Thâm.

Sắc mặt lười biếng trước đó của anh đều biến mất. Giờ phút này, anh không còn giống như lúc xưa nữa, đôi mắt đào hoa sáng ngời, con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy.

Từ nhỏ đến lớn Thiên Chi rất xinh đẹp, chuyện này Tống Kỳ Thâm luôn biết rõ.

Nhưng anh không ngờ rằng, khi cô mặc bộ váy áo này vào người càng tôn lên đường cong cơ thể, nơi nào cần cong thì cong, nơi nào cần phát triển thì phát triển, sau khi quan sát một vòng, chỉ nhìn thấy sự thuần khiết nhưng lại mang theo sự quyến rũ.

Thiên Chi nhìn thấy dáng vẻ này của anh, cô theo bản năng đưa tay nắm một góc váy dài đánh qua đánh lại.

“Cho nên anh cảm thấy..... Không đẹp sao?”

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm nghiêng người đứng trước bàn trang điểm, giờ phút này anh đứng thẳng người lên, “Không có, rất đẹp.”

Đôi chân dài nhấc lên, tiến đến trước mặt Thiên Chi, sau đó kề sát bên tai cô, thấp giọng nói, “Anh muốn nói với em một việc.”

Thiên Chi không hiểu rõ lý do, “Dạ?”

“Hiện giờ anh trai chỉ muốn chiếm một chút tiện nghi.”

Thiên Chi cảm nhận được hơi thở của anh càng ngày càng gần, cô vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, “Cái gì?”

Không đợi Thiên Chi phản ứng lại, Tống Kỳ Thâm dùng một tay ôm lấy eo cô, cánh tay còn lại chế trụ vai cô, sau đó, trực tiếp đặt một nụ hôn lên môi cô.

Chương 11: Xem cô là móng heo mà gặm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Nụ hôn này thật mãnh liệt, Thiên Chi chưa bao giờ bị người khác hôn môi như vậy, cô không thể hít thở được, nghẹn đến mức khoé mắt cũng ửng đỏ.

Hơi thở của Tống Kỳ Thâm dần trở nên nặng nề, qua một lúc mới buông cô ra, cúi người dựa đầu vào cổ cô, trải qua một khoảng thời gian dài cũng không lên tiếng.

Thiên Chi có thể cảm nhận được hàng lông mi của anh khẽ lay động. Nhẹ nhàng cọ trên cổ cô, thật là ngứa ngáy.

Cô gái nhỏ nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy eo anh, cứ dụi dàng như vậy, không hề dùng sức.

Qua một lúc lâu, Tống Kỳ Thâm mới đứng thẳng người, giọng nói trầm khàn vang lên, nghe không ra bất kì cảm xúc nào, “Em nghỉ ngơi đi, anh về trước đây, hai ngày nay em hãy ngoan ngoãn ở nhà đợi anh.”

“Cát vấy vào đi, đến lúc đó nhớ mặc đấy nhé.”

Anh biết Thiên Chi rất nhớ nhà, vất vả lắm Lục Uyển Đình mới trở về một chuyến, có lẽ Thiên Chi chỉ muốn ở bên cạnh mẹ mình mà thôi.

“Vâng.” Thiên Chi chưa hoàn hồn, nghe Tống Kỳ Thâm nói như vậy, cô khẽ gật đầu.

Tổng Kỳ Thâm không muốn ở lại đây quá lâu, thời điểm sắp rời đi còn dặn dò rất nhiều chuyện, nghe Thiên Chi trả lời xong, anh giơ tay vuốt đầu cô, sau đó trực tiếp xoay người rời khỏi phòng.

Nói tóm lại.....

Chính là đột nhiên anh tỏ vẻ thật đứng đắn.

Bóng dáng cao gầy biến mất ở cuối hành lang, Thiên Chi đưa tầm mắt nhìn về hướng đó, sau đó cô vội chạy nhanh vào phòng tắm, mở đèn lên.

Ánh sáng chiếu lên tấm gương làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô gái nhỏ.

Hiện giờ đôi môi anh đào nhiễm một tầng sắc đỏ. Đôi mắt long lanh mang theo sự thuần khiết.

Thiên Chi giơ tay lên, ngây ngốc sờ đôi môi mình.

“Ai nha ——”

Có hơi đau đớn.

Thiên Chi nhìn bản thân mình ở trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú lại còn đứng đối diện với tấm gương lớn, trong đầu cô chợt xuất hiện một ý nghĩ.

Thiên Chi cảm thấy, dường như bản thân mình vừa mới phát hiện ra một việc.

Người kia!

Người kia! Vừa rồi! Xem cô giống như một cái móng heo mà gặm đấy!!!

Cô lại sờ lên môi, cảm thấy đôi môi đã sưng lên, cô thất thần quay về

phòng, ngã người lên giường, hai chân duỗi thẳng ra sau, bắt đầu bước vào trạng thái ngây ngốc.

Nửa bên mặt của Thiên Chi chôn trong tấm chăn mỏng, cô đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, từ góc độ này có thể nhìn thấy một góc sân vườn của Tống gia.

Phòng ngủ của cô nằm ở lầu hai, nếu đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có thể quan sát hết phong cảnh của toàn bộ đại viện.

Tuy rằng nhà họ Thiên cách nhà họ Tống không xa, nhưng không có bất kì vị trí nào thông với nhau, ngay cả cửa sổ đối diện cũng không có, hoàn toàn bị hai bức tường ngăn cách.

Sau khi thu hồi tầm mắt, Thiên Chi như vừa suy ngẫm được một chút đạo lý nào đó——

Rõ ràng vừa rồi cô bị người ta đột ngột tập kích, trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô phát hiện Tống Kỳ Thâm rất thích thú nhưng lại không dám đi quá giới hạn.

Thì ra Tống Kỳ Thâm vẫn giống như bao nhiêu người bình thường khác.

Bởi vì mọi việc phát sinh quá nhanh không kịp trở tay.

Thiên Chi ngây người một lúc, đúng lúc này, WeChat lại vang lên hai tiếng “Tít tít”, cô đưa tay với lấy điện thoại, mở khoá màn hình.

Trong màn hình điện thoại, xuất hiện khung thông báo của nhóm chat [Tề thí tiểu đoàn*] trong Wechat.

(*Dịch ra là: đủ cái rắm tiểu ngắn nơi tập trung, có lẽ ý nói: nơi tập trung của những thành phần đánh rắm

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

, theo ý tui là thế đó!! Vì vậy quyết định để nguyên Hán Việt.)

Thiên Chi bấm vào ứng dụng, giao diện Wechat hiện lên ——

[Thu Thu thích ăn đường: A a a a! Nước mắt của tớ không ngừng tuôn rơi!! Vì sao giới tài chính lại có nam thần đẹp trai như vậy?]

[Thu Thu thích ăn đường: Hoàn mỹ quá! Tớ bị hớp hồn mất rồi!!!]

[Thu Thu thích ăn đường: Trên Weibo liên tục chia sẻ —— Tập đoàn Tổng Thị chính thức đổi chủ, Thái tử gia Tổng...]

Trong nhóm chat không có người nào có thể ngăn cản được Đường Thu Thu, mỗi ngày cô ấy đều lên mạng ngắm trai đẹp, Thiên Chi không để ý đến nội dung, vừa định nhấn lại bằng một icon, trong lúc ngón tay sắp chạm vào phần góc phải màn hình, lúc này Đường Thu Thu lại chia sẻ một đường link.

Giao diện WeChat chuyển sang trang Weibo —— Tiêu đề vừa xuất hiện, trông vô cùng bắt mắt: [Tập đoàn Tổng Thị chính thức đổi chủ, Thái tử gia Tổng Kỳ Thâm rời khỏi Đông Cung.]

Cái tiêu đề này, chẳng khác nào đang nói đến việc kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Thiên Chi kéo xuống, phát hiện trong bài biết có mấy tấm ảnh, cảnh tượng trong ảnh là một cuộc họp báo.

Do góc chụp quá xa, không thể nhìn thấy rõ diện mạo của chàng trai đó.

Cho dù hình ảnh không rõ nhưng vẫn không thể che giấu được khí chất cao ngạo từ trước đến giờ của anh.

Tuy Tổng Kỳ Thâm không phải là người trong giới giải trí, nhưng những bình luận bên dưới không ngừng tăng lên, đều là những lời khen ngợi ——

[A a a nam thần của tôi! Đẹp!! Trai quá!!!]

[Thật trâu bò! Cái người đàn ông chân dài của phố Wall kia đã trực tiếp bước thẳng vào lòng tôi

[Click để xem ảnh](#)

]

[Nếu như nam thần lấy tôi, như vậy tôi có thể chín bỏ làm mười, lấy chữ “Lão” làm tròn chữ Xuân đằng sau chữ đại lão —— đó chính là vợ (lão po) rồi.]*

(老婆儿: lão pó trong tiếng trung nghĩa là vợ; chữ 佬 “Lão” này chỉ là đồng âm.)

[Từ trường bồi đến đời cháu chắt của Tống gia đều có nhiều tai tiếng như vậy, chỉ có duy nhất nam thần này không dính vào bất kì tai tiếng nào, đây chính là tổng giám đốc bước ra từ trong ngôn tình đầy sao.]

[Đúng nha lâu trên, nam thần luôn giữ mình trong sạch, nghe nói vẫn còn độ thân!]

Thiên Chi lướt qua tất cả các bình luận, không có gì bất ngờ toàn là những lời thổ lộ. Cuối cùng cũng lướt đến cuối bài viết.

Đúng lúc này WeChat lại bị điên cuồng oanh tạc ——

[Thu Thu thích ăn đường: Mọi người đâu rồi?]

[Thu Thu thích ăn đường: Có phải là siêu siêu đẹp trai! Siêu cấp đẹp trai không!!!]

[Thu Thu thích ăn đường: Nếu bắt gặp loại đàn ông này ở ngoài đời thực, chỉ cần anh ta liếc mắt nhìn tớ một cái, cho dù không nói chuyện với tớ, nhất định tớ sẽ quỳ xuống bên đường vì anh ta!!!]

Lúc này Bùi Anh trả lời lại thật nhanh ——

[Tiểu Anh bất biến: Khoan hãy nói đến việc này, đây không biết là lần thứ

một trăm linh mấy cậu nói như vậy rồi đó?]

Thiên Chi nhìn Đường Thu Thu không ngừng gửi tin nhắn gào thét, trong đầu cô chợt suy nghĩ một chuyện, bỗng nhiên cảm thấy có chút tò mò, trực tiếp đánh mấy chữ, trả lời lại ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Lời nói này của cậu là thật sao?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Nếu sau này có cơ hội gặp người đó ở ngoài đời thực, rất chờ mong thấy cảnh cậu quỳ xuống đất đấy.]

[Thu Thu thích ăn đường:???)

*

Thời điểm Tống Kỳ Thâm xuống lầu, vừa đẩy cửa bước ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy mẹ Ngàn kết thúc cuộc gọi.

Lục Uyển Đình cất điện thoại vào túi nhìn đến anh, dường như bà có chút kinh ngạc, “Kỳ Thâm, nhanh như vậy đã muốn về rồi à?”

“Vâng ạ, trời cũng đã tối rồi, con muốn để Chi Chi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lục Uyển Đình nghe xong lời nói này chỉ gật đầu, “Ừ, như vậy cũng tốt, mẹ cũng không còn chuyện gì để dặn dò nữa, con về đi.”

Dứt lời, Lục Uyển Đình vẫy tay chào tạm biệt anh, sau đó bước vào nhà.

Tống Kỳ Thâm chợt dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai một lúc, cuối cùng mới xoay người quay trở về Tống gia. Đêm nay anh sẽ ngủ lại đây.

Thím Lý vừa nhìn thấy anh mở cửa bước vào nhà, vội vàng chạy ra đón, một mặt giúp anh cởi áo khoác, mặt khác còn không ngừng nói, “Nếu cháu không nói với thím, có lẽ thím cũng không biết chuyện của cháu và Chi Chi nữa đấy, cứ như vậy mà quyết định sao?”

“Vâng ạ.” Không biết Tống Kỳ Thâm nghĩ đến việc gì, cười rộ lên, “Có gì không tốt ạ?”

“Đương nhiên là tốt rồi.” Thím Lý tươi cười nói, “Thím cũng xem như là nhìn hai đứa trưởng thành, không ngờ bây giờ còn được nhìn thấy hai đứa kết hôn, không có gì tốt hơn chuyện này cả.”

Thím Lý biết rõ hai nhà đang tính toán việc gì, nhìn sơ qua cũng có thể đoán ra, hẳn là muốn liên hôn.

Nhưng cả hai người đều là trai tài gái sắc, còn biết rõ về đối phương, nếu bất kể ra tất cả mọi chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ, quả thực không tài nào kể hết.

Một mối hôn sự hợp tình hợp lý như vậy, chẳng có điểm nào không tốt cả.

Thím Lý vừa nói vừa bước vào nhà, “Con bé ấy rất hiểu chuyện, nhớ lúc còn nhỏ thường xuyên đến đây tá túc. Thỉnh thoảng con bé không ngủ được cũng không dám nói với thím, vốn dĩ thím nghĩ con bé đã ngủ rồi muốn sửa chăn lại cho nó, nhưng lúc vén chăn lên thím phát hiện con bé vẫn chưa ngủ, đôi mắt to tròn chớp chớp, thiếu chút nữa trái tim già của thím đã rút ra ngoài, làm thím giật cả mình.”

Tống Kỳ Thâm đi về phía cầu thang chợt dừng bước, trực tiếp xoay người lại, đứng trên bậc thang, “Buổi tối không ngủ được?”

“Đúng vậy, sau đó con bé nói với thím, con bé cảm thấy sợ hãi, hình như ngày đó có sấm sét.” Không biết thím Lý nhớ đến chuyện gì, suy nghĩ một lúc lại nói tiếp, “Nhưng con bé rất dễ dỗ ngủ, thím biết rõ con bé thích nhất là uống sữa bò, thím vội đi pha cho con bé một ly sữa, sau đó mở đèn ngủ lên, thím phải ngồi bên cạnh một lúc, con bé mới chịu ngủ.”

Chuyện đã trải qua nhiều năm như vậy thím Lý vẫn còn nhớ rất rõ, có lẽ vì bị dọa sợ một trận cứ nhớ mãi nhớ mãi, cuối cùng không bao giờ quên được.

Tổng Kỳ Thâm gật đầu, lúc này mới bước lên lầu.

Sau khi quay về phòng, anh thoáng nhìn về phía ghế sofa.

Bỗng nhiên ký ức chợt ùa về, mọi đồ vật trong căn phòng này dường như đều mang dấu vết của năm tháng.

Khi Thiên Chi còn nhỏ từng sống ở đây, ở đối diện phòng anh. Lúc ấy cô vẫn còn là một cô nhóc, nhưng anh đã là một cậu thiếu niên.

Trong thời kỳ trưởng thành của con trai, thái độ của anh đối với cô nhóc này không mấy bài xích, chỉ là hai người bạn họ không có nhiều đề tài để nói chuyện với nhau.

Tuy là như thế, thỉnh thoảng vào những buổi chiều chơi đá banh cùng đám bạn trong đại viện xong, anh sẽ tiện tay đem về cho cô một chai sữa bò.

Chai thủy tinh trong suốt, nhỏ nhỏ xinh xinh, anh thấy mọi người đều rất thích loại sữa bò này.

Những chuyện khác Thiên Chi không mấy để tâm, cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng cô lại rất thích uống sữa.

Khi đó trên bàn ăn nhìn cô phồng má uống chai sữa, làn da trắng nõn đến mức có thể véo ra nước, chẳng khác sữa bò là bao.

Sau khi hồi thần, Tổng Kỳ Thâm đi vào phòng tắm để tắm rửa một phen, lúc này anh cầm điện thoại lên, lướt vài cái không có tin nhắn nào.

Anh muốn nhắn một tin nhắn WeChat cho Thiên Chi, nhưng lại nhớ đến lời nói vừa rồi anh đã nói với cô, bảo cô đi ngủ sớm một chút, ngón tay của anh khẽ nhấc lên.

Cuối cùng xoay ngón tay vài vòng, sau đó anh nhấn vào nhóm chat, bên trong toàn là mấy anh em chơi chung với anh, anh không nhiều lời trực tiếp

phát bao lì xì.

[Q: [bao lì xì]]

【Q: [bao lì xì]】

【Q: [bao lì xì]】

【Q: [bao lì xì]】

【Q: [bao lì xì]】

[Lâm Diễm Chi: .....? Cậu bị cái gì vậy.]

[Chu Duẩn Hành: Cậu quan tâm nhiều làm gì, lấy lì xì trước đã.]

[Lâm Diễm Chi: Này Chu Duẩn Hành, cậu có biết xấu hổ không hả, cậu là cái máy xúc à, lì xì bị cậu cướp hết rồi.]

Hai người vẫn còn đang bận khẩu chiến, đột nhiên Tổng Kỳ Thâm lại phát thêm năm bao lì xì nữa. Lúc này hai người bọn họ không nháo loạn nữa

[Lâm Diễm Chi:??]

[Chu Duẩn Hành:?]

[Lâm Diễm Chi: Không đúng, hôm nay cậu ta làm sao thế.]

[Tiêu Lập: Tớ đến trễ, vừa bỏ qua sự kiện gì à!!!]

Qua một lúc sau, Tổng Kỳ Thâm tỏ vẻ như một đại gia, không nhanh không chậm trả lời một câu ——

[Q: Thích làm thế đấy, được không?]

Như vậy còn chưa đủ, một khi Tống Kỳ Thâm đã lên tiếng thì giống như một cơn đại hồng thủy cuộn cuộn kéo đến.

[Q: Này, tớ nói cho các cậu biết một chuyện.]

[Q: Tớ sắp đi đăng ký kết hôn.]

[Q: Ngày nào đó chúng ta tụ họp với nhau một buổi, tớ sẽ dẫn Chi Chi theo giới thiệu với các cậu.]

[Q: Hiện giờ cô nhóc ấy vẫn còn đang đi học, đợi lúc nào cô ấy rảnh nhé.]

Bốn tin nhắn liên tiếp được gửi đến, thực sự việc này rất bình thường, nhưng chỉ chưa bao giờ xảy ra mà thôi.

Trước kia Tống Kỳ Thâm nhận một tin trong nhóm đã xem như tốt lắm rồi.

Lúc này, mọi người trong nhóm đều im lặng, đầu tiên là cảm thấy kinh hãi, sau là vui mừng, cuối cùng vẫn là kinh hãi.

[Lâm Diễm Chi: Con mẹ nói.....Tớ không còn biết nói gì nữa, thực sự muốn kết hôn hả?]

[Chu Duẫn Hành: Là ai? Chi Chi?]

[Tiêu Lập: Đừng nói với tớ là cô bé Chi Chi kia nha, cậu được lắm.]

Tống Kỳ Thâm thu lại sắc mặt, nhìn những tin nhắn được gửi đến, dường như mỗi tin nhắn này đều mang theo sự ghen tị còn có chút hâm mộ, sau đó anh chậm chạp trả lời lại một câu ——

[Q: Không cần phải hâm mộ.]

Ba người: .....

Câu nói nào thể hiện bọn tôi đang hâm mộ???

*

Quá trình làm thủ tục đăng ký kết hôn không mấy rườm rà, tốc độ rất nhanh.

Hai người bọn họ chọn một ngày cuối tuần trong lành, ánh mặt trời tương đối ấm áp để đi đăng ký.

Hôm nay Thiên Chi cố tình mặc bộ váy áo mà Tống Kỳ Thâm đã chuẩn bị cho mình, Tống Kỳ Thâm cũng mặc một cái áo sơmi màu trắng, kiểu áo đơn giản còn giống với màu áo của cô.

Sau đó bọn họ thực hiện các bước đăng ký, chụp ảnh, ký tên.

Mãi đến khi cầm quyển sổ đỏ rực kia trong tay, cuối cùng Thiên Chi mới có cảm giác như từ trong mộng bước ra.

Cô đã kết hôn thật rồi sao, chính thức bước vào con đường hôn nhân trong truyền thuyết.

Hôm nay chỉ có hai người bọn họ đi đến đây không có ai đi cùng. Lúc này Tống Kỳ Thâm lái xe đến, chờ Thiên Chi ngồi vào xe, anh mới lên tiếng hỏi, “Sau khi đăng ký kết hôn cảm giác của em như thế nào?”

Thiên Chi cầm hai quyển sổ trong tay, quơ qua quơ lại, tò mò nhìn ngắm chúng, nghe thấy anh hỏi như vậy, cô quay đầu hỏi ngược lại, “Cảm giác hả?”

Cô cẩn thận suy nghĩ, ăn ngay nói thật, “Nếu chỉ diễn tả trong một hai chữ, thì đó chính là mới lạ.”

Tống Kỳ Thâm lưu loát đánh tay lái, nghe câu trả lời của cô, anh nhướng mắt nhìn qua, “Chỉ vậy thôi sao?”

Thiên Chi liếc mắt nhìn anh một lúc, cảm thấy Tống Kỳ Thâm có chút kỳ

quái, “Vâng, nhưng cũng có chút vui vẻ.”

Đúng lúc này, gặp đèn đỏ.

Tống Kỳ Thâm đưa tay về phía bên cạnh, nắm lấy tay cô, năm ngón tay đan vào nhau, nâng bàn tay đặt lên má, nhẹ nhàng cọ xát.

“Thực ra so với em anh vui vẻ hơn một chút.”

Bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt, hai người cần phải quay về Nam Uyển một chuyến. Lái xe khoảng nửa tiếng, chiếc xe chậm rãi dừng lại.

Hiện giờ chưa tiến vào khu biệt thự phía Nam, Thiên Chi nhìn ra ngoài cửa xe, thấy có một cửa hàng tiện lợi.

“Sao lại đột nhiên ngừng lại?”

“Anh đi mua chút đồ.” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm cứng ngắc, sau đó lại lên tiếng giải thích ——

“Mua chút đồ ăn vặt cho em.”

Chương 12: Đêm Tân Hôn

Edit: Tiểu Màn Thầu

Thiên Chi ngồi trong xe đợi khá lâu, vẫn không thấy Tống Kỳ Thâm quay lại.

Trong lúc quá buồn chán, cô cúi đầu rũ mắt, ngắm nghía hai quyển sổ hôn thú đỏ chót trong tay.

Một lúc sau, cô không có việc gì làm, lại mở camera điện thoại lên, giơ hai quyển sổ lên giữa không trung, chỉnh góc chụp, “Rắc rắc” tiếng chụp ảnh vang lên.

Qua một lúc thật lâu, Tống Kỳ Thâm mới quay trở về, trong tay anh xách một túi nilon rất to, căng phồng, thoạt nhìn mua không ít đồ.

Anh đặt túi đồ ở băng ghế sau, lúc này mới mở cửa xe bước vào.

“Anh mua nhiều đồ vậy.”

Thiên Chi nghiêng người quay đầu lại nhìn về phía băng ghế sau, cũng nhìn thấy đồ ăn vặt mà Tống Kỳ Thâm nói sẽ mua cho cô.

Nhưng trên thực tế, Thiên Chi nhớ rõ trong tủ bếp ở Nam Uyển còn rất nhiều đồ ăn.

Lần trước cô đến Nam Uyển, trợ lý Hạ đã nói rõ cho cô biết việc này, thậm chí còn cường điệu nói do ông chủ nhà mình đích thân sắp xếp.

Thiên Chi vừa muốn lên tiếng hỏi, cô muốn nói chuyện này cho Tống Kỳ Thâm biết, nhưng lời vừa lên tới cổ, muốn thốt ra, nhưng lại nghẹn trở vào.

Lúc này Tống Kỳ Thâm đã bước xuống xe, đưa lưng về phía cô, bước đi thật nhanh, chỉ lưu lại một cái bóng lưng cao gầy.

“Đây không phải sợ dùng không đủ sao.” Tống Kỳ Thâm lưu loát khởi động xe, đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên tay lái.

Sau đó, không biết anh lại nghĩ đến chuyện gì, động tác tay chợt dừng lại, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Chi.

Đúng lúc này, Thiên Chi vừa thu hồi tầm mắt từ băng ghế sau, mặt đối mặt với đối phương.

Đột nhiên.

Cả hai bốn mắt nhìn nhau.

Hôm nay bọn họ đi lãnh chứng chỉ kết hôn từ rất sớm, hiện giờ mặt trời dần dần lên cao, nắng sớm xuyên qua kính xe, ánh sáng nhàn nhạt ánh lên khuôn mặt tuấn tú của anh, phát họa đường nét rõ ràng.

Áo sơ mi trắng ánh lên một tầng vàng nhạt, cổ áo cũng nhiễm vàng sáng ôn hoà, cái áo phăng phiu như mới.

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, khẽ dời tầm mắt đi.

Tống Kỳ Thâm nhận ra Thiên Chi đang âm thầm đánh giá mình, anh nhẹ cong môi không lên tiếng.

*

Lúc quay về Nam Uyển thời gian vẫn còn rất sớm, ngày hôm qua khi Thiên Chi tới đây, cô đã đem những đồ dùng cần thiết của mình đến, ngay cả những món đồ không cần thiết hay đồ vật linh tinh gì đó cũng đều đem đến.

Về sau xem như cô sẽ chính thức sống ở Nam Uyển, ở đây rất nhiều phòng, không gian rộng lớn, rất thích hợp cho cô lăn lộn.

Buổi sáng trong lúc mơ mơ màng màng, còn chưa kịp tỉnh ngủ, Thiên Chi đã bị Tống Kỳ Thâm kéo dậy.

Giờ phút này, khi về đến nhà cả người cô xụi lơ không còn sức sống, cho dù như thế nào cũng không muốn đứng lên.

Vào mỗi ngày cuối tuần cô đều bật chế độ ngủ nướng, ngay cả đồng hồ sinh học cũng lâm vào tình trạng trì trệ, không có cách nào ngăn cản nổi, làm thế nào cũng không khắc phục được.

Vốn dĩ Thiên Chi muốn trực tiếp đi đến ghé sô pha nằm ngủ một chút, nhưng dù sao cũng vừa mới ở cùng một chỗ với Tống Kỳ Thâm, hơn nữa lại là người mới gia nhập vào con đường này, cô vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng kịp.

So với việc quen hay không quen, tận sâu trong nội tâm của Thiên Chi còn xuất hiện một chút sợ hãi, loại cảm giác này từ trước đến nay chưa từng có, ngược lại từ sau khi lãnh giấy kết hôn, chúng bắt đầu sinh sôi nảy nở, tuy rằng không làm cả con người quá khó chịu, nhưng lại làm nội tâm bối rối.

Trước đó Thiên Chi rất sáng khoái đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng đến lúc chân chính ở bên cạnh anh suốt cả ngày lẫn đêm, cô không rõ và không tài nào đoán ra được, cuộc sống sau này sẽ là chua, ngọt hay đắng nữa.

Hay có lẽ nó sẽ bình đạm như nước sôi dần nguội lạnh, sau khi trải qua trạng thái sôi bùng lên, cuối cùng không còn chút gợn sóng, trở về trạng thái ban đầu.

Thiên Chi suy nghĩ một lúc, đột nhiên phát hiện bản thân mình có chút lo buồn vô cớ, suy nghĩ quá nhiều.

Dù sao với trạng thái trước mắt khi sống chung của hai người bọn họ vẫn rất nhẹ nhàng và tự do tự tại.

Cô ngáp một cái, đem tất cả những lo lắng vút ra sau đầu, cô cảm thấy hiện giờ đi ngủ một giấc mới là chuyện quan trọng nhất, cô tựa lưng vào ghế sofa, hướng mặt lên trời, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tổng Kỳ Thâm vừa từ gara đi vào nhà, lập tức đi lên phòng ngủ, không biết làm gì trong đó đến tận nửa ngày, qua một thời gian rất lâu cũng không bước ra.

Bởi vì phòng ngủ chính trên lầu hai đối diện với phòng khách phía bên dưới, Thiên Chi vẫn có thể mơ hồ nghe thấy động tĩnh bên trong phòng ngủ truyền ra, dường như là âm thanh cánh cửa tủ ở đầu giường bị kéo ra rồi khép lại, không nặng không nhẹ.

Thiên Chi bị tiếng động đó quấy nhiễu một chút, không ngừng suy nghĩ mông lung, nhưng vẫn không thể ngăn nổi cơn buồn ngủ.

Nói là nghỉ ngơi, quả thực đúng là chỉ biết nghỉ ngơi.

*

Tổng Kỳ Thâm cất đồ xong bước xuống dưới lầu, anh nhìn thấy Thiên Chi ngưỡng mặt lên trời, hai mắt nhắm lại, thoạt nhìn cô ngủ rất say.

Trước kia cảnh tượng này thường xảy ra ở Nam Uyển, mỗi lúc Tổng Kỳ Thâm bận xử lý công việc xong đi ra ngoài tìm cô, anh luôn nhìn thấy cô ngủ như vậy.

Mỗi lần nhìn thấy cô, một là nằm thẳng, hai là nằm sấp, ba là ngưỡng mặt lên trời, không hề thay đổi.

Vô cùng ham ngủ.

Trong lòng Tổng Kỳ Thâm thầm nghĩ, nhất định về sau phải sửa lại thói quen ham ngủ này của cô, hiện giờ không đánh thức cô dậy, vì anh muốn cho cô nghỉ ngơi một lúc.

Anh đi thẳng vào phòng bếp tầng trệt, đem tất cả các chai lọ lớn nhỏ dọn dẹp ngăn nắp, sắp xếp chúng lên kệ bếp.

Vừa rồi lúc Tống Kỳ Thâm mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài, Thiên Chi đã nghe thấy động tĩnh.

Nhưng anh không đến gọi cô dậy, khiến cô vui vẻ quên trời đất, tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Sau khi đã ngủ đủ giấc, Thiên Chi ngồi thẳng người dậy, lười biếng nhấc hai cánh tay lên cao, ngáp còn chưa khép miệng, nâng mắt lên đã nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đứng ở cầu thang.

Cầu thang xoắn ốc nối liền với phòng khách nhỏ, trong lúc đi vòng lên, nhìn xuyên thấu qua khe hở nhỏ giữa những cột đá cẩm thạch nơi thân cầu thang, tuy khoảng cách nhỏ nhưng vẫn có thể nhìn thấy hết cảnh vật trong phòng khách.

Đôi môi anh đào của Thiên Chi hé mở, hai cánh tay dài thon mịn bắt chéo vào nhau đặt sau cần cổ, tư thế kỳ dị này khựng lại giữa không trung, thật nửa vờ.

Cũng không biết Tống Kỳ Thâm đã đứng ở đó bao lâu, tuy ở khoảng cách khá xa, nhưng Thiên Chi vẫn có thể nhìn thấy rõ anh đang cong môi.

Tống Kỳ Thâm nhìn thấy Thiên Chi đã thức dậy, lúc này anh mới đi đến, một tay cho vào túi quần, bước từng bước lên cầu thang, không nhanh không chậm, nửa điểm nóng vội cũng không có.

Anh mang một bộ dạng nhàn nhã, động tác chậm chạp, nhìn thế nào cũng không giống với dáng vẻ bận rộn trước kia, một khi động đến công việc sẽ làm đến tận đêm khuya.

Đợi đến lúc Tống Kỳ Thâm đứng trước mặt cô, anh đưa tay véo hai má cô, Thiên Chi bị đau vội hồi thần lại.

“Anh không cần đến đi công ty à?” Thiên Chi ghen nửa ngày, mới nhả ra được một câu như vậy.

Thật lòng cô có chút nghi hoặc, bởi vì từ sau khi Tống Kỳ Thâm tiếp quản Tổng thị, luôn làm việc đâu ra đấy, lúc nào cũng bận rộn với công việc không có thời gian nghỉ ngơi.

Lúc trước vào dịp cuối tuần Thiên Chi đều sẽ đến đây, nhưng anh bận việc không thể thoát thân, cho nên anh đã đặc biệt phân phó trợ lý Hạ đến đón cô.

Tống Kỳ Thâm xoay người, tầm mắt rũ xuống, nhìn thẳng vào cô, “Tại sao phải đến công ty?”

Dứt lời, anh thuận thế ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, ngã người ra sau, giọng điệu lười biếng, “Anh vừa kết hôn, ngay cả thời gian nghỉ kết hôn cũng không có à?”

Với cái tư thế này càng làm hai người tựa sát vào nhau hơn, vô cùng thân mật.

Con ngươi màu hổ phách của Thiên Chi liếc mắt nhìn anh một cái, cô trầm nghĩ, “Vì sao em không được như vậy?”

“Vì em vẫn còn là sinh viên, đương nhiên không có kỳ nghỉ kết hôn.” Tống Kỳ Thâm dừng một chút, cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Hiện giờ thì không có, về sau càng không thể có.”

“Hay là .....” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm mập mờ, còn cố ý kéo dài âm cuối, thậm chí nâng tông lên, ngân nga thật lâu — “Em còn muốn kết hôn lần thứ hai à?”

Hay là nên nói em vẫn còn tơ tưởng đến việc kết hôn lần hai hả.

Thiên Chi đem lời nói này của anh, âm thầm ngẫm nghĩ một phen, sau đó

đột nhiên mím môi.

Thực sự là mỗi lần.

Mỗi!!! Lần!!!!

Câu nói nào từ trong miệng anh thốt ra, dường như đều có ẩn ý.

Trong mắt người đàn ông này hiện lên ý tứ trêu đùa thực rõ ràng, đôi mắt đào hoa nhướng lên, mang theo sự đùa giỡn.

“Em muốn, nhưng anh không muốn đâu.”

“Không có cửa đâu cưng.”

Tổng Kỳ Thâm nói ra câu cuối, âm thanh bay bổng vang lên.

*

Kỳ thật Thiên Chi đã ngủ ở Nam Uyển mấy đêm, cô cũng bắt đầu cảm thấy quen thuộc.

Cuộc sống sinh hoạt thường ngày dần dần đi vào quỹ đạo, ít nhất cô cũng biết rõ từng căn phòng ở đây.

Hơn nữa, cô đối với căn biệt thự gần chân núi Nam Uyển này, cũng coi như là khá quen thuộc.

Chỉ là về cái phòng bếp, nhìn từ cách bài trí đến mọi góc ngách đều được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, không nhiễm một mùi vị khó ngửi nào, thậm chí là vương mùi khói dầu.

Tuy rằng đã đến đây vài lần, nhưng Thiên Chi chưa từng nhìn thấy người nào sử dụng căn phòng bếp này cả.

Trước đó Tổng Kỳ Thâm từng hỏi cô có muốn gọi thím Lý đến đây hay

không, cô không chút do dự trực tiếp từ chối.

Đó là lần đầu tiên Tống Kỳ Thâm nghe thấy cô lưu loát trả lời dứt khoát như vậy, anh không khỏi kinh ngạc chớp mắt một phen, nhưng ngay sau đó, ánh mắt của anh mang theo ý cười nhìn đến cô, anh cũng không hỏi tiếp.

Tuy rằng anh không hỏi nữa, nhưng Thiên Chi vẫn có thể đọc được một chút ý tứ trong đôi mắt anh, đại khái chính là nếu em đã muốn hưởng thụ thế giới của hai người như vậy, anh không thể không chiều theo ý em.

Tất nhiên khi không gọi thím Lý đến, về việc buổi trưa và buổi tối sẽ không có người chuẩn bị nấu cơm cho bọn họ ăn.

Thiên Chi không biết tay nghề nấu ăn Tống Kỳ Thâm có tốt hay không, bởi vì cô chưa từng tìm hiểu qua, nhưng bản thân cô chỉ biết nấu một vài món, đa phần toàn là những món đơn giản như nấu sủi cảo và những thức ăn đông lạnh mà thôi.

Buổi trưa và buổi tối, hai người đều gọi thức ăn bên ngoài về.

Trong lúc dùng bữa tối, Thiên Chi ăn không được bao nhiêu, sau khi cô uống canh xong phát hiện Tống Kỳ Thâm đã sớm dùng bữa, ngồi đối diện cô, hơi rũ mắt.

Dường như anh vừa dùng bữa xong đã cầm điện thoại lên xem.

“Anh Kỳ Thâm, anh có biết nấu ăn không?” Thiên Chi vuốt vuốt mặt, do dự cả nửa ngày mới lên tiếng hỏi.

Tống Kỳ Thâm nghe vậy, ngẩng đầu lên, “Nấu ăn?”

“Đúng vậy, em thấy anh bày trí rất nhiều thiết bị hiện đại trong phòng bếp, có phải anh cũng biết nấu ăn không?” Giọng điệu của Thiên Chi đầy thành khẩn, còn mang theo ý tứ lấy lòng.

Trước đó cô đã xem qua căn phòng bếp ở tầng trệt, bên trong có đầy đủ

mọi thứ, nguyên liệu gì cũng có, ngay cả dụng cụ nấu nướng cũng không thiếu, rất đạt tiêu chuẩn.

Quả thực trong lòng cô cũng có một chút hy vọng, nếu Tống Kỳ Thâm nói anh biết nấu ăn, như vậy về sau việc nấu cơm có thể giao cho anh rồi, không có gì tốt hơn việc này.

Nếu anh nói không biết, về sau hai người sống chung với nhau có thể từ từ học.

Nhưng nếu cả hai đều không biết nấu ăn, thì chẳng phải sau này bọn họ sẽ trường kỳ ăn cơm hộp sao, như vậy không ổn lắm.

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm đang suy tính chuyện đêm nay, trong lòng khó tránh khỏi sự hồi hộp, anh đã lên Baidu vài lần, tìm hiểu một số việc.

*

Nhưng bởi vì câu hỏi bất ngờ của Thiên Chi, liên quan đến chuyện nấu ăn.

Tất nhiên là .....

Nhìn thấy đôi mắt của cô gái nhỏ sáng ngời, hàng lông mi nhiễm một tầng ánh sáng nhạt trông thật nhu hoà.

Cứ như vậy, mà nhìn thẳng vào anh.

Thân thể Tống Kỳ Thâm khựng lại, tỏ vẻ như không có gì mà trả lời, “Tất nhiên là..... Biết.”

Thiên Chi tươi cười, “Vậy về sau anh nấu cho em ăn nhé.”

Dứt lời, cô còn chớp chớp mắt, “Ăn thức ăn ở bên ngoài không tốt cho sức khỏe đâu.”

*

Sau khi dùng bữa xong, Tống Kỳ Thâm theo thường lệ lại tranh thủ đến thư phòng một chuyến, lần này anh đi không lâu, nháy mắt đã quay về tầng hai.

Kỳ thật về chuyện sẽ phát sinh vào đêm nay hai người đều ngầm hiểu, nhưng lại cố tỏ ra bình thường, không có ai chủ động nhắc tới.

Thiên Chi chuẩn bị quần áo để đi tắm, lúc này Tống Kỳ Thâm gõ cửa bước vào, đưa đến trước mặt cô một cái khăn tắm, “Em đi tắm trước đi.”

Thiên Chi dừng tay, nhìn cái khăn trong tay anh, đôi mắt mang theo chút ý vị không rõ ràng.

Cô ra vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói “Vâng”, sau đó vội vàng đi vào phòng tắm.

Bởi vì quá gấp gáp cùng lo lắng, trong lúc Thiên Chi cố gắng ổn định lại tâm trạng, không chú ý đường đi, đột nhiên vấp phải chân mình, cả người lao đảo nghiêng về phía trước một chút.

Khó khăn lắm mới ổn định lại được cơ thể, Thiên Chi vội vàng đi về phía phòng tắm, nháy mắt bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa.

Cạch.

Nhìn bộ dạng bối rối này của cô, trông thật đáng yêu.

Nhìn thấy thân ảnh hoảng loạn chỉ biết chạy trốn, Tống Kỳ Thâm cảm thấy khá buồn cười, sau đó lại do dự cầm lấy quần áo ngủ của mình lên, đi đến phòng tắm khác.

Thời điểm nước ấm chảy qua người, thân thể Tống Kỳ Thâm tràn đầy sức sống, trông rất nam tính.

Rõ ràng trong đêm đông giá lạnh, nhiệt độ trong phòng tắm ấm áp, anh lại

cảm nhận được có hai luồng nóng lạnh không ngừng luân phiên chạy khắp cơ thể mình.

Loại cảm giác này xâm lấn nội tâm anh, lúc khẩn trương lúc thả lỏng, cứ mãi lặp đi lặp lại như vậy.

Ngay sau đó lại trở về trạng thái bình thường, nhưng trong lòng như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Chính xác, nhanh gọn, không mang theo chút chần chừ nào.

Tổng Kỳ Thâm đưa tay vuốt tóc mái lên, sau đó tắt vòi sen.

*

Thời điểm Thiên Chi từ trong phòng tắm bước ra, Tổng Kỳ Thâm đã ngồi trên giường nệm.

Tóc vẫn còn chưa khô, có lẽ anh vừa tắm ra không bao lâu.

Vốn dĩ Tổng Kỳ Thâm đang rũ mắt, sau khi nghe thấy động tĩnh, ngược mắt nhìn về phía đó.

Thiên Chi đảo mắt nhìn trời nhìn đất, ngó trái ngó phải nhưng không ngó đến anh.

Thiên Chi kéo lê đôi dép trên mặt thảm, tạo ra một tiếng động nhỏ.

Nhìn thấy Tổng Kỳ Thâm cứ mãi nhìn chăm chăm mình như vậy, Thiên Chi đứng bất động ở đó tận nửa ngày, sau đó mới đi về phía giường ngủ, nhắc một góc chăn lên, lặng lẽ chui vào.

Tổng Kỳ Thâm nhướn mày, đứng lên đi đến trước mặt cô.

“Anh vẫn còn chưa nói lời nào, em đã sợ hãi như vậy sao?”

Âm thanh của anh vốn du dương bay bổng, mỗi lần anh muốn trêu chọc cô, anh sẽ tận lực đè thấp giọng, vô cùng gợi cảm để nghe, trời sinh còn mang theo một chút ý lười biếng và vui thú.

Dường như.

Anh dường như chính là người tình mà ông trời sắp xếp cho cô.

“Em quay mặt qua đây, nhìn anh này.” Tống Kỳ Thâm nói xong, thấy Thiên Chi không có động tĩnh gì, anh ngồi xổm xuống, tiến đến gần cô, “Không muốn nhìn anh trai à?”

Tống Kỳ Thâm rất có hứng thú quan sát vành tai ửng đỏ của cô gái nhỏ, anh lẳng lặng chờ đợi, nhưng tất cả đều vô ích.

*

Anh không hề cảm thấy phiền lòng, lúc này anh vô cùng kiên nhẫn.

“Bảo Bối ngốc, mau uống ly sữa này đi.” Qua một lúc, anh mới chậm rãi lên tiếng.

Thiên Chi ngây ngốc nửa ngày, cuối cùng cũng xoay người lại, chăm chú nhìn Tống Kỳ Thâm, chậm chạp chống người ngồi dậy.

Từ sau khi ông bà qua đời, không còn người nào gọi cô như vậy nữa.

“Sao anh lại biết, cách xưng hô Bảo Bối ngốc này?” Thiên Chi vẫn trong trạng thái ngây ngốc, nhưng vẫn không quên hỏi anh câu này.

Khi còn bé cô rất hoạt bát, nhưng luôn có những hành động ngốc nghếch, thường bị những bạn bè xấu lừa gạt lấy đi không ít kẹo.

Từ sau khi ông bà phát hiện ra chuyện đó, luôn gọi yêu cô như vậy.

Nhưng từ lúc trở về đại viện, mọi người đều gọi cô là Chi Chi, vừa dễ nghe

lại vừa thân thiết, cô cảm thấy rất tốt, cho nên không phản đối cách xưng hô này.

Tổng Kỳ Thâm rũ mắt, không muốn giải thích rõ, “Anh còn biết nhiều chuyện khác nữa.”

Thiên Chi chần chờ một lúc, không tiếp tục truy hỏi, nhận lấy ly sữa trong tay anh uống một ngụm.

Hương vị này không giống với trước kia, mùi vị nhạt hơn.

Nhưng lại ngọt thanh, làm cô rất thích.

“Uống ngon không?”

“Ngon ạ.”

Tổng Kỳ Thâm tắt đèn phòng, chỉ để một cái đèn ngủ trên đầu giường chiếu sáng một mảng.

Ánh sáng mờ ảo, làm khuôn mặt người nọ nhiễm một tầng vàng nhạt, tất cả đều trở nên mơ hồ.

Trong căn phòng yên tĩnh Thiên Chi nghe thấy âm thanh Tổng Kỳ Thâm đặt cái ly xuống, anh nhẹ nhàng tiến về phía giường.

Trái tim Thiên Chi nhảy loạn, cảm thấy chần nệm như có một luồng điện chạy quanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng vang mãi không thôi.

Nếu bây giờ có thể bắt được xe, cô rất muốn lập tức quay trở về ký túc xá.

Ngay sau đó, không đợi cô hoàn hồn, có một mùi hương tiến đến gần, đó chính là mùi hương trên cơ thể của Tổng Kỳ Thâm.

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

Anh càng ngày càng tiến đến gần, thì thềm bên tai cô, xung quanh đều vương hơi thở của anh.

Cuối cùng Thiên Chi nghe thấy, cửa tủ đầu giường bị kéo ra.

Trăng lên cao, sao sáng ngời.

Bầu không khí trở nên yên lặng, bên ngoài cửa sổ ánh sáng nhàn nhạt, bóng cây bị gió thổi nghiêng ngã chiếu lên tấm rèm cửa.

Chương 13: Đêm Tân Hôn

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi ngồi trong xe đợi khá lâu, vẫn không thấy Tống Kỳ Thâm quay lại.

Trong lúc quá buồn chán, cô cúi đầu rũ mắt, ngắm nghía hai quyển sổ hôn thú đỏ chót trong tay.

Một lúc sau, cô không có việc gì làm, lại mở camera điện thoại lên, giơ hai quyển sổ lên giữa không trung, chỉnh góc chụp, “Rắc rắc” tiếng chụp ảnh vang lên.

Qua một lúc thật lâu, Tống Kỳ Thâm mới quay trở về, trong tay anh xách một túi nilon rất to, căng phồng, thoạt nhìn mua không ít đồ.

Anh đặt túi đồ ở băng ghế sau, lúc này mới mở cửa xe bước vào.

“Anh mua nhiều đồ vậy.”

Thiên Chi nghiêng người quay đầu lại nhìn về phía băng ghế sau, cũng nhìn thấy đồ ăn vặt mà Tống Kỳ Thâm nói sẽ mua cho cô.

Nhưng trên thực tế, Thiên Chi nhớ rõ trong tủ bếp ở Nam Uyển còn rất nhiều đồ ăn.

Lần trước cô đến Nam Uyển, trợ lý Hạ đã nói rõ cho cô biết việc này, thậm chí còn cường điệu nói do ông chủ nhà mình đích thân sắp xếp.

Thiên Chi vừa muốn lên tiếng hỏi, cô muốn nói chuyện này cho Tống Kỳ Thâm biết, nhưng lời vừa lên tới cổ, muốn thốt ra, nhưng lại nghẹn trở vào.

Lúc này Tống Kỳ Thâm đã bước xuống xe, đưa lưng về phía cô, bước đi thật nhanh, chỉ lưu lại một cái bóng lưng cao gầy.

“Đây không phải sợ dùng không đủ sao.” Tống Kỳ Thâm lưu loát khởi động xe, đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên tay lái.

Sau đó, không biết anh lại nghĩ đến chuyện gì, động tác tay chợt dừng lại, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Chi.

Đúng lúc này, Thiên Chi vừa thu hồi tầm mắt từ băng ghế sau, mặt đối mặt với đối phương.

Đột nhiên.

Cả hai bốn mắt nhìn nhau.

Hôm nay bọn họ đi lãnh chứng chỉ kết hôn từ rất sớm, hiện giờ mặt trời dần dần lên cao, nắng sớm xuyên qua kính xe, ánh sáng nhàn nhạt ánh lên khuôn mặt tuấn tú của anh, phát họa đường nét rõ ràng.

Áo sơ mi trắng ánh lên một tầng vàng nhạt, cổ áo cũng nhiễm vàng sáng ôn hoà, cái áo phăng phiu như mới.

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, khẽ dời tầm mắt đi.

Tống Kỳ Thâm nhận ra Thiên Chi đang âm thầm đánh giá mình, anh nhẹ cong môi không lên tiếng.

*

Lúc quay về Nam Uyển thời gian vẫn còn rất sớm, ngày hôm qua khi Thiên Chi tới đây, cô đã đem những đồ dùng cần thiết của mình đến, ngay cả những món đồ không cần thiết hay đồ vật linh tinh gì đó cũng đều đem đến.

Về sau xem như cô sẽ chính thức sống ở Nam Uyển, ở đây rất nhiều phòng, không gian rộng lớn, rất thích hợp cho cô lăn lộn.

Buổi sáng trong lúc mơ mơ màng màng, còn chưa kịp tỉnh ngủ, Thiên Chi đã bị Tống Kỳ Thâm kéo dậy.

Giờ phút này, khi về đến nhà cả người cô xụi lơ không còn sức sống, cho dù như thế nào cũng không muốn đứng lên.

Vào mỗi ngày cuối tuần cô đều bật chế độ ngủ nướng, ngay cả đồng hồ sinh học cũng lâm vào tình trạng trì trệ, không có cách nào ngăn cản nổi, làm thế nào cũng không khắc phục được.

Vốn dĩ Thiên Chi muốn trực tiếp đi đến ghé sô pha nằm ngủ một chút, nhưng dù sao cũng vừa mới ở cùng một chỗ với Tống Kỳ Thâm, hơn nữa lại là người mới gia nhập vào con đường này, cô vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng kịp.

So với việc quen hay không quen, tận sâu trong nội tâm của Thiên Chi còn xuất hiện một chút sợ hãi, loại cảm giác này từ trước đến nay chưa từng có, ngược lại từ sau khi lãnh giấy kết hôn, chúng bắt đầu sinh sôi nảy nở, tuy rằng không làm cả con người quá khó chịu, nhưng lại làm nội tâm bối rối.

Trước đó Thiên Chi rất sáng khoái đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng đến lúc chân chính ở bên cạnh anh suốt cả ngày lẫn đêm, cô không rõ và không tài nào đoán ra được, cuộc sống sau này sẽ là chua, ngọt hay đắng nữa.

Hay có lẽ nó sẽ bình đạm như nước sôi dần nguội lạnh, sau khi trải qua trạng thái sôi bùng lên, cuối cùng không còn chút gợn sóng, trở về trạng thái ban đầu.

Thiên Chi suy nghĩ một lúc, đột nhiên phát hiện bản thân mình có chút lo buồn vô cớ, suy nghĩ quá nhiều.

Dù sao với trạng thái trước mắt khi sống chung của hai người bọn họ vẫn rất nhẹ nhàng và tự do tự tại.

Cô ngáp một cái, đem tất cả những lo lắng vút ra sau đầu, cô cảm thấy hiện giờ đi ngủ một giấc mới là chuyện quan trọng nhất, cô tựa lưng vào ghế sofa, hướng mặt lên trời, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tổng Kỳ Thâm vừa từ gara đi vào nhà, lập tức đi lên phòng ngủ, không biết làm gì trong đó đến tận nửa ngày, qua một thời gian rất lâu cũng không bước ra.

Bởi vì phòng ngủ chính trên lầu hai đối diện với phòng khách phía bên dưới, Thiên Chi vẫn có thể mơ hồ nghe thấy động tĩnh bên trong phòng ngủ truyền ra, dường như là âm thanh cánh cửa tủ ở đầu giường bị kéo ra rồi khép lại, không nặng không nhẹ.

Thiên Chi bị tiếng động đó quấy nhiễu một chút, không ngừng suy nghĩ mông lung, nhưng vẫn không thể ngăn nổi cơn buồn ngủ.

Nói là nghỉ ngơi, quả thực đúng là chỉ biết nghỉ ngơi.

*

Tổng Kỳ Thâm cất đồ xong bước xuống dưới lầu, anh nhìn thấy Thiên Chi ngưỡng mặt lên trời, hai mắt nhắm lại, thoạt nhìn cô ngủ rất say.

Trước kia cảnh tượng này thường xảy ra ở Nam Uyển, mỗi lúc Tổng Kỳ Thâm bận xử lý công việc xong đi ra ngoài tìm cô, anh luôn nhìn thấy cô ngủ như vậy.

Mỗi lần nhìn thấy cô, một là nằm thẳng, hai là nằm sấp, ba là ngưỡng mặt lên trời, không hề thay đổi.

Vô cùng ham ngủ.

Trong lòng Tổng Kỳ Thâm thầm nghĩ, nhất định về sau phải sửa lại thói quen ham ngủ này của cô, hiện giờ không đánh thức cô dậy, vì anh muốn cho cô nghỉ ngơi một lúc.

Anh đi thẳng vào phòng bếp tầng trệt, đem tất cả các chai lọ lớn nhỏ dọn dẹp ngăn nắp, sắp xếp chúng lên kệ bếp.

Vừa rồi lúc Tống Kỳ Thâm mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài, Thiên Chi đã nghe thấy động tĩnh.

Nhưng anh không đến gọi cô dậy, khiến cô vui vẻ quên trời đất, tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Sau khi đã ngủ đủ giấc, Thiên Chi ngồi thẳng người dậy, lười biếng nhấc hai cánh tay lên cao, ngáp còn chưa khép miệng, nâng mắt lên đã nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đứng ở cầu thang.

Cầu thang xoắn ốc nối liền với phòng khách nhỏ, trong lúc đi vòng lên, nhìn xuyên thấu qua khe hở nhỏ giữa những cột đá cẩm thạch nơi thân cầu thang, tuy khoảng cách nhỏ nhưng vẫn có thể nhìn thấy hết cảnh vật trong phòng khách.

Đôi môi anh đào của Thiên Chi hé mở, hai cánh tay dài thon mịn bắt chéo vào nhau đặt sau cần cổ, tư thế kỳ dị này khựng lại giữa không trung, thật nửa vờ.

Cũng không biết Tống Kỳ Thâm đã đứng ở đó bao lâu, tuy ở khoảng cách khá xa, nhưng Thiên Chi vẫn có thể nhìn thấy rõ anh đang cong môi.

Tống Kỳ Thâm nhìn thấy Thiên Chi đã thức dậy, lúc này anh mới đi đến, một tay cho vào túi quần, bước từng bước lên cầu thang, không nhanh không chậm, nửa điểm nóng vội cũng không có.

Anh mang một bộ dạng nhàn nhã, động tác chậm chạp, nhìn thế nào cũng không giống với dáng vẻ bận rộn trước kia, một khi động đến công việc sẽ làm đến tận đêm khuya.

Đợi đến lúc Tống Kỳ Thâm đứng trước mặt cô, anh đưa tay véo hai má cô, Thiên Chi bị đau vội hồi thần lại.

“Anh không cần đến đi công ty à?” Thiên Chi ghen nửa ngày, mới nhả ra được một câu như vậy.

Thật lòng cô có chút nghi hoặc, bởi vì từ sau khi Tống Kỳ Thâm tiếp quản Tổng thị, luôn làm việc đâu ra đấy, lúc nào cũng bận rộn với công việc không có thời gian nghỉ ngơi.

Lúc trước vào dịp cuối tuần Thiên Chi đều sẽ đến đây, nhưng anh bận việc không thể thoát thân, cho nên anh đã đặc biệt phân phó trợ lý Hạ đến đón cô.

Tống Kỳ Thâm xoay người, tầm mắt rũ xuống, nhìn thẳng vào cô, “Tại sao phải đến công ty?”

Dứt lời, anh thuận thế ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, ngã người ra sau, giọng điệu lười biếng, “Anh vừa kết hôn, ngay cả thời gian nghỉ kết hôn cũng không có à?”

Với cái tư thế này càng làm hai người tựa sát vào nhau hơn, vô cùng thân mật.

Con ngươi màu hổ phách của Thiên Chi liếc mắt nhìn anh một cái, cô trầm nghĩ, “Vì sao em không được như vậy?”

“Vì em vẫn còn là sinh viên, đương nhiên không có kỳ nghỉ kết hôn.” Tống Kỳ Thâm dừng một chút, cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Hiện giờ thì không có, về sau càng không thể có.”

“Hay là .....” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm mập mờ, còn cố ý kéo dài âm cuối, thậm chí nâng tông lên, ngân nga thật lâu — “Em còn muốn kết hôn lần thứ hai à?”

Hay là nên nói em vẫn còn tơ tưởng đến việc kết hôn lần hai hả.

Thiên Chi đem lời nói này của anh, âm thầm ngẫm nghĩ một phen, sau đó

đột nhiên mím môi.

Thực sự là mỗi lần.

Mỗi!!! Lần!!!!

Câu nói nào từ trong miệng anh thốt ra, dường như đều có ẩn ý.

Trong mắt người đàn ông này hiện lên ý tứ trêu đùa thực rõ ràng, đôi mắt đào hoa nhướng lên, mang theo sự đùa giỡn.

“Em muốn, nhưng anh không muốn đâu.”

“Không có cửa đâu cưng.”

Tổng Kỳ Thâm nói ra câu cuối, âm thanh bay bổng vang lên.

*

Kỳ thật Thiên Chi đã ngủ ở Nam Uyển mấy đêm, cô cũng bắt đầu cảm thấy quen thuộc.

Cuộc sống sinh hoạt thường ngày dần dần đi vào quỹ đạo, ít nhất cô cũng biết rõ từng căn phòng ở đây.

Hơn nữa, cô đối với căn biệt thự gần chân núi Nam Uyển này, cũng coi như là khá quen thuộc.

Chỉ là về cái phòng bếp, nhìn từ cách bài trí đến mọi góc ngách đều được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, không nhiễm một mùi vị khó ngửi nào, thậm chí là vương mùi khói dầu.

Tuy rằng đã đến đây vài lần, nhưng Thiên Chi chưa từng nhìn thấy người nào sử dụng căn phòng bếp này cả.

Trước đó Tổng Kỳ Thâm từng hỏi cô có muốn gọi thím Lý đến đây hay

không, cô không chút do dự trực tiếp từ chối.

Đó là lần đầu tiên Tống Kỳ Thâm nghe thấy cô lưu loát trả lời dứt khoát như vậy, anh không khỏi kinh ngạc chớp mắt một phen, nhưng ngay sau đó, ánh mắt của anh mang theo ý cười nhìn đến cô, anh cũng không hỏi tiếp.

Tuy rằng anh không hỏi nữa, nhưng Thiên Chi vẫn có thể đọc được một chút ý tứ trong đôi mắt anh, đại khái chính là nếu em đã muốn hưởng thụ thế giới của hai người như vậy, anh không thể không chiều theo ý em.

Tất nhiên khi không gọi thím Lý đến, về việc buổi trưa và buổi tối sẽ không có người chuẩn bị nấu cơm cho bọn họ ăn.

Thiên Chi không biết tay nghề nấu ăn Tống Kỳ Thâm có tốt hay không, bởi vì cô chưa từng tìm hiểu qua, nhưng bản thân cô chỉ biết nấu một vài món, đa phần toàn là những món đơn giản như nấu sủi cảo và những thức ăn đông lạnh mà thôi.

Buổi trưa và buổi tối, hai người đều gọi thức ăn bên ngoài về.

Trong lúc dùng bữa tối, Thiên Chi ăn không được bao nhiêu, sau khi cô uống canh xong phát hiện Tống Kỳ Thâm đã sớm dùng bữa, ngồi đối diện cô, hơi rũ mắt.

Dường như anh vừa dùng bữa xong đã cầm điện thoại lên xem.

“Anh Kỳ Thâm, anh có biết nấu ăn không?” Thiên Chi vuốt vuốt mặt, do dự cả nửa ngày mới lên tiếng hỏi.

Tống Kỳ Thâm nghe vậy, ngẩng đầu lên, “Nấu ăn?”

“Đúng vậy, em thấy anh bày trí rất nhiều thiết bị hiện đại trong phòng bếp, có phải anh cũng biết nấu ăn không?” Giọng điệu của Thiên Chi đầy thành khẩn, còn mang theo ý tứ lấy lòng.

Trước đó cô đã xem qua căn phòng bếp ở tầng trệt, bên trong có đầy đủ

mọi thứ, nguyên liệu gì cũng có, ngay cả dụng cụ nấu nướng cũng không thiếu, rất đạt tiêu chuẩn.

Quả thực trong lòng cô cũng có một chút hy vọng, nếu Tống Kỳ Thâm nói anh biết nấu ăn, như vậy về sau việc nấu cơm có thể giao cho anh rồi, không có gì tốt hơn việc này.

Nếu anh nói không biết, về sau hai người sống chung với nhau có thể từ từ học.

Nhưng nếu cả hai đều không biết nấu ăn, thì chẳng phải sau này bọn họ sẽ trường kỳ ăn cơm hộp sao, như vậy không ổn lắm.

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm đang suy tính chuyện đêm nay, trong lòng khó tránh khỏi sự hồi hộp, anh đã lên Baidu vài lần, tìm hiểu một số việc.

*

Nhưng bởi vì câu hỏi bất ngờ của Thiên Chi, liên quan đến chuyện nấu ăn.

Tất nhiên là .....

Nhìn thấy đôi mắt của cô gái nhỏ sáng ngời, hàng lông mi nhiễm một tầng ánh sáng nhạt trông thật nhu hoà.

Cứ như vậy, mà nhìn thẳng vào anh.

Thân thể Tống Kỳ Thâm khựng lại, tỏ vẻ như không có gì mà trả lời, “Tất nhiên là..... Biết.”

Thiên Chi tươi cười, “Vậy về sau anh nấu cho em ăn nhé.”

Dứt lời, cô còn chớp chớp mắt, “Ăn thức ăn ở bên ngoài không tốt cho sức khỏe đâu.”

*

Sau khi dùng bữa xong, Tống Kỳ Thâm theo thường lệ lại tranh thủ đến thư phòng một chuyến, lần này anh đi không lâu, nháy mắt đã quay về tầng hai.

Kỳ thật về chuyện sẽ phát sinh vào đêm nay hai người đều ngầm hiểu, nhưng lại cố tỏ ra bình thường, không có ai chủ động nhắc tới.

Thiên Chi chuẩn bị quần áo để đi tắm, lúc này Tống Kỳ Thâm gõ cửa bước vào, đưa đến trước mặt cô một cái khăn tắm, “Em đi tắm trước đi.”

Thiên Chi dừng tay, nhìn cái khăn trong tay anh, đôi mắt mang theo chút ý vị không rõ ràng.

Cô ra vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói “Vâng”, sau đó vội vàng đi vào phòng tắm.

Bởi vì quá gấp gáp cùng lo lắng, trong lúc Thiên Chi cố gắng ổn định lại tâm trạng, không chú ý đường đi, đột nhiên vấp phải chân mình, cả người lao đảo nghiêng về phía trước một chút.

Khó khăn lắm mới ổn định lại được cơ thể, Thiên Chi vội vàng đi về phía phòng tắm, nháy mắt bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa.

Cạch.

Nhìn bộ dạng bối rối này của cô, trông thật đáng yêu.

Nhìn thấy thân ảnh hoảng loạn chỉ biết chạy trốn, Tống Kỳ Thâm cảm thấy khá buồn cười, sau đó lại do dự cầm lấy quần áo ngủ của mình lên, đi đến phòng tắm khác.

Thời điểm nước ấm chảy qua người, thân thể Tống Kỳ Thâm tràn đầy sức sống, trông rất nam tính.

Rõ ràng trong đêm đông giá lạnh, nhiệt độ trong phòng tắm ấm áp, anh lại

cảm nhận được có hai luồng nóng lạnh không ngừng luân phiên chạy khắp cơ thể mình.

Loại cảm giác này xâm lấn nội tâm anh, lúc khẩn trương lúc thả lỏng, cứ mãi lặp đi lặp lại như vậy.

Ngay sau đó lại trở về trạng thái bình thường, nhưng trong lòng như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Chính xác, nhanh gọn, không mang theo chút chần chừ nào.

Tổng Kỳ Thâm đưa tay vuốt tóc mái lên, sau đó tắt vòi sen.

*

Thời điểm Thiên Chi từ trong phòng tắm bước ra, Tổng Kỳ Thâm đã ngồi trên giường nệm.

Tóc vẫn còn chưa khô, có lẽ anh vừa tắm ra không bao lâu.

Vốn dĩ Tổng Kỳ Thâm đang rũ mắt, sau khi nghe thấy động tĩnh, ngược mắt nhìn về phía đó.

Thiên Chi đảo mắt nhìn trời nhìn đất, ngó trái ngó phải nhưng không ngó đến anh.

Thiên Chi kéo lê đôi dép trên mặt thảm, tạo ra một tiếng động nhỏ.

Nhìn thấy Tổng Kỳ Thâm cứ mãi nhìn chăm chăm mình như vậy, Thiên Chi đứng bất động ở đó tận nửa ngày, sau đó mới đi về phía giường ngủ, nhắc một góc chăn lên, lặng lẽ chui vào.

Tổng Kỳ Thâm nhướn mày, đứng lên đi đến trước mặt cô.

“Anh vẫn còn chưa nói lời nào, em đã sợ hãi như vậy sao?”

Âm thanh của anh vốn du dương bay bổng, mỗi lần anh muốn trêu chọc cô, anh sẽ tận lực đè thấp giọng, vô cùng gợi cảm để nghe, trời sinh còn mang theo một chút ý lười biếng và vui thú.

Dường như.

Anh dường như chính là người tình mà ông trời sắp xếp cho cô.

“Em quay mặt qua đây, nhìn anh này.” Tống Kỳ Thâm nói xong, thấy Thiên Chi không có động tĩnh gì, anh ngồi xổm xuống, tiến đến gần cô, “Không muốn nhìn anh trai à?”

Tống Kỳ Thâm rất có hứng thú quan sát vành tai ửng đỏ của cô gái nhỏ, anh lẳng lặng chờ đợi, nhưng tất cả đều vô ích.

*

Anh không hề cảm thấy phiền lòng, lúc này anh vô cùng kiên nhẫn.

“Bảo Bối ngốc, mau uống ly sữa này đi.” Qua một lúc, anh mới chậm rãi lên tiếng.

Thiên Chi ngây ngốc nửa ngày, cuối cùng cũng xoay người lại, chăm chú nhìn Tống Kỳ Thâm, chậm chạp chống người ngồi dậy.

Từ sau khi ông bà qua đời, không còn người nào gọi cô như vậy nữa.

“Sao anh lại biết, cách xưng hô Bảo Bối ngốc này?” Thiên Chi vẫn trong trạng thái ngây ngốc, nhưng vẫn không quên hỏi anh câu này.

Khi còn bé cô rất hoạt bát, nhưng luôn có những hành động ngốc nghếch, thường bị những bạn bè xấu lừa gạt lấy đi không ít kẹo.

Từ sau khi ông bà phát hiện ra chuyện đó, luôn gọi yêu cô như vậy.

Nhưng từ lúc trở về đại viện, mọi người đều gọi cô là Chi Chi, vừa dễ nghe

lại vừa thân thiết, cô cảm thấy rất tốt, cho nên không phản đối cách xưng hô này.

Tổng Kỳ Thâm rũ mắt, không muốn giải thích rõ, “Anh còn biết nhiều chuyện khác nữa.”

Thiên Chi chần chừ một lúc, không tiếp tục truy hỏi, nhận lấy ly sữa trong tay anh uống một ngụm.

Hương vị này không giống với trước kia, mùi vị nhạt hơn.

Nhưng lại ngọt thanh, làm cô rất thích.

“Uống ngon không?”

“Ngon ạ.”

Tổng Kỳ Thâm tắt đèn phòng, chỉ để một cái đèn ngủ trên đầu giường chiếu sáng một mảng.

Ánh sáng mờ ảo, làm khuôn mặt người nọ nhiễm một tầng vàng nhạt, tất cả đều trở nên mơ hồ.

Trong căn phòng yên tĩnh Thiên Chi nghe thấy âm thanh Tổng Kỳ Thâm đặt cái ly xuống, anh nhẹ nhàng tiến về phía giường.

Trái tim Thiên Chi nhảy loạn, cảm thấy chần nệm như có một luồng điện chạy quanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng vang mãi không thôi.

Nếu bây giờ có thể bắt được xe, cô rất muốn lập tức quay trở về ký túc xá.

Ngay sau đó, không đợi cô hoàn hồn, có một mùi hương tiến đến gần, đó chính là mùi hương trên cơ thể của Tổng Kỳ Thâm.

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

Anh càng ngày càng tiến đến gần, thì thềm bên tai cô, xung quanh đều vương hơi thở của anh.

Cuối cùng Thiên Chi nghe thấy, cửa tủ đầu giường bị kéo ra.

Trăng lên cao, sao sáng ngời.

Bầu không khí trở nên yên lặng, bên ngoài cửa sổ ánh sáng nhàn nhạt, bóng cây bị gió thổi nghiêng ngã chiếu lên tấm rèm cửa.

Chương 14: Hoá ra anh thích màu sắc này!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Vẻ mặt Thiên Chi có chút ngưng đọng, sau đó chân mày khẽ nhíu lại.

Nhưng chỉ là trong chốc lát, nháy mắt đã khôi phục lại sắc mặt bình thường.

Tô mì này hương vị không chỉ có nhạt nhẽo, thậm chí mì vẫn còn chưa chín hẳn, khi nhai trong miệng sợi mì không tính là quá mềm, dạng nửa sống nửa chín.

Cho dù trên khuôn mặt nhỏ xuất hiện một chút biến hoá cũng không tài nào giấu giếm được Tống Kỳ Thâm.

Anh quan sát sắc mặt của Thiên Chi, cô gái nhỏ không lên tiếng nói ăn ngon lắm, điều này chứng tỏ mùi vị cũng chẳng ra gì.

Tống Kỳ Thâm nghiêng người về phía trước, sau đó cầm lấy đôi đũa, ăn thử một đũa, cả người chợt đứng hình một lúc, trải qua gần nửa ngày, anh lại một lần nữa lên tiếng, giọng điệu rất vân đạm phong khinh, “Đây là sai lầm của anh.”

“Lần sau sẽ..... Làm lại cho em ăn.”

Thiên Chi ngấm nhìn Tống Kỳ Thâm thật lâu, đôi mắt hạnh cứ lặng lặng nhìn anh như thế, không biết đang nghĩ đến điều gì, cuối cùng không nhin được nữa “Phụt” cười một tiếng.

Cô cười đến đôi mắt cong cong, dường như trong đôi mắt ẩn giấu những vì sao thật lấp lánh.

Hương của bếp tăng trệt cùng chiều với cái bàn ăn dài làm từ đá hoa cương, cánh cửa sổ sát đất nhuộm một tầng sáng nhạt, từng tia sáng trắng tinh khôi trải dài.

Gương mặt nhỏ của cô nhóc chìm ngập trong ánh sáng, sạch sẽ sáng ngời, bên sườn mặt cũng nhuộm một tầng vàng nhạt, đẹp đến lạ lùng.

“Em cười cái gì?” Tống Kỳ Thâm nhướng mày nhìn qua.

Thiên Chi giơ cao đôi đũa xoay tròn trong không trung, giọng điệu nhẹ nhàng, “Cái này mà gọi là sai lầm hả?”

“Hình như anh quên cho muối vào rồi.” Thiên Chi vừa hỏi xong, lập tức lên tiếng nói một câu khẳng định.

Sau đó cô cúi thấp đầu, hướng đôi đũa về phía cái tô, nhìn dáng vẻ này, có lẽ là muốn tiếp tục ăn.

Dù sao cũng được tính là thanh đạm, trông không có quá nhiều dầu mỡ, miễn cưỡng có thể thông qua.

Quả thực nhìn thấy phản ứng của Tống Kỳ Thâm như vậy, cái hạt mầm nhỏ trước đó gieo trong lòng Thiên Chi càng phát triển, hiện giờ có thể chứng minh suy đoán của mình là đúng.

Theo như lời anh nói, có lẽ anh và người thường không hề có điểm giống nhau

[Click để xem ảnh](#)

Có khả năng đối với anh chỉ cần lấp đầy bụng là được.

Nhưng theo như cách hiểu của Thiên Chi, biết nấu ăn chính là sẽ nấu ra được những món ăn ngon.

Đôi mắt đào hoa của Tống Kỳ Thâm rũ xuống, căn bản không muốn trả lời câu hỏi của Thiên Chi, cứ giữ thái độ im lặng như vậy, anh nâng tay lên muốn đoạt lại tô mì trong tay Thiên Chi, “Đừng ăn nữa, chúng ta đợi một lúc ăn món khác.”

Thiên Chi vội nghiêng người về phía trước, bảo vệ tô mì của mình, chớp chớp đôi mắt, giọng điệu mang theo chút thăm dò, “Đây là lần đầu tiên anh nấu ăn sao? Chỉ vì một câu khen ngợi của em?”

Tống Kỳ Thâm ngược mắt lên nhìn Thiên Chi thật lâu, không nhanh không chậm nhả ra một câu, “Lần đầu tiên.... Nấu mì.”

Thiên Chi cố gắng nhịn cười, nhẹ giọng nói “Ừ.”

“Thực ra những món ăn mua ở bên ngoài cũng không phải là không có dinh dưỡng, đều là thức ăn của một số khách sạn nổi tiếng, nếu em ăn không quen thức ăn ở đó, lần sau chúng ta sẽ đổi chỗ khác.” Tống Kỳ Thâm cầm điện thoại lên, bắt đầu chọn món ăn.

“Không sao, đồng ý là những món ăn đó rất ngon, nhưng vẫn không nên ăn thường xuyên....” Thiên Chi nói đến đây, dừng một chút, lời nói như mắc kẹt trong cổ họng.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ ra bản thân mình khi ở trường cũng thường ăn thức ăn ở bên ngoài, cho nên có hơi chột dạ đưa tay sờ cái mũi nhỏ của mình.

Tống Kỳ Thâm vốn vẫn luôn rũ mắt, khi nghe thấy cô nói giữa chừng rồi dừng lại, anh ngẩng đầu lên, “Có muốn gọi thím Lý đến đây không?”

Sau khi hoàn hồn lại, một lần nữa Thiên Chi lại lên tiếng từ chối, “Không cần đâu ạ, hai chúng ta cũng không thường xuyên quay về nhà, chỉ có cuối tuần mới về đây, đợi sau này có thời gian rảnh, chúng ta có thể cùng nhau học nấu ăn mà.”

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tống Kỳ Thâm vẫn quyết định gọi thức ăn bên ngoài, nhìn vào menu trên ứng dụng chọn những món ăn mắc tiền nhất.

Tiện tay bấm chọn vài món mà anh cảm thấy ổn, thực ra cũng không tính là thiệt thòi gì.

Bởi vì khẩu vị của anh chỉ có một, không bao giờ thay đổi.

Thiên Chi nói xong, đưa tay vuốt nhẹ thành tô, động tác còn chưa dừng lại, cái tô đã bị Tống Kỳ Thâm dời đi.

“Dạo gần đây em thích ăn nhất là món gì?”

“Dạo gần đây không có món nào đặc biệt muốn ăn cả, món nào em cũng ăn được.” Thiên Chi đối với thức ăn không quá đòi hỏi.

Hơn nữa rõ ràng hiện giờ lực chú ý của cô không đặt vào việc đó.

Cô gái nhỏ chống hai tay lên bàn, khuỷu tay cong cong, nghiêng mặt nhìn về phía cửa sổ, trầm tư một lúc, trời đã bước sang đông, từng cơn gió lạnh thổi qua, mùa đông đã hoàn toàn bao phủ cả thành phố.

“Nhất định phải chọn ra một món thích ăn nhất, được không?” Tống Kỳ Thâm một mực không chịu cho qua đề tài này, tiếp tục truy hỏi.

Suy nghĩ của Thiên Chi bị quấy nhiễu, vội thu hồi tầm mắt, xụ mặt xuống thầm oán giận một câu, tùy tiện trả lời, “ Bánh nướng lớn.”

[Click để xem ảnh](#)

Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm mơ hồ nâng lên, ánh mắt mang theo sự hứng thú nhìn chằm chằm vào cô, “Em chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Thiên Chi không tin, anh có thể ngay lúc này, ngay tại đây ném ra một cái bánh nướng lớn.

Ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng của Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn đá hoa cương, vang lên những âm thanh thanh thúy, “Hôm nay thì không được, chờ lần sau nhé.”

???

Thiên Chi: .....

*

Một lần nữa gọi món ăn, đến gần giữa trưa thức ăn đã được đem đến.

Sau khi Thiên Chi ăn xong, bắt đầu cảm thấy có chút uể oải, đối với người khác chính là xuân buồn ngủ thu mệt mỏi, còn cô ngoại trừ câu này ra còn phải tặng kèm thêm một câu hạ nghỉ ngơi đông ngủ khò khò.

Tuy ngoài miệng Tống Kỳ Thâm nói rằng đang trong thời gian nghỉ kết hôn, đoán chừng cũng không có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi, buổi sáng anh còn nhàn nhã được một lúc, nhưng đến buổi chiều lại vào thư phòng.

Bởi vì buổi tối còn phải quay trở về trường học, cho nên Thiên Chi cũng không muốn ngủ, chỉ làm ổ trong phòng khách bắt đầu xem tài liệu mà giáo sư trong khoa gửi đến.

Những thí sinh tham gia cuộc thi thiết kế lần này đã được giáo sư cho vào một nhóm chat riêng, chỉ là với yêu cầu cấm phát ngôn, cho nên không xuất hiện tình trạng mọi người trao đổi với nhau.

Bên trong nhóm chat giáo sư chỉ đăng những tin tức liên quan đến các tác phẩm đạt giải thưởng nhất, nhì, ba của năm trước, cùng với một số hạng mục công việc cần chú ý, còn nhấn một vài tin cổ vũ, sau đó liền mặc kệ.

Thời điểm mặt trời sắp lặn, Tống Kỳ Thâm mới rời khỏi thư phòng, chậm

chạp đi lên lầu.

Thiên Chi đang ngồi xỏm ở ngoài ban công tưới nước cho cây xương rồng, có lẽ vì quá nhàn rỗi không có việc gì làm.

Tổng Kỳ Thâm nhắc chân bước đến, “Buổi tối anh bận một số việc, anh đã bảo trợ lý Hạ đến đây đưa em trở về trường.”

Thiên Chi nghe thấy giọng nói của anh, lúc này mới chậm chạp đứng lên, “Vâng ạ.”

Vào mùa đông ánh nắng ấm nhàn nhạt chiếu lên người giống như một chú mèo lười biếng, cô gái nhỏ khẽ híp mắt, quay đầu đón lấy tầm mắt của anh.

“Lần sau anh sẽ đưa em trở về trường.” Tổng Kỳ Thâm rũ mắt ngắm nhìn cô một lúc, đột nhiên thốt lên một câu, “Nếu lần sau thân thể có chỗ nào không thoải mái, phải nói ngay cho anh biết.”

Vốn dĩ Thiên Chi cứ nghĩ rằng cái đề tài này đã sớm như một quyển sách cũ, nhưng không ngờ đến Tổng Kỳ Thâm lại một lần nữa nhắc đến.

Tối hôm qua tổng cộng trải qua đến hai lần, lần đầu tiên sẽ luôn gặp trực trực, sau đó suy ngẫm lại dường như đã cảm thụ được một chút hương vị.

Nói tóm lại, việc này không tính là quá mệt mỏi, cũng không phải là không quá thoải mái.

“Vẫn ổn mà.” Thiên Chi không đáp ứng anh, chỉ trả lời qua loa.

Thân hình Tổng Kỳ Thâm cao ráo, vốn cao hơn Thiên Chi rất nhiều, nghe thấy cô nhóc nhỏ nhẹ giọng lên tiếng, ánh mặt lơ đãng nhìn xuống.

Da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm một tầng vàng nhạt gần như trong suốt. Sống mũi cao, hai má ửng hồng, vành tai càng ngày càng ửng đỏ.

Tổng Kỳ Thâm không muốn vạch trần việc cô đang ngại ngùng đến mức đỏ mặt, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt đầu cô.

*

Trợ lý Hạ đến rất đúng giờ, trước sau như một vẫn luôn là dáng vẻ ăn nói khép nép.

Nếu không có việc gì cần nói, anh ta tuyệt đối sẽ không nhả ra một chữ, trông vô cùng lạnh lùng.

Nhưng một khi đã lên tiếng thì miệng lưỡi vô cùng lưu loát, lời nhai không ngừng.

Thiên Chi đi theo anh ta từ biệt thự Nam Uyển đến gara xe, cô rất biết thức thời không làm phiền đến anh ta.

Ngược lại trong đầu Thiên Chi vẫn không ngừng suy nghĩ đã sắp đến lễ Giáng Sinh, cô nên chuẩn bị một món quà nhỏ tặng cho Tổng Kỳ Thâm.

Dù sao cũng phải tạo một chút không khí của lễ giáng sinh.

“Này, trợ lý Hạ.” Thiên Chi gọi anh ta một tiếng.

Trợ lý Hạ dừng bước lên tiếng, “Có chuyện gì vậy phu nhân?”

“Đừng gọi em là phu nhân, cứ gọi em là Chi Chi đi.” Thiên Chi kiên nhẫn uốn nắn anh ta.

Thực ra trợ lý Hạ vẫn nghe thấy rõ câu nói đó, nhưng anh ta vội lên tiếng giải thích, “E rằng như vậy không ổn lắm.”

“Mọi người bên cạnh em đều gọi em như thế, có gì mà không ổn?” Sau đó Thiên Chi suy nghĩ lại, cảm thấy mình cùng anh ta cũng không tính là quá thân thiết, đành phải sửa lời, “Vậy gọi là Tiểu Thiên đi.”

“Vâng.” Trợ lý Hạ trả lời xong lại tiếp tục tiến về phía trước.

Thiên Chi đuổi theo sau, “Tổng tổng nhà anh thường ngày yêu thích món quà gì nhất?”

Trợ lý Hạ không chút do dự lên tiếng, “Chỉ cần là phu nhân tặng, ông chủ đều sẽ thích.”

Thiên Chi không khách sáo nữa, đem những lời nói trong lòng nói ra, “Anh nói thật cho em biết đi, dù sao anh ấy cũng phải có một món đồ mà mình yêu thích chứ.”

Nhưng cô vừa dứt lời, không biết nhìn thấy cái gì, bước chân chợt dừng lại, nhất thời sự chú ý chuyển về phía trước.

Thiên Chi bước lên vài bước, sau đó lại đi lui trở về, tầm mắt nhìn về hướng ấy ——

Một chiếc xe màu hồng phấn mới tinh cực kỳ nổi bật trong đám siêu xe màu đen và màu bạc sang trọng.

Thực sự quá khác biệt dễ làm người ta phải chú ý đến.

Kiểu dáng thời thượng, lớp keo xe vẫn còn chưa tháo ra, chỉ cần nhìn đã biết là hàng mới.

Thiên Chi có chút nghi hoặc lên tiếng, “Chiếc siêu xe màu hồng kia là sao?”

Trong gara xe của Tổng Kỳ Thâm có bao nhiêu chiếc xe, từ ngày đầu tiên cô đặt chân đến Nam Uyển đã biết rõ, kiểu dáng trông na ná nhau, nhưng cực kỳ đắt tiền.

Chỉ là trước giờ không nghĩ đến, hôm nay lại xuất hiện thêm một chiếc siêu xe có kiểu dáng như vậy.

Trợ lý Hạ ngẩng đầu nhìn qua, thân hình chợt cứng lại, thầm nghĩ đến việc

này làm người ta thật khó xử, nhẹ giọng nói, “Chiếc xe này...”

Quả thực việc này đúng là khó giải thích, hiện giờ không thể tiết lộ được.

“Chiếc xe kia anh ấy vừa mới mua sao?”

Trợ lý Hạ bình tĩnh trả lời, “Vâng, cụ thể thì tôi không biết rõ lắm, có lẽ gần đây Tổng tổng yêu thích màu sắc này.”

Yêu thích.

Yêu thích màu hồng phấn.

Hiếm khi nhìn thấy Thiên Chi trầm mặc.

Những thứ khác không nói đến.....

Cô không ngờ tới.....

Tổng Kỳ Thâm vậy mà lại yêu thích loại màu sắc này

Chương 15: Khách sạn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Ánh mắt của Thiên Chi nhìn về phía chiếc xe màu hồng phấn nằm trong gara, đánh giá thật lâu.

Một cái ý tưởng đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, nó còn chưa thành hình đã bị lời nhắc nhở của trợ lý Hạ cắt đứt.

Cô hồi phục lại tinh thần, không dừng chân quá lâu, vội vàng đuổi theo trợ lý Hạ.

Lúc quay về Kinh Đại, thời gian đã không còn sớm nữa, thời tiết mùa đông vốn rất lạnh, sắc trời chuyển tối rất nhanh.

Chiếc xe lướt trong bóng đêm chậm rãi dừng lại trước cổng trường, Thiên Chi đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, phía trước cửa khu ký túc xá Kinh Đại khá vắng vẻ.

Cô cởi dây an toàn ra vừa định bước xuống xe, đột nhiên trợ lý Hạ gọi cô lại.

“Phu nhân, Tổng tổng sợ buổi tối phu nhân sẽ đói bụng, đặc biệt dặn dò tôi chuẩn bị cho phu nhân một ít điểm tâm.”

“Dạ?” Thiên Chi đưa đặt tay lên chót xe, động tác chợt dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Cô còn muốn lên tiếng bảo trợ lý Hạ thay đổi cách xưng hô, cuối cùng lại thầm nghĩ, cảm thấy hay là thôi đi, có lẽ trợ lý Hạ một chút cũng không muốn sửa miệng, cô đã nhắc nhở nhiều lần như vậy, nhưng anh ta vẫn không gọi dù chỉ một lần.

Trợ lý Hạ bước xuống xe đi vòng qua ghế phụ, giúp Thiên Chi mở cửa xe. Sau đó anh ta đi về phía cốp xe phía sau, mở cốp lên, lấy ra một hộp gỗ màu nâu.

Không tính là quá to, nhưng đại khái có đến tận ba tầng.

Thiên Chi tùy ý nhìn qua, nhất thời cảm thấy hơi lúng túng, “Nhiều như vậy sao?”

Hiếm khi nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của trợ lý Hạ xuất hiện sự ôn hoà, “Vâng, xin phu nhân nhận lấy, có cần tôi giúp phu nhân đem chúng lên phòng không?”

Thiên Chi đưa một tay nhận lấy nó, tay còn lại quơ quơ trong không trung, nói cảm ơn với trợ lý Hạ, “Không sao ạ, không cần đâu, cảm ơn anh trợ lý Hạ.”

Trợ lý Hạ nhẹ vuốt cằm: “Việc nên làm.”

*

Thiên Chi cầm hộp điểm tâm ba tầng quay trở về ký túc xá, quả thực bữa tối cô ăn khá nhiều, hiện giờ không cảm thấy đói bụng.

Hôm nay bầu không khí trong phòng ký túc xá có hơi kỳ quái, ngoại trừ Thư Hoà chưa trở về phòng, còn hai vị kia thì an phận ngồi ở bàn học, tùm đầu lại một chỗ không biết đang thảo luận chuyện gì.

Khi hộp điểm tâm đặt lên bàn vang lên một âm thanh thanh thúy, mới hấp dẫn được lực chú ý của hai người bạn họ.

“Về rồi à?” Đường Thu Thu và Bùi Anh cùng nhau quay đầu lại.

Thiên Chi kéo ghế ra, đem khăn choàng cổ treo trên thành ghế, “Ừ, nơi này có chút điểm tâm, chia cho các cậu một ít, hiện giờ tớ vẫn còn no.”

Đường Thu Thu vội tiến đến thăm dò, “Cậu cũng khoa trương thật đấy, tận ba tầng?”

Đợi đến khi Đường Thu Thu nhìn thấy logo màu đỏ in trên hộp, dùng một lúc, bỗng nhiên lên tiếng cảm thán, “Hào phóng thế, tớ thấy hơi sợ rồi đó, có phải cậu ở bên ngoài làm chuyện gì có lỗi với bọn tớ không?”

Thiên Chi liếc mắt nhìn qua, “Có ăn là tốt rồi, cậu nói nhiều như vậy làm gì?”

Bùi Anh có tính tự chủ tốt nhất, không hề đụng vào điểm tâm, nghiêng người ôm lấy cánh tay Thiên Chi, “Cậu đã đọc tin nhắn trong nhóm chưa?”

“Tin nhắn gì?” Thiên Chi kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn Đường Thu Thu đặt điểm tâm gần miệng, chụp một tấm ảnh tự sướng.

“Hoạt động của lớp đã quyết định thời gian rồi, vào cuối tuần tới, đến lúc đó còn tổ chức cắm trại, hai ngày đều có hoạt động, lúc ấy cậu có dự định trở về nhà không?”

Thiên Chi nhấp môi, nghiêm túc suy nghĩ, “Như vậy sao, nhưng mà, chỉ cần tuần sau trở về một chuyến nữa là được rồi.”

Bùi Anh cười rộ lên, “Cậu nha.”

Thiên Chi không trì hoãn nữa, mở màn hình điện thoại lên, tìm số của Tống Kỳ Thâm, trực tiếp gửi một tin nhắn WeChat ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cuối tuần tới lớp em có tổ chức họp lớp, có lẽ không thể trở về Nam Uyển.]

Tống Kỳ Thâm trả lời lại rất nhanh.

[Q: Hai ngày đều không trở về?]

Thiên Chi nhìn chăm chú tin nhắn vừa được gửi đến, ánh mắt dừng trên hai chữ “Trở về” kia.

Cô mơ hồ cảm thấy rất thích hai từ này, giống như đang ám chỉ đến nhà.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng ạ, cho nên cuối tuần sau em sẽ trở về ~]

[Q: Đến lúc đó sẽ đón em nhé?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng ạ.]

Thiên Chi nhắn xong tin này, quay đầu hỏi Bùi Anh, “Tiểu Bùi, lần trước cậu nói địa điểm kia chơi rất vui nó nằm ở đâu vậy?”

Bùi Anh vừa mới đi du lịch ở nơi đó trở về, nằm ở vùng ngoại ô của thành phố Ngân, quả thực không tính là quá xa.

Nghe cô ấy kể và nhìn những tấm ảnh chụp được đăng lên, phong cảnh ở nơi đó cũng khá đẹp, còn có nhiều hạng mục tham quan vừa mới xây dựng xong.

Bùi Anh nghe vậy liền lên tiếng, “Sao vậy, cậu muốn đi à?”

“Đúng vậy, tớ muốn dẫn một người đến đó.”

Thiên Chi muốn rủ Tống Kỳ Thâm ra ngoài chơi hai ngày thôi, dù sao cũng không có chuyện gì, dù sao cũng vừa mới lãnh giấy kết hôn, cũng phải làm một chút việc thú vị gì đó, để tạo ra một chút không khí tân hôn.

Bằng không khi cô quay trở về Nam Uyển chính là mỗi ngày đều phải mệt mỏi rã rời, tuần hoàn thì điên đảo, luôn cảm thấy lười biếng.

Khuôn mặt Bùi Anh ranh mãnh khế nhường mày, “Đi cùng với vị Ngũ tiên sinh mà trước đó cậu nhắc đến ấy hả?”

Thiên Chi gật đầu, thực ra cô vẫn chưa nói cho đám bạn cùng phòng biết việc cô đã lãnh giấy kết hôn, không phải do cô cố tình che giấu, chỉ là do bọn họ không chủ động hỏi đến mà thôi.

Hơn nữa cô muốn đợi đến kỳ nghỉ đông bay qua Na Uy thăm ông nội Tống, sau đó sẽ tổ chức hôn lễ ở đó, đến lúc trở về cô sẽ mời mọi người dùng một bữa tiệc nhỏ.

Đối với cô mà nói, chỉ khi nào tổ chức hôn lễ mới được xem là một cuộc hôn nhân viên mãn.

Cho nên trong giai đoạn này, Bùi Anh chỉ biết rằng người đó là vị hôn phu của cô hoặc là đối tượng thân cận gì đó mà thôi.

Nhưng chuyện này nói lớn không lớn, vốn dĩ bản chất cũng không có gì khác biệt nhiều lắm.

“Vậy để tớ dứt khoát trực tiếp đưa địa chỉ khách sạn và lịch trình cho cậu luôn.” Bỗng dưng Bùi Anh lên tiếng nói một câu, sau đó lại giải thích: “Như vậy cậu không cần phải hao tâm tổn trí quá nhiều vào chuyện này, chỉ cần đi đến đó vui chơi là được, tớ vẫn còn giữ lịch trình tham quan lần trước đây, một lát nữa tớ sẽ gửi cho cậu nha.”

Thiên Chi vội vàng xem một số hình ảnh cùng những địa điểm vui chơi ở đó, không ngấm lại ẩn ý trong lời nói vừa rồi của Bùi Anh, trực tiếp gật đầu ừ một tiếng.

Về sau Thiên Chi nhớ lại, nếu như cô sớm biết khách sạn mà Bùi Anh đề cử là loại khách sạn thế này.

Cô nhất định sẽ không gật đầu đồng ý thoải mái như vậy.

[Click để xem ảnh](#)

*

Thiên Chi nhắn tin hỏi Tống Kỳ Thâm có muốn đi hay không, nếu như anh nói vẫn còn bận rộn công việc, thì tất cả mọi dự định sẽ như ném đá xuống sông.

Cô đã trực tiếp biểu hiện rõ ý đồ như vậy, vốn nghĩ rằng nếu bị từ chối cũng không sao, về sau còn có rất nhiều thời gian, nhưng không ngờ đến Tống Kỳ Thâm nửa điểm do dự cũng không có, lập tức lên tiếng đồng ý.

Vì vậy trong vòng một tuần, Thiên Chi dựa vào lịch trình trước đó của Bùi Anh, bắt tay làm một bản kế hoạch nhỏ.

Thứ sáu Tống Kỳ Thâm đến đón cô, hai người sẽ lái xe đi thẳng đến nơi đó, nhưng trước đó anh đã tính toán thời gian chuẩn xác, chỉ là lúc chạy đến Kinh Đại lại trễ hơn so với thời gian đã dự định.

Thiên Chi ngồi trên băng ghế dài bên hông cửa ký túc xá, bên này trồng một dãy cây xanh bốn mùa hoa nở, bóng cây che phủ mặt đường nhựa, vì đây là đường một chiều, nếu Tống Kỳ Thâm lái xe từ công ty đến đây sẽ thuận tiện hơn.

“Tin ——-” Tiếng còi xe vang lên trong không gian yên tĩnh, Thiên Chi ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Tống Kỳ Thâm hạ kính xe xuống.

Cô đứng dậy chạy hai ba bước về phía đó, còn chưa kịp ngồi yên ổn, cô đã nghe thấy giọng nói mệt mỏi của Tống Kỳ Thâm vang lên, “Có phải anh đến trễ rồi không.”

“Không sao đâu ạ.” Thiên Chi lưu loát đóng cửa xe lại, dự định cài dây an toàn cho mình, đột nhiên Tống Kỳ Thâm nghiêng người qua, lồng ngực ấm áp dán sát vào thân thể cô, hương thơm từng bách lan toả trong khoang mũi, vừa thanh khiết vừa dễ chịu.

Cô tùy ý để anh hành động, gương mặt lên nhìn thấy gương mặt uể oải của

anh, “Thực ra buổi tối cũng không có điểm nào vui chơi, chúng ta có thể đến khách sạn trước, ngày mai hãy đi tham quan nhé.”

Vừa dứt lời, Tống Kỳ Thâm đã giúp cô cài xong dây an toàn, ở trước mặt cô ngẩng đầu lên, cũng không nói lời nào, dù bận vẫn thong thả nhìn cô một lúc.

Thiên Chi không biết liệu mình có hoa mắt hay không, cô nhìn thấy trong ánh mắt của Tống Kỳ Thâm sự sững sốt dần dần lan toả còn nhìn ra được một ý tứ đầy hàm xúc “Em gấp đến mức không chờ nổi nữa à.”

“Ý của em là, lịch trình đi chơi của chúng ta, ngày mai vẫn có thể đi được, em thấy anh..... Thấy anh hôm nay khá mệt mỏi.....” Ban đầu âm thanh của Thiên Chi vẫn bình thường, nhưng trong lúc giải thích lại dần dần nhỏ xuống.

Quả thực ý của cô muốn truyền đạt không sai, với cái lịch trình đi chơi này chỉ cần một ngày là đủ, có thể chơi đến chán. Lúc trước khi cô lập kế hoạch đã sắp xếp thời gian hợp lý, không đến mức phải quá mệt mỏi.

“Muốn nghe anh nói thật không?” Tống Kỳ Thâm quay lại chỗ ngồi của mình, lưu loát đánh tay lái.

Thiên Chi nghiêng mặt qua, âm thầm quan sát đường cong trên gương mặt anh, “Lời nói thật lòng gì?”

“Thực ra đêm nay anh cũng không quá mệt mỏi đâu.”

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, anh không mẫn không nhạt hướng ánh mắt nhìn về phía này.

Thiên Chi mở to mắt chớp chớp vài cái, đột nhiên cô cảm thấy Tống Kỳ Thâm như đang ám chỉ điều gì đó.

*

Bởi vì địa điểm du lịch này nằm ở ngoại ô của thành phố Ngân lại giáp với thành phố khác, nếu lái xe từ Kinh Đại đến đó chỉ mất khoảng hai tiếng.

Thời điểm đến trang viên Lâm Trang, trời cũng đã sập tối.

Khách sạn mà Bùi Anh đề cử cũng không quá khó tìm, lại gần chân núi, chỉ cần dò bản đồ một chút, rất nhanh đã có thể định vị được đường đi cụ thể.

Bởi vì khách sạn này do Bùi Anh giới thiệu, còn được nhiều người trên mạng đánh giá rất tốt, cho nên Thiên Chi trực tiếp liên lạc WeChat với ông chủ, đồng thời cũng chuyển luôn tiền thuê phòng.

Từ công đoạn đăng ký đến lúc nhận phòng. Toàn bộ quá trình, đều do một tay cô gái nhỏ lưu loát làm hết.

Còn Tống Kỳ Thâm chỉ đứng bên cạnh cô, không nói một lời nào.

Mãi đến khi hai người bước vào thang máy, Tống Kỳ Thâm mới liếc mắt nhìn qua, “Có phải nhìn anh giống như đang ăn bám em không nhỉ?”

“Cũng không giống như vậy, đây là tiền tiêu vặt ba mẹ cho em, hiện giờ nó là của anh.”

Tống Kỳ Thâm thong thả vươn tay ra nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Chi, “Không cần đâu, sau này anh sẽ cho em.”

“Em vẫn còn đủ xài, không cần anh cho.”

Hai người cứ nói qua nói lại vấn đề này, từ lúc ở trong thang máy kéo dài đến tận hành lang, lại đến trước cửa phòng, vẫn không thay đổi đề tài.

“Dừng lại —— em muốn mở cửa.” Thiên Chi nhin không được, liền trừng mắt nhìn anh một cái.

Lúc này Tống Kỳ Thâm mới chịu im lặng, theo sát phía sau Thiên Chi, vẫn luôn có cái cảm giác không biết mệt mỏi.

“Cạch.” Tiếng khoá mở cửa vang lên, Thiên Chi cất tấm thẻ phòng, mở cửa ra, bước vào bên trong.

Cô đưa tay tìm kiếm công tắc đèn trên vách tường, một tiếng động vang lên cả căn phòng bừng sáng.

Sau đó nội thất của căn phòng hiện ra rõ ràng, toàn bộ cảnh vật ở đây đều xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Một cái giường King size, phía trên là một màn treo giường với những dây lụa mỏng, còn có những chiếc chuông nhỏ khế đồng đưa.

Càng không cần bàn đến ——

Ánh đèn màu hồng chiếu sáng trong căn phòng, tuy mờ ảo nhưng lại mê hồn.

Còn chưa đi sâu vào trong, một bầu không khí mờ ám đã lan toả.

Toàn bộ phô bày một cách đầy trực tiếp.

Cho dù Thiên Chi chưa từng tiếp xúc qua, nhưng nhìn cảnh tượng ngay trước mắt cũng có thể hiểu rõ.

Dường như không phải dạng đứng đắn cho lắm!!

Cái căn phòng khách sạn này!!!

Sau khi hồi phục tinh thần, cuối cùng cô mới chợt nhớ đến Tống Kỳ Thâm đang đứng phía sau lưng mình.

Thiên Chi khẽ nghiêng đầu nhìn về phía sau, đúng lúc nghênh đón ánh mắt của Tống Kỳ Thâm.

Anh đứng dựa người vào cửa, đôi mắt đào hoa rũ xuống, trong mắt loé lên

tinh quang, cứ nhìn cô như vậy, biểu tình giống như cười mà không cười.

Thiên Chi vừa định lên tiếng giải thích cho mình, giây tiếp theo, anh không nhanh không chậm lên tiếng.

Giọng điệu mang theo chút ranh mãnh ——

“Hoá ra Chi Chi nhà chúng ta, lại thích loại phong cách này nha.”

——//——//——

* Tác giả có lời muốn nói:

- Tiểu Tống: Đi nào, anh sẽ cố gắng làm em thoả mãn.

- Bảo bối ngọc:??

* Editor: Làm chương này mà tui cười như một con điên

Chương 16: Tổng Khổng Tước xoè đuôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit:Tiểu Mạn Thầu

Sự hiểu lầm lần này dường như rất lớn, hơn nữa không phải dạng hiểu lầm bình thường.

Lời nói của Thiên Chi ghen ở cổ họng, nhất thời không biết giải thích như thế nào, cô vội xua tay, giọng điệu vô cùng thành khẩn, “Nếu như em nói, chuyện này em có thể giải thích.... Anh có đồng ý nghe không?”

Tổng Kỳ Thâm nhướn một bên chân mày, ngầm đồng ý, dường như muốn xem cô sẽ giải thích chuyện này như thế nào, hai cánh tay vốn khoanh trước ngực chợt buông lỏng, theo sau đứng thẳng người lên, nhắc đôi chân dài tiến vào bên trong.

Anh ngược mắt lên quan sát xung quanh, vừa rồi trong lúc trả lời cô, muốn có bao nhiêu lơ đãng sẽ có bấy nhiêu.

Nhìn sắc mặt của Tổng Kỳ Thâm, anh dường như hết sức hài lòng, trong sự hài lòng còn mang theo một cảm giác mới lạ.

Đoán không chừng trước kia anh chưa bao giờ thấy qua loại phòng khách sạn như vậy.

Hơn nữa không chỉ có mỗi mình anh, ngay cả Thiên Chi cũng chưa từng bắt gặp qua.

Nhưng điểm này không làm ảnh hưởng đến sự đánh giá của Tống Kỳ Thâm.

Thiên Chi vẫn đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, nhưng mọi cử động của Tống Kỳ Thâm đều thu hút ánh mắt của cô.

Anh đi lướt qua người cô, đi vòng quanh trong phòng, sau đó tiến đến nắm một bên màn giường, yên lặng nhìn ngắm.

Theo sau những ngón tay thon dài đặt lên, nhẹ nhàng vuốt ve, tiếp đó dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại tiếp tục kéo vuốt.

Động tác của anh càng ngày càng chậm rãi, bầu không khí yên lặng càng kéo dài càng làm cho con người ta khó chịu.

Thiên Chi lùi về sau vài bước, đôi chân thon dài tựa vào cạnh bàn, “Trước khi đi đến đây em đã hỏi thăm bạn cùng phòng, cô ấy cảm thấy chỗ này rất thú vị, sau đó lập tức giới thiệu cho em.”

Dứt lời, Thiên Chi còn gật đầu phụ họa, cô cảm thấy việc này không hề liên quan đến mình, “Trước đó em không hề hay biết, làm sao có thể biết được.....”

Làm sao có thể biết được khách sạn này lại có một phong cách đặc trưng như vậy, sáng tạo độc đáo và mới lạ
[Click để xem ảnh](#)

Tống Kỳ Thâm nghe cô nói như thế, lập tức nghiêng thân qua, chậm rãi nhả ra hai chữ, “Thú vị?”

Không đợi Thiên Chi trả lời, anh đã gật đầu lên tiếng tự mình khẳng định, “Quả thực là như vậy.”

Thiên Chi: “.....”

Quả thực là như vậy.

Nói đùa đấy à!

Nội tâm của Thiên Chi rối rắm muốn chết, cô đứng ở bên một không ngừng tự hỏi lòng mình, giây tiếp theo, cô chứng kiến Tống Kỳ Thâm xoay người ngồi lên chiếc giường King size, hai chân dài duỗi thẳng, hai tay chống ở phía sau, ánh mắt lơ đãng mang theo sự trêu chọc nhìn đến đây, muốn bao nhiêu mẫn nguyện thì có bấy nhiêu mẫn nguyện.

Rõ ràng những động tác của anh đều rất tự nhiên, nhưng càng làm nổi bật thân thể cao ráo của anh, dưới ánh đèn hồng nhạt đầy mờ ảo, nó thực sự giống như một ngọn lửa đang hùng hực cháy.

Máy điều hoà trong phòng khách sạn đã được bật một khoảng thời gian, hơi ấm dần dần lan toả, nhiệt độ điều chỉnh rất thích hợp, quả thực khá thoải mái.

Thiên Chi bị ánh mắt mang theo ý vị không rõ ràng của Tống Kỳ Thâm nhìn đến, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn chợt nóng lên.

Nhìn thấy cô gái nhỏ đứng yên ở đó không nói lời nào, Tống Kỳ Thâm vỗ nhẹ vị trí bên cạnh mình, “Không phải nói nơi này thú vị à, còn không mau đến đây ngồi xuống?”

Ngón tay trở của Thiên Chi vô thức quăn lộn tóc của mình, không dám nhúc nhích, chỉ cường điệu nói, “Dù sao cũng là do bạn cùng phòng của em giới thiệu.”

“Biết rồi.” Tống Kỳ Thâm hơi ngẩng đầu lên, sau đó lại nói, “Việc này còn phải cảm ơn bạn cùng phòng của em.”

Cảm ơn?

Việc này có gì tốt mà phải cảm ơn, nếu thời gian có thể trôi qua thật nhanh, việc đầu tiên cô muốn làm chính là lột da của Bùi Anh cho hả giận.

Thiên Chi trì trệ không muốn tiến lên, cô dứt khoát cởi balo ra, trực tiếp ngồi xuống cái ghế sofa cạnh bàn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hết nhìn trời lại nhìn đất, cô đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không nhìn đến anh.

Nhìn thấy cô như vậy, Tống Kỳ Thâm cười rộ lên, anh cảm thấy cả ngày làm việc mệt mỏi đều bị khúc nhạc đệm này cọ rửa sạch sẽ.

Anh cũng không ngồi quá lâu, đưa mắt nhìn về phía sau, từ trên giường đứng dậy, bắt đầu chậm rãi tháo đồng hồ của mình ra.

Nhất thời cả hai người đều không lên tiếng, Thiên Chi nhẹ nhàng dùng tay gõ lên mặt bàn một lúc, buồn chán muốn chết, tầm mắt bắt đầu thường xuyên di chuyển về phía anh.

Âm thầm lặng lẽ liếc mắt quan sát anh, theo dõi anh.

Một hai lần vẫn ổn, nhưng quá nhiều lần không tránh khỏi việc bị phát hiện.

Thiên Chi một lần nữa tự cho mình là đúng thời điểm lén lút hướng tầm mắt hướng về phía đó, trùng hợp bắt gặp đôi mắt đen nhánh của Tống Kỳ Thâm.

Anh tháo xong đồng hồ, sau đó nghiêng đầu cởi nút tay áo của mình ra, không biết trên người anh có trang bị rada hay không, trong lúc không kịp đề phòng đã nhướng mắt lên, theo sau ánh mắt ấy bắn thẳng về phía này.

Không để cho bất kì cơ hội trốn tránh nào, trực tiếp bắt quả tan Tiểu Thiên Chi đang nhìn lén.

“Dám nhìn lén anh trai à, em muốn làm cái gì?” Anh lưu loát đem cái đồng hồ đặt ngay ngắn trong ngăn tủ kéo trên đầu giường, mỉm cười nhìn cô, giọng điệu nhàn nhạt, âm cuối còn cố tình nâng lên.

Nghe giọng điệu này, giống như anh đang xem mình là người bị hại.

Dường như người có ý đồ xấu lại chính là cô.

Cô có thể làm gì! Làm cái gì hả!!

Sau khi tiểu bạch thỏ Thiên lên tiếng chát vắn, lập tức nhấc chân đi hai ba bước đến trước mặt sói xám Tống.

Không thể không nói, cách bày trí trong căn phòng khách sạn này rất ổn, ánh sáng mờ ảo ánh lên gương mặt của hai người, đồng thời càng làm phóng đại cảm giác từ trước đến nay chưa từng có.

Thiên Chi khẽ dịch người sang một bên, “Em không có nhìn lén, em cảm thấy mỗi cổ nên mới ngẩng đầu lên.”

Cái lý do này thật quá chống chế và vội vàng, Tống Kỳ Thâm dừng bước, “Mỗi cổ?”

“Vâng.” Thiên Chi vì muốn chứng minh lời nói của mình là thật, còn giả vờ làm động tác xoay cổ.

Hành động này như đang muốn nói, anh nhìn đi là sự thật nha.

Cổ của em gập chút vắn đề.

Tống Kỳ Thâm không lên tiếng nữa, tầm mắt dừng trên khuôn mặt cô, đôi mắt đen nhánh gần như muốn khoá trụ cô ở bên trong đó.

“Sao anh lại nhìn em như thế, còn không nói lời nào?” Ánh mắt của anh quá trần trụi, còn mang theo chút cường thế, muốn người ta không chú ý đến cũng khó.

Thiên Chi ngược mắt nhìn thẳng vào anh, sau đó nhìn thấy Tống Kỳ Thâm khẽ gật đầu, không nhanh không chậm lên tiếng ——

“Ừ, cũng giống như em.”

“Hả?”

“Anh bị mồi cổ.”

???

Thiên Chi: “.....”

Cô có chút nghẹn lời, đầu tiên khuôn mặt giống như một con cá nóc đang phình to lên, sau đó lại thu về.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chẳng khác nào một quả bóng xì hơi.

Tống Kỳ Thâm không nhịn được nữa, khẽ cười một tiếng, âm thanh từ mũi phát ra cực kì dễ nghe.

Thiên Chi nghe thấy tiếng cười của anh đành phải đem cảm xúc nghẹn trở về, dù sao mình vẫn còn trẻ tuổi, công lực không thâm hậu bằng anh, đành phải nhẫn nhịn, “Vui lắm sao?”

“Đương nhiên.” Tống Kỳ Thâm trả lời, ngón tay thon dài đặt gần yết hầu, hơi dùng lực kéo nó ra, cà vạt liền được nối lỏng, tùy ý treo trên cổ.

Theo sau anh lại cởi nút áo trên cùng, tiếp tục nói, “Lần trước lúc anh nấu mì em cũng cười như vậy, không thua kém bao nhiêu đâu.”

Bỗng nhiên Thiên Chi nhớ đến lần đó ở trên bàn ăn mình đã từng cười nhạo anh.

Hai chuyện này có giống nhau hả!!!

Hiện giờ cô không có cách nào phản bác được, chỉ biết cúi đầu xuống, đúng lúc tầm mắt dừng trên đồ vật để trên bàn.

Màu sắc của cái bàn cùng màu với căn phòng này, bên trên còn có nước khoáng, bộ tách trà thủy tinh, cùng một chai rượu chưa khai.

Thiên Chi cảm thấy tò mò nhất chính là cái ấm trà đã được pha sẵn kia.

Hơi nước tụ ở thành bình, tất cả đã ngưng tụ thành những giọt nước nhỏ, có lẽ đã được chiêm vào từ rất lâu.

Cô đưa tay chạm vào nó, chỉ cảm thấy một mảnh ấm áp.

Nước trà có màu đỏ nhạt, trên mặt nước còn có những cánh hoa hồng nổi lơ lửng.

Thiên Chi dứt khoát cầm lấy một tách trà nhỏ, rót cho mình nửa ly trà, chậm rãi thưởng thức.

Vừa uống vào miệng liền có cảm giác như uống nước có ga, đầu lưỡi chọt trở nên tê dại.

Nhưng không quá khó uống, chua chua ngọt ngọt, nếu nói đây là nước trà không bằng nói là rượu thì đúng hơn.

Sau đó, không biết Tống Kỳ Thâm im lặng bao lâu, bỗng nhiên lại lên tiếng, nội dung hoàn toàn không nằm trong phạm vi phòng bị của đối phương

“Bây giờ có thể bắt đầu chưa?”

Tống Kỳ Thâm đặt hai tay chống hông, sau đó nhìn về phía cô khẽ nhíu mày.

Khuôn mặt tuấn tú trước sau vẫn mang theo biểu tình trêu chọc, nhìn vô cùng mê người.

Vốn dĩ Thiên Chi vẫn còn đang tập trung thưởng trà, nghe thấy anh đột nhiên lên tiếng, nội dung không khác gì vừa rồi, trong lúc thất thần, thiếu chút nữa đã đem mình bị sặc chết.

Về phương diện này, tuy trên mặt cô không biểu hiện ra nhưng trong đầu lại

hiểu rõ, tất nhiên là liên quan đến việc mình cần phải cấu tạo thế giới.

Thiên Chi sặc nước, hiện giờ họ khan đến kinh thiên động địa, cuối cùng vẫn là Tống Kỳ Thâm tiến đến giúp cô nhuận khí mới làm cô đỡ hơn một chút.

Tống Kỳ Thâm mở chai nước khoáng cho cô, nhìn cô uống vài ngụm, anh không trêu chọc cô nữa.

Nhìn cô gái nhỏ họ khan đến mức hai má ửng đỏ, đôi mắt long lanh sáng ngời, anh mới chậm rãi nói, “Nghĩ cái gì vậy, ý của anh là anh đi tắm trước đây.”

Tuy rằng trong lời nói của Tống Kỳ Thâm có hơi không thích hợp, nhưng Thiên Chi cũng không bận tâm ngẫm nghĩ lại.

Nghe như vậy, cô chỉ hận không thể điên cuồng gật đầu mà thôi, sau đó vội nói: “Vâng.”

Thiên Chi chỉ mong muốn anh mau chóng quên đi cái đề tài vừa rồi.

Tống Kỳ Thâm cởi cà vạt của mình ra cầm trên tay, sau đó trực tiếp tròng vào cổ Thiên Chi, “Giữ lấy.”

Đây là cái hành động gì?

Thiên Chi hơi ngây ngốc.

Nhưng cô chưa kịp có cơ hội phản ứng lại, Tống Kỳ Thâm giả vờ như muốn cởi luôn cả áo sơ mi của mình ra.

Thừa dịp anh không chú ý, Thiên Chi vội tháo cà vạt ra, ném qua một bên.

Người này thoát nhìn thì đúng đắn lắm, thực ra không phải là như vậy.

Nghe thấy âm thanh Tống Kỳ Thâm cởi quần áo sột xoạt bên trong phòng

tắm, lúc này Thiên Chi mới thả lỏng một chút, thay đổi tư thế, hoàn toàn buông lỏng cơ thể.

Vừa rồi chỉ lo giải thích, hơn nữa ấn tượng đầu tiên khắc sâu trong đầu chính là sự khiếp sợ, cho nên cô không có tâm trạng quan sát kỹ căn phòng này.

Tuy rằng ánh đèn phòng quả thực đã làm cho đầu óc con người ta không ngừng suy diễn, nhưng cách bày trí bên trong vô cùng tinh tế, mỗi chi tiết đều thực hài hoà.

Ô cửa sổ hình thoi rất lớn, hướng mắt về nhìn về phía xa chính là dãy núi trập trùng, dưới chân núi còn có một hồ nước nhỏ.

Ánh sáng mờ nhạt nơi thành hồ, không biết có phải do thời tiết mùa đông quá lạnh lẽo hay không, dường như trên mặt hồ đã phủ một tầng sương mỏng.

Ở địa phương gần chân núi, có ánh sáng le lói.

Nơi đó hẳn là khu náo nhiệt nhất ở sơn trang Lâm Viên, chỉ có vào dịp cuối tuần mới có tổ chức chợ đêm.

Chỉ là, đại khái hôm nay không thể đi đến đó được.

Thiên Chi cảm thấy vô cùng buồn chán, quay đầu lại, sau đó tiếp tục uống thứ nước được gọi là trà hoa hồng này.

Tổng Kỳ Thâm đã không còn ở nơi này, tiếng động bên trong phòng tắm dần dần truyền ra.

Thiên Chi quan sát khắp phòng, nhìn được lúc, rất nhanh đã nhìn thấy một chỗ trí mạng.

Phòng tắm ở đây không có rèm che chắn, chỉ có hai tấm thủy tinh thẳng đứng, bề mặt của chúng trông khá gồ ghề.

Tuy rằng thân ảnh của người đứng bên trong khá mơ hồ, nhưng vẫn có thể lờ mờ trông thấy đại khái.

Dường như chính là mờ mờ ảo ảo.

Tầm mắt Thiên Chi đột nhiên chạm đến đó, sau đó rất nhanh thu tầm mắt trở về.

Quả thực ngày hôm nay Bùi Anh đã vĩnh viễn cho cô một sự sợ hãi lớn hơn cả sự bất ngờ.

Thiên Chi dứt khoát nằm nghiêng người trên ghế sofa mềm mại, cầm lấy điện thoại, liền mở màn hình lập tức bấm vào giao diện khung chat không ngừng điên cuồng oanh tạc Bùi Anh.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cậu có thể giải thích một chút không, cái khách sạn mà cậu giới thiệu cho tớ..... Thực quá kì quặc nha!]

Có lẽ Bùi Anh đang online, lập tức trả lời lại ——

[Tiểu Anh bất biến: Chao ôi ——-]

[Tiểu Anh bất biến: Ha ha ha ha ha ha!]

[Tiểu Anh bất biến: Ngài còn chưa ngủ saooooooooo?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cậu đừng nói sang chuyện khác! Ý tớ muốn hỏi chính là.... Đền phòng ở đây như vậy thì cũng thôi đi..... Vì sao cái phòng tắm cũng như thế hả.....]

[Tiểu Anh bất biến: Chỗ nào không ổn, cậu có thể nói cụ thể một chút không? [icon móc mũi.]]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cậu còn muốn giả ngu, thực sự tớ cảm thấy xấu hổ đó.... Cũng không phải là quá xấu hổ, nhưng không thể nói rõ, cậu không

hiểu đâu.]

[Tiểu Anh bất biến: Như vậy là sao, không phải tương lai sau này hai người sẽ ở bên nhau à, trước tiên hãy tập làm quen một chút, thế nào, có gì không hài lòng sao?]

Thiên Chi nhìn chăm chăm vào tin nhắn mà Bùi Anh gửi đến.

Thực sự, đã sớm thử qua từ lâu rồi!

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Hiện giờ chính là rất phiền muộn, chỉ muốn đánh cậu một trận, lột da của cậu ra.]

[Tiểu Anh bất biến: Xem ra đây chính là thể hiện sự hài lòng nhỉ, đừng cảm kích tở! Tở sợ tở sẽ trở nên quá kiêu ngạo!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: .....]

[Tiểu Anh bất biến: Được rồi, cậu phải hưởng thụ cho tốt nhé, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tở đi trước đây.]

Thiên Chi cảm giác cho dù có chất vấn như thế nào cũng không thể hỏi ra được một chút máu chốt, bỗng nhiên sau đó trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ.

Tốc độ tay của cô dần dần hồi phục, sau đó lập tức gõ gõ đánh đánh trên màn hình điện thoại một phen.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Từ từ, cậu đừng đi vội!]

[Tiểu Anh bất biến: Sao vậy, kêu tở có chuyện gì.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Như vậy căn phòng này, cậu đã từng ở qua, cho nên ..... Khi ấy cậu đã ở với ai trong căn phòng này?]

Đầu dây bên kia nhất thời im lặng ——

Qua một khoảng thời gian dài cũng không nhắn tin trả lời lại.

Thiên Chi cảm thấy mình đã nắm đúng trọng điểm, bản thân Bùi Anh cũng có vấn đề.

Thật lâu sau, mới vang lên một tiếng tin tin.

[Tiểu Anh bất biến: Chuyện này liên quan gì đến cậu, hôm nay cậu nói nhiều thật đấy, tớ không nghĩ sẽ giải thích rõ với cậu, tớ muốn đi ngủ, có chuyện thì gọi, không thì biến. 88*.]

(*88: Bye Bye.)

Thiên Chi nhắn thêm một tin nữa, đối phương có chết cũng không muốn giải thích rõ với cô.

Không biết có phải vì do uống trà hoa hồng hay không, vừa rồi Thiên Chi có chút tham lam, cho nên đã uống rất nhiều, lúc này cảm giác chóng mặt ập đến, mọi thứ trước mắt cứ như đang xoay vòng vòng.

Thậm chí cô còn cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn.

Thình thịch thình thịch, một tiếng rồi lại một tiếng nữa vang lên.

Thiên Chi lấy tay phẩy phẩy mặt mình, cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng tăng lên, làm thế nào cũng không hạ nhiệt được.

Đúng lúc này, tiếng nước tí tách dừng lại, sau một lúc im lặng, cánh cửa thủy tinh bỗng mở ra, vang lên thanh âm không lớn không nhỏ.

Một cỗ khí nóng đầy áp bức nhất thời ập vào mặt.

Mái tóc đen của Tống Kỳ Thâm vẫn còn ẩm ướt, mặc áo choàng tắm, phần trên ngực hơi hé mở, anh đang xoa tóc của mình.

Thiên Chi nghe thấy động tĩnh vội nhìn qua, phát hiện anh vẫn còn đang đứng ở phía đó, thân thể cao ráo, thẳng tắp như cây tùng bách.

Không biết có phải do bản thân mình gặp ảo giác hay không.

Nhìn bộ dạng này của Tống Kỳ Thâm, vì sao cứ giống như....

Đang tạo cho bản thân mình một tư thế đầy quyến rũ vậy nhỉ.

Anh tiến đến đứng trước mặt Thiên Chi, không vội vàng ngồi xuống, “Không phải nói ngày mai sẽ đi ra ngoài chơi sao? Em còn không mau tranh thủ tắm rửa đi, rồi đi ngủ sớm một chút.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Chi nhiễm một tầng hồng nhạt, không biết có phải do tác động của trà hoa hồng hay không, cô cảm thấy có chút chóng mặt, “Vâng.”

Cô chậm chạp đứng lên, trong lúc muốn đi soạn quần áo của mình, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bức tường âm áp.

Cô đi sang trái, anh cũng đi sang hướng đó. Cô đi sang phải, anh cũng đi sang phải.

Dường như cô đã bắt đầu tức giận, bởi vì đầu choáng váng, cô trực tiếp lên tiếng, “Anh cản đường em làm gì.”

Trong giọng nói thoáng mang theo chút bực bội, giống như một chú mèo nhỏ khi giận dữ sẽ dùng đến móng vuốt sắc nhọn.

Lúc ban đầu vẫn còn tính hiền lành và ngoan ngoãn, sau khi bị chọc giận, những tính nết nhỏ đều sẽ bộc lộ ra.

“Không có cản đường em.” Tống Kỳ Thâm trầm mặc nhìn vào cô, đột nhiên cười lộ lên, “Anh đi nằm nghỉ trước nhé.”

Sau đó anh chậm rãi mà bổ sung thêm một câu, “Nằm ở đó đợi em.”

Đợi em

Đợi! Em!!!

Thiên Chi không muốn nhìn đến anh, khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra, tùy tiện cầm lấy một bộ quần áo đi vào phòng tắm.

Bóng dáng biến mất sau cánh cửa thủy tinh, bên trong là một mảnh yên lặng.

Ngay cả bóng người mờ ảo cũng hiện ra, nhưng không có chút hành động nào.

Tống Kỳ Thâm ngẩng đầu lên, vừa định lên tiếng hỏi, cánh cửa thủy tinh lại nhẹ nhàng mở ra, chỉ lộ một khe hở nhỏ.

Thiên Chi đưa cái đầu nhỏ ra ngoài, uyển chuyển mà nhắc nhở anh, “Là như thế này.... Bên đây không có rèm che, anh tuyệt đối không được nhìn lên đấy nhé.”

Tống Kỳ Thâm còn chưa kịp phát ra nửa âm tiết “Ừ”, đã bị lời nói của cô gái nhỏ đánh gãy.

“Anh hãy quay đầu đi chỗ khác đi.”

Lời nói của Tống Kỳ Thâm đã lên đến miệng, nhưng cuối cùng cũng phải nghẹn trở về, ngược lại chỉ nhẹ giọng nói, “Ừ.”

Anh nói được thì sẽ làm được, lúc này liền quay đầu về hướng khác.

Động tĩnh ở phía sau lưng ngừng một lúc, theo sau tiếng nước chảy truyền ra.

Thiên Chi xác nhận Tống Kỳ Thâm đã quay người đi, lúc này cô mới đóng cửa phòng tắm lại.

Tống Kỳ Thâm vừa mới tắm gội xong, làn da bóng loáng như ngọc, hàng chân mày sáng ngời.

Thời điểm anh không biểu lộ cảm xúc gì, trông cực kì cao quý và phong độ.

Nhưng hết lần này đến lần khác anh lại có một đôi mắt đào hoa khi không cười thì trong trẻo lại mang theo sự lạnh lùng, khi cười lên quả là câu hồn đoạt phách người khác.

Thiên Chi cố gắng hồi tưởng lại một phen, vẫn luôn có một cảm giác vừa rời ở phòng tắm, bóng lưng thẳng tắp của Tống Kỳ Thâm ——

Có chút giống với loài chim Khổng Tước, đại khái chính là cái loại động vật rất thích xoè đuôi.

*

Tống Kỳ Thâm không có việc gì làm, mở điện thoại lên, bấm vào nhóm chat có avata hình cái hồ lô trực tiếp phát mấy bao lì xì vào trong đó.

Khác với lần trước chính là năm bao phát năm lần, còn lần này phát một lần duy nhất đến tận mười bao.

[Lâm Diễm Chi:?]

[Chu Duẫn Hành:?]

[Tiền Lập:?]

[Lâm Diễm Chi: Đã trễ lắm rồi, cậu còn muốn làm cái gì nữa?]

Tống Kỳ Thâm chỉ chờ những lời này mà thôi, sau đó anh liền nhắn tin trả lời ——

[Q: Chính là đi cùng Chi Chi ra ngoài du lịch.]

[Q: Là cô ấy chủ động đề nghị.]

[Lâm Diễm Chi: Àh, Quan lão tử đánh cái rắm.]

[Chu Duẫn Hành: Cho nên hai ngày kế tiếp dù có đặt lịch hẹn trước ở Tổng Thị cũng sẽ không đến phiên tới, là do cậu đã chạy ra ngoài cùng người khác sao?]

[Tiêu Lập: Khi nào mới tụ họp một trận đây, đã lâu rồi không gặp mặt cậu.]

Từ sau khi Tổng Kỳ Thâm khoe khoang xong, lập tức khôi phục lại dáng vẻ ít nói trước đây, dứt khoát lạnh lùng gõ hai chữ gửi đến.

[Q: Đi đây.]

[Lâm Diễm Chi: Cậu con mẹ nó!]

Chờ đến lúc Thiên Chi bước ra khỏi phòng tắm, Tổng Kỳ Thâm đã nghiêng người dựa đầu vào thành giường.

Tình cảnh hiện giờ, làm cô giật mình tỉnh mộng, mơ hồ cảm thấy giống như tình cảnh đêm tân hôn hôm ấy.

Tất cả mọi chuyện giống như đã từng trải qua, như mới hôm qua đây thôi.

Tổng Kỳ Thâm nhìn thấy cô như vậy, vẫy tay về phía cô, “Thất thần cái gì vậy?”

Dường như anh biết rõ trong nội tâm Thiên Chi đang suy nghĩ điều gì, anh trực tiếp giơ tay tắt đèn phòng.

Căn phòng rơi vào một mảnh tối tăm, ánh sáng hiu hắt ở bên ngoài xuyên qua ô cửa sổ, ánh lên sàn nhà.

Cũng không tính là quá tối.

Những đồ vật bày trí trong phòng cũng trở nên mờ ảo.

Thiên Chi chậm chậm tiến về phía trước, trong lúc đi không biết đã vấp phải thứ gì, thân thể lảo đảo một phen.

Đổi lấy chính là một tiếng cười khế cách đó không xa. Rất nhẹ, nhưng trong bóng đêm tĩnh lặng cũng đủ để cô nghe thấy.

Trong lúc lần mò tìm đường đi, bàn tay nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay lớn nắm lấy, theo sau cách tay ấy lại dùng sức trực tiếp kéo cả người Thiên Chi về hướng đó.

Rơi vào một vòng tay quen thuộc, làm cho nội tâm con người ta cũng cảm thấy an tâm.

Chờ đến lúc Thiên Chi bị nhét vào ổ chăn ấm áp, cái cảm giác choáng váng vừa rồi trong lúc ở phòng tắm lại xuất hiện.

Giờ phút này, có giống như lạc trong sương mù, mọi thứ như quay cuồng.

Ngược lại giống như đang say, say trong hương vị hoa hồng.

Tổng Kỳ Thâm nói cái gì đó, yêu cầu việc gì đó, cô luôn tỏ vẻ ngoan ngoãn, đồng ý tất cả mọi chuyện.

*

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiên Chi có cảm giác như bản thân mình bị say rượu.

Cuồng hống đau rát còn chưa tính, ngay cả mở mắt cũng không lên.

Cô cũng không còn để ý đến hình tượng nữa, bật người ngồi dậy, tóc tai rũ rượi che cả gương mặt.

Tống Kỳ Thâm đã sớm ăn mặc chỉnh tề, thoạt nhìn cả người toát lên tinh thần vô cùng sáng khoái.

Hiện giờ anh ngồi ở vị trí ngày hôm qua cô đã ngồi, trong tay đang cầm thứ gì đó, cẩn thận mà quan sát.

Bộ dạng rất nghiêm túc, cho nên Thiên Chi ngồi ở đó một lúc mà anh vẫn không phát giác ra.

Cuối cùng Thiên Chi phải lên tiếng gọi anh, anh mới quay đầu sang đây.

“Dậy rồi à?”

“Vâng, em có thể ngủ thêm một lúc nữa được không?”

“Không được, đã nói hôm nay sẽ đi ra ngoài chơi, chẳng lẽ em muốn lãng phí thời gian ở chỗ này à?” Tống Kỳ Thâm nhíu mày, lời nói còn rất có đạo lý.

Nhưng chính anh đêm qua lại tuyệt nhiên không nói đến đạo lý.

Thiên Chi vén tóc ra phía sau, không lên tiếng bắt đầu kháng nghị.

“Kháng nghị vô ích.” Dường như Tống Kỳ Thâm có thể nghe thấy tiếng lòng của Thiên Chi, dứt khoát trả lời một câu như vậy.

Thiên Chi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh một cái, trong ánh mắt ngằm ám chỉ ý gì không cần nói cũng biết.

Người này có thuật đọc tâm à, sao có thể đoán chuẩn như vậy.

“Tối hôm qua em có uống rượu phải không?”

“Không có, tối qua em chỉ uống một hộp sữa để lạnh.” Cô suy nghĩ một lúc, lại nói tiếp, “Còn uống hai tách trà hoa hồng.”

Cuối cùng Tống Kỳ Thâm đã hiểu rõ vì sao Thiên Chi lại đột ngột thay đổi như vậy, cực kì mê người, còn nhiệt tình hơn cả trước kia.

“Đây không phải là trà hoa hồng mà là rượu hoa hồng.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Em không cảm thấy có gì khác thường sao?”

Một câu nói giống như sấm đánh ngang tai, trực tiếp xua tan đi cơn buồn ngủ của Thiên Chi, cô há hốc miệng, “Em còn cho rằng do bản thân mình quá mệt mỏi, em không suy nghĩ nhiều như vậy.”

Tống Kỳ Thâm đứng dậy, lấy cho cô một bộ quần áo mới, “Đêm nay còn muốn uống nữa không?”

Thiên Chi nhìn thấy anh đột nhiên quan tâm mình như thế, cô liền giơ tay đầu hàng ngay tại chỗ, “Không bao giờ uống nữa.”

Nếu như nói Thiên Chi không có tửu lượng tốt, không bằng nói rằng cô căn bản không biết uống rượu.

Một chút tửu lượng cũng không có, chỉ cần uống một ít rượu đã làm đầu óc cô quay cuồng.

Trước đó cô chưa từng thử qua là một chuyện. Nhưng sau khi thử qua rồi lại là một chuyện khác.

Nếu nói đến khuôn phép đã trải qua nhiều năm, tối hôm qua Thiên Chi chính là chó ngáp phải ruồi uống nhầm rượu, khách quan mà nói cũng không tính là quá tốt, nhưng cũng không phải là quá tệ.

Nồng độ cồn của rượu hoa hồng không cao, giống như loại nước có ga hương vị hoa hồng mà thôi, còn chua chua ngọt ngọt.

“Có phải em không uống được rượu?” Tống Kỳ Thâm nói xong, còn cố ý nhắc nhở, “Cuối tuần sau em đi liên hoan, nhớ kỹ không được chạm vào rượu, cho dù người khác có khuyên em như thế nào cũng không được phép chạm vào.”

“Không có đâu, mỗi lần đi liên hoan em đều uống nước trái cây.” Việc này Thiên Chi có thể cam đoan đảm bảo.

Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó giọng điệu liền thay đổi.

“ Nhưng mà khi ở trước mặt anh, em có thể thoải mái uống rượu.”

Chương 17: Không đứng đắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi nghe xong những lời nói này, im lặng gần nửa ngày, lúc này cô mới giương mắt nhìn Tống Kỳ Thâm.

Anh suy nghĩ hay quá nhỉ.

Cho dù như thế nào, trong hai ngày cô còn ở đây, cô tuyệt đối sẽ không chạm vào cái thức uống mà cô cho là trà hoa hồng kia nữa.

Cái khách sạn này ngoài trừ có cái giường King size khiến người ta tim đập mạnh vì xấu hổ ra, còn có phòng tắm mờ ảo, trên thực tế còn có một màn say rượu ấy nữa.

Thiên Chi thực sự có lý do để hoài nghi việc hôm qua cô trở nên mất không chế, có chút liên quan đến việc này.

Dù sao trong ấn tượng đầu tiên của Thiên Chi về cái khách sạn này chính là, thoạt nhìn không quá đứng đắn.

Vừa nghĩ đến đêm hôm qua trong thời khắc máu chót, cô một mực ôm lấy Tống Kỳ Thâm không cho anh rời đi, đại não của Thiên Chi chết máy đến nửa ngày.

Rồi sau đó hoàn toàn đi lệch hướng.

Suy nghĩ! Cái gì! Vậy nè!!!!

Thiên Chi dụi mắt, lập tức muốn bỏ trốn, cô thừa dịp Tống Kỳ Thâm không để ý đến, vội vàng chạy vào phòng tắm.

Sau khi bước ra, khuôn mặt nhỏ trang điểm đơn giản, cũng thay cả một bộ quần áo mới. Cô rất thích mặc quần áo màu sáng, bên trong là cái áo len cổ cao mềm mại bao bọc cần cổ thon dài, bên ngoài khoác một cái áo măng tô dài, hàng cúc áo màu trắng ngà.

Bên dưới là một cái váy xếp ly dài, khó khăn lắm mới che được phần cổ chân, mỗi lần di chuyển làn váy cùng vạt áo măng tô nhẹ nhàng lay động.

“Lịch trình hôm nay của em là gì?” Tống Kỳ Thâm hướng về phía cô vẫy tay, ý bảo Thiên Chi đến đây ngồi bên cạnh anh.

Thiên Chi chậm chạp bước qua, ngồi đối diện anh.

“Thực ra ở đây có một công viên nước rất thú vị, nhưng vì là mùa đông, Lâm Viên quyết định không mở cửa khu vui chơi đó.”

Khác với giọng nói trong trẻo buổi sáng khi nói chuyện với Tống Kỳ Thâm, bây giờ giọng nói của Thiên Chi có hơi mềm mại, giống như một cái bánh gạo nếp nhân đậu xanh.

Bởi vì cô ngủ không ngon giấc, vốn dĩ Thiên Chi đối với giấc ngủ có yêu cầu rất cao, lại vô cùng ham ngủ, mọi người đều không biết đến, cái người được xưng là hoa hậu giảng đường của đại học Kinh Đại vốn là một con ma ham ngủ nướng.

“Sau đó?” Ngón tay của Tống Kỳ Thâm lướt nhẹ trên màn hình điện thoại, mắt cũng không buồn nâng lên, trực tiếp đẩy chai sữa bò về phía cô.

Thiên Chi nhận lấy chai sữa, động tác rất nhanh lẹ mở chai sữa đó ra, “Không có sau đó, em vốn cũng không có dự định đi đâu nhiều, chỉ có buổi chiều muốn đi tham quan phố cổ, buổi tối thì đi dạo chợ đêm, ngắm đèn

lòng Khổng Minh.”

“Vậy còn buổi sáng thì sao?” Tống Kỳ Thâm bắt được trọng điểm, lên tiếng hỏi.

Vừa dứt lời, anh nhìn thời gian trên đồng hồ, xem như vẫn còn sớm.

Thực ra nếu vừa rồi Thiên Chi vẫn không chịu rời giường, đợi anh quan sát xong bình rượu hoa hồng này, anh cũng sẽ đến kéo cô dậy.

“Buổi sáng hả...” Thiên Chi hơi chột dạ.

“Em cảm thấy buổi sáng đi ra bên ngoài cũng không có ai, cho nên em không có chuẩn bị kế hoạch cho buổi sáng.” Cô vừa nói xong, tầm mắt cứ dính chặt trên chai sữa bò, hạn chế đối mặt với Tống Kỳ Thâm.

Cô không thể nói, bản thân cô cho rằng việc đi nghỉ dưỡng chính là phải ngủ đến mặt trời lên cao mới chịu rời giường. Nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt một ngày, như vậy mới là hoàn hảo nhất.

Nhưng Thiên Chi đã xem nhẹ một việc, từ trước đến nay Tống Kỳ Thâm không có khái niệm ngủ nướng. Đoán chừng do ngày thường anh luôn bận rộn, không có thời gian rảnh rỗi để ngủ nướng.

Lúc trước cô không cân nhắc đến vấn đề này, cho nên mới phạm phải sai lầm như vậy.

Cũng may Tống Kỳ Thâm không phàn nàn gì với kế hoạch mà cô đã lập ra.

“Buổi sáng chúng ta ra ngoài dạo chơi một chút, không thể lãng phí thời gian như vậy, anh đã phải cố gắng sắp xếp thời gian để đi với em đấy.”

Nghe thấy thế, Thiên Chi vội gật đầu, “Vâng, chúng ta ngồi một lúc nữa rồi hãy đi.”

Cô chỉ vì tâm huyết dâng trào, nghĩ cái gì thì muốn làm ngay cái đó, nhưng

một người bạn rợn như Tống Kỳ Thâm, còn phải lùi công việc sang một bên để đi du lịch cùng cô.

Thiên Chi âm thầm nhớ đến những câu nói vừa rồi, cô cảm thấy Tống Kỳ Thâm có chút đáng thương.

Tống Kỳ Thâm nghe cô trả lời như vậy, anh cứ nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ, hơn nửa ngày, cô hơi cúi đầu, lời nói mang theo sự phôi hợp và kiên định, hàng lông mi dài khẽ rung.

Dường như từ trước đến nay thái độ của Thiên Chi đối với anh đều là kiểu như gần như xa.

Không quá rõ ràng, cũng không quá mập mờ, luôn bị kẹt ở giữa, tựa như có một đường ranh giới đã được vạch sẵn ở đó.

Không đợi Thiên Chi lên tiếng, Tống Kỳ Thâm lại chậm rãi nói, “Không ra ngoài đi dạo cũng được, chúng ta trở về giường nghỉ ngơi một chút nhé?”

Trở về giường nghỉ ngơi một chút?

Thiên Chi: “....”

“Chúng ta vẫn nên đi ra ngoài dạo chơi thôi.” Cô im lặng uống sữa bò, không muốn nhắc đến cái đề tài này nữa.

“Nếu không muốn đi thì thôi vậy, buổi chiều chúng ta sẽ ra ngoài, từ đây đến đó thời gian vẫn còn lâu lắm.” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm có chút khéo hiểu lòng người, còn có một chút dẫn dắt từng bước.

Thiên Chi ngẩng đầu lên, cô không muốn quay về giường một chút nào!

Ngay sau đó, âm thanh của cô gái nhỏ nâng lên một chút, giọng điệu quyết đoán hơn vừa rồi, “Em rất sẵn lòng!”

“Tốt lắm.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng, “Nhưng trước tiên phải dùng bữa sáng

đã, sau đó chúng ta sẽ đi ra ngoài nhé.”

Hai người cũng không muốn giải quyết bữa sáng ở bên ngoài, cho nên đã gọi thức ăn lên phòng.

Tuy rằng cái khách sạn này thuộc kiểu không đứng đắn nhưng cách phục vụ rất tốt, hơn nữa điểm tâm cũng khá ngon.

Thiên Chi vốn là người ăn rất ít, nhưng kỳ lạ là sáng hôm nay cô ăn rất nhiều.

Sau khi dùng bữa xong cô vẫn cảm thấy chưa no, cầm một ổ bánh mì dài từ trong giỏ lên mà gặm, chẳng khác nào một chú sóc nhỏ.

Trong lúc ăn bánh mì, cô thuận tay bắt lấy một ổ bánh khác trong cái giỏ lên, bên trong đó có rất nhiều loại bánh hình dáng khác nhau.

“Anh không ăn cái này sao?” Cô nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Bình thường bữa sáng Tống Kỳ Thâm ăn rất ít.

Thực ra Thiên Chi và anh ngồi dùng bữa với nhau cũng không được bao nhiêu lần, cô cũng biết rõ thói quen khi dùng bữa của anh. Trong lúc dùng bữa động tác rất chậm rãi, nhưng anh luôn là người dùng bữa xong trước cô.

“Anh ăn no rồi, còn em đó.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng.

“Vậ à.” Thiên Chi di chuyển bàn tay, cô phát hiện bên dưới đáy giỏ có một lớp giấy, trông khá mỏng, mục đích để ngăn nó thành hai tầng.

Khách sạn này cũng thật hào phóng nha, rõ ràng cái giỏ bánh mì cũng là được tặng, hơn nữa còn có đến hai tầng.

Thiên Chi vô tư lấy tấm giấy đó ra, muốn xem rốt cuộc phía bên dưới là thứ gì.

Đập vào đôi mắt cô chính là ba cái hộp nhỏ, trên mặt hộp còn dán một tờ giấy ghi chú hình quả táo màu hồng, bên trên là một hàng chữ xiên xiên vẹo vẹo, cuối dòng chữ còn vẽ một cái mặt gấu, Thiên Chi thoáng nhìn dòng chữ kia ——

“Trong cuộc hành trình tươi đẹp này, tôi hy vọng không có sai lầm ngoài ý muốn nào xảy ra nha ~”

Từ thứ này nhìn ra được, ông chủ ở đây còn rất dụng tâm.

Thiên Chi nhìn sang cái hộp nhỏ kia, rồi lại nhìn đến dòng chữ ghi trên giấy.

Bất giác cô cảm thấy như muốn phồng cả tay, ngay cả nội tâm cũng như thế.

Cô vội vàng đem lớp giấy mỏng ấy trả về chỗ cũ, che giấu chúng thật kỹ, thậm chí còn vuốt vuốt mấy cái.

Vừa rồi, trong lòng cô còn thầm khen bữa sáng thật phong phú, cái khách sạn này lại một lần nữa làm cô mở mang tầm mắt.

Cô không còn ôm bất kì hy vọng nào với cái khách sạn này nữa!

*

Trong lúc hai người rời khách sạn đi đến trang viên Lâm Viên, suốt cả đường đi Thiên Chi đều nhíu mày.

Thực sự cô không tài nào hiểu được, ông chủ đem thứ đồ đó giấu bên dưới cái giỏ là có ý đồ gì.

Còn đặt ở một chỗ bí mật như vậy, thậm chí là dùng bánh mì để ngụy trang, thực sự cái hành vi này làm cho người ta khó lòng lý giải được.

Vừa rồi khi nhìn thấy thứ đồ ấy Thiên Chi đã không nói cho Tống Kỳ Thâm

biết, nhưng nhìn dáng vẻ của cô lúc này đã thành công khơi gợi lên sự nghi ngờ của anh.

“Buổi sáng không cho em ngủ nướng, em khó chịu lắm sao?” Anh dừng bước, cho dù bận nhìn đường nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ nhìn đến Thiên Chi.

“Không phải đâu, không phải vì chuyện này.” Thiên Chi vội vút cái ý nghĩ kia ra sau đầu, cũng dừng bước.

“Vậy là vì chuyện gì? Còn lại nhíu mày như thế?”

Tổng Kỳ Thâm vuốt ve gương mặt cô.

“Anh cứ coi như em đang tự nghiệm môn triết học đi.” Lúc này mặt mày Thiên Chi mới giãn ra, thậm chí cô còn giơ tay đặt lên chân mày vuốt nhẹ.

Khó có dịp Tổng Kỳ Thâm nhìn thấy cô hành động ngớ ngẩn như thế này, tùy theo ý cô.

*

Thiên Chi vốn sắp xếp kế hoạch buổi chiều đi dạo phố cổ, nhưng trên thực tế, con phố này có qua nhiều lối nhỏ, khẳng định trong một buổi chiều không thể đi tham quan hết.

Trang viên Lâm Viên nằm trong một thị trấn cổ, mang phong cảnh đặc trưng của vùng sông nước Giang Nam, ngôi đổ tường xanh, còn có nhà thủy tạ hình bán nguyệt, lại nằm gần chân núi, cho nên nơi đây thu hút rất nhiều du khách đến tham quan.

Mặc dù trời đã vào đông, tuy rằng ít khách nhưng vẫn thật náo nhiệt.

Hai người đi dạo đến buổi trưa, từ đi ngõ lớn đến hẻm nhỏ không bỏ qua một góc ngách nào, vô cùng thông thả đi một lúc sẽ dừng chân ngắm nhìn phong cảnh, thoáng một cái đã đến giữa trưa.

Thiên Chi không cảm thấy mệt nhọc, chỉ cảm thấy vô cùng thích thú, từ nhỏ đến lớn số lần cô đi ra ngoài du lịch được đếm trên đầu ngón tay, có thể nói là vô cùng ít ỏi.

Trong chuyện này cũng có một phần liên quan đến ba mẹ, cũng có một phần liên quan đến bản thân cô.

Cho dù đã lên đại học, có thể tự làm chủ thời gian của mình, nhưng cô vẫn cứ tiếp tục duy trì lối sống quanh quẩn ở một chỗ, giống như một chú rùa rụt cổ.

Lần này là vì tâm huyết dâng trào, câu nói đã thể hiện rõ ý nghĩa, thực ra cũng không có lý do gì cả.

Có lẽ do xúc động sau khi lãnh giấy kết hôn, hoặc giả dụ Tống Kỳ Thâm cũng có một chút coi trọng cuộc hôn nhân này.

Tuy rằng hai người không phải tự do yêu đương dẫn đến kết hôn, nhưng với tình trạng sống chung hiện giờ, không đặt quá nhiều kỳ vọng thì sẽ không thất vọng.

Ít nhất, cô sẽ không có cảm giác lo được lo mất. Cô rất thích cái cảm giác an toàn không thể diễn tả thành lời này, nó giống như một chiếc áo giáp bảo hộ, với vẻ ngoài cứng cáp để bảo vệ trái tim của cô.

*

Đến buổi trưa hai người tùy tiện chọn một quán ăn trong trấn cổ giải quyết bữa trưa.

Bởi vì tiệm ăn mang hơi hướng cổ xưa, cho nên những bàn ăn trên lầu hai đều đặt gần cửa sổ, không có khung che chắn, cánh cửa sổ mở toang, nếu hướng mắt nhìn về phía xa còn có thể nhìn thấy những con ngõ nhỏ.

Tống Kỳ Thâm ngã người tựa vào thành ghế, một tay tùy ý đặt trên khung

cửa sổ gỗ, gương mặt cũng ẩn sau khung cửa.

Bên cạnh có một bàn toàn là nữ sinh cười nói ríu rít, thỉnh thoảng còn ngược mắt nhìn về phía bên này.

Bọn họ đều mặc đồng phục học sinh, trông khá nhỏ tuổi, hẳn là bạn học hẹn nhau đi ra ngoài chơi.

Tống Kỳ Thâm nhìn thẳng về phía trước, anh cũng không ngăn cản đám nữ sinh kia thảo luận về mình. Trong nháy mắt những ánh mắt kia không ngừng hướng về phía này, Thiên Chi mới chợt nhớ đến một chuyện, thực ra bản thân Tống Kỳ Thâm rất được hoan nghênh.

Giống như trước đó tin tức anh tiếp nhận Tống thị xuất hiện trên Weibo, đã tạo nên một cơn lốc xoáy không nhỏ ở trên mạng. Chỉ cần chú ý đến đám người trong giới tài chính một chút, hẳn là không mấy lạ lẫm với anh.

“Này, anh nói xem, đám nữ sinh ngồi bàn bên cạnh có phải đã nhận ra anh rồi không?”

“Tại sao phải nhận ra anh?” Tống Kỳ Thâm nhướn mày lên.

“Bởi vì anh nổi tiếng đó.”

“Cho dù có nhận ra cũng không sao, bên phía truyền thông anh đã sớm đánh tiếng rồi.” Ý tứ trong lời nói này quá rõ ràng.

Trước đó những tấm ảnh có liên quan đến anh được đăng lên mạng, hình như đã được làm mờ. Dù sao hiện nay cũng là thời đại công nghệ thông tin, nếu như đám người ở trên mạng muốn tìm hiểu về anh, có khi nào bọn họ sẽ tìm ra được những tấm ảnh thời còn đi học của anh không nhỉ.

Nhất thời cô có chút giật mình.

“Bọn họ không có nhận ra anh.” Tống Kỳ Thâm trả lời một câu đúng trọng điểm.

“Hả?”

“Vừa rồi bọn họ đang thảo luận, rốt cuộc anh đang học trường cao trung nào.”

Chẳng lẽ cái con người này có thuận phong nhĩ hay sao.

Còn có thể nghe thấy rõ ràng như vậy.

Thiên Chi ngược mắt nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá Tống Kỳ Thâm một phen.

Rất giống kiểu nhân mô cầu dạng.

Không nói đến những thứ khác, quả thực người này lớn lên rất hợp với gout thẩm mỹ của cô, chỉ cần liếc mắt một cái đã làm cho người ta khó lòng quên được khuôn mặt này.

Thiên Chi nghĩ đến việc đám nữ sinh kia đang thảo luận trông anh như học sinh cao trung, cô mỉm cười.

Cho dù các cô ấy cho là như vậy, có lẽ chính anh cũng không cho là như thế đâu.

*

Sau khi ăn trưa xong, hai người tiếp tục đi dạo phố. Nhưng trên thực tế, buổi sáng đã đi dạo đủ rồi, buổi chiều chỉ cảm thấy mệt như chó.

(Editor: Cái này mình chỉ edit đúng theo bản raw thôi, trong đó nó ghi rõ là mệt như cầu, cho nên đừng ai hỏi mình tại sao nhé.

[Click để xem ảnh](#)

)

Thiên Chi cảm thấy quá mệt, đi dọc theo vỉa hè, cô nhìn thấy một ông lão

bán kẹo đường bên lề đường, hơn nữa cô không muốn đi tiếp, dường như bàn chân như bị dán dính với mặt đường, không tài nào nhấc lên được.

Tống Kỳ Thâm cảm thấy buồn cười, không phải do anh không cho cô ăn kẹo.

“Anh xác định không muốn ăn thử một chút hả?”

“Không muốn.” Tống Kỳ Thâm là một người không thích ăn đồ ngọt, cho nên dứt khoát từ chối.

“.....”

Thiên Chi nghe thấy anh dứt khoát từ chối như vậy, một chút nể mặt cũng không có, sau đó không biết nghĩ đến việc gì, bỗng nhiên ánh mắt của cô trở nên sáng ngời.

Cô trực tiếp đi về phía ông lão bán kẹo nói, “Ông ơi, làm cho một cây kẹo hình con khổng tước.”

“Cô gái nhỏ, vì sao không chọn phượng hoàng mà lại chọn khổng tước vậy?” Đây là lần đầu tiên ông lão nghe thấy có người muốn làm hình con khổng tước.

Tống Kỳ Thâm đi đến gương mặt nhìn qua, dường như anh đang trông chờ đáp án của cô.

Thiên Chi thành thật trả lời, “Ha ha, chẳng qua là cháu cảm thấy loài chim cao ngạo như khổng tước cũng có ngày bị cháu ăn vào trong bụng, nghĩ như thế cháu đã cảm thấy vô cùng vui vẻ.”

Nói xong cô suy nghĩ một chút, cầm điện thoại lên, trực tiếp sửa lại biệt danh của Tống Kỳ Thâm trong danh bạ ——

[Tống khổng tước.]

Ba cái chữ to tướng, cực kì chói lọi.

Ở phía sau còn tiện tay thêm vào một cái emoji hình con chim xanh.

Cô đứng bên này lén lút chỉnh sửa danh bạ, cố gắng che giấu cảm giác hưng phấn đang dần dâng lên, ngẫm nghĩ lại cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Đúng lúc này, có người vỗ nhẹ lên vai của Thiên Chi.

Cô giật mình hoảng sợ lập tức ngẩng đầu lên, vốn cho rằng người đó là Tống Kỳ Thâm, nhưng không ngờ đến xuất hiện trong tầm mắt cô là ba khuôn mặt trẻ tuổi đầy lạ lẫm.

Bọn họ mặc đồng phục học sinh giống với đám nữ sinh vừa rồi, chỉ là màu sắc khác nhau, hẳn là học sơ trung.

“Chị gái nhỏ, chị học trường cao trung nào thế?” Cậu thiếu niên đi đầu này hẳn là bị bạn học giật dây, mang khuôn mặt ửng đỏ, lấy hết can đảm mà hỏi, “Chị có thể cho em xin số điện thoại không?”

Thiên Chi còn chưa kịp lên tiếng, một giọng nói nam tính đã vang lên trước.

Đồng thời, trên vai có cảm giác bị siết chặt.

“Học trường cao trung nào hả?” Âm thanh của Tống Kỳ Thâm cực kì lãnh đạm, “Học chung trường cao trung với tôi.”

Chương 18: Chỉ thích đùa bỡn

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tống Kỳ Thâm vừa dứt lời, nhất thời lập tức thu hút ánh mắt của ba cậu thiếu niên ấy đến đây, sau đó bọn họ nhìn chăm chú vào cánh tay đang khoác trên vai Thiên Chi.

Ba ánh mắt này sáng như đuốc, hơn nữa ý tứ trong đôi mắt lại quá rõ ràng, hành động này biểu hiện điều gì?

Cái này mà gọi là trẻ tuổi sao?

Học... Sinh.... Cao .... Trung??

Trong lúc dùng bữa trưa ở tiệm ăn nhỏ, đám nữ sinh kia không ngừng ríu rít thảo luận, bọn họ chỉ cảm thấy anh trai này lớn lên thật đẹp trai, có lẽ là học sinh cao trung, nhưng trong mắt của những cậu học sinh nhỏ tuổi chính là, nhìn vẻ bề ngoài đã nói lên thân phận.

Hiện giờ, ba cậu thiếu niên này cũng không phải là kẻ ngốc, Tống Kỳ Thâm thấy thế nào cũng không giống như một học sinh cao trung.

Nhìn độ tuổi của Tống Kỳ Thâm thì đã biết anh thuộc dạng hào hoa phong nhã, chỉ với một cái gờ tay nhắc chân đều đã thể hiện rõ khí thế của một cậu ấm, loại khí chất này được nuôi dưỡng từ nhỏ trời sinh đã có, cho dù có cố gắng bắt chước như thế nào cũng không được.

Cũng giống như hiện tại, khuôn mặt anh lạnh nhạt, còn rũ mắt xuống, âm thanh thì trầm thấp, quả thực đã làm cho ba củ cải trắng trước mắt này sợ hãi không nhẹ.

Hai người bọn họ còn đứng sát nhau như vậy, chỉ với điểm này đã có thể đoán ra mối quan hệ của bọn họ không đơn giản, rõ ràng như ban ngày.

Ba cây củ cải trắng nhìn chăm chăm vào hai người, sừng sốt một lúc lâu, nhất thời mặt không còn ửng đỏ nữa, động tác vô cùng dứt khoát, nói chuyện cũng không ngập ngừng, vội vàng cúi thấp người xuống, thốt lên một câu “Xin lỗi đã làm phiền”, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Toàn bộ quá trình Thiên Chi không nói một câu, cô còn chưa kịp đáp lời thì đã bị bắt “Quan sát” toàn bộ quá trình này.

Quả thực là dở khóc dở cười mà.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh tay của Tống Kỳ Thâm đang đặt trên vai mình ra, sau đó xoay người, nghiêng khuôn mặt, phần cằm hơi hướng lên, đôi mắt hạnh nheo lại.

Cô khẽ nhướn môi, không nói lời nào.

Cứ nhìn chăm chú vào anh như vậy.

Tống Kỳ Thâm bị cô nhìn như thế, cũng không hề có chút bối rối nào, anh vẫn mang dáng vẻ vân đạm phong khinh. Khoé môi còn nhẹ cong lên như có như không.

Đúng lúc này, ông lão lên tiếng, đột nhiên phá vỡ bầu không khí trầm mặc ấy.

“Cô gái nhỏ, kẹo khổng tước của cháu làm xong rồi, đến đây lấy đi.

Cuối cùng Thiên Chi liếc mắt nhìn Tống Kỳ Thâm một cái, lúc này mới vội vàng tiến đến đó.

“Bao nhiêu tiền thế ông.” Thiên Chi cầm lấy que kẹo trong tay ông lão, chuyện đầu tiên cô làm chính là giơ que kẹo lên cao.

Hình dạng được làm ra giống y như đúc, chỉ tiếc là hình ảnh của con khổng tước này trông thật ưu nhã, nhưng không có xoè đuôi, hơn nữa phần đuôi còn được làm khá tỉ mỉ, ngay cả hoa văn cầu kì cũng làm ra được, phần lông vũ làm từ kẹo hơi nhướng lên.

Nhìn tới nhìn lui, quả thực không thể lý giải được là gốc nghệch hay kiêu ngạo nữa.

“Tám đồng tám, trong hình có điềm lành.”

“Vâng, cháu gửi tiền cho ông ạ.”

Ông lão nhận lấy tiền, cười thật tươi nhìn Thiên Chi, chòm râu hoa râm cũng hơi nhếch lên, “Hai người các cháu thực sự là học sinh cao trung hả? Học trường cao trung nào thế?”

Không đợi Thiên Chi trả lời, ông lão lên tiếng nói tiếp, “Lớn lên thật xinh đẹp, nhưng các cháu vẫn còn nhỏ, cách ăn mặc trông quá già dặn, còn ở độ tuổi học sinh nên ăn mặc đơn giản một chút, chăm chỉ học tập mới là việc quan trọng nhất.”

Thiên Chi cắn một cái, không hề khách khí trực tiếp ăn phân nửa cái đầu của con chim khổng tước, sau khi cô nghe ông lão nói xong, cười đến mức đôi mắt cong như một vầng trăng khuyết, “Ha ha ha, ông ơi, ông cảm thấy giữa hai bọn cháu, ai mới là người trông già dặn hơn?”

Ông lão không trả lời, chỉ là ánh mắt luôn hướng về phía Tống Kỳ Thâm, muốn nói nhưng lại thôi.

Thiên Chi cố nhịn cười, giả vờ bình tĩnh nói lời tạm biệt với ông lão, sau đó vội rời đi.

Cô giơ cao cây kẹo đường hình con Khổng Tước lên nhìn ngắm, đi được vài bước mới phát hiện ra người kia không đi theo mình, cô dừng bước quay đầu nhìn lại.

Tống Kỳ Thâm vẫn đứng yên ở chỗ ấy, không biết đang cùng ông lão nói cái gì đó.

Đợi anh nói xong, Thiên Chi mới gọi anh một tiếng, “Này.”

Tống Kỳ Thâm lập tức ngẩng đầu lên, muốn đi về phía đó.

Đúng lúc này cô gái nhỏ lại lên tiếng, “Bạn học Tống, không đi theo kịp sao?”

Tống Kỳ Thâm: “.....”

*

Không biết có phải do lời nói của Thiên Chi đã linh nghiệm không, ban đầu Tống Kỳ Thâm vẫn đứng trầm tư một lúc, sau đó như nhập vai vào nhân vật, nhanh chóng đi về phía cô.

Từ lúc đó trở về sau, cho dù buổi tối hai người đi ngắm lồng đèn hay thả đèn Khổng Minh, anh vẫn luôn tuân theo đúng chuẩn mực của một “Học sinh cao trung”, tự cấp cho mình cái hình tượng của một giáo thảo.

Đương nhiên anh không có nói rõ ra, nhưng từ hành động đến lời nói cũng có thể nhìn ra được, con người này thể hiện bộ dạng như vậy, là từ sau khi Thiên Chi nói ra những lời nói đó sao.

Suốt cả buổi tối, anh vẫn không thay đổi hình tượng, anh dường như muốn phô bày hết tất cả dáng vẻ thời học sinh của mình, bao nhiêu cũng không đủ.

Vốn dĩ buổi tối muốn quay về khách sạn, Thiên Chi cảm thấy có chút mệt mỏi, cô đã sớm tính toán đầu ra đó, dù sao đi dạo suốt một ngày, thời gian dừng chân nghỉ ngơi thì ít ỏi, nhưng Tống Kỳ Thâm hoàn toàn làm ngược lại, anh một mực lôi kéo cô đi khắp nơi, đi gần cả chục vòng.

Cuối cùng anh còn nói nhỏ bên tai cô một câu thế này, “Còn muốn đi tiếp nữa không? Bạn cùng trường?”

Nghe xong những lời nói này, lúc này Thiên Chi đã hiểu ra vấn đề.

Hoá ra Tống Kỳ Thâm vẫn một mực ghi nhớ việc cô đứng trước mặt ông lão nói những lời trêu chọc anh.

Trong nội tâm của Thiên Chi một mặt luôn trầm nghĩ, về sau nhất định phải tìm cơ hội trả thù, mặt khác sự thật chứng minh cô không thể đi tiếp được nữa, mệt muốn chết rồi.

*

Ở trang viên Lâm Viên này ngoài trừ khu phố cổ và chợ đêm Thiên Chi đã đi tham quan qua, những thứ khác đa số đều là phong cảnh rừng núi và du thuyền trên hồ.

Buổi sáng chủ nhật hai người đi loanh quanh một chút, bọn họ cảm thấy không còn chỗ nào để đi tham quan nữa, không còn gì lưu luyến, cho nên đã thu dọn đồ đạc quay trở về.

Tống Kỳ Thâm không vội quay về Nam Uyển, sau khi anh đưa Thiên Chi trở về Kinh Đại, anh sẽ đi đến Tống Thị một chuyến.

“Em xác định cuối tuần sau không trở về nhà à?” Trong lúc chiếc xe chậm rãi dừng lại, Tống Kỳ Thâm quay đầu sang hỏi cô.

Thiên Chi lưu loát cởi dây an toàn, không buồn ngẩng đầu lên, “Anh cảm thấy như thế nào, việc lớp tổ chức đi liên hoan còn có thể giả được sao?”

“Thật trùng hợp, hai ngày đó anh cũng không có dự định quay trở về nhà, cho nên sẽ ở lại công ty.” Thật lòng mà nói, những ngày kế tiếp hẳn là anh muốn trực tiếp đóng đô ở công ty.

Vốn dĩ Thiên Chi muốn mở cửa xe ra, không biết lại nghĩ đến việc gì, quay

đầu nhìn chăm chăm vào anh, “Câu nói lần sau chúng ta đi ra ngoài chơi chỉ là một câu nói thuận miệng, đợi khi nào anh có thời gian rảnh hãy tính đến chuyện đó, không cần phải cố gắng sắp xếp thời gian nghỉ phép như vậy.”

Trước đó cô cho rằng Tống Kỳ Thâm đúng lúc cũng có thời gian rảnh, mới đáp ứng cuộc hẹn này, nhưng không ngờ rằng anh lại cố tình đẩy công việc sang một bên để đi với cô.

Dù sao bọn họ vừa mới lãnh giấy kết hôn. Có lẽ anh không muốn làm cho cô bị mất mặt.

Mãi đến ngày hôm qua Tống Kỳ Thâm tự mình nói ra, Thiên Chi mới biết rõ mọi chuyện.

“Sau này còn rất nhiều nơi chúng ta có thể đi du lịch cùng nhau, hiện giờ không cần quá gấp gáp.”

Đối với Thiên Chi, có thể tùy tiện tìm được một người bạn đồng hành, không có gì tốt hơn việc này nữa.

Núi cao sông dài, nếu có người chịu giúp mình xách balo kéo vali thật tốt biết bao, dù sao miễn phải phí sức lao động, cô đâu có ngốc đến nỗi không biết tận dụng.

Điều quan trọng nhất chính là, người bạn đồng hành này còn rất đáng tin cậy.

Thiên Chi cảm thấy bản thân mình đã biểu đạt ý tứ quá rõ ràng.

Nhưng mà sau khi Tống Kỳ Thâm nghe xong, dù cho bận anh cũng ung dung quay sang nhìn cô một lúc, tựa như đang hỏi cô những lời này là thật sao.

Trong khoang xe rộng lớn chỉ có tiếng động cơ xe “Vù vù” vang lên, không khí trong lành và sạch sẽ hoà quyện với mùi hương sơn chi trên người cô,

hơn nữa mùi hương đó hoà hợp với nhau một cách kỳ lạ, hương thơm thoang thoảng, lưu lại dư vị ngọt ngào.

“Được thôi.” Tống Kỳ Thâm gật đầu, dừng một chút, anh bổ sung thêm một câu ——

“Biết rồi, bạn cùng trường.”

Anh không đề cập đến vấn đề này thì thôi, mỗi lần nhắc đến Thiên Chi liền nhớ tới những lời ngày hôm qua anh nói nhỏ bên tai cô, cứ bám mãi không buông.

Những câu nói đã cứ luân phiên lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Muốn quên đi cũng không tài nào quên được.

Thiên Chi không phải là một người có sức chịu đựng tốt, lại một lần nữa cô cúi đầu xuống nghiêm túc tiến hành công việc thông nã.

Tống Kỳ Thâm cảm thấy vô cùng hứng thú cứ mãi nhìn chăm chú hai má ửng đỏ của cô gái nhỏ, vành tai cũng đỏ bừng, sau đó ánh mắt của anh cứ dừng tại đó ——

Vành tai bên kia của cô cũng dần đỏ lên, hơn nữa, nó càng ngày càng đỏ.

Thiên Chi không nhìn đến anh, muốn đẩy cửa xe ra chạy trốn, giày tiếp theo, trong xe vang lên tiếng khoá cửa.

“Cạch” một tiếng, âm thanh vô cùng dứt khoát.

“Anh muốn làm gì?” Thiên Chi không khỏi lên tiếng hỏi.

Hiện giờ cô đột nhiên nhớ đến trước đó mình đã từng gọi “Bạn học Tống,” nó giống như một cái tát đang tát thẳng vào mặt cô.

Có lẽ lúc ấy đầu óc cô nhất định đã bị chạm mạch rồi, mới nhanh mồm

nhanh miệng như vậy.

“Không muốn làm gì cả.” Tống Kỳ Thâm không tiếp tục trêu chọc cô nữa, giây tiếp theo, anh lại mở khoá.

Cái con người này....

Tốt vậy à!!!

Thiên Chi cam chịu số phận bước xuống xe, vừa định vẫy tay nói lời chào tạm biệt, lập tức bị anh gọi lại.

Tống Kỳ Thâm chậm rãi hạ kính xe xuống, không quên dặn dò cô, “Nhớ kỹ đi liên hoan không được uống rượu.”

Cô lùi về sau vài bước, tùy tiện đáp lời, “Vâng.”

Dứt lời, Thiên Chi không đợi Tống Kỳ Thâm lên tiếng tiếp, cô lập tức xoay người, trực tiếp chạy về phía cổng ký túc xá.

*

Vừa trở về phòng ký túc xá, Thiên Chi trực tiếp ngồi phịch xuống giường, cảm giác mệt mỏi trong suốt hai ngày qua trong khoảnh khắc này lại dâng lên.

Đây là di chứng sau khi đi du lịch trở về, tuy rằng Thiên Chi không kêu than với người khác nhưng vẫn biểu hiện rõ ra ngoài.

Bùi Anh nhìn bộ dạng uể oải này của cô, chợt cảm thấy có chút bất an, nhiều nhất chính là sự tò mò.

Bùi Anh trực tiếp tiến đến nhìn gương mặt của Thiên Chi, tinh tế đánh giá một phen, “Chi Chi, cái khách sạn kia..... Còn có thể làm cậu trở nên như vậy à?”

Thái độ này của Bùi Anh, rõ ràng chính là đang hiểu lầm.

Nhìn thấy cô ấy không biết chột dạ còn dám lên tiếng hỏi như vậy, Thiên Chi ngây người một lúc, sau đó chột hồi thần, “Cậu còn không biết xấu hổ dám giới thiệu cái khách sạn đó cho tớ hả, dù sao cậu cũng phải thông báo cho tớ trước một tiếng chứ, tớ một chút chuẩn bị cũng không có.”

“Nhưng mà cậu cũng đừng suy nghĩ lung tung, tớ vì đi tham quan quá nhiều, cho nên hiện giờ tớ chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi.” Thiên Chi nói xong, lập tức nhắm mắt lại, sống chết cũng không mở ra.

Cả người duỗi thẳng, nằm im như một cái xác ướp.

“Vui đến mức quên cả trời đất luôn sao, tớ hiểu mà.” Bùi Anh nịnh nọt bóp vai cho cô, sau đó không biết nhìn thấy cái gì, động tác chột khựng lại.

Trong phòng có mở điều hoà, Thiên Chi vừa vào cửa đã cởi áo khoác ra, nhưng cái áo len cô đang mặc không phải dạng kín cổ cao tường.

Cổ áo mở rộng, từ vành tai đi xuống phía gáy xuất hiện một vài đốm nhỏ, dường như là dấu hôn, rất nhạt không quá rõ ràng, phải nhìn gần mới có thể thấy được.

Bùi Anh chặc lưỡi hai tiếng, trong lòng thầm hiểu.

“Ai nha, heo thích ăn rau, rau lại dâng đến miệng heo, dâng tới dâng lui, cuối cùng ai là người thu lợi?” Dứt lời, Bùi Anh còn có chút cảm khái.

“Cái gì mà heo với không heo, cái gì mà rau với không rau.” Thiên Chi nhắm mắt vẫn nghe thấy Bùi Anh lải nhải, cho nên thuận miệng hỏi hai câu.

“Không có gì ——” Bùi Anh nói một nửa, chột dừng lại.

Dường như Thiên Chi nghĩ đến việc gì đó, đột nhiên mở mắt lên, “Nè, tớ hỏi cậu việc này, nếu một người có một số đặc điểm giống như con chim khổng tước, cậu cảm thấy người đó như thế nào.”

“Giống chim khổng tước? Đây là phép so sánh gì vậy?” Bùi Anh dứt khoát ngồi xếp bằng trên giường, đối mặt với Thiên Chi.

Nhu cầu cấp bách hiện giờ của Thiên Chi chính là tìm một đối tượng nào đó có thể cứu vớt lại chút quan điểm của mình, trực tiếp giải thích, “Chính là cái kiểu giống khổng tước hay xoè đuôi ấy, hơn nữa da mặt cũng hơi dày.”

Tuy rằng trong cuộc sống thường ngày Bùi Anh chưa bao giờ gặp qua kiểu người như vậy, nhưng cô ấy từng thấy qua trong truyện ngôn tình, cô ấy không buồn nâng mắt lên, “Kiểu người này hả? Không quan trọng đến vấn đề da mặt dày có hay không, có thể ngay cả liêm sỉ cũng không có.”

Giọng điệu của Bùi Anh còn rất chắc chắn, vừa nói vừa gật đầu phụ họa, “Kiểu người này luôn là như thế, chỉ thích đùa bỡn mà thôi.”

Thiên Chi: “.....”

—————//———

* Tác giả có lời muốn nói: Đột nhiên Tiểu Tống bị bắt sắm vai vào nhân vật nghiện chơi trò chơi hoá thân thành người khác.

Kỳ Thâm: Học sinh cao trung, đáng yêu mà!

* Editor: Bùi Anh không được cái gì ngoài cái nói đúng anh Thâm không có liêm sỉ đâu!!

Chương 19: Không được mặc váy ngắn

Edit: Tiểu Mạn Thâu

“Nhưng cậu đừng suy nghĩ nghèo nàn như vậy, đừng cho rằng đùa bỡn xong.....”

Thiên Chi lập tức ngồi dậy, đối với những lời nói này, cô cẩn thận gán ghép chúng lên người của Tống Kỳ Thâm.

Sau khi suy nghĩ một lúc.

Hình như nó rất đúng với một điểm.

Đầu óc Thiên Chi bắt đầu không ngừng tưởng tượng, bất chợt nhớ đến hình ảnh con chim khổng tước xoè đuôi trong chương trình thể giới động vật.

Thậm chí hình ảnh đó càng ngày càng hiện rõ lên.

Hình ảnh vô cùng rõ ràng xuất hiện trong đầu cô.

Một cảnh rồi lại đến một cảnh.

Sau đó cô nhin không được nữa vội bật cười.

Thực ra Thiên Chi rất hiếm khi thể hiện bộ dạng vui vẻ như vậy, vì quá vui vẻ cười đến mức đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết, giọng điệu cũng trở nên bay bổng.

Bùi Anh nhin không được sự tò mò, âm thầm quan sát Thiên Chi vài lần, “Chi Chi, cậu vẫn nên cười nhiều lên, như vậy thật xinh đẹp biết bao.”

Nhất thời khoé môi của Thiên Chi rũ xuống, không biết nghĩ đến việc gì, thuận tay cầm lấy cái gối ôm đặt trên giường, nhắm thẳng vào người Bùi Anh mà đánh.

“Cười đẹp hay không tớ không cần biết, tớ mong về sau đối với những loại khách sạn như vậy, cậu đừng giới thiệu cho tớ nữa, không ngờ cậu lại hiểu lầm lớn như thế, chỉ vì việc này mà làm cho người ta không có ấn tượng tốt về tớ.”

Bùi Anh bị cái gối đập vào đầu, nói năng cũng trở nên lộn xộn, “Hưởng thụ được là tốt rồi, đợi cậu đi xong nước cờ tiền mã hậu pháo* này cũng thật là lâu nha!”

(* Tiền Mã hậu Pháo: Là đòn phối hợp thường gặp dùng để chỉ Pháo và Mã chiếu bí đối phương. Nguồn GG.)

“Tớ cảm thấy cậu chính là một kẻ lừa đảo.” Thiên Chi nghe thấy hai chữ “Hưởng Thụ” mà Bùi Anh thuận miệng nói ra, đột nhiên cả người đều cảm thấy không khỏe.

Nhưng nói rõ về việc hưởng thụ. Ngoại trừ có một số việc không biết phải miêu tả thế nào, còn về những mặt khác cũng xem như tạm ổn.

Hiện giờ Thiên Chi cũng không làm việc gì quá phạm, chỉ trưng bộ mặt giận dữ nhìn đến Bùi Anh.

Hai người nháo loạn không gây ra động tĩnh quá lớn, nhưng âm thanh ầm ĩ cũng đủ làm cả căn phòng trở nên ồn ào.

Còn làm cho cái người vừa mới rửa mặt xong từ trong phòng tắm bước ra, Đường Thu Thu giặt mình một phen.

“Hai người các cậu đang làm cái gì vậy.” Đường Thu Thu mở cửa phòng tắm hơi nước tỏa ra ngoài, trên thân còn vương độ ẩm mà tiến đến, bởi vì âm thanh truyền vào bên trong quá mơ hồ, không nghe rõ lắm.

Thiên Chi và Bùi Anh không chú ý đến Đường Thu Thu, cho nên bọn họ không nghe thấy cô ấy nói cái gì, vẫn tiếp tục nháo loạn với nhau.

“Này ——! Tôi nói ——! Hai đại tiểu thư! Có thể dừng lại nghe tôi nói một chút được không? Vì sao cứ xem tôi như không khí vậy?”

Đường Thu Thu nâng cao giọng.

Bùi Anh là người phản ứng lại đầu tiên, “Cậu mà là không khí cái gì, chẳng phải đang đứng một đống ở đó sao?”

Đường Thu Thu cũng không tức giận, trực tiếp xoa đầu Bùi Anh thành một cái ổ gà, “Con mọt sách kia vẫn còn ở thư viện, hiện giờ chúng ta không cần đợi cậu ấy về.”

“Đúng lúc Chi Chi đã trở lại, lịch trình đi tham quan công viên hải dương cuối tuần sau đều ở đây, các cậu cầm xem đi.”

Đường Thu Thu đem lịch trình đưa cho hai người, nói xong lập tức lui về phía sau vài bước, ngồi xuống cái ghế gần bàn học, cầm lấy một quả táo bắt đầu gặm.

Thiên Chi lật một tờ giấy lên, “Cậu cũng quá khoa trương rồi đấy, cậu còn in cả lịch trình nữa sao?”

Đường Thu Thu cười ha ha hai tiếng, “Dù sao chuyện này cũng do lớp trưởng phụ trách, tớ không nên kéo chân của người ta lại được.”

Sau khi Thiên Chi và Bùi Anh nghe xong lời nói này, ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, theo sau không hẹn mà gặp nhìn về phía Đường Thu Thu.

Trong ánh mắt đó mang theo sự dò xét và tò mò quá sức nóng bỏng.

Động tác gặm táo của Đường Thu Thu khựng lại, “Đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Bùi Anh cười tủm tỉm nói, “Cậu không cần giải thích vội, mỗi lần chuyện gì có liên quan đến Lâm Tuân, cậu luôn tích cực như vậy.”

Đường Thu Thu tức giận liếc mắt nhìn Bùi Anh một cái, “Người ta lớn lên đẹp trai như thế, tất nhiên tớ phải tỏ ra ân cần rồi.”

Nói xong cô ấy còn bổ sung thêm hai câu, “Tuy Lâm Tuân không phải là giáo thảo, đương nhiên không thể sánh bằng Diệp nam thần nhà cậu, nhưng cậu ấy cũng được xem là soái ca đứng nhất nhì trong trường đấy nhé, quan trọng nhất chính là vô cùng lạnh lùng, rất có khí chất!”

Bùi Anh mang vẻ mặt kiêu ngạo, ưỡn bộ ngực nhỏ của mình lên, “Tất nhiên là không thể sánh bằng Diệp Vân Khai rồi!”

Lâm Tuân và Diệp Vân Khai đều là người có tính tình lạnh lùng, nhưng hai phong cách lại hoàn toàn khác nhau.

Người trước chính là lớp trưởng của bọn họ, cũng xem như là khá thân quen, vừa xa cách vừa lịch sự. Còn về người kia, chỉ tồn tại trong miệng của Bùi Anh mà thôi, nếu đứng ở phía xa âm thầm quan sát, chỉ cảm thấy người nọ thật lãnh đạm, vô cùng khó gần, đứng với danh xưng bông hoa cao ngạo.

Không biết Đường Thu Thu nghĩ đến việc gì, cảm thán một tiếng, “Ai nha, cái vị lớp trưởng này, quả thực không thể nhìn thấu tâm tư của cậu ấy, đẹp trai thì đẹp trai thật đấy, nhưng rất khó đến gần. Tuy nhiên tính tình cũng khá tốt, nếu có việc muốn nhờ cậu ấy giúp đỡ, chỉ cần nằm trong khả năng của cậu ấy, nhất định cậu ấy sẽ giúp đỡ.”

Nghe thấy Đường Thu Thu nói như vậy, đột nhiên Thiên Chi nhớ đến lần ấy Lâm Tuân còn cố ý mang theo bản thảo thiết kế năm trước đưa cho cô, vì vậy cô khá đồng tình mà gật đầu.

Bùi Anh từ mép giường của Thiên Chi đứng lên, kéo lê đôi dép, vừa đi vừa vờn vai, “Mỗi lần nói đến Lâm Tuân, cái miệng nhỏ này của cậu cứ như ăn

kẹo Skittles, suốt ngày lải nhải ba hoa thổi phồng về cậu ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Thu Thu hást lên, “Tớ sống chết cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của lớp trưởng, tớ còn nhớ lần trước trong trường có bỏ phiếu bầu chọn nam thần học đường, cậu vào lớp vận động mọi người bỏ phiếu cho Diệp nam thần, còn làm trò trước mặt cả lớp, cậu có biết xấu hổ hay không!”

Bùi Anh cầm lấy áo ngủ nhấc chân đi về phía phòng tắm, nở một nụ cười xinh đẹp mang theo mười phần kiêu cời của một tra nữ, “Thân ái à, tớ đi tắm rửa đây, ngài cứ từ từ mà nói nhé.”

Nói xong, bóng dáng của Bùi Anh lập tức biến mất sau cánh cửa.

Đường Thu Thu chửi thảm một tiếng, thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn về phía đối diện, tầm mắt dừng ở phần chân của Thiên Chi, lên tiếng nói, “Chi Chi, cậu tốt nhất đừng học theo Tiểu Bùi nha.”

Lúc này Thiên Chi vừa mới cầm điện thoại lên không biết đang làm gì, vẫn luôn cúi đầu, nghe thấy lời nói này của Đường Thu Thu, cô qua loa lấy lệ đáp hai câu, quả thực là ông nói gà bà nói vịt, “Ừ ừ, lớp trưởng tốt hơn Diệp nam thần.”

Đường Thu Thu: “.....”

Tớ vừa mới! Nói chính là câu này sao!!

*

Trong suốt một tuần qua nhiệt độ ở thành phố Ngân bống nhiên hạ xuống.

Một đợt không khí lạnh ùa về, phong cảnh cũng dần trở nên ảm đạm, lặng lẽ bao trùm cả thành phố.

Chỉ có ngày cuối tuần Thiên Chi mới được rảnh rỗi, những ngày còn lại đều phải đi học, lúc nào cũng bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi.

Chương trình học của cô không còn giống với chương trình học của đám bạn cùng phòng nữa, hoàn toàn đã thay đổi, cho nên cô phải vất vả chạy đến các dãy phòng học khác nhau.

Ngoại trừ việc học lý thuyết, Thiên Chi còn phải học thực hành về điều chế hương.

Quả thực cô đối với việc thực hành này vô cùng hứng thú, cũng không cảm thấy mệt mỏi chút nào, hay là có cảm giác mệt đến mức chán ghét.

Trong nhóm nghiên cứu, ngoại trừ thành viên đã xin rời khỏi nhóm trước đó, còn có một hai thành viên khác không ngừng oán trách điều kiện vật chất của khoa thật là thiếu thốn.

Hiện giờ các cô chỉ có thể làm thí nghiệm một số bước đơn giản như làm thuốc thử, cứ làm đi làm lại như vậy, thử hơn trăm lần thậm chí là cả ngàn lần, càng đi sâu vào trong thì càng phức tạp hơn, nhưng trong khoa không đủ vật liệu để cung cấp.

Từ nhỏ Thiên Chi làm việc gì cũng rất nghiêm túc, chỉ là thành tích của cô không được tốt cho lắm, lúc trước nhà họ Thiên còn muốn cho cô ra nước ngoài du học, nhưng cô sợ phiền phức. Cô trực tiếp ghi danh vào một trong những trường đại học hàng đầu của Trung Quốc —— Đại học Kinh Đại

Sự thật chứng minh, quả thực cô không cần dựa vào quan hệ chỉ dựa vào năng lực của bản thân đã thi đỗ vào ngôi trường này.

Nhưng trong hai năm học đại học, cô mê chơi đến quên trời quên đất, cho nên không cố gắng nỗ lực tập trung vào việc học tập.

Một khi đã được giải phóng, Thiên Chi hoàn toàn dành thời gian để hưởng thụ. Mỗi ngày nếu có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối sẽ không ngồi.

Khi không có việc gì làm cô sẽ nằm trong phòng ký túc xá để ngủ nướng,

đến lúc thức dậy cô không ngừng mua hàng, thậm chí còn mua rất hào phóng, nếu càng có nhiều thời gian rảnh rỗi, cô lại đi xem triển lãm.

Có thể nói ra nhiều người sẽ không tin, mỗi lần Thiên Chi bắt đầu mua sắm, khi thu hoạch được món hàng nào ưng ý cô cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Cứ như vậy, vòng bạn bè của cô càng ngày càng nhỏ dần.

Mặc dù là vì diện mạo, nhưng cô vẫn không hổ danh là hoa hậu giảng đường, chỉ là cô rất ít khi giao tiếp với người khác.

Đến mức tại Kinh Đại, mỗi lần trên diễn đàn trường xuất hiện tin tức liên quan đến Thiên Chi đều sẽ bùng nổ. Cũng không phải do nguyên nhân gì cả, bởi vì muốn gặp mặt cô quá khó khăn.

Mọi chuyện cứ diễn ra như vậy cho đến năm ba, sau khi nhìn thấy các bạn trong phòng không ngừng nỗ lực học tập, lúc này Thiên Chi cảm thấy bản thân mình không thể cứ mãi sống buông thả như vậy.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, cô phải chấn chỉnh lại bản thân, cần phải xác định được con đường tương lai phải phát triển như thế nào.

Mỗi ngày cô đều không sợ mệt nhọc, chỉ cần ở trong phòng thí nghiệm hoá học điều chế các loại hương liệu và thử thuốc, cũng đã mất hết một ngày.

Suốt một tuần qua, Thiên Chi bận rộn học tập, cô cho rằng Tống Kỳ Thâm sẽ không có thời gian rảnh rỗi, vì vậy cô rất biết thức thời không làm phiền đến anh.

Nhưng có lẽ do nguyên nhân trời trở lạnh, làm anh bớt chút thời gian nhắn tin WeChat cho cô.

[Tống khống tước: Trời lạnh rồi, nhớ mặc thêm áo ấm, đừng mặc váy quá ngắn.]

Vào mùa đông Thiên Chi rất thích mặc váy xếp ly dài, bên trong mặc thêm

một cái quần giữ ấm mỏng, lộ ra cổ chân mảnh khảnh, đẹp thì có đẹp thật, nhưng tóm lại vẫn là quá ngắn.

Rõ ràng Thiên Chi không quá chú tâm vào chuyện này.

Cô chợt nhìn thấy cái tên Tống khổng tước mà cô đã đặt cho anh hiện lên, trong lúc mơ hồ, cô còn cho rằng mình đang xem kênh thể giới động vật, thiếu chút nữa đã không hồi phục được tinh thần.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng.... Anh cũng vậy.]

[Tống khổng tước: Trong công ty có gắn điều hoà, không sợ lạnh, có thời gian đến công ty của anh chơi không?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Về sau hẳn tính.]

[Tống khổng tước: Còn một chuyện có liên quan đến buổi liên hoan của em, anh trịnh trọng nhắc nhở một lần nữa, không được phép uống rượu.]

Nếu không phải biết đối phương chính là Tống Kỳ Thâm, với lời dạn dò như vậy, Thiên Chi còn mơ hồ cho rằng mình đang nói chuyện với thím Lý.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không uống mà, em đi cùng với đám bạn cùng phòng, bọn em chỉ thích uống nước trái cây, em thích nhất là nước Blueberry đấy.]

Cũng không biết những lời này bị làm sao, mà làm cho Tống Kỳ Thâm im lặng rất lâu, sau đó mới nhả đến một chữ “Tốt.”

Thiên Chi cảm thấy lời nói của mình không có vấn đề gì, cho nên cô cũng không đặt nặng nó ở trong lòng.

*

Cuối tuần này không quay về Nam Uyển, Thiên Chi cảm thấy có chút không quen.

Nhưng bởi vì cả lớp cùng nhau đi liên hoan, thuận tiện vui chơi điên cuồng trong hai ngày, cô vẫn cảm thấy có chút vui vẻ.

Trong lớp có rất ít nữ sinh, ngoại trừ phòng ký túc xá của các cô là nữ ra, những người còn lại đều là nam sinh, ngày thường bọn họ cũng rất chiều cố các cô.

Nói cách khác, toàn bộ người trong phòng ngủ của Thiên Chi được xem là “Bảo vật trấn lớp.”

Lên năm ba đại học, bốn cô gái luôn được các chàng trai trưởng thành này chăm sóc, càng không cần nói đến người được quan tâm nhất chính là hoa hậu giảng đường Thiên Chi.

Hơn nữa năm ba đại học đã bắt đầu bước vào giai đoạn chia ban để học sâu vào chuyên ngành, cho nên bọn họ không còn học chung với nhau nữa, mọi người nói muốn tụ họp một bữa, cho nên tất cả mọi người mới tụ tập lại.

Vào buổi chiều thứ bảy mọi người tụ tập trong ngôi nhà cho thuê để tổ chức một buổi liên hoan nhỏ.

Dự định ngủ lại đây một đêm, sáng sớm ngày chủ nhật, sau khi thu thập xong sẽ đi đến công viên hải dương chơi.

Bên trong ngôi nhà cho thuê, đa số các nam sinh đều tụ tập trong phòng bếp nấu ăn, còn một số sẽ ngồi ở phòng khách chơi điện thoại.

Thiên Chi không có việc gì làm, vội lôi kéo ba người bạn cùng phòng chụp hình tự sướng.

Bình thường các cô rất ít khi chụp hình chung với nhau, bởi vì lần này ra ngoài chơi, cảm thấy vô cùng thú vị.

Thiên Chi điển hình là một người không thích đăng tin trong vòng bạn bè,

nếu cô không bình luận gì cả, có lẽ mọi người còn cho rằng tài khoản của cô là tài khoản clone nữa đây.

Cô cúi đầu, chọn tám ảnh chụp chung bốn người rồi đăng lên, còn đánh đánh gõ gõ một câu —

[Chụp chung với bạn cùng phòng ~]

Qua một thời gian ngắn, tám hình không có bao nhiêu like, vì cô không thể nào bảo mọi người vào like hình của mình được.

Sau một lúc, Tống Kỳ Thâm cho cô một like, thậm chí anh còn bình luận bên dưới bài đăng.

[Tống khởng tước: Đây là ảnh chụp chung sao?]

Thiên Chi cảm thấy lời nói này của anh rất kỳ quái, không chụp chung chẳng lẽ là photoshop để đăng lên à.

Cô lập tức trả lời lại —

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Đúng vậy, sao thế?]

Hai giây sau, Tống Kỳ Thâm nhanh chóng trả lời.

[Tống khởng tước: Chỉ có bạn cùng phòng?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vậy thì còn có ai nữa. t.t]

[Tống khởng tước: Anh nhìn thấy em còn chụp chung với một cậu nhóc.]

???

Thiên Chi có chút ngây ngốc, chuyện này là như thế nào.

Nhưng cô cũng nhanh trả lời lại.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ở đâu ra một cậu nhóc? Chẳng lẽ anh nói bạn cùng phòng của em nhìn giống như con trai à... Em sẽ giận đó!]

Thiên Chi cảm thấy đôi mắt của Tống Kỳ Thâm có chút vấn đề.

Tống Kỳ Thâm vậy mà lại cảm thấy bạn cùng phòng của cô... Lớn lên giống con trai!

Tống Kỳ Thâm nhìn phần bình luận phía dưới, sau đó lại bình luận một câu, tựa như gợi ý——

[Tống khống tước: Góc trái phía trên.]

Cái gì mà góc trái phía trên.

Tầm mắt của Thiên Chi lơ đãng lướt nhìn qua tấm ảnh mình vừa đăng.

Bỗng nhiên ánh mắt cô dừng lại, dường như vừa phát hiện ra cái gì đó.

Thiên Chi vội phóng to tấm ảnh lên, sau đó dùng đầu ngón tay lướt lướt, phóng to đến mức không thể phóng to thêm nữa, khó khăn lắm mới dừng lại.

Tấm ảnh bị phóng to đến cực hạn làm cho chất lượng hình ảnh cũng bị giảm xuống, không thể nhìn thấy rõ.

Nhưng ở góc bên trái trên tấm ảnh, quả thực có bóng dáng của một cậu nhóc đúng như lời Tống Kỳ Thâm vừa nói.

Trong tấm ảnh chính là nửa bên mặt của lớp trưởng Lâm Tuân.

Hắn là vừa rồi cô không cẩn thận, cho nên mới chụp dính người ta vào.

Nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không thể phát hiện ra.

Ánh mắt của Thiên Chi nhìn chăm chăm vào tấm ảnh chụp, lại liên tưởng đến câu nói vừa rồi của Tống Kỳ Thâm.

Chẳng lẽ Tống Kỳ Thâm.

Chính là người có thiên lý nhãn

Chương 20: Màu hồng nhạt

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Thiên Chi dùng ngón tay lướt lướt màn hình, giao diện điện thoại một lần nữa quay lại bài đăng trong vòng bạn bè.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cái này mà gọi là chụp ảnh chung à? Đây gọi là không cẩn thận dính vào ảnh!]

Thiên Chi càng nghĩ càng cảm thấy Tống Kỳ Thâm thật buồn cười.

Ai đời chụp chung chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ bằng hạt đậu như vậy.

Qua một khoảng thời gian khá lâu, đối phương mới chậm rãi nhấn lại một câu.

[Tống khổng tước: Ừ.]

Đúng lúc này, bỗng nhiên vòng bạn bè của Thiên Chi xuất hiện nhiều thông báo màu đỏ.

[Lâm Thanh Lai đã like hình của bạn.]

[Lâm Diễm Chi đã like hình của bạn.]

[Chu Duẩn Hành đã like hình của bạn.]

[Tiêu Lập đã like hình của bạn.]

Lần này Thiên Chi ngẫu hứng bắt chọt vội đăng tin lên vòng bạn bè, quả

thực đã thu hút không ít sự chú ý của bạn bè.

Mấy vị này ngày thường chỉ lẳng lặng nằm im trong danh sách bạn bè của Thiên Chi, hầu như chưa từng nhắn tin nói chuyện với nhau bao giờ.

Chỉ là vào những dịp lễ tết, các vị anh trai ấy sẽ chuyển tiền cho Thiên Chi, nhắn tin nhắn chúc tết.

Tuy rằng hiện giờ bọn họ đã không còn sống ở đại viện nữa, nhưng luôn nhớ thương đến người em gái Thiên Chi này.

Khi còn bé đã có giao tình với nhau và vẫn duy trì đến hiện tại, ký ức như vừa mới hôm qua đây thôi.

Cho dù đã trưởng thành nhưng thời gian không thể nào xoá sạch hết những dấu vết quá khứ.

Chẳng qua là các vị hồn thể ma vương này theo thời gian đều đã biến thành các đại ma vương.

Lúc trước Thiên Chi đã từng nghe qua một số tin đồn liên quan đến mấy vị này ở trong nước, bởi vì sản nghiệp kinh doanh của mỗi nhà đều liên quan mật thiết với nhau, tất nhiên trang nhất của những tờ báo giải trí đều sẽ dành cho mấy ông lớn này.

Cũng giống như hôm nay vậy, bọn họ đồng lòng nhất trí bấm like, quả thực đây là lần đầu tiên.

Nhưng Thiên Chi không hề biết rằng, bên phía Tống Kỳ Thâm lại một lần nữa bùng nổ.

*

[Lâm Diễm Chi: Các cậu có thấy bình luận dưới bài đăng trong vòng bạn bè của Tiểu Chi Chi không, ha ha ha ha tôi cười là vì khâm phục cái tên Tống Kỳ Thâm này, đúng là một con chó già thích ỨC HIẾP NGƯỜI!]

[Chu Duẫn Hành: Lại còn nói “Cùng một cậu nhóc chụp ảnh chung nữa hả?”, vì sao cậu không nói thẳng ra là hôm nay anh đây đã phải ngâm mình trong lu dấm luôn đi.]

[Tiêu Lập: Quả thực là cảm thú nha, vừa trở về nước đã bắt cô gái nhỏ nhà người ta đi mất, tại sao trước đó tôi không phát hiện ra hai người có gian tình gì với nhau nhỉ?]

[Lâm Diễm Chi: Chi Chi trả lời thật tuyệt nha, vừa bình tĩnh lại còn mang theo sự khinh thường. Con mẹ nó, tôi còn tưởng chuyện gì thần thánh lắm, một điểm nhỏ xíu trong ảnh như vậy mà cũng có thể phát hiện ra, cậu bạn học kia cũng quá đáng thương rồi.]

[Tiền Lập: Nói thật nha, đây là lần đầu tiên tôi biết được, hoá ra Tổng tổng của chúng ta còn biết xem tin tức trên vòng bạn bè đó, nếu không biết tôi còn cho rằng cậu ta đã ẩn hết mọi thông báo liên quan đến đám người chúng ta rồi.]

Lúc trước mỗi lần ai đăng tin trên vòng bạn bè nếu cố ý tag anh vào, thì anh cũng sẽ làm như không nhìn thấy.

Không biết trải qua bao lâu, Tống Kỳ Thâm chỉ nhấn lại một câu ——

[Q: Có thể cầm miệng được không?]

Tống Kỳ Thâm nghiêng đầu, trợ lý Hạ nhìn thoáng qua vẫn có thể phát hiện ông chủ nhà mình hơi chau mày.

Từ khi nào Tống Kỳ Thâm bắt đầu có thói quen lướt điện thoại. Nếu là trước đây tuyệt đối sẽ không xảy ra tình trạng này.

Một khi Tống Kỳ Thâm đã bắt tay vào làm việc, cho dù sức của mười con trâu cũng không thể kéo lại được.

Ở suốt trong công ty từ đầu tuần đến cuối tuần, mỗi đêm trong văn phòng

của Tống Thị đèn đuốc đều được bật sáng trưng, nhân viên tan làm hết anh vẫn còn chưa chịu ra về.

Sau này anh trực tiếp đóng quân ở phòng nghỉ, bận rộn đến mức muốn luôn cả mạng.

Trái lại bắt đầu từ buổi tối hôm nay, anh có chút gì đó không bình thường

Anh không chỉ xem điện thoại rất nhiều lần, ngay cả biểu cảm cũng luôn phiên thay đổi bất thường.

Trợ lý Hạ không dám suy nghĩ quá nhiều, đột nhiên anh ta nghe thấy ông chủ nhà mình chậm rãi lên tiếng ——

“Trợ lý Hạ.”

“Sao vậy Tống tổng?”

Tống Kỳ Thâm đưa ngón tay thon dài vuốt nhẹ đôi môi, mí mắt hạ xuống, tầm mắt dừng lại trên khung bình luận ở màn hình điện thoại.

“Phần bình luận trong vòng bạn bè, ngoại trừ bình luận của tôi được đối phương nhìn thấy, thì những người khác có thể nhìn thấy không?”

Trợ lý Hạ im lặng một lúc, trăm ngàn lần không ngờ đến Tống Kỳ Thâm lại lên tiếng hỏi về vấn đề này.

“Ồ, việc này cũng không chắc chắn lắm. Chỉ có trường hợp có bạn chung với nhau, khi ngài bình luận trong vòng bạn bè thì những người đó cũng có thể nhìn thấy.”

“Thì ra là vậy.”

Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm không có gì khác biệt, nhưng lại khiến trợ lý Hạ mơ hồ cảm thấy áp suất không khí quanh ông chủ nhà mình chợt thấp

xuống.

Biểu cảm trên gương mặt trông rất tệ, còn mang theo một tia khó chịu.

Quả thực Tống Kỳ Thâm đang cảm thấy khó chịu, vốn dĩ tài khoản WeChat của anh được đăng ký khi anh vừa đặt chân trở về nước.

Đây là tài khoản cá nhân, anh không thêm quá nhiều bạn bè, có một số chức năng chưa bao giờ tìm hiểu qua.

Không nghĩ đến lần đầu tiên bị lật xe, lại phơi bày bên trong vòng bạn bè như vậy, còn bị điên cuồng cười nhạo một phen.

Tống Kỳ Thâm đã bảo mọi người câm miệng, nhưng cái tên Lâm Diễm Chi này rất thích xem náo nhiệt, cho nên tiếp tục trêu ghẹo.

*

Thiên Chi ngồi ở bên này không ngừng cười, Bùi Anh tiến đến gần, vô cùng hứng thú mà nhìn chăm chăm vào cô.

“Cậu làm cái gì vậy, sao nhìn tớ như thế?” Thiên Chi tắt màn hình điện thoại, tùy tiện đặt trên sô pha.

“Xem cậu vui vẻ chưa kìa, suốt cả ngày chỉ lo ôm điện thoại.” Bùi Anh nói xong lập tức đứng dậy.

Đường Thu Thu và Thư Hoà đã sớm đi vào phòng bếp phụ giúp mọi người, chỉ còn có hai người ngồi trên ghế sô pha mà thôi.

Thiên Chi cũng không muốn giải thích rõ với Bùi Anh, vội lôi kéo cô ấy đi về phía bên kia, “Chúng ta qua đó xem các bạn học nam đã nấu cơm xong chưa, tiện thể phụ giúp họ một tay.”

Bùi Anh nổi lên sự nghi ngờ, “Cậu muốn phụ giúp? Tớ nhớ không lầm hình như cậu không biết nấu ăn mà?”

Thời điểm học năm nhất trường có tổ chức một khoá học thực tiễn xã hội, chương trình học này còn kết hợp với những trường đại học khác, chiếm giữ hai học phần hoạt động ngoại khoá, yêu cầu mọi người phải tham gia.

Khi ấy có khoá học dạy làm bánh, đồ mỹ nghệ, còn có khoá học dạy lắp ráp mô hình máy bay và tàu thuyền rất thú vị, tất cả đều bị khoa công nghệ thông tin cướp sạch, đến phiên khoa của các cô chỉ còn lại khoá học nấu ăn mà thôi.

Lúc đó Thiên Chi tràn đầy tự tin, bởi vì Bùi Anh và vị bạn học này vừa mới ở chung với nhau không bao lâu, cô ấy còn cho rằng Thiên Chi rất lợi hại.

Về sau Thiên Chi thiếu chút nữa làm cho cái nồi cháy đen, lúc ấy bốn người đối mặt nhìn nhau, đồng lòng cúi đầu trước mặt cô giáo.

Nhóm chim cú nhỏ này chỉ biết khúm núm, nghe giáo huấn, cho dù phải đền bù tổn thất, cũng không dám lên tiếng.

Dường như từ sau lần đó, mối quan hệ trong phòng ký túc xá càng ngày càng trở nên khăng khít.

Thiên Chi nghe thấy câu nói đầy nghi ngờ của Bùi Anh, lại nhớ đến “Công trạng lớn lao” của mình trước đây.

Cô nhấp môi, “Quả thực nói không sai, nhưng vẫn có thể học mà.”

“Bạn không có thiên phú trong lĩnh vực này, vẫn còn muốn học à.”

Thiên Chi xua tay nói, “Quan sát rồi học hỏi một chút, đâu nhất định là phải thực hành ngay.”

Trên thực tế, hai người bạn họ quá đánh giá cao bản thân mình, trong phòng bếp tụ tập rất đông người, khi nhìn thấy bọn họ tiến vào, các bạn học nam vội xua tay, trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Lúc này Bùi Anh nhận một cuộc điện thoại, lập tức chạy ra ngoài ban công nấu cháo điện thoại, gần cả nửa ngày cũng không quay lại.

Thiên Chi ngồi chờ ở trong phòng cảm thấy có chút buồn chán, tiếp tục ngồi làm ổ trên ghế sofa, nhìn một vài bạn nam ngồi trong phòng khách chơi điện thoại.

Trong lúc nhìn ngó xung quanh, đột nhiên trước mắt cô xuất hiện một lon nước trái cây.

Ngước mắt nhìn lên trên, đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Lâm Tuấn.

“Cậu cảm thấy chán lắm hả?”

“Hử? Không có, đang đợi mọi người nấu cơm.”

“Uống chút nước trái cây trước đi.”

Thiên Chi nhận lấy, “Cảm ơn nha lớp trưởng.”

Lâm Tuấn ngồi xuống vị trí ngay bên cạnh cô, “Bản vẽ thiết kế của cậu đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đã vẽ được hơn phân nửa, tớ cảm thấy vòng loại đối với tớ không thành vấn đề, nhưng mà đến bán kết phải bốc thăm chọn đề tài, không biết sẽ bốc trúng đề tài gì nữa.”

“Ừ.” Lâm Tuấn rất ít nói, sau khi ừ một tiếng, không chủ động hỏi nữa.

Trong lúc Thiên Chi uống nước trái cây, đột nhiên cô cảm thấy loại nước này rất giống với loại ở Nam Uyển, nước blueberry ướp lạnh, khi ăn cơm sẽ uống một lon, thật là hoàn hảo.

Cô trực tiếp mở màn hình điện thoại, đánh một tin nhắn với nội dung cuối tuần sau sẽ trở về Nam Uyển.

*

Màn đêm dần buông xuống, bầu không khí càng trở nên náo nhiệt, bởi vì đám nam sinh ở cùng với nhau, cho nên bọn họ có thể chơi điên cuồng đến gần sáng cũng được.

Nhưng Thiên Chi là một người yêu ngủ, không quan tâm, cũng không nghe ai khuyên nhủ, sau khi nghe điện thoại thúc giục đi ngủ của Tống Kỳ Thâm xong, cô đã ngoan ngoãn đi ngủ.

Ngày hôm sau mọi người vội vàng thu thập một phen, lập tức khởi hành đi đến công viên hải dương.

Thiên Chi chụp một vài tấm ảnh, sau đó mọi người đứng trước cửa công viên hải dương chào tạm biệt nhau.

Về sau còn có thể tụ tập với nhau nữa hay không, trên thực tế, xác suất việc này xảy ra rất thấp.

Mọi người tụ lại chụp một tấm hình làm kỷ niệm, rồi từ biệt tại đây.

Sau này đường ai nấy đi, nếu có gặp lại, có lẽ là vào lúc chụp hình tốt nghiệp.

Ở đại học Thiên Chi quen biết rất ít bạn bè, đối với những người bạn học có tâm hồn lương thiện ấm áp, thực sự cô đã gặp qua rất nhiều.

Bầu không khí trong lớp các cô vẫn luôn tốt đẹp, mọi người đều là những người có cá tính, năm sông bốn biển tụ họp cùng nhau, cũng coi như là một tập thể hoà thuận và vui vẻ.

Thực ra việc đi tham quan công viên hải dương tốn không quá nhiều thời gian, sau khi chia tay với các bạn trong lớp, buổi chiều cuối tuần cũng không có việc gì để làm.

Bốn người ăn ý muốn đi dạo phố. Thực ra càng đến gần ngày lễ giáng sinh,

suy nghĩ của bọn con gái sẽ cất giấu ở nơi sâu kín nhất, mỗi tâm tư tình cảm đều có những mối bận tâm riêng.

Thiên Chi cũng không ngoại lệ, cô vẫn còn nhớ rõ việc muốn mua quà tặng cho Tống Kỳ Thâm.

Từ sau khi vào trung tâm thương mại, mỗi người một ngã, bởi vì món đồ bọn họ muốn mua không giống nhau, dứt khoát hẹn giờ cơm tối sẽ gặp lại, sau đó chia nhau ra hành động.

Thiên Chi rất quen thuộc đường đi nước bước ở trung tâm thương mại của thành phố Ngân, cô đi lên tầng cao nhất, trực tiếp đi đến cửa hàng cao cấp.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi tiểu thư muốn tìm gì?”

“Quà Giáng Sinh nên tặng món đồ gì ạ? Quà dành cho nam giới ấy.” Thiên Chi quan sát xung quanh, nhìn thấy trong cửa hàng này đều là đồ dành cho nam giới, nhưng cô không biết nên chọn món quà nào.

Chị nhân viên âm thầm quan sát cô gái nhỏ xinh đẹp trước mắt, mỉm cười thật tươi, đây là tầng cao nhất trong trung tâm thương mại, nếu không phải là khách hàng VIP thì không có khả năng đi vào cửa hàng này.

Cho nên người có thể lên đến đây không phú cũng quý.

“Nói đến quà Giáng Sinh, bên trong cửa hàng có rất nhiều món đồ thích hợp để dành làm quà tặng. Nếu theo như xu hướng thị trường, áo sơ mi và cà vạt chính là món quà ưu tiên hàng đầu.”

Thiên Chi gật đầu, “Vậy được rồi, lấy cho em kiểu dáng mới nhất.”

Dừng một chút, cô gái nhỏ bổ sung thêm một câu, “Không chỉ có áo sơ mi và cà vạt, những sản phẩm khác cũng có thể đem đến cho em nhìn thử xem.”

“Vâng, xin quý khách chờ một chút.”

Thiên Chi biết rõ Tống Kỳ Thâm hẳn là không thiếu thứ gì, nhưng việc này không ảnh hưởng đến việc cô mua quà tặng cho anh.

Việc tự mình mua và việc được người khác tặng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chị nhân viên trực tiếp đem đến một loạt các sản phẩm đặt trước mặt Thiên Chi, để cho cô lựa chọn.

Một loạt sản phẩm này, từ kiểu dáng và màu sắc đều hao hao giống nhau, chỉ có mấy màu đơn giản như đen, trắng và xám.

Thiên Chi nhìn một lúc, đột nhiên phát hiện bản thân mình đã quên việc gì đó.

Giọng nói trong trẻo của cô vang lên, “Đúng rồi, ở cửa hàng của chị có màu hồng nhạt không, càng sáng càng tốt.”

Mặc dù cô chưa nói ra ba chữ màu hồng sáng.

Nhưng chỉ cần diễn tả càng sáng càng tốt, có lẽ không sai biệt lắm đâu.

Chương 21: Có nhớ anh không?

Edit: Tiểu Màn Thầu

Chị nhân viên mở to mắt nhẹ chớp mắt một cái, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, cô ấy nhanh chóng khôi phục dáng vẻ chuyên nghiệp rồi mỉm cười thật tươi, lặp lại câu nói vừa rồi của Thiên Chi, “Quý khách cần tìm màu hồng sáng sao?”

Thiên Chi gật đầu, “Vâng, sáng hơn nữa càng tốt ạ.” Dừng một lúc, cô suy tư trong chốc lát, bổ sung thêm, “Chỉ cần màu hồng là được.”

“Việc này không thành vấn đề, cửa hàng của chúng tôi ngoại trừ màu hồng nhạt, còn có màu tím và màu đỏ, thậm chí là màu vàng, tất cả đều có hết, chẳng qua là số lượng có hạn, quý khách có muốn xem...”

Thiên Chi nhớ đến lời trợ lý Hạ từng nói, “Không cần đâu ạ, chỉ cần màu hồng là đủ rồi.”

Chị nhân viên khẽ gật đầu, xoay người đi vào bên trong kho.

Thực ra vừa rồi khi nghe thấy chị nhân viên giới thiệu những màu sắc kia, đã làm cho Thiên Chi mơ hồ suy nghĩ về các màu sắc đó.

Cô chợt nhớ đến lần trước Tống Kỳ Thâm từng mua cho cô một bộ sưu tập túi sách đủ màu.

Sau đó anh còn hỏi cô vì sao không dùng chúng, nhưng đều bị cô tìm lý do thoái thác cho qua.

Với bảy cái túi sách có màu sắc như vậy, không tính đến việc phải phân vân lựa chọn quần áo thích hợp để phối với chúng, thậm chí khi nghĩ đến việc mỗi ngày phải luân phiên thay đổi, quả thực làm cho con người ta khó lòng dùng đến.

Trong lúc Thiên Chi vẫn còn đang miên man suy nghĩ, chị nhân viên lại một lần nữa đem đến một loạt các sản phẩm cho cô lựa chọn.

Cô quan sát một lúc, cuối cùng vẫn lựa chọn áo sơ mi và cà vạt mà chị nhân viên đã đề cử ngay từ ban đầu. Cụ thể phải phối đồ như thế nào, việc này tùy thuộc vào bản thân Tổng Kỳ Thâm mà thôi.

Dù sao trợ lý Hạ cũng đã làm việc bên cạnh Tổng Kỳ Thâm lâu như vậy, có lẽ anh ta sẽ hiểu rõ sở thích của Tổng Kỳ Thâm. Vì vậy không có khả năng anh không thích món quà này.

*

Buổi liên hoan của lớp đã kết thúc được một tuần, Thiên Chi bận rộn với việc học tập, còn phải hoàn thành bản thiết kế, sau đó trực tiếp gửi bài thi vòng loại qua mạng.

Kế tiếp chính là từ từ chờ đợi thông báo, để xem mình có thể nắm được tấm vé bước vào trận chung kết hay không.

Nghe nói vòng hai của cuộc thi thiết kế sẽ có cải cách lớn, đến lúc đó ngay cả địa điểm diễn ra vòng thi bán kết cũng có sự thay đổi.

Nhưng mà nội dung cụ thể như thế nào, dựa theo thông báo trên website official thì phải đợi đến khi kết quả vòng loại được công bố, mới có thông báo chính thức.

Thiên Chi trải qua một tuần bận rộn ở trong trường, theo thường lệ cuối tuần sẽ quay trở về Nam Uyển.

Cần nhắc đến việc trợ lý Hạ cũng khá bận rộn, cô đã từ chối lời đề nghị của Tổng Kỳ Thâm, cô bảo anh không cần gọi trợ lý Hạ đến đón mình.

Trước kia Thiên Chi thường xuyên bắt xe về nhà một mình, cho nên không có gì là không quen cả.

Bởi vì do ngày thứ sáu kết thúc tiết học khá trễ, thời điểm Thiên Chi đi đến cổng chính của Kinh Đại, sắc trời đã dần chuyển tối, từng cơn gió lạnh thổi qua.

Sau khi cô đặt xe trên ứng dụng điện thoại xong, cô yên lặng đứng chờ dưới tán cây.

Khác với bầu không khí yên tĩnh bên phía cổng phụ, bên phía cổng chính của Kinh Đại rất đông người, đối diện chính là khu ký túc xá, con đường kéo dài từ trái sang phải, con phố mua sắm và phố ăn vặt được tách riêng biệt.

Xung quanh Kinh Đại, chính là nơi quy tụ của các trường cao đẳng và đại học ở thành phố Ngân, chỉ cần đưa mắt quan sát sẽ nhìn thấy tất cả các trường đại học và cao đẳng nằm liền kề với nhau.

Như vậy cũng đồng nghĩa, những người đi tới đi lui ở trên đường không chỉ có sinh viên của Kinh Đại.

Thiên Chi đợi một lúc, phía đối diện đường lớn có một đám người nói chuyện rôm rả đang băng qua đường.

Bọn họ còn ca hát lớn tiếng, cho dù hiện giờ ở bên ngoài đường lớn rất ồn ào, nhưng vẫn có thể nghe thấy được.

Thiên Chi nhin không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua, đại khái tầm mười mấy người, có cả nam lẫn nữ, bọn họ ăn mặc rất thời thượng, thời tiết đã vào mùa đông bọn họ vẫn ăn mặc khá mỏng manh.

Chờ đến lúc bọn họ đi tới gần, Thiên Chi mới phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc, đó chính là Tần Cẩm.

Dường như lúc trước cô ta có ý định xuất ngoại, không biết vì sao lại muốn chạy đến Kinh Đại.

Nhưng cách thức trúng tuyển không giống với Thiên Chi, bởi vì nhà họ Tần đã chi một số tiền, cho nên Tần Cẩm lợi dụng thân phận đặc biệt bước vào học viện quốc tế Kinh Đại.

Tuy nói rằng sinh viên học viện quốc tế và sinh viên bình thường sẽ học tập riêng biệt, chuyện này đối với đám sinh của Kinh Đại đều khó lòng giải thích rõ, không chỉ dựa vào thành tích, có lẽ mọi chuyện đã là luật bất thành văn.

Dù sao Kinh Đại cũng là trường học có danh tiếng lâu đời, học viện quốc tế chỉ là một cái danh, vấn đề quan trọng như ghi vào bằng tốt nghiệp hay giấy chứng nhận học vị không do trụ sở này phụ trách.

Đã nói là một học viện, vì vậy phải đạt tiêu chuẩn của một học viện quốc tế. Ngoại trừ ký túc xá và khuôn viên trường, tất cả những mặt còn lại đều khác biệt rất lớn.

Lúc ấy Tần Cẩm lựa chọn không ra nước ngoài, một mực ở lại Kinh Đại học mấy năm, nhưng chỉ có thể học ở một chi nhánh nhỏ, thực sự Thiên Chi không thể nào lý giải được chuyện này.

Từ sau khi nhà họ Tần xuống dốc, ngay cả việc đạt tiêu chuẩn tuyển sinh đặc biệt của học viện quốc tế Kinh Đại, bọn họ còn phải mang theo quà cáp đến cầu nhà họ Thiên giúp đỡ.

Có đôi khi chỉ dựa vào tiền tài, quả thực là không đủ.

Ngay từ ban đầu Tần Cẩm đã không nhìn đến Thiên Chi, chờ sau khi đi đến gần mới lơ đãng nhìn qua, sau đó tầm mắt dừng một lúc.

Hai người ở trong trường đều có bạn bè riêng, từ nhỏ bọn họ đã không chơi thân với nhau, ngày thường nếu tình cơ gặp nhau chỉ chào hỏi xã giao một tiếng, chưa từng trò chuyện nhiều.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng bọn họ có nói với nhau vài câu, thực ra trạng thái khi ở chung cũng xem như tạm ổn.

Sau khi Tần Sâm nhìn thấy Thiên Chi, cô ta lập tức nghiêng đầu, không biết nói cái gì đó với cô bạn đi bên cạnh, lúc này đám người đó huýt sáo vài tiếng rồi bỏ đi trước, tiến về phía cổng trường.

Tần Sâm nhắc chân đi về phía bên này, Thiên Chi không thể giả vờ như không phát hiện ra, chỉ khẽ gật đầu có lệ.

“Cậu đây là..... Muốn đi đâu?” Tần Sâm khoanh hai tay trước ngực, trực tiếp hỏi một câu.

Thiên Chi chỉ cần nhìn thoáng qua cũng hiểu rõ cô ta đang cố ý hỏi mình, “Tớ về nhà.”

Tần Sâm nghe xong bất chợt khẽ hừ nhẹ một tiếng, cười nhạt nói, “Cậu còn có nhà để về sao?”

“Vì sao tớ không có nhà để về?” Bỗng dưng Thiên Chi cười rộ lên.

Thiên Chi tươi cười nhìn qua, Tần Sâm lập tức cảm thấy không thoải mái, cô ta hỏi dứt khoát nhưng không hề phô trương, vội nói, “Chuyện giữa cậu và anh Kỳ Thâm, rốt cuộc là như thế nào?”

“Cậu hãy đợi đi nha, dù sao chuyện này cũng không phải là giả.” Thiên Chi dùng chiêu đánh Thái Cực quyền, trực tiếp đem đề tài xoay chuyển.

Tần Sâm còn muốn nói điều gì nữa, nhưng lời nói đã bị Thiên Chi đánh gãy, “Có những lời tớ không nghĩ sẽ nói quá rõ ràng, cậu đừng quá nhớ thương tớ nha.”

“Tốt nhất ở trong trường học cậu đừng nên ăn nói lung tung.” Thiên Chi nhìn chằm chằm Tần Sâm trong chốc lát, chậm rãi lên tiếng.

Tần Sâm mở to đôi mắt, bộ dạng tức giận, nhưng cô ta vẫn cố gắng trấn tĩnh lại, trong giọng nói mang theo sự khinh thường, vệt chét vẫn còn cứng mở nói, “Ai nhớ thương cậu? Cho dù cậu muốn tớ nói tớ cũng không thèm nói đâu.”

Vốn dĩ Tần Sâm không thích bị Thiên Chi cướp hết hào quang, nếu nói ra chỉ làm cho mọi người càng thêm tò mò và hâm mộ Thiên Chi mà thôi.

Ở tận sâu trong nội tâm của cô ta luôn tồn tại một ý nghĩ, tin tức đó là giả, thậm chí cô ta còn ước rằng giữa hai người căn bản không có gì hết.

Nhưng hiện thực lại quá tàn nhẫn, đó chính là mấy năm qua nhà họ Tần luôn phải phụ thuộc vào nhà họ Thiên. Tần Sâm bề ngoài thì nói mạnh miệng, nhưng ở phương diện này, cô ta không dám lố mãng.

Chỉ là mỗi lần cô ta ăn nói mạnh miệng vẫn không tài nào cảm thấy thoải mái. Bởi vì từ trước đến nay cô ta không thể nói lại Thiên Chi.

Cho nên Tần Sâm cảm thấy nhìn bề ngoài Thiên Chi vô cùng đơn thuần lương thiện, nhưng sâu bên trong không phải như vậy.

Mối quan hệ của hai người chính là nước sông không phạm nước giếng, Tần Sâm nói xong, đột nhiên lại nhớ đến cảnh tượng lúc trước Tống Kỳ Thâm đến nhà mình, nó giống như một cái tát vô hình tát thẳng vào mặt cô ta. Nội tâm như bị xé nát, vô cùng khó chịu.

Quả thực so với bị dao đâm còn tàn nhẫn hơn nhiều. Cuối cùng Tần Sâm còn muốn lên tiếng nói gì nữa, nhưng Thiên Chi đang bận nghe điện thoại, sau đó cô gơ tay về phía đường mà vẫy vẫy, trực tiếp ngồi vào một chiếc xe đã được gọi trước.

Tần Sâm vốn muốn tìm đề tài để nói, đột nhiên không kịp phòng bị đã bị bỏ lại phía sau hít khói xe.

*

Sau khi Thiên Chi quay về Nam Uyển thì ngựa quen đường cũ, cô trực tiếp đi thang máy lên tầng hai, trước tiên đi tắm rửa thay quần áo ở nhà, sau đó mới chậm chạp lau khô mái tóc.

Hôm nay gặp phải Tần Sâm là chuyện ngoài ý muốn, nhưng thái độ của đối phương cũng không làm ảnh hưởng quá lớn đến cảm xúc của cô, chỉ giống

như vừa bị muỗi đốt mà thôi.

Thiên Chi tắm rửa xong, lập tức cảm thấy cả người vô cùng thoải mái, mỗi một mạch máu và tế bào như được đả thông, không ngừng kêu gào dễ chịu.

Vào đêm khuya mùa đông, cô đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách nhỏ, vừa lau khô tóc vừa ngắm cảnh đêm ở bên ngoài, cô mơ hồ cảm thấy sự bình yên, cũng mơ hồ cảm thấy có một sự an tâm.

Hôm nay Tống Kỳ Thâm nói anh sẽ quay về, nhưng anh lại không báo thời gian cụ thể cho Thiên Chi biết, vì vậy cô vô thức cho rằng hẳn anh sẽ về rất khuya.

Đứng buồn chán trong phòng một lúc, Thiên Chi cảm thấy hơi đói bụng, chuẩn bị đi xuống tầng trệt tìm chút thức ăn.

Bởi vì chương trình học vào buổi tối thứ sáu kết thúc khá muộn, tuy đã cùng đám bạn chung phòng đi ra ngoài dùng cơm, nhưng hiện giờ đã trễ, khó tránh khỏi việc lại cảm thấy đói bụng.

Tầng trệt của Nam Uyển sáng hơn so với tầng hai. Ánh đèn quá sáng làm Thiên Chi phải nheo mắt lại, cô di chuyển tay tắt đi những bóng đèn nhỏ, sau đó quen đường quen lối đi đến bên quầy bar, lấy vài viên kẹo từ trong ngăn kéo ra, cho vào miệng mà ngậm. Con đường từ quầy bar đến hành lang phòng bếp phải đi ngang qua thư phòng.

Mỗi lần Tống Kỳ Thâm ở nhà đều sẽ làm việc ở trong đó.

Vừa rồi đứng ở phía xa liếc mắt nhìn qua, căn bản trong thư phòng không có ánh đèn.

Nhưng mà hiện giờ, cô lại mơ hồ ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, chính là mùi bạc hà.

Thiên Chi tiến đến đó, chợt dừng bước, trong khe cửa nhỏ ở thư phòng phát ra chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cô cảm thấy nghi ngờ, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ đầy to gan, theo sau Thiên Chi trực tiếp đẩy cửa ra.

Quả nhiên ——

Trước kệ sách xuất hiện một bóng dáng cao gầy. Tống Kỳ Thâm đeo gọng kính vàng, đôi tay thon dài vân vê chiếc bình làm từ sứ Thanh Hoa, anh rũ mắt xuống, tinh tế đánh giá nó.

Ánh sáng trong thư phòng nhu hoà, giờ phút này, càng làm cho bóng dáng anh nhiễm một tầng sáng nhạt.

Đôi bàn tay với những khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng đặt trên lớp men sứ màu xanh nhạt, đầu ngón tay khẽ di chuyển như một thanh gươm sắc bén.

Dường như linh hồn nghệ thuật giữa hiện đại và cổ xưa đang giao thoa với nhau, hoà hợp đến kỳ dị.

Nghe thấy âm thanh cửa mở, anh khẽ nâng một bên mí mắt, không nhanh không chậm hướng nhìn về phía cánh cửa.

“Đã về rồi à?”

“Vâng.” Thiên Chi lên tiếng, cô vẫn đứng mãi ở cửa không nhúc nhích, “Anh trở về sao không báo với em một tiếng?”

Nếu không phải Tống Kỳ Thâm đang ở trong thư phòng giống như hiện giờ, mà trong thời khắc lơ đãng nào đó đột nhiên “Xuất hiện” như vậy. Có lẽ Thiên Chi sẽ sợ đến mức ngất xỉu.

“Có uống chút rượu, anh muốn ở đây nghỉ ngơi một chút, tiện thể chờ em trở về.” Tống Kỳ Thâm thành thật nói, hôm nay anh có một cuộc xã giao, quả thực đã uống một chút rượu, cho nên anh không muốn để cô người thấy mùi rượu.

Dứt lời, anh đem bình hoa làm từ sứ Thanh Hoa trong tay đặt lên kệ sách, sau đó đôi chân dài nhấc lên, trực tiếp đi đến phía sau bàn làm việc mà ngồi

xuống.

Một chuỗi động tác này của anh thật nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, trôi chảy đến mức Thiên Chi không kịp phản ứng kịp, Tống Kỳ Thâm đã đưa tay về phía cô mà vẫy vẫy.

Bàn tay nắm chặt chốt cửa của Thiên Chi buông ra, trực tiếp tiến về phía trước, đi chưa được vài bước, phía sau lại truyền đến tiếng cửa tự đóng “Cạch” một tiếng.

Cô dừng bước, vừa định quay đầu nhìn qua. Giây tiếp theo, trong lúc Thiên Chi không đề phòng, Tống Kỳ Thâm đã vươn tay kéo cô về phía mình.

Anh nắm phần eo của Thiên Chi, trực tiếp bế cô ngồi lên bàn làm việc. Ngay sau đó, Tống Kỳ Thâm mới buông lỏng bàn tay, tiếp tục giam cầm cô gái nhỏ trong lòng ngực của mình.

Nhất thời khuôn mặt nhỏ của Thiên Chi lộ ra sự đề phòng, không cần phải nói đến, tất nhiên Tống Kỳ Thâm vì muốn phối hợp với cô đã hướng người về phía trước, hơi cúi người xuống, tầm mắt hai người giao nhau.

“Có nhớ anh không?”

Hai cánh tay của Tống Kỳ Thâm tùy ý chống hai bên thành bàn, với cái tư thế đem cô bao bọc ở trước ngực.

Trong lúc nhìn đến cô, đôi mắt anh nhếch lên, đôi mắt đào hoa mang theo sự say mê.

Khi anh lên tiếng nói chuyện còn mang theo mùi rượu.

Không biết đêm nay cái người này rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu nữa.

Nhưng mà ..... Cũng không quá khó ngủ, hơi thở anh thanh mát, cực kì sạch sẽ.

Hơn nữa trong tình huống này, hết lần này đến lần khác bị anh mê hoặc và quyến rũ như vậy, quả thực đúng là điểm trí mạng.

Giọng nói của anh vô cùng trầm thấp, vang lên trong đêm đen tĩnh mịch, càng mê hoặc lòng người.

Nhìn thấy Thiên Chi không đáp lời, Tống Kỳ Thâm nhếch môi, sau đó lập tức hôn xuống.

Có lẽ do ảnh hưởng của rượu, anh không còn quan tâm đến điều gì nữa, cư nhiên lại ở trong thư phòng mà ăn sạch cái bánh nhân thịt này.

*

Thời điểm bị bế trở về phòng ngủ chính, khoé mắt Thiên Chi ửng đỏ, cả cơ thể đều run lên.

Mới vừa rồi Tống Kỳ Thâm đã bế cô lên, nhưng lại bế cô lên bàn làm việc, cô bị cần đến phát hoảng.

Cuối cùng cái ấn tượng đó không còn mấy sâu sắc, sau khi sóng tình mãnh liệt qua đi, tuy rằng gió êm sóng lặng, nhưng vẫn lưu lại chút dấu tích, từng cơn sóng nhỏ đánh vào bờ.

Nếu so với lúc trước, hiện giờ Thiên Chi càng cảm thấy mệt mỏi.

Vốn dĩ cô đã suy tính ổn thỏa, muốn chờ anh trở về cô sẽ đem món quà Giáng Sinh do tự tay mình chọn lựa để tặng cho anh.

Nhưng tất cả mọi kế hoạch đều không thể sánh bằng sự biến hoá này. Thiên Chi cảm thấy bản thân mình thật xui xẻo, đồng thời cô dần chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Thiên Chi bị lay tỉnh dậy.

Trong lúc giật mình mở mắt lên, nghe thấy tiếng được tiếng không, cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, Tống Kỳ Thâm đã một mực gọi cô thức dậy đi tập thể dục buổi sáng.

Không biết từ đâu anh lại có nhiều tinh lực như vậy.

Lúc nào cũng phải chạy ngược chạy xuôi giữa Tống Thị và Nam Uyển, bình thường còn phải đi ra ngoài xã giao, không có thời gian rảnh rỗi, nhưng vẫn kiên trì khuyên nhủ cô cùng anh chạy bộ.

Thiên Chi nói như thế nào cũng không chịu đi, cô giống như một cây đinh gắt gao đóng chặt vào nệm, nói cái gì cũng không chịu ngồi dậy.

Đêm qua sau khi cô đã mặc lại quần áo nhưng anh vẫn một mực không chịu buông tha cho cô, toàn bộ áo ngủ nhăn dúm của cô vẫn còn đang nằm trên sàn nhà.

Thực ra do Thiên Chi ngại ngùng không dám làm phiền Tống Kỳ Thâm giúp mình mặc lại quần áo mà thôi.

Nói ngắn gọn chính là trong quá trình gian nan tranh đấu, dường như phần thắng đã nghiêng về phía cô. Sau đó đối phương không còn cách nào khác, cho nên buộc lòng không làm phiền đến cô nữa.

Cả thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.

Trên giường một người đang nằm, người còn lại thì đang ngồi.

Thiên Chi chỉ cảm thấy ánh sáng bao phủ bóng dáng cao lớn ấy trông rất dọa người, thiếu chút nữa cô đã hét lớn.

Nhưng Thiên Chi thích ứng rất nhanh, ở Nam Uyển chỉ có hai người bọn họ không còn người nào khác.

Một lần nữa cô nhắm mắt lại, sau đó mở mắt lên nhìn về phía bên cạnh, vội lên tiếng, “Trước đó em có chuẩn bị quà Giáng Sinh để tặng cho anh, anh có muốn xem quà không?”

Tống Kỳ Thâm rất có hứng thú trả lời, “Hả?”

“Ừm, em nhớ không lầm thì tối hôm qua trở về trước khi em đi tắm, em đã để chúng ở phòng quần áo quên lấy ra rồi, anh đi đến đó nhìn thử xem?”
Thiên Chi không có ý định tạo bất ngờ gì, dứt khoát nói thẳng với anh.

Tiếng bước chân dần dần nhỏ lại, không bao lâu sau, Tống Kỳ Thâm đã quay trở về, ngồi ở mép giường.

Ngay sau đó, âm thanh mở hộp quà chầm chậm vang lên.

Thiên Chi nhắm mắt nằm cuộn tròn ở một bên, nghiêng tai lắng nghe.

Theo sau cô cảm nhận được động tác mở quà của Tống Kỳ Thâm dừng lại.

Thiên Chi đợi rất lâu, chỉ là bầu không khí yên lặng, trong lòng cô bắt đầu nghi ngờ, lập tức mở mắt lên hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Chương 22: Màu yêu thích

Edit: Tiểu Màn Thầu

Thiên Chi vừa dứt lời, nhưng vẫn không nghe thấy Tống Kỳ Thâm đáp lại.

Cô đợi gần cả nửa ngày, ngay sau đó cái đầu nhỏ đặt trên gối nặng nề lắc một cái, cũng đã tỉnh ngủ hơn một chút, lúc này mới nghiêng đầu về phía bên trái, trực tiếp nhìn đến Tống Kỳ Thâm đang ngồi ở đó.

Anh đưa lưng về phía cửa sổ, ngược ánh sáng, làm cho cả khuôn mặt nửa ẩn nửa hiện, trông rất mơ hồ.

Nhưng vào giờ phút này, anh đang cúi thấp đầu, giữa hai ngón tay kẹp một cái cà vạt.

Cà vạt này có chất liệu là tơ lụa, trơn bóng như gôm sứ, còn có chút phát quang. Thanh kẹp bằng bạc được đính ở giữa cà vạt, kiểu dáng dáng vô cùng đơn giản nhưng lại sang trọng.

Nhìn rất đẹp.

Đương nhiên, ngoại trừ phương diện màu sắc quá mức óng ánh kia.

“Anh.... Thích không?” Thiên Chi chớp chớp mắt, nhìn thấy phản ứng của Tống Kỳ Thâm có chút kỳ quái, dường như ngữ điệu mơ hồ cũng trở nên gấp gáp.

Tống Kỳ Thâm nhướng mày nhìn cô một lúc, ngón tay cái và ngón tay trỏ kẹp chặt lấy nó, nhẹ nhàng mân mê bề mặt vải một lúc.

“Đây là do em đích thân chọn cho anh sao?” Trong giọng nói của Tống Kỳ Thâm lộ ra chút hoài nghi, còn mang theo chút không xác định.

Thiên Chi gật đầu như già tởi, “Vâng ạ, ngoài trừ cà vạt, còn có một cái hộp khác bên trong là một cái áo sơ mi.”

Đương nhiên Tống Kỳ Thâm biết rõ còn có một cái áo sơ mi nữa, vừa rồi anh đã mở cả hai hộp quà được đóng gói tỉ mỉ đó ra, không hề bỏ sót cái nào.

Lần này Thiên Chi bỏ ra không ít tâm ý, chỉ mỗi cái cà vạt thôi giá cả cũng đã rất đắt, khi cô nhìn thấy cái áo sơ mi phẳng phiu, kiểu dáng khá bắt mắt, cô không hề có một chút do dự nào, lập tức trực tiếp quẹt thẻ.

Tống Kỳ Thâm nghe cô gái nhỏ nói xong, anh trực tiếp bỏ qua cái vấn đề có thích hay không, chỉ hỏi, “Em thực sự rất mong chờ anh sử dụng kiểu dáng này.... Màu sắc này hả?”

Đuôi chân mày của anh nhẹ nhướng lên, ánh mắt đầy trêu chọc, âm cuối còn cố tình kéo dài, làm người ta bồi hồi muôn mạng, sống chết cũng không cho một đáp án rõ ràng.

“Màu sắc này làm sao?” Lúc này Thiên Chi cảm thấy có chút nghi hoặc, “Không phải dạo gần đây anh đang yêu thích màu sắc này à?”

Nhìn dáng vẻ giữ kín như bưng của Tống Kỳ Thâm, Thiên Chi có lòng tốt nhắc nhở anh, “Dạo trước, cách đây không lâu lắm, không phải trong gara xe của anh có một chiếc siêu xe mới màu hồng à, em đã nhìn thấy nó vội hỏi thăm trợ lý Hạ.”

Tống Kỳ Thâm vẫn còn đang đánh giá cái áo sơ mi màu hồng nhạt kia, nghe thấy thế, động tác tay lập tức dừng lại một chút.

Cũng không biết câu nói nào của Thiên Chi đã động chạm đến anh.

Thiên Chi không hề phát hiện ra, cô nắm lấy góc chăn, bọc chặt người lại, cuộn mình như một con sâu lông, sau đó đưa mắt nhìn về phía anh, “Trợ lý

Hạ liền nói, đó là màu sắc gần đây anh đang yêu thích.”

Tổng Kỳ Thâm yêu thích.

Một chiếc siêu xe màu hồng nhạt.

Tuy rằng Thiên Chi không rõ bọn họ đối với các dòng xe có chấp nhất và yêu thích như thế nào, nhưng cô cũng có chút hiểu biết, có lẽ đàn ông khi đến độ tuổi nào đó, gout thẩm mỹ sẽ có biến hoá rất lớn.

“Sau đó em cảm thấy có lẽ anh rất chung thuỷ với màu sắc này, vì vậy em tự chủ động mua màu này cho anh.” Quả thật Thiên Chi cũng mang theo một ít tâm tư.

Dường như cô chưa bao giờ thấy qua người nào mặc áo sơmi màu hồng cả.

Tổng Kỳ Thâm có bờ vai rộng, chân dài eo thon, vóc dáng cao ráo, vô cùng thích hợp.

“Yêu thích?” Tổng Kỳ Thâm nghiêng ngẫm lặp lại hai từ đó, anh cảm thấy cái tư duy của cô nhóc này thật khác người.

Nghe cái gì, liền tin cái đó.

Thiên Chi nghe thấy Tổng Kỳ Thâm cứ mãi lặp đi lặp lại hai từ này, giống như đang đánh Thái Cực quyền, cô không suy nghĩ nhiều, chẳng qua cô còn đẽm thêm một câu, “Anh có thể mặc nó bất cứ lúc nào.”

Cô còn muốn nói anh có thể chụp một tấm ảnh tự sướng với nó, như vậy thật tốt biết bao.

“Vì sao anh không nhớ ra, từ khi nào anh lại yêu thích màu sắc này nhỉ?”

Tổng Kỳ Thâm đặt quà tặng trở vào trong hộp, sau khi cẩn thận sắp xếp chúng lại, anh trực tiếp nghiêng người về phía trước, kề sát bên tai cô gái nhỏ.

Trong đầu Thiên Chi vẫn đang không ngừng suy nghĩ, còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị lời nói của anh đánh gãy.

Một lần nữa Tống Kỳ Thâm lại lên tiếng, giọng nói trầm thấp vang lên, “ Bởi vì do em tặng, anh trai sẽ vui vẻ nhận lấy.”

Quả thực, bản thân Tống Kỳ Thâm không ngờ rằng, ý tưởng của hai người lại không mưu mà hợp*, còn vô cùng ăn ý với nhau.

(* Không mưu mà hợp = không hẹn mà gặp)

Chiếc siêu xe màu hồng kia là do trước đó anh đặt mua ở bên Châu Âu vừa mới chuyển về đây không bao lâu, cũng xem như là món quà tân hôn và quà Giáng Sinh anh muốn tặng cho Thiên Chi.

Chẳng qua là chưa tìm được cơ hội thích hợp, thì cô đã đi trước một bước, anh đành phải nhận lấy quà tặng của Thiên Chi.

Đối với món quà này..... Anh không muốn bình luận thêm.

Nếu đã là tâm ý thì mình phải nhận lấy.

“Còn muốn ngủ nướng à?” Sau đó cái đề tài này vội vàng xoay chuyển, Tống Kỳ Thâm véo khuôn mặt cô, ý bảo cô thức dậy.

Thiên Chi ậm ừ hai tiếng, lắc đầu một lúc, lập tức lên tiếng kháng nghị, “Anh thật là.... Còn sớm mà, sinh viên bọn em đều là ..... Đến tối mới dậy, chẳng phải như thế mới gọi là bình thường sao.”

Bầu không khí bất chợt trở nên yên ắng, Thiên Chi lại lén lén lút lút, tự cho rằng không ai phát hiện ra màn nhấn mạnh quan điểm về sinh viên của mình.

Dù sao Tống Kỳ Thâm cũng lớn hơn cô năm tuổi, cho dù ở bất kì phương diện nào, đặc biệt luôn trầm ổn.

Cũng giống như hiện giờ.

“Anh vừa đến thư phòng thu dọn một phen.” Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều, đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

Anh không nhắc đến thì còn tốt, chỉ là sau khi nhắc đến lập tức làm cho Thiên Chi nghĩ về dáng vẻ cuồng loạn khi say rượu của anh, mỗi một hành động so với trước kia càng dùng sức hơn.

Lúc ấy cô vẫn còn đang chìm trong trạng thái mơ hồ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được biên độ chuyển động của cái bàn.

Theo như lời thu dọn mà anh đã nói đến, có lẽ số lượng công việc cũng tính là khá nhiều.

Thiên Chi không muốn để tâm đến những lời Tống Kỳ Thâm vừa nói, sau đó cô giả vờ như một chú chim nhỏ, nằm cuộn tròn người lại phần đầu chôn vào khe hở của hai đầu gối, nằm nghiêng người qua một bên.

Thực ra, ngày hôm qua phần eo của cô bị bầu chặt, mơ hồ vẫn còn cảm thấy có chút đau đớn.

“Nếu như em đã có lòng nhắc nhở như vậy, anh cũng cảm thấy hiện giờ hình như vẫn còn quá sớm.”

Một tiếng “Hả” của Thiên Chi vẫn chưa hoàn toàn thốt ra khỏi miệng, chỉ được một nửa, lập tức quay đầu nhìn về phía sau, ánh mắt còn chưa chạm đến một phần thân ảnh của người kia, giống như thân thể bị rơi vào nước sôi, vội vàng quay đầu trở về.

Tống Kỳ Thâm không nhanh không chậm giải thích, hướng mắt nhìn về phía cô, khoé mắt đầy ý vị, trên khoé môi mang theo ý cười như có như không.

“Em đã mời gọi anh như vậy, hay là anh ở bên em thêm một lúc nữa nhé?”

Em mời gọi anh hả?

Em! Mời gọi anh cái gì!

Thiên Chi còn chưa kịp nói thành lời, tất cả đã bị cơn sóng tình nuốt lấy.

Hiện giờ Tống Kỳ Thâm cũng cảm thấy vẫn còn khá sớm, đối với những tiêu chuẩn trước kia của bản thân mình, anh trực tiếp bỏ qua hết, một lần nữa tận tình hưởng thụ niềm vui sướng duy nhất khi nếm một ít bánh nhân thịt.

Trong lúc đang ở trạng thái ngây ngốc, cô nghe thấy giọng nói của Tống Kỳ Thâm từ phía sau vang lên.

“Em có bị ngốc không? Chiếc siêu xe màu hồng kia, anh mua tặng cho em, chẳng phải tụi con gái các em luôn yêu thích loại màu sắc này sao?”

“.....”

Nháy mắt đại não của Thiên Chi như bị đứng hình, sau đó hoàn toàn chết máy.

*

Khó có dịp Tống Kỳ Thâm dậy trễ như vậy, lúc anh tỉnh lại, liền cầm lấy điện thoại đặt trên đầu giường lên xem, bây giờ đã gần giữa trưa.

Sau đó anh ngồi dậy muốn đánh thức Thiên Chi, trong lúc nâng tay lên định chạm vào cô, cuối cùng anh lại buông tay xuống.

Nghĩ đến lý luận liên quan đến sinh viên mà Thiên Chi đã từng đề cập trước đó, Tống Kỳ Thâm quyết định đợi đến lúc dùng bữa trưa sẽ gọi cô dậy.

Chỉnh đồng hồ báo thức vào lúc 12 giờ rưỡi cho Thiên Chi xong, lúc này anh mới nhặt quần áo lên, mặc chúng vào rồi đi ra ngoài. Khó có dịp cuối tuần được ở bên cạnh cô như vậy, Tống Kỳ Thâm không khỏi có chút ngây ngốc.

Bên trong phòng ngủ vẫn còn lưu lại hương vị tình ái, ký ức liền quay trở lại.

Thực ra trước kia không ăn mặn cũng vẫn ổn, nhưng một khi cánh cửa ấy được mở ra, Tống Kỳ Thâm cảm thấy sự kiểm soát của mình đã bị rơi xuống vách đá.

Mọi phòng tuyến cũng sụp đổ nhanh như vậy. Trong nhiều trường hợp, một khi cơn khát đã xuất hiện, dường như nó sẽ lập tức dâng lên, làm ý chí của con người dần dần mất đi cũng giống như đoàn quân bị tan rã.

Anh hơi rũ mắt, lướt điện thoại một lúc, sau đó trực tiếp gửi một tấm ảnh vào nhóm chat.

[Q: [hình ảnh.jpg]]

[Lâm Diễm Chi: Có chuyện gì thì mau nói, có cái rắc gì thì mau thả.]

[Chu Duẫn Hành: Cái này là cái quái gì, hồng nhạt?]

[Tiền Lập: Mẹ tôi ơi, cậu có biết xấu hổ không hả?"]

Tổng Kỳ Thâm đọc tin nhắn, chậm rãi đánh một câu thề này ——

[Q: Không có gì.]

[Q: Cái này, Chi Chi tặng, quà Giáng Sinh.]

[Lâm Diễm Chi: À.]

[Chu Duẫn Hành: À.]

[Tiền Lập: À.]

[Lâm Diễm Chi: Đúng là đồ âm dương quái khí*, tha thiết đề nghị lôi ra ngoài đánh chết.]

(* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra. Nguồn GG.)

[Chu Duẫn Hành: Đồng ý, việc này đã làm ảnh hưởng rất lớn đến tâm trạng của chúng tôi, nhân tiện tha thiết đề nghị nên xử lý “Chỗ khác.”]

[Tiêu Lập: Đạo lý này tớ cũng hiểu, nhưng điểm mấu chốt chính là, vì sao Chi Chi lại tặng cho cậu màu hồng?]

Tổng Kỳ Thâm nhìn chằm chằm tin nhắn cuối cùng mà Tiêu Lập gửi đến.

Đột nhiên anh lại nhớ đến những lời nói trước đó mà Thiên Chi đã nói với anh, ngữ điệu vô cùng chắc chắn.

Hoá ra việc này có không ít công sức quạt gió thêm củi của trợ lý Hạ.

Màu sắc anh yêu thích gần đây, chẳng phải chỉ có những cô nhóc nhỏ mới yêu thích cái loại màu sắc này sao?

Đôi mắt của Tổng Kỳ Thâm khẽ híp lại.

*

Thiên Chi bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Không giống như trước kia chậm chạp thong thả thức dậy, có lẽ do hiện giờ trong lòng cô vẫn còn vướng mắc chuyện kia, cô không còn tâm trạng nào mà ngủ tiếp.

Thiên Chi trực tiếp lộn người như một con cá chép, giơ tay ấn tắt đồng hồ báo thức, lưu loát bước xuống giường.

Câu nói cuối cùng của Tổng Kỳ Thâm giống như một bài kinh, cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong giấc mơ của cô, không tài nào vứt bỏ được.

Một sự hiểu lầm thế kỷ cứ như vậy mà ra đời, nói tóm lại vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Hoá ra chiếc siêu xe màu hồng kia..... Vốn là chuẩn bị cho cô.

Việc cô hiểu lầm thì cũng thôi đi, lần này cô còn dựa vào nguyện vọng của mình, khư khư cố chấp chọn cho anh cái cà vạt và cái áo sơ mi màu hồng.

Quan trọng nhất chính là, cô còn không buông tha lên tiếng hỏi anh thích hay không.

Thiên Chi có chút dở khóc dở cười, bỗng dưng không biết nghĩ đến chuyện gì, lại bĩu môi.

Gout thẩm mỹ của Tống Kỳ Thâm, quả thực làm cho người khác phải oán giận.

Trước đó thì mua bảy cái túi xách có màu sắc giống bảy anh em hồ lô, bây giờ lại đến chiếc siêu xe màu hồng phấn cũng không thua kém, một lần nữa tâm hồn của Thiên Chi bị đả kích nghiêm trọng.

Cô có chút lo sợ không biết về sau anh lại đột ngột làm ra việc gì nữa.

Ví dụ như uống nhiều nước ấm*, ví dụ như mua mấy viên kim cương to bằng trứng bồ câu.

(* Uống nhiều nước ấm: từ ngữ mạng bên TQ, vốn là một câu quan tâm, nhưng phái nam dùng nó trong quá nhiều trường hợp làm cho nó bị thay đổi ý nghĩa, khi nghe vào tai các phái nữ chính là lời trêu ghẹo lưu manh. Nguồn Baidu.)

Thiên Chi nghĩ như vậy, vội lắc lắc đầu, mặc kệ như thế nào, cô phải đem hết mọi tội lỗi ném lên người trợ lý Hạ.

Cô vội vàng làm vệ sinh cá nhân, sau đó liền rời khỏi phòng đi xuống lầu.

Cũng may sáng sớm hôm nay sau khi Tống Kỳ Thâm vận động xong hai hiệp liền ban phát thiện tâm, để cô tiếp tục ngủ nướng. Bằng không, nếu để Thiên Chi nổi giận, quả thực rất khó đỡ đành.

Thiên Chi lê đôi dép, “Lạch bạch lạch bạch” từ trên cầu thang xoắn ốc chạy xuống.

Có lẽ vì tiêu hao quá nhiều thể lực, hiện giờ Thiên Chi cảm thấy rất đói, dường như có thể ăn hết cả một con trâu.

Càng đi đến gần xuống tầng trệt, cô đã ngửi thấy hương thơm của thức ăn.

Hương thơm thực mê người, không hề có quy luật cứ như vậy mà xâm nhập vào nội tâm.

Quả thực hương thơm này không tầm thường, nó đã thành công hấp dẫn Thiên Chi.

Chẳng lẽ..... Tống Kỳ Thâm lại nấu ăn?

Ôm tâm trạng tò mò bước xuống lầu, Thiên Chi đi đến gần bàn ăn đá hoa cương, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đang lười biếng dựa lưng trên ghế.

Anh không có ở trong phòng bếp.

Hơn nữa đứng bên cạnh Tống Kỳ Thâm còn có một người đàn ông mặc quần áo đầu bếp.

Có lẽ ông ta mới vừa từ phòng bếp đi ra, trên tay vẫn còn đang bung một đĩa thức ăn, nóng hôi hổi, mùi thơm xông vào mũi.

Vừa rồi lúc Thiên Chi bước xuống lầu đã tạo ra động tĩnh không nhỏ, Tống Kỳ Thâm chuẩn xác nhìn thoáng qua cô, chậm rãi lên tiếng, “Còn không mau qua đây?”

Thiên Chi dừng bước, trì trệ chớp mắt một cái, sau đó lại nhấc chân lên.

Đón nhận ánh mắt mang theo sự nghi ngờ của cô gái nhỏ, Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt lên tiếng giải thích, “Không phải trước đó em nói muốn ăn bánh nướng lớn sao?”

Vừa dứt lời, anh đẩy đến một cái đĩa với bốn cái bánh lớn, “Ăn đi.”

————//—-//————

* Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Tống: Vợ anh muốn, đều đáp ứng cả . (Kiêu ngạo, tự mãn.)

Có lẽ Tống khổng tước cũng rất thích xoè đuôi 360 kiểu để đổi lấy sự ca ngợi của các bạn, mau dùng bình luận tiếp sức cho tôi _(:3∠)_

* Editor: Cho dù vợ anh mua màu vàng dạ quang anh cũng mặc

Chương 23: Thích như vậy sao?

Edit: Tiểu Mạn Thầu

Thiên Chi nhìn những cái bánh đặt trước mắt, không nói nên lời ghen hợng một lúc lâu.

“Lúc ấy em chỉ thuận miệng nói thôi, mà anh.... Nhớ kỹ như thế sao?” Lúc trước Thiên Chi không biết vì sao mình lại suy nghĩ như vậy, cô cũng không hiểu rõ, không nhớ rõ lắm, nhưng cô vẫn không quên.

Nói chung cô chỉ nói muốn ăn bánh nướng lớn mà thôi, nghe như thế nào cũng biết đó là câu nói có lệ, mang tính chất ứng phó.

Không ngờ rằng.

Tổng Kỳ Thâm không chỉ xem là thật, còn đặt ở trong lòng, thậm chí là thực hiện nó.

Giờ phút này nhìn thấy sắc mặt của Tổng Kỳ Thâm không biểu hiện điều gì, tầm mắt của Thiên Chi lại di chuyển sang phía bên phải, vừa mới nhìn qua đã không ngừng quan sát vị đầu bếp đang đứng ở một bên.

Vị đầu bếp này có khuôn mặt tròn, thân hình khá mập mạp, nhìn rất giống thiện tài đồng tử.

Nhìn thấy ánh mắt Thiên Chi liếc qua, đôi mắt nhỏ của ông ta hơi híp lại, nở một nụ cười mang mùi phần hiền hậu.

Tầm mắt của cô gái nhỏ lại di chuyển đến đĩa bánh. Nếu như lời anh nói là đĩa bánh nhỏ, không bằng nói là cái bánh to như cái mâm tròn.

Có lẽ trước khi vị đầu bếp này đi đến đây làm bánh, đoán chừng đã hỏi thăm đối tượng là ai, sở thích như thế nào.

Hơn nữa trên mặt bánh tròn như cái mâm này còn được vẽ hình hoạt hình, trông rất vui mắt.

“Cho nên anh còn đặc biệt gọi một vị đầu bếp đến đây sao?” Thiên Chi dùng đôi đũa gấp một cái bánh, động tác dừng lại một lúc, sau đó gấp bánh bỏ vào trong chén của Tống Kỳ Thâm.

“Anh mà làm, đoán chừng em cũng sẽ không muốn ăn đâu.” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm đầy tự đắc, nghe không ra điểm gì bất thường.

Thiên Chi thu đôi đũa trong tay trở về, ngược mắt lên yên lặng nhìn về phía anh.

Có lẽ không có khả năng cô không muốn ăn, mà căn bản chính là anh sẽ không làm.

Ngoại trừ lần nấu mì khi ấy, Thiên Chi chưa bao giờ nhìn thấy Tống Kỳ Thâm bước vào phòng bếp một lần nào nữa, cho nên ở phương diện này, có khả năng rất lớn anh chỉ là một tiểu bạch thủ tay ngang.

Chỉ là sau khi tự mình ngẫm nghĩ lại, cô cũng không đặt chuyện đó ở trong lòng.

Thiên Chi cắn miếng bánh, vừa xốp lại vừa giòn, bên trong tựa như có ngàn lớp, còn có nhân thịt trộn với hành, vô cùng thơm ngon.

“Ăn ngon không?” Tống Kỳ Thâm ngược mắt nhìn qua, thấy Thiên Chi liên tục gặm bánh, anh liền hỏi cô.

“Vâng, anh cũng ăn đi.” Thiên Chi chỉ lo ăn bánh không nhìn đến anh, gật đầu nói một câu, trong nội tâm âm thầm cảm khái hương vị của chiếc bánh nướng này.

Thoạt nhìn bề ngoài chẳng khác gì món ăn vặt được bán ngoài lề đường, nhưng nó cực kì giòn và thơm ngon.

Hiếm khi trong lúc ăn cơm Thiên Chi lại ngồi ăn nghiêm túc như vậy, ngay cả khuôn mặt cũng sắp vui vào trong chén.

Tổng Kỳ Thâm cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhìn thấy cô ngay cả một cái ánh mắt cũng không thềm cho anh, anh lật mu bàn tay của mình lại, sau đó ngón tay đặt trên bàn đá hoa cương, nhẹ nhàng gõ gõ, “cọc cọc” hai tiếng vang lên.

“Thích như vậy sao?”

Ý tứ của Tổng Kỳ Thâm chính là muốn cải thiện thức ăn một chút, bình thường anh luôn ăn thức ăn ở bên ngoài, việc này anh cũng đã quen rồi.

Trong lúc anh bận rộn công việc ở tập đoàn Tổng Thị, anh còn có thím Lý thỉnh thoảng đến chăm sóc.

Nhưng cô nhóc nhỏ này vẫn chưa tốt nghiệp, so với Tổng Kỳ Thâm cô nhỏ hơn vài tuổi, dù sao cũng phải để cho cô ăn một vài món ăn mà cô yêu thích.

Trong lúc Tổng Kỳ Thâm du học ở nước ngoài, quen biết không ít bạn bè đồng hương, trong số đó có gia thế hiển hách nhất chính là người của nhà họ Thẩm.

Bởi vì thường xuyên qua lại, khoảng thời gian gần đây Tổng Thị trực tiếp đầu tư vào dự án xây dựng khách sạn Hoa An Đình Thành của tập đoàn Thẩm Thị.

Mà lần này cũng thật đúng lúc, Tổng Kỳ Thâm chỉ mới mở miệng đề cập đến, thì người bên phía Thẩm thị đã trực tiếp chọn một đầu bếp tay nghề giỏi nhất đưa đến đây, chuyên nấu những món ăn gia đình.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại, quả thực quyết định này không có điểm nào làm người ta không cảm thấy hài lòng.

Ít nhất trông Thiên Chi ăn ngon miệng hơn trước kia rất nhiều.

“Thích lắm ạ, tay nghề của vị đầu bếp này so với tay nghề của ông bà nội của em, còn giỏi hơn.” Thiên Chi vừa dứt lời, không biết lại nhớ đến chuyện gì, suy nghĩ dần dần bay xa.

Bên phía nhà họ Lục, những bậc trưởng bối như ông ngoại và bà ngoại, kể từ khi Thiên Chi có ký ức, bọn họ đã rời xa nhân thế, cho nên cô không có ấn tượng về những món ăn họ làm.

Về phần ba Thiên và mẹ Thiên đều được nuông chiều từ bé đến lớn, làm sao có thể bước vào phòng bếp. Ngày thường bọn họ luôn bận rộn còn chưa nói đến, hơn nữa Lục Uyển Đình chỉ biết đuổi theo Thiên Diêm, không rảnh để phân thân.

Do đó Thiên Chi chỉ nhớ đến sân vườn của ông bà nội mình nằm trong thị trấn nhỏ, lúc nào cũng được chuẩn bị những món bánh đậu xanh đầy màu sắc, bánh nướng lớn cùng rượu gạo cất lâu năm, những thứ đó đã sinh ra hương vị hạnh phúc.

Có lẽ những ký ức về khoảng thời gian đó đã được khắc sâu trong tuổi thơ của cô, kể từ đó về sau cô luôn cho rằng không thể tìm thấy món ăn nào ngon hơn nữa.

Cô không bao giờ nghĩ đến, hôm nay vị đầu bếp này ở trong phòng bếp lại có thể làm ra một hương vị như vậy.

Nếu công tâm mà nói, không hổ danh là một vị đầu bếp giỏi.

Trước đó Thiên Chi từng thoáng nhìn qua đồng phục của vị đầu bếp kia, trên đó còn có logo của khách sạn, tóm lại chính là danh xứng với thực không hề sai.

“Nếu đã như vậy, về sau bếp trưởng Trương sẽ thường xuyên đến đây.”
Tống Kỳ Thâm nghe Thiên Chi nói xong, qua một khoảng thời gian mới đưa ra lời đề nghị này.

Thiên Chi nghe vậy lập tức nhìn qua, “Thường xuyên sao?”

Trước đó cô không đồng ý để thím Lý đến đây, bởi vì cảm thấy có thêm một người sống chung không mấy dễ chịu.

Đôi khi Thiên Chi là một người rất sợ phiền toái. Nếu như nói theo một cách khác chính là, một người xuất hiện cô còn có thể xử lý, nhưng nhiều hơn một người, cũng chỉ nhiều hơn một người mà thôi, tay chân cô bắt đầu trở nên luống cuống. Chỉ là đối với đám bạn cùng tuổi trong phòng đại học lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Làm thế nào để cân bằng mọi việc, điều này yêu cầu phải hao phí tâm tư và tinh lực để nghiên cứu, đa số thời gian cô khá kiệt lực, miệng vụng về và cần phải bổ não thêm.

Thiên Chi không thể làm tốt cả hai phía, cho nên ngay từ đầu đã dứt khoát không để cái tiền đề này xảy ra.

Bếp trưởng Trương đón nhận ánh mắt đầy do dự của cô, cười đến vẻ mặt xán lạn, “Việc này xin phụ nhân cứ yên tâm, bên phía Tổng tổng đã tính toán ổn thỏa tiền lương và phúc lợi, tôi cũng không có thiệt thòi gì.”

“Mỗi ngày sau khi nấu ăn xong tôi sẽ rời đi, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến thế giới riêng của hai người.” Bếp trưởng Trương nhìn thấy Thiên Chi vẫn còn trầm mặc, ông ta tươi cười bổ sung thêm một câu.

Nghe thấy câu cuối cùng của ông ta, đôi đũa trong tay Thiên Chi thiếu chút nữa đã rơi xuống, “Ý của cháu không phải như vậy....”

Cô lại rơi vào trạng thái trầm tư, cô không ngừng suy nghĩ, nếu thực sự chỉ vì nấu ăn, mỗi cuối tuần có thể đi đến đây không cần phải thường xuyên đến Nam Uyển.

Nhưng lúc cô muốn lên tiếng từ chối, vị bếp trưởng cũng không đặt chuyện này ở trong lòng, ông ta giữ nguyên ý kiến của mình, “Trong phòng bếp vẫn đang hầm canh, tôi xin phép vào trong xem xét, các vị cứ thoải mái dùng bữa.”

Dứt lời, ông ta liền quay trở vào phòng bếp.

Thiên Chi nhìn bóng dáng của bếp trưởng Trương hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, lúc này cô mới ngược mắt nhìn đến cái người đang ngồi ung dung phía đối diện, ngay cả một câu nói giải thích Tống Kỳ Thâm cũng không nói giúp cô.

Sau đó, cô hung dữ trừng mắt với anh.

Ánh mắt mang theo mười phần tức giận thoáng nhìn qua, nhưng càng làm cho tâm tình của Tống Kỳ Thâm tốt hơn gấp bội.

Giống như một luồng điện chạy qua, vừa mềm mại lại tê dại.

Dường như anh rất thích nhìn thấy dáng vẻ này của Thiên Chi.

Tính cách dần biểu lộ ra ngoài, điều này chứng minh trong khoảng thời gian gần đây có một thứ gì đang âm thầm nảy nở, nơi nào đó đã có sự chuyển biến.

*

Sau khi dành cả một ngày cuối tuần ở Nam Uyển, đồng thời đã khám phá ra một số phương thức nướng bánh, thời điểm Thiên Chi quay trở về trường, vẫn còn một chút uể oải.

Cho dù cô đã dành một ngày chủ nhật ngủ nướng như thế nào, dường như cũng không có tác dụng gì. Từ lúc lãnh giấy kết hôn đến nay Tống Kỳ Thâm chưa bao giờ biểu hiện như vậy —— dùng khí thế mạnh mẽ mà áp bức người ta.

Một chút cũng không chịu nhượng bộ, vô cùng ngang ngạnh.

Trải qua như vậy còn chưa đủ, thậm chí còn trực tiếp kéo cô từ trong chăn nệm đứng lên, bắt cô phải đi theo anh, chạy bộ trên con đường trên núi.

Hiện giờ nghĩ đến vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Dường như Thiên Chi đang muốn tìm một cái cớ để không quay về Nam Uyển nữa.

Nhưng tóm lại cảm giác uể oải chỉ là nhất thời, sau khi cô trở lại trường học không bao lâu, từ chỗ của lớp trưởng Lâm Tuân lấy được danh sách thí sinh được vào vòng thi bán kết của cuộc thi thiết kế quốc gia.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy vòng thi bán kết mới chính là cuộc đua cuối cùng, nhưng từ sau khi biết tin mình đã thông qua vòng loại, Thiên Chi khó tránh khỏi vui vẻ một phen.

Vòng thi bán kết không chỉ thi đấu về thực lực, còn phải dựa vào linh cảm và sự may mắn, Thiên Chi suy nghĩ, cảm thấy về sau bản thân mình chỉ cần nghiêm túc nghe giảng, tiếp thu qua một lần, cố gắng nắm bắt trọng điểm, hẳn là sẽ thành công.

Cụ thể trên thực tế, vẫn phải phụ thuộc vào kinh nghiệm thi đấu trước đó để phát huy.

Thời điểm Thiên Chi quay về trường học cũng đồng nghĩa Tổng Kỳ Thâm sẽ phải quay lại Tổng thị.

Hiện tại mà nói, khi hai người ở cùng một chỗ vào ngày cuối tuần, cuối cùng cũng có chút hương vị của đôi tình nhân.

Một tuần chỉ gặp nhau một lần, mỗi lần xa cách chính là một tuần.

*

Thực ra tuần này, Tổng Kỳ Thâm cố tình giữ Thiên Chi ở lâu hơn một chút, không để cô quay về trường học vào tối ngày cuối tuần.

Còn đề nghị cô buổi sáng thứ hai hãy quay về trường. Dù sao vào cuối tuần Thiên Chi cũng không có tiết học, hơn nữa sáng thứ hai cũng không có tiết học sớm, dưới lời đề nghị của Tổng Kỳ Thâm, Thiên Chi cũng cẩn thận suy nghĩ, sau đó liền gật đầu đồng ý.

Tuy đã đồng ý, nhưng Thiên Chi vẫn muốn ngày thứ hai trở về trường sớm một chút.

Quả thực thời điểm Tổng Kỳ Thâm đưa cô quay về Kinh Đại vẫn còn rất sớm.

Nhưng anh phải tranh thủ quay về Nam Uyển lấy một số hồ sơ, cứ như vậy khi anh xuất phát đi đến Tổng thị vẫn trễ hơn mọi ngày.

Sau khi đi thang máy chuyên dụng lên tầng cao nhất của toà cao ốc Tổng thị, trợ lý Hạ đã sớm đứng đợi ở đó, lập tức bước lên đón tiếp.

Anh ta vừa định lên tiếng báo cáo lịch trình kế tiếp phải tham gia một cuộc hội nghị, trong lúc ngược mắt nhìn qua ông chủ nhà mình, nhất thời anh ta lại sững sờ tại chỗ.

Con người cũng không ngừng đảo qua đảo lại.

Tổng Kỳ Thâm không phát hiện ra, vẫn thể hiện dáng vẻ vân đạm phong khinh, thoáng liếc mắt nhìn qua anh ta một cái.

Dù sao trợ lý Hạ cũng là người đã trải qua chuyện đời, lập tức lấy lại bình tĩnh, vừa đi bên cạnh Tổng Kỳ Thâm, vừa làm đúng phận sự bắt đầu báo cáo, “Buổi sáng hội đồng quản trị muốn mở một cuộc hội nghị, thương lượng về việc thu mua miếng đất nằm ở thành Nam. Buổi trưa Tiểu Lâm tổng và Tiểu Chu tổng có đặt lịch hẹn, nói là muốn mời ngài dùng bữa. Buổi chiều phóng viên của toà báo kinh tế tài chính sẽ đến đây làm phỏng vấn, có lẽ bọn họ sẽ dùng bài phỏng vấn đó đăng ở trang bìa.”

Trợ lý Hạ nói một hơi hoàn toàn không thở gấp. Dừng một lúc, anh ta lại nói tiếp, “Lịch trình là như vậy, buổi trưa và buổi chiều có muốn thay đổi gì không ạ?”

Tổng Kỳ Thâm trực tiếp đẩy cửa văn phòng ra, vừa đi vừa cởi nút áo vest, “Không cần.”

Sau khi cởi nút áo vest ra, cái áo sơ mi bên trong so với nửa che nửa hở lúc trước, bây giờ đã hoàn toàn hiện ra rõ ràng.

Trợ lý Hạ lễ phép thoáng liếc mắt nhìn một cái, sau đó tự giác dời tầm mắt đi.

Tổng Kỳ Thâm nhìn thấy bộ dạng của trợ lý Hạ có chút không được tự nhiên, bỗng nhiên lại nhớ tới trước đó Thiên Chi có một sự hiểu lầm liên quan đến chiếc siêu xe kia.

“Trợ lý Hạ, vì sao tôi không biết, từ khi nào tôi lại yêu thích màu hồng vậy?”

Trợ lý Hạ nghe xong, hiếm khi nhìn thấy gương mặt băng sơn của anh ta lộ ra chút hồi hận.

“Khi ấy không biết vì sao phu nhân lại chú ý đến chiếc xe nằm trong gara kia. Tôi cảm thấy nếu đã là quà bất ngờ thì không nên để lộ quá sớm, cho nên liền chuyển đề tài sang hướng khác, có lẽ vì phu nhân suy nghĩ quá đơn giản mới tạo nên sự hiểu lầm lần này.”

“Nhưng mà cũng do người đem xe đến làm việc không cẩn thận, trực tiếp đem màn che kéo xuống, quả thực trong chuyện này cũng có lỗi của tôi.” Trợ lý Hạ phân tích vô cùng rõ ràng, cũng nhanh chóng nhận lỗi.

Tổng Kỳ Thâm lười biếng dựa lưng vào thành ghế, đôi chân dài tùy ý bắt chéo, nghe thấy thế khẽ cười, anh cũng không có ý trách cứ trợ lý Hạ.

“Quà bất ngờ? Đối với tôi mà nói, khiếp sợ nhiều hơn đấy. Cũng không biết đầu óc của cậu bị chập mạch chỗ nào nữa, tôi mà lại chạy chiếc siêu xe màu hồng sao?”

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, trong hoàn cảnh hiện giờ trợ lý Hạ rất biết điều không lên tiếng.

Từ giọng điệu của Tổng tổng không khó để nhận ra anh đối với cái màu hồng này vô cùng khinh thường và bài xích.

Điều này trợ lý Hạ vẫn có thể lý giải được, đối với cái màu hồng này, đại đa số con trai đều cho rằng đây chính là màu yêu thích của con gái, ngoài ra không có gì nữa.

Nhưng mà.....

Nếu nói là khinh thường và bài xích, lại càng kỳ quái hơn.

Hôm nay Tổng tổng nhà mình lại mặc màu đỏ ——

Áo, màu, hồng, nhạt.

Chuyện gì đang xảy ra?

Trợ lý Hạ vắt hết óc cũng không nghĩ ra được, trong đầu cứ loanh quanh lòng vòng như vậy.

Nhưng xuất phát từ bản năng chuyên nghiệp của một trợ lý cấp cao, anh ta không muốn can thiệp quá nhiều đến việc đời tư của Tổng Kỳ Thâm.

Tổng Kỳ Thâm ngồi trong văn phòng nghỉ ngơi một lúc, sau đó trực tiếp xuất phát đi đến phòng họp.

Vừa mới tiếp quản Tổng thị không bao lâu, bên phía thành viên của hội đồng quản trị vẫn còn chưa thay máu, hơn phân nửa cổ đông đều là người có tuổi và trung niên.

Những người ở bên trong đó có thiên hướng đi theo phe của Tổng Kỳ Thâm, thực ra cũng không nhiều. Chỉ dựa vào vài lần nói chuyện trước đó, ấn tượng của bọn họ đối với vị thái tử gia vừa từ nước ngoài trở về của tập đoàn Tổng thị này, cũng xem như là khá tốt.

Làm việc thận trọng, biết co biết giãn, rất có phong thái của một người lãnh đạo.

Nhưng mãi cho tới ngày hôm nay sau khi cửa phòng họp được mở ra, những thành viên trong ban hội đồng quản trị đều không hẹn mà gặp lần lượt liếc mắt nhìn qua, từ sôi nổi trở thành sững sờ ngay tại chỗ.

Rõ ràng trước kia chỉ mặc áo màu đen hoặc màu trắng, áo sơmi bị đè ép đến mức phẳng phiu, không có một vết nhăn, quả thực là một thanh niên xuất chúng.

Thế nhưng ngày hôm nay lại mặc một cái áo sơ mi màu hồng nhạt sáng chói

Chương 24: Suy nghĩ về tình yêu

Edit: Tiểu Màn Thầu

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn các thành viên trong ban hội đồng quản trị lập tức im lặng, bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Vài giây trước, trong phòng họp rõ ràng còn nghe thấy những tiếng nói chuyện đứt quãng, âm thanh xột xoạt khi lật tài liệu, thậm chí là những tiếng thì thầm thảo luận.

Nhưng mà hiện giờ, bọn họ giống như bị mắc kẹt trong một tua bin, sống sót sau tai nạn, ngay sau đó phải phụ thuộc vào chiếc thuyền buồm lướt trên mặt nước tĩnh lặng, khôi phục lại bình tĩnh.

Hơn mười ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tống Kỳ Thâm, anh không quan tâm đến người khác cũng không có phản ứng gì, thậm chí là không cảm thấy xấu hổ khi bị nhìn chăm chú như vậy, đôi chân dài nhấc lên, trực tiếp đi về phía vị trí chủ tọa.

Các thành viên của ban hội đồng quản trị ngồi sát hai bên Tống Kỳ Thâm đều là quan hệ họ hàng chú cháu với nhau. Một trong số họ có người nhìn chằm chằm đánh giá anh một lúc lâu, cuối cùng không nói đến vấn đề công việc, mà ông ta còn trực tiếp nói: “Bộ quần áo này của cháu, cũng khá đẹp đấy.”

Người trẻ tuổi luôn phải tràn đầy sức sống, trước đó chỉ toàn mặc những màu sắc tối trông quá trầm ổn.

Hôm nay anh thay đổi phong cách như vậy, quả thực đã tạo ra chút cảm giác mới mẻ.

Câu nói này vừa mới thốt ra, ở một vị trí khác trong phòng họp có người cảm thấy không mấy hài lòng, còn có một ý kiến trái ngược, “Cái gì mà khá đẹp? Đi đến đây để họp chứ không phải là đi ra ngoài vui chơi, trông thật loè loẹt, còn ra cái thể thống gì nữa? Phải ăn mặc giống như trước đây, đó mới gọi là nghiêm trang.”

Vị nói ra lời nói này nhìn còn lớn tuổi hơn so với vị trước đó, phần râu và phần tóc trên thái dương đều đã hoa râm, không chút khách khí nhìn về phía đối diện nói lên ý kiến của mình.

“Cái này mà gọi là loè loẹt à? Ông đây là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hoè hả, thế nào là không ra thể thống gì? Tôi cảm thấy rất có thể thống!” Đối phương bị phản kích cũng cảm thấy không vui, tất nhiên sẽ phải công kích lại.

“Ông không cần phải cố gắng vượt mông ngựa đâu, trong lòng ông có mục đích gì, đừng tưởng rằng tôi không biết!”

“Nhưng cũng không nhiều bằng ông, chỉ vì vị cháu trai tai to mặt lớn của nhà ông, ngay cả vị trị quản lý cũng đừng nghĩ sẽ chiếm lấy!”

“Cái gì mà cháu trai nhà chúng tôi, tôi nhớ không lầm tôi với ông cũng có chút quan hệ huyết thống đó, chao ôi, ông cũng đừng tự mắng mình như thế chứ.”

Sắc mặt Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt, anh chỉ rừ mắt, tùy ý để hai người đó giương cung với nhau, một câu anh cũng không tham dự vào.

Hai lão già vắt cổ chày ra nước vẫn tiếp tục chiến đấu, sau khi Tống Kỳ Thâm ngồi vào vị trí chủ tọa đã bày văn kiện ra bàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vân vê trang giấy, động tác thoáng dừng lại, trợ lý Hạ đứng một bên lập tức hiểu ý.

“Hội nghị chính thức bắt đầu.” Sau đó trợ lý Hạ nhìn đến hai lão già kia khẽ gật đầu một cái, lời ít ý nhiều mà âm thầm nhắc nhở.

Lúc này bọn họ mới chịu dừng lại, đồng thời còn ngược mắt nhìn về phía Tổng Kỳ Thâm, râu mép hai bên vì tức giận đến mức muốn vểnh lên cao, cuối cùng bọn họ cố gắng áp chế lại cảm xúc của mình.

Bởi vì cuộc họp hội nghị buổi sáng này có sự xuất hiện của khúc nhạc đệm nhỏ kia, về sau bầu không khí không còn nghiêm túc như lúc trước.

Từ trước đến nay hai vị anh em chú bác này không đối đầu công khai như vậy, trước kia khi Tổng thị còn chưa đổi chủ, bọn họ luôn lén lút đâm chọt lẫn nhau, dường như cả hai đều đã thỏa thuận với nhau, không bao giờ xuất hiện trong cuộc họp cổ đông.

Ngược lại từ lúc Tổng Kỳ Thâm tiếp quản, hai người bọn họ vì muốn tranh thủ cơ hội cho con cháu nhà mình, cho nên luôn nằng nổ xuất hiện, không bao giờ vắng họp một lần.

Có bao nhiêu cũng bộc lộ ra hết, mọi người không có chút lưu tình nào.

Thực ra Tổng Kỳ Thâm cũng hiểu rõ tâm tư của hai lão già này, bọn họ chỉ muốn theo dõi anh mà thôi.

Trước đó ba của anh mắt nhắm mắt mở không muốn bận tâm quá nhiều. Công ty luôn giữ những chức vụ riêng cho bọn họ, cũng coi như là Tổng thị đang nuôi dưỡng gia tộc của mình.

Ngược lại với ba Tổng chính là, trong khoảng thời gian Tổng Kỳ Thâm nhậm chức cho đến nay, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài anh có vẻ trắng thanh gió mát.

Nhưng thực ra thủ đoạn của anh rất tàn nhẫn, làm việc lưu loát, mọi mặt đều thoả đáng, vô cùng dứt khoát, không có một chút lưu tình nào.

Cứ theo cách làm này, có nhiều người cứ ngồi ăn rồi chờ chết, tất nhiên họ sẽ hoảng loạn, thỉnh thoảng họ lại đến gây rối một phen.

Nhưng nói thật, nếu dùng những thủ đoạn này để đối phó với Tổng Kỳ Thâm căn bản không gây ra một chút uy hiếp nào cả, chỉ cần không làm

việc gì quá đáng, vẫn còn nằm trong khả năng chịu đựng, nói tóm lại Tổng thị không thiếu tiền để nuôi dưỡng đám người ấy.

Dù sao hai vị chú bác này từ lâu đã không còn tham dự vào công việc của công ty, cho nên hiện giờ bọn họ không hiểu rõ tình hình cụ thể trong công ty, Tổng Kỳ Thâm cũng không có ý định giải thích rõ mọi việc với bọn họ.

Hơn nữa những lão già này chỉ vì trông mong lo lắng cho tiền đồ của con cháu nhà mình mà thôi, trong lòng thầm cân nhắc quả thực cũng không phải là việc xấu gì, thời điểm Tổng Kỳ Thâm triển khai hội nghị vẫn sẽ lưu lại những vị trí quan trọng nhất.

Nhưng việc triệt để thay máu khẳng định sẽ xảy ra.

Điều bản thân Tổng Kỳ Thâm mong muốn chính là nuôi dưỡng ra những mạch máu thuộc về mình.

Sau khi cuộc họp kết thúc, hai vị chú bác này cứ lôi kéo Tổng Kỳ Thâm không chịu buông.

Vị râu bạc trắng thứ nhất níu lấy cánh tay trái của anh, “Nghe ba mẹ cháu nói cháu vừa đi đăng ký kết hôn, bởi vì tin tức này chưa thông báo bên ngoài, cho nên bác cũng không tiện hỏi nhiều. Khi nào có thời gian rảnh, cháu hãy dẫn cô dâu nhỏ nhà cháu đến nhà bác ăn một bữa cơm nhé.”

Vị râu bạc trắng thứ hai nghe thấy thế vội vàng túm chặt cánh tay phải của anh: “Nhà ông ta có cái gì tốt mà đến, cháu hãy đến nhà chú này, vừa rồi do chú già cả nên mờ mắt không nhìn thấy rõ, nếu cháu yêu thích áo sơmi màu hồng nhạt như vậy, để chú nói với thím của cháu kêu người thiết kế vài món đồ có màu sắc tương tự thể này cho cháu nhé.”

Tổng Kỳ Thâm: “.....”

*

Thời điểm quay về văn phòng trên tầng cao nhất, Tổng Kỳ Thâm giống như vô tình hỏi trợ lý Hạ một câu, “Cậu nói xem, nhìn tôi có vẻ rất yêu thích cái áo sơmi màu hồng nhạt này lắm hả?”

Trợ lý Hạ bất thành linh bị gọi tên, đột nhiên anh ta lại bị hỏi đến cái vấn đề này.

Cho dù có thích hay không thích. Nhưng sự thật chính là anh đã mặc lên người đi vòng vòng trong công ty.

Trợ lý Hạ ho nhẹ một tiếng, lần đầu tiên anh ta cố tình lảng tránh trả lời vấn đề này, chỉ nói rằng, “Nói thật nha ông chủ, tôi cảm thấy kiểu dáng của cái áo này rất đẹp.”

“Ừ.” Tổng Kỳ Thâm chau mày, giọng điệu cũng ngập ngừng, “Hình như cũng đúng.”

Theo sau anh gần như nhấn mạnh và cường điệu nói, “Chi Chi đặc biệt mua nó cho tôi.”

Trợ lý Hạ: “....”

Lúc này trợ lý Hạ mới hiểu rõ mọi chuyện. Quả thực cũng không có gì kì lạ, anh mặc nó một lần chỉ hận không thể để cho toàn thế giới biết đến.

Trợ lý Hạ không ngốc, Tổng Kỳ Thâm nguyện ý mặc cái áo sơmi màu hồng nhạt này là bởi vì Thiên Chi mua.

Về phương diện màu sắc, rất có thể bị ảnh hưởng do chiếc siêu xe màu hồng phần kia.

Mà vì sao lại bị ảnh hưởng.....

Lúc này trợ lý Hạ đang đi ở phía sau, ngay lập tức nổi lên một tầng da gà.

Thừa dịp Tổng Kỳ Thâm vẫn chưa lên tiếng nói tiếp, trợ lý Hạ liền mở miệng trước, “Nếu đã tặng cho ngài, đây chính là tâm ý của phu nhân, điều này chứng tỏ phu nhân vô cùng quan tâm đến ngài, trước đó còn cố tình hỏi tôi ngài yêu thích món quà gì nữa.”

Hiện giờ trợ lý Hạ mang khuôn mặt lạnh đi vượt mông ngựa, thoạt nhìn vô cùng chân thành và tha thiết, cũng cực kì có sức thuyết phục.

Tổng Kỳ Thâm khoanh tay lại, những ngón tay thon dài đặt trên cằm, cùi đầu xuống, không biết anh đang suy tư chuyện gì đó.

Nhưng thoạt nhìn, chẳng khác nào như đang suy nghĩ về chuyện tình yêu.

*

Nói chung hôm nay tâm tình của Tổng Kỳ Thâm xem như không tệ, cho nên anh không từ chối cuộc hẹn của Chu Duẫn Hành và Lâm Diễm Chi.

Hai người này đến đây là vì muốn bàn bạc một hạng mục nhỏ, thuận tiện hẹn nhau ăn một bữa cơm.

Tổng Kỳ Thâm không giống như trước đây trực tiếp đuổi khách, ngược lại còn dứt khoát đồng ý.

Lâm Diễm Chi nghe xong, thiếu chút nữa còn cho rằng mình đang nghe nhầm, anh ta chỉ đơn thuần hỏi thế thôi, anh ta cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần bị từ chối, nhưng không ngờ tới hạnh phúc lại đến quá nhanh như vậy.

Nhắc đến mới nhớ, từ lúc Tổng Kỳ Thâm trở về nước cho đến nay, mấy người bọn họ chưa từng chơi đùa điên cuồng thâu đêm như lúc xưa, hơn nữa sau khi lãnh giấy kết hôn, càng không có cơ hội gặp mặt con người này.

Cho nên với tình huống trước mắt, quả thực là một chuyện rất hiếm lạ.

Ba người bọn họ cũng không muốn đi xa, liền đặt một phòng bao ở nhà hàng đối diện Tổng Thị.

Ban đầu Lâm Diễm Chi cũng xem như là có kiên nhẫn chờ đợi, nhưng sau đó nhin không nổi nữa anh ta bắt đầu lên tiếng oán giận cùng với Chu Duẫn Hành, “Thực quá hối hận khi đã đi đến đây, tôi đường đường là Tiểu Lâm tổng mà phải chạy đến chỗ này gặp cái đồ mặt lạnh ấy à?”

Nhưng anh ta còn chưa kịp nói xong, ngược mắt nhìn lên liền bắt gặp cái người khoan thai đến chậm kia, Tổng Kỳ Thâm trực tiếp đẩy cửa bước vào,

đột nhiên anh ta liền trở quẻ, “Không tớ nói sai rồi, tớ không hề hối hận.”

Chu Duẩn Hành nghe thấy tiếng động lập tức nhìn qua, sững sờ một lúc.

“Tớ cho rằng cậu ta bị phơi nắng đến ám đầu mắt rồi, cậu ta thực sự đã mặc cái áo này sao?”

Bất chợt Lâm Diễm Chi xuất hiện một ý nghĩ, anh ta muốn tiến đến kiểm tra cái áo sơmi của Tống Kỳ Thâm, kết quả còn chưa kịp nghiêng người đưa ta đến trước mặt anh, ngay cả một sợi chỉ trên áo sơmi còn chưa đụng đến, thì Tống Kỳ Thâm đã nhú mày, không hề do dự trực tiếp hất tay anh ta ra.

“Để cái tay xa ra.”

“Ai nha, làm gì mà hung dữ vậy.” Lâm Diễm Chi không để ý nữa, lập tức ngồi xuống.

Chu Duẩn Hành cẩn thận quan sát, “Cái khác thì không nói nha Tống Kỳ Thâm, nhưng mà cái áo màu hồng nhạt này của cậu, quả thực rất giống với những chiếc váy hoa mà các bác gái hay mặc để khiêu vũ ở quảng trường đó, trông thật lòe loẹt.”

“Ai mà quan tâm đến việc lòe loẹt hay không lòe loẹt, người ta chỉ muốn biết có phải cái này do cô vợ nhỏ tặng hay không thôi.” Lâm Diễm Chi kéo dài thanh âm, giọng điệu vô cùng âm dương quái khí.

Tống Kỳ Thâm ngoài cười nhưng trong lòng không cười, lập tức bắn một ánh mắt đầy sâu sắc về phía ấy, “Nếu không thể nói được cái gì hay ho thì nên nói ít thôi, cậu không nói ra sẽ bị ghen chết à?”

Trong lúc dùng bữa, Chu Duẩn Hành chợt nhớ đến một chuyện, “Trước đó cậu nói sẽ dẫn Chi Chi đến đây, nhưng sau đó không nhắc đến nữa, dù sao cũng phải để bọn tôi gặp mặt một lần chứ.”

“Cậu thì biết cái gì, người ta vừa mới kết hôn, chỉ muốn hưởng thụ thế giới của hai người.” Lâm Diễm Chi nói lỏng cà vạt của mình, cười đến vẻ mặt cũng sáng ngời.

Trước đó Tổng Kỳ Thâm còn cường điệu nói với anh ta rằng chuyện này do ông nội Tổng sắp xếp. Nhưng xem ra hiện giờ, rõ ràng anh vô cùng vui sướng đến mức quên cả trời đất mới đúng.

“Chuyện này cũng là chuyện sớm muộn thôi, đến lúc ấy hãy bàn, gấp gáp cái gì?” Tổng Kỳ Thâm chỉ đơn giản trả lời lại một câu.

Anh vừa mới nói xong, lập tức lấy điện thoại ra chụp những món ăn đang đặt trên bàn.

Cũng không quan tâm đến việc có tắt âm thanh hay chưa.

Răng rắc rắc rắc, một tiếng rồi lại một tiếng nữa, vô cùng đột ngột, cũng cực kì vang dội, thậm chí còn phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng bao.

Chu Duẩn Hành đang dùng bữa, đột nhiên nghe thấy âm thanh này, thiếu chút nữa đã bị sặc đến chết.

“Cậu làm cái gì vậy!”

“Chụp hình gửi cho Chi Chi xem, có thể em ấy sẽ thích những món ăn ở đây.”

Lâm Diễm Chi: “.....”

Chu Duẩn Hành: “.....”

Có món ăn nào mà cô gái nhỏ nhà người ta chưa từng nếm qua đâu!

Ba người tụ họp nhanh cũng chia tay rất nhanh.

Sau khi Lâm Diễm Chi quẹt thẻ xong, liền vỗ vai Chu Duẩn Hành nói, “Các anh em, các cậu nhất định phải biết trân trọng tôi đây nhé, nếu mấy ngày tiếp theo các cậu còn có thể nhìn thấy tôi, xem như tôi thua.”

“Cậu đừng nói với tôi, cậu cũng muốn đi lãnh giấy kết hôn nha.”

Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, quả thực câu nói này chính là dành cho Tống Kỳ Thâm.

Đây rõ ràng là Chu Duẫn Hành đã nghĩ sai rồi.

“Cậu đi mà kết hôn, hiện giờ trông tôi giống muốn kết hôn lắm à, tôi ngu lắm sao?” Lâm Diễm Chi nói xong, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Anh ta quay đầu nhìn Tống Kỳ Thâm đang đứng ở phía sau, đôi phương lơ đãng liếc mắt nhìn anh ta một cái, lực sát thương vô cùng cao.

Lâm Diễm Chi không sợ anh, cho dù có chột dạ cũng trong một cái chớp mắt mà thôi, sau đó lại tiếp tục nói về đề tài đó, “Cái tên Lâm Thanh Lai kia sắp trở về, mẹ của tôi dùng cái chết để ép buộc tôi phải quay trở về Lâm thị, đến lúc ấy tôi sẽ bị nhốt ở nơi đó mấy tháng trời, đoán chừng Oanh Oanh ở Kim Đỉnh cũng quên mất tôi luôn.”

Nói đến đây, Lâm Diễm Chi có chút khinh thường, “Thực ra, việc này lão tử cũng không cảm thấy hiếm lạ.”

Nghe thấy ba chữ Lâm Thanh Lai, vốn dĩ hai người kia đang thông thả nhắc chân rời đi, bất chợt lại dừng bước một lúc.

Chu Duẫn Hành không muốn thảo luận đến chuyện riêng của nhà người ta, chỉ nói hai câu an ủi mang tính chất tượng trưng với Lâm Diễm Chi, “Cậu cũng nên thu tâm lại đi, trong thời điểm này mà còn quan tâm đến Oanh Oanh gì đó à? Tôi nhớ không lầm, hình như cô ta tên là Yến Yến không phải là Oanh Oanh.”

“Vậy hả?”

“Đợi một chút, con mẹ nó tại sao cậu lại nhớ rõ như vậy?”

Tống Kỳ Thâm bỏ hai người bọn họ qua một bên, anh nhớ đến bài đăng trước đó mà Lâm Thanh Lai từng đăng trong vòng bạn bè, dường như anh đang suy nghĩ điều gì đó.

—————-//—//—————-

* Tác giả có lời muốn nói: Tin, trợ thủ online!

Hôm nay Tiểu Tống sẽ mộng xuân một ngày nhé, cụ thể là mộng xuân cái gì, chương sau sẽ viết.

* Editor: Tình địch của anh xuất hiện

Chương 25: Heo con Bội Kỳ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thầu

“Lần này Lâm Thanh Lai về nước sẽ ở lại bao lâu?” Bước chân của Tống Kỳ Thâm hơi chậm lại, nghe Lâm Diễm Chi nói xong, anh liền quay người lại, trực tiếp lên tiếng hỏi.

Lâm Diễm Chi chỉnh lại áo vest của mình, mắt cũng không buồn nâng lên, “Nếu biết ở bao lâu thì tốt rồi, mẹ tôi cũng không cần đòi sống đòi chết ép buộc tôi như thế, có lẽ lần này anh ta trở về không ý định rời đi nữa.”

Về phía ba Lâm sau khi nghe tin Lâm Thanh Lai trở về, ông ấy vô cùng vui mừng, thái độ thể hiện rất rõ ràng.

Có thể việc liên quan đến tiếp quản nghiệp vụ và bàn giao công việc ở Lâm Thị, đoán chừng trong lần này sẽ dần dần được sáng tỏ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến mẹ Lâm lo lắng, vì vậy bà ấy cứ níu lấy Lâm Diễm Chi không buông.

Thậm chí lần trước bà ấy còn kéo theo một đám phú bà chị em tốt của mình, trực tiếp chạy vào phòng bao của hội sở cao cấp Kim Đỉnh, đứng trước mặt đám hồ bằng cầu hữu của Lâm Diễm Chi, nhéo lỗ tai của anh ta, lôi anh ta trở về nhà họ Lâm.

“Anh ta muốn trở về thì trở về đi, tôi cầu còn không được, dù sao ông già nhà tôi cũng rất chướng mắt tôi.” Lâm Diễm Chi mang dáng vẻ cà lơ phất

phơ, không đặt Lâm Thanh Lai ở trong lòng.

Sống ở đâu thì theo phong tục ở đó thôi.

Cũng không phải là thiếu tiền tiêu, hay là thiếu phụ nữ để chơi đùa đâu.

Cho dù như thế nào cũng phải kéo anh ta xuống bùn này.

Chu Duẩn Hành nghe thế cảm thấy có chút buồn cười, “Cậu có đi ra ngoài thì cũng đừng nói tôi là anh em của cậu nha, sống như Phật hệ* vậy, nói thế nào thì Lâm Thị cũng là của cậu, cậu nên thu tâm lại đi.”

(* Phật hệ: một cách sống giống như người tu hành nương nhờ nơi cửa Phật, ý chỉ sống thế nào cũng được, không cầu mong, không tranh cướp, xem nhẹ tất cả. Nguồn baidu.)

“Cậu đi mà thu tâm, tôi mà lo lắng việc này à?” Lâm Diễm Chi suy nghĩ, đôi chân mày đẹp nhướng lên, “Nếu ông già nhà tôi cắt viện trợ thì có sao đâu, mẹ tôi vẫn có thể tiếp tế cho tôi mà.”

“Nhìn cái giọng điệu này của cậu, nếu một ngày nào đó lâm vào cảnh túng thiếu, thì cũng đừng đến cầu tôi.” Chu Duẩn Hành nhắc chân đi về phía trước hai bước, trực tiếp sóng vai cùng Tống Kỳ Thâm, ngay cả một ánh mắt cũng lười bỏ thí cho Lâm Diễm Chi.

Lâm Diễm Chi tức giận hét to, “Cái tên họ Chu kia, cậu thật là quá đáng lắm, tôi còn chưa bị mẹ tôi ép đến chết thì đã bị sự khinh thường của cậu làm cho chết trước rồi đó.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Lâm Diễm Chi hiểu rõ Chu Duẩn Hành luôn đứng về phía mình, luôn ủng hộ mình.

Dù sao đám người của bọn họ cũng đã sống ở đại viện từ nhỏ đến lớn, bởi vì doanh nghiệp gia đình có mối quan hệ mật thiết với nhau, luôn giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa ở trên thương trường vẫn thường hay lui tới, mặc dù đã có mấy gia đình đã rời khỏi đại viện, nhưng việc này cũng không làm ảnh hưởng đến giao tình của bọn họ.

Chỉ là Lâm Thanh Lai lại là một trường hợp ngoại lệ trong đám người của bọn họ, thời điểm anh ta được đón đến đại viện, anh ta đã là một cậu thiếu niên hơn mười mấy tuổi.

Tính tình ôn hoà nhưng cơ thể gầy yếu. Cậu thiếu niên dáng vẻ cao gầy này, lúc nào cũng thích đọc lai độc vãng.

Anh ta là con trai của ba Lâm với người vợ trước.

Vợ trước là mối tình đầu của ba Lâm, Lâm Thanh Lai chính là kết tinh tình yêu của một cuộc nhân tự do, không có sự sắp đặt của gia đình.

Khi mới bắt đầu mọi chuyện luôn hoàn mỹ, vốn dĩ cuộc hôn nhân của bọn họ bị nhà họ Lâm phản đối, về sau do việc chênh lệch địa vị, cuộc sống vợ chồng liền xảy ra mâu thuẫn, mối quan hệ của bọn họ dần dần rạn nứt, khoảng cách càng ngày càng xa.

Cuộc hôn nhân này kéo dài không đến hai năm, cuối cùng cũng đi đến ly hôn. Người vợ trước không chịu nhượng bộ, lúc Lâm Thanh Lai còn nhỏ bà ấy đã mang anh ta rời đi.

Sau đó tin tức vợ trước đột ngột qua đời truyền đến, ba Lâm vì đau lòng cho con trai của mình, ông ấy đã đón anh ta trở về.

Nhưng khi ấy ba Lâm nghe theo sự sắp xếp của gia đình, tiến hành liên hôn. Ông cũng đã sớm có một người con trai khác, đó chính là Lâm Diễm Chi.

Theo lý mà nói, Lâm Diễm Chi chính là thiên thời địa lợi nhân hoà, trở thành thiếu gia của nhà họ Lâm.

Nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của Lâm Thanh Lai, quả thực đã khiến cho tinh thần của Lâm Diễm Chi trở nên sa sút, trông như một trái cà tím bị đập, vô cùng héo úa.

Có lẽ do mẹ Lâm che giấu quá tốt, trước đó chưa bao giờ đề cập đến việc này cho Lâm Diễm Chi biết.

Khi ấy vẫn còn trong độ tuổi thiếu niên nồng cuồng, quả thực Lâm Diễm Chi không hề đặt cái vị “Anh trai” này ở trong lòng, thậm chí trong nội tâm chán ghét như thế nào cũng đều thể hiện rõ ra bên ngoài.

Lâm Thanh Lai đối với sự khiêu khích của Lâm Diễm Chi, anh ta chỉ mỉm cười cho qua, lúc nào trên môi cũng mang một nụ cười ôn hoà.

Đây không phải là ngụ ý trang, rõ ràng người ta cũng không quan tâm đến Lâm Diễm Chi.

Tuy nói rằng mối quan hệ của Chu Duẩn Hành, Tiêu Lập và Tống Kỳ Thâm khá thân thiết, nhưng bọn họ cũng sẽ không ấu trĩ đến mức chán ghét Lâm Thanh Lai.

Có đôi khi bọn họ cũng sẽ mời anh ta đi chơi cùng, nhưng kết quả Lâm Thanh Lai luôn uyển chuyển từ chối.

Ý tứ này cũng thật quá rõ ràng.

Ngay từ đầu Chu Duẩn Hành luôn kiên định đứng về phía Lâm Diễm Chi, không có nguyên nhân gì khác, vì là anh em của nhau, cho nên giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

Khi ấy cả hai người vẫn còn học ở thành phố Ngân, độ tuổi cũng không quá lớn, hai chú gà con này học cùng một trường tiểu học, lúc nào cũng ngồi sát bên nhau, suy nghĩ đủ trò để trêu chọc Lâm Thanh Lai.

Nhưng lúc ấy, chỉ có một người từ đầu đến cuối sống rất yên tĩnh không muốn tham gia vào, đó chính là Tống Kỳ Thâm.

Cũng giống như hiện tại, vừa mới bắt đầu Tống Kỳ Thâm đã không nói một lời, cũng chẳng biết anh đang suy nghĩ cái gì nữa.

Lâm Diễm Chi đi ngang qua Chu Duẩn Hành muốn tiến đến khoác vai Tống Kỳ Thâm, nhưng lại bị người nọ lưu loát hất ra.

“Vừa mới nhắc đến Lâm Thanh Lai, hình như cậu có chút không ổn nhỉ.” Lâm Diễm Chi nói xong, còn dùng ánh mắt đánh giá Tống Kỳ Thâm một phen.

Tống Kỳ Thâm rũ mắt, lên tiếng giải thích hành động vừa rồi của mình, “Nơi công cộng cậu khoác vai tôi làm gì?”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng suy nghĩ của anh có chút bay xa.

Lâm Thanh Lai đối với ai cũng đều lạnh nhạt, ngược lại đối với Thiên Chi xem như còn có chút kiên nhẫn.

Vào thời điểm đó Thiên Chi là một trong số ít những người mà Lâm Thanh Lai gần gũi. Đương nhiên cũng không thể nói là quá gần gũi, chỉ xem như là bạn bè bình thường mà thôi.

Giống như lần trước Lâm Thanh Lai đăng tin trên vòng bạn bè chính là một tấm ảnh chụp chung với Thiên Chi.

*

Sau khi trở về Tổng thị, sau khi anh cùng Lâm Diễm Chi và Chu Duẩn Hành bàn bạc về hạng mục công việc xong, bọn họ vội nhón nháo chào tạm biệt.

Buổi chiều Tống Kỳ Thâm vẫn còn lịch trình, anh muốn trở về văn phòng nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì phải làm bài phỏng vấn, có lẽ trong quá trình phỏng vấn chắc chắn sẽ hỏi đến một số vấn đề cụ thể.

Về mặt nội dung, cho dù là riêng tư hay công khai, nó vẫn phải qua được sự kiểm tra của trợ lý Hạ.

Tống Kỳ Thâm cũng không trì hoãn quá lâu, vì chưa đến thời gian làm phỏng vấn, anh dứt khoát đi vào phòng ngủ, nơi đó chính là căn phòng riêng dành cho anh được đặt ở công ty, bình thường khi anh không trở về Nam Uyển, anh sẽ nghỉ tạm ở trong căn phòng này.

Bên trong phòng nghỉ không tính là quá rộng lớn, nhưng cũng không quá nhỏ. Những thứ như đồ dùng cần thiết hằng ngày, trong phòng đều có đầy đủ.

Cách bày trí trong phòng cũng vô cùng đơn giản, hoàn toàn dựa theo sở thích và phong cách của Tống Kỳ Thâm.

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm cũng không có ý định ở nơi này ngủ một giấc, chỉ muốn nằm nghỉ tạm một lúc mà thôi.

Nghĩ điều gì sẽ nằm mơ thấy điều ấy, từ sau khi ánh mắt anh dừng trên tấm ga trải giường lớn, trong tâm trí anh đột nhiên xuất hiện hình ảnh cô gái nhỏ nhẹ giọng rên rỉ trước đó.

Cũng với tấm ga trải giường màu trắng như thế này, mái tóc đen dài uốn xoắn của cô phủ lên trên, tất cả đều được phô bày ra.

Đen hay trắng đều là hai màu sắc đối lập, dưới sự tương phản của màu sắc, càng hiện rõ giá trị cao nhất của chúng. Khi ấy anh vẫn luôn chiêm giữ như vậy, sau đó từng giọt mồ hôi rơi xuống.

Dường như nơi phần eo của Tống Kỳ Thâm còn lưu lại cảm xúc đôi chân của cô đang bám chặt vào người mình, đột nhiên cửa phòng nghỉ lại bị đẩy ra.

Âm thanh khi cánh cửa mở ra đã đem tâm trí của Tống Kỳ Thâm từ cõi thần tiên quay trở về, không lưu lại chút gì.

Theo sau là giọng nói không mang theo bất kì cảm xúc nào của trợ lý Hạ vang lên, cực kì giống như một con robot đọc tài liệu, “Tổng tổng, đây là những câu hỏi một lúc nữa đối phương sẽ hỏi ngài, tôi đã lược bỏ những câu không thích hợp, chỉ giữ lại một số câu, ngài có thể xem qua một chút không? Dù sao cũng đã sắp đến giờ rồi.”

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm còn mơ hồ có chút chột dạ, nhưng giờ phút này đột nhiên mộng đẹp bị cắt đứt, anh cũng không quan tâm đến việc trợ lý Hạ có gõ cửa trước khi vào phòng hay không.

Anh không nói hai lời, trực tiếp cầm lấy bảng câu hỏi trong tay trợ lý Hạ. Cũng may Tống Kỳ Thâm không để lộ ra điểm nào khác thường so với trước đó, cho nên trợ lý Hạ không thể phát hiện ra điều gì.

Chỉ là trợ lý Hạ không biết có phải mình đang gặp ảo giác hay không.

Ngay lúc anh ta đẩy cửa bước vào, nhìn thấy dáng vẻ mà Tống Kỳ Thâm bày ra rất giống với dáng vẻ trước kia của anh ta.

Hơn nữa dáng vẻ này, gần đây trợ lý Hạ không mấy lạ lẫm với nó.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy, giống như đang mộng xuân vậy.

*

Thời tiết mùa đông càng ngày càng lạnh, những cơn gió lạnh thấu xương của vùng Siberia đang gào thét thổi từ phương Bắc đến tận phương Nam.

Thành phố Ngân cũng không ngoại lệ, cả thành phố rơi vào một đợt không khí lạnh giá, nó bất ngờ ập đến, dường như thành phố bị bao bọc trong một hầm băng khổng lồ, ngay cả máy điều hòa cũng không thể xua đi cái lạnh.

Tuy là như thế, nhưng cũng có một tin tức tốt.

Đài dự báo thời tiết của thành phố có nói, năm nay thành phố Ngân sẽ đón một trận tuyết đầu mùa. Cũng vì cái tin tức dự báo thời tiết này mà Thiên Chi háo hức rất lâu.

Cho nên trong suốt một tuần qua cô luôn trông ngóng, nhưng vẫn không thấy tuyết rơi.

Trong khoảng thời gian này, mỗi buổi sáng việc làm đầu tiên khi Thiên Chi thức dậy chính là vén rèm lên, quan sát động tĩnh ở bên ngoài.

Nhưng trên thực tế, mỗi một ngày mới bắt đầu, khi cô vén rèm phòng ngủ lên nhìn ra bên ngoài, trên mặt đất luôn khô ráo, không một chút ẩm ướt, còn không thấy bóng dáng của hạt tuyết nào.

Thấy rằng thời điểm tuyết rơi theo như lời dự báo thời tiết nói sắp qua đi, vốn dĩ trận tuyết này nên xuất hiện để mọi người còn có thể ngắm tuyết, nhưng đang tiếc chờ mãi vẫn không thấy đâu.

Cô cứ ôm hy vọng như vậy, cho nên không tránh khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối, cuối tuần này khi quay về Nam Uyển, cô có chút thất thần.

Thứ sáu Tống Kỳ Thâm tự mình đến đón cô, buổi tối anh nhìn thấy phản ứng chậm chạp của cô, nhìn rất khác bộ dạng thường ngày, trong lòng anh chợt sinh ra một ý đồ xấu, anh cố tình cọ xát vào người cô.

Giờ phút này, cuối cùng bản tính thương nhân của anh cũng đã lộ ra.

Trong lúc hành sự, Tống Kỳ Thâm hoàn toàn dùng cách thức áp chế và trêu chọc, ép Thiên Chi trong lúc mê mang cùng hỗn loạn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Vì câu nói thần kỳ của Thiên Chi mà làm bầu không khí trở nên trầm lặng một chút, Tống Kỳ Thâm đặt trán của mình lên trán cô, giọng nói vang lên trong đêm mùa đông, cực kì trầm thấp lại dễ nghe.

“Thích tuyết lắm sao?”

Lời nói này mềm mại như bông, từng sợi tơ gãi qua đầu quả tim của Thiên Chi, có chút ngứa ngáy.

Anh vừa dứt lời, giây tiếp theo liền hành động, khiến cho Thiên Chi không kịp phản ứng. Cô mím môi không nói lời nào, nhưng gương mặt nhỏ lại ửng đỏ.

Tất nhiên là vì một trận tuyết rơi.

(*Editor: cái này không phải là tuyết bên ngoài rơi đâu nha!! Mà là bé Chi đạt cao trào đó

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

)

Anh không biết nên khích lệ hay là nên bỏ mặc mới tốt nữa, nói tóm lại chỉ biết chấp nhận số mệnh, anh cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Từ đó về sau, Tống Kỳ Thâm vĩnh viễn sẽ không quên được dáng vẻ khổ sở này, một mực đòi đổi tấm ga trải giường.

Thực sự Thiên Chi quá mệt, sau khi mọi chuyện giải quyết xong cô khép hờ đôi mắt, cô còn nắm chặt cánh tay của anh dứt khoát nói chúc ngủ ngon, nhưng lại bị anh không chút lưu tình mà ngăn cản.

“Mọi thứ đã như thế này rồi, mà em còn ngủ được à?” Tống Kỳ Thâm nói xong lập tức dùng tấm chăn mỏng quấn lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô gái nhỏ ở cuối ghế sofa.

Anh đã nói như thế, Thiên Chi cũng không thể phản bác được nữa.

Dù sao phía bên đó đúng là trông có chút khó coi.

Thiên Chi kéo tấm chăn mềm lại, nhìn thân ảnh đỉnh đạc của Tống Kỳ Thâm không ngừng bận rộn.

Anh cúi người, gương mặt cũng rũ xuống, một bên sườn mặt được ánh đèn ngủ trên đầu giường chiếu vào gần như hoàn mỹ.

Hơn nữa động tác của anh vô cùng lưu loát.

Thời điểm Thiên Chi lại bị bế lên nhét vào trong ổ chăn, đột nhiên cô không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Bất chợt trong đầu cô có một ý tưởng nảy mầm, cho dù dùng cách nào cũng không thể ép nó xuống được, nó không ngừng điên cuồng sinh sôi nảy nở.

Cô thử gọi Tống Kỳ Thâm một tiếng, “Anh ơi.....”

Có lẽ do đêm đông ở tại Nam Uyển quá mức yên tĩnh, cảnh đêm cũng dần trở nên mơ hồ.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái nhỏ mang theo một chút mềm mại trước nay chưa từng có, so với lúc hai người cùng nhau làm bánh nhân thịt càng trầm bổng hơn.

“Hả?” Tống Kỳ Thâm vội đáp lời, động tác vén chăn chợt dừng lại một chút, “Anh ở đây, làm sao thế?”

“Em muốn xem TV, được không ạ?” Thiên Chi chỉ để lộ ra một đôi mắt hạnh sáng ngời, mà cầu xin anh.

Nhất thời lời từ chối đã lên đến miệng, Tống Kỳ Thâm lại nuốt nó trở về.

“Muộn lắm rồi.”

“Nhưng em ngủ không được.”

Đuôi chân mày của Tống Kỳ Thâm khẽ nhướng lên, giọng điệu ngả ngớn, “Vừa rồi anh đã làm đến đến như vậy, em vẫn không buồn ngủ sao?”

Nhất thời bầu không khí trở nên trì trệ.

Một giây, hai giây, ba giây.

Thiên Chi trầm mặc mất ba giây.

Sau đó, cuối cùng cô cũng đã lý giải được hàm ý trong lời nói của anh.

Cái kia...Tốt....

Cái kia....Có chỗ nào mà tốt hả!

Thiên Chi yên lặng dùng chăn che đầu mình lại, nhưng động tác vừa thực hiện được một nửa, Tống Kỳ Thâm lập tức cúi đầu ngăn lại.

Anh trực tiếp đưa cho cô một vật cứng ngắc, “Máy tính bảng thông minh điều khiển từ xa, em muốn xem cái gì chỉ cần bấm vào đó, sau đó nó sẽ trực tiếp chiếu lên màn hình lớn.”

Thiên Chi sợ Tống Kỳ Thâm sẽ đổi ý, cô vội vàng cầm lấy máy tính bảng, nửa ngồi nửa nằm.

Sau đó cô cúi đầu nhìn nó, trực tiếp bấm vào giao diện tìm kiếm trên màn hình.

Cái này rõ ràng chính là hệ thống mạng gia đình.

“Em muốn xem phim hoạt hình, trong đây có không ạ?” Thiên Chi lướt lướt, phát hiện bên trong chỉ có một số video thời sự trông rất nghiêm túc, không có video giải trí nào.

“Chắc là có.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng, muốn vén chăn ngồi dậy, sau đó không biết lại nghĩ đến điều gì, chỉ nhướng người lên, mở cái tủ ở đầu giường ra, nghiêng người kiểm tra một chút.

Thiên Chi không để ý đến động tác nhỏ này của anh, giọng nói của cô thể hiện rõ sự vui vẻ, “Em muốn xem heo con Bội Kỳ, hôm nay em phải xem liền mấy tập mới được!”

(* Heo con Bội Kỳ là bộ phim hoạt hình paige pig.)

Sau một khoảng thời gian khá lâu, Thiên Chi không nghe thấy Tống Kỳ Thâm lên tiếng, ngay cả việc mở lời muốn giúp đỡ cũng không có.

Cô đã tìm thấy được bộ phim heo con Bội Kỳ mà mình yêu thích, sau đó cô ngược mắt lên nhìn anh.

Đôi mắt đào hoa của Tống Kỳ Thâm rũ xuống, tiếp đến anh lại liếc mắt nhìn cô, cười như không cười, “Cái gì mà cười hay không cười hả?”

Thiên Chi: “.....”

—————//———

* Tác giả có lời muốn nói: # Hôm nay là phân đoạn Tổng khổng tước hoa
hoè loè loẹt lại bắt đầu phát sóng#

Chương 26: Món đồ Trong tủ đầu giường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi nghe xong những lời nói này của Tống Kỳ Thâm, ban đầu không hiểu gì, sau đó từ từ suy ngẫm lại, đem lời nói ấy suy nghĩ một phen.

Sau khi xâu chuỗi lại mọi việc, cuối cùng cô cũng hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Tống Kỳ Thâm.

Con người này thực sự....

Cô gái nhỏ đón nhận ánh mắt đầy ngả ngớn của anh, không biết mình nên nói cái gì mới tốt.

Một mặt Thiên Chi thâm cảm thán đại não của Tống Kỳ Thâm quá kinh người, mặt khác lại cảm khái tốc độ giải mã của mình thật nhanh, hiệu suất quá cao.

Cho nên.

Từ trước đến nay anh chưa từng xem phim hoạt hình sao!

Lại còn liên tưởng đến những từ ngữ như vậy.

Chỉ điểm này thôi, Thiên Chi cảm thấy bản thân mình hoàn toàn “Bội phục” anh sát đất.

“Anh nghĩ đi đâu vậy..... Đây là tên phim hoạt hình.” Thiên Chi nhấn nhạ gần nửa ngày, mới thốt ra được một câu như vậy.

Nói xong, cô duỗi thẳng cánh tay chỉ về phía màn hình chiếu đối diện đầu giường, ý bảo anh hãy nhìn xem.

Trên màn hình to lớn, đúng lúc này xuất hiện hình ảnh heo con Bội Kỳ. Sau đó, tiếng nhạc vui tai vang lên.

Tên bộ phim hoạt hình cũng dần dần hiện rõ lên.

Heo, con, Bội, Kỳ bốn cái chữ to đùng rất dễ làm người ta phải chú ý đến.

Căn bản không phải như lời anh vừa nói cái gì mà cười hay không cười....

Tổng Kỳ Thâm xoay người, nghiêng đầu nhìn hình ảnh xuất hiện trên màn hình lớn, trông anh như đang nghiêm túc quan sát.

“Ồ, thì ra là vậy.”

Tổng Kỳ Thâm tận lực kìm nén giọng nói réo rắt của mình trầm xuống một chút, âm cuối còn nhẹ kéo dài ra.

Một bộ dạng như hoàn toàn bình tĩnh đại ngộ.

Rồi sau đó.

Anh cười như không cười, khoé môi nhẹ cong lên rồi biến mất.

Bởi vì ánh đèn ngủ mờ ảo trong phòng, cùng với ánh sáng nhàn nhạt của màn hình đối diện giường.

Giờ phút này, trên khuôn mặt Tổng Kỳ Thâm ánh lên một vết mờ nhạt, không quá đậm cũng không quá rõ ràng.

Thiên Chi cảm nhận được sự vui sướng như có như không của anh.

Ngừng lại một chút, cô không muốn lên tiếng giải thích thêm điều gì nữa.

Ngay sau đó, Thiên Chi nhường người ngồi dậy, nửa ngồi nửa nằm.

Cô kéo tấm chăn cao lên, chỉ để lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Cuộn tròn thành một cục, ngồi xếp bằng hai chân, lưng ngã về phía sau, trên đầu giường đã lót sẵn một cái gối mềm, cái tư thế vô cùng thoải mái.

Tuy rằng hầu hết thời gian hai người gặp mặt nhau chỉ vào ngày cuối tuần, nhưng trải qua một khoảng thời gian sống chung bọn họ đã tìm ra được nhiều phương pháp để ở cùng nhau.

Cũng giống như hiện giờ, Tống Kỳ Thâm thông qua thời gian sống chung với Thiên Chi, anh có thể dễ dàng nhìn ra được cô gái nhỏ này lười biếng đến mức nào.

Hiện tại còn nằm làm ỏ như vậy, trông đáng vẻ rất hưởng thụ.

Cuối cùng Tống Kỳ Thâm xốc một góc chăn bên phía của mình lên, sau đó tiến vào trong, nửa ngồi nửa nằm bên cạnh cô gái nhỏ, anh cùng Thiên Chi xem cái thứ gọi là phim hoạt hình gì đó.

Từ 800 năm trước, Tống Kỳ Thâm đã không hoang phí quá nhiều thời gian vào việc xem TV rồi. Ngoại trừ những video có liên quan mật thiết đến hạng mục công việc thì anh không bao giờ xem bất kì bộ phim dài tập nào.

Thứ nhất là không có thời gian.

Thứ hai là không có hứng thú.

Cho nên, hiện giờ nhìn thấy Thiên Chi chăm chú xem phim như vậy, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có, bộ dạng vô cùng nghiêm túc, còn cực kì tập trung tinh thần.

Đồng thời anh cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng sau khi đem sự nghi hoặc

này đặt lên người cô, quả thực không khó để lý giải được nó.

Quả thực Thiên Chi phim vô cùng nghiêm túc.

Máy tính bảng ở đây kết nối trực tiếp với mạng, chỉ cần tìm kiếm đơn giản một chút, lập tức sẽ phát hiện ra có nhiều bộ phim hoạt hình đã được cập nhật tập mới nhất.

Lúc trước khi Thiên Chi ở trong phòng ngủ, thậm chí là trước giờ ăn, hay là trong lúc ăn cơm, cô luôn vừa ăn vừa xem vài đoạn video ngắn.

Nếu không cô sẽ có cảm giác ăn cái gì cũng không ngon miệng.

Thiên Chi cứ nhìn chăm chú vào màn hình máy chiếu như vậy, một chút ánh mắt dư thừa cũng không cho Tống Kỳ Thâm.

Trong lúc cô vừa cười vừa tập trung xem Bội Kỳ và George, đột nhiên cô mới nhận ra.

Không biết Tống Kỳ Thâm từ khi nào đã ngồi cạnh bên cô, còn cùng cô xem phim hoạt hình.

Thiên Chi lặng lẽ liếc mắt nhìn qua, chỉ nhìn thoáng qua một bên sườn mặt của anh.

Thoạt nhìn xem như cũng khá chăm chú, nhưng không biết anh đã xem bao lâu rồi.

“Bọn chúng....”

Thiên Chi háng giọng một cái, gọi Tống Kỳ Thâm một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng động liền nhìn sang, sau đó một lần nữa nghe thấy giọng nói tinh tế của cô gái nhỏ vang lên.

“Có phải trông rất dễ thương đúng không?”

Cô cảm thấy mình vẫn nên đặt một câu hỏi mang tính chất tượng trưng với anh một chút.

Chỉ là dò hỏi một chút mà thôi, Thiên Chi không trông mong vào việc Tống Kỳ Thâm sẽ trả lời một câu nào quá hoa mỹ.

Bởi vì cũng đã khuya, cho dù bên trong Nam Uyển rộng lớn không có người nào khác, nhưng Thiên Chi vẫn nói nhỏ tiếng.

Rất nhẹ, tựa như lông vũ.

Tống Kỳ Thâm nghiêng đầu nhìn chú heo con trên màn hình một lúc, đột nhiên anh ý thức được một sự thật.

“Trông cũng ổn.”

“Thực ra em rất thích màu hồng đúng không?”

Tuy rằng trước đây có một chút trăn trở và hiểu lầm trong việc này.

Nhưng Tống Kỳ Thâm hiểu rõ, đoán chừng Thiên Chi vẫn còn mang một chút tâm hồn thiếu nữ.

Dù sao bộ phim heo con Bội Kỳ này, nhìn phong cách vẫn mang hơi hướng hường phần đáng yêu.

Sau khi suy tư xong, Tống Kỳ Thâm không đợi Thiên Chi trả lời, anh nói thẳng vào vấn đề, “Chiếc xe trong gara kia khi nào em muốn sử dụng đây?”

Thiên Chi theo bản năng lên tiếng phản bác, “Chói lọi quá...”

“Chói lọi cũng không có sao, lần tới trợ lý Hạ sẽ dẫn em đến đó tháo lớp keo xe ra, sau đó đem nó đi phun sơn, sơn lại một lớp màu mới.” Dừng một chút, Tống Kỳ Thâm còn nói thêm, “Hay là khi nào có thời gian rảnh, anh sẽ dẫn em đi.”

Thiên Chi gật đầu, sau đó cô chợt nhớ đến một vấn đề quan trọng mang tính chất trí mạng, “Em đã thi bằng lái được ba năm.”

“Ừ.”

“Nhưng trong ba năm qua em một lần cũng không dùng đến.”

“.....”

Ý này chính là, cô vốn dĩ cũng muốn lái xe, chỉ là trong khoảng thời gian này, cô không dám tùy tiện cầm tay lái.

Lời nói này của Thiên Chi không hề sai. Sau kỳ thi tuyển sinh đại học cô không đi du lịch nơi nào cả, cho nên cô tự đăng ký cho mình một khoá học lái xe, dành hai tháng nghỉ hè nhà rồi để học, cô thi đậu bằng lái cũng không thông báo với ai, cứ như vậy bằng lái xe đã nằm trong tay cô.

Nhưng từ sau khi có bằng lái, Thiên Chi đối với cái hứng thú này cũng giảm đi một chút.

Tựa như một quả khinh khí cầu được thổi phồng lên, sau khi kiên trì đi đến giây phút cuối cùng, nó sẽ dần dần xì hơi.

“Nếu có thời gian rảnh rồi anh sẽ dẫn em đi.” Tống Kỳ Thâm nhếch môi, bắt động thanh sắc tiến đến gần cô gái nhỏ.

Từ sau khi Thiên Chi trả lời xong, liền quay đầu nhìn chăm chú về phía màn hình lớn, cho nên cô đối với hành động đánh lén này của Tống Kỳ Thâm, không hay biết gì cả.

Chẳng biết trải qua bao lâu, cô cảm thấy có chút buồn ngủ.

Bởi vì mỗi tập phim không quá dài, sau khi xem liên tục mười tập cũng đã đến đi phần cuối.

Thiên Chi cầm máy tính bảng cứng ngắc lên, chuyển qua vài bộ phim, không tìm thấy bộ nào mà cô tương đối cảm thấy yêu thích nữa.

Trong lúc cô dùng chân quần chặt lấy mình, chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, Tống Kỳ Thâm nhận lấy máy tính bảng trong tay cô, đầu ngón tay thon dài lướt trên màn hình.

“Anh không buồn ngủ sao?” Mái tóc xoăn của Thiên Chi tùy ý khoác trên vai, cô nghiêng người qua, hạ cái gối dựa xuống, sau đó còn dùng tay vỗ mạnh trên mặt gối.

“Ừ, em ngủ trước đi, hay là em có muốn xem phim với anh không?”

“Em nằm trước nha, nhưng mà anh muốn xem phim gì vậy?”

Vốn dĩ Thiên Chi cảm thấy hơi mệt mỏi, còn có chút buồn ngủ, nhưng cô không khỏi tò mò khi nhìn thấy Tống Kỳ Thâm chủ động muốn xem phim.

“Dạo chơi công viên ma.”

Thiên Chi nghe xong còn chưa kịp hồi phục tinh thần, vừa rời trong nhà vẫn luôn yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai đầy sợ hãi.

Trên màn hình lớn tối đen như mực bỗng nhiên xuất hiện một ánh sáng chói loá.

Nhưng việc này chỉ là một sự việc xảy ra trong chớp mắt mà thôi.

Ánh sáng dần trở nên ảm đạm, cuối cùng chuyển thành một màu sắc trông rất quỷ dị.... Màu đỏ.

Màu đỏ sẫm đầy kinh dị dần lan toả và bao phủ toàn bộ căn phòng ngủ.

Tiếng thét chói tai đột ngột khi ấy vào giờ phút này lại biến thành tiếng đút quăng.

Hiệu ứng này vô cùng kinh điển, đây là những thủ pháp thường áp dụng trong phim kinh dị.

Dùng âm nhạc ma mị để trợ giúp cho bầu không khí của bộ phim.

Thiên Chi bị dọa sợ không nhẹ, sau khi cô khẽ hô lên một tiếng, cô vội chui vào trong ổ chăn, cái đầu nhỏ cũng chôn chặt bên trong, làm thế nào cũng không lên tiếng.

Tổng Kỳ Thâm cúi người đến, “Sao thế?”

Theo sau anh giơ tay đem khuôn mặt cô từ trong chăn ra ngoài.

Thực ra Thiên Chi ngay cả một cái hình ảnh cũng chưa nhìn thấy, chỉ nghe thấy âm thanh mà thôi, muốn hỏi cô có sợ hãi hay không, khẳng định là có.

Thiên Chi vẫn không trả lời, âm thanh từ màn hình lại một lần nữa vang lên, đột ngột phát ra.

Trực tiếp hướng thẳng vào trong lỗ tai cô, cho dù không muốn nghe cũng không được.

Chôn đầu như vậy còn chưa đủ, cô dùng hết sức lực hướng về phía Tổng Kỳ Thâm, đôi tay cô nắm chặt cánh tay của anh không buông.

Giọng nói trầm thấp của Tổng Kỳ Thâm lại lần nữa nặng nề vang lên, “Sợ à?”

“Khủng bố quá đi... Buổi tối anh nhất định phải xem cái thể loại này sao?” Giọng nói ấp úng của cô gái nhỏ truyền đến.

“Được rồi, anh không xem nữa.” Dường như Tổng Kỳ Thâm nghe xong lời nói của cô, anh cũng cảm thấy có chút không ổn, lúc này anh mới chậm chạp tắt bộ phim đó.

Nhưng tâm lý của Thiên Chi không mạnh mẽ như vậy.

Trước kia khi chuẩn bị nhập học, trong kỳ nghỉ hè nhà trường có tổ chức đi chơi công viên giải trí, cô không bao giờ dám bước vào ngôi nhà ma, cho dù cô biết rằng bên trong đó đều là giả.

Màn hình lớn đã được tắt, âm thanh và ánh sáng đều đồng loạt biến mất.

Cái đèn ngủ trên đầu giường cũng bị Tống Kỳ Thâm tắt đi.

Lúc trước cái tấm rèm mỏng còn có thể nhìn thấy loáng thoáng sườn núi ở phía xa xa, nhưng không biết từ khi nào bên trong căn phòng này đã được Tống Kỳ Thâm treo thêm một cái màn làm từ bông. Hiện giờ ánh sáng bên trong căn phòng dần trầm xuống, màn cửa được đóng kín, tấm màn dày đến mức một tia sáng cũng không thể tiến vào.

Trong một khoảng thời gian ngắn, bốn phía hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Thiên Chi nghe thấy động tĩnh Tống Kỳ Thâm nằm xuống, đôi tay cô nắm chặt cánh tay anh thực sự không thể dễ dàng để cử động, cho dù không thể cử động cô cũng không chịu buông tay.

Bởi vì quá sợ hãi, tuy rằng cô không suy nghĩ về nó nữa, nhưng cô vẫn không thể quên đi được cảm giác đó.

Mặc dù có đôi khi cố tình không muốn nghĩ đến, nhưng những tình tiết trước đó không ngừng mãnh liệt xuất hiện trong đầu cô.

Thiên Chi nhắm mắt lại thầm trấn an bản thân, chợt phát hiện ——

Mặc kệ như thế nào, cũng còn may Tống Kỳ Thâm vẫn có chút đáng tin.

Anh ở gần trong gang tấc, hơi thở bao phủ bên người, làm cho người ta mơ hồ cảm thấy yên tâm.

Thiên Chi nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi càng ngày càng tiến đến gần..

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khế.

Không lớn không nhỏ, nhưng khi vang lên trong căn phòng này lại trở nên rất rõ ràng, vô cùng thu hút sự chú ý của người khác.

“Nhớ nắm chặt lấy tay anh, đừng buông ra nha.” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm cực kì thiện giải nhân ý. Sau đó anh đem cánh tay còn lại hướng về phía Thiên Chi, vòng cánh tay qua người cô, trong nháy mắt anh đem cô gái nhỏ ôm sát vào trong lồng ngực mình.

“Chẳng phải nói sợ à, như vậy mới ngủ yên giấc được.”

Lời nói này của anh nghe ra không có ý gì xấu xa, trái tim Thiên Chi đập nhanh trong chốc lát, cô còn cảm thấy gò má của nóng lên không thể kiểm soát được nữa, tựa như thủy triều luân phiên dâng lên, lao nhanh vô tận.

Cô bắt chập đở mặt, cũng không từ chối, sau khi nỗi sợ hãi bất ngờ đã qua đi, một lần nữa cảm giác buồn ngủ ập đến, nó cứ cuộn cuộn kéo đến.

Đây không chừng chính là phản ứng của một người sau khi bị hốt hoảng, cả thân thể sẽ tự điều chỉnh theo bản năng, ngủ có thể làm cho người ta an tâm hơn.

Thiên Chi ngoan ngoãn cuộn mình lại, nghe Tống Kỳ Thâm không ngừng lải nhải bên tai.

Cô mắt nhắm mắt mở, cảm thấy bên tai có một con muỗi bay quanh, “Vo ve” không ngừng, hình như không có ý định dừng lại.

Trong lúc cô chỉ trả lời qua loa có lẽ.

Bỗng nhiên Tống Kỳ Thâm nói một câu như thế này, “Ngày mai rảnh rồi chúng ta đi dạo siêu thị một chuyến nhé.”

“..... Vâng.” Thiên Chi mơ mơ màng màng đáp.

Anh dừng một chút, tựa như đang giải thích, cũng giống như đang diễn tả một sự việc rất bình thường.

Anh còn cố tình kề sát vào tai cô, chậm chậm nói, “Món đồ trong tủ đầu giường không còn nhiều.”

“.....”

Đột nhiên Thiên Chi không còn mơ hồ nữa.

*

Ngày hôm sau theo thường lệ Tổng Kỳ Thâm muốn dậy sớm để đi chạy bộ, nhưng vì buổi tối hôm qua gây ra một số việc cần phải bồi thường thiệt hại, Thiên Chi rất hiếm khi dùng một chút tiểu xảo của mình, cô nhỏ giọng lên tiếng thương lượng với anh, chỉ mong muốn mình không cần phải đi chạy bộ là được rồi.

Ban đầu Tổng Kỳ Thâm từ chối, tất nhiên anh cũng biết cái tâm tư nhỏ này của Thiên Chi.

Bán sơn Nam Uyên của thành phố Ngân rất gần với thành Nam, đây cũng chính là nơi có công trình kiến trúc xanh hoá hoàn hảo nhất.

[Click để xem ảnh](#)

(Bán sơn: nhà được xây dựng ở giữa lưng chừng núi.)

Gần núi kề biển, có một rừng cây tùng rộng lớn.

Buổi sáng chính là lúc không khí trong lành nhất.

Lần trước anh đã dẫn Thiên Chi chạy bộ một lần, đoán chừng khi ấy cô đã muốn lên tiếng từ chối, nhưng sau đó cô lại mang tâm trạng muốn trải nghiệm một chút, cho nên cô mới chạy bộ cùng anh.

Có thể là do sau khi trải nghiệm xong kết quả đã không như ý mình mong muốn.

Cô gái nhỏ cúi đầu, từ khi ấy không nói lời nào với anh nữa, thái độ cũng rất rõ ràng.

Sau khi suy nghĩ xong liền hồi phục lại tinh thần, Tống Kỳ Thâm nghĩ đến việc vừa rồi giọng điệu của Thiên Chi mang hơi hướng thương lượng với mình.

Nếu nói là giọng điệu thương lượng, không bằng nói là làm nũng thì đúng hơn.

Cũng không biết có phải do trước đó cô đã sớm chuẩn bị ổn thoả hay không, Thiên Chi chỉ cần gọi anh vài tiếng anh ơi.

Rồi sau đó ——

Lời từ chối vừa lên đến miệng đã bị Tống Kỳ Thâm một lần nữa nuốt trở vào.

Nhìn bộ dạng khó xử này của cô, Tống Kỳ Thâm đột nhiên lại không muốn gây khó dễ cho cô nữa.

Nhưng chờ anh chạy bộ trở về Nam Uyển, đi vào phòng tắm ở tầng trệt tắm rửa một phen, thay quần áo ở nhà, chậm rãi đi lên tầng hai, anh phát hiện hoá ra cô gái nhỏ thích ngủ nướng kia đã thức dậy.

Thiên Chi đưa lưng về phía anh, ngồi xếp bằng trên tấm thảm lông ở phòng khách tầng hai, thân mình hơi nghiêng về phía trước, lộ ra đường cong duyên dáng, sau đó lại lộ ra một nửa phần cổ trắng nõn.

Dường như cô đang mở thứ gì đó, trước mặt cô bày ra một cái thùng giấy to.

Dáng vẻ vội vàng nhưng vô cùng vui sướng, lại còn rất chăm chú.

Thậm chí khi anh bước lên lầu tạo ra tiếng động, cô cũng không phát hiện ra.

Tổng Kỳ Thâm quan sát cô rất lâu, theo sau anh nhấc đôi chân dài đi về hướng đó.

Chờ đến lúc tiến đến chỗ của Thiên Chi, anh hơi cúi người xuống, lúc này mới lên tiếng, “Em đang làm cái gì đó?”

Vốn dĩ Thiên Chi vẫn lo làm việc của mình, đột nhiên không kịp phòng bị lại nhìn thấy một cái bóng đen, hàng lông mi dài mảnh kiết run lên.

Nhưng cũng còn may.

Bởi vì đã quá quen thuộc với giọng nói này, trong nháy mắt Thiên Chi đã lấy lại bình tĩnh, “Em đang kiểm tra nước ép blueberry.”

Ban đầu Tổng Kỳ Thâm khá tò mò, nhưng giờ phút này, đôi mắt anh híp lại, thần sắc vô cùng vi diệu.

“Cái gì mà nước ép blueberry?”

“Nước ép nhập khẩu, uống rất ngon.” Thiên Chi vừa nói vừa cầm lên một chai, bao bì tinh tế, chai thủy tinh trong suốt bóng loáng.

Sáng nay Thiên Chi vốn còn đang ngủ nướng, bỗng nhiên tiếng chuông cửa ở dưới tầng trệt không ngừng vang lên, từ cửa sổ tầng dưới truyền vào.

Cô không muốn chú ý đến, kết quả một giây sau, điện thoại lại bị oanh tạc.

Sau khi nhận điện thoại, đầu dây bên kia nói cô có hàng chuyển phát nhanh. Thiên Chi mới đột nhiên nhớ đến, trước đó mình có đặt mua nước ép blueberry từ một cửa hàng được đánh giá rất cao.

Thời gian dự kiến giao hàng đã đến không sai không lệch, chính là vào cuối

tuần này.

“Hình như gửi hàng đến đây mất rất nhiều thời gian nhỉ, nhưng may quá, một chai cũng không bị bể.” Thiên Chi vừa nói vừa đếm số lượng.

Gửi đến đây.

Món đồ này do người khác gửi đến đây.

Tổng Kỳ Thâm bất động thanh sắc mà nhướng mày.

“Đừng uống loại thức uống này.” Tổng Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng.

“Dạ?” Anh bất thành linh thốt ra những lời nói này, đã thành công hấp dẫn lực chú ý của Thiên Chi.

Cô gái nhỏ không hiểu rõ nguyên nhân, đôi mắt hạnh mở to, cứ nhìn anh như vậy.

Tổng Kỳ Thâm chỉ nhàn nhạt nói, “Sữa bò uống không ngon à? Không phải em rất thích uống sữa bò nhất sao, cho nên uống sữa bò là được rồi.”

Giọng điệu của anh vẫn giống như thường ngày, nhưng sắc mặt lại để lộ ra một chút cổ quái.

“Em cũng rất thích uống nước ép blueberry nha.” Thiên Chi chớp chớp mắt, không để tâm đến câu nói vừa rồi của anh.

Tổng Kỳ Thâm trầm mặc một lúc, “Cho dù có thích cũng uống ít thôi, vẫn nên uống sữa bò nhiều hơn.”

Thiên Chi gơ tay, gỡ nhẹ tóc của mình, cô cảm thấy hôm nay Tổng Kỳ Thâm phá lệ nói chuyện không đâu vào đâu.

Thực ra là có nguyên do cả đấy, nhưng chỉ có bản thân Tổng Kỳ Thâm mới hiểu rõ mà thôi.

Nếu như anh nhớ không lầm.

Nhà họ Lâm có một chuỗi sản nghiệp vườn blueberry ở nước ngoài, hơn nữa sản lượng blueberry tại Châu Âu rất nhiều. Mà Lâm Thị lại sản xuất rượu blueberry, còn có cả nước ép blueberry, chúng được phân phối và tiêu thụ ở nước ngoài, cho nên cũng xem như là một phần nhỏ trong kinh doanh của Lâm thị tại thị trường nước ngoài.

Mấy năm nay Lâm Thanh Lai đều sống ở nước ngoài.

Việc kinh doanh của Lâm thị ở nước ngoài, trùng hợp lại do anh ta toàn quyền quản lý.

Chương 27: Nhu yếu phẩm cần thiết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Nhìn sắc mặt của Tống Kỳ Thâm vẫn như trước đó, Thiên Chi tiếp tục vì nước blueberry của mình mà giải thích ——

“Vấn đề không nằm ở việc uống ít hay uống nhiều nha, anh xem em đang đếm có bao nhiêu chai nè, đều là hàng mới sản xuất nhưng thời hạn sử dụng thật ngắn.”

Cô lại lên tiếng cam đoan.

“Nếu để trong tủ lạnh cũng không thay đổi được gì, bởi vì hạn sử dụng đã mặc định như thế rồi.”

“Chỉ trong vài ngày là em có thể giải quyết xong số nước này.”

“Thật vậy à.”

Bởi vì nó được sản xuất ở nước ngoài rồi sau trực tiếp vận chuyển bằng đường hàng không về đây.

Quả thực giá thành rất cao, không chỉ về chất lượng mà còn vì cước phí vận chuyển.

Xem như ngày thường Thiên Chi cũng hay tiêu tiền, nhưng tại thời điểm thanh toán hoá đơn vận chuyển đó, da thịt giống như bị cắt đi một miếng,

đau lòng mắt mấy giây.

Liên quan đến phương diện này, hiếm khi thấy Thiên Chi nói nhiều như vậy. Cô tự tin rằng mình nói rất có đạo lý, còn giải thích rất ổn.

Nhưng vì như vậy, cô phát hiện ánh mắt của Tống Kỳ Thâm càng trở nên cổ quái.

Cũng không biết anh đã nghe thấy cái gì mà trông sắc mặt có chút thối.

Anh bước về phía trước, cúi xuống gần hơn, khuyu một đầu gối xuống, lấy một chai nước ép từ trong thùng giấy ra, bắt đầu cẩn thận quan sát đánh giá nó.

Cái tư thế này, cái động tác này, còn có cái ánh mắt này nữa.

Với những đầu ngón tay thon dài rõ ràng đặt trên thân chai.

Không có ngoại lệ, dáng vẻ này rất giống với dáng vẻ khi anh đứng quan sát ở tủ bát sứ Thanh Hoa khi ấy, không mấy khác biệt.

Chỉ có điều, khi ấy là dáng vẻ chăm chú cẩn thận.

Mà hiện giờ, đầu tiên anh cầm nó trong tay, rồi sau đó tùy ý ước lượng nó, còn quan sát cái nhãn hiệu nhỏ dán dưới đáy chai nước ép blueberry, trông thế nào cũng cảm thấy rất qua loa.

Tuy rằng Tống Kỳ Thâm vẫn chưa lên tiếng nói gì, nhưng Thiên Chi vẫn cảm nhận được.

Chân mày trên khuôn mặt anh dầm dề nhíu chặt, thể hiện một sự ghét bỏ nhẹ.

Tựa như một giây tiếp theo, anh sẽ đem chai nước blueberry này ném về phía kia.

Làm sao vậy.

Chẳng lẽ nước ép blueberry này thành tinh hay sao! Vì sao..... Có thể làm cho anh chán ghét như vậy?!

Hay nói đúng hơn..... Anh dị ứng với trái blueberry.....?

Nhưng việc này hoàn toàn không liên quan nha, cô mua chúng không phải để cho anh uống, nếu như anh bị dị ứng càng không có khả năng dùng nó.

“Vớ lại.....”

Cô gái nhỏ nặng nề lên tiếng còn cường điệu ——

“Em vất vả lắm mới mua được chúng đấy, còn chi rất nhiều tiền, mà anh chỉ cho em uống một chút, như vậy không có đạo lý gì cả.”

Sau khi Thiên Chi lẩm bẩm nói một câu, động tác của Tống Kỳ Thâm lập tức khựng lại một chút.

“Mua?”

Cho nên không phải là được tặng, rõ ràng do chính cô tự mình mua.

Suy nghĩ đến việc này, Tống Kỳ Thâm không khỏi cười khế, ồ một tiếng.

Lúc này anh không còn suy nghĩ vớ vẩn nữa, nhưng lại một lần nữa nghe thấy giọng nói của cô gái nhỏ vang lên ——

“Không mua, chẳng lẽ còn có thể đi cướp được à?”

Trong giọng nói của Thiên Chi có ý tứ muốn đuổi người, “Anh tránh ra một chút, em muốn chụp một tấm hình feedback, chuẩn bị viết một lời bình luận khen ngợi cho người bán hàng.”

Tống Kỳ Thâm một mực lượn lờ bên cạnh, còn giả vờ giả vịt xem xét, cho

dù cô muốn không chú ý đến cũng không được.

Cô không thể tìm được góc chụp đẹp, bởi vì đã bị thân hình cao ráo của anh che chắn hết cả rồi.

Từ sau khi Tống Kỳ Thâm nghe cô nói xong, tầm mắt nặng nề đảo về phía đó, rồi rũ mắt liếc nhìn cô, “Chụp hình feedback cho người bán hàng là đủ rồi, còn phải viết bình luận khen ngợi nữa à?”

Câu nói vừa rồi như thế nào nhỉ?

Bình luận khen ngợi cái gì?

Ừm.

Một bình luận khen ngợi thật sâu sắc à.

[Click để xem ảnh](#)

Đột nhiên anh nhớ đến tô mì trước đó mình đã nấu cho cô.

Thiên Chi ôm sự mong chờ, cuối cùng đổi lại là sự thất vọng, lập tức chau mày, ngay cả khuôn mặt nhỏ cũng nhăn lại.

Tuy rằng trước đó là như vậy, cô cũng không nói gì cả, nhưng từ sau việc ấy cô không còn tiếp tục yêu cầu anh làm bất kì món ăn nào nữa.

Có một số chuyện không cần thiết hiểu quá thấu đáo, cho dù không nói ra vẫn sẽ biết được.

Đại khái bình luận khen ngợi của Thiên Chi chỉ là những lời khen ngợi linh tinh.

Từ sau việc này đã chứng minh, sự đối lập giữa anh và Lâm Thanh Lai không tránh khỏi quá mức rõ ràng, cũng chênh lệch quá lớn.

Tống Kỳ Thâm cố gắng đè nén con quái vật nhỏ đang làm loạn trong lòng mình xuống, tránh người qua một bên, xê dịch về phía bên cạnh, tạo ra một khoảng cách nhỏ, để Thiên Chi có một chút không gian chụp ảnh feedback.

Nhìn bộ dạng Thiên Chi vô cùng vui vẻ, anh chậm rãi lên tiếng, đưa ra lời đề nghị của mình.

“Nếu em đã yêu thích như vậy, đợi chút nữa chúng ta đi đến siêu thị, anh sẽ mua trái cây về làm nước ép cho em uống.”

Thiên Chi nửa ngồi nửa quỳ ở trên tấm đệm, trong lúc nghe câu nói này, cô đang đưa tay vén tóc của mình ra sau vành tai.

Cô chỉ....

Thích nước ép blueberry mà thôi, còn những loại nước ép khác cô đều không thích.

Nhưng lời đã lên đến miệng, khó khăn lắm mới nghĩ ra được một câu hoàn chỉnh, thời điểm muốn cất lời, bỗng nhiên lại bị cô nuốt trở vào.

Thiên Chi mơ hồ nhớ đến ngày hôm nay Tống Kỳ Thâm thật khó hiểu, cả người như lâm vào trạng thái ủ rũ.

Vốn dĩ là một đôi mắt đào hoa đa tình, thời điểm đuôi mắt nhướng lên, mang theo sự khinh thường và một chút uất ức, còn có chút ý vị không được tự nhiên.

Cực kì giống một chú chó nhỏ muốn chủ nhân vuốt ve, cái đuôi cao ngạo vội nâng lên, điên cuồng vẫy đuôi, vô cùng kiêu ngạo.

Thiên Chi chuẩn bị đi theo anh ra ngoài.

Rõ ràng Tống Kỳ Thâm lớn hơn cô mấy tuổi, quả thực trước đó anh luôn sắm vai nhân vật lãnh đạo. Từ trong xương tuỷ của anh phát ra một khí thế bức người, làm cho cô có cảm giác được che chở, lại vô cùng tinh tế, đồng

thời anh còn quan tâm đến cả cảm nhận của cô.

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên, Thiên Chi cảm nhận được ——

Cô cũng có thể bị yêu cầu!

“Được rồi, đúng lúc chúng ta có thể mua thêm một số đồ dùng cần thiết, để làm cho căn nhà trở nên ấm áp một chút.”

Từ nay về sau, mỗi một khoảnh khắc chậm rãi trôi qua, chúng ta sẽ cùng nhau chứng kiến tổ ấm này càng trở nên sung túc hơn.

Quá trình thay đổi lặng lẽ diễn ra liên tục và nó sẽ trở thành bản chất của cuộc sống này.

Bình thường như bao ngày.

Vô cùng tự nhiên mà ấm áp.

Mặc dù không phải quá chân thành, tình đầu ý hợp, hay là hình thức đường mật ngọt ngào, nhưng lại nhẹ nhàng vui sướng.

Thiên Chi cảm thấy tất cả đều thật đơn giản, trong nội tâm của cô không tồn tại quá nhiều sự lo lắng bất an. Ban đầu khi cô đồng ý kết hôn với Tống Kỳ Thâm, chỉ vì một yếu tố lớn nhất chính là, tương lai sẽ không gặp quá nhiều phiền phức.

Bọn họ môn đăng hộ đối, ba mẹ hai bên đều tán thành.

Anh còn giữ mình trong sạch, hơn nữa chính anh là người chủ động đưa ra lời đề nghị muốn kết hôn với cô.

Về phần ngoại hình chính là trong trăm dặm mới tìm được một người, còn khiến cho tất cả mọi người ghen ngợi không dứt công nhận ngoại hình xuất chúng của anh.

Hơn nữa mọi thứ đều thật phù hợp.

Thiên Chi cảm thấy bản thân mình không phải là loại người suy nghĩ nông cạn, nhưng cô cũng đã đồng ý rồi.

Bởi vì sự mờ mịt đó chính là yếu tố làm cho cô quyết định như vậy, tựa như có một chút manh mối, nhưng Thiên Chi không thể thấu hiểu nó một cách triệt để.

Cô vẫn không thể nhìn thấu.

“Nhất định, cần phải,...nhìn Đông, nhìn Tây thế à?”

—— Lời nói này của Tống Kỳ Thâm đã thành công đem linh hồn đang lạc vào chốn thần tiên của Thiên Chi quay trở về.

Anh gằn từng chữ một, mỗi chữ đều đè nặng, còn cố ý kéo dài âm cuối.

Dáng vẻ vô cùng kịch cỡm, làm người ta cảm thấy khả nghi.

(Kịch cỡm: không phù hợp đến mức khó coi, khó nghe.)

“Đúng vậy, cảm thấy trong nhà vẫn còn quá trống trải.” Thiên Chi lên tiếng.

Cô hoàn toàn không quan tâm đến hàm ý trong lời nói của Tống Kỳ Thâm.

Dù sao khi Tống Kỳ Thâm ở trước mặt cô, so với lúc anh đứng trước mặt người khác hoàn toàn khác xa nhau.

Có đôi khi anh thanh cao đến mức có thể nở hoa, Thiên Chi luôn tự hỏi, có phải anh còn có một nhân cách thứ hai hay không, hơn nữa chúng còn có thể tự do hoán đổi.

Hay có phải vì khi anh ở trước mặt cô không cần phải đề phòng nữa, cho nên anh hoàn toàn không muốn che giấu gì cả.

Nhìn Thiên Chi phản ứng nhàn nhạt như vậy, tựa như không nắm bắt được trọng tâm.

Vì vậy khoảng thời gian tiếp theo ——

Tổng Kỳ Thâm đã dạy cho cô bài học gọi là thế nào mới có thể nắm bắt được trọng tâm.

Cũng làm Thiên Chi hiểu rõ, cái gì gọi là món đồ cần thiết.

*

Thực ra hai người cũng đã từng lái xe đi ra ngoài, khi ấy bọn họ cùng nhau nhau đi đến sơn trang Lâm Viên du lịch, ngoài lần ấy ra không còn lần nào nữa.

Cuối tuần này, bọn họ cùng nhau đi đến siêu thị, mua ít rau dưa cùng một số đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, hoặc đồ dùng cần thiết, chỉ nghĩ về nó thôi đã làm tâm tình vô cùng thoải mái.

Cảm giác này giống như cảm giác khi một cô gái học nướng bánh vậy, vừa tỉ mỉ cẩn thận vừa háo hức chờ đợi.

Thiên Chi đi dạo cũng đã lâu, Tổng Kỳ Thâm lập tức dẫn cô dạo chơi bên trái một chút, bên phải một chút.

Trong lúc đi đến khu đồ chơi trẻ em.

Tổng Kỳ Thâm vẫy vẫy tay, gọi Thiên Chi đến đây.

Cô không rõ nguyên nhân, còn chưa kịp đến gần, quay đầu đã bị Tổng Kỳ Thâm chụp một cái nón lên đầu.

“.....Ồ?”

“Đây còn không phải heo con Bội Kỳ mà em yêu thích à? Về sau em hãy

thường xuyên đội cái nón hình Bộ Kỳ này nhé.”

Thiên Chi cởi nón ra, nhìn cái hình mũi heo to bằng cái đầu người, lập tức lên tiếng phản bác, “Cái này không phải là Bộ Kỳ.”

“?”

Giọng nói của Thiên Chi vô cùng nghiêm túc — “Đây là George.”

Tổng Kỳ Thâm lơ mờ có chút ấn tượng, cái gì mà Joe không phải George.

Nếu bây giờ muốn anh lập tức há hốc miệng, việc này hoàn toàn có thể xảy ra.

Cái gì mà Lynda, cái gì mà darling, cái gì mà thịt bằm.

“Đã lựa xong trái cây chưa?”

“Rồi ạ.” Thiên Chi gạt đầu, quả thực cô rất muốn nhìn xem đến lúc đó Tổng Kỳ Thâm có thể làm ra được loại nước ép trái cây gì đây.

Siêu thị này dùng hình thức bán hàng tự động, cho nên không có nhân viên thu ngân.

Tất cả mọi thứ đã được mua đầy đủ, trong lúc hai người chuẩn bị check code, bỗng nhiên Tổng Kỳ Thâm lại nói một câu thế này.

“Đồ dùng cần thiết còn chưa mua.”

Thiên Chi nhìn đồ dùng sinh hoạt hằng ngày từ lớn đến nhỏ đang nằm trong xe đẩy, vì sao lại nói là chưa mua.

Hoá ra đối với Tổng Kỳ Thâm, những món đồ này không được xem là nhu yếu phẩm đúng không.

Khó trách sao Nam Uyển lại trống trải như vậy, có lẽ cô đã tìm ra được một

chút nguyên nhân.

Tuy rằng Nam Uyển được thiết kế trông rất đẹp mắt, nhưng chỉ có một ít đồ vật và vài món đồ trang trí nhỏ, thoạt nhìn lạnh như băng, không có một chút sức sống nào.

Dù sao nó cũng là căn nhà có người ở, nếu cứ để nó trống trải như vậy, thì không tốt lắm.

Nhưng mà nhu yếu phẩm mà Tống Kỳ Thâm vừa nói đến, quả thực Thiên Chi không biết nó là gì, cô cũng không hỏi đến.

“Vậy anh đi lấy đi, em ở quây tính tiền đợi anh.” Thiên Chi đẩy xe đến băng chuyền nhỏ, chú tâm chất đồ lên đó.

“Không cần đợi, nó nằm ở đây.” Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều.

Thiên Chi nghe thế vô thức ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy động tác gơ tay của Tống Kỳ Thâm.

Anh đứng trước quây tính tiền tự động, cẩn thận quan sát toàn bộ sản phẩm trên kệ.....

Một cái hộp hoa hoè loè loẹt

Hoá ra món đồ này mới đúng nhu yếu phẩm cần thiết theo như lời của Tống Kỳ Thâm vừa nói.

Thiên Chi giẫm phải bánh xe của xe đẩy không khởi lão đảo một phen, ngơ ngác khẽ kêu lên một tiếng.

Cái người này....

Người đàn ông giống con khổng tước này!

Chương 28: Chuyện này thực xấu hổ nha

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tổng Kỳ Thâm đứng ở đó bao lâu, thì ánh mắt của Thiên Chi phiền loạn bấy lâu.

May mắn là bên trong siêu thị có nhiều kệ đồ che chắn lại, hiện giờ cũng không đông người, bằng không Thiên Chi thực sự có thể đứng ngay tại đây biểu diễn một màn tự kỷ.

Thực ra loại chuyện này rất thưa thớt và phổ biến, nó giống như việc một ngày ăn cơm ba bữa vậy, không cần phải giải thích quá rõ ràng hay khuếch đại quá mức.

Chỉ là đến phiên đặt trên người Thiên Chi, không thể tránh né, cũng không có cách nào cưỡng lại, một khi đam mê đã dâng trào, có muốn dừng cũng không thể dừng được.

Đôi khi cảm xúc rõ ràng xuất phát từ trong thân thể, nhưng không có cách nào kìm chế cả.

Cô ở trong phương diện này, thực sự da mặt rất mỏng.

Điều này cũng không thể trách cô.

Tổng Kỳ Thâm khẽ nhếch môi, ý tứ trong lời nói luôn thích che giấu đi một nửa, một nửa lơ lửng giữa không trung, không lên cũng không xuống.

Cũng như hiện tại, giọng nói của anh rất vân đạm phong khinh.

Cứ giống như mua bán thức ăn ở ngoài chợ vậy.

Chỉ là..... Có cần phải lựa chọn lâu như vậy không?

“Này, anh có ổn không đấy.”

Thiên Chi nhin không được, lập tức lên tiếng hỏi Tống Kỳ Thâm một câu.

“Hử?”

Tống Kỳ Thâm thấp giọng trả lời, sau đó trực tiếp cầm mấy hộp đi đến, giây tiếp theo, ném chúng vào trong xe đẩy.

Một loạt động tác lưu loát tựa như nước chảy mây trôi, nửa điểm chần chừ hay do dự cũng không có.

Thiên Chi nhìn thấy thế, vội vàng cầm lấy túi kẹo sữa nhãn hiệu chú heo Bội Kỳ lên, che chắn mặt mình thật cẩn thận, cực kì chặt chẽ.

Tống Kỳ Thâm nhìn vậy chỉ cảm thấy buồn cười, anh nhìn chằm chằm Thiên Chi đến nửa ngày, lúc này anh mới chậm rãi bước đi thong thả đến bên cạnh cô.

“Xấu hổ à?”

“Em không có nha.” Thiên Chi vội phản bác, cô không nâng mắt lên nhìn anh, bàn tay không ngừng mân mê túi kẹo hình heo con Bội Kỳ.

Thiên Chi nhớ đến mấy cái hộp hoa hòe loè loẹt kia.

Cái này đúng là... sự sống sờ không ngừng sinh sôi làm chính mình cảm thấy có chút khô hài.

Vừa kỳ quái vừa buồn cười.

Thiên Chi nhin không được, khoé môi nhẹ cong thành một vòng cung, đôi

mắt cong lên như một vầng trăng khuyết, hàng lông mi đen nhánh khẽ run lên.

Tổng Kỳ Thâm khéo hiểu lòng người mà ừ một tiếng, “Còn có thứ gì muốn mua nữa không?”

“Nếu không còn gì muốn mua, bây giờ chúng ta về nhà thôi.”

“Có lẽ là hết rồi.”

Vừa dứt lời, trong giọng nói của Thiên Chi còn mang theo chút vui vẻ, có muốn che giấu cũng không thể che giấu được.

Có đôi khi cô bất chợt lại mỉm cười, ngay cả chính cô cũng cảm thấy mình thật kỳ lạ.

Cũng giống như hiện tại.

Tổng Kỳ Thâm chỉ nhướn mày, đem hết thảy mọi biểu cảm của cô gái nhỏ thu vào trong đáy mắt, anh bất động thanh sắc.

Tất cả sự thờ ơ trên thế giới này sẽ kết thúc trong một cơn bão mới, mọi quá trình hoàn toàn bị phá vỡ, vị trí chuyển dời.

Đối với Tổng Kỳ Thâm mà nói, cũng giống như vậy, không có gì bất ngờ.

Vừa rồi ở trong siêu thị Tổng Kỳ Thâm lựa chọn án binh bất động, từ đó về sau, dường như những việc này đều nằm trong sự tính toán của anh.

Anh vừa về đến Nam Uyển đã là xế chiều, anh lập tức phát huy bản tính của người thương nhân, đem mọi thứ chôn giấu trước đó, đòi lại hết tất cả, không bỏ sót thứ gì.

Ban đầu hai người cùng nhau ngồi trên cái ghế sofa, không ai nói chuyện với ai cả. Thiên Chi ngồi ở đầu ghế sofa, cô đang chơi điện thoại, đầu phía bên kia Tổng Kỳ Thâm đang xem tạp chí.

Sau đó Thiên Chi vì tâm huyết dâng trào, nói về nước ép blueberry, còn thuận miệng khen một câu nước ép này uống rất ngon, có ý đồ muốn dụ dỗ Tống Kỳ Thâm uống cùng mình.

Nhưng Tống Kỳ Thâm nghe cô nói xong, ánh mắt không nhìn vào tạp chí nữa, còn nhích người về phía cô, rút ngắn khoảng cách.

Đôi mắt Thiên Chi nhẹ nâng lên, quan sát sắc mặt của Tống Kỳ Thâm, vẫn nhàn nhạt, rõ ràng dáng vẻ này giống hệt như dáng vẻ nghiêm túc ngày thường của anh.

Cho nên Thiên Chi không cảm thấy có điểm nào bất thường, sau đó tiếp tục thảo luận với anh, thậm chí còn cầm một cái ly thủy tinh đặt trước mắt anh.

“Rõ ràng để lạnh uống càng tuyệt mà, anh có muốn uống thử không?”

Khi ấy Tống Kỳ Thâm trả lời như thế nào nhỉ, có lẽ là đã trả lời, hoặc không có trả lời, Thiên Chi không nhớ rõ lắm.

Chỉ nhớ dù anh bận đến đâu vẫn thong thả nhìn cô.

Tống Kỳ Thâm khoanh hai tay, thân mình nghiêng về phía sau dựa lưng vào thành ghế sofa, sau đó hơi nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt rũ xuống.

Cứ như vậy chờ cô chậm chạp nói hết.

Rồi sau đó ngay trong lúc bất tri bất giác tất cả hương vị đều thay đổi, nụ hôn thoáng qua một khi đã chạm vào lập tức bùng nổ ngay.

Đồng thời lời nói của cô cũng bị chôn vùi trong tiếng răng môi giao nhau.

Thiên Chi ở phương diện này là tự mình nghiệm ra, đều do Tống Kỳ Thâm mang lại cho cô, nhưng hai người đã thỏa thuận chỉ tiến hành vào ngày cuối tuần.

Kể từ khi sống cùng nhau cho đến nay, trước kia Tống Kỳ Thâm luôn rất thông cảm cho cô, thỉnh thoảng cũng sẽ điên cuồng như lần đó, nhưng do anh ở ngoài xã giao có uống chút rượu.

Rượu sẽ làm thần trí con người ta trở nên không còn minh mẫn, dường như lâm vào trạng thái mê man, cứ thế mà trầm luân trong đó.

Hôm nay anh không nói lời nào, cứ mang bộ dạng giữ kín như bưng, so với trước kia càng trầm lặng hơn, chỉ ngậm dùng sức.

Khoảng thời gian im lặng đó, quả thực trôi qua rất lâu.

Sau khi Thiên Chi thức dậy, tất nhiên bên ngoài cũng đã sáng đèn.

Rèm cửa nửa kín nửa hở, từ cánh cửa sổ thủy tinh có thể phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài.

Ánh đèn đường uốn lượn dọc theo con đường quốc lộ, tạo thành một đường sáng nhạt kéo dài đến phía xa, cho đến tận đường chân trời.

Bên trong phòng ngủ không mở đèn, nhưng cánh cửa phòng lại mở ra, chùm đèn trần ở lầu hai xoay chuyển trực tiếp chiếu sáng lên thành cầu thang xoắn ốc, phát ra một ánh sáng mờ ảo.

Thiên Chi đã ngủ đủ giấc, bật người ngồi dậy, đi chân trần đến phòng giữ quần áo, chọn một bộ quần áo khác để mặc vào.

Theo sau cô chọn mặc một bộ quần áo khúng long khác màu, mang dép lê đi xuống lầu, vừa đi vừa dụi mắt.

Mỗi ngày trôi qua ở Nam Uyển, dường như ngày đêm đều trở nên điên đảo.

Tuy rằng làm việc và nghỉ ngơi không theo một quy luật lành mạnh, nhưng Thiên Chi lại vô cùng thả lỏng.

Có đôi khi lối sống không nhất thiết phải đi theo một khuôn khổ nhất định,

cứ làm những gì mà mình thích, nó thích hợp với mình, đó mới là thỏa đáng nhất.

Nếu mỗi người đều đi theo một hướng đi nhất định, như vậy cũng tốt.

Đáng nhắc tới chính là, lấy buổi sáng làm ví dụ, cho dù cô khuyên can Tống Kỳ Thâm như thế nào, anh không nên xách cô giống như một chú gà con, một tay kéo cô ngồi dậy, một mực bắt cô thức dậy chạy bộ cùng anh thế kia.

Có đôi khi Thiên Chi cảm thấy vui vẻ sẽ thoải mái đồng ý.

Nhưng trạng thái mê loạn phát sinh vào buổi chiều hôm nay, thực sự có chút không hiểu nổi.

Trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị nó lại bất thành linh xảy ra.

Thiên Chi cẩn thận hồi tưởng lại, vẫn luôn cảm thấy loại tình huống này không đến mức không thể tự kiểm chế được.

Nhưng vì sắc đẹp của Tống Kỳ Thâm đã hiện ra ngay trước mắt, cô không nhẫn nhịn được nữa, cho nên bị sắc đẹp mê hoặc một phen.

So với ánh sáng mờ ảo ở lầu hai thì tầng trệt của Nam Uyển càng sáng sủa hơn hẳn.

Khi đi đến gần cửa sổ sát đất, có lẽ vừa rồi trên sofa đã còn người ngồi qua, trên đó vẫn còn lưu lại dấu vết, nhưng khi đưa mắt quan sát toàn bộ phòng khách lớn, ngoại trừ những đồ vật trang trí ra thì không có bóng người nào cả.

Buổi chiều hôm nay là lần đầu tiên hai người ở tại nơi đây làm bánh nhân thịt. Xem ra hiện giờ ở đây đã được thu dọn sạch sẽ.

Thiên Chi suy nghĩ đến điều gì đó, cô vừa mới tỉnh ngủ nhưng vào giờ phút này hồn như lửa khỏi xác, nhanh chóng bay xa, không còn cảm thấy buồn

ngủ nữa.

Sau khi đi một vòng, cô đi men theo hành lang nhỏ, đây là con đường dẫn đến thư phòng, cánh cửa thư phòng khép hờ, chỉ có đèn bàn được mở.

Cô gái nhỏ tò mò nghiêng nửa người vào bên trong để thăm dò, tầm mắt quét một vòng.

Trên bàn sách văn kiện vẫn còn đang mở, bày ra ở một góc, rải rác trên mặt bàn.

Dấu vết này chứng tỏ vừa rồi đã có người đến đây.

Nhưng sự thật chính là.

Căn bản Tổng Kỳ Thâm không có ở trong phòng.

Thiên Chi vừa mới suy nghĩ rất cuộc anh đã đi đâu, sự nghi ngờ trong nội tâm còn chưa trở dậy, bỗng nhiên lại bị cắt ngang.

Bởi vì ở một nơi cách xa thư phòng vang lên tiếng “Ong ong ong”, hình như âm thanh phát ra từ máy móc, hay nói đúng hơn là loại máy có trục quay, như một sợi tơ kéo dài vô tận.

Âm thanh không hề dứt quãng, không ngừng vang lên như thế.

Thiên Chi đi vài bước về phía trước, cô phát hiện âm thanh kia vẫn không bị gián đoạn, nó phát ra từ trong phòng bếp.

Cô đến gần để quan sát, nhìn xuyên qua cánh cửa thủy tinh trong suốt, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng cao ráo của Tổng Kỳ Thâm.

Âm thanh trong phòng bếp vẫn không ngừng vang lên, khi đi đến gần để nghe, Thiên Chi cũng nghe thấy được, có lẽ anh đang loay hoay làm nước ép trái cây.

Thiên Chi còn cho rằng Tống Kỳ Thâm chỉ thuận miệng nói đùa về việc làm nước ép trái cây cho cô uống, không nghĩ đến anh thực sự đã làm chúng, quả thực không có nửa phần hàm hồ.

Cô gái nhỏ nghĩ như thế, lập tức trực tiếp đẩy cửa phòng bếp ra. Cô đẩy cửa rất nhẹ nhàng, cho nên không tạo ra động tĩnh quá lớn, hơn nữa tiếng mở cửa đã bị âm thanh của máy ép trái cây lấn át.

Cứ như vậy, Tống Kỳ Thâm không hề phát hiện ra bất kì điều gì, anh vẫn đứng quay lưng về phía cô, chỉ để lộ ra một nửa đường cong duyên dáng nơi sườn mặt, ánh mắt anh dừng trên máy ép trái cây.

Thiên Chi chậm rãi bước đến đó, lúc này cô mới phát hiện Tống Kỳ Thâm không phải nhìn chăm chú vào máy ép trái cây, mà anh đang xem một vật giống như một quyển sách nhỏ, đại khái là một quyển sách hình ảnh hướng dẫn gì đó.

Như thế còn chưa đủ, Tống Kỳ Thâm nắm chặt điện thoại trong tay. Thỉnh thoảng anh sẽ nhìn vào màn hình, liên tục di chuyển ánh mắt từ bên này sang bên kia và ngược lại.

Trên mặt bàn bày biện tất các loại trái cây đã được cắt sẵn, chúng được sắp xếp gọn gàng, nhưng các túi đóng gói có chút lộn xộn, tùy ý mở ra nằm trên mặt bàn bếp.

Cuối cùng Thiên Chi cũng đã nhận ra trông nó giống với chỗ nào rồi, chính là bàn làm việc của Tống Kỳ Thâm.

Trong sự gọn gàng có chút hỗn loạn, còn có chút đơn giản.

Chỉ vì một ly nước ép trái cây mà cần phải huy động nhân lực như vậy....

Bỗng nhiên suy nghĩ của Thiên Chi quay trở về thời điểm trước đó ——

Lần ấy Tống Kỳ Thâm đã mời một vị đầu bếp đến Nam Uyển nấu cơm ——

Sau khi hoàn hồn lại ——

Cô quan sát tình cảnh ngay trước mắt.

Nếu lúc trước Tống Kỳ Thâm có thể tự mình biến ra một cái bánh nướng lớn, anh nhất định sẽ trực tiếp ném nó đến trước mặt cô.

Nghĩ đến việc này, Thiên Chi bước từng bước ngăn thong thả tiến lên, sau đó đứng cách Tống Kỳ Thâm một khoảng cách ngắn nghiêng người về phía trước, im lặng một lúc, rồi lại nhẹ nhàng lên tiếng, “Hay là..... Để em giúp anh dọn dẹp bàn bếp một chút nha.”

Nói xong, cô lập tức tiến lên, lau chùi thành bếp một cách tượng trưng.

Đoán chừng Tống Kỳ Thâm cũng không ngờ tới xung quanh mình còn có thể xuất hiện ra thêm một bóng người. Dáng người mảnh khảnh của cô gái nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng, có lẽ vì do bị âm thanh của máy ép trái cây làm ảnh hưởng, nhất thời nhẹ tựa như một cơn gió, rồi trực tiếp bay đi.

Anh nhướng mày nhìn qua, âm thanh hơi nâng lên, “Em vào đây làm gì?”

“Xem anh làm nước ép trái cây đó, nhân tiện cũng muốn giúp anh một tay.”

Nếu đã nhìn thấy rồi, cô rất ngại khi để anh phải làm việc một mình ở trong phòng bếp như vậy.

Hơn nữa chính bản thân Thiên Chi cũng cảm thấy hứng thú với loại nước ép trái cây này, bởi vì tất cả đều dựa vào máy ép, không có sử dụng bất kì công nghệ nào, chỉ cần mình có thể nắm rõ được tỷ lệ khi pha chế là được rồi.

Thiên Chi cũng học theo Tống Kỳ Thâm, nâng cao giọng nói, cuối cùng lên tiếng hỏi đến việc mà bản thân mình tò mò nhất, “Anh làm nước ép trái cây còn cần phải xem công thức à?”

Ánh mắt cô dừng lại trên tay của Tống Kỳ Thâm, quan sát một lúc.

Người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý.

Đương nhiên Tống Kỳ Thâm không bỏ qua sự dò xét của Thiên Chi, sắc mặt anh ngưng đọng một giây, sau đó anh thản nhiên dùng tay lướt nhẹ trên màn hình.

Còn rất ra dáng ra hình nữa.

(* Trong raw dùng câu giống mô giống dạng (像模像样): cường điệu bộ dạng long trọng, mình dùng câu gần nghĩa là ra dáng ra hình.)

“Không phải, anh đang cùng trợ lý Hạ bàn bạc một số công việc.” Tống Kỳ Thâm trả lời một cách đơn giản.

Giọng điệu nhàn nhạt, căn bản sắc mặt không nhìn ra được điểm nào bất thường.

Thoạt nhìn cực kì tự nhiên.

“Vâng.” Thiên Chi gật đầu, vốn dĩ cô cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, cô đối với nội dung trò chuyện cụ thể giữa anh và trợ lý Hạ, cảm thấy không mấy hứng thú.

“Thế nào, hiện giờ không muốn ngủ nướng nữa à?” Tống Kỳ Thâm dự định một lúc nữa sẽ gọi cô thức dậy, nếu bây giờ để cô tiếp tục ngủ thì buổi tối sẽ không thể ngủ được nữa, đến lúc đó tinh thần sa sút, ngày mai Thiên Chi còn phải trở về trường học.

Bỗng nhiên nghe thấy anh hỏi đến đề tài này, Thiên Chi đưa tay sờ cái mũi của mình.

Cũng may là cô đã tự mình thức dậy, không tiếp tục ngủ nướng.

Nhưng nếu cô thực sự ngủ nướng.... Vậy có thể trách ai hả!

Tuy rằng do cô có chút cảm lòng không đặng.

Chỉ trách thân hình của Tống Kỳ Thâm quá hoàn mỹ.

Người nợ cứ kề sát bên tai cô, trong mọi thời điểm luôn dùng giọng nói trầm thấp hỏi cô có thể hay không.

Tất cả mọi người đều.....

Khó có thể kiểm soát được.

Đừng nói chi là cô.

Khẳng định trong tâm trí của Thiên Chi cũng sẽ xuất hiện một cơn sóng nhiệt phập phồng, còn chưa kịp chuẩn bị, cơn sóng đó đã ập đến, không có cách nào để ngăn chặn nó.

“Dù sao hôm nay em không có ngủ nướng.” Cô gái nhỏ thấp giọng đáp ứng nói, cuối cùng còn không quên vì chính mình mà giải thích rõ ràng.

Hơn nữa trừ khi mặt trời ló dạng vẫn chết sống không chịu thức dậy, đó mới gọi là ngủ nướng nha.

Nhưng vào buổi xế chiều, nhiều nhất cũng chỉ được gọi là nghỉ ngơi trong chốc lát.

“Được rồi, không ngủ nướng thì thôi.” Sau khi Tống Kỳ Thâm nói xong, lại tiếp tục chuyên tâm làm công việc “Ép nước • sản xuất nước trái cây • vĩ đại • sự nghiệp đầy rủi ro” của mình.

Ngay sau đó Thiên Chi dọn dẹp những túi đóng gói đặt hỗn độn trên quầy bếp, cô muốn lên tiếng nói cái gì đó, đã bị Tống Kỳ Thâm trực tiếp đuổi ra ngoài.

Cái còn người này thật là.....

Chẳng lẽ công việc ép nước ép trái cây thần thánh đến mức không thể để

người khác làm cùng à?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận về việc đó, Thiên Chi lập tức ngồi trên ghế sofa đợi xem Tống Kỳ Thâm sẽ làm chúng mất bao nhiêu thời gian.

Quả thực anh làm nước ép trái cây rất lâu, đến bây giờ mới đem ra ba bốn ly.

Có thể nhìn ra được anh rất nghiêm túc chuẩn bị cho việc để cô uống thử này, ngay cả thành ly cũng được anh lau chùi đến bóng loáng, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ nước ép nằm ở bên trong.

Tống Kỳ Thâm chỉ đi lại ở hai chỗ phòng bếp và phòng khách cứ một đường như vậy, bận trước bận sau, đi tới đi lui.

Thiên Chi khẽ nâng mắt lên, nhìn thấy anh như thế, đột nhiên trong đầu lại hiện lên một cái nhãn mác chứng nhận.

Quả thực anh cực kì giống với cái tên này ——

“Máy ép trái cây biết đi.”

“Hiện giờ em có muốn uống thử không?” Tống Kỳ Thâm không ngồi xuống, anh đứng đối diện với Thiên Chi, trong tay cầm khăn giấy, hơi rũ mắt, cẩn thận lau những đầu ngón tay của mình.

“Tất nhiên là có.”

Thiên Chi lên tiếng, vừa dứt lời vội tiến gần đến nhìn xem, kế tiếp cô chuẩn bị cầm lấy một ly lên uống.

Cô gái nhỏ rũ mắt, ngay sau đó phát hiện, nước ép ở bên trong mấy cái ly đều là màu tím nhạt, còn hơi hơi ngả sang màu lam.

Trông hơi giống như milkshake*, cũng có chút giống nước ép trái cây.

(*milkshake: sữa lắc. Nhìn giống dạng sinh tố trái cây á.)

Mặc dù hình thức và màu sắc có sự khác biệt, nhưng nhìn chung cũng không kém là bao.

Cô vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân, trong lúc rối rắm và tò mò, cô nghe thấy Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, tỏ vẻ như muốn giải thích ——

“Không phải em nói thích nước blueberry à, còn bảo là uống rất ngon. Trong lúc làm hỗn hợp nước ép trái cây này, anh đã cho rất nhiều blueberry.”

Lời nói đó giống như là đang tranh công lấy thưởng vậy.

Một lần nữa lắng nghe giọng điệu ấy, còn mang một dáng vẻ không ai có thể sánh bằng, tựa như loại nước ép blueberry này đã được anh đánh dấu độc quyền. Không để cho người khác mơ ước đến, vô cùng trịnh trọng.

Dường như còn mang dạng vẻ hồn nhiên đến đoạt lấy danh hiệu “Nhà sản xuất nước trái cây blueberry ngon nhất thế giới.”

Cho nên.....

Tống Kỳ Thâm có bao nhiêu chấp niệm với loại nước blueberry này đây.

Hay là do lúc còn bé anh không uống được cho nên trong lòng mang đầy oán niệm như thế.

Thiên Chi chỉ có thể giải thích như vậy.

Dưới cái ánh mắt sáng rực và chăm chú của Tống Kỳ Thâm, cô thuận tay cầm lấy một ly, tất cả lực chú ý đều tập trung vào câu nói vừa rồi của anh.

Anh nói không phải cô rất thích uống nước ép blueberry sao.

Cuối cùng Thiên Chi cũng nhớ đến lúc xế chiều khi hai người bọn cùng nhau

làm bánh trên ghế sofa, Tống Kỳ Thâm đã trả lời lại câu hỏi kia của cô.

Anh đều trả lời tất cả.

Sau khi nghĩ đến việc đó, tất cả sự nhiệt tình và ngưỡng ngừng đến mức đỏ mặt đều phải bỏ qua một bên, nhường chỗ cho sự ngơ ngác không ngừng dững mãi tiến lên.

Thiên Chi giống như hơi nước tụ trên nắp nồi, hoàn toàn bị đun nóng.

Cô nhớ đến ——

Tống Kỳ Thâm thuận tay lấy một ít đồ từ trong túi mua sắm đặt ở bên cạnh ra, anh nhìn cô nở một nụ cười, ngón trỏ và ngón giữa hơi khép lại, chúng bị kẹp ở giữa một cách nhẹ nhàng, ngoài miệng còn nói một câu thế này, “Không phải thích blueberry sao, chúng ta hãy thử xem nào?”

Theo sau Tống Kỳ Thâm thực sự triệt để hành sự, cầm lấy mùi blueberry lên, sự thật chính là, cứ như vậy mà thử một lần.

Gần như hai lần luôn cường điệu đề cập đến nó, làm cho Thiên Chi cảm thấy bản thân mình không dám đối mặt với hai chữ blueberry này nữa.

“Uống ngon không?”

—— Tống Kỳ Thâm kéo Thiên Chi từ trong hồi ức trở về.

Thực ra cô chỉ mới nhấp có một ngụm, vội uống thêm vài ngụm nữa, mới trả lời.

“Ngon ạ.”

“Đối với em.... Cái này so với cái loại em mua, cái nào uống ngon hơn?”

Người này còn chưa chịu bỏ qua à!

“Cả hai đều ngon cả.”

Trên thực tế, đương nhiên là chai nước ép nhập khẩu mà cô mua phải uống ngon hơn rồi!

Tuy rằng bản thân đối với ly nước ép trái cây này cũng cảm thấy mới mẻ, chỉ là tỉ lệ pha chế không thích hợp, còn bỏ rất ít đường, nước nhập khẩu có hơi chua, nhưng hương vị rất thơm ngon.

Về phần ly nước ép hỗn hợp này, dường như nó đã bị mất đi hương vị đặc trưng của trái blueberry.

Thiên Chi xem như để lại cho anh một chút mặt mũi.

“Nếu phải chọn một thì sao?”

Tống Kỳ Thâm bám riết không tha, chính là muốn Thiên Chi phải lựa chọn.

Thiên Chi nhớ đến Tống Kỳ Thâm vì làm nước ép trái cây, bận trước bận sau, trông bộ dạng khá vất vả.

Vì thế lời nói đã lên đến miệng, nhưng không tài nào thốt ra được.

Lời nói đành chuyển thành hành động, Thiên Chi cầm ly milkshake blueberry lên, giọng điệu chân thành tha thiết, “Anh làm rất ngon, thật đó.”

Sắc trời càng ngày càng tối, những ngọn đèn trong nhà càng thêm rực rỡ và sáng chói, chùm đèn trần thủy tinh với những dây tua rủ xuống sáng ngời.

Ánh sáng chiếu thẳng lên gương mặt như ngọc của Tống Kỳ Thâm, vô cùng đẹp mắt.

Sau khi nghe thấy lời nói của Thiên Chi, giờ phút này, ánh mắt đào hoa của anh nhìn nhặt rủ xuống, khoé môi nhẹ cong lên.

“Vậy về sau chỉ được uống nước blueberry do anh làm, đã nói rồi nhé.”

Thiên Chi lập tức mở to đôi mắt.

Ai nói với anh như thế!

Chương 29: Cô gái của tôi

Edit: Tiểu Màn Thâu

Ngoài miệng khen ngợi và thái rằm cầu vòng*, so với trình độ khó tiếp thu của tâm lý, khẳng định Thiên Chi sẽ thiên về sau hơn.

(* Thái rằm cầu vòng: đây là cụm từ fan dành cho thần tượng của mình, ý chỉ các fan tự thổi phồng thần tượng, trên người đều là bảo vật, tất cả đều là ưu điểm, ngay cả thần tượng có đánh rằm cũng có thể đem nó xuất khẩu thành thơ, mặt không đổi sắc được gọi là thái cầu vòng. Nguồn Baidu.)

Bất luận như thế nào, cô cũng không muốn làm cho Tống Kỳ Thâm quá thất vọng, Thiên Chi nhẹ hắng giọng một tiếng, uyển chuyển trả lời, “Việc này, thực ra anh không cần phải thường xuyên làm nước ép đâu.”

“Làm nước ép trái cây rất phiền phức.”

“Còn rất mệt nữa.”

“Nước ép trái cây hình như phải uống trong ngày.”

“Anh trong một lần mà ép nhiều như vậy.”

“Sẽ uống không hết.”

Thiên Chi đã trải sẵn chăn đệm dày như thế, thậm chí còn trình bày rõ ràng trọng điểm ——

“Cho nên hiện giờ hãy để em uống hết số nước ép blueberry kia trước nha, sau này anh có thời gian lại....”

Cô gái nhỏ còn chưa kịp nói xong, đã bị Tống Kỳ Thâm lưu loát cắt ngang.

“Không, hiện giờ anh rất rảnh.”

Nếu ngay tại đây có đôi bao tay quyền anh, nhất định Thiên Chi sẽ là người đầu tiên lập tức lao về phía trước ——

Chụp lấy, gỡ ra, đeo vào.

Sau khi làm xong một loạt công tác chuẩn bị, cô sẽ cho Tống Kỳ Thâm một đòn trí mạng.

Nhưng nó chỉ có thể tồn tại ở trong suy nghĩ mà thôi, và nằm trong giới hạn này.

Bởi vì bản tính vốn có của Thiên Chi, không cho phép cô nói ra những lời quá mức cứng rắn.

Nói đến cũng thật thần kỳ.

Tống Kỳ Thâm đúng lúc tìm ra cái van chốt mở cảm xúc của cô, cánh cửa khép kín lại được mở ra, anh khiến cho tình cảm của cô dần chuyển hoá, so với trước kia càng đa dạng hơn, còn không ngừng lên xuống.

Khoảng thời gian Thiên Chi sống chung với anh, biểu cảm dần dần bắt đầu trở nên sinh động và hoạt bát hơn. Càng ngày càng thay đổi, cũng có thể nhận ra được đã hơi khác biệt so với trước kia.

Bên dưới mặt hồ tĩnh lặng, đến cuối cùng tận sâu bên trong trái tim như thế nào, chỉ có chính bản thân Thiên Chi mới hiểu rõ.

Nhưng chỉ cần động một chút lên trên cánh cửa, đã có thể mở được một cái van bị đóng kín.

Chỉ như thế thôi, so với trước kia đã có sự khác biệt rất lớn.

“Em có thể tranh thủ uống hết số nước đó, từ nay về sau anh sẽ làm nước ép cho em.” Anh lại bổ sung thêm.

Cái vấn đề này vẫn tiếp tục đẩy qua đẩy lại như vậy, không có dấu hiệu dừng lại.

Hai tay Thiên Chi bung ly nước ép trái cây, ngồi trên ghế sofa, ngược mắt nhìn cái người đang đứng ở phía đối diện.

Tóc mái đen nhánh của Tống Kỳ Thâm tùy ý phủ trên trán, thân thể rắn chắc được giấu bên trong quần áo mặc ở nhà, vô cùng đẹp mắt.

“Thật là một cái người đàn ông kỳ quái...” Thiên Chi lẩm bẩm một lúc, thanh âm nhỏ xíu như muỗi kêu, xem như miễn cưỡng đồng ý.

*

Buổi tối đầu bếp Trương lại bị gọi đến đây nấu cơm, thời điểm hai người dùng cơm, thời gian cũng đã trễ.

Bởi vì lúc xế chiều hai người cùng nhau làm bánh nhân thịt, trần trọc từ ghế sofa đến phòng ngủ chính, sau đó bọn họ cùng nhau nghỉ ngơi, hiện giờ không còn cảm giác buồn ngủ, tuy ngoài mặt hai người không nói gì nhưng lại rất ăn ý với nhau ở một số điểm, bọn họ đều thống nhất ngồi chờ ở tầng trệt, chỗ nào cũng không muốn đi.

Phòng khách tầng trệt còn rộng hơn so với phòng khách tầng hai, ngay cả màn hình TV thoạt nhìn còn to lớn một chút.

Cơm tối Thiên Chi ăn rất ít, nhưng trong lúc xem TV, dường như có chút buồn miệng, cô bắt đầu xé những gói đồ ăn vặt do tự mình mua về trước đó ra, như thế còn chưa đủ, cô còn chạy đến kệ bếp lấy hạt hạnh nhân ra ăn.

Vừa rồi Tống Kỳ Thâm vẫn ngồi trên ghế sofa với cô, xem một vài tập

phim mới nhất của heo con Bội Kỳ, anh đã nhận biết được một vài nhân vật mới xuất hiện trong phim.

Nhưng không biết có phải Tống Kỳ Thâm vì ghét bỏ bộ phim này quá mức ấu trĩ hay không, anh xem không được bao lâu, thì bảo mình còn có việc cần phải xử lý, sau đó anh lập tức đi vào thư phòng.

Thực ra Thiên Chi cũng không biết mỗi ngày Tống Kỳ Thâm đang bận rộn làm những việc gì.

Khác với tập đoàn Thiên Lục chính là, phạm vi kinh doanh của Tống thị vô cùng rộng lớn.

Cụ thể liên quan đến từng cái vòng tròn lẫn quần này, phạm vi trong các ngành công nghiệp cũng khác nhau.

Trên có các loại đầu tư vào quảng cáo, đại diện, PR các kiểu, dưới thì có giải phóng mặt bằng, tái định cư nhà cũ đường cũ ở thành Nam và thành Bắc.

Thiên Chi đã suy nghĩ đến hướng đi sau này của mình, thực ra thì mục tiêu của cô rất rõ ràng, được đào tạo toàn diện về ngành thiết kế nước hoa và trở thành nhân tài điều chế hương trong trường đại học, chính là con đường cô muốn phát triển trong tương lai.

Vào giờ phút này, điện thoại đặt ở một bên bất chợt “Tin tin” vang lên hai tiếng.

Cũng không biết có phải do nguyên nhân hôm nay Tống Kỳ Thâm làm nước ép trái cây hay không, dường như âm thanh vận hành của máy ép trái cây cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Thiên Chi vừa nghe thấy âm thanh “Tin tin” giống như tiếng máy ép trái cây, phản ứng đầu tiên của cô chính là ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng bếp.

Sau khi xác định hiện giờ bên trong phòng bếp là một mảnh tối đen,

không có bóng người, Thiên Chi mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đột nhiên Thiên Chi có chút lo lắng cho tương lai sau này của bản thân mình khi phải đối mặt với cái âm thanh đó mà trở nên phát điên.

Bởi vì chuyện đêm nay thực sự đã khắc sâu trong tâm trí của cô.

Sau khi xác định âm thanh đó phát ra từ điện thoại, cô mới chậm chạp cầm nó lên.

Nhóm chat của phòng ngủ vẫn giống như trước kia, khi thì động kinh như điên, khi thì yên tĩnh như gà.

Đoán chừng hai ngày qua mọi người đều bận rộn, tất nhiên nhóm chat sẽ rơi vào trạng thái yên tĩnh như gà, chỉ có một vài tin nhắn ít ỏi, tất cả đều do Đường Thu Thu chỉnh chế độ liên kết tự động phát vài cái bao lì xì.

Quả thực có thông báo tin nhắn được gửi đến, nhưng lại nằm trong nhóm chat của lớp.

[Lâm Tuân: Đây là những sinh viên được tiến vào vòng thi bán kết cuộc thi thiết kế quốc gia, tớ đã đăng lên đây, trong khoa không tra được thành tích của các cậu, chỉ có thể xem trên trang chủ cá nhân.]

[Lâm Tuân: Trước đó khi báo danh tham gia vòng loại, chỉ yêu cầu cần phải có đạo đức nghề nghiệp, nếu sau khi vượt qua vòng thi loại còn có hoạt động nào khác được thêm vào, tớ sẽ thông báo sau.]

[Thu Thu thích ăn đường: Vâng vâng vâng! [rải hoa. jpg]]

[Thư ha ha: Đã tính toán sai, khi ấy tớ nên báo danh mới đúng! Chỉ cần tham gia là có phần rồi!!!]

[Tiểu Anh bất biến: Tớ khóc đây, tớ căn bản còn không nhớ đến chuyện này, vì sao không ai nhắc nhở tớ một tiếng vậy! [Giận. jpg]]

Thiên Chi nhìn tin nhắn Bùi Anh gửi đến, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, nếu không phải khi ấy Lâm Tuân đến tìm cô còn thuận miệng nhắc đến việc đó, theo như cách nói vì có quá nhiều việc chồng chất lên nhau mà nói, cho dù cô có trí nhớ rất tốt, nhưng không biết chừng ngày nào đó cô sẽ vứt chúng ra sau đầu, cuối cùng tám chín phần là bị lãng quên.

Nghĩ như thế, Thiên Chi tranh thủ thời gian đợi tin nhắn trả lời, cô bấm vào khung chat của Lâm Tuân.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Lớp trưởng, tớ đã vượt qua vòng loại, còn nắm chắc giấy thông hành của vòng bán kết, nhưng cậu đã quên tính tớ vào rồi!]

[Lâm Tuân: Ừ, thêm cậu và tớ, trong lớp chúng ta tổng cộng có ba người.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ừ, tớ biết rồi, người còn lại là Đường Thu Thu đúng không.]

Bởi vì trước đó Đường Thu Thu cũng có mặt trong phòng ngủ, hơn nữa khi ấy trong phòng ký túc xá chỉ có hai người bọn họ, Thiên Chi đã thuận miệng nhắc nhở cô ấy một tiếng.

Sau đó ngay cả việc cô ấy được tiến vào vòng bán kết, cũng đã nói với Thiên Chi.

[Lâm Tuân: Đúng vậy, cậu ấy cũng có mặt. Nơi diễn ra vòng thi bán kết đã có, là ở thành phố Z. Đến lúc đó ba người chúng ta đi cùng nhau.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Trên website official của cuộc thi còn chưa có tin tức cụ thể, vì sao cậu lại biết nhanh như vậy?]

[Lâm Tuân: Trong khoa nhận được tin tức trước, nhanh hơn so với trên website official một chút, cho nên bọn họ đã thông báo cho chúng ta biết trước, để chúng ta tranh thủ đặt mua vé tàu cao tốc sớm một chút.]

Thành phố Ngân cách thành phố Z không tính là xa lắm, vì vậy không cần phải đi máy bay, ngồi tàu cao tốc cũng có thể đi đến đó rất nhanh.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Được nha ~ sau khi quyết định thời gian cụ thể, cậu nhớ báo cho tớ và Đường Thu Thu một tiếng, để hai bọn tớ còn biết đường chuẩn bị.]

[Lâm Tuân: Được thôi.]

Sau khi bàn bạc xong tất cả mọi việc, Thiên Chi không còn tâm trạng xem TV nữa, cô gái nhỏ trực tiếp nhảy từ trên ghế sofa xuống, chạy những bước ngắn về phía thư phòng, chuẩn bị thông báo cho Tống Kỳ Thâm biết một chút.

Trông cô như vậy, quả thực là xem như đang chuẩn bị báo cáo.

Thiên Chi trực tiếp đẩy cửa ra, nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đang ngồi nghiêm túc trước cái máy tính đặt trên bàn làm việc, cô nâng giọng lên, gọi một tiếng: “Anh ơi.”

“Em có chuyện này muốn nói với anh.”

“Cuộc thi của em đã tiến vào vòng bán kết, đến lúc đó em và bạn học sẽ cùng nhau đi đến thành phố Z một chuyến.”

“Nhưng thời gian cụ thể còn chưa được quyết định, em cảm thấy có lẽ không khác lúc trước là bao, sẽ diễn ra trong hai ngày cuối tuần.”

Rõ ràng.

Hiện giờ Thiên Chi đã nói nhiều hơn so với trước kia.

Tuy rằng âm thanh càng nói càng nhỏ dần, nhưng suốt cả quá trình Tống Kỳ Thâm đều nghe thấy rõ, anh đeo tai nghe, nhưng mà nhìn qua.

Sau đó anh nhẹ nhàng di chuyển con chuột một chút, màn hình video call vẫn chưa thu lại, cứ phô bày ra như vậy.

Động tác của anh vô cùng dứt khoát và lưu loát đem âm lượng tai nghe giảm xuống.

Ánh mắt anh đảo qua, khẽ gật đầu, hành động này của anh, dường như đang ra hiệu cho đối phương ở đầu dây bên kia dừng lại một chút.

Nhìn người ở phía đối diện không di chuyển, Tống Kỳ Thâm hơi nâng mắt lên, nhìn về phía Thiên Chi, chậm rãi lên tiếng.

“Biết rồi, ở thành phố Z sao?”

“Đúng vậy.” Thiên Chi tựa lưng vào cánh cửa gỗ của thư phòng, sống lưng đặt trên mặt cửa, chơi một trò chơi nhỏ chính là nhẹ nhàng di chuyển lên xuống.

“Muốn anh đưa em đi không?”

“Không cần đâu, em đã hẹn với bạn học rồi, chúng em sẽ mua vé tàu cao tốc đi cùng nhau.”

Thiên Chi nói xong, cô dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên giọng nói có chút quái lạ, “Có phải em đang quấy rầy anh không? Vậy em đi trước....”

“Không sao đâu, cũng sắp kết thúc rồi.”

“Hay là bảo trợ lý Hạ đưa em đi nha?”

“Thật không cần mà.”

Thiên Chi vội xua tay, “Em đi xem heo con Bội Kỳ tiếp đây.”

“Ừ.”

Mãi đến khi Tống Kỳ Thâm nhìn thấy thân ảnh của cô gái nhỏ biến mất ở ngoài cửa phòng, lực chú ý của anh mới quay về trên màn hình máy tính.

Ngón tay thon dài khẽ di chuyển, bấm nhẹ lên con chuột, điều chỉnh lại âm lượng.

“Các anh tiếp tục đi.” Tổng Kỳ Thâm nhắc nhở một chút.

Tuy nhiên đám người tinh anh ngồi ở phía đối diện màn hình video call như bị bấm nút pause, không hề nhúc nhích, y như cái xác ướp được đặt ở nơi đó.

Còn giống như trạng thái say rượu.

Thật choáng váng mà.

Tối hôm nay có mở một cuộc họp tạm thời, các trưởng phòng của các bộ phận ở Tổng Thị bị triệu tập đến phòng hội nghị này, phải làm thêm giờ.

Đối tượng mà bọn họ phải mở cuộc họp video call, chính là vị Tổng thái tử gia này.

Thời điểm vừa mới bắt đầu tất cả đều bình thường, theo thường lệ các trưởng phòng đại diện của từng bộ phận sẽ lên tiếng, sau đó Tổng Kỳ Thâm là người tổng kết lại báo cáo.

Nhưng khi ấy, một tiếng “Anh ơi” vang lên thật rõ ràng đã phá vỡ mọi chuyện.

Tóm lại trước khi Tổng tống chưa quay trở về Tổng thị, thực ra tin bất quái đã đi trước một bước, bay trở về nước.

Thí dụ như sống khổ hạnh như tăng nhân, ngay cả sống ở nước ngoài cũng không có nửa cái tin tức viên hoa.

Lại thí dụ như, một người đàn ông như thế này, còn tốt nghiệp từ trường Ivy League danh giá, có tận hai học vị của hai chuyên ngành luật và tài chính.

Được giới truyền thông gọi là tài phiệt trẻ tuổi có sức ảnh hưởng nhất hiện nay, người thừa kế duy nhất của Tổng thị.

Cuối cùng tổng kết lại trọng điểm.

Tất nhiên bởi vì anh có một khuôn mặt quá đẹp trai.

Đợi một chút.... Đẹp tất cả cái rằm cầu vòng ở trên qua một bên....

Đã nói không gần nữ sắc kia mà!

Tuy rằng không nhìn thấy được người, nhưng âm thanh “Anh ơi” kia còn giả được sao!!

Vô cùng mềm mại, còn lộ ra sự trong trẻo của thiếu nữ, rõ ràng giọng nói dịu dàng này thuộc về một cô gái nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm còn vì chuyện riêng mà tạm dừng cuộc họp video một lúc, tuy giọng điệu không có gì thay đổi, nhưng lại rất kiên nhẫn.

Đối với một nhà tư bản lớn mà nói, sự kiên nhẫn chính là thứ xa xỉ nhất đối với bọn họ, người bình thường còn không có khả năng bắt gặp.

Nhưng mà hôm nay....

Bọn họ đã được tận mắt nhìn thấy.

Một đám tinh anh không chỉ được nhìn thấy sự kiên nhẫn của Tổng tổng.

Còn được nhìn thấy một mặt khác chưa từng xuất hiện của anh.

Tổng Kỳ Thâm về nước bao lâu, thì nhóm trưởng phòng này đã làm việc chung với anh bấy lâu.

Cũng giống như đám người truyền thông ngoài giới, ấn tượng của đám tinh anh đó đối với Tổng Kỳ Thâm, cũng không vượt qua tin tức mà trước đó

truyền thông đã đưa tin.

Không gì khác hơn chính là thái tử gia ngậm thìa vàng của Tống thị, lạnh lùng và tự phụ.

Dựa vào thực lực của bản thân và sau lưng có sự hỗ trợ lớn mạnh của tập đoàn đã xây dựng một thế trận hoàn mỹ.

Rất ít nói, nhưng thủ đoạn vô cùng quyết đoán.

Chính xác là một thiên chi kiêu tử*, sinh ra đã đầy kiêu ngạo.

(* Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. Nguồn GG.)

Có một câu tục ngữ nói rất chính xác ——

Con đường của loại người này, từ khi sinh ra chính là dùng vàng mà lót đường.

Sống trong hoàn cảnh như vậy, cũng có kẻ ăn chơi trác táng, nhưng lại là hào môn thế gia, một khi đã được giáo dục, đa phần đều là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

(* Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn.)

Tống thị từ trên xuống dưới đều bị anh thu phục không hề có nửa câu oán hận.

Để hiểu thôi, đó chính là sự khuất phục.

Nhưng đúng lúc cái thái độ kia lại không giống như trước đây.

Vì sao cứ có cảm giác Tống tổng, từ khi nào lại trở thành người dễ bảo như vậy?

Hỏi một câu, thì trả lời một câu.

Đám tinh anh khó tránh khỏi bất quái một phen, những thông tin này lướt ngang qua đại não, thực ra không tốn đến vài giây.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Tống Kỳ Thâm nhìn vào màn hình thấy một đám ngọc ngời chết lặng, nhẹ nhàng đưa tay gõ xuống mặt bàn.

Sau đó hiếm khi nghe thấy anh lên tiếng giải thích, âm thanh không nhanh không chậm.

“Vừa rồi chính là, cô gái của tôi.”

Đám tinh anh cân nhắc một lúc, cân nhắc đến mức khoé môi cũng hiện ra chút ý cười.

Bởi vì quanh năm luôn thường xuyên làm việc đến khuya còn mắc triệu chứng rụng tóc, tuy rằng đám tinh anh này khôn khéo trong sự nghiệp, nhưng trên phương diện tình cảm không mạnh mẽ một chút nào.

Cho nên.

À, thì ra là người nhà của anh.

Chương 30: Còn có rất nhiều mảnh khoé nha

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Tất nhiên đêm đó Thiên Chi ngủ tại Nam Uyển, cô ngồi ở tầng trệt xem hết phim heo con Bội Kỳ, sau đó lại lên tầng hai tắm rửa, cuối cùng là quay về giường nằm chơi điện thoại một lát, sau đó một mình ngủ thiếp đi.

Bởi vì biết Tống Kỳ Thâm đang ở dưới lầu, trong tiềm thức mách bảo với cô rằng, dưới lầu còn có một người đang ở cùng với cô, cho nên phòng tuyến trong lòng cô cũng hạ xuống, trong lúc ngủ ở nhà một mình vẫn có chút cố kỵ và lo sợ.

Nhưng từ trước đến nay chất lượng giấc ngủ của cô luôn được phân cách ranh giới rõ ràng.

Hoặc là dứt khoát không ngủ, hoặc là ngủ say như chú heo con, vì vậy việc Tống Kỳ Thâm làm xong công việc quay về tầng hai lúc nào, quả thực Thiên Chi cũng không biết rõ.

Sáng sớm, mặt trời vừa mới ló dạng.

Tuy thời tiết mùa đông vẫn lạnh thấu xương, khó có dịp thời tiết lại tốt như vậy, từng tia nắng ấm áp nhàn nhạt xuyên qua tấm rèm cửa tiến vào, chiếu lên trên người Thiên Chi.

Cô cảm nhận được ánh nắng sớm chiếu vào, nhưng cô vẫn như vậy, luôn có thói quen thích ngủ nướng.

Trong lúc ý thức hỗn độn, cô nằm ngửa người chuyển sang nằm nghiêng một bên, tiếp đến là xoay người, động tác này còn chưa kịp dừng lại, cô nhanh chóng phát hiện bên cạnh mình có người, lập tức cô bị một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy.

Tất nhiên cứ thế mà rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“.....Hử?” Thiên Chi mơ màng mở mắt lên, bỗng nhiên ý thức trong đầu hơi quay trở lại, chỉ là không thể nhúc nhích.

Mỗi buổi sáng trước kia ở Nam Uyển, lúc cô thức dậy đều chỉ có một thân một mình.

Cho dù buổi tối Tống Kỳ Thâm bận rộn đến khuya, hay là làm bánh nhân thịt trễ đến thế nào, thì ngày hôm sau anh nhất định sẽ dậy sớm đi chạy bộ, sét đánh cũng không thay đổi.

Dù sao chẳng bao giờ giống như hôm nay, đến bây giờ vẫn chưa chịu thức dậy, hơi thở nhẹ phả bên gáy.

“Ngủ một lúc nữa đi.”

Giọng điệu lười biếng độc nhất vô nhị của Tống Kỳ Thâm vang lên, chậm chậm từ phía trên truyền xuống.

Thiên Chi im lặng gần nửa ngày, mới chậm rãi lên tiếng, âm thanh mang theo chút buồn bực phát ra từ trong chần, giọng nói ồm ồm, “Vì sao hôm nay anh không chạy bộ?”

Dứt lời, cô cảm thấy đôi mắt nói chuyện với nhau như vậy vô cùng không thoải mái, cô lập tức xoay người đi, đưa lưng về phía anh.

Sáng sớm tinh mơ đã kề sát với nhau như thế, làm cho Thiên Chi có hơi không thích ứng kịp.

Hơn nữa.....

Anh lại dựa vào quá gần.

Dường như chỉ cô cần nâng cầm lên một chút, là có thể chạm vào người anh.

Càng không cần phải bàn đến, cánh tay của Tống Kỳ Thâm giống như gông cùm chặt chẽ quấn lấy cô, tạo thành một vòng tròn lớn.

Cũng không ngờ đến việc, sau khi cô xoay người về hướng khác, Tống Kỳ Thâm lại nhích người đến gần, đem phần cầm gác lên cái đầu nhỏ của cô, còn cọ nhẹ hai lần.

Thậm chí anh còn đưa một tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn của cô gái nhỏ, sau đó nâng lên để ngay trước mặt, đan chặt vào nhau.

Lúc này, thật đúng là như hình với bóng.

Làn mưa đạn không ngừng bay trong đầu Thiên Chi mấy lần, trong nội tâm cũng âm thầm oán trách vài lần.

Sau đó..... Cô không thể giữ bình tĩnh được nữa.

[Click để xem ảnh](#)

Không biết liệu có phải tất cả những người đàn ông đều có biểu hiện bên trong như vậy vào buổi sáng hay không, Thiên Chi cũng không quá bất ngờ, dù sao cô đã từng tìm hiểu một chút về vấn đề liên quan đến phương diện ấy.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cùng nhau ngủ nướng vào lúc sáng sớm thế này, Thiên Chi thực sự cảm nhận được một kiểu thức dậy khác vào buổi sáng.

Việc này trước kia chưa từng xảy ra.

Cô khẩn trương nằm thẳng người, sau đó nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Tống Kỳ Thâm vang lên, “Em ngủ đi, hôm nay anh sẽ không làm phiền em.”

Làm phiền....

Kể từ khi cái từ “Chạm” này xuất hiện, Tống Kỳ Thâm lại một lần nữa đưa ra cho Thiên Chi một lời giải thích độc nhất vô nhị.

Thiên Chi nhắm chặt hai mắt, xem ra Tống Kỳ Thâm không có hành động gì tiếp theo, âm thầm lẩm bẫm một lúc, sau đó cô nghiêng đầu, trong lòng không còn gánh nặng lập tức ngủ thiếp đi.

Cô gái nhỏ thực sự không cảm thấy tò mò gì mà cứ thế chìm vào giấc ngủ, một câu thì thầm cũng không có.

Ngay sau đó, Tống Kỳ Thâm thậm chí còn nghe thấy được tiếng hít thở đều đều và vững vàng của Thiên Chi, nó nhẹ nhàng bay bổng trong phòng.

Chỉ để lại một mình anh lâm vào trạng thái đấu tranh vào buổi sáng.

Khát vọng tạm thời lắng xuống, Tống Kỳ Thâm nhìn chăm chú vào đỉnh đầu của Thiên Chi, nhưng đó chỉ là một sự khởi đầu sau khi đã tỉnh rượu vài phần.

Ngày hôm qua lúc anh quay lại tầng hai thì cũng khuya rồi. Tuy rằng hàng năm nhiệt độ ở Nam Uyển rất ổn định, nhưng vào mùa đông, được nằm trong ổ chăn ấm áp, mới đúng là hưởng thụ mãn nguyện nhất.

Đến khi buổi sáng thức dậy, anh nhìn thấy Thiên Chi mềm mại dựa vào mình, đây là lần đầu tiên anh tắt đi chuông báo thức của điện thoại mà không có lý do gì, thậm chí còn tiếp tục ngủ nướng.

Trước đó Tống Kỳ Thâm đã âm thầm quyết định mỗi ngày đều phải kéo Thiên Chi dậy đi chạy bộ nhưng vẫn không thực hiện được, lại còn tự làm khổ mình.

Anh không thể tìm thấy bất kì lý do nào.

Chẳng qua là cảm thấy rằng.

Do thời tiết mùa đông quá lạnh, rồi sau đó, vô cùng ấm áp.

*

Sau khi Thiên Chi trở về Kinh Đại, lập tức bị giáo sư gọi đi đến phòng thí nghiệm.

“Không phải trước đó đã thông báo với các em về việc đi đến Lâm thị thực tập à, cụ thể là mấy ngày nay trong khoa đã bàn bạc với phía công ty bên kia sẽ nhanh chóng có kết quả thôi.” Giáo sư đưa tay nâng gọng kính lên, tiếp tục nói, “Thực ra thời gian đi thực tập do thầy và khoa tranh thủ quyết định, có lẽ tầm một tháng rưỡi.”

Thiên Chi gật đầu, một tháng rưỡi nói dài chẳng dài, mà ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng đối với việc được vào Lâm thị thực tập, quả thực là một cơ hội không tồi.

“Có thể là bắt đầu từ cuối học kỳ này của các em, kéo dài đến giữa kỳ nghỉ đông.” Vị giáo sư lớn tuổi ngược mắt nhìn cô gái mảnh khảnh xinh đẹp trước mắt, “Cho nên nhóm thực tập của các em có lẽ sẽ rất vất vả.”

Điều này có nghĩa việc thực tập sẽ kéo dài đến tận kỳ thi cuối kỳ, còn chiếm phân nửa kỳ nghỉ đông, mà hầu hết thời gian Thiên Chi đều có chương trình học, phải chạy đi chạy lại giữa hai bên, tất nhiên rất vất vả.

Nhưng đây là kết quả của cuộc thảo luận giữa giáo sư và các vị lãnh đạo trong trường học, cân nhắc kỹ lưỡng mới đưa ra kết quả này, đây cũng là quyết định cuối cùng.

“Thưa giáo sư em biết rồi ạ, việc thực tập hẳn là sẽ không quá nhẹ nhàng.”

“Ừ, hôm nay gọi em đến đây là muốn nói cho em biết, thầy đã chọn được người làm nhóm trưởng, người đó chính là em.” Vị giáo sư lớn tuổi nhìn người rất chuẩn, bất luận là thành tích học tập, hay là về phương diện nhân cách, chỉ cần quan sát một chút từng người trong khoa chuyên ngành, đã có thể tìm ra được một người lãnh đạo xuất sắc.

Chuyên ngành mà Thiên Chi học chính là thiết kế nước hoa, có liên quan đến thiết kế bao bì sản phẩm và điều chế hương, đối với bản thân của sinh viên yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.

Lúc trước vào thời điểm phân chia chuyên ngành, nếu sinh viên lựa chọn đi sâu vào chuyên ngành này, nhà trường yêu cầu sinh viên phải cung cấp một bản kiểm tra sức khỏe từ bệnh viện tư nhân, còn có một cột liên quan đến kiểm tra khứu giác, không chỉ phải đạt tiêu chuẩn, mà yêu cầu rất khắc khe, nếu chỉ số không đạt, căn bản sẽ không có cơ hội học tiếp.

Điều chế hương là một nhiệm vụ rất khó khăn, nó đòi hỏi 30% linh cảm và 70% nỗ lực.

Quả thực linh cảm vô cùng quý giá, nhưng phải cố gắng trong việc không ngừng thử hương, không ngừng điều chế, giống như lặp đi lặp lại một động tác vậy.

Thiên Chi ngoại trừ đáp ứng được những điều kiện cứng nhắc ở trên, thậm chí tính tình rất tốt.

Rõ ràng tuổi không tính là quá lớn, hầu hết thời gian đều yên tĩnh, lại có thể nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh chìm nổi lên xuống. Nếu xét về phương diện có thể kiểm chế được bản thân mình hay không, so với những sinh viên có tính tình hơi nóng nảy mà nói, thì Thiên Chi càng được giáo sư đánh giá cao hơn.

Hơn nữa nói như vậy, kiểu người này luôn có thể tiến xa.

Nhưng Thiên Chi cũng có điểm yếu, cô là người ít nói, còn không giỏi về khoảng ăn nói, cho nên không thể giao tiếp quá nhiều với người ngoài. Có

lẽ do cô lười đi ra ngoài giao thiệp, hoặc do tính tình đã như vậy, cho dù ra sao, không ai có thể khám phá được nội tâm của cô.

Bởi vì nguyên do này, người ngoài sẽ không thể biết được, khả năng chịu đựng áp lực của cô như thế nào.

Nhưng bồi dưỡng nhân tài không phải trong một sớm một chiều là được, tuy vẫn còn có điểm yếu, chỉ cần bổ sung vào chỗ khiếm khuyết sẽ tốt lên thôi.

Chẳng phải các trường đại học và cao đẳng chính là cái nôi khai thác và bồi dưỡng tài năng sao?

Vì vậy giáo sư ủng hộ việc Thiên Chi trở thành nhóm trưởng của hạng mục quan trọng lần này, thực ra chính bản thân ông ta cũng đã phải cân nhắc một phen.

“Nhóm trưởng ạ?” Thiên Chi nghe thế, vội ngẩng đầu lên.

Cô hầu như không tham gia bất kì câu lạc bộ nào ở trường đại học, ngay cả tham gia ứng tuyển cho ban cán sự lớp, Thiên Chi còn không mấy hứng thú, cho nên chỉ chọn làm uỷ viên văn nghệ. Nhưng cái chức vụ này thực ra cũng chỉ là một cái danh mà thôi, không nói đến việc mỗi cuối kỳ phải giúp ban cán sự lớp đánh giá phân loại, ngày thường nếu ở Kinh Đại diễn ra hoạt động biểu diễn gì, cô sẽ là người đi thông báo với bọn họ.

Khi đến ngày lễ kỷ niệm thành lập trường Kinh Đại, lúc ấy cô có hơi bận rộn một chút, nhưng ngày kỷ niệm thành lập trường mỗi năm chỉ diễn ra một lần.

Ngoài ra không còn sự kiện gì nữa.

“Đúng vậy, bởi vì là nhóm trưởng, có lẽ em phải vất vả một chút, nhưng thầy tin em nhất định sẽ làm được.” Giáo sư mỉm cười vô cùng hiền hoà, còn vỗ nhẹ lên vai Thiên Chi, “Không làm chậm trễ thời gian của em nữa, đến lúc đó em hãy tạo một nhóm chat, thêm tất cả các thành viên trong

nhóm của em vào đó. Khi ấy thầy sẽ góp chút ý kiến cho em.”

“Vâng em biết rồi giáo sư, vậy em đi trước nhé?”

“Đi đi.”

Thiên Chi rời khỏi viện thí nghiệm, cô luôn cân nhắc lời giáo sư vừa nói, rồi xem đồng hồ.

Cũng đã sắp đến giờ hẹn với Đường Thu Thu. Hôm nay hai cô gái nhỏ hẹn đi đến nhà ăn số hai dùng bữa, nơi đó vừa mới sửa chữa lại, có không ít món ăn mới.

Đường Thu Thu quần lấy Thiên Chi, một hai đời phải đi đến nơi đó ăn thử một phen.

Nhưng mà hiện giờ, toàn bộ sinh viên ở Kinh Đại vẫn chưa tan học.

Hôm nay Thiên Chi không có tiết học, cô kiên nhẫn đi đến khu tự học ở tầng trệt ngồi chờ Đường Thu Thu một lúc, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên.

Toàn bộ sân trường yên lặng trong chốc lát, rất nhanh đã trở nên náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng bước chân.

Thiên Chi đợi không bao lâu, đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Đường Thu Thu từ phía cầu thang chạy đến, vừa chạy vừa kêu to “Chi Chi”, sau đó trực tiếp nhảy nhào vào người cô.

Lúc này ở cửa cầu thang rất đông người, Thiên Chi lại còn là hoa hậu giảng đường, vốn dĩ đã có không ít người đi ngang qua âm thầm quan sát cô, sau khi Đường Thu Thu hô to như vậy, lập tức có đủ các loại ánh mắt mang theo sự đánh giá hướng về phía này.

Giống như một cây đinh, cứng rắn đang đóng vào.

Thiên Chi ném những ánh mắt ấy qua một bên, cố gắng dùng hết sức lực của mình để thoát khỏi Đường Thu Thu.

“Cậu nói xem, cậu đây là đang muốn mưu sát tớ à.”

“Tớ đây là đang yêu thương cậu.” Đường Thu Thu kéo tay Thiên Chi, đi về phía nhà ăn.

Suốt dọc đường đi Đường Thu Thu lải nhải không ngừng, “Hôm nay cái vị thầy giáo kia, có cái đầu hói thì cũng thôi đi, rõ ràng phần tóc ở giữa còn không có, cậu biết không, trông nó trông trái hơn cả Địa Trung Hải, đã bị hói mà lại còn không đều, ha ha ha.”

“Hôm nay cậu lớp nào?” Thiên Chi suy nghĩ, cũng không đoán ra là ai, cô học ở Kinh Đại lâu như vậy, chưa từng gặp qua vị thầy giáo nào như thế.

“Nghiên cứu về sự phát triển của việc hói đầu.” Đường Thu Thu nhanh chóng trả lời.

“.....”

Vốn dĩ Thiên Chi còn muốn nói sao lại có cái lớp nhàm chán như vậy, nhưng trái ngược với tưởng tượng của cô, từ trước đến nay Kinh Đại đã vứt bỏ các chương trình học truyền thống và có quan niệm nghiêm chỉnh trước đây, cho nên có rất nhiều chương trình học mới lạ và thú vị, sau khi suy nghĩ, hình như cảm thấy cũng rất hợp lý.

Hai người một đường tiến bước.

Bước chân của Đường Thu Thu bỗng nhiên dừng lại, cô ấy vội lôi kéo cánh tay Thiên Chi cùng nhau đứng yên tại chỗ.

Thiên Chi vốn đang bước về phía trước, đột nhiên bị Đường Thu Thu kéo tay, phải lùi về sau mấy bước.

“Làm cái gì vậy? Sao đột nhiên dừng lại.” Thiên Chi vừa dứt lời, lập tức

nghe người nhìn Đường Thu Thu đang đứng ở phía sau.

Ánh mắt của Đường Thu Thu hướng lên trên, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

“Chi Chi cậu mau nhìn xem! Nam thần kia!!!”

Thiên Chi không rõ nguyên nhân, cô cũng nhìn theo hướng mà Đường Thu Thu đang nhìn.

Bên phía bồn hoa của đại học Kinh Đại, có một cái màn hình lớn đứng yên quanh năm ở đó.

Ngày thường nó sẽ phát sóng chương trình tư vấn của một số kênh truyền hình, có đôi khi sẽ chiếu phóng sự tuyên truyền của trường học và một số tin tức thời sự đáng chú ý của xã hội.

Nó cũng được xem là một cảnh vật trong khuôn viên trường.

Trên màn hình, người MC cười tủm tỉm trò chuyện với khách mời.

“Hôm nay trông Tổng tổng thực sự rất tràn đầy năng lượng nha, lại còn mặc màu sắc trẻ trung và đầy sức sống như vậy.”

Gương mặt của người đàn ông trẻ tuổi không còn bị làm mờ giống như trên bảng hot search trước đó.

Khuôn mặt thon gọn rõ ràng, đường nét lưu loát tạo thành một vòng cung.

Làn da trắng ửng sau cái sơ mi màu hồng nhạt, sắc mặt trông như ngọc, đẹp đến kiêu ngạo.

Nhất thời mọi người trong sân trường đều dừng lại xem, từng tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Sau đó Thiên Chi nghe thấy người trong màn hình chậm rãi lên tiếng ——

“Ừ, đây là do vợ của tôi tặng cho tôi.”

Bỗng nhiên từng tiếng kinh hô trong sân trường chuyển thành thở dài, vô cùng rõ ràng.

Thiên Chi không tài nào bỏ qua được từng đợt chuyển đổi này.

Cái con người này.....

Quả thực có rất nhiều mảnh khoé nha

Chương 31: Bà xã của tôi

Edit: Tiểu Màn Thầu

“Bà xã?” Trong nháy mắt biểu cảm trên gương mặt của nữ MC chợt ngưng đọng, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, ngay sau đó cô ta nhanh chóng khôi phục lại tinh thần.

Tổng Kỳ Thâm nghe vậy, sắc mặt rũ xuống, chỉ cười nhạt, “Ừ.”

Theo sau anh không còn vấn đề gì để nói, cho nên không lên tiếng nữa.

Rất rõ ràng chính là không muốn để lộ ra quá nhiều thông tin về chuyện này.

Nữ MC thấy thế, lập tức chuyển đề tài.

May mắn chính là chủ trương được rèn luyện hàng ngày thúc đẩy cô ta một lần nữa nắm giữ lại quyền chủ động trên sân khấu.

Nụ cười của nữ MC dần trở nên phóng đại, “Trước đó có thông tin Tổng tống độc thân đã nhiều năm, không nghĩ rằng vừa trở về nước đã giải quyết chuyện chung thân đại sự rồi.”

Câu nói này của cô ta vô cùng có nội hàm, thứ nhất là ám chỉ Tổng Kỳ Thâm từ độc thân chuyển sang kết hôn, thứ hai chính là có phải Tổng Kỳ Thâm vừa trở về nước đã lập tức kết hôn hay không.

Nếu Tổng Kỳ Thâm trả lời, bất luận như thế nào cũng sẽ trở thành tin tức đầu đề. Tất nhiên việc ấy vẫn do cái chương trình này tuồn ra.

Tổng thị có thể ngăn cản hay không, việc này tổ sản xuất không tài nào biết được.

Từ lúc Tổng Kỳ Thâm về nước cho nên nay, hơn nữa sau khi anh thành công nắm giữ được Tổng thị, tổ sản xuất không ngừng tung vô số cánh ôliu về phía anh, trước đó đã có vài lần như vậy, không gì ngoại lệ luôn bị từ chối.

Bởi vì lời mời quá chân thành, hiện giờ đây, chính là lần đầu tiên phá lệ đồng ý.

Bất luận như thế nào, tổ sản xuất cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này.

Những nhân vật được chương trình kinh tế tài chính mời đến trước đây, đều là những nhân vật có uy tín và có tầm ảnh hưởng.

Ngoại trừ những nhân vật có tài chính địa vị ở bên ngoài ra, nếu quan sát những vị khác giả đang theo dõi chương trình này sẽ phát hiện, tuy rằng bọn họ có hơi thiên về lịch sử phát triển và sự phấn đấu đầy kỳ tích của các doanh nghiệp, nhưng rõ ràng bọn họ vẫn có chút hiếu kỳ với tin bất quái liên quan đến những nhân vật ấy.

Đây chính là điểm để bùng nổ.

Nhìn thấy Tổng Kỳ Thâm vẫn ngồi ngay ngắn ở nơi đó, nữ MC thừa thắng xông lên, “Tôi xin mạn phép hỏi một chút, bà xã của anh là thiên kim của nhà nào vậy?”

Tổng Kỳ Thâm hơi nhếch môi, “Thiên, kim tiểu thư.”

(*Chỉ những cô gái lá ngọc cành vàng, hơn nữa họ của nữ chính có cách đọc giống như câu trên.)

Anh dừng một chút, tiện thể còn nói thêm, “Xin lỗi, bà xã của tôi có hơi nhút nhát, cô ấy chỉ muốn có một cuộc sống bình yên, không tiện tiết lộ quá nhiều. Hơn nữa, đây là chuyện cá nhân của tôi **, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên thảo luận về việc đầu tư của Tổng thị một chút, đây mới là vấn đề

chính.”

Đoán chừng nữ MC cũng đã quen với việc bị từ chối trước đó, cô ta đã sớm tôi luyện ra một chút công lực, giờ phút này chương trình đã sắp kết thúc, cô ta cười nói, “À vâng.”

—— Bên trong sân trường Kinh Đại.

Mới vừa rồi ở trước bồn hoa, đám đông đứng vây quanh màn hình lớn dần dần tản đi, nhưng âm thanh nói chuyện nhỏ vụn vẫn như cũ không ngừng truyền đến.

Thực ra những người đang thảo luận về Tổng Kỳ Thâm đều mang vẻ mặt kinh ngạc, chương trình phỏng vấn của kênh kinh tế tài chính, cứ như vậy mà phát sóng không hề thông báo trước một tiếng.

Lúc trước trong bữa tiệc mừng của Tổng thị nhìn thấy một dáng người cao ráo lướt qua, sau đó đến việc tiếp nhận Tổng thị ở bên bàn đàm phán chỉ để lộ một bên sườn mặt bị làm mờ, còn có những tấm hình được cắt ghép khi Tổng Kỳ Thâm tốt nghiệp ở nước ngoài.

Tất cả những điều ấy, cũng không thể sánh bằng với việc được nhìn thấy rõ khuôn mặt của Tổng Kỳ Thâm trong chương trình phỏng vấn lần này.

So với trước kia, càng thêm kinh vi thiên nhân*.

(* Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế. Nguồn GG.)

Còn hơn thế nữa, mọi người đối với việc Tổng Kỳ Thâm từ người đàn ông độc thân hoàng kim biến thành người đàn ông đã kết hôn chính là ——

Kinh hãi.

Điều đó còn bất ngờ hơn cả việc Tổng Kỳ Thâm đột nhiên nhận lời phỏng

vấn của kênh kinh tế tài chính.

Kết hôn là một việc rất quan trọng, không muốn công khai quá nhiều về chuyện này thì cũng thôi đi, nhìn cái bộ dạng này xem, vì để bảo vệ vợ mình, mọi thứ đều được che giấu rất cẩn thận.

—— “Thiên, kim tiểu thư.”

Thiên Chi chăm chú nhìn chằm chằm vào video phỏng vấn vẫn còn đang chiếu trên màn hình lớn, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tống Kỳ Thâm.

Nhịp điệu không nhanh không chậm, nói một câu dừng một câu.

Thời điểm anh chậm rãi lên tiếng nói ra chữ “Thiên” này, trái tim cô bỗng nhiên cảm thấy bị siết chặt, trong phút chốc cảm giác đó lại bị bành trướng.

Từ sau khi nghe thấy anh nói ra chữ “Kim.”

Phản ứng đầu tiên của Thiên Chi chính là thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt.

Chủ yếu là, thực ra cô cũng không suy nghĩ quá nhiều về chuyện này.

Chỉ đơn giản cảm thấy, trong số những người đứng trong sân trường theo dõi chương trình, có một vài cô gái hâm mộ anh rõ ràng đã phải ôm một nỗi thất vọng, hơn nữa có rất nhiều người đã nhìn thấy dáng vẻ của anh.

Quả thực cô âm thầm cảm thấy có hơi hoang mang.

Cái con người này dường như không thể lẫn lộn ngành giải trí nha.

Thiên Chi lại nghĩ đến câu nói vừa rồi của anh “Bà xã của tôi có hơi nhút nhát, chỉ muốn có cuộc sống bình yên.”

Tạm thời cũng xem như là nói đúng được hơn phân nửa đi.

Nhưng điểm mấu chốt không phải là.....

Anh vừa gọi cô là “Bà xã” à!

Thiên Chi không ngờ đến, còn có một ngày Tống Kỳ Thâm lại gọi mình như vậy.

Dù là lúc trước, hay cho đến tận bây giờ anh chưa từng gọi cô thế này.

“Trời ơi, nam thần còn gọi vợ của mình là ‘Bà xã của tôi’, ngấm lại chỉ cảm thấy thật cưng chiều.” Vừa rồi Đường Thu Thu vẫn còn đang si mê khuôn mặt của Tống Kỳ Thâm không có cách nào kiềm chế được, giờ phút này cô ấy mới hồi phục lại tinh thần, còn vừa nói vừa nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Thiên Chi.

Thiên Chi bị cô ấy lôi kéo, ý thức không ngừng quay cuồng, sau đó dần dần hồi phục tinh thần, trực tiếp hỏi.

“Cưng chiều hả?”

Nhưng thực ra đây cũng là một cách xưng hô thông thường thôi mà.

Chỉ là không nghĩ đến câu nói kia lại xuất phát từ trên người của Tống Kỳ Thâm, cho nên mọi người đều cảm thấy thật thần kỳ.

“Đúng vậy.” Đường Thu Thu không chút suy nghĩ lập tức trả lời, “Tớ còn cho rằng một nam thần có điều kiện tốt như anh ấy, hẳn là sẽ không kết hôn sớm như vậy, nhưng lại không ngờ đến, đoán không chừng là gia tộc liên hôn, ngay cả tình cảm cũng không có.”

Trong số những thiếu gia nhà giàu ở thành phố Ngân này, cho dù Tống Kỳ Thâm rất ít khi xuất hiện, nhưng không chứng tỏ là không bao giờ xuất hiện.

Hiện nay mạng lưới internet lợi hại như vậy, ngay cả những tin tức nhỏ vụn

nhất vẫn có thể khai quật ra, còn được công bố rộng rãi.

Có rất nhiều tin tức được che giấu cẩn thận cách mấy, cũng sẽ lưu lại một số dấu vết, tất cả mọi chuyện đều có thể lần theo dấu vết mà tìm ra.

Chỉ là lúc trước Tống Kỳ Thâm cố tình che giấu, cho nên truyền thông không dám đưa tin tức thật liên quan đến anh.

Những tin tức bất quái này càng không có khả năng xuất hiện.

Giống như hiện giờ, nếu muốn miệt mài theo đuổi đi sâu hơn vào bên trong, điều này chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng của cư dân mạng mà thôi.

Cuộc sống sinh hoạt của người ta như thế nào, thì là chuyện riêng của người ta.

Đường Thu Thu dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu, giọng điệu mang theo sự hâm mộ, “Thực sự bà xã của anh ấy, có lẽ kiếp trước đã cứu vớt toàn bộ hệ Ngân Hà đúng không!”

Thiên Chi mỉm cười, đời trước có cứu vớt hệ Ngân Hà hay không, điều này cô không biết được.

Dù sau đời này thì không có, cô không hề muốn lên trời, hơn nữa cô càng không có cơ hội này.

Nhưng mà Đường Thu Thu chỉ mê trai một lúc thôi, nhưng đối với việc đi ăn cơm, tất nhiên Tống Kỳ Thâm đã không còn quan trọng nữa.

”Được rồi, chúng ta đừng xem nữa, đi ăn cơm thôi, dù sao người ta cũng có vợ rồi, chúng ta không nên góp thêm náo nhiệt.”

“.....”

Thiên Chi dở khóc dở cười, “..... Còn không phải do cậu kéo tớ à!”

Vừa dứt lời, Thiên Chi ngược mắt nhìn lên màn hình lớn, nghĩ đến việc buổi tối quay về ký túc xá, lúc nằm trên giường phải xem hết chương trình phỏng vấn này trong một lần mới được.

Dù sao trong lúc ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn, cổ sẽ rất mỏi, điều này vô cùng khó chịu.

Hơn nữa hiện giờ, xung quanh còn có rất nhiều người, tương đối ồn ào.

Đường Thu Thu nhìn Thiên Chi dường như có hơi ngây người, cô ấy lập tức dùng sức, khiến cho Thiên Chi phải hồi thần.

Lúc này hai người mới cùng nhau nhấc chân lên, hướng về phía nhà ăn.

Đọc đường đi, không biết Thiên Chi nhớ đến việc gì đó, ánh mắt trở nên sáng ngời, trực tiếp nhìn về phía Đường Thu Thu.

“Nè, Thu Thu! Tớ hỏi cậu chuyện này.”

“Chuyện gì vậy?”

“Trước đó cậu từng nói nếu có thể nói chuyện được với vị lão đại kia, cậu sẽ lập tức quỳ xuống, có phải chỉ là nói đùa hay không?”

Đường Thu Thu không để tâm, vung bàn tay lên, không có chút nào che giấu sự sùng bái của mình đối với nam thần, “Tất nhiên là thật, tớ sẽ quỳ rất thoải mái, còn quỳ với tâm trạng vô cùng thoải mái. Nhưng mà nói chuyện với vị lão đại kia thì không cần đâu, thực ra tớ chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thì đã cảm thấy ok rồi!”

“Nếu có thể nhân cơ hội này để anh ấy giới thiệu cho tớ kiểu người đàn ông giống như anh ấy, tớ sẽ càng cảm kích hơn.”

Thiên Chi ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cô ấy, cất giọng, “Không phải cậu đang theo đuổi lớp trưởng à, còn muốn giới thiệu kiểu đàn ông giống như thế?”

Đường Thu Thu dường như nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý của cô, “Đừng nhìn tớ như vậy.....”

“Được rồi, tớ không nhìn cậu nữa. Nhưng cậu phải nhớ kỹ những lời nói hôm nay nhé, nếu như một ngày nào đó cậu nhìn thấy được thì sao?”

Đường Thu Thu không hiểu rõ lập tức nhìn thoáng qua Thiên Chi, “Cậu đang nằm mơ cái gì vậy, lần trước ở WeChat cậu cũng nói như vậy, cậu nghĩ tớ muốn nhìn thấy người ta thì có thể nhìn thấy được à?”

Kiểu nam thần thần bí này từ trước đến nay đều rất xuất quỷ nhập thần.

Nhưng cô ấy vẫn còn rất kiêu ngạo mà giơ tay để lên đầu, “Đến lúc nhìn thấy được người, tớ không cần cậu phải nhắc nhở đâu!”

Đường Thu Thu cùng Thiên sóng vai đi đến nhà ăn trên lầu hai, “Nhưng mà cậu nhắc nhở như vậy, tớ thực sự rất phấn khích đó. Vừa rồi cậu có nhìn thấy không, Tổng nam thần mặc cái áo sơmi màu hồng nhạt, cái màu sắc này, trời ạ, làm tớ mắc cười muốn chết.”

Cô ấy không ngừng lẩm bẩm, “Tớ nói thật, cái gout thẩm mỹ của vợ anh ta là cái gout thẩm mỹ gì vậy, nếu không phải anh ta lớn lên đẹp trai, ha ha ha.”

Đường Thu Thu vừa nói lại còn vừa cười.

Bị nghi ngờ về gout thẩm mỹ lựa chọn áo sơmi Thiên Chi: “.....”

*

Thời điểm buổi tối quay về phòng ký túc xá, sau khi Thiên Chi rửa mặt xong lập tức leo lên giường, ngồi phịch trên nệm, lấy một tấm chăn nhỏ quấn lên người, cuộn mình trong một thế giới riêng.

Vốn dĩ cô muốn tự mình tìm video phỏng vấn của Tống Kỳ Thâm xem một

chút, còn muốn lưu vào máy

Kết quả phát hiện, cái video này đã leo lên hot search của Weibo.

Thiên Chi bấm vào, cô phát hiện video hot này đã được bên phía Weibo chính thức của Tổng thị chia sẻ lại.

Phía dưới phần bình luận giống như cái giếng đang phun trào.

Đầu tiên Thiên Chi vào Weibo xem một ít ghi chú, sau đó mới tiện thể chuyển hướng đi xem phần bình luận.

Cô cẩn thận suy nghĩ một lúc.

Không ngoài dự đoán, trong phần bình luận đã có một số người đề cập đến cái áo sơmi màu hồng nhạt kia.

[Bà mẹ nó! Tống Kỳ Thâm kết hôn lúc nào vậy!!! Tôi không đồng ý!!]

[Được nhìn thấy gần như vậy, không hổ danh là lão đại, lớn lên quá đẹp trai, nhưng thực ra tôi cũng không kinh ngạc lắm, bởi vì bản thân ba mẹ của anh ta đã đẹp sẵn rồi.]

[Tôi đi chết đây, còn nữa.....Bà xã của tôi! Bây giờ tôi sẽ không giấu giếm mọi người nữa, thực ra tôi chính là vị Tống phu nhân trong truyền thuyết đây.]

[Này lâu trên, cô có biết xấu hổ không hả, rõ ràng chính là tôi!]

[Tôi rất tò mò về vị Tống phu nhân này, không biết là kiểu phụ nữ nào nha.]

[Ha ha ha ha ha tôi chỉ chú ý đến cái áo sơmi kia thôi, còn nói do bà xã tặng.]

[Lâu trên, cậu không cô đơn đâu, tôi cũng chú ý đến, ha ha ha ha.]

[Lúc trước lão đại chưa bao giờ mặc qua cái màu con mẹ nó loè loẹt như vậy, gout thẩm mỹ của Tổng phu nhân thật tốt nha ha ha ha.]

[Trong đầu tôi đang suy nghĩ đến cảnh tượng Tổng phu nhân tặng áo cho Tổng tổng, vẫn còn có chút hình ảnh đẹp nha.]

Thiên Chi nhìn những bình luận miêu tả ở phía dưới dần bị biến dạng, cô đưa tay gãi nhẹ lên mặt mình.

Không phải trước đó anh còn tặng cho cô một chiếc siêu xe màu hồng phấn sao!

Nếu không phải vì chiếc xe này, thì tất cả mọi chuyện sẽ không có bắt đầu và kết thúc như vậy!

Thiên Chi dường như xuất hiện một cái khí thế mà trước nay chưa từng có.

Cô bấm mở khung Wechat của Tổng Kỳ Thâm lên, gửi một loạt meme heo con, chính là cái kiểu tay đấm chân đá.

Nhưng không đợi Tổng Kỳ Thâm trả lời lại, WeChat đã “Tin tin” xuất hiện hai tin nhắn.

[Lâm Thanh Lai: Chi Chi.]

[Lâm Thanh Lai: Anh về nước rồi, ngày nào đó cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?]

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Tổng: cô vợ nhỏ tay đấm chân đá là vì để ý đến biểu hiện tôi!

Lâm Thanh Lai chỉ đến trợ giúp, nhìn tên là đủ biết rồi~

Chương 32: Lâm Thanh Lai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Bởi vì từ khi Lâm Thanh Lai trở về nước cho đến bây giờ, hai người chưa từng nhắn tin qua lại với nhau, đột nhiên Thiên Chi nhìn thấy tin nhắn được gửi đến, cô mở to mắt kinh ngạc một lúc, ngay sau đó bấm vào khung chat để trả lời.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh Thanh Lai anh về nước lúc nào vậy?]

[Lâm Thanh Lai: Vừa về, có lẽ sẽ không đi nữa.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh ở bên ngoài rèn luyện đủ rồi, nên trở về à ha ha.]

Có vẻ giống như những người ra nước ngoài lúc trước. Một người rồi lại đến một người, trong khoảng thời gian này bọn họ đều lần lượt quay trở về nước.

Chúng liên tiếp xảy ra với tần suất dày đặc.

Diễn hình tựa như Lâm Thanh Lai vậy, ví dụ sớm hơn một chút thì có Tống Kỳ Thâm.

[Lâm Thanh Lai: Đúng vậy, cho nên khi nào chúng ta mới gặp mặt nhau đây? Cùng nhau ăn một bữa cơm nào.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh bận lắm sao? Nếu dựa vào thời khoá biểu và một ít hoạt động trong trường đã sắp xếp cho em, khả năng không xác định được thời gian cụ thể.]

[Lâm Thanh Lai: Không sao đâu, đến lúc đó anh sẽ dành ra một ít thời gian trống, em thấy như vậy có ổn không.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng ạ.]

Khoảng nửa năm trước đây, Lâm Thanh Lai có trở về nước một lần, khi đó anh ta hình như có một số chuyện quan trọng cần phải xử lý. Trong lúc bận rộn, anh ta vẫn dành ra một ngày nghỉ, dẫn Thiên Chi dạo chơi thành phố Ngân suốt cả một ngày.

Tuy rằng Thiên Chi có cài đặt chế độ hạn chế người xem trong vòng bạn bè, nhưng không có thiết lập giới hạn thời gian.

Lần trước cô có đăng tấm ảnh chụp chung của hai người lên vòng bạn bè, hơn nữa tấm ảnh đó vẫn còn lặng lẽ nằm trong album của cô.

Bởi vì do từ nhỏ cả hai người đều có vẻ hơi cô đơn, khi còn bé Lâm Thanh Lai và Thiên Chi cũng ít khi nói chuyện nhiều với nhau, nhưng nhiều lúc bọn họ lại có thể hoà hợp với nhau một cách kỳ diệu như vậy, cho nên thời gian chung đụng dần nhiều lên.

Ví dụ như cả hai cùng nhau ngồi trước cửa, anh ta đọc sách, còn cô thì gặm que kẹo.

Lại ví như cô lấy một cái ghế dựa cũ kỹ đặt dưới tán cây ngô đồng ngồi hóng mát trong đại viện, trước khi khai giảng cô phải điên cuồng làm bài tập hè. Khi ấy các anh trai đều ở trên sân bóng rổ bên cạnh chơi đánh bóng, chỉ có anh ta là không tham gia vào, còn yên lặng ngồi ở một góc, chuyên tâm đọc sách, cả hai người không ai nói chuyện với ai.

Mặc dù Lâm Thanh Lai là một người ôn hoà, nhưng dường như có một vách tường vô hình nào đó đang bao lấy anh ta, giấu anh ta đi.

Điều này làm cho cả con người anh ta mang theo chút xa cách.

Cứ như vậy, mối quan hệ giữa anh ta và đám con trai trong đại viện, so với Thiên Chi lại càng không tốt hơn là bao, nhưng cũng không tính là quá tệ, nói tóm lại chính là không quá thân thiết.

Nhưng sau khi lớn lên, theo gian gian trôi qua, quan sát toàn bộ mọi người đại viện, dường như chỉ có hai người bọn họ thường xuyên liên lạc với nhau.

Thực ra Lâm Thanh Lai cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng trước khi trở về nước, anh ta sẽ nhắn tin WeChat báo cho cô biết.

Sau đó hai người sẽ hẹn gặp mặt nhau, cùng ăn một bữa cơm, mối quan hệ vẫn luôn được duy trì như vậy.

Đợi một lúc vẫn không thấy Lâm Thanh Lai trả lời, đoán không chừng là anh ta đang xem xét thời gian hẹn dùng bữa, đây cũng là phong cách trước sau như một của anh ta.

Thiên Chi bấm vào ứng dụng trong điện thoại lướt xem lịch trình của mình, may mắn thay vẫn chưa đến thời gian đi thực tập, ngoại trừ ngày thường có chút bận rộn với chương trình học, các ngày trong tuần của cô vẫn gần giống như trước đây.

Đúng lúc này, đột nhiên điện thoại reo lên.

Thiên Chi nhìn thấy khung tin nhắn xuất hiện, điện thoại quay về giao diện WeChat, cô trực tiếp bấm vào đó, không mấy để ý đến tên tài khoản, cô cứ cho rằng Lâm Thanh Lai trả lời lại mình.

Vì thế cô không suy nghĩ nhiều, lập tức nhắn một câu thế này ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh đã chọn được thời gian dùng bữa chưa? Thực ra cuối tuần này em vẫn có thời gian, khoảng thời gian kế tiếp em sẽ tham gia một cuộc thi toàn quốc, đến lúc đó còn phải đặt vé tàu, không có thời

gian rảnh, hay là chúng ta hãy đến nhà hàng lần trước dùng bữa nhé.]

Sau một lúc lâu, đối phương vẫn chưa trả lời.

Thiên Chi hơi nâng mắt lên, nhìn thấy biểu tượng con chim xanh nằm ở đầu giao diện trò chuyện, cô còn chưa kịp phản ứng lại.

Tổng Kỳ Thâm đã đi trước một bước, gửi đến một tin nhắn, tiếng “Tin tin” vang lên.

[Tổng khổng tước: ?]

Cô thực sự đã gửi tin nhắn đó cho Tổng Kỳ Thâm!

[Tiền Tiền ái thiên thiên: .....]

[Tổng khổng tước: Cái gì mà chọn thời gian?]

[Tổng khổng tước: Cho nên em đây là, vừa nhắn meme heo con tay đấm chân đá xong, còn muốn anh mời đám heo con này đi ăn à.]

[Tiền Tiền Ái Thiên Thiên: Anh đừng có đánh tráo khái niệm như vậy, em nào có! Em đã xem đoạn video phỏng vấn của anh, bên dưới là cái gì.....]

[Tổng khổng tước: Hả?]

[Tổng khổng tước: Cái gì là cái gì.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh còn mặc cái áo mà em tặng cho anh, đi phỏng vấn hả.....]

[Tổng khổng tước: Ừ.]

[Tổng khổng tước: Nhìn có đẹp trai không?]

[Tiền Tiền Ái Thiên Thiên: .....]

[Tống khổng tước: Được rồi, anh trai không chọc ghẹo em nữa, em ở trường có mệt lắm không?]

Bóng đêm vô tận dần lan rộng, màn đêm đen thẫm thẫm bao trùm lấy tấm màn ngủ của phòng ký túc xá.

Thiên Chi chôn mình trong ổ chăn, nhìn chăm chú vào câu cuối cùng trong tin nhắn mà anh vừa gửi đến.

Không hiểu vì sao, bên trong nội tâm như được sưởi ấm.

Hơi ấm lan toả khắp nơi, ngay cả trái tim cũng như bị thắt chặt lại, cứ êm đềm chảy qua như vậy, giống như một mặt hồ tĩnh lặng.

Thiên Chi cảm thấy hiện giờ năm giác quan của mình đã được đả thông.

Cô nhớ đến khứu giác của mình, nơi chóp mũi vẫn còn vương lại mùi hương quen thuộc, tuy rằng khá mờ nhạt.

Nhưng có vẻ cô rất thích hơi thở thanh mát trên người của Tống Kỳ Thâm.

Không giống như nhiều người khác, nó tựa như tuyết tan vào buổi trưa, mặt trời ấm áp chiếu trên nền tuyết trắng, chợt mang theo ánh sáng lấp lánh, rực rỡ lại sạch sẽ.

Đoán không chừng Tống Kỳ Thâm cảm thấy qua một khoảng thời gian khá lâu mà cô vẫn chưa trả lời lại, anh thuận tay nhắn thêm một tin nữa ——

[Tống khổng tước: Có muốn anh bảo trợ lý Hạ đem chút điểm tâm giống lần trước đến cho em không.]

Thiên Chi chợt nhớ đến lần đó Tống Kỳ Thâm căn dặn trợ lý Hạ đưa cho cô hộp điểm tâm ba tầng kia.

Đến cuối cùng, số điểm tâm đó đều do Đường Thu Thu giải quyết, mới xem

như thuận lợi hoàn thành cái nhiệm vụ này.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không cần đâu ạ, tuy học hành khá mệt mỏi, nhưng đảm bảo lúc nào cũng ngủ đúng giờ!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cho nên không nên làm phiền trợ lý Hạ, số điểm tâm lần trước rất nhiều, anh cũng biết đấy, em ăn uống không bao nhiêu.]

[Tống khổng tước: Ăn uống không bao nhiêu, vậy mà còn có thể một mình uống hết một thùng nước ép blueberry à.]

Cũng không phải là uống hết trong một lần mà, anh xem cô là cái máy nước nóng lạnh hả!

[Tiền Tiền ái thiên thiên: ..... Ngủ sớm một chút đi.]

Thiên Chi vừa định nhắn cho anh một meme chúc ngủ ngon, Tống Kỳ Thâm lại đột nhiên nhắn đến một câu như thế này.

[Tống khổng tước: Rốt cuộc em muốn hẹn ai đi dùng cơm vậy?]

Dù sao bọn họ cũng đã lá mặt lá trái với nhau lâu như vậy, nhưng Tống Kỳ Thâm vẫn luôn nhớ đến cái tin nhắn trước đó, cho nên anh trực tiếp hỏi rõ.

Thoạt nhìn câu nói này không có vấn đề gì, cho dù không xem xét kỹ lưỡng, thì 80% cũng nhìn ra được đây là sai lầm của Thiên Chi.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh Thanh Lai về nước rồi, anh ấy muốn hẹn em đi ăn một bữa cơm, anh ấy bảo em chọn thời gian cụ thể, có chuyện gì sao?]

Bên phía Tống Kỳ Thâm trầm mặc rất lâu tựa như một thế kỷ đã trôi qua.

[Tống khổng tước: Ừ.]

Thiên Chi cảm thấy có hơi buồn ngủ, chỉ nhắn lại một câu ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Này, anh cũng đừng thức khuya quá, em đi ngủ trước đây, ngủ ngon.]

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm muốn từ điểm này mà bắt vào vấn đề, còn chưa kịp nói gì Thiên Chi đã nhấn đến một câu chúc ngủ ngon.

Nhìn thấy ba cái chữ tương đối chói mắt kia, Tống Kỳ Thâm nhìn chăm chăm vào màn hình một lúc, sau đó mới chậm rãi buông điện thoại.

Đêm đông lạnh lẽo, nhưng bên trong toà cao ốc của Tống Thị đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Văn phòng của tổng giám đốc và khu vực làm việc bên ngoài của trợ lý một mảnh sáng ngời.

Thời điểm trợ lý Hạ bị gọi vào trong văn phòng, nhìn thấy Tống Kỳ Thâm lười biếng dựa lưng vào chiếc ghế xoay phía sau bàn làm việc, đầu ngón tay đặt trên mặt bàn, nhẹ nhàng gõ gõ.

“Tổng tổng.”

“Đoạn video phỏng vấn kia các cậu đã cho đăng ở đâu vậy?”

Từ sau khi anh tiếp quản Tống thị, tuy cục diện càng ngày càng ổn định, nhưng vẫn có một số việc chưa giải quyết xong.

Bởi vì muốn thông qua đoạn phỏng vấn này, ở một phương diện nào đó cũng có thể trấn an trạng thái của mọi người.

“Theo như yêu cầu, các kênh truyền thông lớn đều đã tiến hành các bước thúc đẩy, sau đó sẽ được đăng trên mặt bìa của tạp chí kinh tế tài chính.” Trợ lý Hạ muốn nói lại thôi, “Chỉ là.....”

Dừng lại trong một cái chớp mắt, anh ta kịp thời bổ sung.

“Chỉ là công ty không có mua hot search, nhưng lại xuất hiện trên bảng hot

search của chuyên mục giải trí.”

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm khẽ gật đầu, anh cũng không mấy quan tâm, vốn dĩ anh không để ý đến chuyện này.

“Nhưng tiêu đề của hot search, có hơi ngoài ý muốn.”

Đuôi chân mày của Tống Kỳ Thâm nhẹ nâng lên.

“Như thế nào?”

“Đại khái là do màu sắc của cái áo mà ngài mặc lúc ấy, có hơi không thích hợp lắm.”

Trợ lý Hạ ngừng một chút, đem bản văn kiện đặt lên bàn làm việc của Tống Kỳ Thâm.

Nhất thời động tác gõ mặt bàn của anh dừng lại, các đầu ngón tay chống trên mặt bàn, cuối cùng lỏng lẻo gõ xuống tạo ra một âm thanh nhỏ.

Trợ lý Hạ tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm của mình, giờ phút này anh ta lịch sự không dám ngược mắt lên quan sát sắc mặt của Tống Kỳ Thâm.

Quả thực trợ lý Hạ đã làm rất tốt.

Bài phỏng vấn cho tạp chí kinh tế tài chính lần này của Tống Kỳ Thâm, không những lên cả hot search, mà còn tạo ra một điểm nhấn nhỏ trong vòng tròn tin tức.

Buổi sáng hôm nay trong nhà ăn, trợ lý Hạ bị buộc phải nghe một số nhân viên nữ buôn chuyện bát quái, toàn bộ công ty vẫn luôn âm thầm thảo luận về chuyện này.

Sau khi trợ lý Hạ tự hỏi thăm rất lâu, cuối cùng anh ta vẫn quyết định không nói ra.

Có lẽ ông chủ nhà mình, chính là muốn hiệu ứng như thế này.

“Tổng tổng, nếu không có việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài trước.” Trợ lý Hạ đẩy gọng kính.

Tổng Kỳ Thâm gật đầu, “Ừ, anh ra ngoài làm việc tiếp đi.”

Chờ sau khi bóng dáng của trợ lý Hạ biến mất sau cánh cửa, anh ta còn nhẹ nhàng đóng cửa lại, Tổng Kỳ Thâm mới nâng tay lên, nhẹ vuốt ve đôi môi mình.

Anh khẽ cau mày, bỗng nhiên nghĩ đến việc vừa rồi cách đó không bao lâu.

Thiên Chi gửi đến cho anh một loạt meme heo con tay đắm chân đá, sau đó lại nhớ đến những lời anh từng nói trong đoạn video kia.

Cái cô nhóc nhỏ này.

*

Ngày thường Thiên Chi rất ít khi có lớp vào buổi chiều, nhưng Lâm Thanh Lai lại không có thời gian trống, trùng hợp vào ngày thứ bảy, cả hai người đều rảnh, quả thực rất ăn ý với nhau.

Cô quay đầu lập tức thông báo với Tổng Kỳ Thâm, buổi tối thứ bảy sẽ trở về Nam Uyển, anh đồng ý vô cùng sáng khoái, Thiên Chi cũng không suy nghĩ nhiều.

Trước kia Lâm Thanh Lai thỉnh thoảng trở về nước, hai người sẽ đi ăn lẩu Quảng Đông ở bên trong toà nhà Quốc Hạ nổi tiếng gần bến cảng của thành phố Ngân.

[Click để xem ảnh](#)

(Lẩu Quảng Đông.)

Món gà hầm Hoa Giao là món ăn đặc sản của nhà hàng, nó khá tốt cho dạ dày, còn tương đối thanh đạm, điều quan trọng nhất chính là vô cùng ngon.

[Click để xem ảnh](#)

(Gà Hoa Giao.)

Thiên Chi rất thích nhà hàng này, cho nên cô quyết định hẹn ở đây.

Có lẽ do Lâm Thanh Lai vừa mới trở về nước, phải giải quyết rất nhiều công việc quan trọng, vì vậy anh ta trực tiếp đặt bàn vào buổi tối.

Đợi đến lúc Thiên Chi đến nơi, anh ta vẫn chưa đến, còn bảo cô cứ gọi thức ăn trước, Thiên Chi đối với khẩu vị của Lâm Thanh Lai cũng xem như có chút hiểu biết, khẩu vị rất giống cô.

Sau khi cô chọn món xong, ngồi chờ đến phát chán, bắt đầu chơi trò chơi nông trại.

Chơi được một lúc, lập tức nhận được tin nhắn WeChat của Tống Kỳ Thâm

[Tống khổng tước: Tối hôm nay em đi ăn ở nhà hàng nào? Gửi địa chỉ cho anh đi.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Có chuyện gì sao?]

[Tống khổng tước: Không có gì cả, chỉ hỏi vậy thôi.]

Sau đó anh giống như đang giải thích. Anh lại nhắn đến một tin.

[Tống khổng tước: Hôm nay anh có tham dự một bữa tiệc ở Quốc Hạ.]

Điều này cũng trùng hợp quá nhỉ.

Nhưng Thiên Chi hiểu rõ, đoán chừng Tống Kỳ Thâm chỉ đơn giản muốn

biết cô đang ăn ở nhà hàng nào mà thôi. Trước đó cô từng nó cho anh biết, chỉ là nói đại khái là ở trong toà nhà Quốc Hạ.

Bọn họ lại ở gần nhau như vậy, nếu bữa tiệc của anh kết thúc sớm, hai người còn có thể cùng nhau quay trở về Nam Uyển.

Cô vừa gửi định vị xong, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một bóng dáng cao gầy.

Cùng với điều đó, còn có giọng nói trong trẻo réo rất vang lên, tựa như ánh trăng chiếu vào mặt hồ trong suốt ——

“Em chờ anh lâu chưa?”

Thiên Chi ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy Lâm Thanh Lai một người đã lâu không gặp, còn cảm thấy có chút xa lạ.

So với diện mạo câu hồn đoạt phách của Tống Kỳ Thâm, thì Lâm Thanh Lai cực kì đẹp trai.

Đôi mắt màu nâu nhạt, ẩn bên dưới gọng kính vàng, giống như sương khói trên sông Giang Nam.

Lâm Thanh Lai khoan thai đến muộn, không đợi cô trả lời, anh ta lập tức giơ tay xoa đầu Thiên Chi, lúc này anh ta mới ngồi vào cái ghế đối diện cô.

“Em chờ cũng không lâu lắm, vừa mới gọi thức ăn xong.”

Thiên Chi nhìn Lâm Thanh Lai, cô cảm thấy anh ta hơi khác so với trước đây, nhưng cụ thể khác ở điểm nào, cô không tài nào nói rõ được.

“Gần đây thế nào, có ổn không?”

Lâm Thanh Lai cởi áo khoác ra, cầm bình trà đặt bên cạnh lên, ngón tay thon dài nắm lấy nó rất dễ dàng, mặt mày rũ xuống, nhẹ nhàng lắc ly trà trong tay.

Hương thơm của trà cùng làn khói bốc lên, càng nhìn không rõ biểu cảm trên gương mặt anh ta.

“Xem như cũng tạm ổn ạ.....”

Tuy là nói như vậy, thực ra trong khoảng thời gian này Thiên Chi rất vui vẻ.

Nhưng hầu hết thời gian Thiên Chi rất ít khi bộc lộ cảm xúc ra ngoài, có đôi khi Tống Kỳ Thâm trêu đùa cô quá tàn nhẫn, cô sẽ giống như chú mèo con can đảm phản kháng, dùng móng vuốt nhỏ của mình mà uy hiếp người khác.

Bất chợt nghĩ đến anh, suy nghĩ của Thiên Chi lại trôi xa một lúc.

Lâm Thanh Lai rót cho cô một ly trà, “Nhìn thấy rồi, em nói nhiều hơn so với trước kia.”

“Có khoa trương như vậy không?”

Trước kia cô cũng có nói ít đâu nhỉ.

Thiên Chi hoài nghi giọng điệu của mình đã thể hiện quá mức rõ ràng, cho nên Lâm Thanh Lai mới phát hiện ra.

Anh ta cười rộ lên, sự dịu dàng hiện lên trên gương mặt, “Giọng điệu nói chuyện cũng không còn giống như trước đây.”

Hàng chân mày thẳng tắp, hiện giờ hơi nhướng lên.

Trước kia thích nhất là cúi đầu, cô gái nhỏ luôn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, trong lúc vô thức, dường như đã tìm thấy một ánh sáng.

Ngay cả bản thân của cô cũng không nhận ra được mình đang dần thay đổi.

Giống như hạt giống chôn sâu dưới lòng đất, một khi được ánh sáng chiếu vào, nhưng lại bị phân nửa bóng râm che đậy.

”Như vậy sao.....” Thiên Chi còn chưa nói xong, ở phía cuối nhà hàng truyền đến một trận ồn ào, giọng nói cao thấp vang lên, trực tiếp cuốn đến đây.

Thiên Chi và Lâm Thanh Lai không muốn vào phòng bao, cho nên tùy tiện tìm một vị trí ở gần cửa lầu một.

Nhà hàng này ngày thường rất ít người lui đến, cho nên bầu không khí cũng xem như là yên tĩnh.

Bất thành linh xuất hiện một trận âm thanh, làm cho người ta khó lòng bỏ qua được.

Thiên Chi ngược mắt nhìn qua, ở cuối hành lang có bảy tám người mặc tây trang mang giày da, hơn phân nửa là thành phần tinh anh trong xã hội.

Bọn họ vẫn không ngừng nói chuyện với nhau, sau đó nhìn sang phía bên kia hành lang.

Cái người dẫn đầu kia thân thể cao ráo với đôi chân dài, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu xám, đường nét mảnh khảnh gợi cảm, áo khoác thì vắt trên cánh tay, đầu hơi cúi xuống.

Người kia đang bị một nhóm người trung niên vây quanh, bước từng bước một không nhanh không chậm đi về hướng này.

Trong lúc bước đi thỉnh thoảng nhẹ gật đầu, xem như đáp lại.

Nhóm người này nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít.

Động tác cứng ngắc như một cây cột, người kia đi về phía này.

Tầm mắt của cô gái nhỏ rơi vào người đi đầu, đúng lúc đón lấy ánh mắt của

người kia nhìn qua.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, nhất thời không nói lời nào.

Đuôi chân mày của người đàn ông kia nhẹ nhàng lên, nâng một bên mí mắt, đường cong nơi đuôi mắt khá dài.

Sau một lúc lâu.

Người kia chớp chớp mắt, nhìn Thiên Chi mỉm cười.

Chương 33: Tiểu gia hoả

Edit: Tiểu Màn Thâu

Người đàn ông đó tiến về phía bên này không hề dừng bước.

Cho dù khi đã nhìn thấy cô, anh cũng không có nửa điểm do dự.

Khoé môi của Tống Kỳ Thâm hơi nhếch lên, mang theo ý cười.

Có lẽ do Thiên Chi nhìn chăm chú anh quá lâu, đến cả Lâm Thanh Lai cũng phát hiện ra có điều gì đó bất thường, anh ta nhìn theo tầm mắt của cô gái nhỏ, thoáng nghiêng đầu nhìn qua.

Nhóm người của Tống Kỳ Thâm đến rất gần, quả thực đã tụ thành một khối lớn, làm toàn bộ viễn cảnh ở phía cuối hành lang, che chắn một cách vững chắc.

Vốn dĩ những cái bàn ăn đặt xung quanh chỗ Thiên Chi ngồi rất trống trải.

Trên cái bàn này, chỉ có hai người là cô và Lâm Thanh Lai mà thôi, cho nên nhìn có hơi quạnh quẽ.

Chờ đến khi Tống Kỳ Thâm thoáng đứng lại ở một bên góc bàn, cả nhóm người đó cũng dừng lại theo.

Anh rũ mắt, cứ như vậy mà cô.

“Hử ——”

Âm thanh của cô gái nhỏ kéo thật dài, lộ ra một chút nghi hoặc.

Nhưng không đợi cho cô nghi hoặc đủ, Tống Kỳ Thâm không để cô phải chờ đợi quá lâu.

Giây tiếp theo ——

Anh hơi cúi người, thong thả nâng cánh tay của mình lên, tỏ vẻ thân thiết. Anh đưa tay nhéo nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô, giọng điệu dịu dàng, “Thì ra là dùng bữa ở chỗ này à?”

“Vâng.” Thiên Chi để anh tùy ý nhéo mặt mình, cô ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Kỳ Thâm chỉ mỉm cười không nói, sau đó để tay qua một bên, đứng thẳng người lên, vừa mới bắt đầu ánh mắt đã nhìn thoáng qua, từ nãy đến giờ Lâm Thanh Lai vẫn luôn một mực im lặng, âm thầm quan sát hành động của hai người.

“Đã lâu không gặp.” Thần sắc của Tống Kỳ Thâm rất tự nhiên, luôn thể hiện dáng vẻ vân đạm phong khinh, tựa như gặp lại người bạn cũ lâu năm, còn duy trì phong độ.

Lâm Thanh Lai cũng gật đầu, trả lời một câu, “Đã lâu không gặp.”

Giống như những mối quan hệ xã giao bình thường, hai người chỉ đơn giản chào hỏi nhau mà thôi.

Hiện giờ nhóm người đi ở phía sau Tống Kỳ Thâm mới chợt dừng bước, thuận tiện quan sát hai người.

Ngay sau đó bọn họ nhìn thấy Tống Kỳ Thâm, “Nhờn qua nhờn lại” với một cô gái nhỏ lớn lên rất xinh đẹp, nhất thời bọn họ hơi nhón nháo.

Nhưng điểm quan trọng chính là ——

Cô gái nhỏ đang dùng bữa cùng với một người đàn ông quá xuất sắc.

Mà người đàn ông ấy trông khá quen mắt.

Trong người này, tất nhiên đã có người đã nhận ra vị kia là ai rồi, hình như là tổng giám đốc điều hành chi nhánh ở nước ngoài của Lâm thị.

Chỉ là không cắt đứt, gỡ càng rối hơn*, tốt nhất là không nên suy đoán về mối quan hệ này quá cụ thể.

(* Tiến bất đoạn, lý hoàn loạn = Không cắt đứt, gỡ càng rối hơn: là một câu thơ của Lý Dục, ý chỉ không thể kết thúc, cũng không thể tìm ra được manh mối. Dự báo một tình cảm triền miên, phức tạp. Nguồn Baidu.)

Cho nên ánh mắt của bọn họ di chuyển một lúc, cũng rất biết thức thời mà vội dời mắt đi.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nói tóm lại là không dám nhìn thẳng vào ba người này.

Việc bọn họ muốn làm, chính là chờ đợi.

“Hai người cứ tiếp tục đi, tôi còn bận chút việc.” Tống Kỳ Thâm bỏ lại một câu.

Lâm Thanh Lai nhìn anh gật đầu.

Tống Kỳ Thâm xoay người qua, đầu ngón tay quần lấy một lọn tóc xoắn trên vai Thiên Chi, xoay tròn, “Nhớ đợi anh đấy.”

Thiên Chi như lọt vào trong sương mù, chần chừ trong chốc lát, “Phải đợi anh ở đâu?”

“Ở nơi này đi.” Sau khi Tống Kỳ Thâm trả lời một câu ngắn gọn, anh vén tóc đang rũ trước sườn mặt của cô gái nhỏ qua một bên, để lộ ra nửa khuôn mặt trắng nõn của cô.

Thiên Chi ngược mắt lên, quan sát đám người tinh anh đang đứng ở phía

sau lưng Tống Kỳ Thâm, cô cũng không nói nhiều lời, “Vâng, anh mau đi giải quyết công việc của mình đi.”

Dừng một chút, cô lên tiếng đồng ý, âm cuối thật nhẹ, giống như tan vào không trung, nhưng Tống Kỳ Thâm vẫn dễ dàng nắm bắt được.

“Em sẽ chờ anh.”

Thiên Chi muốn là, hôm nay bọn họ có thể cùng nhau trở về Nam Uyển.

Tống Kỳ Thâm chỉ có ý tứ muốn cô chờ mình mà thôi.

Nghe Thiên Chi nói xong, sắc mặt anh nhàn nhạt, hàng chân mày của anh hơi nhướng lên, giống như lơ đãng liếc mắt nhìn qua Lâm Thanh Lai một cái, rồi sau đó ừ một tiếng, lúc này mới nhấc chân rời đi.

Đám người tinh anh đứng ở phía sau sừng sốt một phen, nhìn thấy cuối cùng Tống Kỳ Thâm cũng đã kết thúc cuộc nói chuyện này, bọn họ vội vàng đi theo.

Chờ đến khi bóng dáng của đám người kia biến mất ở sau ngã rẽ hành lang, Thiên Chi mới hồi phục tinh thần, giờ phút này đón chờ cô chính là ánh mắt đầy ý vị sâu xa của Lâm Thanh Lai.

“Làm sao vậy anh Thanh Lai?”

Lâm Thanh Lai yên lặng nhìn chăm chú cô trong chốc lát, theo sau anh ta đẩy nhẹ ly trà đến trước mặt cô.

“Rất cuộc chuyện giữa hai người các em là như thế nào?”

Lúc trước anh ta không nhìn thấy Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm qua lại với nhau quá thân thiết, đương nhiên cũng có khả năng là do anh ta không thường xuyên ở trong nước.

Hôm nay lại ngẫu nhiên chạm mặt, Lâm Thanh Lai nhìn thấy hai người như

vậy, anh ta chỉ cảm thấy có chút nghi ngờ.

“Dạ? Anh vẫn chưa biết sao?” Thiên Chi có chút há hốc mồm.

Tổng Kỳ Thâm cũng đã từng đề cập với cô, nói chờ qua trận này cô có thời gian, anh sẽ dẫn cô đi gặp mặt đám người Lâm Diễm Chi, Chu Duẩn Hành và Tiền Lập.

Xem như tụ tập với nhau một bữa.

Nói cách khác chính là, những người xung quanh Tổng Kỳ Thâm, đều coi như đã biết tin tức này.

Không chỉ có bạn bè của anh, ngay cả mấy gia tộc tương đối thân thiết với anh, hẳn cũng đã biết hết.

Nhưng trước mắt chưa được công khai, chuyện này cần phải cân nhắc một chút.

Thiên Chi vẫn còn đi học, ông nội Tổng lại dưỡng bệnh ở Na Uy xa xôi, hôn lễ của hai người còn chưa tổ chức.

Về sau nhất định sẽ công khai, còn phải chọn ngày thích hợp, không thể cứ tùy tâm sở dục* như vậy.

(* Tùy tâm sở dục: không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm.)

Mặc kệ như thế nào.

Dĩ nhiên Lâm Thanh Lai vẫn còn chưa biết tin tức này.

“Có chuyện gì mà anh chưa biết vậy?” Hàng lông mi của Lâm Thanh Lai hơi rũ xuống, nở nụ cười nhàn nhạt.

Những suy nghĩ trong đầu của Thiên Chi không ngừng quay vòng, cô lại nhớ đến việc anh ta phải ở nước ngoài quản lý công việc của tập đoàn Lâm

Thị mấy năm qua, đối với các mối quan hệ ở trong cũng dần bị thu hẹp một chút, mặc dù thỉnh thoảng anh ta cũng trở về nước, nhưng không ở lại quá lâu.

Nhìn tình hình trước mắt, Thiên Chi chỉ cảm thấy có lẽ người của nhà họ Lâm vẫn chưa nói tin tức ấy cho anh ta biết.

Hơn nữa từ nhỏ Lâm Diễm Chi đã không muốn quan tâm đến anh ta, mỗi lần hai người chạm mặt hoặc là xem như không nhìn thấy nhau, hoặc là Lâm Diễm Chi sẽ đối chọi gay gắt, còn Lâm Thanh Lai vẫn luôn bình tĩnh đáp lại.

Mối quan hệ đã như vậy, càng không có khả năng thảo luận về phương diện này.

“Thực ra.... Em cùng anh Kỳ Thâm, hai chúng em đã kết hôn, cũng đã lãnh giấy kết hôn rồi.”

Sau khi Thiên Chi nói xong, vội cầm ly trà lên, uống một ngụm.

Nhưng cô đợi rất lâu vẫn không nghe thấy Lâm Thanh Lai đáp lời.

Thật lâu sau, người đàn ông ấy mới phải ứng lại, giống như anh ta vừa mới tiêu hoá xong sự thật bình thường này.

“Ừ, vì sao em không nói cho anh biết?”

Thiên Chi chớp chớp mắt, “Dạ.... Em cứ nghĩ rằng anh đã biết rồi.”

“Bên phía nhà họ Lâm không đề cập chuyện này với anh.”

Anh ta không nhanh không chậm lên tiếng, chậm rãi nói, bình thường giọng nói của anh rất trầm ấm, ăn nói từ tốn, mang theo một chút trong trẻo.

Thiên Chi biết rõ mối quan hệ giữa anh ta và chú Lâm không tốt lắm, thậm chí có thể nói rằng mối quan hệ của anh ta với toàn bộ mọi người trong nhà

họ Lâm luôn không tốt.

Lúc này, cô quyết định mình nên uyển chuyển thay đổi đề tài thôi.

“Được rồi, chúng ta không nói đến đề tài này nữa.” Thiên Chi bắt đầu pha trò, muốn dẫn dắt sang vấn đề khác.

Nhưng giọng nói trầm thấp của Lâm Thanh Lai lại vang lên, “Không sao đâu.”

“Hai người cứ im hơi lặng tiếng như vậy à, em bằng lòng sao?” Nói xong, anh ta ngược mắt nhìn đến Thiên Chi.

Trong lời nói của Lâm Thanh Lai thực sự chứa đựng rất nhiều cảm xúc, cũng chứa đựng nhiều hơn một thứ gì đó.

Bất chợt nhắc đến phương diện này, Thiên Chi lại ngẩn người.

Nhưng Thiên Chi vẫn không nghe ra những cảm xúc đó, ngay lúc này, bỗng nhiên cô hiểu rõ ý tứ của Lâm Thanh Lai là gì.

Câu hỏi của anh ta chứa rất nhiều hàm ý.

Có bằng lòng hay không, vì sao lại im hơi lặng tiếng.

Hai câu vô cùng đơn giản, nhưng bao hàm quá nhiều việc.

Cũng đã hỏi đến tận trong nội tâm của Thiên Chi.

Cô muốn nói rằng, chỉ có chính bản thân mình mới cảm nhận được, mới có đủ thứ cách để nhận thức rõ điều đó.

Có lẽ nó đã trái với ý nguyện ban đầu, nhưng do vận mệnh sắp đặt, luôn có một sợi dây vô hình nào đó dẫn dắt cô bước vào trong đó.

“Thực ra cuộc sống như vậy cũng tốt lắm anh Thanh Lai à, Tống Kỳ Tâm

anh ấy, đối với em rất tốt, anh không cần phải lo lắng cho em.”

Thiên Chi không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của Lâm Thanh Lai, cô chỉ muốn làm anh ta yên tâm mà thôi.

Cảm nhận bằng trái tim, mới là trải nghiệm và nhận thức chân thật nhất.

Sự ấm áp được truyền đến, sự nhiệt tình cũng sẽ từ các giác quan lan tỏa ra.

Giữa người với người phải thật tâm đối đãi, nói tóm lại không nên lừa dối người khác.

Nói xong, cô dừng một chút, thuận tiện bổ sung một câu.

“Ít nhất, em cũng cảm thấy vui vẻ.”

Cô gái nhỏ vuốt tóc của mình, bàn tay chống lên cằm, khuỷu tay đặt trên bàn, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Cửa sổ trong suốt phản chiếu cảnh đêm, trên con đường lớn hàng loạt các chiếc xe ô tô di chuyển dưới ánh đèn đường mờ ảo, tất cả đều thu vào đôi mắt cô.

Lâm Thanh Lai nhìn thoáng qua cô, sau đó cũng nhìn về phía cửa sổ.

Thân thiết, gần bó, lại rời xa.

Tốc độ quá nhanh không thể bắt kịp.

Đầu ngón tay thon dài của Lâm Thanh Lai chạm vào thành ly ấm áp, nhẹ nhàng gõ hai cái.

Tựa như đang quyết định điều gì đó.

Anh ta lại một lần nữa lên tiếng, “Ừ, anh hiểu rồi, chỉ cần em vui vẻ là được.”

*

Từ trước đến nay tốc độ phục vụ thức ăn của nhà hàng này luôn chậm chạp, nhưng ngày hôm nay xem như là chậm đến cực điểm.

Tuy nói rằng nhà hàng này nằm bên trong trung tâm Quốc Hạ có vị trí rất đắc địa, nhưng với tốc độ phục vụ chậm đến mức này, đó cũng chính là một trong những lý do không có nhiều khách hàng đến đây.

Cho dù có đến cũng phải mang theo mười phần kiên nhẫn mới được.

Bởi vì cách phục vụ như vậy, thực sự đã ngăn cản không ít khách hàng muốn đến đây dùng bữa.

Cũng may Thiên Chi đã cố gắng cầm cự cơn đói một lúc, cuối cùng lâu cũng đã được dọn lên.

Lâm Thanh Lai và Thiên Chi trò chuyện đến các vấn đề liên quan đến trường học, còn nhân tiện nói đến việc khi nào mẹ Ngàn về nước.

Về sau đề tài lại chuyển dời lên người cô.

“Thực tập?”

“Đúng vậy, đến Lâm thị đó, em còn chưa nói chuyện này cho anh Diễm Chi biết đâu, em muốn dọa anh ấy một phen, ha ha.”

Thực ra trước đó, thời điểm Thiên Chi được điều đến Lâm thị thực tập, cô cũng giống như các bạn học khác đều cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng sự ngạc nhiên đó có chút khác với mọi người. Thiên Chi ngạc nhiên ở chỗ, cô thế mà lại phải lăn lộn dưới trướng của Lâm Diễm Chi.

Mặt khác các bạn học còn lại thì ngạc nhiên ở chỗ, được điều đến một tập đoàn lớn như Lâm thị.

“Em thực tập ở bộ phận nào?”

Lâm Thanh Lai vừa nói vừa đẩy gọng kính mạ vàng, trực tiếp nhìn về phía cô.

“Bộ phận liên quan đến thiết kế, còn có liên quan đến việc nghiên cứu phát triển ra một dòng sản phẩm nước hoa mới. Em nghe nói bọn họ đã hợp tác với trường của chúng em, ký hợp đồng với mục tiêu bồi dưỡng nhân tài.”

Lâm Thanh Lai nghe đến đây, anh ta cũng đã hiểu được một chút, “Thực ra em không cần phải đi dọa Lâm Diễm Chi làm gì.”

“Dạ?” Thiên Chi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lâm Thanh Lai ngòai đối diện.

Nồi lẩu gà Hoa Giao sôi ùng ục nổi cả bong bóng còn bốc hơi, từng luồng khói bay lên, tạo thành một màn sương mù.

Khuôn mặt của Lâm Thanh Lai bị màn sương che lại có chút mơ hồ.

“Em nói đến bộ phận mới này, đúng lúc bộ phận này lại do anh phụ trách.”

Nói như vậy, Lâm Thanh Lai đem nguồn vốn từ nước ngoài đầu tư vào vào hạng mục nghiên cứu và phát triển dòng sản phẩm mới của Lâm thị, đây chỉ là một trong những nghiệp vụ mà anh đang tiếp quản.

Anh ta dành rất nhiều thời gian để tập trung vào sự nghiệp của mình, thực chất anh ta không nghĩ đến việc phụ thuộc quá nhiều vào Lâm thị.

Đôi mắt Thiên Chi mở to, tròn xoe, giống như một viên ngọc trai đen.

“Cái gì?”

“Nhìn cái phản ứng này của em, đột nhiên anh lại có chút hối hận khi nói cho em biết.” Lâm Thanh Lai chột cười rộ lên.

Thiên Chi cũng ngây ngô cười theo, nhưng không bao lâu, cô cảm nhận được bên vai trái của mình bị ai đó chạm vào.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, lập tức đã có một cái bóng tiến đến gần.

Ngay sau đó, Thiên Chi bị một hơi thở thanh mát quen thuộc bao bọc lấy.

Tổng Kỳ Thâm vỗ vai cô, “Em ngồi vào trong một chút nào.”

Thiên Chi nhìn thấy Tổng Kỳ Thâm đột nhiên xuất hiện, có chút ngây ngốc, “Hả....Sao anh lại ra đây?”

Giọng điệu của Tổng Kỳ Thâm rất tự nhiên, không có nửa phần chần chừ và ngại ngùng, “Không phải bảo em chờ anh à?”

Dường như anh muốn quyết tâm gọi lên ký ức vừa rồi của cô, anh còn bổ sung thêm một câu.

“Cũng không phải chính em cũng đã đồng ý rồi à, còn nói là chờ anh mà.”

Sau khi Thiên Chi hồi tưởng lại, hình như là có chuyện như vậy.

Nhưng cô cho rằng việc chờ và cái chờ này hoàn toàn không giống nhau nha.

Thiên Chi cũng không suy nghĩ quá nhiều, động tác của cô đi trước ý thức, lập tức nhích người vào bên trong, sau đó Tổng Kỳ Thâm trực tiếp ngồi xuống.

Thực sự hai người ngồi rất gần, đôi chân dài của anh, tự nhiên va chạm vào chân cô.

Hơi ấm từ từ truyền dọc theo bên chân, nhẹ nhàng từng đợt rồi từng đợt, quấy nhiễu người ta đến muốn mạng.

Rõ ràng trong nhà hàng rất ấm áp, nhưng anh cứ như vô tình kẻ sát như

vậy, còn mang theo một chút tê dại.

“Bàn bạc công việc cũng gần xong rồi, anh có thể ngồi ở đây với hai người không, có quấy rầy gì không?”

Tổng Kỳ Thâm giải thích xong, tầm mắt còn thoáng nhìn qua Lâm Thanh Lai.

Thiên Chi: “.....”

Mặc kệ có quấy rầy hay không.

Nhìn thấy điệu bộ này của Tổng Kỳ Thâm, không giống như bộ dạng muốn rời đi.

Với cái lý do đi ăn chực mà còn có thể nói đến mức thanh lệ thoát tục như vậy.

Ngoại trừ anh ra không còn người nào khác.

Lâm Thanh Lai nhìn anh không nói lời nào, nhưng cũng không từ chối.

“Anh bàn việc xong rồi à? Bữa tiệc kết thúc rồi sao?”

“Ừ.” Tổng Kỳ Thâm nghiêng mặt nhìn đến Thiên Chi, lên tiếng trả lời.

Dù sao cũng không phải là hạng mục quá mức quan trọng.

Anh tốc chiến tốc thắng, trực tiếp kết thúc cuộc đàm phán, cũng đặt dấu chấm hết cho bữa tiệc này.

Lâm Thanh Lai thấy như vậy, đặc biệt gọi người phục vụ đến đây, chuẩn bị thêm một bộ chén đĩa, sau đó hai người đàn ông cứ trò chuyện với nhau như thế.

Vừa mới bắt đầu bầu không khí có chút lạnh nhạt, nhưng một khi đã nói

chuyện, rõ ràng chủ đề còn có thể kéo đi xa hơn, phương diện nào cũng nói đến.

Thiên Chi không có hứng thú với đề tài mà bọn họ đang nói, cô cúi đầu, nói câu được câu không chỉ tập trung ăn lẩu.

Tông Kỳ Thâm không động đũa, khoé mắt dư quang liếc nhìn Thiên Chi đang ngồi ở một bên, một mặt trò chuyện cùng Lâm Thanh Lai, mặt khác lại lo gấp thức ăn cho cô.

Thiên Chi không từ chối, chỉ là mắt vẫn không nâng lên.

Có vẻ như đã quen thuộc với việc đó, dường như đã sớm thích nghi với hình thức ở chung này.

Lâm Thanh Lai bắt động thanh sắc, đem tất cả thu vào đáy mắt, từ đó về sau anh ta dần ít nói hơn.

Ba người dùng bữa xong cũng không nói gì thêm nữa, Lâm Thanh Lai nói lời tạm biệt, sau khi đi đến hầm gara, hai bên lập tức đường ai nấy đi.

Lâm Thanh Lai không ở lại quá lâu, trực tiếp lên xe, chậm rãi lái xe ra ngoài.

Chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt của hai người bọn họ.

Tông Kỳ Thâm đứng bên cạnh Thiên Chi, nhìn thấy ánh mắt cô di chuyển đến phần chân mình, anh xoay người cô lại, cầm lấy tay cô, trực tiếp bỏ vào trong túi áo khoác của mình.

“Lạnh không?”

Bên dưới hầm gara không có mở điều hoà, không ấm áp như ở bên trong nhà hàng.

Ngược lại trời vô cùng lạnh lẽo. Gió từ cửa hầm xe thổi đến, dường như có thể xâm nhập vào trong xương tuỷ.

Trước đó bị hơi ẩm của máy sưởi làm cho khuôn mặt Thiên Chi ửng đỏ, hiện giờ đã bớt đỏ hơn một chút.

Khuôn mặt tươi tắn dưới ánh sáng nhàn nhạt như vậy, ngay cả hàng lông mi đen cũng lạnh đến mức phải run lên.

“Không lạnh ạ.”

Tuy là nói như vậy, nhưng âm thanh của Thiên Chi có hơi nhẹ.

“Hôm nay hai người bọn em nói chuyện gì với nhau vậy, sao lại lâu như thế?”

Tổng Kỳ Thâm nói xong, bàn tay to lớn với những khớp xương rõ ràng bao bọc lấy bàn tay nhỏ của cô, anh dẫn cô đi về phía chiếc xe của mình.

“Thực ra cũng không nói gì nhiều, chỉ một số chuyện hằng ngày thôi.”

Thiên Chi dùng bữa chưa được bao lâu thì Tổng Kỳ Thâm đã chạy đến, còn có thể nói cái gì nữa đây.

Nhưng ngược lại cô muốn hỏi thử một chút, bữa tiệc mà Tổng Kỳ Thâm tham gia và việc bàn bạc công việc, thời gian sao lại....

Sao lại nhanh như vậy!

Vậy có thể bàn bạc ra được cái bông hoa gì hả.

Cụ thể phương thức đàm phán của mấy ông lớn ở thương trường oai phong một cõi là như thế nào, thì Thiên Chi không rõ lắm, cũng không tài nào biết được.

Tuy nhiên một số tin tức và thông tin được phát trên kênh kinh tế tài chính, thỉnh thoảng Thiên Chi có xem chúng, cô biết một cuộc đàm phán đôi khi phải mất đến tận mấy tiếng đồng hồ.

Bữa tiệc bình thường hẳn là phải tham dự đến khuya mới đúng.

Trái lại Tống Kỳ Thâm.

Nói tóm lại là, anh so với những người khác tài giỏi hơn rất nhiều.

Cho nên suy nghĩ của cô rất dễ dàng được thông suốt.

Trong lúc hai người nói chuyện, từ một chỗ khác ở hầm gara truyền đến âm thanh như có như không.

Có tiếng người nam, còn có tiếng người nữ, thậm chí là tiếng hừ nhẹ, tựa như đang đùa giỡn.

Nơi đó cách hai người không xa lắm. Một âm thanh cứ phiêu lãng trong hầm gara, cứ như vậy mà lặng lẽ truyền đến đây.

Động tác của Thiên Chi khựng lại, theo bản năng liếc nhìn qua nơi đó, phản ứng đầu tiên của cô chính là, ngẩng đầu nhìn Tống Kỳ Thâm.

Đúng lúc anh cũng đang rũ mắt nhìn về phía cô.

Âm thanh tán tỉnh đánh yêu càng ngày càng lớn, động tĩnh cũng càng ngày càng vang lên, hẳn là đang hôn môi.

Sau đó một câu nói “Em cái đồ xấu xa này” vang lên rõ ràng, không mang theo bất kì sự hoà hoãn nào, cứ trực tiếp vang vọng trong hầm gara.

Hầm gara này không thuộc quyền sở hữu của tư nhân, mà là công trình công cộng của Quốc Hạ.

Do đó bọn họ làm như vậy thực quá táo bạo mà.

Hơn nữa cái giọng nữ này, không thể nghi ngờ gì nữa, tự nhiên mà truyền vào tai Thiên Chi.

Lòng bàn tay của cô bất giác nắm chặt, Tống Kỳ Thâm lập tức phát hiện ra ngay.

“Làm sao vậy?”

“Không sao ạ, chúng ta mau về nhà thôi.” Thiên Chi nói xong muốn rút tay về.

Không có việc gì xấu hổ hơn khi hai người cùng nhau đối mặt với tình huống bất ngờ như vậy.

Nếu có thể Thiên Chi không muốn bắt gặp lại tình cảnh này lần nào nữa.

Nhưng Tống Kỳ Thâm không để cho Thiên Chi có cơ hội giãy giụa, mắt thấy bàn tay cô muốn phá tan gông cùm xiềng xích, còn muốn rút tay ra khỏi túi áo khoác của anh.

Lúc này Tống Kỳ Thâm đã tính toán cẩn thận, anh nhanh tay lẹ mắt, bắt lấy tay cô, sau đó đặt nó lên môi, nhẹ nhàng ma sát.

Lướt qua trong một giây.

Như vậy còn chưa đủ.

Anh nghiêng đầu về phía cô, cố tình hạ thấp giọng, cúi xuống dán sát vào tai cô, trong giọng nói mang theo chút ngả ngón mà trước nay chưa từng có.

“Lại thẹn thùng hả.”

“Người khác đều là đồ xấu xa, nhưng đến phiên em thì không giống như vậy.” Chân mày của Tống Kỳ Thâm chau lại, nhìn vào cô.

Có lẽ do vừa rời Thiên Chi nghe thấy động tĩnh ở hầm gara, cho nên hiện giờ giọng nói của cô cực kì nhẹ, nhỏ giọng kháng cự.

“Cái gì mà không giống...”

Nhưng sự kháng cự của cô tựa như đang gãi ngứa vậy.

Tổng Kỳ Thâm siết nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của cô, chỉ cười nói, “Đương nhiên là không giống rồi. Vì em chính là tiểu gia hỏa.”

Chương 34: Ngâm suối nước nóng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Những ngón tay của Thiên Chi bị Tống Kỳ Thâm nắm chặt, giống như bị điện giật, bùm bùm một dòng điện nhảy lên không ngừng, rục cháy một mảnh.

Trên đỉnh như nổi sóng, cảm giác tê tái từng đợt đánh úp.

Âm thanh ầm ĩ trước đó của cặp đôi nam nữ kia cũng dần trôi xa, tiếng ồn ào giảm dần, cuối cùng hầm gara khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Trái ngược với sự yên tĩnh trong đêm đông lạnh lẽo, lòng bàn tay của Tống Kỳ Thâm vô cùng ấm áp, bàn tay đó đang bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô.

Thiên Chi một lần nữa thử rút tay của mình về, nhưng làm gì cũng vô dụng thôi. Tuy nhìn bàn tay của Tống Kỳ Thâm thon dài mảnh khảnh như vậy, nhưng sức lực rất lớn, còn mang theo sự nhiệt tình.

Trông có vẻ mềm yếu, thực ra thì không phải thế.

Thiên Chi thử hai lần cũng không thể rút tay ra, cuối cùng cô kiểm chế không được, lẩm bẩm một câu, “.....Cái gì mà tiểu gia hoá.”

Nếu như cô là tiểu gia hoá.

Vậy còn Tống Kỳ Thâm là gì, không phải nên gọi anh là lão gia sao.

Đương nhiên những lời nói này, Thiên Chi không dám nói ở trước mặt Tống Kỳ Thâm.

Cô ngược mắt lên, liếc nhìn anh một cái, chỉ liếc một cái, quả thực chỉ liếc đúng một cái mà thôi.

Tống Kỳ Thâm cũng không bỏ qua ánh mắt mang theo đánh giá này của Thiên Chi.

“Được rồi, nghĩ đi đâu vậy, chúng ta mau lên xe thôi.”

Anh vừa dứt lời, đã lập tức lôi kéo Thiên Chi đi về phía chiếc xe.

Vừa rồi trong lúc dùng bữa, thực ra chỉ có Tống Kỳ Thâm và Lâm Thanh Lai trò chuyện với nhau, Thiên Chi không thể chen lời vào.

Hiện giờ hai người ngồi trên xe, có thể nói là Thiên Chi giống như bị đóng băng. Tống Kỳ Thâm không nghe thấy cô lên tiếng.

“Chẳng lẽ lạnh đến ngu người rồi à?”

Thiên Chi nắm lấy dây an toàn trên người mình, nghiêng mặt nhìn qua, “Nói ai ngu hả?”

“Nhìn em không nói chuyện, không phải là lạnh đến ngu người thì là gì?”

Sau đó Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều mà giải thích rõ, anh thuận tay mở điều hoà nhiệt độ trong xe lên, tiếp theo anh dứt khoát mở máy xe, lưu loát đánh tay lái.

“Bởi vì dường như không có chuyện gì hay để nói.” Thiên Chi thật lòng thật dạ biểu đạt sự nghi ngờ của mình, hàng chân mày đẹp chau lại, “Anh không mệt hả?”

Tống Kỳ Thâm vào mỗi cuối tuần, chỉ cần Thiên Chi quay trở về Nam Uyển,

anh sẽ không tăng ca, chỉ muốn ở bên cạnh cô.

Nhưng ngược lại thời điểm không có cô, anh sẽ tiếp tục bận rộn với công việc.

Hôm nay cô từ trường học trở về, lại chạy đến Quốc Hạ. Đương nhiên Tống Kỳ Thâm phải đi đến nhiều nơi hơn cả cô.

Sau khi bận rộn suốt một ngày, anh còn cùng mọi người tham gia bữa tiệc.

Thậm chí là hiện giờ.

Anh còn muốn đưa cô trở về Nam Uyển.

Con người này một khi đã dính vào công việc, quả thực rất giống như một con xoay đang di chuyển.

Chiếc xe lao đi trong màn đêm, Tống Kỳ Thâm nghe xong những lời nói này của cô gái nhỏ, anh cảm thấy có chút buồn cười, “Mệt hả?”

Tất nhiên là mệt rồi, nhưng từ khi hiểu chuyện cho đến nay, cái từ này gần như không bao giờ xuất hiện trong miệng của Tống Kỳ Thâm.

“Vẫn ổn.”

“Anh thì ổn rồi, em lại cảm thấy hơi mệt.” Thiên Chi vừa nói vừa rút người lại, nhìn giống như một chú ốc sên.

Tống Kỳ Thâm khoé mắt dư quang liếc nhìn cô, trực tiếp hỏi, “Em có làm cái gì đâu mà mệt mỗi?”

“Dạ..... Không phải trong bài báo thường viết là, mỗi khi con người ta ăn quá no sẽ cảm thấy mệt mỗi rã rời à.” Đôi mắt hạnh của Thiên Chi trở nên hơi mông lung, tầm mắt cũng không có điểm dừng.

Cô gái nhỏ nghiêng đầu, cúi thấp mặt, dán sát vào mặt kính thủy tinh, đầu

dựa lên cửa sổ xe.

Bởi vì gầm xe rất vững vàng, tốc độ xe chạy cũng tương đối ổn định, cho nên phần đầu của cô không bị rung lắc quá mạnh.

“Vừa rồi em hầu như không ăn được bao nhiêu.” Trong lúc gặp đèn đỏ, Tống Kỳ Thâm thay Thiên Chi nhớ lại tình hình vừa rồi một chút.

Ăn vài cọng cải xanh, uống không đến nửa chén canh.

Đây mà là ăn nhiều theo như lời cô nói hả, lượng thức ăn so với trước kia càng ít hơn thì có.

“Ha ha, có đôi khi ăn vào buổi tối sẽ rất dễ mau no.” Thiên Chi cảm thấy lời nói không đúng chút nào, chẳng lẽ Tống Kỳ Thâm cho rằng dạ dày của cô là cái động không đáy à.

“Cũng có thể do nhiệt độ trong xe quá cao.” Tống Kỳ Thâm nói xong, đưa tay ấn vào màn hình, bảng điều khiển thông minh nhận diện được dấu vân tay của anh, sau đó nó kêu “Tít tít” hai tiếng, hệ thống máy sưởi tự động hạ xuống mức thấp nhất.

“Anh nhìn em mệt như vậy, hay là đợi chút nữa trở về Nam Uyển, chúng ta đi tắm suối nước nóng nhé?” Thoạt nhìn Thiên Chi khá uể oải, không giống như là đang mệt mỏi, trông cứ như sức sống bị hút cạn.

Ngâm mình một chút, tinh thần dần dần thả lỏng hơn, đây cũng là một cách thư giãn không tồi.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Tống Kỳ Thâm nói đến chuyện này, Thiên Chi lập tức có hứng thú ngay, trực tiếp mở đôi mắt đang nhắm hờ lên, nhìn qua bên đó, giọng điệu hơi nâng cao lên.

“Thực sự có sao....?”

“Gạt em làm gì.” Thừa dịp đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, Tống Kỳ Thâm

nhường mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua đây, cứ liếc mắt nhìn cô như vậy.

“Lúc trước trợ lý Hạ đã từng nói với em, em còn cho rằng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, hoặc là đang nói đùa.” Không biết Thiên Chi nghĩ đến điều gì, lập tức cười rộ lên.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên mình đi đến Nam Uyển.

Bởi vì ngày đó vội vàng quan sát và tham quan toàn bộ Nam Uyển, theo sau Thiên Chi cảm thấy hơi mệt mỏi, cho nên cô trực tiếp làm ổ trên ghế sofa, giống như một chú chim cú ngủ mê man.

Lúc thức dậy, trợ lý Hạ nho nhã lễ độ đề nghị rằng, nếu như cô đã thức dậy, anh ta có thể dẫn cô đi xem hồ suối nước nóng mới vừa được xây dựng cách đây không bao lâu.

[Click để xem ảnh](#)

(*Tường suối nước nóng: trong raw ghi là tường suối nước nóng, nó giống như một cái bể tắm có thành.)

Sau đó anh ta còn nhiệt tình nói với Thiên Chi, nếu lúc nào cảm thấy mệt mỏi, cô có thể đến đó ngâm nước nóng để xua tan cảm giác mệt mỏi.

Thực ra lúc ấy Thiên Chi không am hiểu về Nam Uyển bằng trợ lý Hạ, cô vừa mới thức dậy, vẫn còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô chỉ cho rằng trợ lý Hạ đang trêu chọc mình.

Anh ta chỉ thuận miệng nhắc đến cái hồ suối nước nóng nhỏ đó mà thôi, về sau cô cũng không hỏi xem nó nằm ở chỗ nào, thậm chí là còn không để nó ở trong lòng.

Nhìn bộ dạng này của cô gái nhỏ, Tống Kỳ Thâm càng thêm chắc chắn hơn về suy đoán của mình, anh cũng hiểu rõ bản thân mình đang nói đến cái vấn đề gì.

Hồ suối nước nóng này, thực ra được đặt ở phía sau hoa viên, không thể dễ dàng nhìn thấy, nó lại nằm khuất sau những bụi cây lớn và rừng trúc.

Nếu không đẩy lớp che đậy ấy ra, người ta có thể sẽ bỏ lỡ những động thiên* ở bên trong đó. Không thể không nói đến, mặc dù khu vực ấy chưa từng có ai đặt chân đến, nhưng vị trí địa lý mà suối nước nóng chiếm ngự rất tuyệt vời.

(*Động thiên: những hang động nơi thần tiên sống.)

Lúc trước Thiên Chi thường từ cửa sổ của phòng ngủ chính hướng nhìn ra bên ngoài, tầm mắt nhìn về phía xa xa, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những cây thông Berlin nằm ở lưng chừng núi, còn có cả loại cây ngô đồng Pháp được trồng ở hoa viên Nam Uyển.

Hiện giờ nói ra mới biết, Thiên Chi cảm thấy có hơi hối tiếc.

Hối tiếc vì mình đã không khám phá cái gọi là “Dự án mới” này sớm hơn.

Sớm biết như thế, cô đã có thể vượt qua “Niềm đam mê” kéo dài cả hàng thế kỷ, trong cái mùa đông giá rét đằng đẵng chỉ vừa mới bắt đầu này.

Rồi sau đó cô sẽ ngâm suối nước nóng đến khi nào cạn mới dừng!

Đương nhiên đây cũng chỉ là kế hoạch mà thôi, cho dù có muốn cũng không được.

Thiên Chi dừng suy nghĩ một lúc, neho mắt nhìn về phía đó, âm thầm quan sát Tống Kỳ Thâm.

Cả hai người đều mặc áo choàng, bên trong chỉ mặc quần áo cần thiết khi đi tắm suối nước nóng, ngoài cái đó ra, không có cái gì khác nữa, cũng không tính là ăn mặc quá dày.

Nhưng trong đêm mùa đông, nhiệt độ rất thấp, còn có sương đêm. Thực sự cần phải thận trọng.

Khi gặp vấn đề liên quan đến thân thể, tóm lại vẫn nên đặc biệt chú ý một chút, nếu như nhân cơ hội này lại bị cảm lạnh hay gặp điều gì đó, nói tóm lại sẽ làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng cho dù từng cơn gió lạnh gào thét điên cuồng đến mức nào, hay lưỡi băng sắc nhọn thổi mạnh đến đâu, cũng không thắng nổi việc hai người sắp ngâm mình cùng nhau trong hồ nước nóng, cái gọi là sự tò mò và hiếu kỳ lại xuất hiện, còn có một sự.....

Chờ mong như có như không.

Bên trong hang động suối nước nóng hơi nước lượn lờ bay lên. Trong lúc Thiên Chi chậm rãi ngồi xuống, nước ấm cũng dâng lên.

Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy từng tế bào như đang giãn ra, máu huyết được lưu thông, toàn thân đều kêu gào thoải mái.

Cứ ngâm mình như thế, không đi đâu cả, không suy nghĩ gì nữa, quả thực vô cùng dễ chịu, cũng đủ xua tan sự mệt mỏi tích lũy của ngày hôm nay.

Tổng Kỳ Thâm ngồi cách cô không xa, hai người ngồi trong tư thế một nửa chữ thập.

Anh ngả người về phía sau, bởi vì mái tóc đen thoáng dính chút nước, tất cả đều được hát lên cao, lộ ra hàng chân mày sắc bén, nhìn xuống chút nữa, chính là đường cong lưu loát nơi phần cổ.

Thiên Chi chỉ nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, cô nhìn thấy nửa bên sườn mặt như ngọc của anh, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Tổng Kỳ Thâm bất động thanh sắc, khép hờ đôi mắt, đem tất cả thu vào trong đáy mắt.

Tường suối nước nóng kéo dài lên cao, bên cạnh hồ còn có một loạt các loại tinh dầu, hương hoa và hoa khô.

Ở đây còn đặt nhiều kệ gỗ hơn so với trong phòng tắm chính, muốn thứ gì đều có thứ đó, hơn nữa còn cung cấp nhiều sự lựa chọn.

Đương nhiên Thiên Chi sẽ không bỏ lỡ nó, ngay lập tức lòng hiếu kỳ bị khơi dậy.

Cô chỉ quỳ nhẹ trên tảng đá bên dưới đáy hồ nước nóng, nghiêng người về phía trước, bắt đầu dùng tay bắt lấy từng lọ một, sau đó ngửi thử mùi hương.

Có một số phải hoà tan trong nước mới có thể ngửi ra hơi thở nguyên thủy nhất và mùi hương lúc ban đầu.

Thiên Chi giơ tay lên lấy một lượng nhỏ, sau khi mò mẫm xong, lại đặt lên mũi ngửi.

Trong lúc cử động, mùi hương hoa sơn chi nhàn nhạt từ trên người cô gái nhỏ lan toả ra, không biết có phải do tác động của suối nước nóng trong hồ như một chất xúc tác hay không, càng làm mùi hương trở nên nồng đậm.

Tâm tư của Tống Kỳ Thâm khẽ rung động, anh trực tiếp kéo người vào lòng.

Hai người đều mặc quần áo mỏng manh, hơn nữa quần áo cũng bị nước ấm làm ướt sũng, dán sát vào cơ thể, chúng đem lại nhiều cảm giác trước nay chưa từng có.

“Có chuyện gì vậy?” Thiên Chi nghi hoặc lên tiếng, nhưng đồng thời cô đối với việc hai người gần gũi nhau như vậy, vẫn cảm thấy có chút không quen.

Cũng không có nguyên nhân nào khác, lúc này cảm thấy không quen chỉ là do cái tư thế này mà thôi, thực sự nó quá mức mới lạ.

Thiên Chi hơi giãy giụa, hơi dùng sức, sau đó lại chống hai tay lên vai anh, cho dù cô làm như vậy, cũng không thể thoát khỏi anh.

Từ đó trở về sau, theo một cách tự nhiên nào đó, cô gái nhỏ đã bị rơi vào một cái bẫy có lưới câu dài dùng để câu cá lớn.

“Vừa rồi em làm cái gì vậy, trông dáng vẻ như đang tìm món đồ gì đó.” Tổng Kỳ Thâm đề thấp giọng nói, trong hồ suối nước nóng từng làn hơi nước bốc lên cao, mang theo một chút mờ ảo.

Chính vì sự mờ ảo này, vô duyên vô cớ làm cho toàn bộ cảnh đêm, dần dần chìm trong một tầng ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

“Em đang thử mùi hương.” Trên khuôn mặt của Thiên Chi dính một ít phấn trông thật đáng yêu, cô cố ý nói sang chuyện khác, “Em chợt nhớ đến, đêm nay chúng ta vừa mới dùng bữa tối xong đã lập tức ngâm mình trong suối nước nóng, như vậy chúng ta có bị ngứa xỉu hay không?”

“Những người quá ăn no, dường như rất dễ bị....”

Thiên Chi nói đến đây, chợt dừng lại, cũng chỉ dừng trong chốc lát mà thôi.

Lời cô nói không phải là không có đạo lý.

Chưa kể đến, trong khoảng thời gian này, còn không có bất kì sự nghỉ ngơi nào.

“Em nhìn xem anh có ngứa xỉu không?” Đầu ngón tay của Tổng Kỳ Thâm đặt trên phần eo của cô gái nhỏ dần siết chặt lại.

Thiên Chi chợt có một cảm giác choáng váng không thể diễn tả thành lời.

“Không..... Không có.”

“Không phải rất ớn à.” Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Tổng Kỳ Thâm tựa như đang câu dẫn người khác, còn hướng dẫn từng bước một, “Nếu như đã ăn quá no, thì cần phải tiêu hoá thôi.”

Suối nước nóng ở đây được xây dựng theo kiểu bán lộ thiên, với thiết kế này có thể nhìn thấy cả một bầu trời đầy sao.

Nhưng hiện giờ là đêm mùa đông không có nhiều sao, chỉ có hơi nước bốc lên lượn lờ xung quanh, từng luồng hơi bay lên cao.

Ngay cả hai má của Thiên Chi cũng bị hong đến ửng đỏ.

Hồ suối nước nóng bị khuấy động bởi những gợn sóng nhỏ, từng đợt từng đợt một, rồi sau đó nhịp sóng mạnh mẽ tựa như bão táp ập vào, cực kì kiêu ngạo.

Tổng Kỳ Thâm vừa mới nói xong câu nói đó, anh lập tức cúi người xuống, lôi kéo cô ở chỗ này làm vài lần bánh nhân thịt.

Cuối cùng Thiên Chi mí thấp mí cao rồi cụp xuống, nặng nề nhắm chặt lại, như thế nào cũng không thể mở mắt lên được.

Cô dường như đã hơi hiểu rõ ý nghĩa của việc tiêu hoá này là gì rồi.

Chương 35: Đại móng heo*

Edit: Tiểu Mãn Thâu

Thực ra việc làm bánh nhân thịt này đã được lặp đi lặp lại vài lần, Thiên Chi có chút chịu không nổi nữa, nó dút khoát đã không còn giống như lúc xưa, cơn buồn ngủ trực tiếp bị cuốn bay mà không thể nói thành lời.

Ngược lại cô bắt đầu thấp giọng kháng nghị.

Giọng nói không rõ ràng, giống như một chú mèo con vài tháng tuổi, thực là yếu ớt.

So với trước đây, nghe càng nũng nịu hơn.

“Em thực sự không ổn rồi....”

Vốn dĩ cô gái nhỏ cứ cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, trong lúc nhắm mắt lại, cô còn có thể cảm nhận được động tác tiếp theo của Tống Kỳ Thâm.

Tay anh ôm trọn vòng eo thon gọn của cô, hơi thở phả ngay bên ốt cô.

Nước trong hồ suối nước nóng gần như không còn trong veo nữa, cũng không thể tiếp tục sử dụng.

So với gợn sóng dồn dập trước đó, giờ đây nó đã dần bình lặng lại, biên độ sóng dần nhỏ lại, cứ nhấp nhô lên xuống như vậy.

“Nhưng anh vẫn chưa làm gì mà.”

Tống Kỳ Thâm thấp giọng nói rồi cười rộ lên, âm thanh vang lên trong đêm

khuya, réo rất lại trong trẻo, không hoà lẫn nửa điểm mơ hồ.

Cái này còn nói là không làm gì cả.....

Con khổng tước này đã xoè đuôi nhiều lần rồi đó!

Thiên Chi đẩy anh ra, đầu nhỏ tựa vào bờ vai anh, đôi mắt lại hạ xuống, nhỏ giọng nói, “Chúng ta đừng ngâm mình nữa, em chỉ muốn quay trở về đi ngủ ngay lập tức.”

Sau nửa ngày, cô gái nhỏ không thấy Tống Kỳ Thâm có bất kì hành động nào.

Cô đành nâng giọng lên, cường điệu nói lại một lần.

“Thực sự mệt lắm rồi.”

Tống Kỳ Thâm im lặng một lúc, duỗi thẳng cánh tay ra, hơi cong tay lại để phần đầu của cô di chuyển đến gần vai mình, rồi anh đứng dậy.

Sau đó, anh cũng không trì hoãn thêm nữa, trực tiếp dùng bàn tay còn lại, đầu tiên nắm một góc khăn tắm gắt gao bao bọc lấy cô, theo sau di chuyển đến đôi chân của Thiên Chi, anh bế cô lên.

“Thực ra em....”

Trong lúc nói Tống Kỳ Thâm còn cố tình dừng lại, âm cuối kéo dài ra, theo một chút ý tứ trêu chọc không rõ ràng.

Về sau khó khăn lắm anh mới chớp mắt một cái, chậm rãi lên tiếng, cánh tay siết chặt lại, bỗng nhiên bổ sung thêm một câu như vậy, “Chính là muốn để cho anh bế em trở về mà thôi.”

Nói như vậy còn chưa đủ, trong giọng nói lại mang theo sự khẳng định.

Lời nói đó khi lọt vào tai Thiên Chi, còn nghe ra một chút đặc ý rắm thối

không tả được.

Cô gái nhỏ không thèm nâng mắt lên, chỉ âm ừ hai tiếng có lệ, theo sau trong khoang mũi hừ ra hai tiếng rất nhỏ.

Thiên Chi được bế ra hồ suối nước nóng, ngay khi dòng nước ấm rời khỏi cơ thể, mặc dù trên người cô vẫn đang quấn trong một chiếc khăn tắm mềm mại, nhưng làn da trắng như sữa nơi cần cổ lộ ra ngoài tiếp xúc với không khí lạnh lẽo vào ban đêm.

Vừa ngâm nước ướt sũng rồi lại gặp lạnh, dường như thân thể không chịu đựng nổi, cứ như vậy mà nhẹ run lên.

Cho dù không có gió, nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến mức rùng mình một phen.

Vừa rồi chỉ nghĩ đến việc hưởng thụ mà thôi, chỉ là sau khi được bế quay về Nam Uyển, cô vẫn cảm thấy có chút hối hận.

Hồ tắm bên này theo kiểu lộ thiên, còn ngâm mình trong thời tiết giá lạnh như vậy, ban đầu thì vui sướng, nhưng sau khi kết thúc mọi việc thì lại phiền toái, còn mang theo sự thống khổ.

Dường như không chỉ phần cổ bị đóng băng như muốn tách ra làm hai đoạn, Thiên Chi còn cảm thấy giọng nói của mình giống như tiếng gà kêu khi bị cứa cổ, cứ nghẹn trong cổ họng.

Tổng Kỳ Thâm thì ngược lại, anh vẫn không nhanh không chậm mà bước đi, trên người chỉ mặc một cái áo choàng tắm đơn giản.

Với cái điệu bộ này, dường như đêm nay không có gì có thể chạm vào anh, cũng không cảm nhận được một chút lạnh lẽo nào.

Bởi vì lo lắng cho thân thể của Tổng Kỳ Thâm, Thiên Chi vỗ nhẹ bờ vai của anh, thúc giục anh, “Này... Lạnh quá đi, anh phải chú ý một chút, chúng ta nhanh vào nhà thôi.”

Tổng Kỳ Thâm bước đi vững vàng, sau khi nghe Thiên Chi nói xong, quả thực anh đã bước nhanh hơn, chỉ tầm vài chục bước, rất nhanh đã đi vào trong nhà.

Thiên Chi vốn ngâm mình đến mức mắt hoa đầu váng, còn bị lẫn lộn một phen, làm thân thể mệt rã rời, hiện giờ lại trải qua lễ rửa tội nóng lạnh luân phiên, cô chợt tỉnh táo hơn.

Sau khi đặt cô vào ổ chăn ấm, Tổng Kỳ Thâm lập tức muốn rời đi, Thiên Chi canh đúng thời điểm, không suy nghĩ nhiều vội giơ tay lên, nắm chặt lấy anh.

“Hử?” Tổng Kỳ Thâm cảm nhận được, quay đầu lại, lên tiếng dò hỏi.

Thiên Chi nắm chặt tay anh rồi thả lỏng, “Anh đi đâu vậy?”

Đương nhiên là Tổng Kỳ Thâm muốn đi ra ngoài pha sữa bò cho cô gái nhỏ rồi.

Thiên Chi có một thói quen rất đặc biệt, cô thích uống sữa trước khi đi ngủ.

Hơn nữa Tổng Kỳ Thâm cũng phát hiện ra cái thói quen này đã được hình thành từ khi còn nhỏ, cho nên đa số thời gian, sau khi vận động làm bánh nhân thịt xong, khi ấy cô sẽ lười uống sữa.

Về sau, mặc dù cô đã chìm vào giấc ngủ, nhưng cô luôn ngủ không an ổn.

Chỉ là không biết Tổng Kỳ Thâm đang suy nghĩ đến việc gì, dường như lời nói đã lên đến miệng, nhưng lại nuốt nó trở về.

Anh vừa đi vừa nói.

“Em đoán xem?”

Đoán.....

Đoán cái xẻng* nè!

(* 铲铲: chỉ cái xẻng. Đây là từ địa phương của vùng Tứ Xuyên, dùng để từ chối những hành động, suy nghĩ thiếu thực tế, kiểu dùng để chế giễu nhau.)

Không cần nghĩ cũng là biết chuyện gì rồi.

Có lẽ anh lại muốn đi đến thư phòng ở tầng một, làm việc đến khuya.

Thiên Chi suy nghĩ một lúc cảm thấy như vừa bỏ qua việc gì đó.

Nhưng một chút manh mối vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp gây sóng gió gì, đã bị chính cô áp chế xuống.

“Anh muốn đi làm việc đúng không.” Thiên Chi tự mình lên tiếng khẳng định một phen, nói ra một câu mang tính chất tượng trưng, cuối cùng cô cũng đã chịu nói đến điểm mấu chốt ——

“Nhưng anh có thể giúp em đem nước ép blueberry lên đây không?”

Bất thành linh văn đề này lại từ trên trời rơi xuống, có đôi khi chính là đột nhiên rơi xuống không kịp đề phòng như vậy.

Trong đầu Thiên Chi chỉ nghĩ đến chuyện vui sướng này, cho nên cô lập tức thi triển ra nó ngay.

Đột nhiên cô lại rất muốn uống nước ép blueberry.

Trong phòng bếp ở Nam Uyển, vẫn còn vài chai chưa uống được để trong tủ lạnh.

Sau khi Tống Kỳ Thâm nghe xong, chột nhướn mày, “Vừa rồi chính em nói mình rất mệt, nhưng hiện giờ lại đòi uống nước ép blueberry, em không mệt nữa à?”

“Việc này sao có thể coi là mệt mỏi.”

Cô chỉ đơn giản muốn Tống Kỳ Thâm đem giúp mình một chai nước ép lên đây mà thôi, kết quả anh lại nói đến vấn đề mệt hay không mệt, trong nháy mắt cô có chút lờ mờ.

“Anh cũng thuận đường xuống dưới mà.” Thiên Chi dừng một lúc, quyết định vẫn nên đặt hy vọng lên người mình thì hơn, cô lên tiếng vì bản thân mình, “Nếu anh không muốn thì thôi, em tự mình xuống phòng bếp lấy vậy.”

Nói xong, cô lập tức xốc chân lên.

Lần này Tống Kỳ Thâm không đáp lời, nhưng chỉ trong nháy mắt, anh lại cúi người tiến đến, đầu ngón tay đặt trên vai cô, hơi dùng sức một chút, đem cả người cô nhét vào trong chăn.

“Em vừa mới tiêu hoá xong, còn muốn uống đồ lạnh hả?”

Thiên Chi bất chợt nghe thấy hai từ “Tiêu hoá” này, khuôn mặt nóng như lửa đốt, nhưng cô nhanh chóng khôi phục lại.

Theo như lời tiêu hoá mà Tống Kỳ Thâm vừa nói, tuyệt đối ý nghĩa không phải thể hiện trên mặt chữ.

“Không lạnh, em uống xong sẽ lập tức đi ngủ ngay.” Thiên Chi tiếp tục lên tiếng giải thích cho chính mình, “Chỉ là đột nhiên lại muốn uống chút thôi.”

“Còn không phải do đột nhiên nhìn thấy người nào đó em lại muốn uống chút à?”

Thiên Chi nghe xong lời nói này, cô cảm thấy có hơi cạn lời, dường như không thể tìm ra lý do để giải thích được nữa, cô dứt khoát quay trở về trạng thái im lặng trước đó.

So với trạng thái lười nói chuyện trước đây, hiện giờ cô hoàn toàn đã bị chọc tức.

Tổng Kỳ Thâm nhìn cô trong chốc lát, anh cảm thấy đêm nay bất luận như thế nào cũng không thể thoát ra khỏi cái vấn đề này được.

Ngay cả sữa bột anh cũng không thêm pha, thay vào đó đột nhiên lại hành động, anh cởi áo ngủ ra, trực tiếp xốc chăn lên, nhanh chóng tiến vào trong chăn.

?

“Anh làm gì thế.....”

“Không có gì, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, vẫn nên đi ngủ thôi.” Giọng điệu của Tổng Kỳ Thâm hơi hợt, không nghe ra bất kì cảm xúc gì.

Cảm nhận được anh đang nằm bên cạnh, Thiên Chi lập tức trợn tròn mắt, hành động của Tổng Kỳ Thâm quá bất ngờ.

Anh không cần đi xử lý công việc nữa sao.

Trong đầu có vài ý nghĩ lướt qua, Thiên Chi nằm nghiêng người, muốn quay người lại, cô vừa định lên tiếng nói chuyện với Tổng Kỳ Thâm một chút, lời nói ập ỏ bấy lâu đã lên đến miệng, nhưng ngay sau đó dứt khoát bị đánh gãy.

“Anh không cho phép đâu, buổi tối không nên uống đồ lạnh.”

Tổng Kỳ Thâm nói xong còn liếc mắt nhìn cô, thậm chí anh còn đột nhiên cười rộ lên, “Cho dù lần này em có gọi anh ơi, cũng vô dụng thôi.”

Thực ra ngày thường không phải anh không cho cô uống, chẳng qua thời điểm này lại quá trùng hợp, trước đó hai người vừa ngâm mình vừa vận động trong suối nước nóng xong.

Thiên Chi nghe như thế, lời nói lên đến miệng lại một lần nữa nghẹn trở về.

Hơn thế nữa, cũng không thể đặt hy vọng vào chế độ làm việc và nghỉ ngơi này của anh.

Tổng Kỳ Thâm rõ ràng là không muốn cho cô uống, Thiên Chi không còn biện pháp nào, nhưng bất ngờ lại nghe thấy anh nói kiên định như vậy.

Dường như trong tiềm thức của cô, đã vút chuyện nước ép blueberry ướp lạnh qua một bên, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải sợ hãi thán phục.

“Vô dụng thì vô dụng...”

Thiên Chi thì thầm hai tiếng, còn không phải do Tổng Kỳ Thâm vô dụng sao, cô nhất định sẽ nhớ rõ chuyện này!

Thân thể cô gái nhỏ dần dần hạ xuống, cả người đều chôn trong chăn, nếu Tổng Kỳ Thâm cũng đã mệt mỏi, vậy nên chuẩn bị đi ngủ thôi.

Tuy Thiên Chi đã khuấy phục nhưng trong lòng vẫn không cam tâm, Tổng Kỳ Thâm thấy thế lập tức ấn mở cây đèn đặt trên tủ đầu giường lên, nhất thời trong phòng lâm vào một mảnh mờ ảo.

Về phần anh, đột ngột có một sự tức giận không tên dâng lên.

Sau một lúc rất lâu, Tổng Kỳ Thâm mới chậm rãi lên tiếng.

“Em rất thích mua nước ép blueberry ở chỗ của Lâm Thanh Lai à?”

Một câu không đầu vào đầu, còn không đầu không đuôi, nhưng lại thành công lọt vào lỗ tai của Thiên Chi.

.....Cái gì mà Thanh Lai.

Lâm Thanh Lai!??!

Cơ buồn ngủ của Thiên Chi bay mất, cô dứt khoát không ngủ nữa, trực tiếp hỏi, “Mua cái gì ở chỗ của Lâm Thanh Lai? Hình như em nghe không rõ.”

“Nước ép blueberry.”

“Dạ?” Thiên Chi phản ứng lại, trong giọng nói mang theo một chút khó tin, “Cho nên anh cảm thấy là em đã mua từ chỗ của anh Thanh Lai hả?”

Tống Kỳ Thâm vẫn không phản ứng, hai mắt nhắm chặt, giống như đã ngủ rồi.

Thiên Chi dừng một chút, sau đó “Phụt” cười một tiếng.

Cô không kìm nén nữa.

“Chao ôi —— Vì sao anh lại có thể nghĩ rằng em mua ở chỗ đó?” Thiên Chi tiến đến gần anh, kề sát bên tai anh, tiếng nói nhẹ nhàng như một cây cọ nhỏ, rõ ràng còn mang theo ý cười.

Tống Kỳ Thâm dựa theo phản ứng của Thiên Chi đã nhận thấy được điều gì đó, nhưng anh vẫn lên tiếng, “Anh nhìn thấy trên bao bì, nơi sản xuất và vườn trồng blueberry của Lâm thị ở nước ngoài, đều nằm tại cùng một địa phương.”

Chỉ cần nói bao nhiêu đó thôi là đủ rồi.

Thiên Chi đã hiểu Tống Kỳ Thâm muốn nói cái gì.

“Việc đó chỉ là sự trùng hợp mà thôi, em tự đặt hàng trên mạng đấy.” Sau đó Thiên Chi giơ tay lấy điện thoại nằm trên đầu giường, trực tiếp mở khoá màn hình, cô muốn cho anh xem lịch sử mua hàng nằm trong điện thoại.

“Anh nhìn đi, quả thực là đặt mua trên mạng nha, em còn đánh giá năm sao đây nè!”

Mặc dù cô không hiểu vì sao Tống Kỳ Thâm lại có sự hiểu lầm lớn như vậy, nhưng một khi đã dính líu đến vấn đề chi tiết, thì cần phải nói cho rõ ràng

Tống Kỳ Thâm không mở mắt lên, anh luôn duy trì bộ dạng nhắm mắt y như cũ.

Thiên Chi cảm thấy hiếu kỳ, càng tiếng đến gần, tò mò ngó trái ngó phải.

Nhưng cô không biết rằng, với cái tư thế khi gần khi xa này, dẫn dắt lẫn nhau, chỉ cần chạm vào là sẽ bùng nổ ngay.

Mùi hương hoa sơn chi thoang thoảng, như có như không toả ra từ vạt áo, nhẹ nhàng êm ái, mới có thể khơi gợi lên nguồn gốc của ngọn lửa không tên.

Chỉ cần nhiều người nguyện lòng đi tìm hiểu một chút, đều sẽ biết được rằng, sau khi xông pha khói lửa, có đôi khi được đắm chìm trong ôn nhu hương, có thể kiềm chế lẫn nhau, kề vai sát cánh tiến về phía trước.

Thiên Chi còn chưa cười đủ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một đôi mắt đào hoa, ngay sau đó ánh mắt bọn họ giao trong không trung.

Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng kéo một cái, anh lập tức xoay người đè lên người cô, hoàn toàn đảo khách thành chủ. Về mặt anh đầy gian xảo tiến đến gần, “Vừa rồi em cười cái gì vậy?”

Thiên Chi giãy giụa, nhưng động tác của Tống Kỳ Thâm lại nhanh hơn một bước, cô nức nở hai tiếng, tỏ vẻ kháng cự.

“Không.....Không cười gì cả.”

“Hiện giờ còn cười nữa không?”

“Không cười, không cười nữa!”

Tổng Kỳ Thâm dường như đang thực hiện công tác chuẩn bị trước khi làm bánh nhân thịt vậy, anh lật người Thiên Chi lại, trầm giọng nói, “Nằm sắp vẫn tốt hơn.”

*

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao.

Thiên Chi mới từ từ mở mắt, cô vừa giơ tay tìm kiếm điện thoại của mình, chợt phát hiện cánh tay mình mềm nhũn.

Cuối cùng từ tối hôm qua, theo như Thiên Chi nghĩ, xem ra Tổng Kỳ Thâm không còn giống như một con khổng tước nữa.

Khả năng rất cao chính là anh không hề muốn trở thành một con chim ở dưới đất.

Anh chỉ muốn bay lên trời cao mà thôi.

Nếu không vì sao từ suối nước nóng trở về, anh vẫn có thể tùy ý lăn lộn ở trong phòng ngủ chính như vậy.

Hướng chi, còn với cái tư thế nằm sắp nữa.

Nghĩ như thế, khuôn mặt Thiên Chi như muốn nổ tung.

Nói đến đây, hình như hiện giờ đầu gối của cô vẫn còn có chút đau đớn.

Nhưng Thiên Chi rõ ràng vẫn cảm nhận được, ngày hôm qua Tổng Kỳ Thâm trông rất vui vẻ.

Đặc biệt là từ sau khi cô đem lịch sử mua nước ép blueberry trên mạng cho anh xem.

Thiên Chi cầm điện thoại lên xem giờ, tin nhắn của Tổng Kỳ Thâm lại đi trước một bước xuất hiện trong tầm mắt, rất dễ làm người ta chú ý đến.

[Tổng khổng tước: Thức dậy nhớ báo với anh một tiếng, anh ở dưới lầu, trưa hôm nay anh sẽ nấu cơm, em muốn ăn món gì?]

Thiên Chi có hơi bất ngờ, thực ra từ sau cái lần Tống Kỳ Thâm mời bếp trưởng đến đây, cô đối với việc xuống bếp của anh đã không còn ôm kỳ vọng gì nữa.

Cũng đã chấp nhận việc anh chính là một người không biết nấu ăn.

Chỉ là ——

Tống Kỳ Thâm lại muốn làm thức ăn cho cô?!

[Tiền tiền ái thiên thiên: ◉w◉]

Mặc dù anh đang ở dưới lầu, nhưng trả lời tin nhắn rất nhanh.

[Tổng khổng tước: Đây là cái gì.]

[Tổng khổng tước: hai quả trứng luộc và một cái chân giò.]

Ban đầu Thiên Chi không hiểu tin nhắn Tống Kỳ Thâm gửi đến nói cái gì.

Sau khi cô suy nghĩ một phen, nhất thời những hình ảnh trong đầu xâu chuỗi lại với nhau, rồi nhìn đến ký hiệu mình vừa gửi đi, ánh mắt di chuyển đến câu cuối cùng mà Tống Kỳ Thâm gửi đến

Thiên Chi:.....

—————-//—-//—————-

* Tác giả có lời muốn nói: trên thực tế Tống khổng tước chỉ mới vừa học được món trứng xào cà chua. Việc này hình như có hơi nói quá.

* Đại móng heo = móng heo lớn: từ này gần nghĩa với tra nam, chỉ loại đàn ông xấu xa. Thường được phái nữ dùng để diss phái nam.

Chương 36: Váy ngắn như vậy à!

Edit: Tiểu Màn Thầu

Trứng luộc và chân giò hả.

.....Không ngờ Tống Kỳ Thâm lại có thể nghĩ ra như vậy.

Đương nhiên, cũng chỉ có anh mới nghĩ được như thế mà thôi.

Cái ký hiệu này không có mặt mũi à, rõ ràng là có mắt có miệng mà, trông rất dễ thương còn dễ phân biệt nữa, kết quả bây giờ lại bị anh diễn tả thành món ăn.

Nếu để người bên ngoài biết, sợ rằng mọi người sẽ không ai thèm để ý đến anh đâu.

Trong lòng Thiên Chi dâng lên một sự tò mò, hay nói đúng hơn chính là sinh ra một chút nghi ngờ.

Cô ở trong lòng của anh, rất cuộc trông như thế nào nhỉ.

Ánh mắt Thiên Chi nhìn chằm chằm vào cái ký hiệu kia một lúc, nói đến cũng thật thần kỳ ——

Quả thực càng nhìn càng thấy giống như lời miêu tả của Tống Kỳ Thâm.

Hiện giờ đường nét cong cong của ký tự hiện rõ, vừa tách ra rồi hợp lại, sáng chói mà nằm ở đó.

Nó trông giống như hai quả trứng luộc và một cái chân giò lớn.

Thiên Chi vội vàng lắc đầu, cố gắng áp chế lại sự tưởng tượng của chính mình.

Sau một màn khôi hài này, cuối cùng Thiên Chi cũng đã từ trong cơn mê man mà tỉnh táo lại.

Đoán chừng Tống Kỳ Thâm vì thấy cô chậm chạp mãi không trả lời, anh lại một lần nữa gửi đến hai tin nhắn ——

[Tống Khổng Tước: Cuối cùng là như thế nào, em chắc chắn là mình muốn ăn món này sao?]

[Tống khổng tước: Hả?]

Thiên Chi cảm thấy mình nên giải thích rõ với Tống Kỳ Thâm, để anh không hiểu lầm nữa. Có lẽ sau khi hiểu ra vấn đề, đoán không chừng cô còn phải hao tổn miệng lưỡi một phen.

Nhưng có phải anh đang cố ý trêu chọc cô hay không, điều này không thể nói chính xác được.

Vì suy nghĩ ấy, hàng chân mày đẹp của Thiên Chi chau lại, sự hoài nghi dâng lên đầu. Cho dù như thế nào, cô cũng không tin Tống Kỳ Thâm chưa bao giờ sử dụng qua ký hiệu đó.

Nếu như thực sự chưa bao giờ dùng qua mà nói....

Được rồi được rồi, không đề cập đến vấn đề này nữa.

Cô dứt khoát ném nó qua một bên, sau đó lặng lẽ thay đổi đề tài.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không phải đâu, em chỉ gửi một ký hiệu mà thôi. Em cũng không có món gì đặc biệt muốn ăn cả, anh cứ tùy ý làm đi, món nào cũng được.]

Theo sau Thiên Chi không quản đến việc anh sẽ nhắn đến cái gì nữa, cô lập tức kéo chăn lên, rồi nằm nghiêng người qua một bên, dùng chân kẹp tấm chăn mềm mại, còn ngáp một cái, bắt đầu chơi điện thoại.

Cuộc chiến kéo dài này còn chưa kịp bắt đầu đã tuyên bố kết thúc. Vì vậy cô ngủ đến gần giữa trưa mới tự mình thức dậy, cộng thêm việc biết được tin tức buổi trưa hôm nay do đích thân lão đại xuống bếp nấu cơm, bất luận cô nghĩ như thế nào, thì cũng hiểu được rằng kể cả là một vị thần tiên thực sự vẫn không thể thay đổi được một ngày ở trần gian.

Khi Thiên Chi vừa thức dậy, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy tin nhắn của Tổng Kỳ Thâm gửi đến, sau đó cô thoát khỏi khung chat, tin nhắn lập tức ùn ùn kéo đến, đổ rục một mảnh, chưa kể đến việc những tin nhắn trong nhóm không hề bị ẩn, đầy ắp, không ngừng xuất hiện trên màn hình.

Chỉ là một đêm cô không đụng vào điện thoại, mà trong phòng ký túc xá đã liên tục gọi những cuộc gọi như muốn đoạt mạng rồi.

Hôm nay [Tề thí tiểu đoạn] vô cùng náo nhiệt.

Đường Thu Thu vẫn luôn nhắn tin ở trong nhóm chat, nhưng thực trước đó cô ấy đã gửi tin nhắn riêng cho Thiên Chi, đại khái là thông báo một số việc liên quan đến cuộc thi thiết kế sắp diễn ra ở thành phố Z. Tuy nhiên Thiên Chi suốt cả nửa ngày cũng không trả lời lại giống như bị mất liên lạc. Cho nên Đường Thu Thu dứt khoát di chuyển địa điểm trò chuyện đến nhóm chat của phòng ký túc xá.

[Thu Thu thích ăn đường: Các cậu nói xem Chi Chi đâu rồi nhỉ, suốt ngày đều thần thần bí bí như vậy, tối hôm qua tớ nhắn cho cậu ấy từ rất sớm đó! Vì sao! Đến! Bây giờ! Ngay cả đánh một cái rắm cũng không phát ra tiếng vậy!]

[Tiểu Anh bất biến: Đường Đại Thu, ngài có thể văn minh một chút không, cái gì mà đánh rắm không phát ra tiếng hả, cậu không biết à, từ trước đến nay tiên nữ khi đánh rắm đều không phát ra tiếng! Giống như Chi Chi ấy, cũng giống như tớ đây. [thẹn thùng.jpg]]

[Thu Thu thích ăn đường:.....]

[Thu Thu thích ăn đường: Phiền phức.]

[Thư ha ha: Tớ đến rất đúng lúc.Tiểu Bùi! Thêm tớ vào nữa.]

[Tiểu Anh bất biến: Đinh. (4/4) chuyển thành (4/3).]

[Thu Thu thích ăn đường: Tớ là kiểu người muốn đuổi đi là đuổi đi sao? Tất nhiên là không rồi, tớ sẽ chỉ đá ba người các cậu ra khỏi nhóm thôi.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Đợi cả nửa ngày, vẫn không thấy cậu đá tớ đi nhỉ.]

[Thu Thu thích ăn đường:!!!]

[Thu Thu thích ăn đường: Cậu đột nhiên hiện hồn lên là muốn hù chết ai vậy! Tớ còn chưa tính sổ với cậu đó, một cô gái không bao giờ rời xa chiếc điện thoại, thế mà ngay cả một tin nhắn cũng không trả lời!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không có thời gian xem điện thoại, lần sau sẽ chú ý hơn ha ha.]

[Thu Thu thích ăn đường: Ồ.]

[Thu Thu thích ăn đường: Nhưng vì sao lại không có thời gian?]

[Thư ha ha: Ôi! Tớ suy nghĩ bản thủ quá, trong đầu óc tớ đều là những thứ đòi trụ.Toàn cảnh tượng đen tối thôi.]

[Tiểu Anh bất biến: Đinh một tiếng, chứ không phải là hổ gì đó. Sói gì đó à.]

Thiên Chi nhìn đến đây, không hiểu vì sao lại cảm thấy chột dạ, cô sờ sờ cái mũi của mình, trực tiếp nhắn tin trả lời.

[Tiền Tiền ái thiên thiên:.....Các cậu nghĩ đi đâu vậy.]

Tin nhắn của Đường Thu Thu giống như một quả bom hạt nhân, bùng bùng bắn đến ——

[Thu Thu thích ăn đường: Không phải vì ngài có ai kia sao, chẳng phải lúc trước ngài còn nói với chúng tôi là cả hai khá hoà hợp à.]

[Thu Thu thích ăn đường: Ấy chà chà, thực xin lỗi nha, hình như cái từ hoà hợp này tớ lại lý giải sai rồi, tớ là người đầu tiên xin lỗi cậu, cúi đầu.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên:.....]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Đường Thu Thu nghe giọng điệu này của cậu không giống như muốn xin lỗi vậy!]

Cái giọng điệu này, rõ ràng là có chết cũng không thay đổi.

Trước đó Thiên Chi đã từng nói qua tình trạng của hai người, cô còn dùng từ “Hoà hợp” để miêu tả cuộc hôn nhân giữa mình và đối phương là môn đăng hộ đối, kết quả cái từ vô cùng thuần khiết mà cô dùng để lý giải này, lọt vào tai Đường Thu Thu, lập tức biến thành vô số động từ chồng chất lên nhau.

[Thu Thu thích ăn đường: Ha ha ha được rồi không đùa nữa, chúng ta nên nói chính sự thôi.]

[Thu Thu thích ăn đường: Tớ lười chuyển qua cuộc trò chuyện riêng, cho nên xin mời hai vị kia tự giác giải tán đi.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Tớ vừa đọc tin nhắn đêm qua cậu gửi đến, lịch trình đi đến thành phố Z có những gì? Trước đó tớ có nói, cậu và lớp trưởng quyết định là được rồi, tớ không có yêu cầu nào cả.]

[Thu Thu thích ăn đường: Ừ, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thoả. Chẳng qua là lớp trưởng đã gửi cho chúng ta phiếu dự thi, còn có một số văn kiện và tư liệu, bảo tớ phải đích thân đưa cho cậu.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Việc này cậu có thể chờ tớ quay về trường nói cũng được mà, Đường Thu Thu, vì sao trước đó tớ không phát hiện cậu lại dính người như vậy hả?]

[Thu Thu thích ăn đường: Cậu mơ ít thôi, đừng cho rằng gương mặt xinh đẹp của mình giáp vàng nhé! Vì là việc quan trọng đương nhiên muốn thông báo sớm một chút rồi, với tư cách là người làm cho tề tí tiểu đoạn hưng thịnh và sáng chói hơn trong tương lai, tớ còn muốn nói một câu, tớ có thể làm được!]

Thiên Chi nhìn thoáng qua tin nhắn mà Đường Thu Thu gửi đến, cảm thấy đây chính là thời cơ tốt để công kích lại.

Tay cô vừa mới nâng lên, còn chưa kịp đánh chữ, bỗng nhiên cô cảm giác không khí xung quanh mình như ngưng trệ, còn có chút bất thường.

Nhưng không đợi Thiên Chi kịp suy nghĩ, giây tiếp theo, một giọng nói nam trầm thấp vang lên.

“Cái gì mà váy ngắn nhỏ?”

Vốn dĩ Thiên Chi đang nằm nghiêng trên giường, giờ phút này hơi thở từ phía sau truyền đến, cứ dứt khoát truyền tới không hề dừng lại, cũng không để cho người ta kịp phản ứng.

Cô gái nhỏ sửng sốt hai giây, điện thoại trực tiếp rớt xuống, đập vào nửa bên mặt.

Ngay sau đó, một âm thanh nặng nề vang lên.

Nếu như nghe kỹ sẽ không tính là quá lớn, nhưng điều đáng buồn hơn chính là, việc này chứng minh mọi chuyện đều là sự thật.

Phần cảm của Thiên Chi không may gặp nạn, ngay sau đó đôi môi vì bị đau mà phải mím lại.

Nhất thời trên làn da tuyết trắng của cô xuất hiện một vết đỏ nho nhỏ, không quá rõ ràng, chỉ khi nhìn gần mới có thể thấy nó.

Tống Kỳ Thâm không ngờ rằng Thiên Chi lại phản ứng mạnh như vậy, anh nhanh tay cầm nó lên, sau khi đặt điện thoại qua một bên, anh dùng đầu ngón tay thon dài xoa cầm cho cô.

“Em làm gì vậy, sao lại sợ đến như thế?”

Ngay từ lúc anh tiến vào, hai chân ngó sen mảnh khảnh của cô gái nhỏ nhẹ nhàng đong đưa, đôi chân trắng như tuyết đặt trên tấm ga sẫm màu, một đường đi lên. Sâu cạn không đồng nhất, đen trắng giao nhau, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp kinh tâm động phách*, vạt váy ngủ có chút lộn xộn, còn vén lên một khúc. Đường cong xinh đẹp hiện ra.

(*Kinh tâm động phách: mắt hồn mắt vía.)

Biểu cảm trên gương mặt rất sinh động, tay cũng không rảnh rỗi, tốc độ đánh chữ rất nhanh, nói chuyện phiếm đến mức vô cùng vui vẻ.

Vốn dĩ anh chỉ muốn gọi cô một tiếng, kết quả khi tiến đến gần một chút, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía màn hình điện thoại của cô.

Tống Kỳ Thâm không hề có ý định xem lén, nhưng sau khi nhìn thoáng qua, trong lòng anh lại sinh ra chút tò mò.

Cái gì vậy.....ngắn nhỏ?

Thiên Chi tùy ý để Tống Kỳ Thâm không nặng không nhẹ xoa cái cầm của mình, nước mắt sinh lý tràn ra khoé mắt, tạo nên một tầng hơi nước mỏng.

Chờ cảm giác cay cay ở hốc mắt giảm xuống, cô mới ấp a ấp úng vì bản thân mình mà giải thích, “Không phải là váy ngắn nhỏ....”

Thực ra lúc trước vì muốn đặt tên nhóm của phòng ký túc xá trong WeChat

cuồng dã một chút. Cho nên về sau mới đổi thành chữ “Thí” mà thôi.

(*Thí: đánh rắm.)

Hơn nữa.

Câu đó có nghĩa là nơi tập trung, không phải váy ngắn, vẫn có khác nhau đấy!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận ——

Cũng may đã kịp thời giải thích, nếu không vào giờ phút này mà bị lật xe, có lẽ sẽ càng thêm xấu hổ.

Đến lúc đó ngay cả có cái lỗ cho Thiên Chi chui vào, cô cũng không dám chui vào.

“Đây là cái tên nhóm chat của phòng ký túc xá bọn em.” Thiên Chi nhạt nhẽo giải thích, vừa nói vừa nâng mắt lên nhìn anh, thỉnh thoảng còn liếc mắt quan sát một chút.

Cô vẫn luôn cảm thấy có điểm nào đó rất kỳ quái.

Việc giải thích này, không hiểu vì sao lại mang đến một loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi vậy nhỉ.

Tổng Kỳ Thâm xoa cho cô một lúc, sau đó còn véo nhẹ, rồi mới buông tay ra nói, “Ừ, anh biết rồi.”

Đối với giao diện WeChat, anh vẫn hiểu rõ.

“Chỗ bị trúng vừa rồi đã hết đau chưa?”

“Vâng.... tốt hơn rồi.” Khoé mắt cô gái nhỏ vương một tầng hơi nước, thực ra vừa rồi cô rất hoảng sợ.

Nhìn thấy sắc mặt của Tống Kỳ Thâm không có gì khác thường, Thiên Chi mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là ——

“Không nên thường xuyên mặc váy quá ngắn nhé.”

Thiên Chi biết rõ Tống Kỳ Thâm đang nói cái gì, đây chỉ là những lời trêu đùa của bọn cô mà thôi, bình thường ai lại dám mặc váy ngắn như vậy.

Suy nghĩ thế này, cô gái nhỏ không ngừng gật đầu.

So với thái độ qua loa đồng ý trước đây, lần này Thiên Chi vô cùng ngoan ngoãn, giống như một chú thỏ trắng đang chờ bị nhốt đi lớp lông.

“Nhưng ở nhà thì có thể.”

Ngay sau đó Tống Kỳ Thâm lại bổ sung thêm một câu như thế.

???

Thiên Chi nằm ngửa trên giường nệm, cô ngơ ngác nhìn chằm chằm cái người đang ở bên trên mình.

Tống Kỳ Thâm hơi cúi người, hai tay chống ở hai bên vai cô, ánh mắt từ trên cao hạ xuống, nặng nề mà nhìn vào cô.

Đôi mắt đen nhánh, sáng long lanh.

Đối với cái ánh mắt này Thiên Chi rất quen thuộc, cực kì giống với ánh mắt vào đêm hôm qua.

Cái kiểu trong sự đứng đắn vẫn lộ ra một chút gian xảo.

Không làm người ta ghét bỏ.

Đặt trên người Tống Kỳ Thâm, ngược lại càng thích rất hợp, nhiều hơn một phần vô hại, thiếu đi một phần kiềm chế.

Khí khái mạnh mẽ như vậy, làm cho người ta như bị hãm sâu trong đó.

Thiên Chi chớp chớp mắt, hàng lông mi đen nhánh hạ xuống, đảo ngược một mảnh ánh sáng, xuất hiện một bóng mờ.

Mới vừa rồi anh nói cái gì nhỉ.

Ở... Nhà có thể?

Tống Kỳ Thâm cho rằng Thiên Chi không nghe rõ, anh giơ tay lên di chuyển theo hướng cánh tay của cô, uốn lượn phập phồng, trải qua sự kiềm chế cùng khuếch trương, cuối cùng dừng lại ở một chỗ. Lòng bàn tay ấm áp của anh cẩn thận vuốt ve bộ phận đó, theo sau còn mang theo một chút nhiệt tình, tiếp đến không nhanh không chậm mà cường điệu nói ——

“Váy ngắn như vậy, chỉ cho phép mặc ở nhà.”

—————//———

Tác giả có lời muốn nói: Tống Khổng Tước: Cho nên cô vợ nhỏ của anh, khi nào em mới chịu mặc cho anh xem đây.

Bảo Bối gốc: (— — ”)

Chương 37: Nổ phòng bếp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi vẫn giữ nguyên tư thế nằm ngửa như vậy mà nhìn anh.

Tống Kỳ Thâm nói cô chỉ có thể mặc nó ở nhà.

Theo như lý giải của anh, cái kiểu váy ngắn này vẫn mặc được ở nhà sao.

Thiên Chi không nói lời nào, nhưng ý thức đã đi trước hành động, lần đầu tiên trong đầu cô xuất hiện một số hình ảnh không ngừng lướt qua.

Cô cũng không biết mình đang suy nghĩ điều gì.

Hơn nữa cô còn bị Tống Kỳ Thâm từ trên cao nhìn xuống như vậy.

Hơi thở của Thiên Chi bị tắc chặn bao phủ, hít vào rồi lại thở ra, mang theo một đốm lửa nhỏ len lỏi vào trong nội tâm.

Một giây, hai giây.

Lại một giây nữa.

Khuôn mặt nhỏ của cô trông như một trái ớt ma Ấn Độ.

[Click để xem ảnh](#)

(Ốt ma Ân Độ.)

Hay nói đúng hơn lớp vỏ ốt đỏ được ánh mặt trời gột rửa, càng làm nổi bật màu sắc của nó.

Tống Kỳ Thâm nghĩ cũng hay quá nhỉ.

Bất luận như thế nào, cô đều sẽ không mặc!

Ở nhà cũng vậy.

Thiên Chi gần như không còn đủ kiên trì trong cái cục diện trò chơi này nữa, cô nghiêng người qua một bên, trực tiếp di chuyển về phía mép giường, chỉ như vậy cô mới có thể thoát khỏi cánh tay tựa như gông cùm xiềng xích của Tống Kỳ Thâm mà thôi.

Cô gái nhỏ mãi mê cuốn chăn, không thèm nhìn đến anh, cô đem chăn kéo lên che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt đen nhánh, sau khi di chuyển ra xa cô mới ngược mắt nhìn anh.

Đôi chân ngó sen vì động tác vô ý này trực tiếp lộ ra bên ngoài, phần váy ngủ vẫn hỗn loạn như cũ.

Nửa bên được che kín, nửa bên lại lộ ra, dường như lấp ló một màu hồng nhạt.

Ánh mắt Tống Kỳ Thâm hạ xuống, dừng một lúc, giọng nói trầm thêm mấy bậc, “Trách không được.”

“Cái gì mà trách không được?” Thiên Chi nhỏ giọng nói.

Tống Kỳ Thâm ngồi dậy, ánh mắt đặt trên người cô gái nhỏ cũng thu trở về.

Anh không cử động quá nhiều, chẳng qua là đưa tay lên đặt lại cái gối đầu bị Thiên Chi để lộn xộn ở một bên.

“Như vậy xem ra, em quả thực rất thích heo con Bội Kỳ.”

Anh xem như cũng phát hiện ra một chuyện, nếu anh không cho cô xem tiếp những tập phim mới nhất của heo con Bội Kỳ, sự thật rõ ràng chính là cô sẽ không thèm để ý đến anh.

Thậm chí còn không mang theo ý định thương lượng, cứ làm cho mọi người đều nghĩ rằng ai đó đã khi dễ cô, nó giống như cô đang hờn dỗi với chính mình.

Tuy rằng không phản kháng, nhưng Tống Kỳ Thâm vẫn sững sờ suy nghĩ ra một chút ý tứ hàm xúc.

Muốn bao nhiêu đáng thương là có bấy nhiêu đáng thương.

Vì vậy từ đó về sau, thỉnh thoảng đến giờ đi ngủ, Thiên Chi muốn xem phim anh cũng không ngăn cản nữa.

Có thể nhìn thấy được heo con Bội Kỳ ở trong lòng cô quan trọng đến mức nào.

Rốt cuộc là tại sao Thiên Chi lại có thể thích nó đến như thế.

Tống Kỳ Thâm đã từng nghĩ đến vấn đề này, anh cũng không tài nào thấu hiểu được đạo lý nằm ở trong đó.

Anh từng hỏi qua trợ lý Hạ, để tìm hiểu xem heo con Bội Kỳ nổi tiếng như thế nào.

Câu trả lời khẳng định của Trợ lý Hạ chính là được hoan nghênh chỉ là một lý do thoái thác, lại còn bổ sung thêm, trẻ con luôn yêu thích thể loại phim hoạt hình dễ thương này, chúng cũng thích cả giai điệu đó

Trẻ con....

Nghĩ đến tính tình của Thiên Chi, dường như cũng không quá khó để lý giải.

Trong bầu không khí im lặng đầy quỷ dị này, căn phòng chợt trở nên yên tĩnh.

Thiên Chi lặng lẽ chớp mắt một cái, di chuyển tầm mắt xuống phía dưới.

Vừa khéo đón nhận ánh mắt đầy chế nhạo của Tống Kỳ Thâm.

Anh không nhanh không chậm mà bỏ sung một câu, còn hát cầm lên, “Màu hồng nhạt.”

Sau khi nghe xong câu nói này, Thiên Chi đột nhiên mới có phản ứng.

Cái quần lót mà cô đang mặc, quả thực chính là cái màu sắc ấy, phía trên còn in hình Bội Kỳ và George.

Đây chính là kiểu dáng mới nhất được bày bán ở đại lộ lớn, nó cũng là một sản phẩm kết hợp giữa S family và heo con Bội Kỳ.

Khi ấy chị nhân viên bán hàng kia còn thêm WeChat của Thiên Chi, đối phương vô cùng ân cần, thỉnh thoảng không có việc gì người nọ sẽ tìm cô nói chuyện phiếm.

Đa số các sản phẩm này đều là phiên bản giới hạn và được sản xuất độc quyền.

Hơn nữa không biết có phải do Thiên Chi tự mình ảo tưởng hay không, nhưng từ sau khi cô lựa chọn cái áo sơmi màu hồng nhạt và cái cà vạt kia, chị nhân viên bán hàng luôn đề cử những món đồ có màu hồng nhạt cho cô.

Lần trước có một cái đầm sequin màu hồng lấp lánh, được chị nhân viên bán hàng chụp hình lại và gửi cho cô xem.

[Click để xem ảnh](#)

(Đầm sequin.)

Sau đó chị ta còn nói rằng đây là hàng độc quyền cho dù người khác muốn mua cũng không thể mua được, còn không được bày bán ở trong cửa hàng, chị ta bảo sẽ giúp Thiên Chi giữ lại.

Thiên Chi dở khóc dở cười, vốn cô đã muốn lên tiếng giải thích, nhưng chợt phát hiện ra không tài nào mở miệng được.

Nhưng cô chỉ có thể cảm ơn ý tốt của chị nhân viên bán hàng kia.

Đối với những sản phẩm có liên quan đến heo con Bội Kỳ, ngược lại rất phù hợp với sở thích của Thiên Chi, hơn nữa cô cực kì chung thủy với kiểu dáng đó.

Chỉ là cô chưa mặc nó được bao lâu.

Lời nói vừa rồi của Tống Kỳ Thâm đã để lộ ra một chút kỳ lạ.

Sau khi nghe vào trong lỗ tai Thiên Chi.

Còn mơ hồ mang theo một chút cao cao tại thượng.

Sao vậy nhỉ!

Ghê gớm đến thế à!

Heo con Bội Kỳ cũng nổi tiếng lắm đấy, đối với một bộ phim hoạt hình hot như vậy mà nói, từ các sản phẩm quần áo xa xỉ, cho đến cả những món ăn vặt các bạn nhỏ thích ăn, đều có dấu chân của nó. Chỉ cần lên mạng gõ một tiếng, những món đồ liên quan đến bộ phim ấy cũng có thể chất đầy một toà cao ốc.

Thiên Chi thầm oán giận một câu, sau đó nhẹ nâng chân lên, câu lấy một góc chần, khó khăn lắm mới che đi được một phần tam giác không cần thận bị lộ ra ngoài của mình.

Cô cứ như vậy, dứt khoát vùi đầu vào chần không lên tiếng, so với việc gout thắm mỹ bị trêu chọc, thì việc bị người ta nhìn thấy nơi đó, dường như càng xấu hổ hơn.

Loại cảm giác hậu tri hậu giác* xuất hiện một lúc, lỗ tai của Thiên Chi khẽ nhúc nhích, cô không nghe thấy Tống Kỳ Thâm có bất kì động tĩnh nào, theo sau cô bắt đầu nói sang chuyện khác ——

(*Hậu tri hậu giác (后知后觉): Sau khi xem kỹ càng mới phát hiện ra.)

“Vì sao anh không nói lời nào vậy....Anh vẫn nên xuống lầu nấu cơm cho xong đi.”

Từ sau khi lên tiếng hỏi xong, Thiên Chi chỉ trông ngóng anh mau chóng rời khỏi phòng mà thôi.

“Tất nhiên là nấu xong rồi mới lên gọi em đây.” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, theo sau anh còn bổ sung thêm một câu, “Chẳng lẽ em không phát hiện ra, em bây giờ càng ngày càng dậy trễ à?”

Ngay cả khi anh không gọi cô, cô dường như không hề lo ngại gì, lần sau còn dậy muộn hơn lần trước.

Nếu như không phải lần này cô cảm thấy đói bụng mà thức dậy, Tống Kỳ Thâm hoài nghi cô có thể ngủ thẳng đến buổi chiều.

Muốn hỏi vì sao cô lại dậy trễ à, thực ra trong đó có nguyên nhân cả đấy, chẳng lẽ anh còn không rõ sao?

Thiên Chi càng nghĩ càng cảm thấy mình có lý.

Cô đối với anh đã không còn phòng bị như trước kia, chỉ nhỏ giọng oán trách, “Việc này cũng không thể trách em.”

“Anh không có ý trách em.” Bình thường Tống Kỳ Thâm luôn mang dáng vẻ

đứng đắn, giọng nói thì nhàn nhạt, đường nét mảnh khảnh bị tia sáng cắt ngang, đánh lừa thị giác.

Anh đi về phía cuối giường, sau đó tiến đến bên cạnh Thiên Chi, đôi chân dài thẳng tắp đứng ở đó, “Rửa mặt xong nhớ phải xuống lầu ăn cơm, có biết không?”

“Đừng lười biếng nữa, anh ở đây chờ em.” Những lời nói này của Tống Kỳ Thâm đã thành công kéo Thiên Chi quay về hiện thực.

Trên thực tế, cô chơi điện thoại chưa được bao lâu.

“Biết rồi.”

Tại sao lại có người đàn ông lạnh lùng như vậy.

Ông và ba của Thiên Chi đều là những người đàn ông lạnh nhạt ít nói, gần như lãnh khốc.

Từ lúc cô trưởng thành cho đến nay, những người đã ở bên cô suốt thời gian vừa qua, trong số những phái nam cô từng gặp, ngay cả một người sắm vai ôn nhu, có thể nói là căn bản không hề tồn tại.

Tống Kỳ Thâm cũng như vậy, cô chỉ xem đó như một chút đạo đức giả treo ở đầu môi.

Tận sâu bên trong nội tâm, Thiên Chi nguyện lòng lắng nghe những lời nói giả tạo này.

*

Từ trước đến nay Thiên Chi rửa mặt luôn rất lâu, nhưng hôm nay Tống Kỳ Thâm đang ở trong phòng đợi mình, cho nên cô không có ý định lề mề nữa, lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Thực ra trong lúc đi theo Tống Kỳ Thâm xuống lầu, Thiên Chi vẫn không

ngừng tưởng tượng một chút về những món ăn Tống Kỳ Thâm đã nấu.

Nhưng mọi việc thường không như mong đợi, chúng hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của cô.

Tống Kỳ Thâm nhắn tin WeChat hỏi cô như vậy, việc này chỉ làm cô cảm thấy, có lẽ trước đây anh luôn giấu nghề.

Hôm nay anh vui vẻ, cho nên muốn hành động, trở tài một phen.

Chỉ là ——

Thiên Chi nhìn cái đĩa màu đỏ và đĩa màu xanh trước mắt, hai cái đĩa xếp thành một hàng, nhất thời cái ý tưởng trước đó đều tan thành mây khói.

Một đĩa trứng xào cà chua và rau luộc.

Đây là những món ăn gia đình vô cùng đơn giản và quen thuộc, bề ngoài trông cũng không tệ lắm, màu sắc rõ ràng.

Chẳng qua là chúng đã được nấu một khoảng thời gian khá lâu, vì vậy trên nắp đậy thủy tinh xuất hiện một tầng hơi nước mỏng.

Hai người ăn cũng không bao nhiêu, có lẽ với hai món như vậy là đủ rồi.

“Em có muốn nếm thử không?” Tống Kỳ Thâm kéo ghế dựa ra, ngồi đối diện với cô.

Thiên Chi cầm chiếc đũa lên, ăn một miếng, sau đó gật đầu, “Mùi vị rất ngon.”

Nhưng suy nghĩ lại, đối với hai món ăn gia đình này, nếu muốn nấu không ngon, quả thực cũng rất khó đấy.

Thiên Chi nổi lên chút hứng thú, trong lúc chuẩn bị gắp hết số rau bỏ vào trong chén của Tống Kỳ Thâm, nhưng anh không cho cô có cơ hội làm điều

này.

“Về sau anh sẽ nấu thêm cho em những món em muốn ăn.”

Khuỷu tay của Tống Kỳ Thâm đặt trên mặt bàn đá hoa cương, anh gấp hai đũa thức ăn cho cô.

“Dạ?”

Thiên Chi vừa mới ăn một miếng cơm, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn anh.

Vì sao cô không nhớ ra, việc mình đã yêu cầu Tống Kỳ Thâm nấu những món khác nhỉ.

“Trúng lộc và chân giò.” Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều lên tiếng.

Thiên Chi:.....

Anh vẫn còn nhớ thương việc này à!

Bởi khúc nhạc đệm ngắt ngủi ấy, trong lúc ăn cơm Thiên Chi một mực xoay quanh cái đề tài này để trình bày rõ với Tống Kỳ Thâm.

Anh ung dung ngồi ở bên kia, nhàn nhã ăn cơm trả lời câu được câu không, thể hiện dáng vẻ của một đại thiếu gia, cũng không biết lời giải thích của cô có lọt vào tai anh hay không.

Cuối cùng chỉ là sự bất đắc dĩ.

Thiên Chi còn giải thích một phen về cái ký hiệu đó.

Trái lại đây thực sự là cảnh hiếm thấy nhất ở Nam Uyển từ trước đến nay.

Vào một buổi trưa mùa đông nắng đẹp, ánh mặt trời mang theo độ ẩm thích hợp.

Ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cánh cửa sổ sát đất, chiếu lên mặt bàn đá hoa cương, kéo dài một đường, càng làm nổi bật đường cong xinh đẹp trên khuôn mặt của cô gái nhỏ.

Thần thái cô sáng ngời, cô đang trò chuyện với người đàn ông ngồi ở phía đối diện.

Cô gái nhỏ ríu rít không thôi, người nọ chỉ im lặng lắng nghe, còn mang một dáng vẻ lười biếng, nhưng trên thực tế anh vẫn luôn không ngừng gặt đầu.

Tình cảnh trong lúc vô hình đã bị chuyển đổi, thực ra đó chính ký ức được tích lũy qua những ngày tháng sống cùng nhau.

Ký ức nối tiếp ký ức, chúng sẽ không bao giờ gặt người, cũng sẽ không bị tháng năm xoá nhoà.

*

Sau khi dùng bữa xong, Thiên Chi xung phong đảm nhận việc rửa chén.

Tổng Kỳ Thâm nhướn mày, “Em chắc chứ?”

Nghe thấy giọng điệu của anh gần như mang theo sự hoài nghi, Thiên Chi bĩu môi, “Sao thế, không được à?”

Việc rửa chén cũng không phải là công việc khó khăn gì, cố gắng cẩn thận một chút để không làm chén đĩa bị bể là được.

“Có máy rửa chén mà, em chỉ cần đặt chúng vào đó là ổn rồi.”

Thực ra phần lớn thời gian hai người bọn họ không thường xuyên sống ở Nam Uyển, Tổng Kỳ Thâm thường cư trú ở toà cao ốc của Tổng Thị, còn Thiên Chi thì vẫn luôn ở trong ký túc xá. Vì vậy vào những ngày thường sẽ có người giúp việc được cử đến đây phụ trách công việc quét dọn.

Nhưng đối với loại công việc rửa chén bát nhỏ nhặt này, trước kia khi hai người cùng nhau ăn cơm, thỉnh thoảng cũng sẽ thu dọn chén đĩa, hoặc khi gọi cơm hộp ở bên ngoài, đều sẽ tự mình dọn dẹp.

Ở một mức độ nhất định nào đó mà nói, nếu Tống Kỳ Thâm tự tay nấu ăn, Thiên Chi phụ giúp một chút, dù sao cô cũng đã từng giúp đầu bếp Trương rửa chén vài lần.

Chỉ là lần này Tống Kỳ Thâm không trả lời, Thiên Chi còn cho rằng anh đang từ chối, có lẽ anh không muốn để cô làm việc đó.

Nếu đã nhận lấy phần hảo tâm này, Thiên Chi quyết định phải ôm lấy công việc ấy.

“Không có gì đâu, anh nấu cơm em rửa chén, chia nhau ra làm thôi, em có thể đem chén đĩa bỏ vào máy rửa chén.” Thiên Chi nói xong lập tức đứng lên, lưu loát cầm lấy chén đĩa, đi thẳng vào phòng bếp.

Tống Kỳ Thâm còn muốn nói cái gì đó, nhưng đã bị động tác xua tay của Thiên Chi chặn lại.

Cô cũng không phải dạng trẻ con được nuông chiều từ bé, cho nên cô vẫn có thể làm được những chuyện này.

Thiên Chi không dành quá nhiều thời gian để phân tích sắc mặt của Tống Kỳ Thâm, theo sau cô dùng chân chạm vào ánh cửa thủy tinh, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Trong lúc cô đẩy cánh cửa, nhất thời ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua kệ bếp, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là hoàn toàn đứng hình ngay tại chỗ.

Đập vào mắt cô chính là một mảnh hỗn độn, nói hỗn độn cũng thật không quá.

Nồi cháo để lộn xộn trên kệ bếp, cái xẻng thì bị ném vào bồn nước. Những vết dầu mỡ vẫn loang lổ trên vách tường, ngay cả mặt bếp cũng có, còn có

nửa cái vỏ trứng nằm ở trên đó.

Có thể dùng bốn chữ “Gà bay trứng vỡ*” để hình dung, quả thực rất thích hợp với tình cảnh này.

(*Gà bay trứng vỡ = xôi hỏng bỏng không: mất hết tất cả không thu lại được gì.)

Nhưng mà Tống Kỳ Thâm chỉ nấu hai món ăn mà thôi, ai không hiểu rõ tình hình, còn cho rằng đây là hiện trường nấu ra cả một bàn tiệc nữa đấy.

Không đúng, hiện trường nấu cả một bàn tiệc cũng không thể sánh bằng cảnh tượng ngay trước mắt, nếu nói đến gọn gàng ngăn nắp, hoàn toàn không có khả năng.

Thiên Chi không thể nhịn được nữa, cô chọt nhớ đến lời trước đó của Tống Kỳ Thâm.

Trách không được vì sao vừa rồi anh luôn một mực ngăn cản cô.

Tống Kỳ Thâm căn bản không phải là vào đây nấu ăn, mà anh đến đây để làm nổ tung cái phòng bếp này

Chương 38: Đến giám sát em

Edit: Tiểu Mạn Thần | *Beta:* Xiao Yi

Thiên Chi quan sát cảnh tượng bên trong phòng bếp, sau đó quay đầu lại phía sau, cô nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đang đứng phía bên phải của mình.

Trong mắt cô ẩn chứa ý tứ hàm xúc hết sức rõ ràng.

Xem ra khi ở bên ngoài, anh có bầy mưu tính kế như thế nào, hay mang dáng vẻ của một Thái tử gia hoàn mỹ nhưng cuộc sống của anh lại giống như một cây compa đang xoay vòng tròn, rất có quy củ mà trật tự.

Nhưng một vị thiên chi kiêu tử* như vậy...

(*Thiên chi kiêu tử: con của trời.)

Anh lại có thể tàn phá cái phòng bếp thành cái dạng này cũng xem như là chuyện kỳ lạ nhất ở thành phố Ngân này.

Sự tương phản ấy, tạm thời vẫn có thể chấp nhận được, cũng không biết là tin tức đó có được nằm lên trang đầu của bản tin giải trí hay không.

Hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, sự suy đoán trong lòng của Thiên Chi coi như đã tìm ra được mấu chốt quan trọng.

Cho dù Tống Kỳ Thâm có nấu ăn đi nữa, nhưng với trình độ nửa vời của anh thì ngay cả cái bình thuỷ tinh chứa đầy nước vẫn có thể lắc lư không thôi.

Nói như thế nào đi nữa, khi người ta nấu ăn phòng bếp đều sẽ được thu dọn sạch sẽ mới đúng.

Nhưng Tống Kỳ Thâm thì không, anh chính là một minh chứng trái ngược cụ thể nhất.

“Cái này.... nên xử lý thế nào đây?” Ánh mắt Thiên Chi có hơi do dự, cô quyết định vẫn nên hỏi ý kiến của Tống Kỳ Thâm một chút.

Dường như Tống Kỳ Thâm đang đắn đo, một lát sau, anh mới lên tiếng, “Việc này... là ngoài ý muốn.”

Thiên Chi chỉ nhìn anh không lên tiếng.

Ừ...

Quả thực việc ngoài ý muốn này to lớn lắm đấy.

*

Sau khi trải qua một buổi chiều cuối tuần ở Nam Uyển, Tống Kỳ Thâm đưa Thiên Chi quay về trường học, nhưng không biết có phải do cô gặp ảo giác hay không, từ sau việc xảy ra ở trong phòng bếp, Thiên Chi cảm thấy Tống Kỳ Thâm càng kiêu hơn.

Khuôn mặt thì lạnh như băng, cái dáng vẻ khởng tước đột nhiên muốn xoè đuôi tổ vẻ cao quý trước đây, bây giờ lại không thể xoè ra nổi.

Còn làm người ta có chút không quen lắm.

Thiên Chi cẩn thận hồi tưởng lại, cô cho rằng bệnh tình này có liên quan đến việc ở trong phòng bếp kia, nhưng trong lòng cô cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì cảm thấy buồn cười, cho nên cô càng không thể biểu hiện ra trước mặt anh.

Ngay cả Thiên Chi cũng có thể nghĩ ra được chuyện này, huống hồ chi là

Tổng Kỳ Thâm.

Anh vẫn thảnh thơi bắt gặp được cô gái nhỏ đang cười lén, tuy nói là lén lút, nhưng tóm lại che giấu thế nào cũng không được.

Khi chiếc xe dừng lại, trong lúc Thiên Chi cởi dây an toàn ra, cô dường như không có ý định ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đầu chỉ nghĩ đến việc bỏ chạy.

Tổng Kỳ Thâm trực tiếp khoá cửa xe lại, theo sau kéo đối phương về phía mình, rồi đặt một dấu răng trên chóp mũi thanh tú của đối phương.

Không mạnh không nhẹ, vừa đủ lực.

Mãi đến khi Thiên Chi đón gió lạnh chạy vào con đường dẫn đến ký túc xá, lúc này cô mới dần hồi phục lại tinh thần.

Từ trước đến nay, Tổng Kỳ Thâm luôn là một người rất biết chừng mực, nhưng cái vết cắn kia lại quá thiếu phong độ, cũng mất đi vài phần tự chủ, dường như anh đang cắn cho hả giận, còn mang theo một chút mạnh bạo, lực cắn không nhẹ.

Thiên Chi không dám chậm trễ nữa, trực tiếp lấy điện thoại ra, mở màn hình lên bấm vào camera.

Giờ phút này, cô quan sát trong camera.

Nơi chóp mũi có một dấu đỏ nhạt, nhìn giống như bị muỗi đốt, hơi sưng lên một chút.

Thiên Chi dùng đầu ngón tay của mình ấn nhẹ lên chóp mũi, cô cảm thấy có hơi đau đốn tựa như bị kim đâm vào.

Cô muốn dùng kem che khuyết điểm để giấu nó đi, nhưng sau đó lại phát hiện làm như vậy chỉ càng thêm giấu đầu lòi đuôi mà thôi.

Cảm xúc và tâm lý đan xen với nhau, bên trong nội tâm của Thiên Chi dao động mãnh liệt.

Anh cái người sao lại có thể! Một lời không hợp..... liền cắn như vậy hả!!!

Trong đầu Thiên Chi tự tìm cho mình một lý do để giải thích với mọi người, sau đó cô mang theo tâm trạng có chút thấp thỏm, đi rất nhanh qua con đường trồng toàn cây ngô đồng, hướng về khu ký túc xá của Kinh Đại.

Vẫn giống như trước kia, chỉ có duy nhất một mình Đường Thu Thu làm tròn bốn phận ở yên trong phòng, chỗ nào cũng không đi.

Có điều lần này, cô không còn nghênh đón ánh mắt nồng nhiệt nữa, bởi vì mọi sự chú ý của Đường Thu Thu đều đã dồn vào màn hình máy tính đang đặt trên bàn.

“Chi Chi, cậu chịu trở về rồi à? Đây, giấy dự thi của cậu và tài liệu tứ đều đã để chúng ở trên bàn cậu đó, nhớ đừng làm mất nha.”

“Ừ, tớ biết rồi.” Thiên Chi bỏ balo xuống, ngồi vào bàn học của mình rồi cúi đầu mở túi tài liệu ra, cẩn thận xem xét.

Đường Thu Thu cũng không nhìn sang đây, Thiên Chi thấy như thế liền khẽ thở phào nhẹ nhõm, giơ tay vuốt mái tóc của mình.

“Thứ năm tuần này chúng ta phải khởi hành, cuộc thi sẽ diễn ra vào ngày thứ sáu và thứ bảy.” Lực chú ý của Đường Thu Thu vẫn không thay đổi, tuy cô ấy cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính nhưng vẫn không quên thông báo với Thiên Chi, còn một mực dặn dò, “Lớp trưởng nói nếu cậu muốn xin nghỉ thì phải đến chỗ giáo viên hướng dẫn xin đơn xin nghỉ, sau khi trở về có thể lập tức đi đến khoa rút giấy.”

“Vậy cậu có đi xin giấy chưa?”

“Chưa, không phải tớ đợi cậu về rồi cùng nhau đi xin à?”

Thời gian diễn ra cuộc thi thiết kế toàn quốc lại trùng với lịch học ngày thường của Thiên Chi, tương đương với việc mất toàn bộ chương trình học trong hai ngày hôm đó.

“Thứ năm khởi hành, thi đấu trong hai ngày thứ sáu và thứ bảy, chủ nhật chúng ta quay về sao?” Thiên Chi hỏi ngược lại, rất nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm.

Đường Thu Thu thấp giọng ‘ừ’ một tiếng, còn gật đầu, “Đúng vậy, nói chung là chúng ta sẽ ở thành phố Z ba ngày, nhân dịp này đi chơi một chuyến.”

“Vậy cũng được.”

*

Bởi vì phải đi đến thành phố khác, Thiên Chi nhắn cho Tống Kỳ Thâm một tin nhắn tượng trưng, thông báo hành trình của mình một chút.

[Tống không tức: Em sẽ ở đó tận bốn ngày sao?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Đúng vậy, thực ra thứ sáu và thứ bảy mới diễn ra cuộc thi chung kết nhưng cần phải tham gia rút thăm. Nếu may mắn thì những người rút thăm thi vào ngày thứ sáu sẽ không phải mất một ngày nữa để ở lại nơi đó.]

Tuy rằng nội dung của cuộc thi năm nay so với cuộc thi năm ngoái đã có điểm đổi mới, nhưng về phương diện sắp xếp thời gian tranh tài thì vẫn giống như trước kia.

Bởi vì có rất nhiều người tiến được vào vòng bán kết, cho nên ban tổ chức dứt khoát chia làm hai ngày, dùng phương thức rút thăm để quyết định ngày thi đấu. Bởi vì có liên quan đến việc bảo mật đề thi nên trong hai ngày ấy, cho nên đề thi nhất định hoàn toàn khác nhau.

Vẫn là câu nói kia, chủ yếu dựa vào thực lực, những việc còn lại phải xem

vào may mắn.

[Tống khổng tước: Vậy em đã rút thăm trúng ngày nào?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vẫn chưa rút, em phải đi đến đó trước một ngày. Trong ngày thứ năm sẽ diễn ra rút thăm, để gì biết kết quả sớm như vậy chứ?]

[Tống khổng tước: Được rồi, em nhớ nhắn tin địa chỉ khách sạn mà em ở cho anh biết, còn có số điện thoại của khách sạn đó.]

[Tống khổng tước: Nếu nơi đó không an toàn, còn có phương án đề phòng bất trắc.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Tuân lệnh.]

Bởi vì chuyến đi lần này là có liên quan đến vòng thi chung kết thiết kế toàn quốc, ở một mức độ nhất định nào đó đã nói lên, chỉ cần vượt qua vòng sơ khảo thôi đã mang lại vinh quang cho nhà trường rồi, không cần bàn đến kết quả sau khi tham gia trận vòng đấu bán kết như thế nào. Vì thế nhà trường đối với chuyến đi lần này của ba người, đều dùng thái độ hoàn toàn ủng hộ.

Trừ việc đó ra, bọn họ còn có thể xin nhà trường chi trả toàn bộ kinh phí cho chuyến đi này.

Cứ như vậy, tất cả chi phí bao gồm vé tàu cao tốc và tiền sinh hoạt đều đã được viết ra cụ thể, còn đính kèm theo nhiều thông tin khác.

Trước đó vì chuyện này, Đường Thu Thu còn đánh cả một tờ lịch trình bằng văn bản lưu trên Kindle, cô ấy còn tiện tay gửi cho Thiên Chi một bản.

Thiên Chi trực tiếp gửi văn bản đó cho Tống Kỳ Thâm.

*

Toà cao ốc Tổng thị.

Tổng Kỳ Thâm vừa mới kết thúc cuộc họp hội nghị không bao lâu, lúc này đang nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại.

Nửa ngày sau, anh mới rời khỏi điện thoại ngẩng đầu lên.

“Trợ lý Hạ.”

“Tổng tổng, có chuyện gì sao?”

Từ lúc bắt đầu, trợ lý Hạ đã cùng Tổng Kỳ Thâm rời khỏi phòng họp, sau đó đến thẳng văn phòng Tổng giám đốc.

Tiếp theo là căn phòng rộng lớn không ngừng vang lên âm báo tin nhắn, về sau không còn âm thanh nào khác.

Bây giờ Tổng Kỳ Thâm chợt gọi trợ lý Hạ một tiếng, anh ta vẫn luôn yên lặng đứng chờ ở một bên nhanh chóng trả lời.

“Xung quanh tôi, có rất nhiều người mang họ Lâm nhỉ?”

Tổng Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, câu nói này có vẻ là một câu tự thuật, lại có vẻ như đang nói cho người khác nghe.

Chất giọng nhẹ nhàng bay bổng trong không khí, nói tóm lại chính là, khiến cho người ta đoán không ra.

Cái gì mà họ Lâm hay không họ Lâm?

Từng giọt mồ hôi lạnh trên thái dương của trợ lý Hạ lặng lẽ chảy xuống.

“Tổng tổng?” Trợ lý Hạ lấy lại bình tĩnh, thử gọi Tổng Kỳ Thâm một tiếng.

Người đàn ông nọ vốn đang lười biếng dựa người vào bàn làm việc, hàng lông mi hơi rũ xuống, đầu ngón tay thon dài vẫn luôn lướt trên màn hình

điện thoại.

Giờ phút này, sau khi nghe thấy tiếng gọi đó đôi mắt nâng lên, ánh mắt mang theo một chút dò xét, làm cho người ta lạnh sống lưng.

“À quên mất, anh không phải họ Lâm.”

Giọng điệu giống như bưng tỉnh đại ngộ, còn mang theo chút hậu tri hậu giác.

Trợ lý Hạ trầm mặc hai giây.

Đương nhiên rồi.

Anh ta không phải họ Lâm, là họ Hạ mà!

Ý tứ của Tống Kỳ Thâm không quá rõ ràng, anh cũng không nhìn đến trợ lý Hạ, ngược lại đem sự chú ý chuyển đến trên màn hình điện thoại.

Lâm Tuân.

Ngoài ra còn có Lâm Thanh Lai.

Tuy rằng còn có thêm một Lâm Diễm Chi không quá đáng để nói đến, nhưng nói tóm lại vẫn có quen biết.

Quả thực những người xung quanh anh đều mang họ Lâm.

*

Mấy ngày cuối cùng trước khi xuất phát đi đến thành phố Z, Thiên Chi dường như hoàn toàn rơi vào trạng thái bế quan, sau đó cô bắt đầu chạy nước rút chuẩn bị cho vòng thi chung kết.

Mấy ngày gần đây, Thiên Chi dành toàn bộ thời gian để ôn tập lại kiến thức và chuẩn bị mọi thứ.

Bởi vì chuyến đi này có vị lớp trưởng Lâm Tuân đi cùng, cho nên khi Thiên Chi và Đường Thu Thu rời khỏi thành phố Ngân, trên đường đi đến địa điểm diễn ra cuộc thi, hai người vẫn luôn được cậu ta quan tâm chăm sóc khá nhiều.

Khi đến thành phố Z, địa chỉ của khách sạn cũng rất dễ tìm, hoàn cảnh tốt, vị trí còn gần với địa điểm tổ chức cuộc thi, đường đi tuy có chút quanh co nhưng cũng xem như khá là thuận tiện.

Mặc dù giá thuê phòng hơi cao nhưng cả ba người không có ý định sẽ tiết kiệm tiền, vì vậy tất cả phương diện, họ đều sẽ lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa những khoản tiền này đều do nhà trường chi trả, bọn họ không cần phải bận tâm quá nhiều.

Bởi vì có hai cô gái đi cùng, lúc đặt phòng đã thống nhất sẽ đặt một căn phòng có hai giường, tất nhiên là vì họ muốn ở chung với nhau rồi.

Lâm Tuân ở một căn phòng đơn, sắp xếp hợp lý như vậy, cũng không tính là quá lãng phí.

Lúc ba người bọn họ rời khỏi thành phố Ngân, thời gian cũng không còn sớm nữa, chờ đến khi đi đến thành phố Z, bọn họ còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải đi rút thăm bắt số.

Sau khi về đến khách sạn cũng đã khuya, từng cơn gió lạnh thổi qua.

Vốn dĩ kế hoạch ban đầu của bọn cô chính là đi đến một vài quán ăn nổi tiếng ở địa phương này dùng thử, nhưng kế hoạch không theo kịp sự biến hoá, quả thực bọn ba cả một ngày ai cũng mệt rã rời.

Sau đó hai người thương lượng với Lâm Tuân, bọn họ dứt khoát gọi thức ăn ở bên ngoài giao đến khách sạn.

Thức ăn đã chuẩn bị xong nhưng không có dịch vụ phục vụ tận nơi, khách sạn này được quản lý rất chặt chẽ, kiên quyết không nhân nhượng, hiện giờ

Đường Thu Thu vẫn còn ở trong phòng tắm để tắm gội, cho nên Thiên Chi đành phải tự mình xuống lầu lấy thức ăn.

Cô gõ cửa phòng tắm thủy tinh, thông báo với Đường Thu Thu một tiếng

“Thu Thu, tớ xuống lầu lấy thức ăn nha, cậu nhớ chút nữa mở cửa cho tớ nhé.”

Âm thanh từ bên trong phòng tắm truyền ra, Đường Thu Thu nâng cao giọng đáp lời, còn bảo cô đi nhanh về nhanh.

Lúc này Thiên Chi mới mở cửa đi ra ngoài.

Tống Kỳ Thâm đang nhắn tin trên WeChat hỏi cô mọi chuyện ổn thỏa không.

Bước chân của Thiên Chi chợt chậm lại, dường như âm thanh kéo lê chân trên mặt thảm mềm mại vô cùng nặng nề.

Cô cúi đầu xuống, bước đi không nhanh không chậm, tất cả sự chú ý đều đặt vào màn hình điện thoại.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vẫn ổn, hiện giờ em đang đi xuống sảnh khách sạn nhận thức ăn.]

Chờ thang máy đi xuống sảnh khách sạn, Thiên Chi nhìn bảng mũi tên chỉ dẫn đặt bên ngoài thang máy, theo sau cô đi vào một hành lang hẻo lánh.

Cô cảm thấy đánh chữ thật phiền phức, dứt khoát gửi tin nhắn thoại cho Tống Kỳ Thâm.

Tiếp sau đó ——

Tầm mắt của Thiên Chi hơi rĩ xuống, bỗng nhiên đôi chân thon dài xuất hiện trước mắt cô.

Khung xương mảnh khảnh lưu loát, Thiên Chi chỉ cần nhìn thoáng qua một cái.

Cũng có thể tưởng tượng ra được chủ nhân của đôi chân này, có bao nhiêu mê người.

Dáng vẻ quyết định mọi thứ, khí chất vốn là tự nhiên mà có.

Phong thái của người đàn ông này rất giống với Tống Kỳ Thâm.

Nhưng mặc kệ đối phương có là người cực phẩm như thế nào, vào giờ phút này người nọ đang chặn đường đi của cô đấy.

Thiên Chi không buồn ngẩng đầu lên, cô tránh người sang bên trái, người nọ cũng di chuyển sang bên trái, tránh sang bên phải, người nọ lại tiếp tục di chuyển sang bên phải.

Cứ lặp đi lặp lại hai lần như vậy, chứng tỏ là đối phương đang cố ý chặn đường.

Thiên Chi ngẩng đầu lên, một câu “Phiền anh đây” còn chưa kịp thốt ra, cô đã sững sờ đứng hình ngay tại chỗ.

Chủ nhân của đôi chân dài này, dường như cô đã quá quen thuộc.

Khoé môi của anh mang theo ý cười, còn hơi cong lên.

Thiên Chi chớp chớp mắt, còn cho rằng mình quá ngớ ngẩn.

Cô dụi dụi đôi mắt, trông dáng vẻ rất ngớ ngẩn, Tống Kỳ Thâm một tay cầm điện thoại, rõ ràng đầu ngón tay đang lướt nhẹ trên màn hình, sau đó anh bấm vào microphone nói một câu, anh trực tiếp gửi tin nhắn thoại qua đó.

Giây tiếp theo, điện thoại của Thiên Chi vang lên một tiếng “Tin tin.”

Theo sau, tin nhắn thoại trên điện thoại tự động phát ra, giọng nói trầm thấp của anh truyền đến ——

“Ngu người nữa à?”

“Vì sao anh lại ở chỗ này?” Thiên Chi nhìn anh, đột nhiên có một ý nghĩ xuất hiện, “Anh đến theo dõi em hả?”

“Em nghĩ như thế nào?”

Tống Kỳ Thâm tiến gần về phía này, rũ mắt nhìn cô, chậm rãi nhếch môi, “Đi công tác, đúng lúc đi ngang qua đây mà thôi.”

—————//———

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu truyện: Lộ liễu qua đi, từ thành phố Ngân đi ngang qua thành phố Z à.

Tiểu Tống: Bà thì biết cái gì, khó trách vẫn còn độc thân.

Đầu truyện: Ồ = . =

Chương 39: Đưa thẻ phòng

Edit: Tiểu Màn Thâu

“Vậ à.....”

Trong giọng nói của cô gái nhỏ có một chút sáng tỏ.

Thiên Chi nhớ đến việc mình vừa mới thốt ra hai chữ giám sát kia, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thay đổi rồi.

Cô thế mà.... Lại dám đứng trước mặt Tống Kỳ Thâm tự mình đa tình!

Thiên Chi giơ tay sờ cái mũi nhỏ của mình, cô không dám nhìn thẳng vào anh, ánh mắt không biết nên đặt ở đâu, ngay cả một phương cố định cũng không có.

Tống Kỳ Thâm tiến lên phía trước, rút ngắn khoảng cách.

Nghe thấy âm cuối của cô gái nhỏ dần biến mất, bởi vì cúi đầu nên đã để lộ ra phần gáy mảnh khảnh trắng như tuyết, yết hầu của anh khẽ nhấp nhô, lòng bàn tay vuốt mái tóc dài đến eo của cô, đầu ngón tay xẹt ngang qua đuôi tóc, sau đó lại nhẹ nhàng nâng nó lên, một lần nữa lên tiếng.

“Anh sẽ ở lại thành phố Z mấy ngày, có một hạng mục cần đàm phán ở đây, cho nên anh cần phải xem xét tình hình cụ thể.”

Bởi vì sự chênh lệch chiều cao giữa hai người, trong lúc anh nói những lời nói này, anh còn cố tình cúi thấp người, ánh mắt rũ xuống.

Vóc dáng của Thiên Chi nếu so trong đám nữ sinh cũng không tính là quá

thấp, nhưng mỗi lần đứng bên cạnh Tống Kỳ Thâm, khó khăn lắm chỉ đứng được đến vai anh mà thôi.

Mái tóc bị hất nhẹ, một phần của đuôi tóc lướt ngang qua sườn mặt cô, trên mặt có một chút tê dại, còn có chút ngứa ngứa.

Tống Kỳ Thâm nói không nhanh không chậm, giống như đang giải thích, cũng dường như không phải.

Cô nghe xong chỉ biết gật đầu, lên tiếng, “Vâng.”

Có lẽ anh muốn làm cho Thiên Chi hoàn toàn tin tưởng, anh lại một lần nữa vì chính mình mà giải thích.

Tống Kỳ Thâm nghiêng người, nhìn người đang đứng ở phía sau cách đó không xa, anh nhẹ hất cằm lên, “Trợ lý Hạ cũng đi theo anh đến đây.”

Thiên Chi nhìn theo tầm mắt của anh, quả nhiên ở phía xa xa, nơi cuối hành lang gần đại sảnh khách sạn, cô nhìn thấy bóng dáng của trợ lý Hạ.

Nhưng đối phương rõ ràng không muốn quây rầy bọn họ, cũng không có ý định chào hỏi, thậm chí ngay cả một cái gật đầu xã giao hay nhìn đến đều không có.

Người nọ chỉ lo nhìn trời nhìn đất, chỗ nào cũng nhìn đến, chỉ là không nhìn về hướng này.

Thiên Chi còn chưa kịp quan sát cẩn thận, tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, cô vội vàng mở khoá màn hình bắt máy, “Alo?”

Đầu dây bên kia có chút ồn ào, tốc độ nói rất nhanh, có lẽ là anh chàng shipper giao thức ăn.

“Người đẹp, tôi đã đợi gần nửa ngày mà chẳng thấy cô đâu cả.”

“Ồi...Tôi đang ở sảnh khách sạn, ra ngay đây.”

Vừa rồi Tống Kỳ Thâm bất ngờ xuất hiện trước mặt Thiên Chi, làm cô quên mất nhiệm vụ của mình, rõ ràng cô muốn xuống lầu là vì ra ngoài nhận thức ăn mà.

“Được rồi, tôi còn rất nhiều đơn hàng, hiện giờ tôi sẽ đặt túi thức ăn này trên cái bàn ở đại sảnh khách sạn nhé, cô mau chạy đến đây lấy đi.”

“Vâng ạ.”

Thiên Chi nhận điện thoại xong, chuẩn bị nhấc chân đi về phía sảnh khách sạn, trước khi đi cô vẫn không quên báo với Tống Kỳ Thâm một tiếng, “Em phải đi lấy thức ăn.”

Dứt lời, cô đẩy nhẹ bàn tay của Tống Kỳ Thâm đang đặt trên người mình ra.

Nhưng khác với lúc trước chính là, động tác của Thiên Chi có chút mờ ám.

Cô còn cố ý chơi xấu, vô cùng dũng cảm, hơn nữa lại vô cùng nhanh nhẹn, giống như chuồn chuồn lướt nước vậy, cô véo một cái lên mu bàn tay của Tống Kỳ Thâm.

Nếu nói là véo anh, còn không bằng nói là chỉ vuốt nhẹ một cái.

Trong nhận thức của Tống Kỳ Thâm, nó không đau không ngứa, còn giống như một hành động trẻ con.

Anh để cô tùy ý véo mình, mặt cũng không biến sắc.

Tống Kỳ Thâm vốn là một nhà tư bản, việc cần chú ý nhất chính là định luật bảo toàn năng lượng.

Cho dù trước đó có bị chèn ép, hay nói đúng hơn là bị chơi xấu như thế nào, đương nhiên trong cuộc sống về sau anh sẽ đòi lại tất cả.

Nghe Thiên Chi nói đến việc muốn đi nhận thức ăn, Tống Kỳ Thâm nhẹ gật

đầu, “Ừ.”

Đương nhiên anh đã sớm biết đến việc này, vừa rồi trong lúc hai người nhắn tin trên WeChat, cô từng nhắc đến.

Chẳng qua là sau khi Thiên Chi cất bước, Tống Kỳ Thâm cũng đi theo sát ở phía sau, sánh vai đi cùng cô đến đó.

Thiên Chi thoáng nhìn qua một bên sườn mặt rõ nét của anh, lòng hiếu kỳ lại dâng lên, “Anh đến thành phố Z công tác, cũng ở tại khách sạn này à?”

“Tất nhiên.” Tống Kỳ Thâm đặt tay lên cà vạt, nhẹ nhàng kéo một chút, anh không nhanh không chậm lên tiếng, “Phía công ty bên này đột nhiên xảy ra một chút vấn đề cần giải quyết, tạm thời anh phải ở lại đây, anh thấy khách sạn nơi em ở, hoàn cảnh khá tốt, vì vậy anh đã quyết định đặt phòng ở đây.”

Tống Kỳ Thâm nói có sách mách có chứng, cho nên không thể tìm ra một khuyết điểm nào.

Chỉ đó thôi.

Văn bản cô gửi cho anh rõ ràng là lịch trình, nó vốn dùng để báo cáo, không phải là bảng hướng dẫn du lịch.

Nghe cái ý tứ này của anh, quả thực Tống Kỳ Thâm đúng là.....

Thực sự đã sử dụng đó cho bản thân mình!

Từ hành lang khách sạn đi đến đại sảnh khá gần, chỉ mất mấy phút, hai người đã đến đại sảnh.

Thiên Chi nhanh tay lẹ mắt, vừa bước đến đại sảnh đã phát hiện thức ăn được đặt trên bộ bàn ghế sofa dùng để tiếp đãi khách.

Cô tiến về phía trước, vừa mới chuẩn bị cầm túi thức ăn lên, không biết trợ

lý Hạ từ đâu xuất hiện lên tiếng ngăn cản cô, “Phu nhân, để tôi xách giúp phu nhân.”

Cũng may là đêm khuya vắng người, bên trong đại sảnh nhìn tới nhìn không có bao nhiêu người.

Nghe thấy trợ lý Hạ không kiêu ngạo không siểm nịnh, vẻ mặt như cũ đứng trước mặt mọi người gọi cô là “Phu nhân”, Thiên Chi phải mất một khoảng thời gian ngắn để lấy lại bình tĩnh.

“Không sao đâu ạ, cũng không nặng lắm, em có thể tự mình cầm được, không cần phải phiền phức như vậy.” Sau đó Thiên Chi uyển chuyển từ chối, đoạt lấy túi thức ăn trong tay trợ lý Hạ trở về.

Thiên Chi vẫn không quên ở trên phòng còn có một vị đang gào khóc đòi ăn Đường Thu Thu, vì vậy cô không dám nán lại quá lâu, lấy túi thức xong lập tức chuẩn bị rời đi.

“Anh còn chưa nói cho em biết, các anh ở tầng mấy?” Trong lúc ba người đứng chờ thang máy, Thiên Chi ngẩng đầu lên, hỏi Tổng Kỳ Thâm đang đứng ở bên cạnh mình.

Tổng Kỳ Thâm rũ mắt nhìn cô, “Ở trên em một tầng, trợ lý Hạ ở phòng kế bên anh.”

Thiên Chi gật đầu, đúng lúc này thang máy đã xuống tầng một của bọn họ, một tiếng “Tin ——” vang lên.

“Không phải hôm nay em đi bốc thăm à, bốc thăm trúng ngày nào, khi nào thi đấu?” Từ sau khi đi cùng Thiên Chi bước vào thang máy, Tổng Kỳ Thâm không ngừng hỏi một loạt câu hỏi.

Giống như bắn pháo liên thanh vậy, một câu rồi lại một câu nhả ra ngoài.

Vừa rồi trợ lý Hạ cũng bước vào thang máy, hiện giờ anh ta đang đứng ở phía sau hai người, lỗ tai cứ giật giật.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh ta vô cùng tự giác dời mắt đi, theo sau anh ta vẫn cảm thấy không ổn, trực tiếp xoay mặt qua một bên.

Tổng Kỳ Thâm không đề cập đến thì còn ổn, nhắc đến chuyện này, Thiên Chi không khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

“Em và bạn học chia nhau ra thi, em rút thăm được ngày mai, buổi chiều ngày mai sẽ bắt đầu cuộc thi, Thu Thu và lớp trưởng thi vào buổi chiều ngày hôm sau.”

Việc này cũng có nghĩa, Thiên Chi không chỉ không được thi chung với bạn học, mà còn không có đủ thời gian ổn định lại tâm trạng.

Tuy rằng buổi sáng thứ sáu không cần thức dậy quá sớm, nhưng khăng định phải đi đến địa điểm thi làm quen một chút, mà ngay sau đó, buổi chiều chính thức diễn ra vòng thi chung kết.

“Hơn nữa nghe nói ngày đầu tiên mức độ khó sẽ cao hơn một chút, đây đúng là làm khó cho em mà, em thật thê thảm.” Chân mày đẹp của Thiên Chi chau lại, trong giọng nói mang theo chút cảm khái, cô còn bổ sung thêm một câu, “

“Vận may của em, có vẻ rất tệ.”

Cuộc thi thiết kế toàn quốc diễn ra trong hai ngày thứ sáu và thứ bảy, trước kia vào ngày thi đầu tiên đề thường khó hơn một chút, đây đã là thông lệ, theo nguồn tin truyền ra bên ngoài, tuy rằng hình thức thi đã thay đổi, nhưng ước chừng nó vẫn giống như con đường trước đây.

Mặc dù ban tổ chức đã tận lực nhấn mạnh đề thi tương đối khó, nhưng cuộc thi hoàn toàn công bằng, dựa theo những phản hồi trước đó mà xem xét, sự công bằng là tương đối hay tuyệt đối, vẫn còn chờ suy tính lại

Có lẽ do tác động của tâm lý, mọi thứ đều trở nên biến tướng, không thể nói trước được điều gì.

Nhìn thấy Thiên Chi vô tình bộc lộ ra một chút tính tình, Tống Kỳ Thâm giơ tay chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang phồng lên vì tức giận của cô, “Đừng quá lo lắng, ngày mai thi thật tốt nhé.”

“Hơn nữa.” Tống Kỳ Thâm chậm rãi bổ sung thêm một câu, anh kề sát bên tai cô, thấp giọng chỉ để hai người nghe thấy, cắt ngang mọi cảm xúc tiêu cực lúc trước của cô, “Bảo bối ngốc của chúng ta, khẳng định là một báu vật nha, làm sao có thể dễ dàng bị phá hủy?”

Không biết có phải vì hơi thở thuộc về riêng anh tiến đến quá gần, nhất thời khuôn mặt của Thiên Chi phồng lên như một chú cá nóc.

Báu vật.

Anh nói cô là báu vật.

Trợ lý Hạ nép người vào một góc của thang máy, cố gắng không làm ảnh hưởng mọi thứ xung quanh, nhưng thang máy không lớn lắm, trong không gian chật hẹp này, mọi nhất cử nhất động đều có thể bị phóng đại đến mức cực hạn.

Quả thực những âm thanh đó gần như vô tận.

Trong thời gian ngắn ngủi thang máy lên xuống mấy tầng lầu, sau khi sự sống sờ qua đi càng làm cho trợ lý Hạ suy ngẫm đến một diễn cảnh bi thương.

Tuy rằng anh ta không nghe rõ Tống tổng nói cái gì, nhưng chỉ cần nghiêng tai qua, từng tiếng thì thầm cũng đủ làm cho người ta mơ màng.

Sau nửa ngày.

Trợ lý Hạ vô cùng thức thời, lập tức che kín đôi tai của mình lại.

*

Bởi vì sự xuất hiện của Tổng Kỳ Thâm đã làm chậm trễ mọi việc, đây chỉ là một khúc nhạc đệm không tính là quá kinh hãi, nhưng nó đã thành công làm Thiên Chi nhận sự “Khiến trách” của Đường Thu Thu.

“Cậu đi lấy thức ăn ở Siberia à?”

“Tớ có thể đạp xe từ đây trở về thành phố Ngân để lấy thức ăn, còn nhanh hơn cậu nữa đấy!”

“Ôi, vịt nướng của tớ cũng nguội lạnh mất rồi, Thiên Chi cái đồ móng heo tàn nhẫn kia.”

Đường Thu Thu đã sớm rửa mặt xong, nhưng đợi cô ấy từ trong phòng tắm bước ra, quan sát khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng của Thiên Chi đâu cả.

Cứ như thế mà đợi thật lâu, mới nhìn thấy Thiên Chi khoan thai đến muộn.

“Giúp cậu lấy thức ăn đã là tốt lắm rồi, cậu còn muốn thuê xe đạp cái gì?”

Đường Thu Thu bày ra dáng vẻ như đang suy tư gì đó, cô ấy nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ của Thiên Chi, “Chi Chi, nhìn cậu hơi kỳ lạ nha, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ cái gì hả?” Thiên Chi cũng không buồn nâng mắt lên, nghi ngờ lên tiếng hỏi.

“Vừa rồi nhìn cậu còn có chút buồn rầu, nhưng bây giờ trông tự tin hơn hẳn.”

Thời điểm Thiên Chi biết kết quả bốc thăm không như ý muốn, theo như lời cô nói, năm trước cô cũng từng trải qua tình cảnh này.

Đường Thu Thu nói xong chặc chặc hai tiếng, “Tớ nói thật nha, vì sao cậu chỉ đi ra ngoài một lúc mà mặt lại có thể ửng đỏ đến mức này, bên ngoài

lạnh lắm sao?”

Nhưng cũng không đúng lắm, bộ dạng khi bị lạnh, khuôn mặt nhỏ phải nhợt nhạt trắng bệnh mới đúng chứ.

Thiên Chi thì ngược lại, vẻ mặt như vừa mới trúng mùa vậy, rõ ràng còn lộ ra sự vui sướng, cho dù nhìn thế nào cũng không khó để nhận ra.

Đây là lần đầu tiên Đường Thu Thu hoang mang như vậy.

Thiên Chi nghe Đường Thu Thu nói xong, nhất thời không kiểm soát được, động tác lấy thức ăn chợt dừng lại, hắng giọng một tiếng.

Chờ cô hắng giọng xong, mới nhỏ tiếng phản bác, “Bên ngoài...thời tiết khá lạnh.”

Dù sao cô cũng không đi ra bên ngoài khách sạn, cứ bịa ra một chút chuyện cho xong.

Đường Thu Thu chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, sau khi nghe Thiên Chi trả lời, cô ấy không mấy để tâm, trực tiếp đem đề tài này đặt sang một bên.

*

Sáng sớm thứ sáu, Thiên Chi khó khăn lắm mới rời khỏi giường, nhưng là do Đường Thu Thu gọi dậy.

Vốn dĩ Đường Thu Thu có thể ở lại khách sạn ôn tập và chuẩn bị cho ngày mai, hoặc chỉ cần đơn giản tận hưởng một giấc ngủ ngon, chỉ là cô ấy lại không làm như vậy.

Đường Thu Thu muốn ném thử thức ăn sáng trong menu của khách sạn, cho nên cô ấy đã chỉnh đồng hồ báo thức, nhân tiện cũng gọi Thiên Chi thức dậy.

Thực ra trước đó các cô đã tìm hiểu kỹ hoàn cảnh ở đây, được biết bữa sáng

ở khách sạn này rất ngon.

Thiên Chi vốn muốn ngủ đến 9 giờ, sau khi thức dậy cô sẽ lập tức đi đến địa điểm thi.

Nhưng muốn nghỉ cũng đừng nghỉ đến, bởi vì Đường Thu Thu đã đem ý định ngủ nướng của cô phá tan tành không còn một mảnh, còn không có một chút do dự nào.

Thời điểm bị lôi kéo đến nhà hàng để ăn buffet sáng, Thiên Chi vẫn còn trong trạng thái chưa tỉnh ngủ cứ ngáp ngáp ngáp dài.

“Sau khi vượt qua được cơn buồn ngủ, kế tiếp cậu không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, cậu sẽ vô cùng tỉnh táo.” Đường Thu Thu giúp Thiên Chi bóp vai một cách đầy tượng trưng.

Thiên Chi không muốn để cô ấy tiếp tục bóp vai cho mình, lập tức nhắc cánh tay lên, “Cậu đang nói hươu nói vượn gì vậy?”

“Không phải nói hươu nói vượn, đây chính là kinh nghiệm của tớ khi thức suốt một đêm đấy!” Đường Thu Thu kéo cô đến khu vực tự phục vụ, “Bữa sáng ăn nhiều một chút, như vậy mới giúp cậu tràn đầy năng lượng.”

Thiên Chi mỉm cười, lời nói này của Đường Thu Thu, giọng điệu rất giống như trưởng bối của cô.

Tuy nhiên đợi cô đi đến khu vực chọn món, trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, cô không thể cười nổi nữa.

“Phu ——”

Hai chữ “Phu nhân” của trợ lý Hạ chỉ thốt lên được một nửa, lập tức đã bị hành động lắc ngón tay của Thiên Chi ngăn lại.

Thiên Chi nhìn đến Đường Thu Thu đang đứng ở cuối bàn ăn, đối phương không nhìn về phía bên này.

Cô gái nhỏ đặt ngón tay lên môi, theo sau lại nhìn đến anh ta “Xuyt” một tiếng, ánh mắt bắt đầu di chuyển quan sát xung quanh.

“Trợ lý Hạ, khi có nhiều người anh đừng gọi em như thế.”

Hiện giờ rất đông người đến đây dùng bữa sáng. Thiên Chi nhìn quanh một vòng, phát hiện không có bóng dáng của Tổng Kỳ Thâm, ngay sau đó cô lập tức vỗ vai trợ lý Hạ, “Trợ lý Hạ anh từ từ dùng bữa nhé.”

Vừa dứt lời, cô dường như sợ bị dây dưa, vội vàng cất bước rời đi.

“.....”

Nhưng lý Hạ chỉ đến đây dùng bữa sáng thôi mà, ngay cả một câu hoàn chỉnh anh ta còn chưa kịp nói ra.

Anh ta đột nhiên nhớ đến trước đó Tổng tổng phân phó anh ta đặt phòng khách sạn ở đây, còn bảo rằng có một hạng mục hợp tác cần thảo luận tại nơi này.

Thực ra trước đó Tổng thị đã ký hợp đồng với đối bên thành phố Z, cho đến tận ngày hôm nay bọn họ vẫn còn đang hợp tác với nhau.

Hoặc là Tổng thị sẽ cử người của bộ phận quản lý đến đàm phán, hoặc là người phụ trách phía bên thành phố Z sẽ đi đến trụ sở chính ở thành phố Ngân để bàn bạc.

Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ trực tiếp đi đến thành phố Z một chuyến, chỉ để đàm phán hạng mục kinh doanh.

Trợ lý Hạ thân là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, vì vậy anh ta luôn đi cùng Tổng Kỳ Thâm ra nước ngoài xử lý nghiệp vụ, cho dù đối với cách hành xử của Tổng tổng, hay là phương thức kinh doanh của Tổng thị, anh ta đều hiểu rõ trong lòng bàn tay.

Cho nên, ngay từ đầu trợ lý Hạ đã không thể nào lý giải được hành động lần này của Tổng Kỳ Thâm.

Nhưng sau đó anh ta cũng xem như đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hoá ra đây chính là tình thú của những cặp vợ chồng.

Việc này không đến phiên anh ta xen vào.

*

Sau khi dùng bữa sáng xong, Đường Thu Thu lập tức đi ngủ bù, chỉ để một mình Thiên Chi lo liệu mọi việc, chuẩn bị giấy tờ chứng nhận, cô ở khách sạn nghỉ ngơi một chút, lúc này mới xuất phát đi đến địa điểm diễn ra cuộc thi.

Buổi tối ngày hôm qua, Lâm Tuân đã đến hỏi Thiên Chi có cần cậu ta giúp đỡ gì không, cậu ta có thể đi cùng cô.

Thiên Chi không muốn làm phiền người khác, tuy rằng người ta có ý tốt, nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định tự đi một mình đến đó.

Cô đã quá quen với việc sống một mình.

Có lẽ do bản tính vốn có, hay có thể nói là một thói quen luôn được duy trì từ lâu, thậm chí còn có thể do một số tình huống được tích lũy và không ngừng được thúc đẩy như vậy. Cho nên Thiên Chi thường cảm thấy việc chỉ có một mình mới là hoàn hảo nhất, hơn nữa bản thân cô cũng đã sớm thích nghi với nó.

Hướng chi cô và Lâm Tuân cũng không tính là quá thân quen.

Trong lúc Thiên Chi chuẩn bị xuất phát, đột nhiên WeChat “Tin tin” vang lên hai tiếng.

Thiên Chi liếc mắt nhìn Đường Thu Thu vẫn còn đang ngủ, cô lấy xong đồ

đạp của mình, theo sau nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau khi cô rời khỏi phòng, trong lúc nhấc chân đi về phía thang máy, cô liền mở khoá màn hình điện thoại ——

[Tổng khổng tước: Đến hầm gara đi, anh đưa em đến chỗ thi.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên:?]

Ngày hôm qua anh có hỏi cô khi nào xuất phát, anh còn bảo có khả năng sẽ đưa cô đi, khi ấy cô chỉ cảm thấy anh đang nói đùa.

Nhưng mà ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Hầm gara sao... Anh có xe hả?]

[Tổng khổng tước: Ngày hôm qua trợ lý Hạ đã chạy xe đến thành phố Z.]

Thiên Chi nhìn chăm chú tin nhắn vừa mới gửi đến, bước chân kéo dài trên mặt thảm, chùng chừ vài giây, sau đó lại bước nhanh hơn.

Từ trước đến nay chiếc xe của Tổng Kỳ Thâm rất dễ phân biệt, cho dù anh có thay đổi bao nhiêu chiếc xe, nhưng biển số tượng trưng cho địa vị vẫn luôn nổi bật giữa những chiếc xe sang trọng.

Có lẽ anh đã sớm nhìn thấy cô, vì vậy tiếng còi xe không nhanh không chậm vang lên hai tiếng, vang vọng trong hầm gara xe của khách sạn, kéo dài thật lâu, tiếng còi vang lên làm lu mờ tiếng bước chân của Thiên Chi.

Thiên Chi đón nhận ánh đèn xe lấp lánh, cô trực tiếp mở cửa ngòi vào.

“Anh đây là đi đàm phán hợp đồng, sau đó là thuận đường cho em đi ké à.”

Cô gái nhỏ nói xong vẫn không kiềm chế được, lập tức quay đầu nhìn anh.

Tổng Kỳ Thâm đón nhận ánh mắt của Thiên Chi, anh yên lặng nhìn cô hai

giây, theo sau anh lưu loát đánh tay lái, lười biếng nói, “Em nói như thế nào, thì chính là như thế đó.”

Vốn dĩ khách sạn cô ở rất gần địa điểm thi, chỉ mất mười mấy phút đi bộ, nhưng khi đi bằng xe mà nói, thời gian càng được rút ngắn.

Vì vậy xe rẽ trái rồi rẽ phải, chạy không bao lâu đã vững vàng dừng lại trước địa điểm thi.

Cô nghiêng đầu nhìn khẩu hiệu và biểu ngữ đặt trước điểm thi, chuẩn bị cởi dây an toàn, “Đến nơi rồi, em xuống xe trước đây.”

“Hôm nay thi xong, có phải em không còn có việc gì để làm nữa, đúng không?”

Tổng Kỳ Thâm tắt máy xe, cúi người tiến đến đây, đầu ngón tay thon dài đặt trên vai cô gái nhỏ, ấn mạnh xuống, ngăn cản động tác muốn xuống xe của cô.

“Đúng vậy, ngày mai em phải lại ở khách sạn chờ hai người kia thi xong, sau đó bọn em sẽ đi lang thang dạo chơi ở đây một chút, rồi chuẩn bị quay trở về.” Thiên Chi nhìn về phía Tổng Kỳ Thâm, “Còn anh?”

Anh cũng không nói cho cô biết anh sẽ ở lại đây công tác mấy ngày.

“Cũng như em thôi.” Tổng Kỳ Thâm nói xong, giống như đang làm ảo thuật, theo sau có một thứ nằm giữa ngón trỏ và ngón giữa của anh, kế tiếp anh trực tiếp đưa nó đến trước mặt cô.

Thiên Chi rũ mắt nhìn xuống, “Đây là cái gì?”

Khoé môi của Tổng Kỳ Thâm nhẹ nâng lên, “Trước đó không phải em từng nói anh đến đây giám sát sao?”

“Đây là thẻ phòng của anh.” Tổng Kỳ Thâm nhướn một bên chân mày, giọng điệu đứng đắn như muốn mệnh, “Em có thể đến kiểm tra anh.”

Chương 40: Nghiên cứu kịch bản đêm khuya

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

So với bầu không khí ồn ào náo nhiệt ở bên ngoài cửa sổ xe, trong khoang xe rộng rãi, một mảnh tiêu tịch.

Chỉ có âm thanh của hệ thống đa phương tiện trên xe vang vọng bên tai, cứ lặp đi lặp lại, thanh thúy mà lưu loát.

[Click để xem ảnh](#)

Hệ thống đa phương tiện trên xe.

Thiên Chi nhìn tấm thẻ phòng trong tay Tống Kỳ Thâm, từng câu từng chữ anh vừa nói cứ quanh quẩn bên tai.

Sau gần nửa ngày, cuối cùng cô mới hiểu được ý tứ của anh.

“Kiểm tra cái gì mà kiểm tra....Em không muốn kiểm tra anh.....” Thiên Chi nói xong, cũng không nhận lấy tấm thẻ phòng kia.

Cô suy nghĩ, giơ tay lên trực tiếp đẩy nó trở về.

Có rất nhiều lý do khiến Thiên Chi không muốn nhận nó, mà hai yếu tố chiếm vị trí hàng đầu hết sức dễ hiểu.

Thứ nhất, cô đối với Tống Kỳ Thâm luôn có một sự tín nhiệm không giải

thích được, cũng không có bất kì lý do gì cả. Thứ hai, anh nói đến việc kiểm tra, Thiên Chi cảm thấy ý tứ hàm xúc rất sâu, khẳng định không phải đơn giản chỉ là kiểm tra như vậy.

Hơn nữa không biết có phải do cô suy nghĩ quá nhiều hay không, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, giống như có sấm sét vang dội xẹt ngang qua, bất chợt một ý tưởng xuất hiện trong đầu.

Chẳng lẽ cái con người này muốn đợi cô thi xong rồi, nhân cơ hội đó trừng trị cô, thực hiện một vòng tuần hoàn làm bánh nhân thịt vô tận.

Những thứ khác không nói, thoạt nhìn biểu hiện của Tống Kỳ Thâm ở phương diện này, thực sự rất nhiệt tình.

Trong nội tâm Thiên Chi đã bị cái ý tưởng đột ngột này làm cho kinh sợ.

Nhưng người ta dù sao cũng là Thái tử gia của Tống thị, đoán chừng trong nội tâm không hề nghĩ đến chuyện ấy đâu.

Trong hai ngày ngắn ngủi, cô dường như lại một lần nữa tự mình đa tình.

Bỏ cái suy nghĩ phức tạp đó qua một bên, Thiên Chi ngược mắt nhìn về phía Tống Kỳ Thâm, sắc mặt của đối phương vẫn tự nhiên, khi đồ vật bị trả về cũng không buồn bực, vẻ mặt không có gì khác thường.

“Em có kiểm tra hay không đó là việc của em, nhưng muốn đưa nó cho em hay không, đó lại là việc của anh.”

Vừa dứt lời, anh mở bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt của Thiên Chi ra, đầu ngón tay thon dài thâm nhập vào trong.

Ngay sau đó, không nghiêng không lệch nâng nó về phía trước.

Anh gãi nhẹ vào lòng bàn tay của Thiên Chi.

Giống như có một con kiến đang cắn vào trái tim cô, sự tê dại lan toả, từng

chút từng chút một chui vào.

Tống Kỳ Thâm nói xong, lập tức nghiêng thân qua, tiến đến gần, anh mỉm cười nhìn hàng lông mi của cô gái nhỏ khẽ run lên.

Anh chỉ rử mắt nhìn cô như thế, “Giấy cũng đã lạnh, em còn sợ cái gì?”

Cô có chỗ nào sợ hãi?

Nhưng mà Tống Kỳ Thâm tiến đến gần như vậy, gần như là mặt kề mặt. Dán sát vào nhau, hơi thở phả ra, nó cứ quanh quẩn bên mặt cô.

Anh chỉ cần hơi cúi đầu một chút, là đã có thể trực tiếp chạm vào đôi môi cô.

“Em không có sợ....” Ánh mắt Thiên Chi loé sáng lên, sau đó cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ xe, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Có lẽ em....Nên xuống xe thôi.”

Ở quảng trường cách đó không xa, con đường bên cạnh bãi cỏ xanh, người đến người đi không ngừng.

Hầu hết trong số họ đều là những sinh viên đến tham gia cuộc thi chung kết, giờ phút này bọn họ đang đứng tập trung tại lối vào của hội trường, tạo thành một hàng dài đen trắng nổi bật.

Thiên Chi tự cho rằng mình vẫn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng không ngờ đến, khi cô nghiêng đầu sang một bên, càng giúp anh dễ dàng thì thềm vào tai cô.

Trong nhận thức của Tống Kỳ Thâm, mái tóc đen của cô tạo ra một cảm xúc rất chân thực.

“Được rồi, nhưng trước khi em xuống xe, anh muốn nói với em một chuyện.”

Hơi thở ấm áp của anh phả bên cổ cô, Thiên Chi nhích người một chút, nhỏ giọng đáp ứng nói, “Dạ?”

“Nếu như em không cần tấm thẻ này.” Tống Kỳ Thâm nói đến đây, còn cố tình kéo dài âm cuối.

Dừng một chút, anh mới chậm rãi nói tiếp, “Hay để anh nói số phòng cho em biết nhé.”

“.....”

Vẫn không chịu bỏ qua cái đề tài này à.

Làm sao vậy, đây chính là muốn! Đêm khuya thanh vắng cùng nhau nghiên cứu hợp đồng “Lân quang*” của Tống thị sao?!

(*Lân quang: hay gọi dạ quang là một dạng phát quang.)

Dứt lời, giây tiếp theo Tống Kỳ Thâm dường như lại bày ra tư thế muốn cúi người xuống, hạ tầm mắt, nhìn thẳng đến đây.

Thiên Chi bị mùi hương từng bách trên người anh làm cho mơ mơ hồ hồ, nhưng ở thời khắc mấu chốt cô vẫn giữ được sự tỉnh táo, cũng không muốn nghe anh nói ra số phòng gì đó.

Cô vô cùng chuẩn xác đoạt lấy tấm thẻ phòng không ngừng lắc lư trong tay Tống Kỳ Thâm, cầm nó trên tay giơ lên trước mặt anh ——

“Em vẫn nên nhận cái này thôi.”

Sau đó Thiên Chi không cho Tống Kỳ Thâm thời gian trả lời, cô lập tức mở cửa xe, lư loát bước xuống xe.

Cứ như thế, cô xoay người lại, những ngón tay trắng nõn nắm chặt quai túi xách của mình, hơi cúi người, ánh mắt mang theo sự dò xét nhìn vào bên trong xe, ngập ngừng hỏi, “Vậy em, đi trước nhé?”

Lúc trước cô nào có nhạy bén như vậy, nhưng hiện giờ cô giống như nhìn thấy mãnh thú và cơn đại hồng thủy, chẳng khác đang chạy trốn là bao.

Chỉ là từ trong cổ họng của Tống Kỳ Thâm phát ra một tiếng cười khẽ, “Đi đi, nhớ rõ đừng quá khẩn trương, bình tĩnh mà phát huy là được, xem kỹ đề thi.”

Lời dặn dò này của anh, cực kì giống với lời dặn dò khi Thiên Chi đi thi đại học, cô còn nhớ vị chủ nhiệm lớp đầu trọc kia không ngừng nhấn mạnh tầm quan trọng của cuộc thi đại học.

Hàng lông mày Thiên Chi cong cong, giọng điệu nhẹ nhàng, trước khi rời đi cô còn dùng tấm thẻ phòng gõ nhẹ lên cửa sổ xe, phát ra từng tiếng vang không lớn không nhỏ, “Nhưng anh nhìn em có đang không giống như đang khẩn trương không ——”

Nói đến cũng thật thần kỳ.

Rõ ràng buổi sáng do chậm chạp sắp xếp đồ đạc, trong lòng Thiên Chi dâng lên một chút khẩn trương và một loại cảm giác không tên, nhưng từ sau khi lên xe, suốt cả đường đi trò chuyện với Tống Kỳ Thâm, toàn bộ những cảm giác đó đều tan thành mây khói, mọi thứ đều biến mất.

“Không khẩn trương không phải càng tốt à.” Tống Kỳ Thâm hơi nâng mắt lên, nhìn về phía Thiên Chi đang đứng bên ngoài cửa sổ xe, “Đợi sau khi thi xong, có thể ăn mừng rồi.”

*

Bởi vì lời nói trước đó của Tống Kỳ Thâm, trong lúc Thiên Chi đi vào hội trường thi chợt có chút hoảng hốt.

Ăn mừng cái gì?

Ăn mừng cuối cùng cô cũng đã hoàn thành xong cuộc thi sao?

Tuy nhiên trạng thái hoảng hốt này cũng giống như trạng thái thần thờ khi lạc vào sương mù vậy, không kéo dài bao lâu.

Nó cũng không phải giống như trạng thái không có sức lực, hay là không thể giữ được bình tĩnh, mà chỉ là đối với lời nói kia bản thân lại phỏng đoán về một ý nghĩa khác.

Thiên Chi vẫn không tìm ra được nguyên nhân chính xác, ngay sau đó, tiếng loa thông báo vang lên bên ngoài hội trường thi, việc ấy đã làm suy nghĩ của cô bị đứt đoạn ——

“Chỉ còn nửa tiếng nữa cuộc thi sẽ bắt đầu, yêu cầu các thí sinh hoàn thành tất cả các thủ tục kiểm tra, không được đem đồng hồ, điện thoại và các thiết bị điện tử vào phòng thi, một khi phát hiện, thí sinh sẽ bị hủy bỏ tư cách thi và không được tham gia cuộc thi thiết kế trong vòng ba năm, cũng xem như là gian lận trong thi cử.”

Thiên Chi vội vàng vào WeChat trả lời những tin nhắn hỏi thăm của các bạn học, sau đó lập tức tắt nguồn điện thoại, giao lại cho nhân viên phụ trách giám sát đứng trước cửa phòng thi.

Không còn điện thoại và tư liệu ôn tập, những người khác và Thiên Chi đứng bên ngoài phòng thi, cứ chờ đợi một cách vô vị như vậy, tổng cộng có đến mười mấy người.

Cuộc thi chung kết toàn quốc ngoại trừ phần thi viết cuối cùng, còn đề cập đến một số tư liệu thực tế và cách áp dụng, cái này phải cân nhắc đến vấn đề phát triển không gian trong lúc làm bài thi, bởi vì trong một căn phòng thi, căn bản không có bao nhiêu cái bàn chuyên dụng dành cho thí sinh.

Thiên Chi may mắn bốc được một vị trí khá ổn, đó là hàng ghế nằm ở giữa, xung quanh đều là người, phong thủy rất tốt.

Từ mức độ này nói lên, cô có thể tránh được việc bị giám thị nhìn chăm chăm vào mình, áp lực trong lòng cũng sẽ giảm đi không ít.

Thiên Chi vẫn không quên cuộc thi năm ngoái, cô ngồi ở hàng đầu tiên bị giám thị nhìn chăm chăm giống như đang xem khi.

Không phải có rất nhiều nơi sao, cuối cùng cô lại bắt trúng vị trí đó, chỉ trong một hơi thở đã đưa cô sang tận Châu Âu.

Đề thi viết lần này độ khó ngang bằng đề thi năm trước, Thiên Chi dựa theo mẫu của năm trước và đề cương ôn tập, cô phát hiện ra bọn họ vẫn sử dụng lại chiêu bài cũ, cho nên đối với phương diện này cô tương đối quen thuộc, cũng khá thành thạo, cho nên rất nhanh đã giải quyết xong, sau đó chúng được xếp chồng lên nhau đặt ở một bên.

Dù sao phần thi quan trọng nhất vẫn là thiết kế thực hành, điểm số chiếm một phần rất lớn để dành chiến thắng áp đảo.

Đề thi thiết kế chủ đề mới năm nay thực sự do một đại thần lâu năm trong nghề giám sát, chủ yếu hướng đến phương diện tiết kiệm năng lượng mới, trước đó Thiên Chi đã sớm chuẩn bị đề tài này, nhưng cô vẫn chưa xem chi tiết cụ thể.

May mắn thay, chủ đề mà cô bốc được có liên quan đến thiết kế bao bì sản phẩm chai lọ.

Điều này vừa khéo phù hợp với những gì cô đã được học.

Thiết kế không chỉ yêu cầu cảm nhận được cái đẹp, mà còn yêu cầu sự sáng tạo, Thiên Chi muốn thay thế toàn bộ bao bì bên ngoài, cô sẽ thiết kế kiểu dáng tương tự như một lọ nước hoa.

Lọ thủy tinh được sử dụng đựng nước hoa, nó sẽ thể hiện rõ giá trị thương mại của sản phẩm, tất nhiên trong lúc người dùng sử dụng nước hoa, cũng có thể trong lĩnh vực tương ứng chúng sẽ phát huy được giá trị của bản thân mình.

Thật lâu trước đây Thiên Chi từng xem xét qua không ít bản thảo, cũng có

rất nhiều ý tưởng sáng tạo.

Chủ đề lần này đối với cô thực sự quá mức đơn giản.

Tuy nói rằng trước đó cô đã chuẩn bị một số mẫu hoàn hảo để dùng tạm thời, nhưng cô vẫn chưa quyết định sẽ sử dụng mẫu thiết kế sáng tạo nào cho cuộc thi, đột nhiên trong đầu cô lại xuất hiện một ý tưởng mới.

Thiết kế lọ nước hoa cũng theo sát, nó dần dần hiện rõ lên.

Nếu chủ kiến đã được quyết định, Thiên Chi hạ bút như hữu thần*, đầu bút lưu loát quay vòng, đường cong nối liền phát họa bức vẽ trên nền giấy.

(*Hạ biết như hữu thần: bút viết như có thần. Nguồn GG.)

Cấu trúc ban đầu chỉ là một cái khung lớn, về sau được lấp đầy bởi những màu sắc và nét vẽ khác nhau, chi tiết được hợp nhất, tự do phát triển thành hình dạng cuối cùng.

Trên thân chai rộng và hẹp, phần chính giữa được chuyển tiếp bởi một đường cong kéo dài, nhô lên hạ xuống rồi xoắn vào nhau, mang theo một chút mềm mại, nếu về sau thiết kế này được đưa vào hiện thực, hay được chọn để sử dụng, thì phần giác cắt kim cương nơi thân bình phải được làm từ thủy tinh trong suốt, trông chúng sẽ giống như bầu trời đầy sao, sáng rực nhưng mong manh dễ vỡ.

[Click để xem ảnh](#)

Phần giác cắt kim cương

Dùng Obsidian làm thân chai, đen trắng xen kẽ.

[Click để xem ảnh](#)

(Obsidian còn gọi là đá vỡ chai, hắc diện thạch là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.)

Một sáng một tối, càng làm cho chúng càng thêm nổi bật, giống như yêu tinh trong bóng đêm.

Từng đường nét được phát hoạ dưới ngòi bút dần dần biến thành một con Khổng Tước sinh động.

Khổng Tước với tư thế đứng nghiêng đầu, một đường uốn lượn đi lên, vương miện nơi phần đầu đúng lúc được thiết kế thành nắp của lọ nước hoa, mọi thứ kết hợp hoàn hảo với nhau.

Bởi vì trong đầu đã sớm có ý tưởng, nó dường như là một tiếng trống làm cho tinh thần Thiên Chi càng thêm hăng hái, nửa phút dừng tay cũng không có.

Cô nhìn thành phẩm của mình, sau khi nhìn chăm chú một lúc, tiếp đến cô cầm lấy bút dạ quang màu xanh ngọc, chọn hai điểm trên đỉnh lọ nước hoa, theo sau cô thông thả tô màu lên đó.

Nói thật, Thiên Chi đối với thành phẩm này rất hài lòng.

Con chim xanh này, mới đúng là hình dạng ở trong lòng cô.

*

Sau khi cuộc thi kết thúc, Tống Kỳ Thâm không nói đến việc muốn đưa cô về, có lẽ anh đang bận bàn bạc công việc.

Thiên Chi không muốn làm phiền anh, dù sau cũng chỉ là một đoạn đường ngắn, đi bộ rất thuận tiện.

Bởi vì cảm thấy bản thân mình phát huy khá tốt, Thiên Chi nộp bài sớm hơn mười lăm phút, nhân dịp bên ngoài cửa vẫn chưa đông người, cô trực tiếp đi ra, dứt khoát đi bộ trở về khách sạn.

Vốn dĩ Đường Thu Thu đang nằm trên giường ôn tập, hiện giờ nghe thấy

động tĩnh Thiên Chi mở cửa phòng, cô ấy lập tức bật người dậy, chạy đến huyền quan đón cô.

“Thế nào, thế nào hả?” Cô ấy kích động đến mức quên mang cả dép, trực tiếp chạy đến trước mặt Thiên Chi.

“Tớ cảm thấy đề thi vẫn ổn, làm bài rất thuận lợi, cậu đừng quá lo lắng.”

Thiên Chi đổi giày, vừa nói vừa đi đến mép giường của mình, cởi túi xách ra tùy ý ném lên giường, rồi lại làm giống tư thế của Đường Thu Thu khi nãy, cô dút khoát nằm sấp trên giường.

Đường Thu Thu nghe thế lập tức kêu rên, “Thôi xong rồi, tớ lo lắng quá. Hôm nay đề không khó, chẳng phải việc này rất khác trước kia sao, có khi nào ngày mai đề sẽ khó hơn không?”

Thiên Chi nghiêm túc trả lời, “Tớ cũng không nói chắc được điều gì, nhưng hẳn là muốn kêu gọi chúng ta hưởng ứng tiếng gọi của thời đại mới. Hôm nay đề thi còn nói đến nguồn năng lượng mới, cậu nên chú ý một chút, mặc dù ngày mai đề thi sẽ thay đổi, nhưng nhất định có liên quan đến vấn đề tiết kiệm và bảo vệ môi trường, có lẽ sẽ chiếm hết tám chín phần của đề thi.”

Không biết Đường Thu Thu nghĩ đến điều gì, chợt mạnh bạo nắm lấy đệm giường, sau đó cô ấy mới chú ý đến lời nói vừa rồi của Thiên Chi, bắt đầu tự hỏi, “Kêu gọi? Không sao, chẳng phải trước đây người ta hay dùng linh vật gì đó à, tớ cũng đã chuẩn bị cho mình một linh vật may mắn, ngày mai tớ sẽ đeo nó bên người.”

Thiên Chi nghe xong lời nói này cảm thấy có chút buồn cười, “Còn có linh vật nữa hả, trông nó như thế nào.”

Nhưng cô vừa mới nói xong, chợt ngừng một chút.

Ngay cả bản thân của Thiên Chi, dường như xế chiều hôm nay trong phòng thi, cô đã tự do phát huy, vẽ ra một con chim xanh.

Trông nó rất tinh tế.

Đường Thu Thu không chú ý đến sắc mặt đang dần biến hoá của Thiên Chi, bắt đầu vì chính mình mà ra sức giải thích, “Đây còn không phải là đu theo trào lưu à, tiết kiệm và bảo vệ môi trường, chính là màu xanh lục đó.”

Dứt lời, Đường Thu Thu chuẩn bị tiếp tục nằm trên giường ôn tập kiến thức. Nhưng trong lúc cô ấy ngồi xuống, ánh mắt hơi rờ xuống, không cẩn thận liếc mắt nhìn đến cái túi xách vừa mới bị Thiên Chi ném trên giường.

Bởi vì nó bị Thiên Chi tùy tiện ném ở một bên, vị trí cách cô ấy không bao xa, khoá kéo hở ra một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy một vật kim loại đang loé sáng.

Mặc dù ánh sáng này chỉ lướt qua tức thì, nhưng nó vẫn tồn tại, cuối cùng cũng bị phát hiện ra.

Túi xách nằm nghiêng hơi mở ra, khó khăn lắm mới nhìn thấy từ trong túi xách lộ ra một góc màu vàng, cũng đã tiết lộ diện mạo vốn có của nó.

Trông như một tấm thẻ, bề mặt được mạ một lớp vàng mỏng, trên đó còn có khắc chữ, nhìn giống như một số sê-ri, cái gì mà 88.

“Chi Chi, đây là thẻ gì vậy?” Lần đầu tiên Đường Thu Thu nói một câu không đầu không đuôi, cô ấy suy nghĩ mãi không ra, đành phải lên tiếng hỏi.

Thiên Chi “Hả” một tiếng, sau đó nhìn theo tầm mắt của Đường Thu Thu liếc xuống.

Tấm thẻ không cẩn thận lộ ra ngoài, đây chính là tấm thẻ phòng mà buổi sáng hôm nay cô đã đoạt lấy từ chỗ của Tổng Kỳ Thâm.

Lúc ấy cô không nhìn kỹ, bây giờ mới quan sát nó, cô phát hiện tấm thẻ phòng này không giống với những tấm thẻ phòng thông thường, hoàn toàn khác xa với tấm thẻ phòng của các cô.

Nó có được mạ vàng thật hay không thì không dám nói, nhưng chất liệu thực sự là loại đặc biệt, chỉ cần cầm trên tay sẽ cảm nhận được thôi.

Thiên Chi tỏ vẻ bình tĩnh giơ cánh tay ra, nhét tấm thẻ trở vào trong túi xách, giọng điệu mang theo chút ngay thẳng ——

“Vô tình....Nhặt được tấm thẻ này ở trên đường.”

—————//———//—————

Tác giả có lời muốn nói: Tổng khổng tước: Nghe nói hôm nay ở ven đường vợ vô tình nhặt được tấm thẻ phòng của một yêu tinh bóng đêm?

* Nghiên cứu kịch bản đêm khuya(ý chỉ ngoại tình). Bắt nguồn từ việc lúc trước có hai nghệ sĩ đi vào khách sạn, bị tung bằng chứng, cho nên gọi là đêm khuya vào khách sạn đọc kịch bản.

Chương 41: Phòng 8888

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Ánh mắt của Đường Thu Thu ngưng ngác trong vài giây, “Còn có loại chuyện này sao?”

Nhưng mà cô ấy cũng không nghĩ quá nhiều, nghiêng người nằm xuống, dùng tay chống cằm, nhìn Thiên Chi cảm khái nói, “Đi ra bên ngoài lại có thể tùy tiện nhặt được thứ này, mạ vàng sáng chói, loại chuyện tốt như vậy vì sao không rớt trên đầu tớ nhỉ?”

“Có khả năng do nó được thiết kế phản chiếu ánh sáng.” Thiên Chi thấp giọng phản bác, “Hoặc do....Cậu hoa mắt không nhìn thấy.”

“.....”

Đường Thu Thu có chút tức giận, “Cậu mới bị hoa mắt đấy, theo tớ thấy, có lẽ vì muốn đẩy mạnh tiêu thụ, sau đó nhằm đánh lừa khách hàng nên bọn họ mới suy nghĩ ra cách quảng cáo mạ vàng này.”

Nói đến đây cô ấy lập tức lên tinh thần, “Mẹ tớ lớn tuổi rồi, tất nhiên sẽ không thể chịu đựng được sự căm dỗ đó, mỗi lần khuyên bà ấy đều không nghe, nhưng cũng may là không ảnh hưởng quá lớn, tổn thất không mấy nghiêm trọng.”

Đường Thu Thu nhớ đến sự tích vinh quang của mẹ mình, trực tiếp ném đề tài này qua một bên, chuyển đề tài khác, “Chi Chi, không nghĩ tới một người

thiếu nữ xinh đẹp như cậu, thế mà lại cầm lấy tấm thẻ không rõ lai lịch này, cậu đừng dễ bị lừa nha.”

Đường Thu Thu nói xong, không phát hiện ra rằng bản thân mình chuyển từ sự lo lắng thành hình thức cần nhân.

Thường ngày Thiên Chi rất ít khi xuất hiện bên ngoài, ngay cả một số hoạt động trong trường cô cũng không tham vào, vòng bạn bè không tính là quá lớn. Thực ra như vậy cũng có chỗ tốt, việc này có thể ngăn chặn một số tin đồn vợ vẫn không có cơ hội lan truyền.

Trên diễn đàn của đại học Kinh Đại được chỉnh chế độ ẩn danh, bên trong có rất nhiều cuộc thảo luận liên quan đến Thiên Chi, tất nhiên mức độ phổ biến cũng rất cao. Nhưng Thiên Chi càng ít xuất hiện, lại làm cho một số người càng tò mò về cô. Dù sao cũng phải trải qua bốn lần bình chọn trong khắp diễn đàn mới chọn ra được một hoa hậu giảng đường, hơn nữa còn có một số nữ sinh đã từng đem gia thế của Thiên Chi ra bàn luận sôi nổi, chỉ là bọn họ vẫn không thể tìm ra được bất kì thông tin nào.

Những người đó chưa từng tiếp xúc với cô tất nhiên sẽ không biết rõ, nhưng Đường Thu Thu và Thiên Chi đã ở chung sớm chiều gần ba năm trời, từ những việc nhỏ nhặt không đáng kể cô ấy vẫn có thể cảm giác được, chắc chắn gia cảnh của Thiên Chi không tệ. Bởi vì gia thế sẽ quyết định nền tảng phát triển của một con người, gia phong sẽ ảnh hưởng đến tính cách của một người.

Đương nhiên Thiên Chi luôn cố tình che giấu nó, nếu cô đã không muốn nhắc đến, thì Đường Thu Thu cũng sẽ không hỏi đến.

Ban đầu Thiên Chi khá trầm tính, nhưng từ sau khi mọi người trong phòng ký túc xá dùng chân tình đối đãi với nhau, lúc đầu còn ít nói, về sau đã nói nhiều hơn.

Cho dù như thế nào, các yếu tố ảnh hưởng được liệt kê ở trên, hình ảnh của Thiên Chi ở trong lòng Đường Thu Thu chính là nằm trong diện đối tượng rất dễ bị người ta lừa gạt.

Nhìn xem.

Đối với chuyện tùy tiện nhận lấy danh thiếp của người lạ, không phải một lần nữa đã chứng minh suy nghĩ ở trong lòng Đường Thu Thu là đúng sao.

“...Bị lừa hả.” Thiên Chi lặp lại câu đó, dường như cô đang nghiêm túc tự hỏi chính mình, theo sau cô chợt nâng cao giọng, âm cuối nâng lên, “Tớ không dễ bị lừa như vậy.”

Tuy rằng người đó là Tống Kỳ Thâm, thì cô cũng không gặp bất lợi gì.

Nhưng loại chuyện bị lừa này, hình như nó thực sự có xảy ra vài lần.

Suy nghĩ dần dần bay xa.

Bỗng nhiên Thiên Chi lại nhớ đến, rất nhiều lần Tống Kỳ Thâm im hơi lặng tiếng, đêm khuya muốn hành động, anh luôn dùng giọng điệu trêu ghẹo cô.

Anh dường như rất có bản lĩnh, làm cho cô cam tâm tình nguyện nhảy xuống hố.

Mà cái hố kia, lại do chính tay anh đào ra.

Nhưng Thiên Chi vĩnh viễn không bao giờ phát hiện ra rằng, việc cô làm đều mãi mãi là hậu tri hậu giác.

“Chao ôi ——” Đường Thu Thu lên tiếng giơ cánh tay về phía đó, lập tức ngăn cản sự hồi tưởng đang diễn ra trong đầu của Thiên Chi, “Tớ còn chưa nói gì mà cậu đã kích động như vậy à?”

Đường Thu Thu vừa nói vừa nằm, rồi nhấc chân lên bắt chéo với nhau, “Hơn nữa tớ chỉ muốn nói với cậu, đừng nhốn nháo thì sẽ không bị lừa, ngày thường cậu luôn thiếu cảnh giác, càng dễ dàng rơi vào bẫy.”

“Chẳng phải cậu cũng đã nhận lấy tấm danh thiếp kia à.” Đường Thu Thu

đặt trọng tâm trong câu nói đó, còn gằn từng chữ một.

Thiên Chi trở mình, nhấc chân vén chần lên, chôn nửa thân người vào trong chần, “Cậu nhất quyết không chịu bỏ qua đề tài này đúng không.”

“Không có nha, tớ không xem nữa, càng xem càng rối, tớ phải đi tắm rửa một chút để đầu óc tỉnh táo lại đây.”

Đường Thu Thu phòng má như cái bánh bao, dứt khoát ném tài liệu trong tay qua một bên, trong nháy mắt không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tuy rằng Thiên Chi không ngược mắt nhìn qua, nhưng khi nghe thấy tiếng động, cô cũng phải cảm thán một phen về tính tình tùy tiện này của Đường Thu Thu.

Đúng là đồ vô tâm không tim không phổi, thoát nhìn khá vui vẻ, cũng làm tâm tình người khác tốt lên.

Sau khi suy nghĩ vẩn vơ một lúc, trong lòng cô gái nhỏ che giấu rất nhiều cảm xúc.

Thiên Chi vừa hoàn thành xong cuộc thi trong đầu vẫn còn nhớ đến nó, giờ phút này cô chôn người vào cái chần mềm mại, vui sướng đến mức mỗi tế bào đều khẽ run lên, kêu gào vì thoải mái.

Trong lúc cô đang nhắm mắt, sắp mê mang tiến vào giấc mộng, đột nhiên điện thoại “Tin Tin” hai tiếng.

Thiên Chi không cảm nhận được tiếng rung, nhưng âm thanh lại xuyên qua tấm chần mỏng, mạnh mẽ truyền đến đây, bầu không khí trong chần bị chấn động, giống như màn hình điện thoại sắp lật úp đến nơi.

Cô tùy tiện sờ xung quanh, trực tiếp mở màn hình lên, nhìn một chút, thì ra là Tổng Kỳ Thâm gửi tin nhắn cho cô.

[Tổng khổng tước: Em thi xong chưa?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ròiiii.]

[Tống khổng tước: Đã trở về khách sạn chưa?]

[Tiền tiền ái thiên thiên: Đã về.]

Ban đầu Thiên Chi một mắt nhắm một mắt mở, cứ như vậy dựa đầu vào gối, sau đó hơi giờ cao điện thoại lên không trung, mới có thể nhìn thấy được giao diện của điện thoại.

Tống Kỳ Thâm đang hỏi một số câu hỏi vốn đã biết rõ mà vẫn còn cố hỏi, cùng một số đề tài không liên quan, dường như có xu hướng không muốn dừng lại, cô dứt khoát rền sắt khi còn nóng, gửi vài tin qua đó, rồi sau đó nhắm mắt lại, nhưng tay vẫn còn nắm chặt điện thoại.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ah.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Được.]

Quả nhiên chiêu này vô cùng hữu dụng.

Có lẽ đối phương đã tiếp thu được việc cô đang buồn ngủ, cho nên không tiếp tục nhắn tin quấy rầy nữa.

Nhưng mà chỉ dừng lại trong một cái chớp mắt, giây tiếp theo ——

Âm báo tin nhắn “Tin tin” vang lên vài lần, so với sự ngắn ngủi mà nặng nề trước đó thì lần này nó càng thêm kéo dài.

Ngược lại hiện giờ chính là gửi đến mấy tin nhắn thoại, vừa dứt khoát vừa trực tiếp.

Cô luôn giữ cái tư thế không muốn trả lời.

Trong nội tâm của Thiên Chi không ngừng có mấy làn đạn lướt qua, theo sau cô liếc mắt nhìn về cửa phòng tắm.

Cánh cửa găt gao đóng chặt, thậm chí còn có tiếng nước chảy tí tách truyền đến bên tai.

Đoán chừng Đường Thu Thu đang rửa mặt, không thể ra ngoài ngay được.

Cứ như vậy, Thiên Chi lập tức bấm vào cuộc gọi thoại, cầm nhỏ nhẹ nâng lên, “Rất cuộc tìm em có chuyện gì.....”

Trong lúc cô gái nhỏ nói chuyện mang theo âm mũi rất nặng, còn có chút uể oải.

Âm thanh rất nhẹ và nhỏ, tựa như lông vũ khi bị gió thổi qua, nó gợn nhẹ gãi vào lòng người.

Tống Kỳ Thâm nghe thấy trong lời nói của cô có chút oán trách, anh không suy nghĩ quá nhiều cũng không muốn miễn cưỡng cô nữa, “Lúc này chúng ta đã nói rõ rồi mà.”

Sau khi nói xong, anh còn cố tình đè thấp giọng, nghe thật dịu dàng.

“Nếu em mệt mỏi, hiện giờ hãy nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Thiên Chi “Vâng” một tiếng, nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp lắm.

Dựa theo lời nói trước đó, trực giác nói cho cô biết lời nói đó không đơn giản như vậy.

Cuối cùng lần này Thiên Chi cũng đã tìm ra được chỗ nào không thích hợp rồi.

Bởi vì câu đầu tiên Tống Kỳ Thâm nói chính là “Đã nói rõ rồi mà.”

Chính là....

Cô đã hứa hẹn việc gì với anh sao?

Nếu cẩn thận hỏi tường lại, quả thực là không có nha.

“Chúng ta đã nói rõ cái gì, vì sao em không biết nhỉ?”

Giọng điệu của Thiên Chi vẫn như trước đó, mang theo chút lười biếng.

“Em xem lại lịch sử tin nhắn đi, chính em đã nhắn đấy.” Đầu bên kia Tống Kỳ Thâm im lặng một lúc, theo sau mới thông thả nhắn đến một câu.

Hiện giờ Thiên Chi cũng không đặt nặng chuyện đó ở trong lòng, cô tùy tiện kéo xem lịch sử tin nhắn.

Nhưng chính sự tùy tiện này đã làm cho cô thanh tỉnh trong nháy mắt.

[Tống khống tước: Ngày mai anh không bận lắm, hạng mục đầu tư quan trọng đã bàn bạc xong, không bận công việc nữa.]

—— [Tiền Tiền ái thiên thiên: Ah.]

[Tống khống tước: Anh nhớ không lầm em từng nói là cuộc thi của em cũng đã kết thúc.]

—— [Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng.]

[Tống khống tước: Cho nên ngày mai anh sẽ dành cả ngày ở khách sạn, em đến đây với anh được không?]

—— [Tiền Tiền ái thiên thiên: Được.]

Chỉ với vài câu ngắn ngủn mà thôi, thậm chí có thể nói chính là một chữ. Cứ như vậy mà đặc biệt thần kỳ, còn vô cùng thích hợp, giống như một câu trả

lời tiêu chuẩn, mỗi một câu đều rất phù hợp với câu hỏi của Tống Kỳ Thâm.

Mà cô, chẳng qua là tâm huyết dâng trào, ban đầu cứ nghĩ trả lời qua loa để đối phó Tống Kỳ Thâm mà thôi.

Nhưng một khi mọi chuyện đã xảy ra.

Làm sao....Làm sao có thể nói lại được nữa!!!

Vào giờ phút này cơn buồn ngủ của Thiên Chi hoàn toàn biến mất, nhất thời trong đầu đều là câu nói vừa rồi của Tống Kỳ Thâm.

Anh bảo cô hãy đến chỗ anh chơi, còn cái gì mà ở lại với anh hả.

Cái hổ này là do tự Thiên Chi đào ra, cô cũng đã tự mình nhảy xuống.

Một lần nữa ánh mắt cô di chuyển đến màn hình điện thoại, trên đó vẫn còn hiện khung chat của hai người.

Thiên Chi lưu loát bấm vào tin nhắn thoại nói với Tống Kỳ Thâm một câu “Em không đến đâu”, rồi sau đó tựa như đối mặt với kẻ địch, trực tiếp xoá ứng dụng WeChat trong điện thoại, rồi ném nó ra xa.

*

Bởi vì ngày hôm sau Đường Thu Thu và Lâm Tuân phải đi thi, Thiên Chi không đi cùng bọn họ, cả ngày nhàn rỗi.

Chẳng qua là buổi tối hôm trước cô vẫn như thường lệ ngủ chung một phòng với Đường Thu Thu.

Nhưng điểm khác nhau giữa hai hai người chính là, sự khẩn trương trước đó đều được Thiên Chi bỏ lại trong cuộc thi chung kết, thời gian còn lại chỉ dùng để nghỉ ngơi và chờ đợi hai người kia là đủ rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, đồng hồ báo thức mà Đường Thu Thu đặt còn

chưa kịp reo lên thì Lâm Tuân đã đến gõ cửa, cậu ta đứng ngoài cửa phòng chờ Đường Thu Thu.

Đường Thu Thu luống cuống tay chân một lúc, tuy rằng đã cố gắng thả chậm động tác và hạn chế gây ra tiếng động khi thu thập đồ đạc, nhưng những tiếng sột soạt vẫn làm Thiên Chi thức giấc. Đường Thu Thu thấy Thiên Chi cũng đã thức dậy, cô ấy tính toán muốn lôi kéo Thiên Chi đi ăn sáng, nhưng cô một mực từ chối, cho nên Đường Thu Thu không một hai lôi kéo cô dậy nữa.

Trải qua khúc nhạc đệm nhỏ đùa giỡn buổi sáng như vậy, Thiên Chi đợi Đường Thu Thu rời đi, cô tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Lần này không còn bất kì ai quấy rầy nữa, cô ngủ một giấc thật ngon.

Thời điểm thức dậy lần nữa, thời gian cũng không còn sớm, đã gần xế chiều.

Thiên Chi đoán chừng gần tối hai người kia mới kết thúc cuộc thi, hiện giờ trong căn phòng khách sạn này chỉ còn lại một mình cô, cho dù cô đã thức dậy cũng vẫn có thể ngủ tiếp một lúc nữa.

Khi người ta trải qua khoảng thời gian chỉ có một mình, nói tóm lại nó luôn thông thả và chậm rãi.

Thiên Chi lướt xem tin tức một lúc, từ Weibo cho đến lịch sử tin nhắn trong điện thoại, cô đều lướt hết, lúc này cô mới phát hiện không có tin tức gì mới.

Còn về phần Tống Kỳ Thâm.

Ngày hôm qua, từ sau khi nhắn tin nhắn thoại xong, anh không gửi bất kì tin nhắn nào đến nữa.

Thiên Chi buồn chán một lúc, đột nhiên tầm mắt nhìn chằm chằm vào cái túi xách đang nằm nghiêng ở mép giường.

Nằm yên lặng trong đó, chính là cái thẻ được gọi là “Mạ vàng lấp lánh.”

Thôi quên đi, cả hai người cũng không bắt buộc phải nói chuyện với nhau.

Nếu không có chuyện gì làm, cô có thể đi hù dọa anh một phen.

*

Thực ra có nhiều lúc, Tống Kỳ Thâm không hổ danh là một nhà tư bản.

Đối với một nhà tư bản tất cả sự hưởng thụ đều nằm trong phạm vi vốn có, ngoại trừ các yêu cầu cao nhất, đương nhiên mọi dịch vụ cũng phải tốt nhất.

Tựa như hiện tại vậy, Thiên Chi đang sỏi bước đi trên hành lang của tầng cao nhất ở khách sạn, cô còn cúi đầu dùng ngón tay vân vê tấm thẻ kia.

Bên ngoài được mạ vàng, sáng lấp lánh, phần in nổi khá đẹp.

Dãy số biểu thị số phòng được khắc rất tinh tế, độ dày vừa phải.

Tất cả đã cho thấy thân phận tôn quý của chủ nhân căn phòng này.

Bước chân của cô hoàn toàn chìm trong tấm thảm mềm mại hoa lệ, phát ra từng tiếng vang nặng nề, ngắn ngủi không kéo dài.

Không bao lâu Thiên Chi đã đi đến gần cuối hành lang, sau đó chợt dừng bước, cô ngược mắt nhìn số phòng hiện rõ trên đỉnh đầu ——

8888.

Một dãy số dài với màu nâu đỏ.

Còn rất may mắn nha.

Thiên Chi do dự không bao lâu, sau đó giơ tay lưu loát tra thẻ phòng, lập

tức đẩy cửa bước vào.

Nó khác với căn phòng của cô, nơi này không có ánh sáng mặt trời chiếu vào khung cửa sổ, ánh đèn nơi huyền quan cũng tắt, một đường đi vào phòng khách nhỏ đều không có ánh sáng.

Có thể thấy rằng mái hiên của các toà nhà trong thành phố đều bị tấm rèm treo ở cửa sổ sát đất bao phủ, ngay cả một khe hở để ánh sáng chiếu vào cũng không có.

Thiên Chi nhẹ nhàng đóng cửa lại, tiến vào bên trong.

Chỉ có một căn phòng được mở đèn.

Cô đi về phía căn phòng có ánh sáng đó, bóng dáng của Tống Kỳ Thâm lập tức xuất hiện trong thư phòng nhỏ.

Anh đeo gọng kính vàng, ngồi trước máy tính, đầu ngón tay thon dài gõ gõ trên bàn phím, có lẽ anh đang bận việc.

“Không phải anh nói cả ngày hôm nay anh không bận công việc gì sao?”

Cô gái nhỏ nhẹ giọng lên tiếng, đã thành công hấp dẫn ánh mắt của Tống Kỳ Thâm hướng về phía này.

Anh nhìn qua đó, ban đầu là đứng hình, sau đó lại bắt đầu nheo mắt.

“Đến thật à.”

Thiên Chi bĩu môi, chẳng lẽ còn có thể giả sao.

“Em buồn chán quá, vốn dĩ dự định đến đây hù dọa anh một phen, nhưng nhìn anh bận rộn như vậy, vẫn là quên đi.”

“Chỉ là một số việc nhỏ nhặt mà thôi.” Tống Kỳ Thâm tháo mắt kính ra, đôi chân dài nhấc lên, theo sau cất bước đi về phía cô.

Nắm lấy tay của cô gái nhỏ, Tống Kỳ Thâm dẫn cô đi vào phòng khách.

“Đã xế chiều rồi, anh còn che rèm à, không mở ra sao?”

Thiên Chi nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát căn phòng một phen, rõ ràng vẫn là ban ngày, nhưng vì sao nơi này một cái cửa sổ cũng không được mở ra.

Ánh mắt Tống Kỳ Thâm di chuyển, “Không chú ý nhiều đến thời gian.”

Bởi vì anh cho rằng Thiên Chi sẽ không đến, buổi sáng sau khi rời giường anh cũng không quan tâm nhiều như vậy, sau đó anh dứt khoát bắt tay vào xử lý một số công việc.

“Em đến thật đúng lúc, anh đi tắm một chút.” Tống Kỳ Thâm thả lỏng cơ mặt, tay đặt lên đường viền cổ áo, kéo nhẹ, để lộ ra bờ vai gầy, đường cong nơi phần vai lưu loát đi xuống, phần xương quai xanh tinh xảo vừa vặn nằm ở chỗ nút áo thứ hai, không để lộ ra hết.

Khuôn mặt nhỏ của Thiên Chi ửng đỏ, cô dứt khoát nghiêng đầu đi, bắt đầu nói sang chuyện khác, “Vậy anh tắm đi, em đi kéo rèm cửa lên để căn phòng sáng sủa hơn.”

Tống Kỳ Thâm không bỏ lỡ phản ứng của cô gái nhỏ, nhìn thấy thế lập tức nhướng mày.

Tuy rằng anh không cười, nhưng trong đôi mắt anh tràn ngập niềm vui.

Tống Kỳ Thâm tùy ý cởi áo sơ mi ra, đi thẳng vào phòng tắm. Thiên Chi vừa kéo rèm vừa suy nghĩ, cái gì mà hù dọa với không hù dọa, chỉ cần đứng trước mặt Tống Kỳ Thâm, dường như có muốn dọa cũng không thể thành công.

Thiên Chi kéo một góc rèm lên, vào mùa đông ánh sáng nhàn nhạt, thật ấm áp, mang lại sức sống cho cả thành phố, chúng hoà huyện vào nhau.

Cô vẫn còn đang bận rộn, Tống Kỳ Thâm ở trong phòng tắm gọi cô một tiếng ——

“Chi Chi.”

“Dạ?” Thiên Chi ngừng tay, cẩn thận lắng nghe.

“Đem giúp anh áo choàng ngủ vào đây.”

“Hả? À được.” Thiên Chi nhanh tay, sau đó cô nhìn thấy áo choàng ngủ mà Tống Kỳ Thâm nhắc đến được treo trong tủ áo.

Đợi đến khi cô mang áo choàng treo trên khuỷu tay, suy nghĩ mới thoáng dừng lại, Tống Kỳ Thâm tắm vào buổi chiều thì cũng thôi đi, nhưng vì sao....

Còn muốn mặc áo choàng ngủ?

Nhưng Thiên Chi chỉ nghi ngờ trong chốc lát, cửa phòng tắm không đóng chặt, cô đẩy nhẹ, lập tức hơi nước bên trong toả ra trước mắt cô.

“Nè, thứ anh cần đây.”

Thiên Chi còn chưa kịp đứng vững, tiếng nói chỉ vang lên một nửa, đột nhiên cô bị một cánh tay dài mạnh mẽ kéo vào trong.

Tống Kỳ Thâm dán sát vào lưng cô, giọng nói trầm thấp phát ra từ phía sau lỗ tai cô, “Mở cửa không biết đóng cửa à?”

Khuôn mặt của cô gái nhỏ đỏ như màu máu, “À, em lập tức ra ngoài rồi đóng cửa lại cho anh.”

Cô vừa muốn cử động, một tiếng “Phanh” rất nhỏ vang lên, động tác xoay người của Thiên Chi bị ngăn cản lại.

“Anh đã đóng giúp em rồi.”

Tổng Kỳ Thâm vịn eo cô, bắt đầu từ phần cổ, đôi môi liền hạ xuống đó.

Thiên Chi cảm nhận được sự biến hoà và ý đồ của anh, giãy giụa một lúc, âm thanh bị nghiền nát đến nhỏ vụn, “Này, hiện giờ chính là... Là buổi chiều đó.”

Trong lòng cô có một cảm giác mơ hồ, vì vậy buổi chiều mới có thể chạy đến đây, cô cho rằng Tổng Kỳ Thâm sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Kết quả ban ngày ban mặt anh lại làm việc này, cũng xem như cô bị lợi dụng triệt để mất rồi.

Giờ phút này, Thiên Chi có chút ngây ngốc.

“Ừ.” Tổng Kỳ Thâm trả lời rất nhanh, dường như anh còn cố đè thấp giọng, đôi môi thốt ra một câu nói mang ý tứ trêu đùa, “Ngoan nào bé cưng, chuyện này không liên quan đến thời gian, chỉ liên quan đến số lần mà thôi.”

Tia lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu Thiên Chi đều đặt vào lời nói vừa rồi của Tổng Kỳ Thâm, tan vỡ rồi chìm ngấm.

Sau khi ở trong phòng tắm làm hai lần bánh nhân thịt, Tổng Kỳ Thâm bế cô trở về phòng ngủ, anh vẫn còn chưa thoả mãn lại làm thêm một lần.

Khó khăn lắm việc đó mới xem như được dừng lại.

Thiên Chi cuộn mình trong chăn, giống như chú chim cút chôn vào ổ, vô cùng mệt mỏi. Cô thực sự không còn muốn nói điều gì nữa, Tổng Kỳ Thâm mặc lại quần áo, thần thái rạng ngời, trông cô và anh hoàn toàn như hai thái cực.

Nằm nghiêng người nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ sát đất, màn đêm

đèn lặng lẽ bao trùm khắp mọi nơi, cả thành phố đều lên đèn, ánh đèn ngói sao như rục lửa, đây là lần đầu tiên đèn hoa rục rỡ được bật lên.

Đột nhiên không biết Thiên Chi nhớ đến việc gì, mở to đôi mắt, “Đã trễ như vậy sao?”

“Ừ, em nằm nghỉ ngơi một lúc nữa nhé? Anh đi xử lý tiếp một số công việc.”

Tống Kỳ Thâm dứt khoát đem toàn bộ thư phòng di chuyển đến đây, đầu ngón tay bên bàn tay trái của anh rõ ràng đang đặt ở giữa hỏ khẩu*, không nhanh không chậm siết chặt khuy măng sét.

(*Hỏ khẩu: khe ngón tay cái với ngón tay trở.)

[Click để xem ảnh](#)

Lúc này giọng nói của anh lộ ra vài phần lười biếng.

“Em phải nhanh quay về phòng thôi, em cảm thấy có lẽ bạn cùng phòng của em đã trở về.” Thiên Chi còn muốn nói phải đi lấy quần áo của mình, nhưng sau đó cô phát hiện có chút túng quẫn, bởi vì cô không đem theo bất cứ bộ quần áo nào đến đây.

“Gấp gáp cái gì, em cũng đã thi xong rồi mà.” Ánh mắt mang theo sự dò xét của Tống Kỳ Thâm hướng nhìn về phía này, “Tối nay khi trở về cứ nói rằng em đã đi ra ngoài dạo chơi.”

Thiên Chi ngơ ngác nhìn chằm chằm anh, “Quả thực anh còn có rất nhiều thủ đoạn nha.”

“Đó là đối với người khác.” Tống Kỳ Thâm cúi người qua, “Anh trai đối với em không như vậy.”

Thiên Chi chớp chớp mắt, “Ồ....”

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Chi Chi: Gạt người! Rõ ràng anh đối với em.....
Cũng như thế! QAQ.

Chương 42: Đêm nay ở lại cùng anh được không?

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tổng Kỳ Thâm nói đi làm việc là lập tức đi làm việc, chẳng qua địa điểm được anh di chuyển từ thư phòng nhỏ đến phòng ngủ chính mà thôi.

“Anh sẽ cố gắng giải quyết công việc thật nhanh, buổi tối chúng ta cùng nhau dùng bữa nhé.”

Thiên Chi xoa đầu tóc rối loạn của mình, sau khi nghe xong những lời nói này, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Cô cảm thấy Tổng Kỳ Thâm là một tên lừa gạt. Trước đó rõ ràng chính anh bảo là không bận, nhưng mới vừa rồi nói phải xử lý một số việc cũng là anh.

Ngay hiện giờ, người đang tập trung tinh thần, vùi đầu ở bàn làm việc cũng lại là anh.

Không biết phải xử lý công việc đến bao giờ nữa.

Thiên Chi nằm xuống, dựa theo thói quen trước kia, không bao lâu sau đã bắt đầu mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ.

Nhưng vì giường lạ, chăn đệm cũng mới tinh và quang cảnh lạ lẫm, làm cho cảm giác ngỡ ngàng trước đó của Thiên Chi dần lan toả.

Cô im lặng nằm một lúc, theo sau lại nghiêng người qua, nhìn xuyên qua khe hở nhỏ của tấm chăn mỏng, quan sát anh.

Khuôn mặt như ngọc của Tổng Kỳ Thâm được màn đêm phía sau cửa sổ

phụ trợ, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn nhỏ trong phòng, nhiễm một tầng vàng nhạt ấm áp.

Màn hình máy tính phát ra một ánh sáng yếu ớt, khiến cho phía dưới mí mắt xuất hiện bóng mờ.

Bộ dạng trông rất nhân mô cầu dạng nha.

Hiện giờ trông anh rất trầm ổn bình tĩnh, cùng với bộ dạng lúc trước ở trong phòng tắm không chịu buông tha cho cô, mặc dù hơi khác biệt, nhưng trải qua một khoảng thời gian chúng dần trùng khớp với nhau.

Đang suy nghĩ.....Cái gì vậy nè!

Thiên Chi vội thu hồi tầm mắt, thuận tiện giơ tay nhéo nhẹ mình một cái.

Bị cảm giác đau đớn đánh úp, lúc này cô mới cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn.

Sau đó cô gái nhỏ thở dài một hơi, tựa như vừa mới trút được gánh nặng.

Cô lập tức chống người ngồi dậy, trong lúc muốn rời khỏi giường, khoé mắt dư quang liếc nhìn Tống Kỳ Thâm. Trùng hợp lại phát hiện, không biết từ khi nào mà anh đã hướng mắt nhìn về phía này.

Động tác của Thiên Chi chợt ngừng lại, ánh mắt hai người giao trong không trung.

“Sao anh nhìn em như vậy.” Sau nửa ngày Thiên Chi mới thốt ra được một câu.

Tống Kỳ Thâm không hề ngại ngùng cũng không vạch tròng việc cô vừa nhìn lén mình, anh hơi mỉm cười.

Khoé môi anh cong lên đồng thời tầm mắt hạ xuống, không biết nhìn thấy cái gì, anh chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào đó.

Ánh mắt sáng như đuốc, rõ ràng không hề che giấu, Thiên Chi mơ hồ cảm thấy nơi phần ngực mình như bị lửa đốt, nóng bỏng một mảnh.

“Chăn của em rút rồi kìa.”

Tống Kỳ Thâm đột nhiên chậm rì rì lên tiếng.

Thiên Chi vừa cúi đầu đã nhìn thấy, quả nhiên khi này cô chỉ mặc áo choàng ngủ của anh, nơi bả vai lỏng lẻo, nếu hướng mắt nhìn về phía chính giữa sẽ thấy một mảnh trắng muốt như tuyết mùa đông.

Cô vội đưa tay bắt lấy tấm chăn, rồi gắt gao che lại.

Cái con người này! Đợi xem xong rồi! Mới chịu nhắc nhở cô có đúng không!!

Bên trong nội tâm của Thiên Chi như có một cơn mưa đạn lao nhanh qua, cũng bắt đầu xuất hiện một banner dài vô tận.

Cô thầm oán trách, con người này thật không hiểu lý lẽ gì cả.

Thiên Chi đành phải chấp nhận số phận mà bỏ qua việc này.

“Khi nào thì anh mới xong việc hả?” Thiên Chi nhỏ giọng nói, vội nói lảng sang chuyện khác.

Tống Kỳ Thâm thu hồi tầm mắt, bàn tay không ngừng gõ trên bàn phím máy tính, “Sắp xong rồi, chờ anh một chút nữa thôi.”

Vốn dĩ Thiên Chi muốn nói mình không đem quần áo biết làm sao bây giờ, nhưng nhìn thấy Tống Kỳ Thâm vẫn còn đang bận rộn, cô không nghĩ sẽ quấy rầy anh, cho nên dứt khoát tự mình nghĩ cách.

Quần áo của cô đều để ở trong phòng tắm, hơn nữa chúng đã ướt hết cả rồi, chắc chắn không thể mặc tiếp.

Nhưng quần áo sạch thì lại để dưới phòng của cô, mà việc đi xuống đó lấy chúng cũng là cả một vấn đề.

Áo choàng ngủ của Tống Kỳ Thâm quá thùng thình, Thiên Chi mang dép lê vào, trực tiếp bước xuống giường đi đến tủ quần áo.

Bên trong ngoài trừ khăn choàng tắm do khách sạn chuẩn bị, còn có thêm một vài bộ quần áo nam, sắp xếp không được ngay ngắn lắm, hơi lộn xộn, lại có dấu vết từng được sử dụng qua, hẳn là khi Tống Kỳ Thâm đi công tác đã đem theo quần áo đến đây.

Thiên Chi nhón chân lên cầm lấy một bộ quần áo dài tay, đây chính là quần áo hay mặc ở nhà của Tống Kỳ Thâm, cô chọn bộ đồ này, bởi vì kiểu dáng ấy nam nữ đều mặc được.

Ánh mắt cô dừng trên đó, tiếp đến cô quay đầu nhìn Tống Kỳ Thâm đang ngồi ở phía sau, người nọ rũ mắt, vẫn còn đang bận rộn.

Thiên Chi quay đầu lại, trong lòng thầm suy đoán, anh đi ra ngoài công tác hay là đi trình diễn thời trang vậy, còn mang nhiều quần áo hơn cả một cô gái như cô.

Nhưng cô cũng đã tính toán tốt, nghĩ rằng bộ quần áo này khá ổn, chờ đến lúc thay xong quần áo đi ra, cô lập tức trợn tròn mắt.

Quả thực bộ quần áo dài tay này cô có thể mặc được, chỉ là khi mặc trên người cô, trông giống như cọng mì sợi được làm bằng tay bày bán trên đường phố vậy, đúng đưa trong không trung, nhìn thật rộng và dài.

Phần tay áo rộng rũ xuống tung bay, nắm giữ cũng vô ích, nhìn thế nào cũng trông như mặc để đi hát tuồng vậy.

Thiên Chi đứng ở cánh cửa nối liền giữa phòng ngủ chính và phòng khách nhỏ, gần ghế sofa có một tấm gương, cô tiến đến đó soi gương, nhìn trong gương toàn thân cô gái nhỏ như phô bày ra tất cả không sót điểm

nào.

Cô nhíu mày nhìn một lúc, quan sát mình một chút, cảm thấy cũng khá thuận mắt.

Tuy phần tay hơi dài, nhưng Thiên Chi tự an ủi chính mình, không phải thoạt nhìn giống như loài vượn tay dài sao.

Nếu ngược dòng quá khứ để tìm hiểu về tổ tiên của loài vượn tay dài, quả thực chúng có một số điểm rất giống với con người.

Dù sao chúng cũng từng có mối quan hệ huyết thống.

“Tích ——” Đúng lúc này một âm thanh chọt vang lên.

Theo sau, cánh cửa gỗ nặng nề ở cuối hành lang chậm rãi mở ra.

Gương mặt quen thuộc của trợ lý Hạ xuất hiện, trước sau vẫn lạnh như băng.

Sau khi đối phương đóng cửa phòng rồi ngẩng đầu lên, hiển nhiên không ngờ đến lại nhìn thấy Thiên Chi đang đứng trong phòng khách nhỏ, anh ta trở mắt trong một giây, sắc mặt ngạc nhiên chuyển thành bình tĩnh không một gợn sóng.

Có chuyện lớn nào mà anh ta chưa từng gặp qua, cuối cùng kinh nghiệm làm trợ lý tích lũy bao nhiêu năm qua của anh ta đã chiếm thế thượng phong.

“Phu nhân cũng ở đây à.”

“Vâng.” Thiên Chi nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói mang theo chút khó xử rất dễ nhận thấy.

*

Trợ lý Hạ còn muốn nói điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy bộ quần áo trên người Thiên Chi.

Sau đó, đồng tử của anh ta co rút lại khó phát hiện ra.

Không thể không nói, bộ quần áo Thiên Chi đang mặc thật độc đáo.

Nếu anh ta nhớ không lầm, thì đây chính là quần áo của Tổng tổng.

Trợ lý Hạ lễ phép dời mắt đi, hắng giọng nói.

“Biết phu nhân đang ở đây, tôi đã chuẩn bị quần áo mới cho phu nhân rồi.”

Không lâu trước đó, Tổng Kỳ Thâm đã sớm gọi cho anh ta, phân phó tất cả mọi chuyện.

Thiên Chi nghe xong lập tức nhìn đến đôi tay của trợ lý Hạ, trong tay anh ta đang cầm chặt hai cái túi giấy trắng và đen.

Có lẽ đồ vật đặt bên trong, chính là quần áo.

Trong lòng Thiên Chi thầm thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Hành động lần này của Tổng Kỳ Thâm, tuy rằng không nói rõ, nhưng chỉ cần người khác nhìn vào cũng có thể biết được vừa rồi hai người bọn họ xảy ra chuyện gì.

Nhìn bộ quần áo trên người, khẳng định trong lòng trợ lý Hạ đã biết rõ.

Quần áo của cô vẫn còn để trong căn phòng dưới lầu đấy!

“Phu nhân?”

Nhìn thấy Thiên Chi ngơ ngác đứng ở đó, không nói lời nào, cũng không có phản ứng gì, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào đồ vật trong tay anh ta, không biết vì sao lòng bàn tay của trợ lý Hạ lại toát một tầng mồ hôi lạnh.

Anh ta có lòng tốt nhắc nhở cô một câu, gọi một tiếng.

Lúc này Thiên Chi mới hồi phục tinh thần, tiến lên hai bước, nhận lấy túi giấy.

“Vâng, em biết rồi, anh cứ đưa chúng cho em.”

Trợ lý Hạ hơi gật đầu, “Vậ tôi đi vào tìm Tổng tổng trước nhé.”

“Anh đi đi, không cần phải báo cáo với em đâu.” Thiên Chi vẫy vẫy tay, sau đó đi vào phòng tắm thay quần áo.

Mặc kệ như thế nào, quần áo này so với cái áo tay dài như tay vượn kia vẫn tốt hơn nhiều.

Thiên Chi thay xong quần áo bước ra ngoài, ở phòng khách nhỏ đã xuất hiện bóng dáng của hai người.

Tổng Kỳ Thâm và trợ lý Hạ đều ở đây.

Chẳng qua là một người thì đứng, người còn lại thì ngồi mà thôi.

Tổng Kỳ Thâm dựa lưng vào ghế sofa, đôi chân thon dài bắt chéo, trợ lý Hạ đứng trước mặt anh, có lẽ là đang báo cáo công việc gì đó.

Nghe thấy tiếng bước chân giẫm trên sàn nhà, lúc này Tổng Kỳ Thâm mới lười biếng nâng mắt lên.

Trợ lý Hạ cũng ngừng lại, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí chợt trở nên im ắng.

“Thay đồ xong rồi à?”

“Vâng.”

Thiên Chi dừng bước một chút, sau đó chậm rì rì bước qua.

“Có đói bụng không, anh vừa gọi khách sạn đem thức ăn đến, chúng ta cùng nhau dùng bữa nha.” Tống Kỳ Thâm nhìn cô vầy vẩy tay.

Theo sau Thiên Chi bước nhanh hơn, lên tiếng, “Vẫn còn ổn, không đói bụng lắm, anh dùng bữa trước đi.”

Dứt lời, cô nhìn về phía trợ lý Hạ vẫn luôn đứng yên lặng ở một bên, tốt bụng hỏi, “Trợ lý Hạ, anh dùng cơm tối chưa?”

Nếu còn chưa ăn, bọn họ có thể ăn cùng nhau.

Trợ lý Hạ nghe xong, phản ứng đầu tiên là làm theo bản năng, liếc mắt nhìn sắc mặt của ông chủ nhà mình.

Lòng bàn tay so với vừa rồi, càng toát thêm một tầng mồ hôi lạnh.

Tống Kỳ Thâm chỉ nhướn mày, tuy rằng không lên tiếng, nhưng trợ lý Hạ đã ngầm hiểu rõ.

Cũng cảm nhận được trong bầu không khí này tồn tại một áp lực vô hình, mặc dù mỏng manh, nhưng cũng đủ khống chế ý chí của người ta.

“Anh đừng ngại ngùng, hay là chúng ta dùng bữa cùng nhau nhé.” Thấy trợ lý Hạ không trả lời, Thiên Chi cho rằng anh ta vẫn chưa dùng bữa.

Cái từ “Ngại ngùng” kia là lần đầu tiên dùng theo phương thức này, lại còn trong trường hợp như vậy, mà đặt trên người trợ lý Hạ.

Anh ta đột nhiên cảm thấy nội tâm hơi mệt mỏi.

“Cảm ơn phu nhân đã quan tâm, tôi dùng bữa rồi.”

Trợ lý Hạ bất động thanh sắc từ chối ý tốt của Thiên Chi.

“.....Như vậy à.”

“Trợ lý Hạ cũng bận rộn cả ngày, đêm nay cho anh nghỉ xả hơi đấy, anh có thể đi ra ngoài dạo chơi.”

Hôm nay Tống Kỳ Thâm vô cùng “Khéo hiểu lòng người.”

Thiên Chi nghe thế chỉ cảm thấy cực mới lạ không thôi.

Hôm nay trên người Tống Kỳ Thâm dường như mơ hồ xuất hiện một vầng hào quang của Quan Âm Bồ Tát, còn lan toả khắp nơi.

Thoạt nhìn....

Vô cùng hiền lành!

Trợ lý Hạ gật đầu, “Cảm ơn Tống tổng, nhưng tôi vẫn còn nhiều việc cần phải xử lý, tôi xin phép trở về phòng trước.”

Thiên Chi nhìn trợ lý Hạ xoay người rời đi, đột nhiên cô cảm thấy thoạt nhìn bóng dáng ấy cô đơn làm sao, nhưng lại giống như vừa trút được gánh nặng vậy?

Trong lúc dùng bữa, Thiên Chi cầm lấy điện thoại mà suốt cả buổi trưa và xế chiều chưa một lần động đến lên, cúi đầu mở khoá màn hình.

Chỉ là không có tin nhắn oanh tạc như cô đã nghĩ, bên trong WeChat một mảnh yên ắng.

Thiên Chi nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, so với một mảnh tối đen như mực trước kia, hiện giờ cả thành phố đã được sáng đèn, ánh đèn sáng ngời từ những toà cao ốc xa hoa trụy lạc phát ra, vô cùng nổi bật trong màn đêm.

Trời tối rồi.

Ngay cả khi cuộc thi thiết kế có kéo dài đến thời gian thi cuối cùng, thì vào thời điểm này đã sớm kết thúc từ lâu rồi.

Nếu Đường Thu Thu quay trở về khách sạn không nhìn thấy bóng dáng của cô đâu, hẳn là sẽ nhắn tin hỏi mới đúng.

Nhưng bất luận là Đường Thu Thu, hay Lâm Tuân đều không có một chút tin tức nào.

Suy nghĩ thế, Thiên Chi không còn tâm trạng dùng bữa nữa, cô dứt khoát bám vào khung chat của Đường Thu Thu.

Mặc kệ như thế nào, cô vẫn nên xác nhận một phen xem có chuyện gì xảy ra hay không.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Này đã trễ lắm rồi, các cậu đang ở đâu?]

Đầu dây bên kia trả lời lại thật nhanh.

[Thu Thu thích ăn đường: À! Bọn tớ vẫn còn ở bên ngoài!]

[Thu Thu thích ăn đường: Ha ha ha quên nói với cậu, tớ lôi kéo lớp trưởng đến quán Bar nổi tiếng nhất ở đây, tớ đang xem trai đẹp nhảy!]

Trong đầu Thiên Chi không tài nào tưởng tượng ra được vẻ mặt chán đời của Lâm Tuân khi nhìn đám con trai khác nhảy múa.

Như vậy cũng tốt, ít nhất cậu ta vẫn đi cùng Đường Thu Thu, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Biết rồi, vậy khi nào các cậu trở về?]

Nếu sớm biết việc Đường Thu Thu không trở về, thì cô đã không hề do dự đi thẳng xuống phòng, thuận tiện thay quần áo của mình rồi.

[Thu Thu thích ăn đường: Có phải cậu chờ chúng tớ lâu lắm phải không? Tớ

thi xong rồi mới chạy đến đây, bên này vẫn chưa bắt đầu đâu, cho nên không thể kết thúc nhanh như vậy. Chi Chi hay là cậu cũng đến đây đi, để tớ gửi địa chỉ cho cậu, bên này có rất nhiều trai đẹp đó!!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Thật không?]

[Thu Thu thích ăn đường: Lừa cậu thì tớ có tiền à? Không phải trước đó cậu luôn yêu thích một ngôi sao nam à, cái dạng người bề ngoài nhìn cấm dục nhưng yêu nghiệt như ACE Ninh Tiết Sơ kia, nếu ở nơi này mà cậu còn tìm không ra một người như thế, tớ đây sẽ kính cậu một ly ha ha ha.]

Thiên Chi nhìn màn hình điện thoại, đột nhiên có hơi động tâm.

Nhìn xem, chỉ nhìn mà thôi, không uống rượu, có lẽ không phạm pháp đâu nhỉ?

Trước kia cô chưa bao giờ đến đó.

Nhưng bạn học đã mời mình như thế, hơn nữa vừa mới hoàn thành xong cuộc thi chung kết, có một loạt lý do để cùng nhau tụ tập ăn mừng một bữa, điều này làm lòng Thiên Chi bắt đầu bị dao động.

“Em xem cái gì mà trông vui vẻ vậy?”

Ngay từ ban đầu Tống Kỳ Thâm đã phát hiện ra Thiên Chi thất thần.

Cô gái nhỏ ăn không được mấy miếng, chỉ lo nhìn điện thoại, một lúc thì nhú mày, một lúc lại mỉm cười giống như đứa ngốc.

Nghĩ về chuyện này, anh lật bàn tay trái lại, gõ nhẹ trên mặt bàn hai cái.

Âm thanh không nặng không nhẹ vang lên hai lần, đã thành công đem suy nghĩ của Thiên Chi từ trong cuộc nói chuyện phiếm kia quay trở về hiện thực.

“Em đang nói chuyện phiếm với bạn cùng phòng, hình như cô ấy không có

ý định quay về khách sạn, vẫn còn ở bên ngoài chơi đùa điên cuồng.”

Tuy rằng đang nói chuyện, nhưng Thiên Chi vẫn luôn cúi đầu nhìn điện thoại.

Tống Kỳ Thâm nhướn mày, sau đó anh thấp giọng nói, “Vậy em hãy nói em cũng đang ở bên ngoài chơi đùa điên cuồng đi.”

“Dạ?” Thiên Chi nghi hoặc, ngược mắt nhìn về phía anh.

Đôi mắt cô gái nhỏ sáng lấp lánh, giống như những ngôi sao.

Tựa như đang hướng dẫn từng bước, Tống Kỳ Thâm không nhanh không chậm lên tiếng, “Đêm nay ở lại với anh được không?”

Đúng lúc này, điện thoại ” Tin tin” vang lên hai tiếng.

Là tin nhắn WeChat, Đường Thu Thu gấp đến mức không chờ được lập tức gửi định vị qua cho cô.

Thiên Chi nhìn điện thoại, lại nhìn Tống Kỳ Thâm đang ngồi phía đối diện.

Nói thật lòng.

Quả thực cô có hơi dao động, hơn nữa sự dao động này xuất phát từ trong đáy lòng, khi đặt lên bàn cân, nó có thiên hướng không phải nghiêng về phía Tống Kỳ Thâm, mà nghiêng về phía đi quán Bar hơn.

Lúc còn ở tại Nam Uyển, bọn họ gặp mặt nhau không nhiều cũng không ít, nhưng vẫn luôn ở cùng một chỗ với nhau cả ngày lẫn đêm.

Suy nghĩ thế, Thiên Chi chậm rãi lên tiếng, “Tối nay em vẫn muốn ở cùng phòng với bạn học....”

Tống Kỳ Thâm cho rằng da mặt cô mỏng, anh không cưỡng cầu nữa, dù sao cô vẫn còn ở chung với bạn học, thực sự anh không nên đòi hỏi quá

nhiều.

“Được rồi, đợi lúc nữa em hãy quay về phòng.”

Sau khi anh đồng ý, thuận tiện lại nói thêm một câu, “Chờ trở về thành phố Ngân, anh sẽ dẫn em đi đến gặp đám người của Lâm Diễm Chi.”

Trước kia anh đã từng nói muốn tụ tập với nhau một bữa, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Ý tứ lần này của Tống Kỳ Thâm, chính là muốn đem Thiên Chi bước vào vòng tròn bạn bè thân thiết của anh.

Từ trước đến nay Thiên Chi chỉ có một mình, đối với các anh trai quen biết từ nhỏ ấy, quả thực cũng không quá thân thiết.

Hơn nữa khoảng cách càng ngày càng xa, ngoại trừ những ngày lễ hay buổi tiệc của các gia đình ra, hầu như bọn họ không gặp mặt nhau.

Nghe Tống Kỳ Thâm nói như vậy, Thiên Chi không có ý kiến gì, không hiểu quá rõ, nhưng cũng hiểu đôi chút. Tuy rằng không biết quá nhiều, còn tốt hơn hoàn toàn không biết gì về nó cả.

“Vâng ạ, đến lúc đó có những ai?”

Cô gật đầu, xem như đồng ý, đầu ngón tay lại tiếp tục lướt trên màn hình điện thoại, rồi sau đó nhắn tin hẹn thời gian gửi cho Đường Thu Thu trong WeChat.

“Chu Duẫn Hành, còn có Tiền Lập nữa.”

“Vâng.” Thiên Chi nghe xong, theo sau ngẩng đầu lên, “Hết rồi à? Không còn ai nữa sao?”

“Nếu không thì sao.” Tống Kỳ Thâm dựa lưng vào thành ghế ngồi, đôi mắt rũ xuống, mang theo chút ý tứ không rõ ràng, tựa như đang ám chỉ, cô còn

muốn có ai nữa.

Ánh mắt anh thoáng nhìn về phía này, tùy ý chơi đùa với cái nút áo, dường như còn cường điệu nói, “Dù sao cũng không có Lâm Thanh Lai.”

??

Thiên Chi: “.....”

Cho nên, vì sao anh lại lôi Lâm Thanh Lai vào đây?!

—————//—-//—————

* Tác giả có lời muốn nói:

Tổng khổng tước: Tôi tự biết, nhưng tôi không muốn nói ra.

Đầu trục: Cậu nhóc đáng thương, nhưng mà tôi chỉ muốn nói, tôi muốn cho thêm một chút nước tương cho cậu, không ngờ rằng lại khiến cậu phải ăn dấm chua (mỉm cười.)

* Editor: Anh có thù với anh Thanh Lai hả!!!

Chương 43: Tiểu vương tử ở quán bar

Edit: Tiểu Màn Thâu

Ánh mắt của cô gái nhỏ cứ như vậy hướng thẳng thắp về phía này, mang theo sự dò xét, dường như đang suy nghĩ câu nói cuối cùng mà anh vừa mới nói.

Nhưng Tổng Kỳ Thâm là ai nào.

Là người vừa nhậm chức tổng giám đốc của Tổng thị, cho dù ở nước ngoài hay trong nước, hoặc trong cuộc hội nghị bão táp, anh không bao giờ thay đổi sắc mặt, trong mắt luôn mang theo ý cười, không có người nào có thể làm lung lay ý chí của anh. Phải mang bao nhiêu lớp mặt nạ để mê hoặc lòng người, chỉ có anh mới là người hiểu rõ nhất.

Cũng giống như hiện giờ, anh để Thiên Chi tùy ý dò xét mình, anh không hề có nửa điểm mất tự nhiên, thậm chí là bối rối khi tâm tư bị nhìn thấu.

“Anh ơi.”

“Hử?” Tổng Kỳ Thâm ăn không bao nhiêu đã buông đũa, mắt thấy Thiên Chi gọi mình như vậy, anh hơi rở mắt phát ra âm thanh gọi cảm tử trong khoang mũi, hướng về phía Thiên Chi.

Thiên Chi khuấy chén súp trứng, “Anh và anh Thanh Lai, có hiềm khích gì với nhau sao?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

Thực ra không có hiềm khích gì cả, nhưng cũng không tính là thân quen

lắm.

Bởi vì từ nhỏ Lâm Thanh Lai gặp không ít khó khăn, bề ngoài thì ôn hoà trầm lặng, nhưng thực chất bên trong lại rất kiên cường, biết tự lập và tự mình cố gắng, hoàn toàn không giống với phong cách của Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm thoạt nhìn bề ngoài gió mát trăng thanh, từ nhỏ đã có tính tình đại thiếu gia, còn được chúng tinh phủng nguyệt* mà lớn lên, thời điểm bộc lộ tài năng, cũng giống như thanh kiếm rút khỏi vỏ, kinh tài tuyệt diễm*.

(*Chúng tinh phủng nguyệt: là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó, vô cùng tôn kính họ. Nguồn GG.)

(*Kinh tài tuyệt diễm: đẹp đến mức khiến người ta kinh sợ.)

Khi còn bé hai người cố gắng không gây hiềm khích với nhau, càng không có ý định thân thiết với nhau.

Ngoài mặt Tống Kỳ Thâm không biểu hiện ra, nhưng anh vẫn biết rõ Lâm Thanh Lai thực sự không muốn giao tiếp với đám người của bọn họ, Tống Kỳ Thâm cũng không phải là dạng người hiền lành gì, cứ như vậy, khi càng trưởng thành càng ít lui tới, mỗi lần gặp mặt chỉ gật đầu chào hỏi xã giao.

Thiên Chi nhỏ hơn bọn họ năm đến sáu tuổi, làm sao cô có thể biết được cái vòng tròn loanh quanh này, anh chỉ nói, “Thấy em thường xuyên nhắc đến anh ta quá nhỉ.”

Trong trí nhớ của cô, lúc nào Tống Kỳ Thâm làm việc gì đều luôn nghĩ đến Lâm Thanh Lai đầu tiên.

Nhưng nếu bỏ qua loại suy nghĩ hoang đường nực cười này, thì chỉ có một giả thuyết duy nhất chính là bọn họ có hiềm khích với nhau mà thôi.

Thiên Chi cho rằng, có thể hai người bọn họ đã cá cược gì đó, mà Tống Kỳ

Thâm lại là người thua.

Hoặc là trên thương trường khi giao dịch với nhau, hai người xảy ra tranh chấp, Tống Kỳ Thâm nằm ở thế bất lợi.

Thiên Chi không tài nào nghĩ ra được những trường hợp khác, đối với hai người này mà nói, sức tưởng tượng của cô cũng có giới hạn.

“Thường xuyên nhắc đến lắm nha.” Tống Kỳ Thâm chợt mỉm cười, đôi mắt đào hoa cong lên, giọng điệu ngả ngớn, “Sao nào, không phải đã từng quen biết với nhau à?”

Anh chỉ nói hai câu đơn giản, sau đó nhẹ nhàng hỏi ra một câu nghi vấn.

Không hiểu vì sao Thiên Chi lại ghen lời, cảm thấy giống như là.

Cô đang nghĩ Tống Kỳ Thâm là một người nhỏ nhen vậy? Nếu thực sự từng có quen biết với nhau, vậy anh cũng không cần phải biểu hiện rõ ràng như thế.

“Cũng đúng há.”

Thiên Chi không còn rối rắm quá nhiều với cái đề tài này nữa, cô chỉ thuần túy là tâm huyết dâng trào mới hỏi một câu mà thôi.

Sau khi dùng bữa xong, Tống Kỳ Thâm lôi kéo cô ngồi vào sofa xem TV.

Tuy anh thực sự không bận, nhưng hai người dường như không có chuyện gì để nói với nhau cả

Đối với việc không có gì để nói, nó cũng liên quan đến phương diện hứng thú nữa.

Có đôi khi điểm yêu thích của hai người, không nằm trên cùng một trục hoành.

Cũng giống như bây giờ, trên TV đang phát sóng chương trình kinh tế tài chính mà cô không có hứng thú để xem chúng.

Mà cô, một tay giữ chặt điện thoại, tay còn lại gắt gao nắm lấy tay áo của Tống Kỳ Thâm, yên lặng mân mê.

Kể từ khi Thiên Chi cơm nước xong xuôi, lòng dạ cứ để đâu đâu, tập trung tinh thần hoàn toàn vào cái điện thoại.

Tống Kỳ Thâm đã nhận ra, nhưng anh hết lần này đến lần khác không lên tiếng hỏi.

Ôm cây đờn thỏ, cần phải có đủ kiên nhẫn.

Quả nhiên chờ đến lúc chương trình kinh tế tài chính chuyển sang một tin tức khác, cuối cùng Thiên Chi không nhin được nữa.

Bàn tay nhỏ không tiếp tục mân mê nút áo của anh, lập tức dời tay đi chỗ khác.

Rồi sau đó cẩn thận từng li từng tí, còn mang theo một chút lực đạo, hơi dùng sức mà néo néo.

Lúc này Tống Kỳ Thâm mới nghiêng mặt qua, cúi đầu rũ mắt nhìn cô.

Bên tai vẫn vang vọng tiếng nói trong trẻo của người dẫn chương trình, trước mắt lại là cô gái nhỏ cứ nhìn mình không chớp mắt.

Cửa sổ thủy tinh trong suốt ở khắp bốn phía đều được mở ra, nghênh đón một cảnh đêm mơ hồ.

Sâu thăm, tối tăm.

Một luồng gió lạnh xuyên qua khe hở nhỏ, hoà với nhiệt độ ấm áp bên trong phòng, tạo một cảm giác vô cùng thoải mái.

Tống Kỳ Thâm dường như bị thứ gì đó mê hoặc, anh hơi cúi đầu, tiến đến gần chóp mũi nhỏ nhắn trắng nõn của cô, nhẹ nhàng cắn một cái.

Như chuồn chuồn lướt gió.

Thiên Chi cảm nhận nơi chóp mũi của mình hơi đau, nơi bị cắn như kết nối với trái tim, tựa như đang ngâm mình trong hủ dứa chua.

Phòng lên rồi co rút lại, cứ lặp đi lặp như vậy.

Cô cảm thấy loại cảm giác này có chút khó chịu, theo sau cô vội dùng đầu ngón tay xoa xoa.

“Làm sao vậy?” Tống Kỳ Thâm nhìn cô như thế, cũng nhạy cảm phát hiện ra, đoán chừng là cô đang cảm thấy buồn chán.

Cho nên anh lại một lần nữa lên tiếng ——

“Có phải cảm thấy nhàm chán đúng không, hay để anh đổi kênh khác cho em nha?”

Tống Kỳ Thâm nói xong, chuẩn bị tìm kênh có chiều heo con Bội Kỳ cho cô.

Nhưng động tác của anh vừa mới làm được một nửa, đã bị lời nói của Thiên Chi đánh gãy.

“Không phải vì buồn chán, mà là em muốn rời đi.” Thiên Chi nhỏ giọng áp úng.

Cô cảm thấy chột dạ khi phải nói thẳng với Tống Kỳ Thâm như vậy.

Cho dù chột dạ cũng phải cố gắng chịu đựng.

“Muốn trở về phòng à?”

Anh từ trên ghế sofa đứng dậy, sóng lưng thẳng tắp, rũ mắt nhìn cô.

Thiên Chi bắt đầu đùa nghịch với đầu ngón tay của mình, cố gắng hết sức để không phải đối mặt với anh, gật đầu như già tử.

“Thực ra hiện giờ cũng không tính là quá trễ, buổi tối anh muốn đi gặp một người bạn cũ, em có muốn đi cùng không?” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, thốt ra lời mời.

“Không đi được.” Thiên Chi dứt khoát từ chối, dường như không mang theo bất kì sự cân nhắc nào.

Tống Kỳ Thâm đi gặp bạn cũ, đa phần sẽ nói đến công việc và phương diện làm ăn, cô không nên đi theo để tham gia náo nhiệt là tốt nhất.

Tống Kỳ Thâm dường như có thể nhìn thấu nội tâm của Thiên Chi, sau đó anh lại nói thêm một câu, “Chỉ là đi gặp bạn cũ, không nói đến chuyện công việc.”

Ý tứ này chính là, anh muốn dẫn cô ra ngoài chơi, cô không cần phải lo lắng đến việc anh chỉ toàn nói về công việc.

Mặc dù là như vậy, nhưng Thiên Chi cũng không nghĩ ngợi thêm mà lập tức từ chối, “Không đi đâu, một mình anh đi đi.”

Cô trả lời quá nhanh, chờ đến khi bầu không khí ngưng đọng vài giây, cô mới hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Chao ôi?

Tống Kỳ Thâm nhấp môi, thời điểm từ trên cao nhìn thẳng xuống cô, còn mang theo một loại khí thế cao ngạo bẩm sinh.

Hiện giờ anh không lên tiếng, chỉ là ánh mắt cứ gắt gao khoá trụ cô, bên trong đôi mắt cực kì bình tĩnh.

Nhưng điều này không đủ làm Thiên Chi sợ hãi, hai người đã sớm gần bó

với nhau, huống chi Thiên Chi đối với tính tình thường ngày của anh vẫn có thể tìm hiểu ra một chút tư vị.

Cô cũng đứng lên, tiến về phía trước hai bước muốn túm lấy tay anh.

Tổng Kỳ Thâm tránh đi.

Thiên Chi lại tiếp tục cầm lấy tay anh.

Tổng Kỳ Thâm vẫn không để cô bắt được tay mình.

Thiên Chi có hơi tức giận, nếu đổi lại là thời điểm khi cô vừa mới quen biết anh, cô tuyệt đối sẽ không làm phiền anh, cũng không bao giờ bám riết không buông như vậy.

Nhưng hiện giờ đã khác lúc ban đầu, cô đã sớm bỏ đi bản tính rụt rè và bình tĩnh trước kia, cô lại một lần nữa nắm lấy tay áo của Tổng Kỳ Thâm, chỉ quan tâm ý nghĩ của mình, theo sau cô hung hăng lắc tay anh trong không trung hai cái, lắc lư xong, giống như đang muốn đuổi người, lại nói, “Em phải đi rồi.”

Dứt lời, cô lập tức cầm điện thoại lên, chuẩn bị đi về phía cửa phòng, còn chưa đi được hai bước, cổ tay đã bị nắm chặt, ngay sau đó có một sức lực lớn kéo lại, cô trực tiếp ngã trở về.

Sống lưng dán sát vào khung cửa sổ thủy tinh, tấm thủy tinh giống như được phủ một lớp băng lạnh lẽo, nhiệt độ truyền qua lớp vải mỏng, mang theo khí lạnh.

Trước mắt cô chính là hình ảnh Tổng Kỳ Thâm nặng nề cúi người xuống.

Toàn bộ hơi thở ấm áp của anh đều phả đến đây.

Đôi môi Thiên Chi bị ngậm chặt, ngay sau đó khớp hàm bị cạy mở ra.

Tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên, bởi vì sống lưng bị dán vào tấm thủy

tinh lạnh lẽo không tự chủ được lại run lên, hai cánh tay bị đôi bàn tay gồng xiềng của Tổng Kỳ Thâm nắm chặt, gắt gao đặt trên đỉnh đầu.

Anh ngăn cản mọi hành động muốn trốn thoát của cô.

*

Thời điểm Thiên Chi tìm được vị trí của quán Bar kia, so với thời gian hẹn với Đường Thu Thu, đã trễ hơn nửa tiếng.

Quán Bar Kim Đỉnh này ở thành phố Ngân cũng có, nhưng so ngành công nghiệp giải trí rộng lớn của thành phố Z này, rõ ràng ở đây vẫn náo nhiệt hơn.

Giới nhà giàu ở thành phố Ngân luôn là hiện sơn bất lộ thủy*, thêm vào đó không có nhân tố của ngành công nghiệp giải trí, đồng thời bọn họ muốn tránh tay mắt của giới truyền thông, trên thực tế bọn họ rất ít khi xuất hiện ở bên ngoài.

(*Hiện sơn bất lộ thủy: che giấu tài năng của mình, thể hiện mình là người khiêm tốn, hay còn được gọi là chân nhân bất lộ tướng. Nguồn Baidu.)

Thành phố Z thì ngược lại, có một số minh tinh rất thích đặt phòng bao tổ chức tiệc tùng.

Ngoài ra cũng không thiếu các đại gia kinh doanh và ông trùm giải trí đến nơi đây tìm con mồi, đây đều là những quy tắc bất thành văn trong cái vòng tròn này.

Nhưng ngoại trừ tầng trên với những ghé lô thần bí, tầng một là quầy rượu, được thiết kế theo kiểu không gian mở.

Quán Bar hoa lệ ồn ào náo nhiệt cùng ngợp trong vàng son, tại tầng một của Kim Đỉnh thể hiện rất rõ ràng, vô cùng sôi động.

Thiên Chi nhìn theo hướng tay của Lâm Tuân, cô lập tức phát hiện Đường

Thu Thu đang đứng đưa lưng về phía mình, cười đến mức bả vai cũng run lên, còn được vây quanh bởi hai chị gái da trắng xinh đẹp.

“Thu Thu bị làm sao vậy?”

“Vừa rồi tớ có khuyên cậu ấy, nhưng cậu ấy không nghe, cho nên đã uống một chút rượu.” Sắc mặt của Lâm Tuân không được tốt lắm, giọng điệu so với ngày thường mà nói, càng lộ vẻ cứng rắn.

Nhưng trong lúc nói chuyện với Thiên Chi, cậu ta cố gắng thả chậm âm điệu.

“Không lẽ uống say rồi à?” Âm nhạc trên sàn nhảy dường như vang lên đến tận mây xanh, lọt vào lỗ tai, Thiên Chi thoáng nâng cao giọng.

“Chưa say.” Lâm Tuân đưa ánh mắt mê mụi nhìn về phía chị gái xinh đẹp Đường Thu Thu, chẳng qua là cô ấy đang vui đến mức quên cả trời đất mà thôi.

Thiên Chi nhìn theo ánh mắt của Lâm Tuân, đột nhiên có hơi ngượng ngùng.

Cậu ta ngồi cô đơn ở phía cuối ghế sofa, trước mặt còn bày một ly rượu trắng.

Mục đích mà cô và Đường Thu Thu đi đến đây, tuyệt đối không phải vì uống rượu.

Nhưng cuối cùng vì sao hai người lại đến đây.....

Cũng chỉ có thể tự hỏi chính bản thân các cô mà thôi.

Chẳng qua là....Không phải nói là có trai đẹp ở đây à?

Thiên Chi ngồi bên cạnh Đường Thu Thu, dùng sức lắc lắc, lúc này đối phương mới có phản ứng lại.

Hai chị gái xinh đẹp nhìn thấy có người quen của cô nhóc này đến, rất biết thức thời mà tránh ra, trong tay cầm ly rượu, thướt tha lả lướt nhích người sang một bên.

Đường Thu Thu toét miệng cười, cực kì giống chú chim cú nhỏ uống say.

Khuôn mặt bánh bao bị hấp có hơi hồng hồng.

Sau khi nhìn thấy Thiên Chi, cô ấy lên tiếng hỏi.

“Sao cậu lại đến trễ như vậy?!”

Thiên Chi háng giọng một cái nói, “.....Cũng không trễ lắm mà.”

Chỉ nửa tiếng thôi, không thể giải thích mà cô cũng không muốn nói rõ.

Lần thứ hai nhìn Thiên Chi, Đường Thu Thu lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

“Này —— Chi Chi môi của cậu bị làm sao vậy, rách môi à?”

Thiên Chi vội nhỏ giọng trả lời, “Không....Không phải.”

Điểm này không phải là điểm mấu chốt, Thiên Chi nhìn hai chị gái kia đã ngồi ra xa, nhưng trên thực tế bọn họ đang giúp các cô che chắn ánh mắt của Lâm Tuân, cô lén lút kê sát vào tai Đường Thu Thu, “Nói ở đây có trai đẹp mà, vì sao cậu lại ngồi cùng hai chị gái xinh đẹp vậy?”

Thiên Chi không đề cập đến thì còn tốt, nhắc đến Đường Thu Thu lập tức nổi giận.

“Còn có thể trách ai được đây!” Đường Thu Thu nói xong như muốn nhảy dựng lên.

Nhưng cô ấy vừa mới rống lên, liền nhìn thấy Lâm Tuân ngồi cách đó không xa đang lạnh nhạt liếc mắt nhìn về phía này, cô ấy nhất thời ỉu xìu, giống

như một cây cải thìa.

Theo sau, cô ấy hạ giọng, mách lẻo với Thiên Chi.

“Còn như thế nào nữa...Thực ra thì hai người đàn ông đẹp trai như vậy, còn có thể gọi cậu là chị gái, miệng vô cùng ngọt ngào.” Tuy Đường Thu Thu nói như thế, thậm chí còn rất nghẹn ngào, “Các chị gái có xinh đẹp đến đâu, so với những anh trai đẹp, tớ không có hứng thú để trêu chọc bọn họ.”

Đường Thu Thu thở dài, muốn nói lại thôi.

“Thế này là thế nào?” Thiên Chi nhìn sắc mặt Đường Thu Thu nhăn như trái khổ qua, vẻ mặt đầy đau khổ, còn ở trước mặt cô vẫy vẫy tay, “Tại sao ngay cả một cái bóng dáng cũng không có?”

Ánh mắt của Đường Thu Thu trở nên phức tạp, đợi Thiên Chi hỏi xong, rồi sau đó cô ấy ghé vào tai Thiên Chi tức giận bất bình nói.

“Cậu không biết đâu, lớp trưởng nói hai người đàn ông kia có ý đồ không đứng đắn với cậu ta, còn động tay động chân nữa, vì vậy lập tức đổi cho tớ hai chị gái này.”

“Nhưng mà!! Nhưng mà!!! Ngồi xa nhau như vậy, hai người đàn ông kia còn ngồi cách xa cậu ta như thế! Tớ thực sự không có nhìn thấy bọn họ quấy rối gì cậu ta cả. Hơn nữa người là tiểu thịt tươi, không phải là vượn tay dài!!! Làm sao có thể chạm vào người cậu ta, tớ coi như đã phát hiện ra một chuyện, hoá ra lớp trưởng cũng biết nói mê sảng.”

Chợt nghe Đường Thu Thu nhắc đến ba chữ “Vượn tay dài”, Thiên Chi còn cho rằng cô ấy đang ám chỉ mình.

Nhưng chỉ hoảng hốt trong chốc lát, cô đã hiểu rõ mọi chuyện, “Có lẽ lớp trưởng vì lo lắng cho sự an toàn của cậu.”

“Đúng rồi, dù sao cậu cũng đã đến đây, chúng ta vẫn có thể tiếp tục thực hiện mục tiêu này, cùng nhau ngắm trai đẹp, không có gì mà không an toàn

cả.”

Đường Thu Thu nói xong, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó.

“Chi Chi, vừa rồi tớ đã nhầm trúng hai vị kia, có một người thuộc kiểu người mà cậu thích yêu đó, còn bảo là tiểu vương tử của quán Bar Kim Đỉnh này! Kẻ trộm đẹp trai!”

Thiên Chi dùng ánh mắt thông cảm và chờ mong nhìn qua, “Chỉ nói chuyện thôi, không uống rượu được không?”

“Được chứ.” Đường Thu Thu đẩy vai cô, “Cậu đến thương lượng với lớp trưởng đi, bảo rằng hai chị gái này nhường lại cho cậu ta, sau đó nói là chúng ta không có yêu cầu gì nhiều cả, chỉ muốn đi tìm hai tiểu thịt tươi tâm sự chút thôi.”

“Sao cậu không nói đi kêu tớ làm gì!” Khi ở trước mặt lớp trưởng, quả thực Thiên Chi không dám làm càn.

Đường Thu Thu lòng đầy đau khổ lau nước mắt, “Không phải khi này tớ đã nói rồi sao, không có tác dụng gì cả. Tớ hối hận rồi, biết sớm như vậy không lôi kéo cậu ta đến đây làm gì!”

“Hay là hai chúng ta cùng nhau đi hỏi thử nhé.” Thiên Chi suy nghĩ, “Nhưng cậu không được nói là nhường hai chị gái kia cho cậu ấy.”

“Tại sao?”

“Tính tình của lớp trưởng thuộc dạng...” Thiên Chi yên lặng bắn một cái ánh mắt “Cậu hiểu mà” cho Đường Thu Thu.

Đường Thu Thu mở to mắt rồi chớp mắt một cái, “Tớ hiểu rồi.”

*

Tổng Kỳ Thâm đến thành phố Z vì bàn bạc chuyện làm ăn, trong mấy ngày

qua anh luôn được người khác mời tham dự các buổi tiệc xã giao.

Nhưng anh đều từ chối hết.

Lúc trước từ chối là vì anh quá bận rộn, không có thời gian rảnh, hơn nữa anh còn phải dành thời cho Thiên Chi.

Chỉ là Thiên Chi có bao nhiêu thời gian rảnh đều dành cho bạn cùng phòng, còn muốn đợi bạn cùng phòng quay trở về, vì thế anh đã chiều theo ý cô.

Dù sao cô gái nhỏ vẫn còn đang học đại học, cũng nên xử lý tốt các mối quan hệ xung quanh mình, hơn hết chính là hưởng thụ cuộc sống đại học một chút.

Đêm nay đặt ghế lô ở Kim Đỉnh, là bà con xa của Tống Kỳ Thâm, Tống Đình.

Đối phương không làm việc ở Tống thị, mà đi theo đám người bên tập đoàn Thẩm thị cùng nhau gây dựng sự nghiệp.

Nói đến vị điều hành tập đoàn Thẩm thị trong truyền thuyết này, quả thực rất có duyên phận với Tống Kỳ Thâm.

Trước kia hai người đều du học ở nước ngoài, còn là bạn học cùng trường.

Trên phương diện làm ăn có qua lại không lấy làm lạ, lần tụ họp này, vị kia của Thẩm thị cũng đến.

Bởi vì buổi tối không có việc gì làm, Tống Kỳ Thâm lập tức đi đến đây.

Tống Đình đặt ghế lô, ở trên tầng.

Khi Tống Kỳ Thâm đang ở tầng một, chuẩn bị bước lên cầu thang, khoé mắt dư quang nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Rồi sau đó, anh chợt dừng chân ngay tại chỗ.

—————-//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Bảo bối ngọc: 1551 bị ông xã bắt quả tang QAQ.

Tổng tổng: Chuẩn bị làm bánh nhân thịt.

Chương 44: Phải phạt em như thế nào đây

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Từ chỗ bậc thang nhìn ra xa, toàn bộ cảnh tượng ở tầng một của Kim Đỉnh hiện ra.

Trong bóng tối mờ ảo, chùm ánh sáng nhàn nhạt chiếu đến chỗ đám đông đang tụ tập ở nơi đó.

Ở Kim Đỉnh, cách bày trí giống như các quán bar thông thường khác. Có quầy bar, sàn nhảy và dàn âm thanh, còn có các ghế sofa mềm được đặt riêng biệt ——

Nói như vậy, nơi đó là khu chuyên dành cho việc tán tỉnh nhau.

Tổng Kỳ Thâm vừa mới thoáng nhìn qua chỗ đó.

Chỗ ghế dài thiết kế dạng bán nguyệt, nhưng không thể nghe thấy rõ người bên trong đang nói chuyện gì, vốn dĩ chỗ này cách âm cũng không tốt lắm, bởi vì ngồi ở bên trong có thể vừa uống rượu vừa quan sát cảnh vui đùa âm ỉ, thậm chí nhìn thấy được khách vãng lai ở bên ngoài.

Tất cả các loại âm thanh đều có, hoà cùng tiếng nhạc sôi động, hoàn toàn đối lập với bầu không khí yên tĩnh thanh nhã tại ghế lô ở tầng trên.

Đứng ở nơi xa, hay người ta đứng ở chỗ cao, đều có thể chứng kiến toàn bộ cảnh tượng mọi người vui vẻ hoà mình trong âm nhạc hip-hop sôi động ở dưới tầng một.

Với vị trí như vậy, dựa theo góc độ của cách bày trí ở nơi đây, trông rất đơn

giản.

Nghiêm túc mà nói, thực ra không có góc khuất nào có vẻ vô cùng bí mật.

Đương nhiên chỉ cần một cái liếc mắt đã nhìn thấy hết tất cả.

Nếu ở nơi đây, giả dụ kẻ nào thoáng nhìn thấy đã vừa ý ai đó, họ có thể cười mở và dè dặt, hoặc họ có thể cố gắng móc nối với nhau ngay tại chỗ, mọi thứ đều không có gì để nói.

Trên ghế lô mềm mại đặt gần cuối hành lang, có một cô gái đang nép mình ở đó, di chuyển tầm mắt ra xa một chút sẽ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Cả người nghiêng về phía sau, dựa lên ghế sofa, cánh tay buông lỏng, cả người mềm nhũn tựa như không xương, đầu nghiêng qua một bên, nhìn ra được đôi mắt đang khép hờ, tất nhiên trạng thái không mấy tỉnh táo.

Ban đầu, khi Tống Kỳ Thâm dừng bước chân, chẳng qua là cảm thấy vận mệnh chú định, trong lòng chợt có một linh cảm, mách bảo anh nhìn về hướng đó.

Nhưng không ngờ rằng, khi anh tập trung nhìn sang, trong lòng đột nhiên xuất hiện, bốn chữ to tướng “Không thể tin được.”

Tuy đã từng gặp qua rất nhiều tình huống và những trường hợp quan trọng, nhưng trong giờ phút này Tống Kỳ Thâm đứng hình ngay tại chỗ, tầm khoảng hơn mười mấy giây.

Cứ sốc ban đầu cũng giới hạn trong phạm vi này, không phải là một việc không tài nào chấp nhận được.

Ở trong mắt anh, Thiên Chi luôn là một cô gái thông minh xinh đẹp, tính tình cực kì nhu thuận, còn là một cô nhóc hiểu chuyện.

Thậm chí có đôi khi, có hơi ngốc nghếch.

Không chỉ như thế, từ nhỏ đến lớn Thiên Chi, luôn tạo cho Tống Kỳ Thâm một ấn tượng như vậy.

Ngay cả khi trong đêm tân hôn đầu tiên của hai người, cô chỉ yên lặng ôm lấy anh, vòng eo thon gọn của cô, dường như chỉ trong một giây tiếp theo sẽ bị anh bóp nát.

Khi ấy anh đứng trước giường bệnh của ông nội Tống, vì sao trong trí nhớ của anh chỉ lựa chọn mỗi cô, điều này đã sớm bị gió cuốn bay, không còn nhớ rõ lắm. Nhưng đối với ấn tượng ban đầu về cô, tuy có chút mơ hồ, nhưng trên cơ bản nó chưa bao giờ thay đổi.

Tuy nhiên, vẫn có ngoại lệ ——

Một cô gái mảnh mai yếu đuối như vậy, từ sau khi kết hôn đã bộc lộ ra một khía cạnh mà trước nay cô chưa từng thể hiện ra.

Giống như chú mèo nhỏ, dám dùng móng vuốt nhỏ của mình để cào người khác.

Lại giống như một chú hổ con, có can đảm cáo mượn oai hùm.

Không phải vừa nhắc đến chú hổ con sao.

Hôm nay trước khi đi bảo là muốn quay trở về phòng, lại còn hung hăng lôi kéo tay áo của anh lắc mạnh hai cái.

Như vậy còn chưa đủ, nói là muốn về phòng ở cùng bạn học, nhưng kết quả lại lén lút đi đến quán bar.

Hơn thế nữa, còn chọn đúng vào ngày hôm nay.

Ngoài ra còn có hai người đàn ông ăn mặc sành điệu đang ngồi bên cạnh.

Cảm giác không thể tin tưởng trước đó đã biến mất, Tống Kỳ Thâm chỉ cảm

thấy trái tim mình co rút lại, rồi sau đó không hiểu vì sao, đột nhiên có một quả cầu lửa vô danh ập đến.

Thiên đột đến mức xuống họng muốn thở ra khói.

Cái cô nhóc này, sau khi trở về anh sẽ treo cô lên, còn phải đánh thật mạnh vào cái mông nhỏ của cô vài cái, tuyệt đối không nương tay.

Làm sao có thể không bớt lo lắng được chứ.

Hơn nữa thoát nhìn Thiên Chi, bộ dạng rõ ràng đã uống say rồi.

Nếu đêm nay anh không bắt gặp, với tình trạng của cô bây giờ, lỡ như bị người ta chú ý đến....

Chỉ suy nghĩ trong vài giây ngắn ngủi, Tống Kỳ Thâm không thể chịu đựng được nữa, anh dứt khoát bước xuống cầu thang, sau đó đôi chân dài nhấc lên, lập tức đi về phía bên kia.

Khi đi đến gần, anh mới phát hiện ra không chỉ có hai người con trai ngồi cạnh cô, còn có một cô gái khác sóng vai ngồi trên ghế sofa với cô, người nọ khó khăn nhắm mắt lại, trông như đang ngủ.

Không mấy lạ mặt, người này từng xuất hiện trong vòng bạn bè của Thiên Chi, có lẽ là bạn cùng phòng của cô.

Thân hình cao ráo của Tống Kỳ Thâm đứng chắn ở ghế lô, ngược sáng, bóng dáng cao lớn được kéo dài ra một chút.

Anh còn chưa lên tiếng, đã đón nhận ánh mắt đánh giá của hai tiểu thị tơi nổi tiếng ở Kim Đỉnh, bọn họ quan sát Tống Kỳ Thâm từ trên xuống dưới.

Sau khi tiểu thị tơi thứ nhất đánh giá xong, chậm rãi đứng lên, “Người mới à? Lớn lên trông cũng đẹp trai đấy.”

Bên này.

Tiểu thịt tươi số hai cũng đứng lên, nhìn Tống Kỳ Thâm nói, “Có phải đến thay ca đúng không, anh đến thật đúng lúc, anh thế chỗ tôi đi, giờ làm việc của tôi đã kết thúc.”

Dứt lời, hai người muốn rời đi, trong lúc lướt ngang qua Tống Kỳ Thâm, một người vỗ bả vai bên trái, người còn lại ấn ý vỗ bả vai bên phải.

“Hai chị gái đáng yêu này giao lại cho anh nha, kiểm chế một chút, nhớ phải ra sức lấy lòng người ta đấy.”

Cái người bị hiểu lầm không thể lên tiếng giải thích Tống Kỳ Thâm: “.....”

Nhìn dáng vẻ này, vì sao cứ giống như đang truyền thụ kinh nghiệm và giải thích sự nghi ngờ vậy.

Tống Kỳ Thâm nhú mày, nhưng hai tiểu thịt tươi kia không hề đặt anh ở trong lòng, sau khi giao phó xong một trước một sau đi ra ngoài, tiếng nói chuyện hoà lẫn với tiếng nhạc đinh tai nhức óc, “Dạo gần đây gout thẩm mỹ của quán bar này nâng cao nhỉ, còn chiêu mộ được một anh chàng đẹp trai như vậy, chẳng lẽ muốn vượt qua tôi à?”

“Ở nơi này còn có Ninh Tiết Sơ, cậu đừng buồn lo vô cớ như thế, người mới đến này, trông có vài nét giống cậu, thực ra hiện giờ cậu nên rút lui vào hậu trường đi, đừng làm một người tiếp rượu nữa.”

“Không làm, chẳng lẽ muốn tôi uống gió Tây Bắc à?”

“Vậy cậu cứ uống đi.”

“Trong giống tôi sao?”

“Nghiêm túc mà nói, không bàn đến phong cách, nhưng mà đôi mắt thực sự rất giống.”

“Nếu nói đến việc đôi mắt giống tôi, tôi đã thấy qua một trăm người như

vậy.”

Chờ đến khi hai người kia dần biến mất khỏi tầm mắt, cuộc trò chuyện của bọn họ từ từ bị tiếng nhạc lấn át.

Cho dù hiện giờ Thiên Chi đang khép hờ mắt như cũ, không có bất kì động tĩnh gì, nghiễm nhiên một bộ dạng mê man không thay đổi.

Tống Kỳ Thâm vừa định duỗi tay chạm vào Thiên Chi, đột nhiên trước mắt anh xuất hiện một cánh tay, ngăn cản động tác của anh.

“Vị tiên sinh này, đừng làm như vậy. Có việc gì thì nói chuyện đằng hoàng, đừng động tay động chân.”

Giọng nói lạnh lùng của Lâm Tuân vang lên, trong lúc nhìn đến Tống Kỳ Thâm còn có chút đề phòng.

Vừa rồi Đường Thu Thu ồn ào bảo khó chịu, cậu ta hành động nhanh như chớp, vội đi đến quầy bar lấy nước ấm, vừa mới trở về, cậu ta đã nhìn thấy trước mắt xuất hiện một bóng dáng, cho nên không thể không đề phòng.

Hơn nữa hai chàng trai vừa rồi, cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tống Kỳ Thâm hơi nâng mắt lên, trên gương mặt không có bất kì biểu cảm gì.

Rồi sau đó, anh đưa tay chạm vào Thiên Chi. Thời điểm sắp chạm vào cô, Lâm Tuân trực tiếp nghiêng người, tiến đến gần, tạo một khoảng cách giữa hai người.

Trong giọng nói của cậu ta mang theo chút nóng giận, “Vị tiên sinh này, xin anh hãy chú ý đến hành vi hiện giờ của mình, anh còn làm loạn như vậy. Quấy rối chúng tôi, thì tôi sẽ báo cảnh sát đó.”

“Chúng tôi?” Tống Kỳ Thâm không tức giận ngược lại còn bật cười, nhẹ nhàng xuy một tiếng.

Từ khi nào người chạy vặt cho “Khách hàng”, còn có thể so với người lãnh chứng hợp pháp là anh đây?

Tổng Kỳ Thâm móc điện thoại ra, mở khoá màn hình lên, rõ ràng đầu ngón tay còn chưa bấm được hai cái, một giọng nói nữ vang lên ——

“Anh ơi.”

Trong giọng nói dịu dàng có mang theo chút bàng hoàng.

Nhưng nhiều nhất, chính là làm nũng.

Lời nói này vừa thốt ra, cả hai người đàn ông đều đứng hình.

Không biết từ khi nào Thiên Chi đã tỉnh dậy, thoát nhìn vẫn còn chưa tỉnh táo lắm, nhưng so với Đường Thu Thu đang nằm bất tỉnh nhân sự ở một bên, ít nhiều gì cũng đã có nhận thức hơn.

Cô theo bản năng dang hai tay về phía Tổng Kỳ Thâm, thể hiện một bộ dạng muốn ôm.

Tổng Kỳ Thâm tiến đến, ôm cô gái nhỏ lên, dường như anh xem cô là một đồng bunn nhào mà ấn chặt vào trong lòng, “Anh đây.”

Vừa dứt lời, anh nhìn về phía Lâm Tuân.

“Tôi đưa cô ấy đi trước.”

“Không được.”

Lâm Tuân nhìn hai người, đôi môi mím chặt.

Trông dáng vẻ như không muốn để bọn họ rời đi.

Nhưng biểu hiện vừa rồi của Thiên Chi không phải là giả vờ.

Đó là sự ỷ lại theo bản năng.

Trong lúc vô thức, còn ở trong trạng thái không được tỉnh táo, mới là chân thật nhất.

Tổng Kỳ Thâm rũ mắt, một tay cầm chặt điện thoại bấm vào màn hình vài cái, theo sau anh đưa đến trước mặt Lâm Tuân.

Đồng tử của Lâm Tuân co rút lại, hiện giờ sự khiếp sợ so với trước kia, càng mãnh liệt hơn.

*

Tựa như đi bộ bốn ba vài trăm dặm, rồi sau đó lại giống như lênh đênh trên biển cả.

Về sau như mắc cạn trên bờ biển, trước đó cả thân thể đã bị nước biển gột rửa không bỏ sót nơi nào, còn bị đóng chặt, không thể cử động.

Thiên Chi ra sức lắc lắc đầu, khó khăn lắm mới nâng được mí mắt lên.

Nhưng đập vào mắt cô chính là toa xe rộng lớn, ghé dựa bằng da, cứ như thế mà xâm nhập vào trong đôi mắt cô ——

Một đôi chân dài ưu nhã bắt chéo vào nhau.

“Tớ đang ở đâu....” Thiên Chi mở đôi mắt khô khốc lên, dường như không còn sức lực để lên tiếng, cũng không tài nào hé miệng.

Cô lẩm bẩm một mình, tâm trí còn chưa kịp thoát ra từ trong giấc mộng.

Thiên Chi cho rằng mình vẫn còn đang nằm mơ.

“Chúng ta đang trên đường quay về thành phố Ngân.”

?

(Editor: trong raw tác giả ghi là thành phố Z, có lẽ tác giả có sự nhầm lẫn rồi! Cho nên mình đã tự sửa lại.)

Vốn dĩ Thiên Chi đang nằm nghiêng, bỗng nhiên âm thanh này vang lên bên tai, khoảng cách khá gần, nghe thế nào cũng cảm thấy quen thuộc vậy nhỉ.

Đây là ——

Nhưng mà trong trí nhớ chỉ dừng lại ở đoạn ký ức uống rượu, những chuyện về sau, bất luận như thế nào Thiên Chi cũng không tài nào xâu chuỗi được trạng thái bây giờ và trước đó vào nhau.

Cô không đợi đến lúc mình tỉnh táo hơn, đã lập tức muốn chống người ngồi dậy.

Trên người khoác một tấm chăn mỏng chuyên dụng dùng trong xe, lông xù xì, vô cùng mềm mại, ấm áp đến mức làm cả người thoải mái dễ chịu.

Tuy rằng vẫn chưa hồi phục tinh thần, nhưng Thiên Chi rất quen thuộc với nội thất bên trong chiếc xe này.

Đây là xe của Tống Kỳ Thâm.

Lời nói vừa lên đến miệng cô, cả người còn chưa ngồi thẳng dậy, đã bị hai cánh tay mạnh mẽ xuyên qua chỗ khuỷu chân, rồi sau đó thoáng dùng sức, cô cứ thế ngồi trên đùi của Tống Kỳ Thâm.

Hai người mặt đối mặt.

Kề sát vào nhau.

Phân nửa tấm chăn mềm trên người cô rơi xuống, một bên rũ trên đầu vai, bên còn lại trống không, phần eo lộ ra.

Nhiệt độ trong xe rất ấm áp, trên người cô chỉ mặc một cái áo len, áo khoác đã bị cởi ra.

Thiên Chi ôm lấy cổ anh, ánh mắt ngơ ngác.

Tống Kỳ Thâm nhú mày, không lộ ra cảm xúc gì cả.

“Hôm nay em uống rượu à?”

“Dạ?”

Hình ảnh ngồi trò chuyện với hai anh chàng trong quán bar dần dần hiện rõ lên.

Lúc ấy cô dường như được chào mời một số loại rượu trái cây, hơn nữa dưới sự khuyến khích của hai anh chàng kia, trông người ta thẳng thắn thành khẩn như vậy, còn trực tiếp nói rõ. Thiên Chi cảm lòng không được, cho nên cô đã cùng Đường Thu Thu uống thử một ít.

Nghe nói loại thức uống này ở Kim Đỉnh được pha chế dành riêng cho phái nữ.

Nhiều lắm, nhiều lắm nó cũng chỉ là nước ép trái cây, kết hợp với một ít rượu gạo mà thôi.

Sau khi suy nghĩ xong, Thiên Chi vô cùng tự tin.

“Em không có uống rượu, em uống... Loại thức uống kia cũng chỉ xem như là rượu trái cây thôi.”

Giọng nói của cô khá nghiêm túc, nhưng Tống Kỳ Thâm lại cố tình bắt bẻ

“Rượu trái cây không phải là rượu à? Đã được gọi ‘rượu’ chẳng lẽ còn là giả sao?”

Thiên Chi vùi đầu vào lòng anh, cọ qua cọ lại, giọng điệu buồn bã, “Tạm cho qua việc này được không.”

Bộ dạng đột nhiên cúi đầu này của cô, thực ra là có nguyên nhân.

Đó là vì cố gắng không muốn đối mặt với Tổng Kỳ Thâm.

Ủ rũ một lúc, Thiên Chi đột nhiên lên tiếng, “Khoan đã, vừa rồi anh nói chúng ta đang quay trở về thành phố Ngân?”

Tổng Kỳ Thâm không trả lời, đoán chừng là đang ngẫm thừa nhận.

Thiên Chi không vùi đầu nữa, cô trực tiếp ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh.

Chiếc xe đang chạy với tốc độ nhanh, cửa sổ xe cũng không thể nào che khuất đi ánh trăng sáng ngời.

“Nhưng bây giờ đã khuya rồi....Còn phải trở về thành phố Ngân sao?”

Rõ ràng ngày mai cô sẽ ngồi tàu cao tốc trở về, hành lý của cô vẫn để ở khách sạn, cô còn chưa thu dọn gì cả, thậm chí chưa nói lời chào tạm biệt với Đường Thu Thu và Lâm Tuân.

Hay là, chẳng lẽ cô đã ngủ quên đến tối ngày hôm sau rồi à?

Thiên Chi hoàn toàn ngơ ngác.

Tổng Kỳ Thâm im lặng liếc mắt nhìn cô trong chốc lát, cuối cùng anh cũng không chịu buông tha cho cô.

Tự mình gõ nhẹ vào cửa xe, dĩ nhiên là muốn quyết liệt nắm chặt trọng điểm ——

“Chuyện này không quan trọng. Hay là em nên giải thích một chút, vì sao

em lại chạy đến Kim Đỉnh đi?”

Tống Kỳ Thâm không nhanh không chậm lên tiếng, nhưng bàn tay đặt ở phần eo cô, chợt dùng sức, càng ngày càng siết chặt hơn.

“Còn dám nói với anh, em muốn trở về phòng ở cùng bạn của mình, hả?”

Tống Kỳ Thâm một mực dồn ép cô, anh quyết tâm không bỏ qua chuyện này.

Thời điểm anh cố tình đè nén khí thế của mình, trông vô cùng âm trầm, còn có hơi nguy hiểm, như thể đang dùng toàn bộ sức mạnh để chẻ tre, gần như muốn bùng ra khỏi mặt đất.

“Trợ lý Hạ đâu nhỉ.” Thiên Chi không còn giữ được bình tĩnh nữa, có lòng tốt nhắc nhở anh.

Nhưng ngay sau khi câu nói nhẹ nhàng này của cô vang lên, tấm vách ngăn giữa ghế trước và ghế sau chậm rãi được nâng lên.

Từ đó, hai phương trời ngăn cách.

Giọng nói lạnh như băng không mang theo bất kì cảm xúc nào của trợ lý Hạ từ ghế lái truyền đến ——

“Phu nhân, cứ xem như tôi không tồn tại.”

Thiên Chi: “.....”

Trong cổ họng của Thiên Chi dâng lên một tiếng nức nở, cái âm thanh này quả thực rất dạt dào cảm xúc.

Đó chính là cảm xúc đầy hối hận.

Không ngờ vẫn không thể thoát khỏi cái đề tài này ——

Có quỷ mới biết Tống Kỳ Thâm bị làm sao, gặp nhau bằng cách nào?

Trong trí nhớ mơ hồ của cô, chỉ nhớ được đến đoạn Tống Kỳ Thâm bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, không có gì hơn nữa.

“Vậy còn anh, vì sao anh lại có mặt ở đó?”

Tống Kỳ Thâm dường như đã bị cô chọc giận đến bật cười, “Dù sao mục đích anh đi đến đó không giống như em.”

Dứt lời, anh hình như vẫn chưa hả giận còn nói nhỏ bên tai cô, “Quay trở về rồi anh sẽ tính sổ với em.”

*

Trong lúc lái xe trở về thành phố Ngân, mất khá nhiều thời gian.

Trên đường đi Thiên Chi ngăn không được cơn buồn ngủ, cô lại ngủ thêm một lúc.

Trợ lý Hạ đưa hai người trở về đã có thể rút đi, nghe theo phân phó của Tống Kỳ Thâm, anh ta đi đến gara đổi một chiếc xe khác, sau đó lái xe quay về nhà.

Từ sau khi Thiên Chi bị Tống Kỳ Thâm đánh thức, cô đã hiểu rõ câu tính sổ trong miệng anh là gì rồi.

Kế tiếp chính là ba việc “Thăm dò”, “Chơi đùa”, “Tiêu hoá”, từ điển của Tống Khổng Tước lại thêm vào một nét in đậm mới, một từ ngữ mới ——

“Tính sổ.”

Ban đầu tính sổ trên sofa phòng khách tầng một, tiếp đến lại chuyển đến trong phòng tắm tầng hai.

Ngay sau đó Tống Kỳ Thâm còn muốn ngóc đầu trở lại, Thiên Chi dường

như đã dùng gần hết tất cả chiêu trò của hai mươi năm qua ra giả vờ khóc nức nở, mới làm mọi việc ổn định trở lại.

Nhưng nói thật, xé chiều đã làm bánh nhân thịt rồi mà.

Chỉ là buổi tối đi đến Kim Đỉnh vui chơi một chút, chưa bao giờ nghĩ đến việc bị Tống Kỳ Thâm bắt gặp.

Từ sau khi bị anh trực tiếp bắt trở về, tuy rằng cô cũng đã ném thử qua mùi vị tuyệt vời.

Cho dù thân thể làm bằng sắt đi nữa, cũng không thể chịu đựng nổi.

Thiên Chi bị anh tính sổ đến mức khoé mắt ửng hồng, trông như nụ hoa đào, mang theo chút quyến rũ.

Tống Kỳ Thâm ôm chặt lấy cô, “Về sau còn như thế nữa không?”

Không hề báo cáo, không được sự đồng ý, mà đã đi đến quán bar, còn lời nào để nói nữa sao?

Những người đi cùng cô đều là sinh viên, làm sao có ý thức đề phòng cao.

Tình cảnh hôm nay anh nhìn thấy, quả thực đã xác mình được điều này.

Thiên Chi nghe vậy chỉ gật đầu loạn xạ, ngay cả ngồi cô cũng không muốn ngồi, chẳng muốn suy nghĩ điều gì cả, hiện tại việc cô muốn làm duy nhất, chính là ngủ một giấc thật ngon.

“Anh đã đặt mua một thùng nước ép blueberry sản xuất ở Châu Âu cho em.” Tống Kỳ Thâm lau mồ hôi trên trán cô gái nhỏ, giọng điệu đột nhiên trở nên thật dịu dàng, “Anh để chúng trong tủ lạnh phòng bếp đây.”

?

Chao ôi.....

Thiên Chi lập tức lấy lại tinh thần, đôi mắt bắt đầu trở nên sáng ngời như ánh mặt trời ban mai.

Cho dù đã trải qua chuyện vừa rồi, cô dường như không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Hiện giờ vẻ mặt Tống Kỳ Thâm không còn lạnh lùng như trước đó.

Nói chuyện cũng dần có độ ấm hơn.

Nhưng lực chú ý của Thiên Chi đã bị nước ép blueberry hấp dẫn mất rồi.

Chẳng qua là không đợi cô kịp cười trộm mừng thầm, giọng nói réo rất trầm thấp của anh vang lên, truyền vào tai, “Nhưng mà Bảo Bối gốc của anh ơi, khen thưởng hay phê bình cũng có mức độ, và giới hạn của nó.”

“Dạ?” Thiên Chi không rõ ràng lắm, từ trong khoang mũi hừ nhẹ một tiếng.

“Hai cái này phải đi đôi với nhau, như vậy mới có điểm cân bằng.”

Tống Kỳ Thâm nói xong, còn nhẹ nhàng vượt qua xương quai xanh đẹp của cô, sau đó ấn vào.

“Điểm cân bằng....”

Thiên Chi hơi nâng giọng, suy tư một lúc, lặp đi lặp lại câu nói đó.

Theo sau cô khẽ gật đầu, quả thực không khó để lý giải.

“Nhưng hiện giờ, em đã phá vỡ thế cân bằng này rồi.”

Tống Kỳ Thâm không nhanh không chậm lên tiếng, giọng điệu có vẻ như đang thương lượng, lại không giống như thế.

Không đợi Thiên Chi trả lời, đầu ngón tay thon dài của anh nắm lấy cằm cô,

“Cho nên, bây giờ anh nên phạt em thế nào đây?”

—————-//—-//—————

* Tác giả có lời muốn nói:

Tổng khổng tước: Việc trừng phạt em như thế nào là một việc cần phải suy nghĩ thật cẩn thận.

Bảo bối ngọc: Em không chịu đâu! Mẹ ơi cứu con $\Sigma(^\circ \Delta^\circ |||)$

Chương 45: Đối với ai nhận nhạo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Trùng phạt....

Có thể trùng phạt cái gì chứ, Thiên Chi không tài nào nghĩ ra được.

Cô cảm thấy Tống Kỳ Thâm nói ra điều này thực quá rất vô lý, cô đã bị ăn sạch rồi lại còn phải bồi thường, vì sao phải chịu trùng phạt.

“Nhưng nước ép blueberry là do anh muốn mua mà.” Thiên Chi đột nhiên nói ra một câu.

Cô không có ý định bức bách anh nha.

Ở đâu ra cái ước định này, ở đâu ra điểm cân bằng gì đó hả, ngay cả việc trùng phạt, điều đó lại càng không thể.

Hơn nữa từ lúc anh quay trở về Nam Uyển đến giờ, anh vẫn luôn tính sổ với cô kia mà.

Tính đi tính lại..... Rốt cuộc anh còn muốn như thế nào nữa!

Tống Kỳ Thâm nghe thế chỉ nhướn mày, giọng nói trầm thấp của anh vang vọng bên tai, “Tại sao em lại có thể nói dối anh giống như một kẻ lừa đảo thế, còn gạt anh nói phải trở về phòng, kết quả là lén lút sau lưng anh đi đến hộp đêm là ai vậy ta?”

Đầu ngón tay rõ ràng của anh đang đặt trên phần cảm ướt đẫm mồ hôi của Thiên Chi, cảm giác nhớp nháp truyền đến, màn đêm tựa như phủ lên một tầng sương mù mờ ảo.

Ban đêm ở Nam Uyển, chỉ cần gió nổi lên, âm thanh xào xạc của lá cây xuyên qua ô cửa sổ truyền vào phòng.

Thiên Chi nhỏ giọng ngập ngừng nói một câu gì đó, Tống Kỳ Thâm không nghe rõ.

Anh bất động thanh sắc siết chặt cầm cô, không có quá nhiều cố kỵ, “Hơn nữa bảo em uống rượu trái cây em lập tức uống à? Cho dù là rượu trái cây, nó vẫn là rượu. Tuy rằng chỉ uống nước trái cây, cũng không loại trừ khả năng người khác có ý đồ lợi dụng nó.”

“Bọn em chỉ đến đó vui chơi thôi, ban đầu đã nói sẽ không uống rượu, chỉ trò chuyện....Còn có thể làm việc gì khác à?”

Vốn dĩ Thiên Chi dự định thuyết phục hai chàng trai kia chỉ nói chuyện phiếm, lời nói vừa lên đến miệng, không biết vì sao lại theo bản năng bỗng nhiên bẻ cua, “Sau đó, sau đó nhìn bọn họ mời gọi chào hàng như vậy, em thấy lớp trưởng cũng ở đây, cho nên mới uống chút xíu.”

Nhưng hai cô gái đều không thắng lại tửu lượng, từ trước đến nay bọn họ rất ít khi lui tới quán bar, vì thế chỉ với một ít rượu, cả hai người đã không thể cầm cự được nữa.

Hơn nữa ở trong trí nhớ của Thiên Chi, chính các cô “Mặt dày mày dạn” năn nỉ Lâm Tuân một lúc, gần nửa ngày đối phương mới đồng ý, sau đó cậu ta ngồi ở một bên trông chừng bọn cô.

Đây chính là nguyên nhân mà các cô buông lỏng như vậy.

“Lớp trưởng của bọn em? Trong lúc anh đến đó căn bản cậu ta không có mặt ở đây.” Tống Kỳ Thâm rũ mắt, lên tiếng.

Thiên Chi còn muốn phản bác, đại khái nói rằng Lâm Tuân cũng có nhu cầu đi WC chứ, không rời đi lâu lắm, nhưng sau khi suy nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn từ bỏ.

Dù sao cô cũng đã làm ra loại chuyện chẳng khác gì “Vượt rào” rồi, hơn nữa còn làm ra việc từ trước đến giờ bản thân mình chưa bao giờ thử qua đó gọi là “Ly kinh phản đạo*”, tiện thể cô còn làm một việc có nguy cơ cao chính là che giấu Tống Kỳ Thâm, nhưng khó khăn lắm mới bước được vài bước, đã nhận lấy thất bại ê chề.

(*Ly kinh phản đạo: không tuân thủ theo khuôn phép. Đồng nghĩa với câu đại nghịch bất đạo. Nguồn Baidu.)

Chẳng qua là lời nói của Tống Kỳ Thâm cũng có đạo lý, mặc kệ như thế nào, tóm lại phải cẩn thận một chút.

Đoán chừng do một loạt sự việc bày ra cùng một chỗ, cho nên Tống Kỳ Thâm mới không chịu bỏ qua.

“Biết lỗi chưa?”

“.....”

“.....Dạ.”

Thiên Chi rũ mắt, sau đó nâng tay lên sờ cái mũi nhỏ của mình, quyết định nhận lỗi.

Cô cũng đã biết sai mà sửa rồi!

Tống Kỳ Thâm thấy Thiên Chi không lên tiếng phản bác nữa, trông cô hơi buồn bực, tiếp theo lại nói, “Muốn đi cũng được, nhưng phải thông báo với anh, anh sẽ dẫn em đi.”

Thiên Chi hàm hồ lên tiếng, nhích người ra khỏi tấm ga giường ướt đẫm một

mảng, cô chỉ muốn tìm một vị trí thoải mái sạch sẽ nằm xuống.

“Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng, lập tức kéo cô trở về.

Thiên Chi nhẹ gật đầu, một cái rồi lại một cái, sau đó thở dài một hơi, cuối cùng cô cũng có thể đi ngủ rồi.

Nhưng cô thực sự rất tò mò, bôn ba lâu như vậy, Tống Kỳ Thâm còn có thể nói nhiều đến thế à, anh không biết mệt hả.

Thiên Chi cho rằng cái đề tài sắp đến hồi kết thúc, bỗng nhiên tiếng nói của Tống Kỳ Thâm vang lên sau óc cô ——

“Cho nên, em có thể giải thích một chút về hai người đàn ông kia là tình huống gì không?”

?

Thiên Chi:.....

Vì thế trong một đêm này, bất luận trước đó Thiên Chi may mắn như thế nào, dù có cảm thấy bản thân mình may mắn khi tránh được một kiếp nạn, cô cho rằng đã vượt qua được sự “Trùng phạt” kia, vào giờ phút này, tất cả đều bị lật đổ.

Tất nhiên không phải dùng cách làm bánh nhân thịt. Không biết Tống Kỳ Thâm lấy được cái thắt lưng trước đó đã cởi ra ở đâu, buộc vào cổ tay cô, rồi sau đó nâng người cô lên, tiếp đến là nâng tay, hung hăng đánh vào mông nhỏ của cô một cái.

Không có một chút nhượng bộ, không có một chút chút dịu dàng nào.

Ước chừng càng không có cảm giác đau lòng, quả thực ý nghĩa đã thể hiện rõ trên mặt chữ, đó chính là dạy dỗ và trừng phạt.

Cho dù trước đó Thiên Chi bình tĩnh và tỉnh táo như thế nào, cuối cùng cô vẫn bị người khác bóp nhẹ nơi chóp mũi, sau đó trong lúc thút tha thút thít, ngủ thiếp đi.

*

Đêm hôm đó, Thiên Chi lại nằm mơ.

Trong giấc mơ cô chính là một chú thỏ trắng mềm mại đáng yêu, đang mãi mê hái nấm trong rừng, bắt gặp lão sói xám, theo lý thuyết nhiều năm qua loài thỏ và loài sói nước sông không phạm nước giếng, không bao giờ quấy rầy cuộc sống của đối phương, nhưng không biết đối phương coi trọng điểm nào của cô, luôn một mực đuổi theo cô không tha.

Cô sợ đến mức một đường kinh hoàng chạy thực mạng, cũng may thỏ con chạy trốn rất nhanh. Chẳng qua là, trên đường chạy trốn những cây nấm vừa hái được rơi ra không ít.

Thỏ trắng Thiên nhìn trong rổ chỉ còn vài cây nấm, khóc vô cùng thương tâm và khổ sở.

Nhưng vẫn không tránh thoát khỏi vận mệnh bị bắt trở về, thậm chí lão sói xám còn phá vỡ ước định trước kia của tộc trưởng, đem treo cô lên.

Sau đó lão sói xám cười đến mức vẻ mặt phơ phới, “Lông thỏ này trông rất đẹp, nếu nhổ hết lông ở phần mông thỏ, còn có thể đem đi nhuộm màu khác nha.”

Thỏ trắng Thiên sợ đến mức gần như muốn ợ hơi, nhưng đến lúc nhặt được phần lông của mình, suy nghĩ vẫn bị thu hồi.

Tại sao lại muốn nhuộm lông của cô?

Lão sói xám xoay người lại, gương mặt cũng lộ ra, là gương mặt mà cô vô cùng quen thuộc.

Giọng điệu của Tống sói xám âm trầm, “Đúng lúc có thể làm cái đuôi của Khổng Tước.”

Dứt lời, trong tay anh cầm một thứ dài giống như roi mây, không có ý tốt đi về phía cô.

Bốp——

Cảnh trong mơ xoay chuyển, xoay trở về hiện thực.

Thiên Chi mở mắt lên, đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh.

Ánh mắt nhìn về một nơi, chính là chùm đèn thủy tinh treo trên trần phòng, tuy rằng không có sáng đèn, nhưng dưới tia nắng chiếu vào, rực rỡ loé sáng.

Tất cả rèm cửa đều được vén lên, đã là ban ngày.

Cô nằm nường một lúc, ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà.

Đại khái ký ức đêm qua khắc quá sâu, ngay cả trong giấc mơ của Thiên Chi, cũng toàn là Tống Kỳ Thâm.

Hơn nữa nội dung câu chuyện rõ ràng giống y như việc phát sinh ngày hôm qua, cực kỳ ăn khớp.

Thiên Chi nhớ đến giấc mơ vừa rồi nghĩ thôi vẫn còn sợ, không ngờ mình lại có thể nằm mơ như vậy, cảm thấy thực buồn cười.

Nhưng ban ngày nghĩ gì, thì ban đêm sẽ mơ thấy cái đó.

Tống Kỳ Thâm thực là quá đáng! Cô từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác đối xử như vậy, ngay cả ba Thiên mẹ Thiên, cho dù cô có làm sai điều gì cũng không đánh cô thế này, càng không cần kể đến việc từ nhỏ cô luôn được ông bà cưng chiều.

Thiên Chi đưa tay thăm dò vị trí bên cạnh trống không, quả nhiên không có người.

Không biết Tổng Kỳ Thâm đã ra ngoài chạy bộ hay là đi làm việc gì nữa, trước sau anh vẫn luôn dậy sớm như vậy.

Cô chỉ chớp mắt một cái, nhất thời đã cảm thấy nơi nào đó và những chỗ khác không giống nhau, cực kì đau đớn và bủn rủn.

Cuối cùng lan rộng khắp cơ thể, e rằng muốn duỗi cái lưng mỗi nhừ cũng không thể.

Nói đến việc này.

Thực ra hôm qua trong lúc chìm vào giấc ngủ, vì tránh động đến chỗ đau, cô phải nằm sấp để ngủ.

Là nằm sấp đó!!!

Đồ cái nhà tư bản cực kì độc ác Tổng Kỳ Thâm.

[Click để xem ảnh](#)

Thiên Chi lại nhớ đến tình cảnh trong giấc mơ, cảm thấy hơi đau đầu, cái con Khổng Tước này, ngay cả ở trong giấc mơ cũng không có ý định buông tha cho cô.

Cô trở mình cầm lấy cái điện thoại không ngừng reo tí tí ở trên tủ đầu giường, rồi sau đó trực tiếp mở màn hình, xem xét.

Trong điện thoại đều là tin nhắn thoại của Đường Thu Thu, một dọc kéo dài, tin này nối tiếp tin khác.

Thực đúng lúc cô không muốn đánh chữ, dứt khoát bấm vào tin nhắn đầu tiên, sau đó khép hờ mắt, bắt đầu lắng nghe.

Đường Thu Thu nói rất gấp gáp ——

“Chi Chi! Vì sao suốt cả buổi sáng tớ không nhìn thấy bóng dáng cậu đâu vậy!”

“Lớp trưởng nói với tớ muốn tớ giúp cậu thu dọn hành lý mang trở về ký túc xá, cậu giỏi thực đấy trong cái hành lý này chẳng thiếu thứ gì, nếu cậu còn cất đồ ở đâu nữa, hãy nói cho tớ biết một tiếng, để tớ thu dọn giúp cậu, không thể bỏ sót thứ gì ở lại đây được!”

“A tớ đau đầu quá, cổ họng cứ như vừa nuốt dao vậy, buổi sáng lúc tớ thức dậy phát hiện bản thân ngủ trên thảm lông trong phòng khách sạn, cổ như sắp gãy ra!”

“Lớp trưởng nói cậu có việc gấp, người nhà của cậu đã đưa cậu trở về nhà trước, cậu có việc gấp gì vậy? Có quan trọng lắm không??”

Ngày hôm qua cụ thể Tống Kỳ Thâm đến đó lúc nào cô không rõ lắm, nhưng trạng thái của cô và Đường Thu Thu không khác gì nhau.

Hiện giờ nhìn cái phản ứng này, đoán chừng lúc Tống Kỳ Thâm đến cô ấy đã ở trong tình trạng bất tỉnh nhân sự.

Thiên Chi biết Đường Thu Thu đang rất sốt ruột, còn lo lắng cho cô, vì vậy cô bấm vào phần thu giọng nói gửi qua ——

“Tớ vừa thức dậy, mới nhìn thấy tin nhắn cậu gửi đến.”

“Ừ, cậu đừng quá lo lắng.”

“Cứ.....Xem như là người nhà đi.”

“Tớ vẫn ổn, không phải hôm nay là cuối tuần sao, buổi tối tớ sẽ trở về trường, về phần hành lý phải vất vả cho cậu rồi, nhớ xoa bóp phần cổ bị đau của cậu nhé.”

Thiên Chi nói xong, đột nhiên phát hiện ra một việc.

Ngày hôm qua Tống Kỳ Thâm vô cùng khác thường, biểu hiện cực kì không thành thực.

Chẳng lẽ anh vì chuyện cô đã lừa gạt anh, trong lúc tức giận, trực tiếp xách cô quay trở về thành phố Ngân, còn muốn trừng phạt cô.

Nhưng bởi vì như vậy, nếu muốn giải quyết tốt mọi hậu quả sau đó, thì sẽ phải làm phiền đến người khác.

Nhìn theo phương diện này mà nói, bản thân anh cũng phải chịu sự trừng phạt chứ!

Dựa vào cái gì! Chỉ có một mình cô!!

Anh có thất lưng, cô thì không có, cô dùng dây thun không được sao.

Đoán chừng Đường Thu Thu cảm thấy nhần tin thoại thật phiền phức, nhìn thấy cuối cùng Thiên Chi cũng đã trả lời, cô ấy trực tiếp gọi điện thoại.

Đường Thu Thu: “Tại sao cậu lại thức dậy muộn như vậy? Tớ còn cho rằng cậu đi vội vàng như thế, lại được người nhà đến đón, hẳn là gặp chuyện quan trọng lắm.”

Thiên Chi: “Quản trời quản đất cậu còn muốn quản luôn cả việc khi nào người ta rời giường à, các cậu đã trở về thành phố Ngân chưa?”

Đường Thu Thu cười ha ha hai tiếng: “Được rồi, bọn tớ đang ở trạm tàu cao tốc, lập tức trở về ngay đây.”

Cô ấy dừng hai giây, “Nói đến chuyện này, tớ cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cậu có biết sắc mặt của Lâm Tuân lạnh như thế nào không, tối qua tớ cảm thấy đầu mình giống như bị đập vào đầu ấy, tớ vừa mới hỏi cậu ta, cậu ta sống chết không chịu nói, tớ bắt đầu nghi ngờ, có phải sau khi cậu ta đưa tớ trở về phòng, nhân cơ hội đó đập tớ một cái không.”

Thiên Chi nghe đến đây sững sốt vài giây, “.....Lớp trưởng đập cậu hả?”

“Tớ chỉ nghỉ ngơi thôi, hơn nữa sáng nay trong lúc tớ từ tắm tắm sàn nhà bò dậy, tớ kéo cái chăn mềm trên mặt mình xuống, cảm thấy hơi đau.”

“Ngày hôm qua lớp trưởng không có uống rượu, cậu ấy chịu đưa cậu trở về là may rồi.” Thiên Chi dừng một chút, cảm thấy thực buồn cười, “Hiện giờ cảm giác của cậu đối với lớp trưởng chính là oán niệm sâu sắc à.”

Trước đó thì thái rắm cầu vồng bay đầy trời, hiện giờ lại là oán niệm tích tụ, tất cả oán giận lớn nhỏ tựa như đang bay vào trong cái sọt.

Thiên Chi nằm nường trong chăn chốc lát, đã không còn buồn ngủ nữa, cô dứt khoát ngồi dậy, đem cuộc trò chuyện mở sang loa ngoài, “Cậu nói tiếp đi, tớ đang nghe đây, ta chuẩn bị rời giường.”

Cô nói xong, lập tức ném điện thoại lên giường, sau đó đứng dậy đi về phía phòng cất quần áo.

Trên mặt đất còn vương vãi quần áo chưa kịp thu dọn, đều là quần áo ngày hôm qua, cho dù mặc lên người, đoán chừng cũng không thể mặc ra ngoài được nữa.

Trước đây lúc cô thức dậy, Tống Kỳ Thâm sẽ thu dọn sạch sẽ, hôm nay có lẽ anh đã quên mất việc này. Thiên Chi nhặt toàn bộ quần áo lên, sau đó cuộn thành một đống, chờ chút nữa sẽ mang xuống lầu.

Phòng cất quần áo thông với phòng ngủ chính, đi đến đó không tính là quá xa, vừa bắt loa ngoài điện thoại lên, bốn phía đều là âm thanh.

“Thôi nào, tớ không nhắc đến chuyện của Lâm Tuân nữa. Nhưng mà Chi Chi à, tớ cảm thấy ngày hôm qua chơi chưa đủ, trò chuyện chẳng bao nhiêu, lần sau chúng ta đi tiếp nhé? Không nhất định phải đến hai địa điểm này, tớ nghe nói thành phố Ngân còn một điểm nữa, chúng ta có thể đổi khẩu vị!”

Thiên Chi nhớ đến sự trừng phạt của người nào đó, mơ hồ có hơi run rẩy, “Tớ không dám đâu, tớ phải báo cáo rồi mới đi được, ngày hôm qua tớ thiếu chút nữa là bị mắng chết đó.”

“À à, tớ nhớ rồi, cậu đây là phải xử lý bên trái, thân cận bên phải, có gông xiềng hạn chế, vậy người nhà hôm qua của cậu chính là vị kia à?”

Thiên Chi lưu loát thay quần áo, nâng cao giọng trả lời, “Đúng vậy.”

“Ha ha ha vị ấy cũng quản quá nghiêm rồi đó, chỉ nhìn thôi mà, có phạm pháp đâu! Nhưng cậu nói thật đi, đêm qua trông thấy kiểu người mà cậu thích, có phải đã làm cho cậu tâm xuân nhộn nhạo!!!”

Theo quan điểm của Đường Thu Thu, đối với những cuộc hẹn hò mù quáng vân vân mây mây gì đó, còn không bằng để tự mình đi gặp mặt rồi lựa chọn vẫn tốt hơn. Rõ ràng Thiên Chi là một tiểu tiên nữ có điều kiện tốt như vậy, hoàn toàn có thể tìm tình yêu đích thật của mình, vui vẻ sống hết quãng đời còn lại.

Nhưng cô ấy chỉ nghĩ thế thôi, cũng không có ý định can thiệp vào lựa chọn của Thiên Chi.

Giống như hiện giờ, cô ấy chỉ hỏi một chút, giống như đang đuổi bắt các vì sao, dò hỏi cảm nhận của Thiên Chi.

Trong lúc Đường Thu Thu nói ra lời nói này, đúng lúc Thiên Chi vừa từ trong phòng cất quần áo bước ra.

Sau đó cô vừa nâng mắt lên, phát hiện trước giường xuất hiện một bóng dáng cao ráo.

Điện thoại đặt trên mép giường cách anh rất gần, Tống Kỳ Thâm nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Chi, lập tức nghiêng người liếc mắt nhìn cô một cái.

Chỉ với một ánh mắt hơi hột quen thuộc, làm cho Thiên Chi phải dừng bước.

Thiên Chi chưa có một giây phút nào cảm thấy như vậy, rằng điện thoại của cô lại có tính năng tốt như thế. Âm thanh từ micrô thoại lại có thể vang dội đến thế, âm thanh giống như từ bên trong chuyển ra bên ngoài.

Đường như vang vọng đến tận mây xanh.

Cô ghen ngào không thể thốt nên lời, Đường Thu Thu cố tình bám riết đề tài ấy không buông, tiếp tục hỏi, “Thế nào thế nào, có phải đúng như vậy không!!”

Tổng Kỳ Thâm nhân cơ hội này, chậm rãi nói với đầu dây bên kia, “Chi Chi đối với ai tâm xuân nhộn nhạo thế?”

.....

Đường Thu Thu ở đầu dây bên kia:???!!!

Chương 46: Dear DD

Edit: Tiểu Màn Thâu

Yên tĩnh.

Sự yên lặng chết chóc dường như cái lồng lớn đánh úp xuống nơi đây.

Bầu không khí xấu hổ lan toả cả căn phòng ngủ, vẫn là Thiên Chi phản ứng trước tiên, nhanh chân tiến đến, lướt qua người Tống Kỳ Thâm, cầm lấy điện thoại đang đặt ở một bên lên, rồi sau đó cái gì cũng không nói, trực tiếp tắt cuộc trò chuyện.

Tống Kỳ Thâm vốn để thuận tiện cho việc nói chuyện, nên hơi cúi người xuống, giờ phút này thấy dáng vẻ hoảng loạn của Thiên Chi, anh đứng thẳng người dậy, lui về sau mấy bước, thẳng lưng lên, đứng yên một chỗ.

Người đàn ông ấy khoanh tay, lười biếng dựa vào khung cửa ngay bên cạnh, mặt mày buông lỏng, đuôi mắt nhướng lên, cứ như thế mà liếc nhìn cô, khoé miệng lộ ra đường cong rất nhỏ.

Dáng vẻ này tựa như đang nói, để xem em còn có thể làm ra bộ dạng gì

“.....Vừa rồi anh không nghe thấy gì chứ?” Thiên Chi cầm điện thoại, đón lấy ánh mắt của anh.

Tống Kỳ Thâm nhú mày nhìn qua đây, không lên tiếng.

Nhìn anh như vậy, Thiên Chi nhất thời câm nín.

Cô đột nhiên nhớ đến, câu nói vừa rồi của Tống Kỳ Thâm, việc này hoàn

toàn đã chứng mình, anh thực sự đã nghe thấy chuyện gì đó.

“.....”

“VẬY ANH.....ĐÃ NGHE THẤY NHỮNG GÌ?”

Thiên Chi thay đổi cách nói, tiếp tục hỏi anh.

“Em nói xem?” Tống Kỳ Thâm chậm rì rì lên tiếng, đem vấn đề vút trở về.

Thiên Chi nâng ngón tay lên, tiện thể lướt lướt màn hình điện thoại của mình, không phải là giải thích, đơn thuần chỉ là trần thuật câu chuyện, trở lại như cũ mà thôi, “Lần này anh đừng có cắt câu lấy nghĩa* nữa nha. Em không biết anh nghe được bao nhiêu, nhưng những chuyện trước đó em đã giải thích rõ ràng rồi.”

(*Cắt câu lấy nghĩa: lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý của mình. Nguồn Baidu.)

Cuối cùng, cô hắng giọng nói: “Em không có nhận nhạo với người nào cả.”

Tự tin nói ra những lời như vậy, chính là vì không muốn.

Phải tiếp nhận thêm sự trừng phạt nào nữa, Thiên Chi hết sức cẩn thận và xử lý một cách nghiêm túc.

Nói đi cũng phải nói lại.

May mắn là Thiên Chi không có thời gian trả lời câu hỏi cao trào cuối cùng của Đường Thu Thu, cho dù có trả lời, cô cũng không sợ.

Kiểu nhận nhạo này, còn có thể là cái gì.

Cô tự nhận từ đó cho đến nay, quả thực cô chưa bao giờ có khoảnh khắc nào tâm xuân nhận nhạo cả.

Nhưng tim đập nhanh, hơi thở trở nên rối loạn, ngược lại những việc đó thường xuyên xuất hiện.

Loại cảm giác tiết ra này, nó tái tạo hoàn hảo một số yếu tố của con người được gọi là sự hưng phấn.

Có lẽ sự hưng phấn ấy xen lẫn rất nhiều thứ, có thể là mới lạ, có thể là nghi hoặc, cũng có thể là thăm dò tâm tư.

Nhưng hoàn toàn xa tít với cái gọi là nhộn nhạo kia.

Với Cảm giác như vậy, Thiên Chi vẫn còn sáng suốt nhận ra được.

Như thế còn chưa đủ, Thiên Chi dường như nhớ lại một chuyện, theo sau nâng cao giọng ——

“Dù sao không phải kiểu rung động, chính là như vậy.”

“Hử?”

“Hiện giờ thì không có, nhưng trước đó thì sao?”

Cuối cùng Tống Kỳ Thâm cũng chịu lên tiếng.

“Hiện giờ không có, tại sao anh lại đề cập đến trước đó, tất nhiên càng không có rồi.” Thiên Chi nhìn anh nói, lắc lắc đầu ngón tay trở của mình, nhẹ nhàng lắc một cái, giọng điệu dần dần buông lỏng.

Cô thả lỏng cơ thể, nhưng vừa nâng đầu lên, đúng lúc bắt gặp đôi con ngươi đen nhánh của Tống Kỳ Thâm.

Sắc mặt anh dường như không buông lỏng lắm, ngược lại còn có hơi kỳ quái, ánh mắt khi nhìn đến cô mang theo sự tìm tòi nghiên cứu cùng hứng thú.

Trên thực tế, Tống Kỳ Thâm không cho cô có cơ hội tiếp tục quan sát, “Thu

thập xong nhớ phải đi xuống lầu đấy, sau khi dùng bữa xong anh sẽ đưa em về trường.”

“Đi sớm vậy sao?” Tuy trước đó Thiên Chi có nói phải quay về Kinh Đại, nhưng thời gian hiện giờ sớm hơn so với lúc trước.

Tổng Kỳ Thâm đứng thẳng người, đôi chân dài nhấc lên tiến về phía trước, trong ánh sáng nhàn nhạt, anh đi đến cầu thang xoắn ốc, còn quay đầu lại nhấc nhở cô.

“Đi sớm như vậy là vì anh bận một số việc, hôm này anh nhất định phải đi đến công ty xử lý một chuyến.”

“Vâng ạ.”

Thiên Chi lưu loát mà dứt khoát trả lời, rồi sau đó tập trung tinh thần vào cuộc trò chuyện bị cắt ngang vừa rồi với Đường Thu Thu, không ngờ cục diện lại trở nên như vậy, bất luận Tổng Kỳ Thâm có nói cái gì, cô đều đáp lại theo bản năng, chưa từng nghĩ đến việc qua mặt anh.

Bóng dáng Tổng Kỳ Thâm yên lặng đứng ở chỗ cầu thang rất lâu, cũng không ban phát ánh mắt “Dư thừa” cho người ta, thậm chí là “Quan tâm” nhìn thoáng qua.

Đồng thời trong lòng anh hơi cảm khái, lúc này anh thực sự rõ ràng cảm nhận được, cái gì mới đúng là phong thủy luân chuyển.

Chờ đến khi bóng dáng anh hoàn toàn biến mất dưới bậc cầu thang, Thiên Chi mới thu hồi tầm mắt.

Cô vội vàng mở màn hình điện thoại lên, bấm vào khung chat của Đường Thu Thu, quả nhiên đối phương đã chuẩn bị hết mọi thứ cho việc khua chiêng múa trống, tin nhắn không ngừng được gửi đến, tràn ngập hết màn hình ——

[Thu Thu thích ăn đường: Tớ đi đập đầu đây, là cậu cúp điện thoại à? Được

rồi, tớ biết cậu cũng vì muốn tốt cho tớ, ừ, đúng, nhất định không sai chính là như vậy, đừng lo lắng, tớ không khóc đâu.]

[Thu Thu thích ăn đường: A a a a cậu không bị hiểu lầm chứ! Là vị kia nhà cậu đúng không! Vị kia nhà cậu! Vị kia nhà cậu trong truyền thuyết.]

[Thu Thu thích ăn đường: Trời đất ơi, giọng nói thật dễ nghe! Nổ tung mắt thôi! Trước đó tớ còn ôm thái độ khinh thường anh ta nhưng hiện giờ tớ —— Rút lại! Biến!!]

[Thu Thu thích ăn đường: Giọng nói này so với những người kể chuyện trên mạng phải gọi là cực phẩm, cậu nói xem khi hai người yêu nhau sẽ như thế nào nhỉ, có bao nhiêu chết đi sống lại đây.]

(*Editor: Yêu nhau ở đây muốn nói đến khi làm tình đó. Câu của Đường Thu Thu là vỗ hai bàn tay vào nhau, mà vỗ hai bàn tay sẽ phát ra tiếng gì, các bạn tự hiểu nhé!! Xin lỗi em còn ngây thơ lắm.)

Thiên Chi càng kéo xuống dưới càng cảm thấy con người này nói chuyện không còn biết giữ ý tứ gì nữa, cái gì mà chết đi sống lại hả!

Đường Thu Thu đã thoát ra khỏi cú sốc và sự hoài nghi trước đó, trực tiếp gia nhập vào hàng ngũ ôm ấp thả rắm cầu vòng, thậm chí có khả năng sắp đem hai người bọn họ trở thành CP mà cô ấy hâm mộ.

(*CP: là cặp đôi.)

Tổng Kỳ Thâm chỉ nói có một câu, xuất hiện chưa đến mười giây, nhưng lại hoàn toàn đổi lấy được lời khen ngợi không ngừng của Đường Thu Thu.

Chờ đến sau này, khi gặp mặt, e rằng không chỉ quỳ xuống đơn giản như vậy đâu.

Thiên Chi vô cùng hoài nghi Đường Thu Thu sẽ đứng tại chỗ khóc lóc thảm thiết.

[Thu Thu thích ăn đường: Còn rung động cái gì nữa! Về sau chỉ cần cậu biểu hiện ra bên ngoài một tí xíu khuynh hướng liên quan đến vấn đề đó, tớ sẽ lập tức đánh vào cái đầu chó của cậu!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên:.....]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cậu có lương tâm không hả! Còn dám nói tớ à, tớ thấy đầu chó bị đánh phải là cậu mới đúng.]

[Thu Thu thích ăn đường: Kết hôn nhớ là phải mời tớ đấy, không nhiều lời, tớ đã đặt trước rồi đó, nếu kết hôn không mời tớ, tớ sẽ lập tức đến nơi tổ chức hôn lễ của cậu ca hát nhảy múa một trận, làm cho ra trò đó!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ồ, vậy tớ sẽ quay phim lại.]

Thiên Chi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, chợt nở nụ cười. Nhìn thế nào cũng cảm thấy Đường Thu Thu giống như một kẻ ngốc.

Rõ ràng cô ấy đã bị người kia lừa gạt rồi.

*

Hôm nay bếp trưởng Trương cũng ở Nam Uyển.

Thời điểm Thiên Chi đi xuống lầu, ông ta đã nấu xong một bàn thức ăn hoàn chỉnh, đang đứng ở huyền quan chào tạm biệt Tống Kỳ Thâm.

Đối phương cũng nhìn đến cô, nhiệt tình vẫy tay.

Sau khi người nọ đi rồi, lúc này Thiên Chi mới chậm chạp đi về phía tủ lạnh.

Khoảng khắc mở tủ ra, đôi mắt cô sáng ngời.

Ở hai bên rãnh trái phải của hai cánh cửa tủ lạnh, đều chất đầy chai nước ép blueberry nhỏ, những chai thủy tinh được giấu sau vách ngăn trong suốt, chúng được xếp thành một hàng gọn gàng ngăn nắp, trông thật đáng yêu.

Tống Kỳ Thâm đang ngồi ở bàn ăn chờ cô, Thiên Chi không trì hoãn quá nhiều thời gian, sau khi lấy một chai ra khỏi ngăn tủ lạnh còn chưa đủ, cô chậm rãi lùi về sau.

Xoắn xuýt cả nửa ngày, cô thuận tay lấy thêm một chai nữa cho Tống Kỳ Thâm.

Bình thường anh rất ít khi ăn đồ ngọt, nhưng dường như.....Cũng không mấy bài xích đúng không?

Trên mặt bàn ăn đá hoa cương bóng loáng, không có một vết trầy xước, khi chai thủy tinh được đặt lên bàn, phát ra một âm thanh rõ ràng và trong trẻo.

Tống Kỳ Thâm nghe thấy tiếng động ngược mắt lên, “Làm gì vậy?”

“Mời anh uống đó.” Đôi mắt Thiên Chi sáng ngời như ánh trăng, vào lúc này, mắt hạnh chớp chớp, mang theo chút chờ mong.

Dứt lời, cô đem nước ép blueberry đẩy về phía Tống Kỳ Thâm.

“Mời?”

Thực ra trong tình huống này, nếu là trước kia Tống Kỳ Thâm không cần nghĩ ngợi quá nhiều, khẳng định sẽ từ chối.

Nhưng khi lời nói vừa lên đến miệng, đột nhiên lại bị mất kẹt.

Tống Kỳ Thâm bắt lấy chai nước mà Thiên Chi đưa đến, cầm trong tay ước lượng, tiếp đến lại cân nhắc.

Ngay sau đó, ánh mắt anh sáng như đuốc thoáng nhìn qua nhãn hiệu in trên thân chai nước ép blueberry trong tay mình, rồi nhìn thẳng về phía Thiên Chi.

Thiên Chi không tài nào hiểu được trong đầu Tống Kỳ Thâm đang suy nghĩ đến việc gì, từ sau khi cô đưa nó cho anh, cô lập tức bắt đầu lo dùng bữa của mình.

Thật khó khăn lắm mới ngồi xuống cùng nhau dùng một bữa cơm, bởi vì trận nháo loạn hồ đồ sáng nay, hai người dường như cực kì quý trọng khoảng thời gian này, không trò chuyện bao nhiêu, cho dù có nói cũng chỉ nói một số việc nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi mà thôi.

Trong lúc dùng bữa, không biết Thiên Chi đã nhìn thấy cái gì, ánh mặt khẽ di chuyển.

“Anh ơi, anh có biết dòng chữ Dear DD khắc trên thân chai có nghĩa là gì không?”

Hình như là thương hiệu của loại nước ép blueberry này.

Thiên Chi nói xong, tò mò nâng tay lên, đặt trên thân chai gầy gầy.

Một điều quá hiển nhiên, cái nhãn hiệu này được khắc trực tiếp lên thân chai thuỷ tinh, không thể cào ra, cũng không thể tách rời.

Nói tóm lại, trong quá trình in ấn, mọi việc đều được làm rất cẩn thận.

Nhưng tung hoành trong giới nước ép blueberry lâu như vậy, Thiên Chi chưa từng nhìn thấy qua nhãn hiệu này.

Ngay cả khi, chúng được viết bằng các ngôn ngữ ít người biết tựa như tiếng Pháp, hầu hết các tên gọi đều có nguồn gốc từ Châu Âu, một số người không hiểu ý nghĩa cũng là chuyện bình thường.

Tống Kỳ Thâm đưa chai nước ép blueberry vừa rồi được cô mời anh, trực tiếp đẩy trả nó về cho cô, “Còn có thể là cái gì?”

“Sao ạ ——?”

“Uống thử nhiều thương hiệu khác nhau, không tốt à?”

Anh nhượng mảy, trong đôi mắt long lanh kia, có một đốm nhỏ, đó chính là hình ảnh của cô.

Thiên Chi không mấy bận tâm, “Đương nhiên là tốt rồi.”

Cô luôn kén chọn khi lựa chọn nước ép blueberry để uống, nhưng không ngờ đến thương hiệu mới này chỉ nhấm nháp một cách nhẹ nhàng, chẳng thua kém gì các thương hiệu nổi tiếng khác.

Vì sao cái chai này lại nhỏ như vậy, trước đó cô dường như chỉ mới uống một ngụm đã hơn nửa chai.

Suy nghĩ của Thiên Chi nhanh chóng bay xa, kể từ đó cô không còn hỏi đến Dear DD là gì nữa, sự nghi vấn ban đầu cũng bị cô ném ra sau đầu.

*

Sau khi đưa Thiên Chi trở về trường học, Tống Kỳ Thâm lập tức chạy đến Tống thị.

Anh vừa mới bước từ thang máy chuyên dụng ra, thư ký kiêm trợ lý Hạ nghe thấy động tĩnh vội chạy đến.

Mở cửa đóng cửa cởi áo khoác, một loạt động tác Tống Kỳ Thâm làm thật lưu loát tựa như nước chảy mây bay.

Nhưng trợ lý Hạ đối với biểu hiện của tổng giám đốc nhà mình đã quá quen thuộc không thể nào quen hơn, hiệu suất của Tống Kỳ Thâm rất cao, khi đã bắt tay vào công việc chính là một kẻ điên rồ.

Người điên rồ trong truyền thuyết này vừa quay về đã lập tức xử lý văn kiện, nửa câu dư thừa cũng không nói.

“Tổng tổng, hình như chủ tịch Tống sắp trở về nước, vừa rồi ông ấy có gọi

điện thoại đến công ty, bảo rằng không thể liên lạc được với ngài, nhưng mà ngài cũng không có mặt ở công ty, cho nên tôi đã thay ngài tiếp điện thoại.”

Ba Tổng mẹ Tổng vẫn luôn đi du lịch ở nước ngoài, điển hình chính là chân không chạm đất.

Hiện giờ đột nhiên quay về nước, không biết là muốn làm cái gì nữa.

Tổng Kỳ Thâm trả lời rất đơn giản, “Biết rồi, đợi chút nữa tôi sẽ tự mình gọi điện thoại cho bọn họ.”

“Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước.” Trợ lý Hạ báo cáo xong lập tức lên tiếng muốn đi ra ngoài.

Tổng Kỳ Thâm ừ một tiếng, sau đó hơi gật đầu.

Âm thanh đóng cửa rất nhỏ của trợ lý Hạ vang lên trong văn phòng tổng giám đốc.

Chỉ có điều ——

Không thể liên lạc được với anh?

Tổng Kỳ Thâm lấy điện thoại ra, mở khoá màn hình, đen kịt một mảnh, không có bất kì phản ứng gì.

Có lẽ là hết pin rồi, khó trách ba mẹ Tổng mới bảo không liên lạc được với anh.

Chờ cắm sạc xong, lúc này điện thoại mới sáng đèn.

Nhưng anh không vội gọi điện thoại cho mẹ Tổng, tả hữu gì cũng chỉ mới có một khoảng thời gian mà thôi, không tính là lâu lắm, cho nên không cần vội.

Vì vậy, hầu như không mang theo bất kì sự do dự nào, Tổng Kỳ Thâm bấm

mở ứng dụng WeChat.

Tống Kỳ Thâm theo thường lệ hỏi thăm Thiên Chi, hỏi xem sau khi cô trở về trường đã làm những gì, hoặc hỏi cô có nghỉ ngơi ăn uống đúng giờ hay không.

Chờ sau khi rời khỏi khung chat của cô gái nhỏ, khung tin nhắn của nhóm chat không ngừng thông báo, giống như nước giếng sủi bọt nước, cuộn cuộn dâng trào.

Đuổi kịp và vượt qua vòng kết nối bạn bè của Tống Kỳ Thâm.

Cái nhóm này, ban đầu Tống Kỳ Thâm không chút khách khí mà trực tiếp tắt thông báo, thỉnh thoảng ngày nào có hứng thú, anh mới chủ động vào trong nhóm.

Thời gian bình thường khác, không thấy bóng người càng không có sóng biển.

Nhưng hiện giờ nhiều tin tức như vậy, thỉnh thoảng còn có người trong nhóm tag tên anh, Tống Kỳ Thâm yên lặng một lúc, tựa như một vị đại gia kiêu căng tiến vào trong nhóm.

[Lâm Diễm Chi: @Q.]

[Chu Duẫn Hành: @Q.]

[Tiêu Lập: @Q.]

[Q: Làm cái gì vậy?]

[Lâm Diễm Chi: Ngọn gió nào!]

[Chu Duẫn Hành: Đưa ngài!!]

[Tiêu Lập: Đến đây!!]

[Lâm Diễm Chi: Con mẹ nó! Tôi tag lâu như vậy, giờ cậu mới nhìn thấy à!]

[Lâm Diễm Chi: Nhưng mà việc này không có liên quan gì đến hai người bọn họ, hai người đó chỉ hòa theo thôi, tôi có chuyện quan trọng này.]

[Q: Tốt nhất chuyện của cậu phải thật quan trọng đấy.]

[Lâm Diễm Chi: Lừa gạt cậu tôi có tiền à? Chỉ là —— Tôi có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?]

[Q: Nếu cậu không nói trọng điểm tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.]

[Lâm Diễm Chi: Nói tin tốt trước nhé, tin này cậu nhất định phải nghe! Tôi muốn nói, Chi Chi được sắp xếp đến Lâm thị thực tập, tôi muốn hỏi cậu có bất ngờ không.]

[Q:?]

[Lâm Diễm Chi: Nhưng Lâm Thanh Lai vừa mới trở về nước, vị trí mà anh ta tiếp quản, trùng hợp lại là bộ phận hợp tác với đại học Kinh Đại, ha ha
[Thẹn thùng.jpg]]

[Q:.]

Chương 47: Cát giấu người đẹp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Icon thẹn thùng cuối cùng của Lâm Diễm Chi chính là vẽ rỗng điểm mắt* quan trọng nhất, quả thực nó có thể dùng thần khí để diễn tả y như thật.

(*Vẽ rỗng điểm mắt = Họa long điểm tinh, có nghĩa là vẽ thân con rỗng trước, sau đó mới vẽ hai mắt. Câu thành ngữ này thường dùng để ví với việc khi viết văn chương, phải đi sâu và làm sáng tỏ những điều then chốt nhất, khiến nội dung càng thêm sống động. Nguồn GG.)

Cực kì sinh động, không chỉ diễn tả sự mừng thầm của anh ta, còn có cả cảm giác ti tiện.

Từ sau khi anh ta nhấn một loạt tin nhắn trong nhóm chat như thế.

Bầu không khí chợt im lặng trong một cái chớp mắt.

Theo sau, Tiêu Lập cùng Chu Duẫn Hành không nhịn cười được nữa.

[Chu Duẫn Hành: Ha ha ha ha.]

[Tiêu Lập: Ha ha ha ha ha.]

[Chu Duẫn Hành: Hiếm thấy Tổng tổng của chúng ta bị ghen đến mức một câu cũng không thể nói ra, nhưng mà cái dấu chấm tròn đó là có ý gì.]

[Tiêu Lập: Dấu chấm tròn đó đại biểu cho vô vàn lời nói chát chứa trong lòng, nếu nói đến lợi hại, thì đóa hoa Chi Chi trong viện của chúng ta quá lợi hại.]

Tiêu Lập vừa nói ra lời nói này, lập tức dẫn đến sự bất mãn của hai người.

Người đầu tiên có hơi khó chịu chính là Lâm Diễm Chi ——

[Lâm Diễm Chi: Cái cọng lông nè, nói ai là một bông hoa, cậu muốn chết à?]

Người thứ hai có hơi thù địch lại là Tống Kỳ Thâm ——

[Q: Zhi zhi? Hô loạn cái gì đó.]

[Lâm Diễm Chi: Ah.]

[Chu Duẫn Hành: Ah.]

[Tiêu Lập: Ah.]

.....Ah!

Cho dù âm tiết lặp đi lặp lại, cũng không được đúng không.

Tống Kỳ Thâm từ bao giờ đã học được kỹ năng bảo vệ vợ vậy.

Làm chi mọi người khó chịu vô cùng.

[Lâm Diễm Chi: Cậu đúng là một con chó, đây là nhũ danh của tôi, cậu muốn làm nó trở nên đặc biệt à, muốn chơi tôi hả, tôi đây nói cho cậu biết, hoàn toàn không có cửa đâu!]

[Tiêu Lập: Vì sao tôi không biết cậu còn có cái nhũ danh này thế?]

[Chu Duẫn Hành: Cậu thì biết cái gì, cái cô Oanh Oanh hay Yến Yến gì đó,

không phải luôn gọi cậu ta như thế à, đây gọi là tình thú của người ta.]

[Lâm Diễm Chi: Đây là trọng điểm sao? Đây không phải là tiêu chuẩn kép của Tống Kỳ Thâm à.]

Lâm Diễm Chi nhất quyết nắm cái đề tài này không buông, sau đó theo ý muốn của chính bản thân mình, loại bỏ mọi khó khăn, thực hiện một cuộc chinh phạt toàn diện chống lại Tống Kỳ Thâm, 365 độ không một góc chết mà phê phán.

Bên trong nhóm chat từng tin một hiện lên, chiếm hết toàn bộ màn hình, đều là tin nhắn của Lâm Diễm Chi.

Cho dù anh ta đánh chữ đến muốn rút gân, nhưng anh ta ngạc nhiên phát hiện.

Tống Kỳ Thâm tựa như một cái xác chết, không nói tiếng nào.

Ngay cả một dấu chấm tròn cũng không buồn bổ thí.

Không gửi cái gì cả.

Qua vài giây, dù có ngu ngốc đến đâu, Lâm Diễm Chi cũng nhận ra được.

Căn bản Tống Kỳ Thâm không để ý đến việc của anh ta.

WeChat trực tuyến (4/4) biến thành (3/3).

Tống Kỳ Thâm cái con chó lớn này! Anh đã! Thoát khỏi! Nhóm!!

*

Tống Kỳ Thâm thoát khỏi nhóm chat, mới phát hiện ra thế giới một mảnh thanh tịnh.

Lúc này Thiên Chi gửi cho anh một icon cảm xúc nói rằng mọi thứ đều ổn.

anh còn có chút việc phải giải quyết, vì vậy anh không nhắn tin lại, đầu ngón tay thon dài bấm vào màn hình, sau đó tải gói icon cảm xúc đó về.

Đối với chuyện liên quan đến việc cô sẽ thực tập dưới trướng của Lâm Thanh Lai.

Tổng Kỳ Thâm không có ý định đề cập đến.

Tin tưởng cũng được, không muốn nhắc đến cũng được.

Bất luận như thế nào, cơ hội thực tập lần này, đối với cô mà nói, nó rất quan trọng.

Tuy rằng không nhắc đến cũng không có nghĩa là mọi chuyện cứ êm đềm trôi qua như vậy. Không ngã bài được, nhưng nếu ôm mãi như thế này, thì có hơi khó chịu.

Mặc dù đã chú ý đến tất cả mọi việc, dường như nó vẫn không tài nào nắm bắt kịp.

Với mối quan hệ của Lâm thị, cô sẽ được người khác trông nom cùng hướng dẫn, việc này rất có lợi cho sự phát triển sau của cô gái nhỏ. Đây rõ ràng là một điều hiển nhiên.

Cớ sao vẫn không thể chấp nhận được.

Sau một loạt suy nghĩ như vậy, bất chợt tiếng chuông điện thoại lại reo lên.

Tổng Kỳ Thâm liếc mắt nhìn đến tên hiển thị, rồi chấp nhận cuộc gọi.

“Alo?”

Tổng Kỳ Thâm cầm bút trên tay, vô cùng buồn chán di chuyển cây bút từ ngón tay này sang ngón tay khác.

Hiện giờ, anh không tiếp tục ngồi nữa.

Anh đứng thẳng người dậy, một chân dài hơi cong lên, tựa vào cạnh bàn làm việc.

Bây giờ đã là buổi chiều, trên tầng cao nhất của toà nhà.

Dáng người cao ráo của người đàn ông nọ đứng ngược sáng, đối diện với cửa sổ sát đất trên tầng cao nhất của toà nhà Tổng thị, những tia sáng từ bên ngoài xuyên vào phòng, chia khuôn mặt anh thành hai nửa sáng tối.

Tuy nhiên cảnh tượng này không kéo dài bao lâu.

Giây tiếp theo, âm thanh từ trong điện thoại truyền ra, phá vỡ hết mọi khung cảnh tốt đẹp.

“Con trai yêu dấu!”

Giọng nói của mẹ Tổng cách một cái điện thoại truyền đến, còn vô cùng rõ ràng, giống như đang mở loa ngoài.

“Mẹ.” Giọng điệu của Tổng Kỳ Thâm mang theo chút bất đắc dĩ.

“Không bao lâu nữa mẹ và ba của con sẽ quay về nước, thế nào, gần đây có mệt lắm không?”

Mẹ Tổng hỏi một câu tựa như thể hiện sự quan tâm.

Tổng Kỳ Thâm vừa định trả lời “Không mệt lắm”, nhưng lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị cắt đứt một cách dứt khoát.

“Có thể cuối tuần tới ba mẹ sẽ trở về, chỉ còn mười ngày nữa thôi, nhớ phải đến đón ba mẹ đó.” Mẹ Tổng mỉm cười, không để cho Tổng Kỳ Thâm có cơ hội lên tiếng, tự mình bổ sung thêm một câu ——

“Này, mẹ biết con không mệt lắm đâu, ha ha, lần này ba mẹ đi chơi ở bên ngoài cũng lâu rồi, cho nên ba mẹ quyết định quay trở về thành phố Ngân,

dự định sẽ ở lại đây một khoảng thời gian.”

Tổng Kỳ Thâm: “.....”

Anh khẽ rũ mắt xuống, cẩn thận suy nghĩ đến câu nói “Đi chơi bên ngoài cũng lâu rồi” kia.

Trên thực tế, từ rất lâu rồi ba mẹ Tổng luôn đi du ngoạn khắp nơi, thậm chí bọn họ còn đi du lịch vòng quanh thế giới nữa.

Bọn họ không sống giống như những kẻ nhà giàu chỉ biết phung phí của cải, dành cả cuộc đời cho việc tranh giành quyền lợi và chiếm đoạt tài sản.

Mà hoàn toàn ngược lại, ba Tổng cùng mẹ Tổng lại có sự khát khao mãnh liệt với tự do.

Nhưng sự tự do rất khó theo đuổi, trong việc này khẳng định phải trả giá bằng thời gian và tinh lực tương xứng, mà Tổng Kỳ Thâm từ nhỏ đã rất có chủ kiến, khiến cho mọi người vô cùng yên tâm.

Vì vậy ở một mức độ nào đó, thời thơ ấu của Tổng Kỳ Thâm không khác gì Thiên Chi, ba mẹ không thường xuyên ở bên cạnh anh, người duy nhất dạy dỗ anh, đối xử vừa nghiêm khắc vừa hoà nhã với anh, chỉ có một mình ông nội Tổng.

Nhưng do tính khí vốn có, cộng thêm tâm tư thâm trầm của Tổng Kỳ Thâm, anh chưa từng nghĩ đến điều đó.

Cho nên đối với việc có ba mẹ bên cạnh hay không, anh luôn giữ một quan điểm nhất định, không muốn ép buộc họ.

Do đó mối quan hệ giữa Tổng Kỳ Thâm và ba mẹ, không tính là quá gần gũi cùng thân thiết, nhưng cũng không quá xa cách.

Hết thấy đều vừa đủ.

Lúc trước thân thể của ông nội Tống đã hoàn toàn suy yếu, quyền điều hành Tống thị, thực ra vẫn luôn nằm chắc trong tay của ông cụ.

Còn về phần ba Tống chỉ có mang cái danh, không nắm giữ quyền hành gì cả, tuy rằng trong lòng ông nội Tống có ý định sẽ giao Tống thị lại cho ba Tống, nhưng ba Tống căn bản không có tham vọng trong phương diện này.

Một khi ba Tống đã không muốn, chính ông nội Tống cũng không thể làm được gì. Khuyên bảo vô dụng thôi, suy cho cùng tâm tư người ta căn bản không đặt vào đây, có dùng dây thừng buộc lại cũng vô ích.

Nếu nói đến những người trong gia tộc của nhà họ Tống, tính luôn cả một số ít anh em họ hàng, nhưng độc nhất vô nhị, chỉ có tính khí của Tống Kỳ Thâm giống y như ông nội Tống, được tạc ra từ một khuôn mẫu.

Bề ngoài thoạt nhìn gió mát trăng thanh, nhẹ nhàng du dương, nhưng tự phụ không thôi.

Thực ra bên trong, thì không phải như vậy.

Dòng máu trăm năm của gia tộc đang chảy trong người, ẩn sâu bên trong, thực chất đã khắc vào xương tuỷ.

Mỗi một phân một hào, mỗi một tác một khắc, đều giống như đường gân trên phiến lá, tuy cùng một nguồn gốc nhưng lại chia thành nhiều phần khác nhau, đường gân nổi dài bao trùm khắp nơi, sinh ra là để cướp đoạt

Như trời cao an bày, anh chính là người kiểm soát tuyệt đối trên sân khấu này.

Hàng loạt kế hoạch mà Tống Kỳ Thâm đã vạch ra cho bản thân mình, kể cả việc trở về nước tiếp quản Tống thị vốn đã nằm trong nhận thức của anh, mọi bước đi đều nằm trong sự khống chế của anh.

Trước đây ba của anh cũng đã từng gánh vác công việc kinh doanh của Tống thị.

Tuy rằng chí hướng của hai ba con bọn họ khác nhau, nhưng ở một mức độ nào đó, nó đóng một vai trò cân bằng rất tốt.

Không để cho Tống Kỳ Thâm tiếp tục suy nghĩ, giọng nói của mẹ Tống từ trong điện thoại truyền đến, bà ấy nói tiếp, “Thực ra lần này ba mẹ trở về là vì muốn gặp Chi Chi. Mỗi ngày đều được ôm cô vợ nhỏ xinh đẹp, Tống Kỳ Thâm, con cũng giấu kỹ quá đấy!”

Trước đó ông nội Tống luôn đề cập đến vấn đề kết hôn của cháu trai nhà mình, còn không ít lần nói trước mặt của ba Tống và mẹ Tống.

Hơn phân nửa nội dung của chủ đề là thân thể ông cụ đã không còn như xưa, ông muốn lúc mình còn sống có thể nhìn thấy Tống Kỳ Thâm thành gia lập nghiệp, bằng không trong lòng ông, làm thế nào cũng không buông xuống được.

Bình thường giống như cưỡi ngựa xem hoa nhìn thấy rất nhiều đối tượng mà ông nội Tống cảm thấy thích hợp, nhưng mẹ Tống chỉ nói cần phải quan sát một chút, đợi một thời gian nữa.

Dù biết rằng việc kết hôn của Tống Kỳ Thâm không được quá vội vàng, hơn nữa bên trong, còn có những yếu tố khác đan xen, dấu sao đây cũng là con ruột của mình. Tuy mẹ Tống đã đồng ý với yêu cầu của ông nội Tống, nghĩ đi nghĩ lại bà ấy vẫn muốn chậm một chút.

Nhưng ai ngờ đến, không bao lâu sau, tin tức Tống Kỳ Thâm và Thiên Chi lãnh giấy kết hôn đã vượt qua đại dương xa xôi, trực tiếp truyền đến tai.

Ở trong mắt mẹ Tống, quả thực chuyện này đúng là quá hấp tấp rồi.

Ba Tống mẹ Tống từ người truyền tải trung gian lúc ban đầu, biến thành “Người may mắn” biết cuối cùng.

Kỳ thực lúc trước Tống Kỳ Thâm đã từng đề cập qua một lần với bọn họ, tuy mẹ Tống cũng biết một số chuyện dây dưa của ba Thiên và mẹ Thiên,

nhưng bà ấy đối với cô gái nhỏ này rất hài lòng.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, bọn họ cứ vội vàng như vậy mà quyết định.

Trước đó Tống Kỳ Thâm căn bản không thông báo việc lãnh giấy kết hôn cho bọn họ biết, nghĩ xem như vậy có khiến người ta tức giận hay không.

Giấy cũng đã lãnh rồi, bà không thể thay đổi được sự thật này nữa.

Mẹ Tống suy nghĩ lại lo lắng, lo lắng xong lại có chút sợ hãi, trong lòng bần khoản một lúc, bà ấy đối với phương diện ấy cũng có rất nhiều điểm cố kỵ.

Đại khái thoát nhìn mẹ Tống có quá nhiều mối bận tâm, cho nên ba Tống đã lên tiếng khuyên nhủ ——

“Từ nhỏ đến lớn, có bao giờ bà nhìn thấy đáng vẻ một khi nó không muốn làm điều gì mà người khác dám ép buộc nó chưa? Tính tình con trai của bà vốn là như vậy, nếu đã quyết định tiến lên trước một bước thì chính là một bước, bà để tâm chuyện vụn vặt này làm gì, có gì phải lo lắng?”

“Nếu lo lắng vì chuyện cô bé nhỏ nhà họ Thiên kia, càng không cần thiết, chẳng phải khi còn nhỏ Chi Chi từng đến nhà chúng ta sống sao, bọn nhỏ cũng không xảy ra bất kì tranh cãi nào, có lẽ do vận mệnh đã an bài. Tuy rằng thường ngày tính tình của Kỳ Thâm nhà chúng ta khá lạnh nhạt, nhưng nó từ trước đến giờ đều là người có trách nhiệm, đối với chuyện hôn nhân này, bà cứ để cho nó tự xử lý.”

Ba Tống lắc nhai bên tai mẹ Tống hai câu như vậy, việc này đã lập tức đã thả thông tư tưởng của mẹ Tống.

Đúng vậy, con trai nhà mình không bao giờ làm cho người khác phải nhọc lòng, rất có chủ kiến, đành tùy nó vậy.

Chỉ có điều là lúc trước mẹ Tống còn dự định gọi một cuộc video call với con dâu nhỏ nhà mình, nhưng nghĩ đến bộ dạng liều chết không sợ của Tống Kỳ Thâm, bà ấy chỉ biết chịu đựng và nhẫn nhịn, về sau thực sự không tiếp

xúc nhiều với đôi vợ chồng trẻ này.

Cho nên mẹ Tổng cố ý làm mặt lạnh với Tổng Kỳ Thâm, muốn cho anh nhìn sắc mặt mình một chút, nhắn tin thì không trả lời, dù có trả lời cũng chỉ nhắn vài câu ít ỏi, rất qua loa lấy lệ.

Chờ đến khi góc nhìn chuyển đến nơi của Tổng Kỳ Thâm, ngay cả nửa điểm gợn sóng cùng dao động cũng không có.

Tổng Kỳ Thâm không để tâm dáng vẻ kia của mẹ Tổng.

Nói cách khác chính là, anh căn bản không để trong lòng.

Đợi thật lâu kết quả là mẹ Tổng vẫn không đợi được con trai nhà mình chịu thua, ngay cả một viên “Kẹo đường” anh cũng không thềm phát cho bà.

Chịu đựng mọi việc như vậy, có đáng không?

Tất nhiên là phải quay trở về giáo huấn anh một trận rồi
[Click để xem ảnh](#)

Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, mẹ Tổng trực tiếp đặt vé máy bay về nước.

“Con giấu cái gì?” Giọng nói êm tai của Tổng Kỳ Thâm truyền đến, đem mẹ Tổng rời khỏi những ký ức vừa rồi.

Còn có thể giấu cái gì, tất nhiên là giấu người đẹp rồi.

Dù sao mẹ Tổng cũng là trưởng bối, ở trước mặt vẫn bối phải thể hiện chút bộ dạng của một người trưởng bối, cho nên bà ấy không nói thẳng ra.

“Con quản được à, giấu cái gì thì tự trong lòng con biết nhé.” Mẹ Tổng đem vấn đề nguyên vẹn này rút trở về, tiếp theo lại nói, “Nhưng mà con trai à, lần này ba mẹ trở về sẽ ở đâu hả? Mẹ thấy con đã tân trang và sửa sang lại

căn biệt thự ở Nam....”

“Nhà họ Tống.” Tống Kỳ Thâm không cần nghĩ ngợi, trực tiếp lên tiếng, “Ba mẹ có thể ở nhà cũ bên kia, thím Lý vẫn luôn ở đó.”

Lần này người bị ghen chính là mẹ Tống.

Bà vừa định nói, Tống Kỳ Thâm đã tân trang lại Nam Uyển.

Căn biệt thự lớn như vậy, chẳng lẽ không còn phòng trống?

Do được hưởng sự tu dưỡng tốt, cho nên mẹ Tống nhẫn nhịn không chấp vặt mà gây chuyện với anh, vì vậy bà không lập tức đồng ý, “Nói chuyện này sau đi.”

“Trước tiên chúng ta hãy nói vào trọng điểm nào, lần này mẹ và ba con trở về, là muốn ở đến năm sau, chờ đến khi con dâu nhỏ của mẹ nghỉ đông, ba mẹ sẽ đi cùng các con sang Na Uy thăm ông nội.”

Mẹ Tống nói xong, càng đi càng xa, tiện thể nói càng cụ thể hơn, “Đến lúc đó hôn lễ của các con tổ chức tại Na Uy, hãy để mẹ lo liệu nhé? Còn có bà thông gia nữa, mẹ và bà ấy có thể cùng nhau chuẩn bị cho hôn lễ.”

Tống Kỳ Thâm không hiểu vì sao hôm nay mẹ Tống lại có nhiều lời để nói đến như vậy, chẳng khác lắm nhằm bao nhiêu, nếu dựa theo ngày thường mà quan sát, đều là nước sông không phạm nước giếng, bà ở nước ngoài đi du lịch là việc của bà, anh ở trong nước làm việc của anh.

Không liên lạc nhiều, mối quan hệ mẹ con luôn như “Một tầng băng mỏng.”

“Mẹ, một lúc nữa con còn có một cuộc họp.” Tống Kỳ Thâm tận tâm tận lực nghe hết câu, đột nhiên anh lại thốt ra câu nói này.

Chiều này xem như anh đang ám chỉ mình rất bận, còn có ý tứ muốn cúp điện thoại.

“Hừ, con không cần nhắc nhở mẹ, hiện giờ ba con đang thúc giục mẹ, mẹ cũng muốn lập tức cúp máy đây.” Mẹ Tổng nói xong, lưu loát cúp điện thoại.

Cố chấp với cái điện thoại Tổng Kỳ Thâm:.....

*

Thời tiết lạnh lẽo đến mấy, cũng không thể làm cho thành phố Ngân có một trận tuyết đầu mùa trong mùa đông này.

Cảnh tuyết rơi chưa xuất hiện, kỳ thi giữa kỳ của Thiên Chi đã vội vàng kéo đến.

Chỉ có điều từ sau Thiên Chi chia lớp chuyên ngành càng trở nên đặc thù hơn, bài kiểm tra viết và bài kiểm tra trong phòng thí nghiệm, hai phương pháp kiểm tra này đã sớm được chuẩn bị ổn thỏa.

Dù sao thì mọi chuyện cũng không thể thay đổi, không có ngành nào khác rắc rối như ngành điều chế nước hoa, đành phải vất vả đối đầu với nó.

Nói đến nội dung của cuộc kiểm tra lần này, đại khái là cơ sở của những gì chúng ta thường học, đồng thời để kiểm tra một chút năng lực thiết kế vốn có, cái nhìn sâu sắc, cùng khả năng thí nghiệm thực hành của sinh viên.

Ôn tập giữa kỳ diễn ra trong vòng một tuần, đa số sinh viên đều tạm thời có thái độ ôm chân Phật, Thiên Chi cũng không ngoại lệ, từ khi lên năm ba, cô đã có tính giác ngộ rất cao, mang toàn bộ tâm tụy đặt vào việc học.

Vì vậy cô có lâm vào trạng thái ôm chân Phật đi nữa, cũng không vất vả lắm.

Một ngày trước kỳ thi, thời điểm trong phòng thí nghiệm, nhóm nghiêm cứu nhỏ của Thiên Chi chuẩn bị bắt tay vào làm thí nghiệm, bọn họ bắt đầu buôn chuyện phiếm.

Ban đầu chủ đề liên quan đến các vấn đề học thuật, rồi dần dần chuyển sang đời sống tình cảm.

Đột nhiên Thiên Chi bị hỏi đến vấn đề này.

Hỏi cô đã từng trải qua cảm giác khi thích một người chưa.

Cô gái nhỏ mặt một chiếc áo blouse trắng mới tinh, càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi tắn tựa như đang đắm chìm trong ánh sáng ban mai.

Cô mỉm cười, cúi đầu khẽ ngửi thuốc thử đang đưa trong tay.

Có một mùi thơm thoang thoảng ở nơi đó, đây là mùi hương do cô dùng phương pháp đơn giản để điều chế, cô hài lòng ngửi thử một lần.

“Tớ không rõ lắm, nhưng tớ biết rõ, tớ sẽ vô cùng mê luyến, đặc biệt thích hương vị này.”

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: **【Màn kịch nhỏ】**

Một ngày nọ, sau khi xem xong trang web ghi chú đặc điểm của những mùi hương mà cô gái nhỏ chia sẻ trong vòng bạn bè, Tống tổng kéo cà vạt.

“Cho nên, hiện giờ em thích mùi hương nào?”

Màn kịch nhỏ hôm nay không phải! Tôi! Viết!!!

Chương 48: Vội vàng trở về để sủng hạnh em

Edit: Tiểu Mãn Thâu

Kỳ thi giữa kỳ của Kinh Đại không khác khe như kỳ thì cuối kỳ, mỗi học viện dựa theo lịch thi của tuần đó mà sẽ phát thông báo hành chính, không có cái gọi là thời gian cố định, miễn là bài kiểm tra hoàn thành trong tuần là được.

Tuy rằng bài kiểm tra đánh giá chuyên ngành của Thiên Chi có độ khó rất cao, nhưng thẳng ở điểm có ít người, thời gian diễn ra cuộc thi rất hợp lý.

Cứ như vậy, trong hai ngày là đã thi xong.

Kết thúc cuộc thi, sau khi Thiên Chi thu thập một phen, mới rời đi trước. Cuộc thi diễn ra trong vòng một tuần, cho nên Kinh Đại không sắp xếp chương trình học, trước đó Thiên Chi phải thường xuyên chạy đi chạy lại, ngược lại bây giờ cô trở thành người nhàn rỗi nhất trong phòng ký túc xá.

Bởi vì cô là người kết thúc lịch thi đầu tiên, trong lớp đã tổng kết thành tích và phát giấy khen của học kỳ này, cho nên cô cùng lớp trưởng đi lấy chúng, sau đó phải phân ra rồi phát cho mọi người.

Thời điểm Thiên Chi đi đến toà nhà học viện, Lâm Tuân đã đứng chờ sẵn ở trước cửa văn phòng giáo viên.

Dáng người cậu ta cao gầy, thon dài như một thanh tre cứng cáp, một vai đeo balo, khuôn mặt ẩn trong bóng tối nơi hành lang.

Nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, Lâm Tuân vội xoay người lại.

Nói thật, sau lần cùng nhau tham gia cuộc thi thiết kế ở thành phố Z, từ đó về sau, hai người chưa từng gặp lại nhau.

Lâm Tuân nhìn cô một cái, lên tiếng trước.

“Đến rồi à?”

“Ừ, lớp trưởng cậu chờ có lâu lắm không?”

Ngày thi cuối của Thiên Chi diễn ra trong phòng thí nghiệm, bài kiểm tra được chấm điểm ngay tại chỗ. Sau khi sinh viên cuối cùng hoàn thành xong phần thi, mọi người phải mang các đồ vật thí nghiệm đặt lại chỗ cũ, rửa chúng cho sạch sẽ mới được phép rời đi.

Bởi vì hơn phân nửa số đồ vật đều được sử dụng đựng thuốc thử, cho nên cần phải thu dọn cẩn thận, không được qua loa.

Thiên Chi hoàn thành xong bài kiểm tra, phải mất một khoảng thời gian khá lâu, vừa đúng lúc cũng đến giờ hẹn với Lâm Tuân.

“Không có, tớ vừa mới đến.” Lâm Tuân nhìn cô một cái, “Bây giờ chúng ta cùng nhau đi vào thôi.”

Thiên Chi gật đầu.

Thực ra cô vẫn luôn cảm thấy Lâm Tuân có điểm gì đó đã thay đổi, nhưng cụ thể là ở điểm nào, cô hoàn toàn không thể giải thích được.

Giáo viên hướng dẫn đã sớm đem giấy khen của lớp bọn họ phân loại ổn thoả, sau khi Lâm Tuân nhận lấy, cậu ta đem toàn bộ giấy khen của đám nữ sinh đưa cho Thiên Chi.

Cô là con gái, có thể dễ dàng tự do đi lại trong ký túc xá nữ mà không bị hạn chế, như vậy rất thuận tiện, nhân cơ hội buổi tối mọi người đều quay trở về ký túc xá, cô trực tiếp phát cái này cho mọi người, làm như vậy sẽ không bị bỏ sót.

Sau khi ra khỏi cổng trường, Lâm Tuân cũng không chào tạm biệt Thiên Chi, hai người cùng nhau đi về phía khu ký túc xá của Kinh Đại.

Nhìn thấy cậu ta không có ý định đi đến toà nhà học viện khác, Thiên Chi không khỏi nghi ngờ lên tiếng ——

“Lớp trưởng, cậu không có bài kiểm tra nào tiếp theo à?”

Theo như cô được biết, trong số ít bạn mà cô quen biết, thời gian thi của bọn họ rất dài, thậm chí phải học bài cả tuần, không có một ngày nghỉ ngơi.

Mà chuyên ngành thiết kế Lâm Tuân đang theo học, nó đi theo chiều hướng kiến trúc, chưa kể đến việc bản thân phải thực sự ưu tú, ngay cả các khoá học tự chọn thông thường có thể sánh bằng các sinh viên học song song hai chuyên ngành.

Mỗi ngày trong tuần đều có lớp học, khẳng định vô cùng bận rộn, nếu đến thời gian thi cử, số lượng bài kiểm tra của các chương trình học quả thực khiến người ta phải lú lẫm.

Thiên Chi nghiêng mặt qua, thoáng liếc mắt nhìn Lâm Tuân một cái, không tìm thấy điểm nào khác thường, cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Dường như nhìn ra sự nghi ngờ của Thiên Chi, Lâm Tuân lên tiếng giải thích, “Kỳ thi của tớ ngày mai mới bắt đầu, trễ hơn so với các cậu.”

Lâm Tuân lại bổ sung thêm một câu.

“Nhưng tớ sẽ dùng hai ngày nghỉ cuối tuần, chuẩn bị cho việc ôn thi.”

Điều này hình như có vẻ hơi khổ sở.

Thiên Chi có chút đồng tình gật đầu, theo sau cô mở khoá màn hình điện thoại lên, lập tức nhìn thấy tin nhắn thoại của Đường Thu Thu gửi cho mình.

Vừa rồi trong lúc cô đang đứng ở cửa phòng thí nghiệm, Đường Thu Thu đã gửi tin nhắn thoại đến, nhưng khi ấy cô sắp phải vào phòng thi, cho nên không kịp nghe.

Hiện giờ Thiên Chi trực tiếp bấm vào tin nhắn rồi đặt điện thoại lên tai ——

Hoá ra Đường Thu Thu muốn cô mua giúp một ít bánh cookie đem về phòng, chờ đến buổi tối sau khi kết thúc kỳ thi sẽ về ăn.

Nhớ đến Đường Thu Thu ——

Thiên Chi đột nhiên nhớ lại tình cảnh đêm đó, cô bị Tống Kỳ Thâm trực tiếp dẫn về thành phố Ngân ngay trong đêm.

Lâm Tuân đi cách cô không xa, tất nhiên cậu ta cũng nghe thấy tin nhắn thoại vừa rồi của Đường Thu Thu.

Lại một lần nữa cả ba người tiếp tục giao thoa trong một không gian kỳ diệu, kết nối với nhau trên cùng một trục hoành.

“Cậu....” Lâm Tuân lên tiếng, “Người ngày đó dẫn cậu đi, là người....Người nhà của cậu?”

Suy đi nghĩ lại nhiều lần, lời nói của chàng trai trẻ đã lên đến miệng lại bị nghẹn trở về, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu.

Thiên Chi nhắn một tin “Được” cho Đường Thu Thu, sau đó cắt điện thoại, tín hiệu đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, hai người cùng nhau dừng lại ngay vạch kẻ đường.

“Ừ.” Cô gái nhỏ nhẹ nhàng đáp lời.

Cô sớm đoán ra được, lúc ấy Đường Thu Thu đã ngủ say giống như một chú heo con, cho dù idol của cô ấy xuất hiện ngay trước mắt thì cô ấy cũng không nhận ra.

Nhưng trong lúc Tống Kỳ Thâm đưa Thiên Chi trở về, có khả năng anh không an tâm bỏ mặt Đường Thu Thu ở lại đó một mình, hẳn là sau khi gửi gắm cho Lâm Tuân xong, anh mới an tâm rời đi.

Mà Lâm Tuân có lẽ đã gặp mặt Tống Kỳ Thâm rồi, cho nên mới đồng ý thả người.

Hai việc này tương ứng với nhau, rất dễ đoán ra.

Chỉ có điều cái lý do “Người nhà” này thật thoái thác.

Người nhà, người nhà, Thiên Chi âm thầm đọc đi đọc lại hai lần trong miệng.

Chẳng lẽ Tống Kỳ Thâm tự xưng mình như vậy?

Nhưng cũng không có gì kỳ quái, kỳ thực còn rất chính xác.

Hai người bọn họ, đương nhiên là người nhà rồi.

Lâm Tuân nhìn Thiên Chi dừng chân ở tiệm bánh ngọt gần khu ký túc xá, cậu ta cũng dừng bước theo.

“Lớp trưởng cậu có muốn ăn bánh cookie không?”

“Cảm ơn, không cần đâu.”

Thiên Chi “Ừ” một tiếng, “Vậy nếu tớ mời cậu thì sao?”

Lâm Tuân vẫn không đồng ý, lắc đầu từ chối ý tốt của cô.

Thiên Chi cũng không kiên trì nữa, đi đến chỗ ông chủ tiệm bánh ngọt mua bánh.

Cô đứng nghiêng người, tất cả những gì Lâm Tuân có thể nhìn thấy, chỉ là

nửa khuôn mặt của cô.

Cô gái duyên dáng thướt tha xinh đẹp tuyệt trần, ở giữa phần chân mày cao lại là sự đậm nhiên yên ổn.

Tương phản nhưng hoà hợp một cách kỳ diệu.

Điều này thực sự hiếm thấy.

Thiên Chi có thể được bình chọn trở thành hoa hậu giảng đường, hơn nữa còn nằm vững chắc ở vị trí đầu bảng trong danh sách bình chọn của Kinh Đại, cũng không phải là không có đạo lý.

Khí chất do trời cao ưu ái ban cho, bẩm sinh đã ban tặng cho vẻ đẹp vô hạn, còn được tháng năm hun đúc bồi dưỡng.

Mà Thiên Chi đã chiếm toàn bộ hai ưu điểm này, cuối cùng trở mã thành khí chất như ngày hôm nay.

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, trong số hàng trăm người, người nổi bật nhất mãi mãi luôn là cô.

Lâm Tuân thu hồi tầm mắt, cúi đầu trầm tư, đôi môi gắt gao mím chặt.

Thực ra trước đó nhìn thấy trong điện thoại của người đàn ông kia, là một chuyện.

Nhưng vừa rồi, cậu ta chính tai nghe được câu trả lời từ trong miệng của Thiên Chi, lại là một chuyện khác.

Lâm Tuân lấy lại tinh thần, giọng điệu hờ hững giống như ngày thường.

“Cậu yên tâm đi, tớ sẽ không nói với ai đâu.”

Chỉ là nguyên nhân cụ thể ra sao, tự bản thân cô biết.

(*Editor: trong raw ghi là đó là bản thân cô **, mình không biết ** là gì, nên mình đã tự edit câu này sao cho hợp lý và thuận tai.)

Lâm Tuân không truy vấn đến cùng người đó là ai.

Hơn nữa Thiên Chi và cậu ta nhiều lắm cũng chỉ là mối quan hệ bạn học, không thân chẳng quen*, cậu ta cũng không có tư cách này.

(*Phi thân phi cố [非亲非故]: Không thân chẳng quen, ý chỉ không phải thân thuộc, cũng không phải người quen, thể hiện cả hai không có quan hệ gì với nhau. Nguồn Baidu.)

“Lớp trưởng cậu nói đi đâu vậy, tớ còn không tin cậu à.”

Đi đến quán bar cùng trai đẹp nói chuyện phiếm, chuyện này chẳng phải là chuyện lớn lao gì.

Bởi vậy cô không hề quan tâm Lâm Tuân có để lộ ra hay không.

Nhưng mà khuôn mặt lãnh đạm của Lâm Tuân từ trước đến nay, vào giờ phút này, thoát nhìn có vẻ mang theo chút chân thành.

Cuối cùng Thiên Chi cũng đã tìm ra được điểm mà cô cảm thấy cậu ta khác trước đây.

Cô trả tiền mua bánh cookie, có một câu đã muốn hỏi từ lâu bỗng chốc buột miệng thốt ra.

“Lớp trưởng, đêm hôm đó cậu đưa Thu Thu trở về, cậu có đá cậu ấy không?”

Lâm Tuân: .....

*

Tối đến Đường Thu Thu vẫn còn chưa trở về ký túc xá, ngược lại cái người

từ trước đến nay không khi nào trở về sớm là Bùi Anh lại về trước.

Đôi mắt ửng đỏ, còn sưng như hột đào lớn vậy, Thiên Chi giật mình chớp mắt một cái.

“Cậu làm sao thế?”

Người đi vào tiếp theo rồi đóng cửa lại chính là Thư Hoà, tầm mắt của Thiên Chi và cô ấy giao nhau không đến vài giây, đối phương nhìn Thiên Chi nhún vai.

“Tớ vừa mới từ thư viện trở về, ở dưới lầu gặp được cậu ấy, không biết vì sao lại khóc đến nông nỗi này, dù tớ có như thế nào, cậu ấy đều không trả lời.” Thư Hoà tiến lên phía trước, kề sát vào tai Thiên Chi nói nhỏ.

“Nếu cậu ấy đã không muốn nói, chúng ta không nên hỏi nữa, cứ để cậu ấy yên tĩnh một mình đi.”

Có đôi khi để giải quyết cảm xúc và ổn định lại tâm trạng, quả thực chỉ cần có một nơi yên tĩnh.

Thiên Chi cũng biết một chút tính cách của Bùi Anh, cái này hơn phân nửa là bị chọc tức, khẳng định không phải chịu uất ức.

Nếu thời điểm phải chịu uất ức, cô ấy so với người khác càng bướng bỉnh hơn một chút.

Sau khi an ủi Bùi Anh xong, Thiên Chi rửa mặt rồi leo lên giường.

Vừa rồi trong lúc Bùi Anh khóc thút tha thút thít, có nhắc đến mẹ của cô ấy.

Hình như bà ấy không đồng ý chuyện gì đó, quản thúc Bùi Anh quá nghiêm khắc.

Bởi vì có khúc nhạc đẽm nhỏ này, Thiên Chi không hiểu vì sao lại cảm thấy có hơi buồn rầu.

Nhưng loại cảm xúc không rõ ngọn nguồn này, đối với bản thân cô mà nói, không phải bị ảnh hưởng từ người khác.

Chỉ là cô đột nhiên nhớ đến mẹ của mình, Lục Uyển Đình.

Kể từ lần trước mẹ Thiên về nước, đến lúc chia xa, liên lạc dần dần trở nên thưa thớt.

Cho dù Thiên Chi muốn giữ chặt mối quan hệ này, nhưng dường như không thể nào nắm bắt được.

Có lẽ do mùa đông giá rét còn có cả mưa phùn, hoặc là vì vừa mới thi xong cô rất cần để bản thân mình được thư giãn.

Trong đầu Thiên Chi mơ hồ hiện ra một bóng người.

Nghĩ đến điều này, cô bấm mở ứng dụng WeChat ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Em đã thi xong rồi, bởi vì tuần này không có khoá học nào.....]

[Q: Có chuyện gì vậy, sau đó thì sao?]

Tống Kỳ Thâm trả lời lại rất nhanh.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Em muốn quay trở về Nam Uyển sớm hơn QwQ.]

[Q: Về nhà của mình, còn cần phải suy nghĩ à?]

Thiên Chi nhìn chằm chằm tin nhắn mà Tống Kỳ Thâm vừa gửi đến trên màn hình.

Ánh mắt sáng rực, dường như sắp có thể nhìn ra được một cái lỗ.

Hơi thở gấp gáp của cô phả trên chăn đệm, một lần nữa hơi ấm phả ngược

về khuôn mặt cô.

Anh nói nhà của mình.

Đúng vậy, bất luận trước đó ở nhà họ Thiên trống không, hay là theo thường lệ quay trở về nhà họ Tần, đều không có một câu nói đơn giản nào, khiến cho trái tim Thiên Chi trở nên ập ập như vậy.

Suy nghĩ như thế, Thiên Chi cảm thấy nhất định do mình quá nhớ thương đến nước ép blueberry ở Nam Uyển mà thôi.

Nước ép nhiều như vậy, hơn nữa thời hạn sử dụng vẫn khá lâu.

Thiên Chi nói đi là đi ngay, chưa đến ngày thứ sáu, cô đã lập tức quay trở về Nam Uyển.

Ba người còn lại trong phòng ký túc xá vẫn còn phải thi một số môn nữa, không nhàn rỗi như cô.

Cô không có ý định yêu cầu Tống Kỳ Thâm quay trở về nhà cùng mình, nếu anh đã bận công việc, thì hãy để anh làm đi, vì vậy cô không báo thời gian cụ thể khi nào trở về cho anh biết.

Hơn nữa từ sau khi cô nói mình rất sợ bóng tối, Tống Kỳ Thâm đã ra sức trang trí lại toàn bộ rèm cửa ở Nam Uyển một phen.

Nếu muốn bật chế độ không làm phiền, cô có thể bật nó bất cứ lúc nào.

Khi chỉ có một mình cô ở Nam Uyển, có vẻ như cô đã không còn sợ hãi như trước.

Thiên Chi vừa bước vào nhà, khuôn mặt bị gió lạnh bên ngoài thổi vào, trên mặt như xuất hiện một tầng băng mỏng.

Cô xoa xoa khuôn mặt bị đông cứng, rồi sau đó mở toàn bộ đèn ở tầng một lên.

Ánh sáng đột nhiên xuất hiện, làm cả căn nhà trở nên thật ấm áp, nội tâm Thiên Chi cũng mơ hồ cảm thấy yên ổn hơn.

Cô cầm lấy quần áo, trực tiếp đi vào phòng tắm để tắm rửa.

Bồn tắm đã xả đầy nước, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Thiên Chi đốt một cây nến thơm nhỏ, mùi thơm lan toả trong không khí, sau đó nhỏ một giọt tinh dầu hoa sơn chi vào, bắt đầu nhắm mắt hưởng thụ.

Có một khoảng thời gian dài trước đây cô rất thích mùi hương của trà Phổ Nhĩ, mỗi lần đến Nam Uyển, cô hầu như luôn dùng nó.

Nhưng gần đây mùi hương hoa sơn chi vô cùng phổ biến, nó vốn là mùi hương dành cho mùa xuân, nhưng nếu sử dụng trong đêm đông lạnh giá, cùng với nhiệt độ ổn định trong nhà, mùi hương càng trở nên rõ ràng hơn.

Sau khi ngâm mình một lúc, Thiên Chi cảm thấy có hơi choáng váng, cô cầm lấy một cái kệ góc bằng kim loại, di chuyển nó đến trước mặt.

Cô đặt máy tính bảng lên kệ, dự định xem phim heo con Bội Kỳ để giải trí. Nhưng cái trang web phim mà cô đã đăng ký khoản vip vẫn chưa cập nhật tập mới, danh sách tập phim hoạt hình dừng lại ở tập trước đó.

Ngón tay Thiên Chi nhẹ di chuyển, sau đó bấm mở một bộ phim nghe nói đang hot gần đây ——

Phim cung đấu.

Trong phòng tắm chỉ có tiếng nước chảy, còn có cuộc đối thoại của nhân vật chính trong bộ phim truyền ra.

Sự yên tĩnh hoà vào cuộc sống bình dị mỗi ngày tạo nên một bầu không khí tuyệt vời, vào giờ phút này Thiên Chi chỉ cảm thấy có một sự sung sướng

đang dâng lên.

Không thể không nói, cái bộ phim cung đấu này trở nên hot như vậy không phải là vô cớ.

Phân đoạn đầu muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu, làm người xem cảm thấy như bị ngược, chỉ muốn xem tiếp cốt truyện, để thấy được cảnh nữ chính dang rộng bàn tay vàng.

Nội dung cốt truyện càng có nhiều tình tiết mưu quyền tranh đấu, quả thực càng hấp dẫn người xem.

Bỗng nhiên, ngay trong lúc cô đang nhập tâm vào cốt truyện.

Từ một nơi không xa, truyền đến một tiếng “Lạch cạch.”

Rất nhẹ, nhưng vẫn bị Thiên Chi nghe thấy.

Lỗi tai cô giật giật, sau đó xoay người nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt dừng tại nơi đó, một bàn tay thong thả đặt trên chốt cửa, ngón tay thon dài tựa như ngọc, đốt ngón tay rõ ràng.

Thiên Chi nghĩ thầm trong lòng, rồi ngẩng đầu lên, trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt cô là phần yết hầu của đối phương.

Nhấp nhô lên xuống, cảm dục lại gợi cảm, vô cùng đẹp mắt.

Cô gái nhỏ bị dọa sợ, giây tiếp theo, gần như muốn hét lên, ngay lúc này, đột ngột dừng lại.

Cô vốn đã đứng thẳng người lên, nhìn thấy thế vội ngồi xuống ngay.

“Tại sao anh lại trở về vào lúc này?”

Đúng lúc Thiên Chi vừa dứt lời, đột nhiên trong video phim có một giọng nữ truyền ra ——

“Thần thiếp chỉ muốn được Hoàng Thượng sủng hạnh* thần thiếp nhiều hơn thôi.”

(Sủng hạnh = thị tẩm.)

Tổng Kỳ Thâm vốn đang rĩ mắt, trong lúc nghe thấy lời thoại kia, đôi tay di chuyển đặt ở chỗ thắt lưng.

“Không phải là vì anh vội vàng trở về sủng hạnh em sao.”

—————//—//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Màn kịch nhỏ chương trước do Chi Chi viết, không ai đoán ra được qwq.

[Màn kịch nhỏ]: Một ngày nọ, sau khi xem xong bài chia sẻ có liên quan đến các mùi hương mà cô gái nhỏ chia sẻ trong vòng bạn bè, Tổng tổng kéo thắt lưng.

“Vì vậy, đêm nay em thích mùi hương nào.”

Dù sao màn kịch nhỏ hôm nay cũng không phải do! Tôi! Viết!

Chương 49: “Ái phi”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Cái con người này ngay thẳng thật nha.

Chỉ có điều đây chính là lời thoại thường dùng trong phim truyền hình mà thôi.

Anh thực sự đã.....Thực sự lại dám sử dụng nó!

Quả nhiên.

Trong đầu Thiên Chi bỗng nhiên xuất hiện một câu nói từng được lưu truyền rộng rãi như thế này.

Trong số đàn ông ở độ tuổi hai mươi lăm, tất cả đều có thể trưng ra hoa.

(*Tao xuất hoa: Ý chỉ dung nhan quá mức tươi đẹp, dùng trên người thì có nghĩa anh ấy (cô ấy) ăn mặc quá mức hoa lệ. Nguồn Baidu.)

Đó chỉ là ký ức khi còn bé của cô mà thôi, lúc trước lời nói ấy thịnh hành khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành phố Ngân.

Nội dung cụ thể có thể bị sai lệch, nhưng đại khái cũng không mấy sai biệt.

Còn không phải à.

Tổng Kỳ Thâm năm nay vừa tròn 25 tuổi, mọi điểm đều phù hợp, bao gồm thuộc tính thích trưng ra hoa kia.

Nhưng bản thân anh giống như không hề nhận thức được điều này, hai tay lưu loát vượt qua dây thắt lưng, một đường kéo thẳng lên, tùy ý cởi vài cái nút áo, theo sau anh trở tay nhẹ nhàng đẩy ra phía sau.

Cánh cửa lập tức bị đóng lại.

Phát ra âm thanh không nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm không trì hoãn quá nhiều thời gian, nhắc chân tiến về phía cô.

“Ngâm mình bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu lắm.”

Thiên Chi tự nhiên mà đáp lời anh, giây tiếp theo, cô mới kịp phản ứng lại.

Nếu nói hậu tri hậu giác cũng không phải.

Vừa rồi, khi cô biết anh tiến vào phòng, chỉ kinh ngạc trong giây phút rồi đã nhanh chóng tiếp thu việc này.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đều đã khác trước. Dường như những tế bào trì trệ được tách rời ra, ngay lập tức bị đánh thức.

Không phải, Tổng Kỳ Thâm đóng cửa cũng thôi đi, anh còn tiến đến đây là muốn làm cái gì???

Thiên Chi quay mặt đi, nhỏ giọng vâng dạ, “Em đang tắm.... Anh muốn làm gì.....”

“Không làm gì cả, anh trai đây là đang đáp lại câu nói vừa rồi của em.”

Tống Kỳ Thâm nói xong, chân mày hơi nhướng lên, khoé môi cũng gợn lên một chút, sau đó anh tựa vào bồn rửa mặt, một tay chống ở phía sau, lười biếng dựa vào đó.

Anh nói điều này, là muốn đề cập đến lời thoại vừa rồi ở trong phim.

Thiên Chi hồi tưởng lại, cái gì mà sủng hạnh với không sủng hạnh.

Cái kia! Không phải!! Do cô nói!!

Giống như là có thể đọc hiểu được suy nghĩ chân thật trong nội tâm của Thiên Chi, ngay lúc này, trong màn hình lại lần nữa truyền đến một giọng nói nữ, hiển nhiên là tình tiết của bộ phim vẫn còn đang chậm chạp tiếp diễn ——

“Lời nói vừa rồi của hoàng thượng thật là không biết xấu hổ mà!”

Trong nháy mắt bầu không khí trở nên trì trệ.

Ngay cả hơi nước mờ mịt mông lung trong phòng tắm cũng ngưng đọng.

Bộ phim cung đấu này quả thực rất tuyệt vời, mỗi câu nói dường như hết lần này đến lần khác đều đáp lại lời nói của Tống Kỳ Thâm.

Nếu không biết còn cho rằng đối phương đang chỉ cây dâu mà mắng cây hoè đấy.

Thiên Chi thiếu chút nữa không nhịn được, cố gắng kiềm nén không cười to, nhưng chống đỡ cũng không phải là một biện pháp, tiếng cười của cô gần như từ trong cổ họng phát ra.

“Cười cái gì.” Tống Kỳ Thâm nhìn chằm chằm cô một lúc, chậm rãi lên tiếng, giọng nói trầm xuống vài phần.

Anh cởi thêm vài nút áo nữa, áo sơ mi lỏng lẻo vắt trên đôi vai gầy, tô điểm đường cong sắc nét.

Còn có thể cười cái gì.

Tất nhiên là cười vì câu nói không biết xấu hổ kia rồi.

Bởi vì nó thực sự rất chính xác.

[Click để xem ảnh](#)

Nhưng Thiên Chi không muốn quản nhiều như vậy, cô vội vàng đuổi người, thẳng thắn yêu cầu, “Anh hãy ra ngoài trước đi, em muốn ngâm mình một lúc nữa.”

Cô còn phải tắm rửa, làm sao có thể để anh nhìn mãi như thế.

Hơn nữa.....Nếu không phải còn có bọt xà phòng chồng chất lên nhau, che đi thân thể cô. Từ xương quai xanh nhìn xuống, vào giờ phút này, cái cảnh xuân kia đã sớm không còn được bảo vệ.

“Vì sao, không có lý do gì để bắt anh phải đi ra ngoài cả?”

Giọng điệu của người đàn ông nọ thật ranh mãnh, ngày thường anh luôn cố tình hạ thấp giọng nghe có vẻ hơi trầm khàn, tựa như chướng ngại vật bị nghiền nát dưới đường nhựa, cũng như gạo được rang ở nhiệt độ nóng.

Tổng Kỳ Thâm không nhanh không chậm cởi nốt những nút áo còn lại, sau đó anh cởi áo ra, trực tiếp để lộ nửa người trên. Mang thân trần trụi, tiến lên hai bước, rũ mắt nhìn cô.

Cũng không biết có phải Thiên Chi gặp ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy từ sau khi Tổng Kỳ Thâm nói ra những lời nói đó, nó có một ý nghĩa khác.

Anh giống như đặc biệt nhấn mạnh một trong hai từ ấy.

Thiên Chi nhìn thấy Tổng Kỳ Thâm càng ngày càng đến gần, đồng tử co rút

lại, ánh mắt nhìn thẳng vào vành tai ửng đỏ, lập tức hạ người xuống.

Cô không có biện pháp nào với anh, cũng không nâng mắt lên quan sát anh, chỉ cường điệu nói, “Ở đây không đủ chỗ cho anh...”

Ngụ ý chính là, anh không nên chen chúc trong một cái bồn tắm nhỏ như vậy, không cảm thấy mệt mỏi à.

Nam Uyển to lớn như thế, không phải thiếu phòng tắm đâu.

Khá khen cho anh, còn thể hiện một bộ dạng ngoan cố như vậy.

Hay nói cách khác, đây đơn thuần chính là bản tính đàn ông của Tống Kỳ Thâm.

Mặc dù Thiên Chi chỉ âm thầm suy nghĩ như thế, nhưng trong tiềm thức lại xuất hiện một ý tưởng, càng phản ánh chân thật ấn tượng thường ngày mà Thiên Chi dành cho anh.

“Ngược lại việc này đã nhắc nhở anh, em nói rất đúng, không còn đủ chỗ.” Anh đột nhiên mỉm cười vô hại, không nhanh không chậm mà đề nghị, “Hay là chúng ta, tắm cùng nhau nhé?”

Ánh mắt Tống Kỳ Thâm sáng bừng như ánh lửa trong đêm đen, rất sáng, châm lên một ngọn lửa tình cảm vô danh.

Ánh mắt cũng đi chuyển từ khuôn mặt cô, xuống phần cổ thiên nga, chỗ vai, rồi một đường đi xuống, đến nơi đang nhấp nhô kia.

Bộ phim đang chiếu trên máy đặt ở kệ vẫn chưa tắt đi, đúng lúc lại chiếu đến tình tiết Hoàng thượng lật thẻ bài của phi tử, tầng tầng lớp lớp màn giường rơi xuống, ban đầu tựa như ánh trăng mờ ảo mông lung, theo sau lập tức đi thẳng vào chủ đề.

Vào giờ phút này lời thoại và âm thanh yếu ớt từ trong màn hình truyền ra, ngay sau đó nó dần dần bị tiếng nước chảy trong bồn tắm che mất.

Lúc bắt đầu là những gợn sóng nhỏ, tiếp theo vòng xoáy nước rộng dần, trong lúc trần trở qua đi, sóng gió cuộn cuộn.

Nhiệt độ nước càng ngày càng lạnh, Thiên Chi bị bế ra.

Tấm thủy tinh trong phòng kéo dài xuống đất, hướng về một phía, hoàn toàn có thể thu hết cảnh tượng ấy vào bên trong.

Bề mặt thủy tinh trơn tru, tuy rằng nhiệt độ trong nhà rất ổn định, nhưng tấm thủy tinh trơn bóng sáng ngời vẫn mang theo chút lạnh lẽo, trên bề mặt có không ít bọt nước ngưng tụ.

Thiên Chi bị bắt dán lên đó, hơi co rúm người. Khuôn mặt nhỏ nhắn được tấm thủy tinh phản chiếu cũng có sự khác biệt, nhiễm một rặng mây đỏ.

Cô còn muốn nói điều gì đó, nhưng ý thức dần dần bị thời gian làm tan rã.

Trong lúc hoảng hốt, người nọ từ phía sau dán sát vào cô, đôi tay đặt nơi phần eo cô từ từ siết chặt, càng siết lại càng dùng sức.

Nhưng Thiên Chi ở trong thời điểm máu chốt nhất, cô vẫn nghe thấy rõ ràng.

Tổng Kỳ Thâm cười khế bên tai cô, cười như không cười mà gọi cô một tiếng “Ái phi.”

Âm thanh thật nhẹ, hơn nữa còn một mực kề sát vào.

Sau đó cứ bay bổng trong không trung như vậy.

Có một loại cảm giác chua xót dâng lên trong lòng Thiên Chi, trái tim như bị bóp chặt, rồi lại nhẹ nhàng thả lỏng.

Không khó chịu, nhưng cũng không quá dễ chịu cho lắm.

Thiên Chi cảm thấy, có khả năng sau này bản thân cô không dám đối mặt với hai từ kia nữa.

*

Thời điểm được bế về phòng ngủ chính, hơi thở của Tống Kỳ Thâm giống như dung nham nóng rực bao phủ lấy cô, tầng tầng lớp lớp phủ đến đây.

Cái tủ đầu giường mở ra rồi khép lại, tiếng sột soạt khi mở bao bì vang lên.

Thiên Chi cảm thấy vành tai cùng phần ót của mình như bị sưng và tróc da ra vậy.

Sau khi mọi việc qua đi, cô bắt đầu kháng nghị, lúc này Tống Kỳ Thâm mới dùng chóp mũi cọ nhẹ vào mũi cô, chỉ ôm lấy cô, không làm gì cả.

Thay xong ga giường, hai người lập tức nghỉ ngơi. Hơi thở của Thiên Chi dần dần ổn định lại, tuy rằng hiện giờ cô rất mệt, mí mắt cũng không thể nâng lên, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, không biết có phải vì nguyên nhân trước khi đi ngủ không được uống sữa bò hay không.

Chỉ là điểm này quả thực không giống như trước kia.

Cô cân nhắc mãi vẫn không tìm ra được lý do, nhưng thực sự cô không buồn ngủ.

Cho dù ngủ không được, cô cũng cố gắng nhắm mắt lại.

Từ trước đến nay Tống Kỳ Thâm ngủ rất yên ổn, không di chuyển lộn xộn hay tạo ra âm thanh gì.

Giờ phút này, ở phía sau yên tĩnh một mảnh, Thiên Chi không dám cử động mạnh.

“Anh.....Anh ngủ rồi sao?” Thiên Chi háng giọng một cái, chậm chạp lên tiếng.

Cổ họng của cô có hơi đau rát, cho nên khi âm thanh phát ra nghe có vẻ khá nhỏ.

“Hử?” Giọng nói trầm thấp của Tống Kỳ Thâm chậm rãi vang trong đêm tối.

“Tại sao anh lại trở về đúng lúc như vậy?” Thiên Chi chỉ đơn giản gọi anh một tiếng, không ngờ anh thực sự đã trả lời, sau đó cô bắt đầu tìm đề tài, nhưng đây cũng là điều mà cô muốn hỏi lúc ban đầu.

Vì sao lại trở về đúng lúc như thế, vì sao đúng lúc cô đang tắm anh lập tức đẩy cửa vào.

Mọi thứ dường như được canh rất chuẩn xác, không trễ một giây.

“Trong lúc em trả tiền xe, bên phía anh đã nhận được thông báo.”

“—— Cái gì??”

Thiên Chi cẩn thận suy nghĩ, hình như là có việc này, trên ứng dụng gọi xe thường sẽ liên kết với một tài khoản gia đình, làm như vậy càng thêm an toàn hơn.

Thực ra cô đã liên kết tài khoản đó, hơn nữa không chỉ có mỗi thứ này.

Từ sự việc mua nước ép blueberry lần trước, Tống Kỳ Thâm đã thuyết phục cô sử dụng thẻ của anh bằng cách này, “Dùng tình cảm để tác động, dùng lý lẽ để thuyết phục” mà khuyến bảo, việc này đã thành công khiến cho Thiên Chi liên kết tài khoản thẻ mua sắm của mình với tài khoản của anh.

“Thực ra trong nhà còn có gắn camera giám sát, có thể nhìn thấy mọi việc xảy ra ở trong nhà.” Tống Kỳ Thâm nói xong, lại tiếp tục bổ sung thêm, “Cho nên trước khi anh đi về nhà đã quan sát một chút.”

Vì vậy Tống Kỳ Thâm không chỉ biết rõ việc cô đặt xe về nhà, mà anh còn

biết cả việc cô đang ở trong phòng tắm, hết thấy đều được giải thích rõ ràng.

Nhưng mà ——

“Anh đã nhìn thấy cái gì? Ở trong phòng tắm??”

Thiên Chi nói xong, bỗng nhiên lại nhớ đến trợ lý Hạ từng phổ cập kiến thức này cho mình, khá khen thay, cô đã quên mất chuyện này không còn một mảnh.

Lúc trước trợ lý Hạ đã nói thế nào nhỉ, phòng tắm và phòng ngủ chính không có lắp camera, có thể đảm bảo sinh hoạt vợ chồng **.

“Nghĩ đi đâu vậy, trong phòng tắm không có lắp camera.”

Bàn tay của Tống Kỳ Thâm tiến đến đây, không hề mang theo một chút thương tiếc nào, nhéo khuôn mặt cô một cách mạnh bạo.

Thiên Chi hơi đau, lập lúc kêu “Á” một tiếng, nhưng bởi vì bản thân mình đã xem Tống Kỳ Thâm như một kẻ xấu xa, cho nên cô tự biết mình đuối lý, dứt khoát vùi đầu như chim cút, không muốn lên tiếng.

“Sao mặt em lại nóng như vậy?” Tống Kỳ Thâm nhéo khuôn mặt cô gái nhỏ xong, trong giọng nói còn mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Cái vấn đề này lập tức bị vớt ra sao đầu, thực nhanh lòng hiếu kỳ của Thiên Chi dần dần dửng mẫn dâng lên, “Đúng rồi, em đột nhiên nhớ đến tài khoản mua sắm trên mạng của em có liên kết với anh, nếu em mua món đồ gì, anh đều sẽ biết hả?”

Nếu mọi thứ đều có thể biết rõ vậy cũng tốt, dù sao cô cũng không mua những món đồ kì quái không thể để người khác nhìn thấy.

Đợi một chút.....

Dừng lại dừng lại!

Cái gì mà những món đồ không thể để người khác biết, vì sao cô lại có thể suy nghĩ đến phương diện này.

“Một số sẽ thấy, một số không thấy.”

Lời nói này của Tống Kỳ Thâm là thật, có một số cửa hàng tương đối nhiệt tình, bọn họ đính kèm các tin nhắn thanh toán để người mua tiện theo dõi bất cứ lúc nào, có một số chủ cửa hàng tương đối rất lạnh nhạt, tất nhiên là không có.

Mỗi lần Thiên Chi mua, hàng sẽ được chuyển phát nhanh đến Nam Uyển, nhiều đến mức chất thành đống, nhưng anh chỉ nhận được tin nhắn về một khoản tiền đã bị trừ.

Trước đó, cô gái nhỏ từng mua một chú thú bông heo con Bội Kỳ.

Tống Kỳ Thâm cũng nhận được một tin nhắn như vậy. Tin nhắn trừ tiền xuất hiện, dĩ nhiên là giọng điệu của nhân vật anime đó rồi, cái gì mà “Bé heo đã lên đường, George hướng đến cậu ấy vẫy vẫy tay, chúc lên đường bình an.”

Khi đó anh gằn như tưởng mình đã hoa mắt.

“Vậy là được rồi.” Thiên Chi nhỏ giọng nói một câu.

Tống Kỳ Thâm dường như cười thầm, xoay người cô lại, ấn cô vào trong lồng ngực mình.

Cô gái nhỏ lo lắng rằng anh đã biết điều gì đó, nhưng anh không có thói quen nhìn trộm sở thích của người khác.

Có nhiều thứ cô không muốn bị người khác nhìn thấy, vậy thì anh sẽ không xem, hơn nữa việc này cũng không phải là việc lớn lao gì, mua hàng thôi mà, còn có thể mua thứ khác à.

“Mặc kệ như thế nào, miễn là không tiếp tục mua loại áo sơmi màu hồng nhạt kia.”

Trong bóng tối, đột nhiên truyền đến một câu như vậy.

Thiên Chi lập tức mở to hai mắt.

Nghe cái giọng điệu này, dường như cực kì không muốn.

Nhưng trước đó trong cuộc phỏng vấn trên kênh kinh tế tài chính, người đã mặc cái áo sơmi đó là ai vậy nhỉ.

Nói chung đàn ông chính là như vậy, dù sao Thiên Chi cũng không để nó ở trong lòng.

Thân thể ấm áp của Tống Kỳ Thâm gần trong gang tấc, Thiên Chi do dự một lúc, cuối cùng cô vẫn đưa đôi tay nhàn rỗi quàng trên đôi vai rộng của anh.

Hơi thở từng bách quen thuộc trên người Tống Kỳ Thâm tràn ngập trong khoang mũi, nhấp nhô gợn sóng, sạch sẽ, mang cảm giác mười phần của thiếu niên.

Thiên Chi nhịn không được, chớp mũi nhỏ khế hít vào ngửi ngửi.

Động tác nhỏ như vậy cũng không thể che giấu được Tống Kỳ Thâm, anh cảm thấy buồn cười, nắm lấy khuôn mặt nhỏ của cô, dùng sức ấn mạnh vào trong lồng ngực của mình.

Giọng điệu không nhanh không chậm, lại mang theo sự lười biếng.

“Anh trai của em có thơm không?”

Thiên Chi nghe xong câu nói này, trong lúc bị ấn, gần như sắp hít thở không thông.

Một nửa là vì khó thở, một nửa là do lời nói của anh gây ra.

Thiên Chi im lặng hai giây.

Mặc kệ có thơm hay không thơm.

Cái con Khổng Tước này.

Lẳng lơ, con mẹ nó thực sự rất lẳng lơ.

*

Trong suốt một đêm này Thiên Chi giống như kiểu người thích nói, cứ lôi kéo Tống Kỳ Thâm nói chuyện không ngừng nghỉ.

Nhìn cô không có ý định muốn kết thúc, Tống Kỳ Thâm mở đèn trên đầu giường lên.

Ánh sáng nhạt chiếu sáng một mảnh.

“Trong lúc anh trở về, trời đã tạnh mưa rồi hả?”

“Chưa tạnh.”

“Vậy anh cảm thấy hiện giờ đã tạnh chưa?” Thiên Chi tiếp tục hỏi.

“Có lẽ là chưa.”

Thiên Chi quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nơi ấy đã được tầm rèm cửa gắt gao che kín, không thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, xung quanh đều là một mảnh tối tăm.

Trong lòng cô gái nhỏ xuất hiện một ý nghĩ, “Nhưng em lại cảm thấy, có lẽ hiện giờ đã tạnh.”

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm dùng giọng mũi lên tiếng, hừ nhẹ đáp lại.

Thiên Chi đẩy tay anh ra, sâu trong nội tâm dâng lên một cảm giác ngày càng mãnh liệt.

“Anh ngủ tiếp đi, em muốn đi đến đó nhìn xem.”

Dứt lời, cô trực tiếp từ trong lồng ngực anh chui ra, đôi chân trần giẫm trên mặt thảm lông mềm mại lộng lẫy, trực tiếp xóc nửa tấm rèm cửa lên.

“Có vẻ như thực sự đã tạnh mưa.” Thiên Chi lẩm bẩm tự nói.

Qua một lúc lâu, không biết cô nhìn thấy cái gì đột nhiên quay đầu lại, Tống Kỳ Thâm nửa ngồi nửa nằm, một tay chống sau đầu, đôi mắt lim dim, cứ như vậy mà nhìn cô.

“Tống Kỳ Thâm!”

Trong giọng nói của cô gái nhỏ mang theo sự sung sướng.

Thần sắc lười biếng trước đó của Tống Kỳ Thâm, hiện giờ đã lặng lẽ biến mất.

Ánh mắt anh trong veo, đôi mắt hoa đào ôm lấy hố mắt, thẳng tắp nhìn qua.

Đây là lần đầu tiên Thiên Chi gọi anh như vậy.

Tâm hồn rung động.

“Mưa thực sự đã tạnh.”

Thiên Chi cười vô cùng vui vẻ, đôi mắt cong cong như một vầng trăng khuyết.

“Anh biết không, thành phố Ngân có tuyết rơi rồi.”

Cô quay đầu lại lần nữa, nhìn những bông tuyết nhỏ rơi trên thành cửa sổ, xếp chồng lên nhau.

Tống Kỳ Thâm cũng rời khỏi giường, đi đến bên cạnh cô.

Hai người đứng bên nhau nhìn ngắm những bông tuyết trắng sáng ngời rơi xuống cửa sổ, rồi chúng lại biến mất trong màn đêm.

Những cái cây ở tầng dưới của Nam Uyển được bóng đêm bao phủ, trong hoa viên tối đen như mực.

Tuyết cũng nhẹ nhàng bay đến đó.

Từ lần đầu tiên Thiên Chi nghe dự báo thời tiết đã bắt đầu chờ mong, nhưng sau khi chờ đợi quá lâu, chờ đến mức hy vọng cũng tan vỡ, cuối cùng cô không còn mang bất kỳ sự mong chờ nào nữa.

Tuyết thực sự đã rơi rồi.

“Không biết liệu sáng sớm ngày mai thức dậy, có thể nhìn thấy tuyết đọng lại hay không.” Cô chậm rãi lên tiếng.

“Chắc có lẽ sẽ không có tuyết đọng lại đâu, hôm nay vừa mới mưa, mặt đường rất ẩm ướt.”

Lời của Tống Kỳ Thâm không phải là không có đạo lý, tuyết ở phía Nam nhẹ nhàng mỏng manh, đa phần khi rơi xuống mặt đất lập tức tan đi.

Huống hồ chi thành phố Ngân lại vừa đổ mưa.

“Vậy khi nào mới có đây?”

Tống Kỳ Thâm nhướng mày nhìn qua.

“Muốn thấy tuyết đọng lại như vậy à?”

“Vâng, bởi vì chưa nhìn thấy qua được mấy lần, nhưng trong trí nhớ của em, hình như lúc nhỏ có từng thấy qua.” Thiên Chi nói đến đây, hồi tưởng lại quá khứ, rồi sau đó không biết nhớ đến điều gì, cô lập tức ngược mắt lên nhìn anh, “Năm nay có không nhỉ?”

Những năm gần đây hầu như không có tuyết rơi, tốt xấu gì năm nay cũng đã có tuyết.

Coi như vẫn có hy vọng.

“Em mau đi ngủ đi, năm nay sẽ có.” Tống Kỳ Thâm chặn ngang bả cô lên, lập tức bế cô về giường ngủ, sau đó không cho cô bất kì cơ hội cự tuyệt nào vội nhét cô vào trong chăn, “Cho dù quái vật nhỏ phần kích thể nào, cũng cần phải nghỉ ngơi.”

Thiên Chi đã thay một bộ quần áo ngủ mới, tuy rằng không phải lông lá xù xì, nhưng vẫn là kiểu dáng quái vật nhỏ, chẳng qua là màu sắc hơi tối, không dễ dàng bị nhận ra.

Việc này mà Tống Kỳ Thâm cũng có thể nhận ra được à, quả thực là không có gì qua mắt được anh.

*

Một đêm yên giấc.

Có lẽ do đêm qua Thiên Chi cứ nói đến chuyện tuyết rơi, đã sớm xuất hiện tâm lý ám chỉ, ngày hôm sau Tống Kỳ Thâm ôm ôn hương noãn ngọc ở trong lòng, cho nên anh không muốn dậy sớm, chỉ ôm chặt lấy cô cùng nhau ngủ yên giấc.

Trong lúc ngủ, không biết có phải do nguyên nhân tối hôm qua cô đột ngột gọi tên mình như vậy hay không, khi anh nhớ đến lập tức cảm thấy trong lòng hừng hực, vì vậy buổi sáng Tống Kỳ Thâm lại xé thêm một cái bao.

Đem cô gái nhỏ đang ngủ say đánh thức.

Trong lúc Thiên Chi nửa tỉnh nửa mê, cuối cùng cô bám lấy bờ vai anh, rồi chìm vào giấc ngủ.

Chủ yếu là vì đêm hôm qua ngủ khá trễ, khẳng định hiện giờ Thiên Chi chỉ muốn ngủ nướng mà thôi.

Sau khi cảm thấy vô cùng mỹ mãn, Tống Kỳ Thâm ôm lấy cô tiếp tục nằm nghỉ.

Nhưng thời khắc mộng đẹp bị phá vỡ, luôn đến rất vội vàng không kịp đề phòng.

Tiếng chuông cửa ở tầng một của Nam Uyển vang lên, kéo dài rất lâu giống như âm thanh bóp kèn.

Nhất quyết không chịu từ bỏ, tần suất rất chuẩn xác, cứ cách một giây ngắn ngủi lập tức vang lên một lần.

Trước đây chỉ cần lưu dấu vân tay, khẳng định có thể trực tiếp vào nhà được.

Nhưng căn nhà này vừa mới được tu sửa lại, cho nên trong khoá vân tay, trước mắt chỉ có lưu vân tay của anh và Thiên Chi, còn có trợ lý Hạ, ngày thường chuyên gia sửa chữa và người giúp việc thì có mật khẩu khác.

Cho nên trước mắt người đang đứng ngoài cửa, hẳn là chưa từng đến Nam Uyển lần nào.

Hình như gần đây cũng không có ai nói muốn đến đây thăm hỏi mà, hơn nữa trong khoảng thời gian này càng không có.

Tống Kỳ Thâm vốn không muốn để ý đến, nhưng ai nào ngờ, người đứng trước cửa cứ bám riết không tha.

Nếu anh không mở cửa, người nọ có vẻ tuyệt đối sẽ không chịu từ bỏ ý

định.

Thiên Chi cũng nghe thấy, mày đẹp nhẹ chau lại, rõ ràng đã bị làm ồn, lẩm bẩm nói, “Là ai vậy.”

Rồi sau đó, không biết có phải cô cố ý hay không, móng vuốt nhỏ vung lên, hơi dùng sức, cào vào cổ anh một cái.

Tống Kỳ Thâm bị đau rít lên một tiếng, theo sau lấy lại bình tĩnh, tùy tiện cầm một bộ quần áo mặc vào, đỡ Thiên Chi ra khỏi lồng ngực mình, lúc này mới đi xuống lầu.

Mộng đẹp sáng sớm bị phá vỡ, tất nhiên Tống Kỳ Thâm không còn ung dung như trước đây.

Trong lòng hơi buồn bực cùng một sự khó chịu mãnh liệt dâng lên.

Cho nên trong lúc anh mở cửa, tuy rằng giọng điệu nhàn nhạt, nhưng rất lạnh lùng, “Ai vậy?”

Trong nháy mắt cánh cửa gỗ mở ra, mẹ Tống mỉm cười tiến lên chào hỏi, “Con trai! Bất ngờ không!!”

Chân mày Tống Kỳ Thâm chột chau lại, nhìn thẳng về phía trước.

Bên ngoài bông tuyết rơi xuống, trước cửa xuất hiện hai bóng người.

Sau khi mẹ Tống vui vẻ hét lên, ánh mắt dừng lại trên phần cổ của con trai nhà mình.

Rồi sau đó, dừng một lúc.

—————//———//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Bảo Bối ngọc: Con thực sự không phải cố ý QAQ.

Chương 50: Tổng khổng tước bật chế độ lật xe

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tuy rằng cánh cửa gỗ hoa văn nặng nề kia chỉ mở hờ, thân hình Tổng Kỳ Thâm cũng lộ ra một nửa, nhưng trên cần cổ thanh tú của anh, có một vết cào nhọt nhạt.

Thoạt nhìn không quá rõ ràng, nhưng một đường nhỏ dài vẫn hiện lên.

Làn da của Tổng Kỳ Thâm rất trắng, vết cào có hơi ửng hồng, trông khá nổi bật, mẹ Tổng chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn thấy lớp da trắng xước ở đó.

Đây là do bị móng tay dài làm ra, nói tóm lại không phải bút tích của anh.

Anh còn mặc áo ngủ lỏng lẻo, vạt áo thì lật lên, để lộ ra một nửa vòng eo rắn chắc.

Vừa nhìn đã biết là vội vàng mặc vào.

Cộng thêm —— sắc mặt còn thối như vậy.

Không khí ngưng trệ trong một cái chớp mắt.

Sau đó mẹ Tổng rất biết phối hợp nâng hai tay lên, trực tiếp che đôi mắt của mình lại, “Mắt của mẹ hình như sắp mù mất rồi!”

Lúc này sắc mặt của Tổng Kỳ Thâm mới hoà hoãn lại, gọi một tiếng, “Mẹ.”

Rồi anh nhìn người đàn ông trung niên cao gầy đứng phía sau mẹ Tổng,

“Ba.”

Tổng Thanh Đình gật đầu, “Trời đang đổ tuyết, chúng ta mau vào nhà thôi.”

Tuyết tuyết rơi rất ít, nhưng nó dường như đã rơi suốt một đêm, cho nên vẫn tụ lại một tầng tuyết mỏng.

Cơn gió lạnh thổi qua khe cửa, một chút lạnh lẽo xâm nhập vào.

Dứt lời, ông ấy nắm lấy cánh tay của Cố Oản Oản, giọng điệu bất đắc dĩ, “Bà còn muốn đứng ở bên ngoài bao lâu nữa?”

Lúc này mẹ Tổng mới cảm thấy lạnh, thấp giọng oán trách, “Còn không phải do con trai ông à, cứ đứng chắn ở cửa như vậy, nó còn không thèm nói lời nào, ngay cả một chút biểu hiện ngạc nhiên cũng không có.”

Đây không phải là sự ngạc nhiên, mà hình như là sự kinh sợ.

Một quý công tử như Tổng Kỳ Thâm, lần đầu tiên có chút hơi bất lực, tương tự như cảm giác bó tay không còn biết làm như thế nào.

Nhưng không phải “Bất lực” đối với việc ba mẹ đột nhiên tập kích, mà cái loại “Bất lực” này là vì không thể phản bác được.

Nói tóm lại ba mẹ đến đây cũng là một chuyện tốt.

Chỉ là vì sao không thông báo với anh một tiếng, những thứ khác không bàn đến, nhưng ba Tổng mẹ Tổng cũng không nên xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, so với thời gian được định trong cuộc gọi trước đó của mẹ Tổng, sớm hơn cả một tuần.

Đợi ba Tổng mẹ Tổng bước vào huyền qua, Tổng Kỳ Thâm mới đóng cửa lại.

“Tại sao hôm nay ba mẹ lại đến đây?”

Lúc trước nói muốn gặp mặt, Tống Kỳ Thâm cũng không nghĩ đến việc sẽ hẹn gặp ở Nam Uyển, ngược lại dự định gặp mặt ở nhà họ Tống.

Phía khu nhà cũ bên kia tất cả mọi người đều quen thuộc, như vậy vẫn tốt hơn.

Mẹ Tống thay giày, “Có phải vừa rồi con không nghe mẹ nói gì đúng không, mẹ nói là bất ngờ chưa.”

Tống Kỳ Thâm nghẹn lời, đôi mắt rũ xuống, không nói gì nữa.

“Ha ha được rồi, là mẹ sợ con không để trong lòng, cho nên cố tình nói trễ một tuần, vậy mới tạo được sự bất ngờ chứ, con đừng xụ mặt như thế.” Mẹ Tống nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đã khôi phục lại dáng vẻ liều chết không sợ trước kia, vội vàng giải thích một phen.

Rồi sau đó, mẹ Tống dừng một chút, nghi ngờ nói.

“Hay nên nói rằng con không chào đón ba mẹ?”

Tống Thanh Đình nhích lại gần, nhìn về phía Cố Oản Oản, “Bà một lần hỏi nhiều như vậy, làm sao Kỳ Thâm có thể trả lời kịp? Dù sao cũng phải để nó từ từ hoàn hồn lại, trước tiên hãy nghỉ ngơi đi.”

Trước đó ý định của ba Tống chính là sớm thông báo với Tống Kỳ Thâm một tiếng, sau đó hai vợ chồng sẽ cùng nhau đáp máy bay trở về, rồi mời bạn bè đến dùng một bữa cơm tẩy trần, như thế rất có thể diện.

Nhưng mẹ Tống sốt ruột muốn gặp con trai, hoàn toàn không muốn làm tiệc ở bên ngoài, bà ấy trực tiếp bác bỏ cái ý định này của ba Tống.

Bà ấy chỉ muốn sớm trở về gặp con trai nhà mình, âm thầm lén lút, tạo cho anh một chút bất ngờ.

Nghỉ ngơi một chút?

Mẹ Tổng ý vị thâm trường nhìn về phía con trai nhà mình, ánh mắt dừng ở nơi đó, vẫn là vết cào trên cần cổ kia.

Từ lúc bước vào nhà, tầm nhìn so với cái liếc mắt thoáng qua vừa rồi càng thêm rõ ràng hơn.

Lúc này mẹ Tổng mới chú ý đến, bên cạnh vết xước dài kia, còn có mấy quả dâu tây nhỏ.

Hoặc là bị ngấm mứt, hoặc là bị chọt chọt.

Mẹ Tổng lười đến mức không muốn giải thích phong tình với ba Tổng, dù sao việc này cũng không có cách nào để giải thích và ám chỉ cụ thể.

Chỉ có thể ngẫm hiểu, không thể nói ra.

“Nhưng mà, mẹ còn cho rằng con đang ở công ty, mẹ cùng ba con đặc biệt sáng sớm chạy một chuyến đến Tổng thị, kết quả một bóng người cũng không nhìn thấy đâu.”

Đêm qua sau khi máy bay của Tổng Thanh Đình và Cố Oản Oản hạ cánh, bọn họ trở về nhà họ Tổng nghỉ ngơi một đêm, buổi sáng hôm sau mới đi một chuyến đến công ty tìm anh.

Chỉ là không tìm thấy người đâu, nghe ý tứ của trợ lý Hạ chính là, tối hôm qua Tổng Kỳ Thâm đã quay về Nam Uyển.

Sau khi nghe xong lời nói của vị trợ lý kia, cả hai vị trưởng bồi đều kinh ngạc, bởi vì hiện giờ không phải cuối tuần, dựa theo tính tình của Tổng Kỳ Thâm, cho dù là cuối tuần, tám mươi phần trăm anh vẫn sẽ làm việc điên cuồng.

Từ lúc tiếp quản Tổng thị cho đến nay, người khác khen ngợi anh nhiều bao nhiêu, cũng đồng nghĩa với việc, ở phía sau anh phải nỗ lực và trả giá bấy nhiêu.

Cứ như vậy, hiện giờ vẫn trong tuần làm việc, thế nhưng hôm nay Tống Kỳ Thâm không có mặt ở công ty, quả thực không giống với tác phong thường ngày của anh.

Không chỉ có như thế, nhìn bộ dáng ngáy ngủ không muốn rời giường của Tống Kỳ Thâm, mẹ Tống cảm thấy con trai nhà mình đã có chỗ nào đó thay đổi.

Anh không thích ngủ nướng, luôn thói quen dậy sớm, nhưng chưa từng nghĩ đến, bọn họ từ công ty vất vả chạy đến Nam Uyển, căn bản Tống Kỳ Thâm vẫn còn chưa thức dậy.

10 giờ sáng là cái khái niệm gì.

Lúc trước đối với Tống Kỳ Thâm mà nói, tuyệt đối không có khả năng hay khái niệm nằm ngủ nướng.

Mà Tống Kỳ Thâm hiện tại, đã tự mình đem cái khái niệm kia ném bỏ.

Nhưng cũng không khó lý giải, dù sao xem như vẫn còn trong giai đoạn tân hôn, nói tóm lại chính là khoảnh khắc đường mật ngọt ngào.

Nghe ý tứ của trợ lý Hạ, chính là Thiên Chi đã trở về Nam Uyển, Tống Kỳ Thâm lo lắng cô ở nhà đợi một mình, vì vậy lập tức quay về nhà nhìn xem.

Lúc trước nóng lạnh thất thường không thân thiết, hôm nay anh và Thiên Chi, không nói đến chi tiết cụ thể như thế nào, ít nhất thoạt nhìn ngoài mặt, đều rất vừa lòng nhau.

Cái con người này, còn biết quay trở về nhà nhìn xem.

*

Bởi vì suốt cả đêm qua bên ngoài có tuyết rơi, cho nên vườn hoa ở Nam Uyển đều bị phủ một lớp tuyết trắng xoá.

Những tấm rèm cửa dài ở tầng một luôn hạ xuống, chưa được kéo lên.

Trong lúc tia sáng ban mai đầu tiên chiếu rọi lên nền tuyết trắng, rồi xuyên thấu qua cánh cửa sổ sát đất tiến vào, làm sáng rực một mảnh.

Cho dù nhiệt độ trong nhà ổn định, nhưng trải qua một đêm nhiệt độ đột ngột hạ xuống, tuy xung quanh không có khe hở nào, nhưng nó vẫn không cản được khí lạnh.

Ba Tống và mẹ Tống đạp tuyết đi đến đây, còn ở bên ngoài chờ lâu như vậy, cho nên cần phải đốt lò sưởi.

Tống Kỳ Thâm ngồi xổm xuống, đốt lò sưởi âm tường trong phòng khách, để làm cho sô pha mà ba Tống và mẹ Tống đang ngồi ấm áp hơn một chút.

“Chi Chi còn ở trên lầu.....Ngủ à?” Mẹ Tống nhìn động tác không nhanh không chậm của Tống Kỳ Thâm, thử dò hỏi một câu.

“Vâng, còn ở trên lầu.” Tống Kỳ Thâm giơ tay, từ xa xem xét độ ấm của lò sưởi âm tường, rồi sau đó chậm rãi đứng dậy.

Mẹ Tống hiểu rõ gật đầu, thuận tiện tinh tế đánh giá con trai nhà mình.

Quả thực đối với vấn đề gì đều luôn vững vàng như núi.

“Ấy chà, con định mặc đồ ngủ mà trò chuyện với ba mẹ à, dù cho con không sợ lạnh đến đâu, cũng phải ăn mặc kín một chút.”

Tống Kỳ Thâm nghe xong lập tức liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, bà ấy vẫn đang mặc váy, còn là kiểu chỉ đến đầu gối.

Anh nhướn mày, “Không phải mẹ cũng vậy à.”

Nhưng mẹ Tống căn bản không để ý đến ánh mắt của Tống Kỳ Thâm, giận dữ liếc mắt nhìn anh một cái, tiếp tục nói, “Nhanh đi thay quần áo đi, đến lúc đó bị cảm không nói đến việc con lây bệnh cho bọn ta, nhưng con tuyệt

đôi không thể lây bệnh cho Chi Chi.”

*

Thiên Chi đang say giấc nồng, mơ mơ màng màng cảm nhận được có ai đó lắc cái đầu nhỏ của mình.

Cô mặc kệ.

Sau đó lại bị lắc tiếp.

Tới tới lui lui, lặp đi lặp lại năm sáu lần như vậy, người lắc đầu cô không phiền, nhưng cô cảm thấy rất phiền.

Buổi sáng trong lúc Tống Kỳ Thâm ôm cô ngủ, Thiên Chi vẫn có thể cảm giác được, ở dưới lầu có người đang bấm chuông, Tống Kỳ Thâm lập tức xuống lầu, cũng không biết trải qua bao lâu, cô xem như được yên tĩnh một lúc.

Mọi chuyện dường như chỉ trải qua trong một cái chớp mắt mà thôi, anh đã quay trở lại, không có ý định ngủ tiếp, nhất quyết không thuận theo cũng không chịu buông tha mà quấy nhiễu cô.

Cho dù như vậy, Thiên Chi vẫn luôn hy vọng tiếng chuông cửa không vang lên nữa.

Hai mắt Thiên Chi nhắm chặt chẳng buồn nâng lên, cô nắm lấy một góc chăn, trực tiếp chui vào đó, nhẹ nhàng uốn éo, lăn đến phía mép giường.

Nhìn cô bọc chăn chẳng khác gì chú sâu lông, sau khi cô hừ nhẹ một tiếng, không còn động tĩnh gì nữa.

Tống Kỳ Thâm lập tức đi đến mép giường phía bên kia, “Còn chưa chịu dậy?”

“Sâu lông” im lặng ba giây, gật gật đầu, biên độ được giấu trong tấm chăn,

tạo nên độ cong rất nhỏ.

Thấy thế nào cũng giống như một đứa trẻ đáng thương.

Trên thực tế không chỉ có buồn ngủ, Thiên Chi còn rất mệt.

Bởi vì buổi sáng cô bị lôi kéo làm bánh nhân thịt một lần nữa, cái loại cảm giác nhào nặn này, về sau mới từ từ dâng lên.

Động tác của Tống Kỳ Thâm so với trước kia phóng khoáng hơn nhiều, nói chính xác là, từ sau khi trải qua vài lần đầu tiên, kỹ thuật của anh thực sự đã được cải thiện hơn, còn cộng thêm một chút khám phá của chính mình.

Sáng hôm nay trong lúc cô nửa tỉnh nửa mê còn chủ động hòa theo, cho nên hậu quả chính là dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

Nói tóm lại sẽ không phải dạng gió êm sóng lặng gì.

Dù sao Thiên Chi ngay cả ngủ, luôn cố gắng tránh cái chỗ chưa được thu dọn trên ga giường kia.

“Rời giường thôi, không còn sớm nữa, đã 10 giờ rồi.” Tống Kỳ Thâm vừa mới bị mẹ Tống thúc giục lên lầu thay quần áo, thời điểm anh thay đồ bước ra ngược mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, đối với anh mà nói, quả thực là quá trễ.

“Em không dùng bữa sáng đâu.” Thiên Chi nói một câu như vậy, duỗi một cánh tay ra vẫy loạn xạ.

Cô đây chính là rõ ràng đang từ chối, tỏ vẻ bản thân mình không cần dùng bữa sáng chỉ cần ăn bữa trưa là được rồi.

“Không dùng bữa sáng cũng phải rời giường.”

“Em không muốn.”

Tranh cãi nổ ra.

“Em đang cúi kính đấy à?”

Tống Kỳ Thâm nói xong lập tức ngồi xuống mép giường, sau một lúc, càng ngày càng tiến đến gần.

Tính tình của cô vẫn luôn như vậy, anh là ngày đầu mới quen biết với cô sao.

Thiên Chi không lên tiếng, quả thực cô đang bắt đầu giở thói ương bướng!

“Bây giờ hãy thức dậy đã, về sau em muốn ngủ bao lâu cũng được, nhưng chỉ riêng ngày hôm nay là không được, mẹ anh đến.”

Vốn dĩ Thiên Chi đối với lời nói của Tống Kỳ Thâm chính là nghe vào bên này ra bên kia, cho nên trường hợp lần này cũng như vậy.

Cô chỉ nắm bắt được câu nói cuối cùng kia, câu đó mới là trọng điểm.

“Hả, anh không gạt em đấy chứ?”

Một tiếng “Hừ” nhẹ phát ra từ trong khoang mũi của Thiên Chi, Tống Kỳ Thâm vì muốn để cô rời giường, thực sự đã dốc hết sức lực, hơn nữa anh còn kiên trì tìm lý do cùng viện cớ.

Tuy rằng lúc trước anh không còn lôi kéo cô chạy bộ nữa, nhưng quả thực việc bỏ mặc để cho cô ngủ đến giữa trưa không dùng bữa sáng, nó hình như xảy ra không đến mấy lần.

Có lần vì muốn cô rời giường, anh đã dùng cách viện cớ như vậy.

Nhưng không phải là mẹ của anh, mà là ba của anh.

Khi đó Thiên Chi chỉ cảm thấy hầu hết thời gian Tống Kỳ Thâm đều rất nghiêm túc, cô luôn xem anh là một người anh trai đáng tin cậy, tất nhiên cô sẽ lập tức tin tưởng anh.

Sau khi suy nghĩ lại ——

Tổng Kỳ Thâm vẫn luôn xem cô là một con ngọc sao.

Dù sao cũng đã từng mắc mưu một lần, lần thứ hai có chết Thiên Chi sẽ không mắc mưu nữa.

“Gạt em làm gì.” Tổng Kỳ Thâm bắt đầu kiên nhẫn dỗ cô, “Ngoan thức dậy nào.”

Không ai biết được rằng, Thái tử gia của Tổng thị đã nhiều năm qua không có tính nhẫn nại như vậy.

Cho dù là trên bàn đàm phán hay trên thương trường, anh chỉ chú ý đến việc trao đổi lợi ích, nào có đạo lý anh đi dỗ dành người khác.

Thiên Chi vẫn không nhúc nhích, theo sau lỗ tai khẽ giật giật, bởi vì nơi cầu thang có động tĩnh.

Hình như là âm thanh lẹp xẹp, chậm rãi truyền đến.

Ngay sau đó, một giọng nói nữ đột ngột vang lên ——

“Này, mẹ đã bảo con đừng gọi con bé dậy rồi mà, con để Chi Chi ngủ tiếp đi.”

Ngay sau đó bà ấy dường như cảm thấy mình nói có hơi lớn tiếng, cố tình đè thấp âm thanh ——

“Con chỉ thay quần áo thôi mà lâu đến thế sao....Chao ôi, bức tranh treo ngoài hành lang từ đâu mà con có vậy.”

Giọng nói và giọng điệu quá mức quen thuộc, đây rõ ràng là.....

Thiên Chi bỗng chốc mở hai mắt lên, chớp mắt hai cái.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cơn buồn ngủ lập tức tan thành mây khói.

Cô không thể quan tâm quá nhiều, vội “Nhảy” người lên ngòai dậy. Động tác ngòai dậy có hơi quá trón, đỉnh đầu thiếu chút nữa thì đã đụng trúng cằm của Tống Kỳ Thâm rồi.

Lần này Tống Kỳ Thâm thực sự không có lừa gạt cô.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đoán chừng là đi dọc theo hành lang, một đường kéo dài đến đây, hơn phân nửa đang ngắm nhìn bức hoạ treo trên tường.

Mà phòng của cô, ngay tại cuối hàng lang.

Thiên Chi bắt cháp sự bàng hoàng cùng suy tư, trực tiếp nhảy xuống giường, mang dép lê vào bắt đầu kéo ga trải giường, buổi sáng cái trận kia phát sinh quá đột ngột, sau khi xong việc không người nào muốn động đây, cho nên vẫn chưa kịp thay.

Thiên Chi luống cuống tay chân, cúi đầu nhìn thùng rác thông minh, cũng may không cần phải nhọc lòng, nó được điều chỉnh thủ công, còn có chức năng tự động.

Mặc kệ bên trong chứa thứ gì, đều có thể được bảo vệ tối đa **.

Ngoài ra, Thiên Chi còn đánh rắm rồi đẩy Tống Kỳ Thâm ra khỏi mép giường, không một chút do dự.

Biểu cảm ngay lúc ấy của Tống Kỳ Thâm, còn rất đặc sắc.

Trong lúc cô nóng lòng, Tống Kỳ Thâm vẫn luôn đứng ở một bên, dù bận vẫn ung dung, không nhanh không chậm mà nhìn cô phát điên.

Không hề có ý định giúp đỡ.

Anh cũng là một trong những thủ phạm đấy.

Dựa vào cái gì mà! Có thể thoái mái thong thả như vậy....

“Không vội, em chỉ cần rời giường là được, hiện giờ đi rửa mặt được chưa?”
Tống Kỳ Thâm chậm rì rì nói một câu thế này.

“Không được, anh mau đến giúp em đi.” Thiên Chi hướng về phía anh vẫy vẫy tay, bảo anh nhanh chóng đến hỗ trợ.

Nếu để mẹ anh nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong tiềm thức mách bảo, Thiên Chi cảm thấy có lẽ không được tốt lắm.

Đúng lúc này, tiếng bước chân lại vang lên trong bầu không khí yên tĩnh.

Thiên Chi gần như khấn trương, hoàn toàn đứng hình.

Nhưng ngay sau đó, tiếng bước chân dần dần đến gần, rồi dừng lại, nhẹ nhàng rời đi.

Rất nhanh đã biến mất.

Thiên Chi ngơ ngác nhìn cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt.

“Đã sớm nói với em không cần phải gấp gáp như vậy, mẹ của anh chắc chắn sẽ không vào đây đâu.” Tống Kỳ Thâm nói xong, cực kì hứng thú nhìn chằm chằm cái ga giường bị cuốn thành một đoàn trong tay cô, “Em lại bắt đầu gói bánh chưng à?”

“.....”

*

Thiên Chi dùng tốc độ nhanh nhất để đi xuống lầu, Tống Kỳ Thâm lập tức nổi gót theo sau.

Thời điểm cô gái nhỏ vừa bước xuống lầu, đúng lúc đón nhận ánh mắt thăm dò của mẹ Tổng.

Tạm gác lại sự lo lắng về việc mẹ Tổng đột ngột xuất hiện lúc trước, hiện giờ Thiên Chi đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều, thoải mái hào phóng gọi một tiếng, “Dì Cố.”

“Còn gọi là dì à?”

Lúc này Thiên Chi mới phản ứng lại, “Mẹ....”

Sau khi gọi xong, Thiên Chi lại chào hỏi ba Tổng một tiếng, rồi bị bọn họ lôi kéo ngồi xuống, cùng nhau ngồi trên sofa nói chuyện phiếm.

Tổng Kỳ Thâm bị hất hủi, nhưng cho dù là như thế, anh cũng không hề để ý đến. Anh đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

“Quả thực con gái sau mười tám tuổi thay đổi rất nhiều, Chi Chi hoàn toàn không còn giống như trước kia.”

Trước kia chính là phần điêu ngọc trác*, xinh đẹp đáng yêu.

(*Phần điêu ngọc trác – Nguyên văn: 粉雕玉琢的: như ngọc đã được chạm khắc mài dũa, chỉ bé gái xinh đẹp đáng yêu. Nguồn GG.)

Hiện giờ ngũ quan nảy nở, cùng với ba của cô quả thực như một khuôn đúc ra. Chẳng qua là Thiên Chi thì tươi đẹp, không giống như Thiên Diêm u ám như vậy.

Mẹ Tổng thưởng thức diện mạo xinh đẹp của cô gái nhỏ khá lâu, thuận tiện hỏi, “Ngủ có ngon không?”

“Rất ngon ạ.”

Nghe đến đây, Thiên Chi hơi thẹn thùng, đưa tay sờ sờ cái mũi của mình,

đây là động tác nhỏ theo bản năng của cô.

“Gần đây ba mẹ con vẫn khỏe chứ?”

Thiên Chi ngẩn người, thành thật trả lời, “Con cũng không rõ lắm.”

Bình thường cách vài ngày cô sẽ gọi điện hỏi thăm, có lẽ hai người bọn họ vẫn khoẻ.

Thực ra so với mẹ Thiên, cô và ba Thiên lại càng ít giao lưu với nhau hơn, gần như là không có.

Mẹ Tống nhìn thấy dáng vẻ Thiên Chi như vậy, bà ấy khá đau lòng, “Mẹ chỉ hỏi thế không có ý gì khác đâu, nếu đã trở thành thông gia, dù sao mẹ cũng phải quan tâm một chút, hơn nữa con và Kỳ Thâm đã lãnh giấy kết hôn, về sau chúng ta cũng là ba mẹ của con.”

Thiên Chi im lặng một lúc lâu, lẳng lặng chăm chú nhìn mẹ Tống.

Rồi sau đó cô nặng nề mà gật đầu, trả lời, “Vâng ạ.”

Từ lúc bắt đầu Tống Kỳ Thâm luôn đứng yên lặng ở một bên, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên môi, rũ mắt trầm tư, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Được rồi, chúng ta không nói đến việc này nữa, hôm nay mẹ thực sự rất vui, cho nên mẹ quyết định, buổi trưa mẹ sẽ đích thân xuống bếp! Khao ba người một bữa ăn!!!”

Mẹ Tống vui vẻ nói ra một câu như vậy, trong nháy mắt Nam Uyển to lớn rơi vào bầu không khí yên lặng.

Chỉ có hai người đàn ông ở trong nhà lập tức nhìn qua, theo sau bọn họ chậm rãi lên tiếng.

Tống Kỳ Thâm ——

“Mẹ, mẹ nấu có ăn được không đó.”

Tổng Thanh Đình ——

“Oản Oản à, bà đừng trở tài, tôi ăn nó cũng không sao, nhưng nếu bà để cho hai đứa nhóc này ăn thì phải làm sao bây giờ.” Trên khuôn mặt tuấn nhã* của Tổng Thanh Đình mang theo nụ cười, “Em đừng làm nổ phòng bếp nữa.”

(*Tuấn nhã: Đẹp và lịch sự.)

Cổ Oản Oản bị hai người giáp công*, sắc mặt không được tốt lắm, còn có hơi tức giận.

(*Giáp công: tấn công từ hai phía.)

Bị cả hai người phủ định như vậy, đúng là không để lại mặt mũi cho bà ấy mà!

Thiên Chi vừa nghe đến “Nổ phòng bếp”, cô vẫn luôn cảm thấy khá quen tai.

Sau khi suy nghĩ, cô chợt nhớ lại, không phải lúc trước Tổng Kỳ Thâm đã giải thích một cách hoàn hảo về ba chữ kia sao.

Nhưng nổ là một chuyện, lần trước mùi vị mà Tổng Kỳ Thâm nấu ra, tuy chỉ là một món ăn đơn giản, nhưng nó thực sự không tệ chút nào.

“Không sao đâu ạ, anh Kỳ Thâm biết nấu ăn đấy, còn nấu ăn rất ngon.” Thiên Chi lắc lắc tay mẹ Tổng, vô cùng khéo hiểu lòng người.

Mẹ Tổng cảm thấy bản thân mình hẳn là đang nghe nhầm.

Vị thiếu gia mười đầu ngón tay không dính nước nhà bà....

Biết nấu ăn?? Còn ——

Nấu ăn rất ngon???

—————-//—-//—————-

* Tác giả có lời muốn nói:

Mẹ Tổng: Cái tên nhóc thối tha này, vẫn còn có điểm hữu dụng nha!

Tổng Khổng Tước: Lật xe trên đường, chính là như vậy.

Chương 51: Giáo dục chân chính

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu MÀN THẦU

“Từ khi nào mà Anh Kỳ Thâm của con biết nấu ăn?” Mẹ Tổng buồn cười nhìn Tổng Kỳ Thâm một lúc lâu, sau đó mới thu hồi tầm mắt.

Nghe ý tứ trong lời nói của Thiên Chi, vị anh trai này không những chỉ biết nấu ăn, mà còn nấu khá ngon.

Tổng Kỳ Thâm từ lúc nào đã khai phá tính năng mới ấy, mẹ Tổng cảm thấy vô cùng mới lạ và tò mò.

Thiên Chi không hiểu nguyên nhân, nhìn mẹ Tổng rõ ràng là đang mỉm cười chế nhạo, ánh mắt cô cũng nhìn về phía Tổng Kỳ Thâm.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Cô chậm rãi lên tiếng hỏi.

Ban đầu ba Tổng vẫn ngồi ở một bên lắng nghe, sau khi nghe đến đây, ông nhìn Thiên Chi cười nói, “Nó hử, từ nhỏ đến lớn chưa từng đặt chân vào phòng bếp, trước đó không lâu khi ba mẹ vẫn còn ở Na Uy chăm sóc ông nội Tổng, anh Kỳ Thâm của con cũng không bao giờ nấu ăn.”

Ba Tổng không hiểu vì sao Tổng Kỳ Thâm lại giở cái trò bịp bợm cùng trò hề này ra, ông ấy chỉ cảm thấy anh lấy cái gì để lừa gạt Thiên Chi.

Cô gái nhỏ thực sự đã tin tưởng.

Thiên Chi lập tức muốn phản bác lại, nhưng lời vừa lên đến miệng chợt bị đông cứng.

Ánh mắt cô một mực khoá chặt Tống Kỳ Thâm như vậy.

Cho nên trước đó cô từng hoài nghi anh căn bản không biết nấu ăn, đó mới là sự thật?

Thiên Chi nhìn anh không chớp mắt, nửa ánh mắt cũng không chia cho người khác.

Tống Kỳ Thâm nắm tay thành đấm, đặt ở bên môi, rồi sau đó ho nhẹ một tiếng.

Không nghiêng không lệch, đúng ngay lúc này mà truyền đến.

Sau khi Tống Kỳ Thâm ho xong, anh cũng không cảm thấy da mặt mình có khả năng dày thêm một chút, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, “Một số món đơn giản, con vẫn có thể nấu được.”

Hành động này giống như ném một quả bóng da, lập tức vút sự nghi ngờ còn nguyên vẹn lăn trở về.

Ba Tống nghe xong chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Ánh mắt mẹ Tống đầy chế nhạo, giọng điệu hơi kỳ quái, còn cổ tình kéo âm cuối thật dài, “Ồ.....Đơn giản, con đều nấu được.”

Rồi sau đó, mẹ Tống giống như lơ đãng mà lặp lại lời Tống Kỳ Thâm vừa nói, “Cho nên những món đơn giản như vậy, là do gần đây con đã tự mình học nó à?”

Bà ấy không đợi Tống Kỳ Thâm trả lời, hết vấn đề này đến vấn đề khác cứ tiếp tục nhảy ra ngoài.

“Nếu đã như thế, con hãy bộc lộ tài năng cho mẹ và ba con thưởng thức đi.”

Mẹ Tổng chưa bao giờ ăn thức ăn do chính tay con trai nhà mình nấu.

Bà ấy đưa mắt nhìn Thiên Chi, vẫn giống như cũ vuốt nhẹ bàn tay của cô gái nhỏ, “Xem ra Chi Chi đã thưởng thức qua rất nhiều lần, con cũng không thể bắt công như vậy nha Tổng Kỳ Thâm, mẹ thực sự rất muốn nếm thử, xem chúng có phải ăn rất ngon hay không.”

Thiên Chi suy nghĩ, quyết định vẫn nên ăn ngay nói thật.

Bỏ qua việc ban đầu cô từng soi xét kỹ Tổng Kỳ Thâm qua một bên, món mì mà anh làm trước đây chẳng khác nào một trận Waterloo.

(*Trận Waterloo: diễn ra vào ngày chủ nhật 18 tháng 6 năm 1815 tại một địa điểm gần Waterloo, thuộc Bỉ ngày nay. Đây là một trong những trận đánh nổi tiếng nhất và cũng là dấu chấm hết cho cuộc chiến tranh Napoléon. Nguồn GG.)

Âm thanh của Cố Oản Oản nhẹ nhàng, còn một mực nắm chặt tay Thiên Chi.

Hai người ngồi rất gần nhau, cô có thể cảm nhận được, trong lòng mẹ Tổng thực sự rất thích cô.

Thiên Chi liếc mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi im lặng ở một bên, muốn quan sát xem anh đang suy nghĩ cái gì, trước tiên cô phải giúp Tổng Kỳ Thâm trả lời vấn đề này, cô nghiêm túc nói, “Thế nhưng lúc trước anh trai nấu mì không được ngon cho lắm, nếu anh ấy đã không muốn nấu, hay là buổi trưa chúng ta cũng không nên ép anh ấy nấu để làm gì.”

Trong lúc cô gái nhỏ nói ra lời nói này, ba người có mặt ở đây đều ngẩn người.

“Cái con bé này!” Cố Oản Oản nhéo mặt cô, “Mẹ chỉ nói đùa thôi!”

Mẹ Tổng dở khóc dở cười, “Đúng thật là một bảo bối mà, ngay cả lời nói

đùa cũng không phân biệt được, mẹ biết con muốn bảo vệ anh trai của con rồi, ha ha ha.”

Hai má Thiên Chi ứng hồng, nhưng vẫn trả lời rất nhẹ nhàng, “Vâng.”

*

Đương nhiên buổi trưa hai người không ai nhắc đến chuyện này, hơn nữa cũng không vào bếp.

Tổng Kỳ Thâm đặc biệt gọi đầu bếp Trương đến đây, bảo ông ta nấu một bàn thức ăn.

Đêm qua mẹ Tổng đã quay về nhà họ Tổng, nhìn thấy thím Lý vẫn còn ở đó, không đi theo đến Nam Uyển, ban đầu bà ấy có ý định muốn cùng chồng mình đến đây ở, ngày thường bọn họ còn có thể hỗ trợ một chút, giúp sắp xếp cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cho đôi vợ chồng trẻ. Nhưng lúc trước Tổng Kỳ Thâm không muốn làm như vậy, tất nhiên anh cũng có suy tính riêng của mình.

Đoán chừng đôi vợ chồng mới cưới này muốn tận hưởng thế giới của hai người.

Hơn nữa hôm nay bà ấy nhìn thấy trên làn da kia, còn in mấy quả dâu tây.

Có lẽ không để thím Lý đến đây, mới là một quyết định chính xác nhất.

Trong lúc dùng bữa Thiên Chi đã không còn câu nệ như trước đó, cô lập tức đi đến bên cạnh đưa con trai thân cao chân dài nhà mình, sau đó còn véo cánh tay Tổng Kỳ Thâm, nhìn thấy anh hơi cúi người, vội vàng tiến đến gần, không biết cô dán sát vào tai anh nói điều gì đó.

Theo sau mẹ Tổng nhìn thấy con trai nhà mình trả lời một tiếng, rồi đi thẳng về phía tủ lạnh, mở tủ lấy ra một thứ giống như chai nước ép trái cây, đưa đến tay của Thiên Chi.

Ba Tống lái xe đến đây, cho nên không thể uống rượu, mà ông ấy cũng không thích uống nước trái cây.

Tống Thanh Đình nhìn thấy động tác của Tống Kỳ Thâm, chỉ lắc lắc tay, liền lên tiếng từ chối, “Chỉ cần lấy cho mẹ con một chai là được rồi, không cần lấy cho ba, ba không uống thứ này.”

Tuy rằng Cố Oản Oản rất tò mò đây là loại nước ép trái cây gì, nhưng bà ấy cũng không muốn uống, “Không cần đâu, mẹ không thích uống loại nước đó.”

Tống Kỳ Thâm nghe xong từ cửa phòng bếp bước ra, đôi mắt đào hoa rũ xuống, giọng điệu lạnh nhạt, nghe có vẻ như rất thiếu đôn, “Cái gì mà uống với không uống, vốn dĩ con đâu có ý định lấy cho ba mẹ.”

Ba Tống:.....

Mẹ Tống:.....

Cái tên nhóc thối tha này!

Thiên Chi nghe xong âm thầm trong góc véo tay Tống Kỳ Thâm một cái, còn hơi dùng sức.

Ý tứ này chính là, anh đang làm cái gì vậy, muốn chọc giận trưởng bối à.

Tống Kỳ Thâm không dao động, âm thanh vượt qua bộ bàn ăn đá hoa cương, đủ để mọi người nghe thấy, “Véo anh cũng vô dụng, hôm nay trời đổ tuyết, đối với thức uống lạnh như vậy, chỉ cho phép uống nửa chai thôi.”

Cố Oản Oản thu hết tất cả vào đáy mắt, rồi sau đó ở dưới bàn, dùng sức đá Tống Thanh Đình một cái.

Tống Thanh Đình bị đá cũng không tức giận, chỉ dịu dàng đưa mắt nhìn qua, khoé môi hơi cong lên.

Dùng đũa gấp một cái chân giò hầm mềm đưa đến, “Thích ăn thì ăn nhiều một chút.”

Cố Oản Oản:?

Tổng Thanh Đình tỏ vẻ như hiểu rõ, còn học theo phong cách của con trai nhà mình, y dạng hoạ hồ lô*, tiếp đến bổ sung thêm một câu như vậy, “Nhưng cũng chỉ cho ăn nửa cái thôi.”

(*Y dạng hoạ hồ lô: nhìn theo hồ lô vẽ giống như vậy. Ý chỉ sự bất chước, không có sáng tạo. Nguồn Baidu.)

*

Trên bàn ăn, chỉ có Thiên Chi và mẹ Tổng nói chuyện với nhau.

Mới vừa rồi không biết chuyện gì đã xảy ra, trong lời nói oán trách của mẹ Tổng còn mang theo chút “Giáo huấn” đối với hai cha con nhà họ Tổng, nói chuyện cũng không kiêng dè, còn không cho phép phản bác, liệt kê từng việc một, khi thế hào hùng.

Cố phu nhân đã hoàn thành xong bài thuyết trình dài dòng trong suốt bữa cơm này, hiện giờ mới cảm thấy hả giận một chút, sau đó bà ấy bảo mọi người dùng cơm đi.

“Chi Chi, trong khoảng thời gian này, cho đến kỳ nghỉ đông của con, mẹ và ba sẽ không rời đi.”

“Tốt như thế sao?” Thiên Chi nói xong, liếc mắt nhìn Tổng Kỳ Thâm đang ngồi bên cạnh, đối phương nghe xong dường như không mấy bất ngờ.

“Đúng vậy, về sau khi nào có thời gian rảnh mẹ dẫn con đi ra ngoài dạo phố mua sắm nhé.” Cố Oản Oản gấp thức ăn cho cô, “Đến lúc đó ba mẹ sẽ đi cùng với vợ chồng son các con đến thăm ông nội.”

Đã lâu rồi Thiên Chi chưa được gặp mặt ông nội Tổng, trước đó nghe nói

sức khỏe của ông nội không tốt lắm, hơn nữa lại trải qua một ca giải phẫu lớn, từ khi ấy ông nội vẫn luôn ở Na Uy tiến hành an dưỡng thực vật.

“Gần đây thân thể của ông nội có khỏe không ạ?”

Cố Oản Oản mỉm cười, “Đã không còn gì trở ngại, chỉ là sau khi nghe tin các con lãnh giấy kết hôn, sức khỏe ông cũng dần dần chuyển biến tốt hơn.”

Các thể hệ trước, đến lúc tuổi già thường dễ suy nghĩ rất nhiều, có đôi lúc còn tự tạo cho mình tâm lý ám chỉ, so với việc dùng thuốc còn hiệu quả hơn nhiều.

Trong lúc đó.

Hai cha con nhà họ Tống vẫn luôn trầm mặc, rất biết thức thời không nói xen vào nửa câu.

“Ba mẹ con có nói khi nào sẽ quay trở về không, ba mẹ thực sự đã lâu rồi chưa gặp mặt bọn họ, lần cuối liên lạc với nhau, là nói đến việc Kỳ Thâm muốn bay sang đó thăm hỏi, cho nên mẹ chỉ giúp hỏi xem bọn họ có thể sắp xếp thời gian hay không.”

Tống Kỳ Thâm bay qua đó thăm hỏi?

Thiên Chi xoay cái muống trong tay, trong lòng chợt suy đoán một chút, sau đó cô trả lời câu hỏi vừa rồi của mẹ Tống, “Về chuyện đi sang Na Uy khẳng định là sẽ đi, mẹ con từng nói đợi bà ấy giải quyết xong công việc sẽ trở về đây sống, tương lai không dự định đi qua bên kia nữa, nhưng bà ấy chưa thông báo thời gian cụ thể, con cũng không hỏi.”

“Nên quay về sống cùng con thôi.”

Lục Uyển Đình luôn một mực đuổi theo Thiên Diêm, chuyện này mọi người trong đại viện đều biết rõ, đây không phải là chuyện bí mật gì. Nhưng nhiều năm vẫn kiên trì như cũ, lần đầu tiên mẹ Tống nhìn thấy như vậy.

Cặp đôi này là một cặp đôi mãnh liệt, thời điểm mẹ Tống còn trẻ tuổi, đã từng ném qua cảm giác này.

Cũng không có gì khác, bà và ba Tống chính là tể thủy trường lưu, so với dạng lưu lượng của ba Thiên mẹ Thiên, hoàn toàn lại là hai phong cách khác nhau.

*(*Tể thủy trường lưu: nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý chỉ nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.
Nguồn GG.)*

Mà năm đó mẹ Tống thực ra rất thích hóng chuyện bát quái.

Đương nhiên, hiện giờ vẫn không có gì thay đổi.

Người khác đều nói Thiên Diêm lạnh lùng tàn khốc, không hiểu tình yêu, có người vợ xinh đẹp như vậy cũng chỉ để trưng bày, chưa từng động tâm với ai. Nhưng mẹ Tống vẫn luôn cảm thấy, có thể khiến cho Lục Uyển Đình một mực dây dưa đến mức này, đó cũng là do Thiên Diêm tự mình chấp nhận.

Một buổi tối cách đây khá lâu, bà và Tống Thanh Đình từng nhắc đến chuyện bát quái ấy mẹ Tống cảm thấy hai vợ chồng nhà này không trưởng thành chút nào, để cô gái nhỏ sống một mình như vậy, cũng không quan tâm đến, tiền có thể so sánh với người thân sao?

Nhưng ngay lập tức lại bị ba Tống dùng luận lý về nguyên tắc đạo đức gì đó lừa dối cho qua chuyện, tựa như đang niệm kinh, sau đó mẹ Tống chỉ muốn đi ngủ ngay mà thôi.

Như vậy cũng tốt, hiện giờ cô gái nhỏ này đã là con dâu của mình, về sau chính là con gái của mình.

Không phải là bảo bối của người ta, nhưng là bảo bối của nhà họ Tống, chẳng phải là được rồi sao.

Sau khi dùng bữa trưa xong, ba Tổng mẹ Tổng đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Vốn dĩ Tổng Kỳ Thâm đã vạch kế hoạch thật tốt, chính là buổi chiều đến công ty, nhưng ba mẹ cũng đã đến đây, cho nên anh dứt khoát ở lại Nam Uyển cả ngày.

Khoảng thời gian về sau, ba Tổng mẹ Tổng ở lại dùng cơm chiều, rồi mới chuẩn bị dọn đường hồi phủ.

Mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong, mẹ Tổng hết lần này đến lần khác không nói thẳng ra, chỉ hỏi là, “Đêm nay ba mẹ sẽ nghỉ tạm ở đâu?”

Nam Uyển có rất nhiều phòng dành cho khách, nếu hai vị trưởng bối muốn qua đêm ở Nam Uyển, cũng vẫn còn dư phòng.

Nghĩ về chuyện này, Thiên Chi còn chưa kịp lên tiếng, đã bị Tổng Kỳ Thâm cắt ngang, “Nhà họ Tổng.”

Đối với những chuyện khác chưa bao giờ nhìn thấy Tổng Kỳ Thâm tích cực như vậy.

Mẹ Tổng tiến lên phía trước, thẳng tay đấm anh một đấm, rồi sau đó thuận thế kéo Tổng Kỳ Thâm đến một góc nhỏ hẻo lánh.

Thiên Chi muốn đi khuyên nhủ, nhưng lại bị ba Tổng ngăn cản, ông ấy dường như tập mãi đã thành thói quen, “Không sao đâu, Chi Chi con không cần phải xen vào, đây là truyền thống giáo dục của nhà họ Tổng.”

Cố Oản Oản kéo Tổng Kỳ Thâm đến nơi khác, “Mẹ muốn nói chuyện đằng hoàng với con.”

“Con nghe đây.” Tổng Kỳ Thâm vừa mới bị đấm một cái, lồng ngực có hơi đau.

“Chuyện này mẹ không tiện nói với con bé vì sợ làm nó xấu hổ, cho nên mới

nói với con. Hiện giờ Chi Chi vẫn còn đang học đại học, giai đoạn này con bé luôn bận rộn với việc học, con nên làm tốt những biện pháp phòng tránh, đừng nháo loạn đến mức tạo ra một sinh mệnh nhé.”

Tổng Kỳ Thâm không ngờ mẹ Tổng lại nói đến chuyện này, anh ngẩn người, “Vâng.”

Các biện pháp phòng tránh vẫn luôn được thực hiện, không có sơ suất.

“Con nhìn xem buổi sáng trên cổ con kìa, chặc chặc chặc. Cho dù về sau con không cảm lòng được, mẹ cũng không cho phép con chỉ biết nghĩ đến sự thoải mái của bản thân mình, nếu xảy ra chuyện gì, mẹ sẽ hỏi tội con trước đó, có hay biết không!”

Tổng Kỳ Thâm đáp lời, “Biết rồi ạ.”

Nói nhiều như vậy, nhưng Cố Oản Oản vẫn tin tưởng con trai nhà mình, bà ấy vỗ bờ vai của anh, rồi sau đó lại đột nhiên nhớ đến tình cảnh sống chung lúc trước của hai người bọn họ, “Thằng nhóc thối tha, ngày thường cũng chưa từng nhìn thấy qua con đối xử tốt với mẹ như vậy.”

“Đây có phải là Cố phu nhân mà con quen biết không nhỉ?” Tổng Kỳ Thâm nhướn một bên chân mày, không nhanh không chậm nói, “Không phải mẹ còn có Tổng tiên sinh à.”

Cái gì mà Tổng tiên sinh.

Gấp cho bà một giò heo lớn thì được gọi là Tổng tiên sinh sao

[Click để xem ảnh](#)

Mặt mẹ Tổng lập tức xụ xuống, “Con nói nhảm nhiều quá đấy, đêm nay mẹ sẽ ngủ cùng Chi Chi.”

Tổng Kỳ Thâm:.....

*

Đưa tiễn ba mẹ Tống xong, Nam Uyển không còn tiếng nói chuyện, một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Bên ngoài trời vẫn đang đổ tuyết, khung cửa sổ sát đất đã tích tụ từng bông tuyết trong suốt.

Một ngày gần như bình hoang mã loạn* trôi qua như vậy, Thiên Chi không còn tâm trạng đi ngắm tuyết, vội vàng đi tắm rửa.

(*Bình hoang mã loạn = gà chó không yên: ý chỉ rối loạn. Nguồn Baidu.)

Sau khi cô sấy khô tóc bước ra, phát hiện Tống Kỳ Thâm cũng đã tắm rửa xong, bóng dáng cao ráo đang đứng trước cái ghế sofa ở phòng ngủ chính, nói chuyện điện thoại với ai đó, tóc mái đen trên trán vẫn còn hơi ướt.

Thiên Chi cầm cái khăn tắm khô ráo tiến đến, nhón chân lên chậm rãi lau tóc cho anh, cái gì cũng không nói, cứ yên lặng như vậy.

Tống Kỳ Thâm dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với đối phương, theo sau anh cúp điện thoại, cúi mặt xuống, nhìn thẳng vào cô, để Thiên Chi tùy ý hành động.

“Vì sao không nói chuyện.” Dứt lời, Tống Kỳ Thâm lập tức buông điện thoại, còn tự nhiên kéo bộ quần áo ngủ hình con thỏ trắng của cô xuống.

Thiên Chi có lòng tốt giúp anh lau tóc, kết quả lại bị tập kích như vậy, thiếu chút nữa đã đứng không yên.

“Này.....”

Mặt cô nóng như lửa đốt.

“Ừ, anh trai ở đây.” Tống Kỳ Thâm cúi thấp người mỉm cười, kéo cô sát lại, “Lau tiếp đi.”

Thiên Chi do dự một lúc lâu, sau khi thả lỏng cảnh giác mới lần nữa tiến đến gần, “Vừa rồi anh bị lôi đi, rốt cuộc đã bị giáo dục chuyện gì thế?”

Dựa theo lời ba Tổng nói, thực ra cô cũng cảm thấy khá tò mò với truyền thống giáo dục của nhà họ Tổng.

Tổng Kỳ Thâm nhàn nhạt liếc mắt nhìn thoáng qua đây một lúc, còn cường điệu hai chữ, “Giáo dục?”

Thiên Chi gật đầu.

“Trước hết không đề cập đến chuyện này, đột nhiên anh lại nhớ đến một chuyện, hôm nay em có nói anh nấu mì ăn không ngon à.”

Thiên Chi nghe thế, thân thể chợt cứng đờ một lúc.

“Nhưng anh nhớ rất rõ, lúc trước em còn khen là ăn rất ngon mà.” Tổng Kỳ Thâm không nhanh không chậm nói.

Đúng.....

Vậy thì thế nào!

Lúc đó không phải là vì thể diện của anh à.

“Vậy em có biết cố tình giấu giếm mà không nói ra sự thật, về sau lại bổ sung vào sẽ có hậu quả gì không?”

Tổng Kỳ Thâm chặn ngang bé cô lên, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng ngực mình, thấy cô vì quá ngạc nhiên mà mở to đôi mắt hạnh, trong đó còn ẩn một tầng sương mù mơ hồ, làm cho người ta đặc biệt trìu mến.

Tiếp đến hơi thở của anh mạnh mẽ tiến đến.

“Hôm nay anh sẽ nói cho em biết, thế nào là giáo dục chân chính.”

Chương 52: Quá thường xuyên

Edit: Tiểu Màn Thâu

Có chuyện gì xảy ra với con Khổng Tước này vậy, tình huống gì đây.

Thiên Chi và anh ở chung với nhau lâu như thế, cũng xem như khá hiểu tính tình của anh. Tống Kỳ Thâm luôn có thể soi mói ra những chi tiết nhỏ nhất nhất mà Thiên Chi căn bản không quan tâm tới.

“.....Anh mau thả em xuống.” Từ lúc Thiên Chi bị đột ngột bế lên, ngỡ ngác một lúc, cuối cùng cô mới bắt đầu phản kháng.

“Nếu anh nói không thì sao.” Tống Kỳ Thâm nói xong cánh tay mang theo chút sức lực, thoáng siết chặt lại, càng ngày càng dùng sức, sau đó tung cô gái nhỏ lên cao.

Thiên Chi “Á ——” hét lên một tiếng, bị tung lên như vậy, cảm giác thật không tốt chút nào.

Đối với loại tình huống này cô chưa kịp thích ứng, trong lúc bị tung lên cánh tay run rẩy thuận theo tự nhiên giơ lên, gắt gao ôm lấy cổ anh, một mực không chịu buông tay.

“Không phải là anh không muốn nấu ăn sao....Em đã nói giúp anh....Anh anh thế này....Là thế nào hả....” Thiên Chi lấy lại bình tĩnh, bắt đầu nhỏ giọng oán trách.

Tống Kỳ Thâm bế cô đi vào trong phòng, “Đây là trọng điểm à? Chẳng phải lúc ấy em từng nói ăn rất ngon mà, giọng điệu còn chân thành như vậy.”

Đây là!! Thực sự muốn níu mãi không chịu buông đúng không!!!

Tống Kỳ Thâm không để ý đến việc cô gái nhỏ đang tức giận, anh giơ tay vén lọn tóc đen rơi trên vai cô ra phía sau, để lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, anh không đi sâu vào trong phòng ngủ chính, chẳng qua là chỉ ôm lấy cô đặt ở cuối giường.

Bằng cách này, cô đang ngồi tư thế nghiêng qua một bên ở trước mặt anh.

Tống Kỳ Thâm đóng vai trò như một cái đệm nhân tạo đắp lên người Thiên Chi.

Thiên Chi nghe anh nói xong, ghen lời một phen, rồi sau đó cô lại lẩm bẩm nói một mình, “Chẳng lẽ muốn em nói ăn không ngon à?”

Cô có chút không hiểu rõ ý tứ của Tống Kỳ Thâm.

Anh thực sự muốn cô nói như vậy sao, cô chợt hoài nghi, đợi lát nữa khi mọi chuyện phát sinh, trong thời khắc quan trọng, việc này có thể sẽ được đưa vào chương trình thảo luận.

Tống Kỳ Thâm nhướng mày, vẻ mặt âm trầm ẩn hiện dưới ánh đèn nhàn nhạt, “Kỳ thực cũng không thành vấn đề.”

“Dạ?”

“Nếu em nói ăn không ngon, anh sẽ có biện pháp để em nói ăn ngon.”

Anh ghé sát tai cô, tựa như chọc ngoáy rồi thổi nhẹ vào vành tai cô.

“?”

Cô dường như đã cảm nhận được nhiệt độ của cái gọi là tấm đệm nhân tạo kia, cứ từ từ, chậm rãi truyền đến.

Mang theo nhiệt độ nóng bỏng, rồi sao đó hương lên trên, tựa như một cây

tre bị chặt.

Thiên Chi cảm thấy khí nóng đang nhảy vọt lên đỉnh đầu, bất luận có kiếm chế như thế nào cũng không có tác dụng, cô dứt khoát không dám lộn xộn nữa.

Ngay sau đó, một giây tiếp theo.

Cô bị đặt nằm ngang trên giường, Tống Kỳ Thâm nghiêng người, hai tay cứ như vậy chống ở hai bên, anh cúi đầu nhìn xuống, từ trên cao nhìn chằm chằm vào Thiên Chi.

Đôi mắt đào hoa của người đàn ông này rũ xuống, nhưng đôi mắt sáng ngời, bất luận như thế nào cũng không ngăn cản nổi, trong bóng đêm yên tĩnh, càng thêm sáng ngời.

Cô muốn dời mắt đi, lại bị Tống Kỳ Thâm gắt gao nắm chặt cái cằm nhỏ, rồi sau đó anh không nặng không nhẹ mà hôn xuống.

*

Khoảng thời gian kế tiếp, mới làm cho Thiên Chi hiểu rõ văn hoá Trung Quốc bác đại tinh thâm như thế nào.

Chiếc đèn chùm thủy tinh với những tua xích, trong tầm mắt của Thiên Chi, nó không ngừng đong đưa tới tới lui lui. Khi tốc độ càng nhanh, nó gần như trở thành một hình bóng hư ảo.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tống Kỳ Thâm thông cảm cho những việc cô đã phải trải qua trước đó, vì vậy anh không đòi hỏi thêm nữa.

Chẳng qua là anh nhất định phải để năm đầu ngón tay của bọn họ đan xen vào nhau, dùng sức khoá chặt, không cho phép cô giãy giụa. Thiên Chi như chìm trong hai thái cực giữa hạnh phúc tột cùng và đau khổ vô cùng, cô không hề nghĩ ngợi gì, hung hăng siết chặt cổ tay anh, không nghiêng không lệch, cắn vào hổ khẩu.

Bởi vì khúc nhạc đệm nhỏ vừa rồi xen vào, ngay tại thời khắc quan trọng, Tống Kỳ Thâm vẫn nở nụ cười.

Cười đến vô cùng yêu nghiệt, khiến cho nội tâm Thiên Chi cũng bị một tầng sương đêm mơ hồ bao phủ.

Anh nhẹ nhàng nói khẽ bên tai cô, “Ăn ngon không?”

*

Ăn ngon không.

Thiên Chi chỉ vì một câu nói giống thật mà là giả này, sáng sớm ngày hôm sau lập tức thức dậy.

Đương nhiên, tuy không thể so sánh với thời gian dậy sớm của Tống Kỳ Thâm, nhưng nó so với thời gian làm việc và nghỉ ngơi trước đây của Thiên Chi, nó thực sự cũng được xem như là sớm lắm rồi.

Sáng sớm Tống Kỳ Thâm đã đi đến công ty, anh vẫn còn một số công việc cần phải xử lý, nếu ở lại thư phòng của Nam Uyển giải quyết công việc, thì không mấy thuận tiện.

Trước khi anh đi dường như còn cố ý dặn dò điều gì đó, Thiên Chi cứ như thường lệ chẳng thèm nghe, rồi sau đó tùy tiện trả lời hai câu để ứng phó, vào tai này ra tai kia, căn bản không để trong lòng.

Nhưng hôm qua Tống Kỳ Thâm thực sự rất quá đáng, Thiên Chi nằm buồn chán trong chăn một lúc, đột nhiên xuất hiện một ý tưởng quan trọng.

Trước kia cô đều tùy ý để anh làm bậy, quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay anh, tất nhiên cô cũng có quyền lựa chọn của riêng mình.

Thiên Chi bắt lấy cái điện thoại đặt ở đầu giường, mở trình duyệt trong điện thoại lên, tìm kiếm một lúc.

Trên thanh công cụ tìm kiếm của trang web nhanh chóng hiện ra rất nhiều kết quả và câu trả lời.

Thiên Chi lướt lướt, sàng lọc ra câu trả lời tỷ lệ like cao nhất, sau khi chụp ảnh màn hình xong, cô lại bấm vào khung chat của Tống Kỳ Thâm, lập tức gửi hình qua.

Tuy rằng không thể nói trực tiếp, nhưng với loại hình nhắn tin như thế này, anh vẫn có thể hiểu được.

Mặc kệ phản ứng của anh là gì, nói tóm lại không thể nào anh không có phản ứng.

*

Trong phòng họp Tống thị.

Giám đốc điều hành bộ phận tiêu thụ đang báo cáo tình hình kinh doanh đầu tư quý ba trong sáu tháng cuối năm, trên bàn đàm phán, Tống Kỳ Thâm ngồi ở vị trí chủ tịch, tài liệu bày trước mặt, không có biểu hiện gì.

Trong căn phòng to lớn như vậy, ngoại trừ tiếng báo cáo ra, thì không có âm thanh nào khác.

Quét mắt nhìn qua đám nhân viên ngồi ở phía dưới, bọn họ đều đang cẩn thận lắng nghe, còn vô cùng chăm chú.

Tống Kỳ Thâm đặt điện thoại đã chỉnh chế độ im lặng ở một bên, lúc này màn hình đột nhiên sáng lên.

Anh bất động thanh sắc, tạm dừng hai giây mới cầm điện thoại lên.

Tập trung nhìn vào, là tin nhắn của Thiên Chi gửi đến.

Thật kỳ lạ, rõ ràng thời gian sớm như vậy, theo như thường lệ, giờ này hẳn

là Thiên Chi vẫn còn đang nằm ngủ nướng mới đúng.

Tại sao lại thức dậy sớm như vậy?

Tổng Kỳ Thâm mở khoá màn hình.

Thiên Chi gửi đến, chính là một tấm hình.

Anh click mở, chỉ lơ đãng liếc mắt nhìn qua.

Mặc dù chỉ lơ đãng liếc mắt như vậy, nhưng nó cũng đã thành công khiến cho Tổng Kỳ Thâm phải dừng lại một chút.

Từ tiêu đề đã tràn ngập sự ám chỉ.

Sau đó chính là câu trả lời với lượt like cao nhất ——

[Nếu làm quá thường xuyên sẽ ảnh hưởng đến cơ chế hoạt động của các chức năng khi về già, nghiêm trọng hơn sẽ bị tổn thương.]

?

Chỉ cần nhìn lướt qua thôi cũng đủ làm cho người đàn ông này hiểu rõ ý tứ trong đó, rồi lại nhìn đến tên hiển thị trên khung chat, là Thiên Chi gửi đến không sai.

Tổng Kỳ Thâm từ từ nhíu mày lại, càng ngày càng chặt.

Bên trong phòng họp to lớn, âm thanh báo cáo dừng lại, tiếp đến chính là một mảnh yên tĩnh.

Tổng Kỳ Thâm vẫn luôn lắng nghe, chột không còn âm thanh nào nữa, anh đã đợi một lúc.

Cứ đợi như thế, không có động tĩnh gì, rồi sau đó anh ngược mắt lên, lập tức liếc mắt nhìn đám người ngồi ở phía dưới.

Từ lúc bắt đầu trợ lý Hạ đã đứng ở một bên thấy như vậy, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Tổng tổng, báo cáo đã xong, ngài nên phát biểu ý kiến ạ.”

Tổng Kỳ Thâm gật đầu, không biết đang nghĩ đến điều gì, lại nhin không được.

Anh khẽ khịt mũi một tiếng, âm thanh không lớn, nhưng vẫn bị một đám cấp dưới nghe thấy.

Cái vị giám đốc bộ phận nào đó vừa mới báo cáo xong, mồ hôi lạnh cũng sắp tuôn ra mất rồi.

Còn những nhân viên khác đang ngồi yên ở vị trí của mình, thì chỉ biết mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Mới vừa rồi Tổng tổng của bọn họ có thái độ cực kì khinh thường, tựa như nghĩ đến chuyện gì buồn cười lắm, tiếng hừ từ trong khoang mũi phát ra, là âm thanh cười nhạo đúng không??

Chẳng qua là Tổng Kỳ Thâm chợt nhớ ra tiêu đề tiền tố trong câu trả lời vừa rồi mà thôi.

Hình như có chuyện như vậy, bề ngoài ánh vàng rực rỡ, trông có vẻ rất vinh quang.

Cái gì mà giải đáp?

Chuyên gia giải đáp.

Chuyên cái đầu.

*

Chờ đến khi Thiên Chi quay trở về Kinh Đại, kết quả cuộc thi giữa kỳ của cô dường như đã được công bố.

Chỉ trong vòng mấy ngày, giáo viên phụ trách chấm bài không hề trốn tránh khó nhọc, trực tiếp dùng thời gian nghỉ, chấm điểm sửa lỗi tất cả các bài thi. Hơn nữa chuyên ngành thiết kế nước hoa mà Thiên Chi đang theo học, số lượng sinh viên không nhiều, được đánh giá là một tập thể tinh giản* và có thực lực, còn là đối tượng trọng điểm cần phải bồi dưỡng của đại học Kinh Đại, cho nên giáo viên không dám có nửa điểm qua loa.

(*Tinh giản: Rút gọn.)

Điểm số rất nhanh đã có, thực ra là do giáo sư sắp xếp. Trước đây nếu bị tạch ở kỳ thi giữa kỳ, thì vẫn có thể gỡ gạc ở kỳ thi cuối kỳ, nhưng đây chỉ là quy định lúc trước, mọi người đều ngầm hiểu.

Lên đến năm ba đại học đã bước vào giai đoạn quan trọng, nó vốn đã được định sẵn sẽ rất vất vả và mệt nhọc, cần phải tập trung hết tinh lực dốc lòng vào hạng mục nghiên cứu chuyên nghiệp, tiêu chuẩn mà giáo sư đưa ra chính là, tất cả các tính chỉ đều phải đạt điểm chuẩn.

Sinh viên không đáp ứng được yêu cầu, sẽ phải kiểm tra và thi lại một lần nữa, tầm quan trọng chính là trình độ, đối với cuộc thi cuối kỳ giống như nhau.

Kể từ đó các yêu cầu càng trở nên khắc khe hơn.

Tuy khắc khe như vậy, nhưng cùn không phải là không có điểm tốt.

Vốn dĩ tiêu chuẩn cùng yêu cầu cao mới có thể đào tạo ra nhân tài, hơn nữa về phương diện thiết kế nước hoa này, nếu như bản thân không biết cố gắng, thì sẽ bị tụt lại ở phía sau, không thể lội ngược dòng được nữa. Không nghiêm khắc yêu cầu bản thân, đối với con đường tương lai sau này, thực sự sẽ không còn có cơ hội tìm cho mình một chỗ đứng vững vàng.

Lúc công bố kết quả, Thiên Chi đang ở phòng ngủ xem bảng phân công

thực tập, cô được phân đến thực tập ở Lâm thị, còn là trưởng nhóm.

Có lẽ nhà trường đã thương lượng với tập đoàn Lâm thị, không chỉ là sắp xếp thời gian và địa điểm thực tập cụ thể, mà còn phối hợp phân công chức vụ cùng an bài ổn thỏa. Ngoài trừ mức lương cố định khi đi thực tập, còn được nhận thêm khoản tiền trợ cấp và tiền thưởng ngắn hạn vô cùng hào phóng.

Nhưng khi đọc cụ thể nội dung thực tập, không chỉ có việc thiết kế kiểu dáng lọ nước hoa cho công ty, còn phải chạy đến nhà xưởng ở bên ngoài.

Nói cách khác, khẳng định sẽ rất vất vả.

Thiên Chi vừa mới mở email ra xem, trong nhóm chat chuyên ngành của cô đã hoàn toàn bùng nổ.

Giáo sư gửi bảng thành tích vào trong nhóm chat.

“Kết quả của bọn tớ có rồi, Thu Thu, kết quả của các cậu còn chưa có sao?” Trong nhóm chat quá nhiều tin tức, cho nên bảng thành tích phải được ghim ở trên cùng, Thiên Chi một bên lướt tin nhắn, một bên ngẩng đầu lên hỏi Đường Thu Thu.

Đối phương đã dành cả đêm để chạy bản thảo, giờ phút này cô ấy vẫn còn đang ngồi trước bàn vẽ, từ tối hôm qua đến giờ, ý chí kiên định, không hề nghỉ ngơi.

Trước khi thi cô ấy có rất nhiều bản vẽ phải phác thảo, trong lúc thi không thể rút ra được thời gian, vì vậy đành phải điên cuồng vẽ bổ sung sau khi cuộc thi kết thúc.

“Khẳng định là chưa có, tớ mới thi xong mà, hơn nữa ngành của tớ là thiết kế đồ họa, có rất nhiều sinh viên!” Đường Thu Thu nhanh chóng trả lời, nhưng vẫn không quay đầu qua.

Sau đó Đường Thu Thu còn bổ sung thêm một câu.

“Nhưng mà cậu còn chưa biết sao? Tớ đã sớm biết kết quả của cậu rồi, cậu thi rất tốt, hôm qua bản điểm chuyên ngành của cậu đã được đăng lên trên website official của trường.”

Hành tác của Thiên Chi chợt dừng lại, “Website oficial? Website official của Kinh Đại?”

“Đúng vậy, tớ còn cho rằng cậu đã nhìn thấy nó đấy, hơn nữa còn kèm theo một lời khen ngợi, do đích thân giáo sư của khoa chúng ta đăng lên, cậu không biết đó thôi, đêm hôm qua diễn đàn trường bùng nổ dữ dội.”

Tuy rằng Đường Thu Thu một đêm không ngủ, nhưng ngoài việc vẽ phát thảo, cô ấy vẫn lẩn mò buôn dưa bán cá một phen.

“Nằm ở trang đầu đó!! Trang đầu!!! Chi Chi của chúng ta thật trâu bò!!!”

“Nó còn được đăng lên trang đầu à?” Thiên Chi thực sự không biết còn có loại hoạt động này, “Đây cũng không phải là kỳ thi cuối kỳ, về sau tớ sẽ gặp nhiều áp lực hơn.”

Năm nhất và năm hai của Thiên Chi trôi qua rất thong thả, thường ngày đều mang thái độ được ngày nào hay ngày ấy.

Không nghĩ đến lên năm ba lại nỗ lực như thế, góp ít thành nhiều, thành tích giống như một cái hỏa tiễn, chỉ cần cộ xát một chút là bay lên cao.

“Chao ôi, có cái gì mà áp lực, thi tốt là chuyện bình thường mà, lúc trước vị kia của tiểu Bùi cũng đã nằm vài lần trên bảng Phong Vân đấy.”

“Bảng Phong Vân?”

Thiên Chi trầm mặc, tại sao lại lấy cái tên như vậy.

Đường Thu Thu cười rộ lên, “Vừa nhìn đã biết cậu không thường xuyên dạo diễn đàn rồi.”

Được đề cử ở vị trí đầu trang như vậy, để làm người khác chú ý đến thế, vì vậy sinh viên của Kinh Đại đã đặt cho nó một cái tên vô cùng phù hợp.

Thiên Chi đứng lên, nhẹ nhàng nhắc chân đạp Đường Thu Thu một cái, “Tớ lướt hết các trang mua sắm, nhưng toàn thấy màu xanh thôi, thoạt nhìn rất khó chịu, tớ không tiếp tục lướt xem trang mua sắm nữa.”

Nói đến màu xanh, trong đầu cô mơ hồ nghĩ đến một người.

Ngày đó sau khi Tống khởng tước nhận tin nhắn, một chữ cũng không trả lời, dường như không có phản ứng gì lớn cả.

Đây là ngầm thừa nhận hay là không ngầm thừa nhận hả, Thiên Chi bắt đầu có hơi hoài nghi rốt cuộc anh có click mở tin nhắn ra xem hay không.

“Tại sao cậu lại đá tớ.” Đường Thu Thu oán trách rồi chớp mắt một cái, sau đó nhỏ giọng nói thầm, “Nhưng mà Lâm Tuân cái con người này thực sự là người cõ trên à, lần trước bắt lấy tớ, còn hỏi cậu ta đã đá vào chỗ nào của tớ, lại làm cho tớ mang thù như vậy.”

Thực ra không phải cậu ấy là người cõ trên gì cả.

Thiên Chi hơi chột dạ, dút khoát không hé răng.

Cô háng giọng một cái, cuối cùng bảng thành tích cũng đã được gửi vào trong khung chat, Thiên Chi click mở ra xem, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy khiếp sợ.

Ngoại trừ các chương trình lý thuyết chuyên ngành căn bản không có khả năng đạt điểm tối đa, nhưng những môn khác đều đạt điểm tuyệt đối.

Hơn nữa ngay phần cột hoạt động thí nghiệm, chính là năm ngôi sao sáng chói.

Thiên Chi có chút bay bổng, nhưng do tính cách vốn có, cô lập tức bình tâm

lại, cười đến đôi mắt cong cong.

“Nhưng tại sao trong diễn đàn lại bùng nổ? Chẳng lẽ vì bảng thành tích lần này của tớ, nó có được xem là nhất minh kinh nhân* không?”

(*Nhất minh kinh nhân: có thành tích khiến mọi người phải kinh ngạc. Gần nghĩa với câu một bước lên trời, hoặc nhất cử thành danh. Nguồn Baidu.)

Thiên Chi rất tò mò, chỉ là một cái bảng thành tích mà thôi, trong diễn đàn có thể thảo luận việc gì được nhỉ.

“Ha ha ha tớ không nghĩ như vậy đâu, ngoài việc tiến cử khen ngợi thành tích của cậu, còn có một bức ảnh chụp cậu trong phòng thí nghiệm, vô cùng xinh đẹp, tớ nghĩ là vì chuyện này đó.” Đường Thu Thu đặt bản vẽ qua một bên, cầm lấy điện thoại, “Cậu chờ một chút, tớ cho cậu xem bình luận trên diễn đàn.”

Thiên Chi đã tìm được nguyên nhân, tâm tư không còn đặt vào chuyện này nữa, chỉ nhẹ giọng, “Ừ.”

Cô rũ mắt, suy nghĩ một lúc, sau đó copy bảng thành tích của mình gửi cho Tống Kỳ Thâm.

Không có lý do gì cả, chỉ đơn giản muốn chia sẻ với anh mà thôi.

Nhưng không còn im lặng giống như trước đó, lần này Tống Kỳ Thâm nhanh chóng trả lời.

[Tống Khổng Tước: Giờ này mà em còn cầm điện thoại?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng ạ, sao vậy?]

Thiên Chi không nhận được lời khen ngợi như mình đã dự đoán, cô cảm thấy tin nhắn Tống Kỳ Thâm gửi đến giống như ông nói gà bà nói vịt vậy.

Nếu cô không cầm điện thoại, làm sao có thể gửi tin nhắn cho anh?

[Tổng Khổng Tước: [hình ảnh.jpg]]

Thiên Chi thấy anh lại gửi đến một hình ảnh, không khỏi có chút tò mò.

Chẳng lẽ anh cũng gửi đến cho cô một bảng khảo sát thành tích à?

Cô gái nhỏ tò mò click mở.

Phông chữ màu đen đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Các tiêu đề đều được liệt kê ——

[Nam giới ở độ tuổi hai mươi đang ở thời kỳ phong độ đỉnh cao, làm quá thường xuyên chỉ là một biểu hiện của năng lực, đối với cuộc sống sinh hoạt sau này không có bất kì hậu quả gì.]

Bên cạnh số lượt like, còn có tiêu đề tiền tố.

Không giống như câu trả lời bình thường hay được đóng khung vàng, câu trả lời lần này được đóng khung màu vàng và màu bạc đan xen nhau, sáng chói rực rỡ, còn được đính thêm kim cương.

Hơn nữa, hiện thị ở phía trên ——

Chính là chuyên gia siêu cấp.

So với “Chuyên gia” mà cô gửi qua.

Còn nhiều hơn hai chữ “Siêu cấp.”

Thiên Chi:.....

—————-//—//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha ha Tổng khổng tước ấu trĩ, đáng yêu

quá.

Hôm nay còn nhiều hơn, hắc hắc, tôi sẽ cố gắng đẩy nhanh cốt truyện, ngôi sao đại cát =3

Chờ đến lúc sau này hai người mở rộng lòng, tôi lại....._(:3∟)_

Chương 53: Mức độ tức giận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu MÀN THẦU

Thiên Chi vẫn luôn cảm thấy chính mình đã khai mở cái chốt khoá gì đó của Tổng Kỳ Thâm.

Ví dụ như mức độ tức giận vậy.

Một khi bị rò rỉ, nó sẽ không bao giờ kết thúc.

Còn không có dịch vụ hậu mãi*.

(*Hậu mãi: là những hoạt động sau khi bán hàng.)

Với làn sóng hoạt động này, nội tâm Thiên Chi thực sự rất bội phục.

Ở trong nhiều trường hợp, nếu Tổng Kỳ Thâm không đạt được mục đích của mình, thì anh tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Cũng giống như lần này.

Đối với những chuyện như thế này, anh nhất định phải phản bác lại sao.

[Click để xem ảnh](#)

Còn tự mình đi tìm hiểu một phen.

Thiên Chi nghĩ đến cảnh Tống Kỳ Thâm lên mạng tra một số từ khoá nhất định đó, hình ảnh chỉ vừa mới hiện lên trong đầu, cô không thể kìm chế được nữa.

Cái con người này quả thật là đáng ghét nha.

Thậm chí trong cả tiêu đề, cũng muốn đàn áp cô một phen.

Thiên Chi cẩn thận liếc nhìn bốn chữ trên ảnh chụp màn hình ——

“Siêu cấp chuyên gia.”

Trước đây trên trang Web này, có loại tiêu đề như vậy sao?

Thiên Chi có hơi nghi ngờ, ngẩng đầu lên nhìn Đường Thu Thu, “Thu Thu, những đáp án chuyên gia mà chúng ta thường dùng, có đáp án nào ở trình độ siêu cấp chuyên gia không?”

Nói một cách công bằng, Thiên Chi chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây.

“Chuyên gia gì giải đáp hả?” Đường Thu Thu đang dốc hết sức chỉnh lại cột nhà cao tầng trong bản vẽ, lúc trước do cô ấy vụng về không để ý, không phát hiện mình đã đặt nó lên trên đầu.

“Là trên những trang web rất nổi tiếng đó, chỉ cần tra và tìm kiếm trên thanh công cụ sẽ tìm ra rất nhiều câu trả lời.” Thiên Chi vừa nói vừa khoa tay múa chân một phen.

Lúc này Đường Thu Thu mới hiểu ra, “À cậu nói cái đó hả, tớ hiểu rồi, cậu chỉ cần nói ở một mức độ nhất định là đủ rồi, cần gì phải nói tìm kiếm sẽ ra rất nhiều câu trả lời, ha ha ha.”

Nhưng đối với kiểu người lớn lên xinh đẹp, họ làm chuyện gì cũng khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, cho nên Đường Thu Thu không tiếp tục trêu ghẹo nữa.

“Đúng thật là có siêu cấp chuyên gia, chỉ là cần phải dùng tiền để mua, tài khoản còn phải là tài khoản công ty.” Đường Thu Thu click mở diễn đàn, mức độ thảo luận trong đó đã tăng gấp đôi so với những gì cô ấy nhìn thấy vào tối hôm qua.

“Chúng ta thường sử dụng các câu trả lời thông thường, cho nên muốn có được câu trả lời từ chuyên gia có đôi khi chúng ta phải bỏ tiền ra, nhưng đừng nghĩ đến việc dùng tài khoản công ty để mua, bởi vì chúng ta không có tài khoản, mà cậu hỏi chuyện đó làm gì?” Đường Thu Thu nghi ngờ nhìn qua.

“Chỉ hỏi một chút thôi.” Thiên Chi cúi đầu, dường như suy tư điều gì đó.

Lẽ nào.....

Tổng Kỳ Thâm vẫn luôn sử dụng tài khoản công ty à?

Anh đây là kéo cả Tổng thị góp phần vào đó sao.

“Đúng rồi, cái gọi là tài khoản công ty có được trao đổi với toàn bộ những người trong công ty đó không?”

“Không có đâu, còn có quyền administrator, cụ thể phải xem vào lúc công ty mua đã phân phối quyền sử dụng như thế nào.”

Thiên Chi cái hiểu cái không mà gật đầu, “Cậu cũng biết nhiều quá nhỉ.”

“Đó là do lúc trước tớ từng làm một cuộc khảo sát về vấn đề này trong thực tiễn xã hội, còn phải gửi đi hàng trăm bảng câu hỏi, việc này có thể khiến con người ta mệt muốn chết mà.”

Đường Thu Thi nói xong, lập tức đem điện thoại của mình đưa đến trước mặt Thiên Chi, “Mau nhìn xem, làm thế nào mà những bạn học xưa nay vốn không quen biết lại có thể thả rắm cầu vòng cho cậu như vậy!!”

Lòng bàn tay của Thiên Chi bị đè chặt vào điện thoại, cô không còn cách

nào khác, đành phải rũ mắt nhìn xem.

Bởi vì nó là một diễn đàn ẩn danh, cho nên các phản hồi trong bài viết chỉ đơn giản là cho phép tự mình cất cánh.

L1: Hôm nay vì nữ thần thổi phồng một hơi, Chi Chi cứ yên tâm bay lượn, hoa sơn chi sẽ mãi luôn bay theo sau!

L3: Đúng vậy, không thể không nói, cái khí chất này của Thiên Chi, dùng làm khuôn mặt đại diện của Kinh Đại quả thực hết sức nở mặt nở mày.

L3: A a a, xinh đẹp quá đi, mặc áo blouse trắng vào hoàn toàn nhìn giống như tiên nữ, da dẻ trắng trẻo, tôi là con gái còn bị mê hoặc đây nè, giờ hai tay hai chân đầu hàng!

L4: Dáng người của hoa hậu giảng đường thật đẹp, tuy cả người khá gầy, nhưng vì sao phần ngực có thể lớn như vậy? Mông lại vểnh lên thế này? Hả???

L5: Người đàn ông nào có thể cưới được hoa hậu giảng đường, không biết đã trúng bao nhiêu cái vận cứt chó nữa!

L6: Sao tôi cứ cảm thấy lời của lâu trên không giống như một lời khen ngợi nhỉ? Nhưng mà hoa hậu giảng đường thực sự rất nỗ lực nha, từ trước đến nay cô ấy rất ít khi xuất hiện ở bên ngoài, thành tích năm ba cũng chậm chậm tiến lên, thật chăm chỉ!

L7: Điều chế nước hoa, cái chuyên ngành này rất tốn kém đó, chẳng phải ngành này có hạng mục hợp tác với trường bên Pháp à, về sau còn có thể trao đổi sinh viên, gia cảnh của Thiên Chi có ổn không đấy?

L8: Nếu bàn luận về gia cảnh xin mời đi sang phòng bên cạnh cảm ơn, còn nữa gia cảnh nhà người ta như thế nào thì có liên quan gì đến cậu, cho dù trong nhà Chi Chi nhà chúng tôi có núi vàng đi chẳng nữa, cũng không liên quan đến cậu đâu. Cuối cùng nói một câu nữa, nữ thần của tôi vẫn độc thân đấy, tuy tôi là con gái, nhưng còn có cơ hội không nhỉ?

Thiên Chi nhìn những bình luận không ngừng xuất hiện, nhất thời dở khóc dở cười.

Không thân chẳng quen, vì sao lại có thể thổi phồng cô như vậy, còn gọi thân mật đến thế.

Cô giống như người quen của bọn họ, nhưng cô nhớ mình không quen nhiều bạn bè cho lắm.

Có lẽ biểu hiện nghi ngờ của Thiên Chi quá mức rõ ràng, Đường Thu Thu cười ha ha hai tiếng, “Cậu không biết người xinh đẹp thường có đặc quyền sao, cậu không hiểu đúng không, cái này trên mạng gọi là vân dưỡng* nữ thần. Cậu cứ xem như là một đám cư dân mạng nấp nặn hình tượng idol của mình đi.”

(*Vân dưỡng: từ ngữ lưu hành trên mạng. Bởi vì có rất nhiều nguyên nhân, không thể gặp gỡ hoặc tiếp xúc ngoài đời thực, chỉ có thể nhìn hình ảnh và video trên mạng để tạm thời giảm bớt nỗi khát vọng. Nguồn Baidu.)

“Người khác gọi thì cũng thôi đi, vì sao cậu cũng gọi tớ là nữ thần, không quen chút nào.”

Thiên Chi mỉm cười, dứt lời lập tức trả điện thoại lại cho Đường Thu Thu.

Cô rũ mắt, phần cổ tinh tế, da trắng môi đỏ, đôi mắt sáng ngời.

Chỉ với cái tư thế này, đã xinh đẹp không gì sánh bằng.

Tính tình Thiên Chi có hơi yếu đuối, cũng hơi khờ khạo, như vậy cũng chẳng sao, điều may mới kìm chế được một chút vẻ ngoài áp đảo của cô.

Cô thuộc kiểu người có ngoại hình xinh đẹp quyến rũ, trong một vạn người không ai có thể sao chép được, cực kì mang tính công kích.

Cái nhìn đầu tiên là vì vẻ đẹp, cái nhìn thứ hai là vì khí chất, cái nhìn thứ ba

vì đó là một nữ thần, nhân tiện những điều đó cũng quyết định đến cả đời.

“Này có đôi lúc tớ nhìn vào cậu cũng cảm thấy kinh ngạc. Cậu nói xem tớ đã nhìn cậu trong ba năm qua, chưa từng thấy nhàm chán, càng không cần bàn đến những người ở trong trường chỉ có thể liếc mắt nhìn thấy cậu một cái mà thôi.” Giọng điệu của Đường Thu Thu mang theo chút kiêu ngạo.

Nói xong cô ấy lập tức xoay người đi hướng khác, cả thân thể nhào đến bản vẽ, “Được rồi không bàn việc này nữa, tớ còn phải tiếp tục vẽ bản phác thảo đây.”

“Biết rồi.” Thiên Chi trả lời, ánh mắt lại quay về giao diện WeChat.

Thực ra đối với cái danh nữ thần gì đó, cô không hề để ý.

Vốn dĩ cô không quen biết quá nhiều bạn bè, cứ xem như là được bạn học khen ngợi đi.

Bỏ qua một bên việc siêu cấp chuyên gia gì đấy, cái gì mà không gây ảnh hưởng, cái gì mà tài khoản công ty.

Thiên Chi dốc hết lòng ổn định lại tâm trí, hiện giờ cô chỉ muốn xác nhận một việc mà thôi.

Đó chính là.

Tổng Kỳ Thâm dường như không chú ý đến ảnh chụp màn hình bảng thành tích trước đó của cô gửi qua.

Cô đợi một lúc, cảm thấy đối phương khẳng định là không nhìn thấy rồi.

Nếu không vì sao Tổng Kỳ Thâm ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Lẽ nào WeChat bị nghẽn mạng, cho nên bảng thành tích trước đó cô gửi qua vẫn chưa được gửi đến, Tổng Kỳ Thâm mới trực tiếp bỏ qua nó.

Cô gửi tin nhắn đó cũng khá lâu rồi, anh vẫn không đưa ra bất kì đánh giá gì.

Ngón tay cô lướt trên màn hình, hơi dừng một chút.

Rồi sau đó gửi lại một lần nữa, giống y như tin nhắn ban đầu.

Lúc này anh trả lời thật nhanh.

[Tổng khổng tước: ?]

[Tổng khổng tước: Vì sao phải gửi lại lần thứ hai?]

Thiên Chi nhìn chằm chằm vào tin nhắn mà anh vừa mới gửi đến, nhất thời có hơi há hốc mồm.

Anh chậm chạp không trả lời, cô lập tức mặc định là như vậy.

Thiên Chi cũng cảm thấy đầu óc của mình hẳn là bị chập mạch rồi, vì sao..... Vì sao lại tiếp tục gửi tin cho anh!

Cô không trả lời mà chỉ lặng lẽ, nhẹ nhàng lướt lướt, sau đó bấm thu tin nhắn về.

Có chút thấp thỏm không yên, nhưng Thiên Chi đột nhiên buộc mình phải bình tĩnh lại.

Chỉ là khuôn mặt không chịu thua kém.

Sức nóng mạnh mẽ, dữ dội xông lên, giống như cái nắp nồi hấp, bắt chợt nóng hầm hập.

Nhưng đối phương vẫn như cũ nhất quyết không chịu khuất phục ——

[Tổng khổng tước: Thu hồi làm cái gì?]

[Tổng khổng tước: Anh thấy hết rồi.]

Người này còn hăng hái quá nhỉ.

Trong miệng Thiên Chi lẩm bẩm mắng anh một câu, có hơi ảo não.

Trên thực tế, trong từ điển của Thiên Chi không có mục lục mắng chửi người khác.

Nhưng Tổng Kỳ Thâm đột ngột khai phá cái mục lục mà Thiên Chi chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Đường Thu Thu nghe thấy âm thanh nhỏ vụn của Thiên Chi, tựa như oán trách, lại như hờn dỗi.

Cô ấy cảm thấy tò mò, từ trước đến nay cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy Thiên Chi dùng giọng điệu như vậy.

Sau đó Đường Thu Thu vội vàng bật người dậy từ trên bản vẽ, lập tức quay đầu nhìn Thiên Chi đang ngồi ở phía sau, “Làm sao vậy Chi ——”

Nhưng lời nói của cô ấy chỉ nói được một nửa, còn chưa kịp nói tròn câu, đã phải ngậm miệng lại.

Bởi vì cô ấy nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Thiên Chi đã biến thành kí hiệu như vậy: QAQ

“Không, không có việc gì chứ Chi Chi?” Đường Thu Thu lắp bắp, “Cậu đây là...Làm sao vậy?”

“Hử, tớ không sao đâu.”

Âm thanh của Thiên Chi thật nhẹ, bay bổng trong không trung.

Sau khi Đường Thu Thu xác nhận cô không gặp trở ngại gì, lúc này mới

xoay người đi hướng khác.

Thiên Chi phiền muộn ngã xuống giường, gắt gao vùi cái đầu nhỏ vào trong gối.

Nhưng Tống Kỳ Thâm cứ nắm lấy điểm này mãi không buông, tin nhắn không ngừng được gửi đến.

Hơn nữa, anh dường như rất hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của Thiên Chi.

[Tống Khổng Tước: Em chính là muốn được anh trai khen ngợi em? Đúng không?]

[Tống Khổng Tước: Nếu cô bé nhà anh muốn như vậy, anh đây nhất định sẽ làm em thỏa mãn.]

Thiên Chi trơ mắt nhìn anh tự biên tự diễn ——

[Tống Khổng Tước: Cô bé nhà anh là giỏi nhất.]

[Tống Khổng Tước: Chi Chi của anh là số một.]

[Tống Khổng Tước: Bảo Bối không ngốc, rất là đáng yêu.]

Máu của Thiên Chi như muốn chảy ngược, nhịp tim đập nhanh hơn.

Đập thành thạch.

Một nhịp.

Rồi lại một nhịp.

Cái tên đàn ông thối tha này làm cho cô, có hơi khó thở.

Chương 54: Hoa hoè loè loẹt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi vui đầu trong gối ra sức lắc lắc, hành động này đủ làm cho toàn bộ khung giường lắc lư.

Kinh Đại có lịch sử lâu đời, còn là trường học được xây dựng trăm năm, giường trong ký túc xá đều làm bằng gỗ, âm thanh “Kéo kẹt kéo kẹt” như vậy, đã thành công làm cho Đường Thu Thu một lần nữa quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc này Thiên Chi nghiêng mặt qua, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao trong không trung.

Vẫn là Thiên Chi phản ứng kịp thời, hắng giọng nói, “Tớ thực sự không có sao đâu, tớ sẽ cố gắng nhỏ tiếng một chút, cậu làm bài tiếp đi.”

Đường Thu Thu cảm thấy thú vị, không biết Thiên Chi ôm điện thoại xem cái gì, “Này, thực ra cậu không làm phiền gì đến tớ cả, cậu đây là... Chẳng lẽ có tin tức mới liên quan đến idol của cậu à?”

Thiên Chi tính tình ôn hoà, nhưng cô cũng có sở thích theo đuổi thần tượng như bao cô gái cùng trang lứa khác.

Càng xem càng nghiện, nói tóm lại là không bỏ sót thứ gì.

Trước kia Đường Thu Thu luôn cho rằng Thiên Chi là một tiểu tiên nữ không dính khói lửa trần gian, mãi đến khi cô ấy nhìn thấy hình nền trong điện

thoại của đôi phương, chính là bức ảnh của một thành viên trong nhóm nhạc nổi tiếng trong nước, thậm chí vào lúc học năm hai cô ấy còn cùng Thiên Chi đi đến một vài buổi biểu diễn của nhóm nhạc đó.

“Không phải đâu, không phải tôi nay cậu phải nộp bản thảo à, có kịp không đó?” Thiên Chi chuyển đề tài.

“Ôi! Đúng vậy! Tớ phải đẩy nhanh tốc độ thôi!”

Đường Thu Thu đột nhiên vỗ trán mình một cái, sau đó một lòng chú tâm vào bản phác thảo.

Thiên Chi cũng không dám chôn đầu vào trong gối nữa, sợ lại phát ra tiếng động.

Cô ngẩng đầu lên, mái tóc dài mềm mại rũ bên thái dương, giờ phút này đã rối bời.

Tống Kỳ Thâm học ở đâu ra chiêu thức hoa hòe loè loẹt này vậy.

Một câu là đủ rồi.

Anh còn nhắn đến tận hai, ba câu.

Thậm chí không hề có ý định dừng lại.

Thiên Chi cảm thấy nhịp tim của mình đã dần ổn định như lúc ban đầu, chuẩn bị đi ngủ, nhưng nằm mãi vẫn không thể ngủ được.

Với cảm giác như vậy, khiến cho cô không rảnh chỉnh lại mái tóc rối loạn của mình nữa, cô gờ ngón tay mảnh khảnh lướt lướt điện thoại.

Sau đó bấm mở khung chat lên, cuối cùng cô cũng chịu trả lời tin nhắn của Tống Kỳ Thâm, chỉ nhắn một câu thế này ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Em không thèm để ý đến anh nữa.]

[Tổng khổng tước: ?]

[Tổng khổng tước: Không sao, anh để ý em là được rồi.]

Thiên Chi nhìn tin nhắn mình vừa gửi, giọng điệu này... Tựa như một cô vợ nhỏ vậy.

Cô lại một lần nữa phiền muộn gãi tóc, sau đó động tác nhanh chóng dừng lại.

*

Tổng thị.

“Tổng tổng, đây là ngân sách phát thưởng cuối năm của công ty, xin ngài xem qua.”

“Tổng tổng?”

“Tổng.....Tổng?”

Trợ lý Hạ đứng trước bàn làm việc, rất gần với Tổng Kỳ Thâm, âm thanh có lẽ không có khả năng bị ngăn cách mới đúng.

Sau khi anh ta thao thao bất tuyệt gần nửa ngày, bất ngờ vẫn không nghe thấy câu trả lời của Tổng Kỳ Thâm.

Hơn nữa anh ta còn phát hiện, ông chủ nhà mình hình như đang thất thần.

Mắt thì rũ xuống, cứ nhìn vào màn hình điện thoại.

Nếu nói rằng anh đang nhắn tin thì cũng không phải, tuy anh không có hành động gì, nhưng nhìn dáng vẻ này cứ giống như đang đợi tin nhắn vậy.

Trợ lý Hạ tiếp tục gọi, sau khi gọi được ba tiếng, anh ta rất biết thức thời lập

tức im miệng.

Trải qua một khoảng thời gian, Tống Kỳ Thâm mới dần hồi phục lại tinh thần như bình thường.

Khẽ cười một tiếng.

Tuy chỉ vang lên một giây, nhưng ở bên trong văn phòng to lớn và yên tĩnh như vậy, thực sự rất dễ dàng nghe thấy.

Tống Kỳ Thâm đặt điện thoại sang một bên, lúc này mới lên tiếng, “Vừa rồi anh nói cái gì?”

Trợ lý Hạ: “.....”

Đầu ngón tay của Tống Kỳ Thâm di chuyển đến cây bút máy, không nhanh không chậm nói, “Lặp lại lần nữa.”

Trợ lý Hạ: “.....”

Với tư cách là trợ lý riêng của một nhân vật như Tống Kỳ Thâm, trợ lý Hạ cũng đã quen nhìn thấy sóng to gió lớn, trầm tư gần hai giây, trong nội tâm âm thầm khiển trách sự mất tập trung của Tống Kỳ Thâm, nhưng anh ta lập tức làm tận chức trách của mình thuật lại một lần nữa.

Sau khi báo cáo xong công việc, trợ lý Hạ lại nhắc đến chuyện phỏng vấn.

“Chỉ thế thôi ạ, đúng rồi Tổng tổng, lúc trước kênh tin tức kia đến đây làm phỏng vấn, sau đó có một số kênh kinh tế tài chính khác lại muốn đến đây phỏng vấn ngài, ngài có muốn tiếp tục nhận phỏng vấn không?”

“Hiện giờ không cần thiết, từ chối đi.”

“Vâng.”

Tống Kỳ Thâm vừa nói vừa gõ gõ bàn, “Đúng rồi, lần trước bên phía Lâm

thị đến đây bàn bạc việc hợp tác đến đâu rồi?”

Chợt nghe thấy Lâm thị, trợ lý Hạ đứng hình một lúc. Từ sau khi hạng mục này được phân công, theo lý thuyết không phải do anh ta quản lý.

Hơn nữa, trước đó Tổng Kỳ Thâm không hề hỏi đến hạng mục hợp tác đó có những điều khoản gì.

“Đây chỉ là một hạng mục hợp tác ngắn hạn, cũng sắp hết thời gian, bên phía tiểu Lâm tổng vẫn muốn tiếp tục gia hạn hợp đồng, đến lúc đó chỉ cần tái ký hợp đồng là được, mọi thứ đều sẽ tiến hành từng bước một, nhất định không xảy ra vấn đề gì.”

“Ừ, đặt một lịch hẹn, đến lúc đó chúng ta đi đến Lâm thị gia hạn hợp đồng.”

Tổng Kỳ Thâm mở văn kiện ra, nhẹ nhàng phân phó.

“?”

“Còn chuyện gì sao?” Người đàn ông ngồi ngược sáng, lười biếng nâng mắt lên.

Cũng không thể trách sự hiếu kỳ của trợ lý Hạ được, lúc trước đều do tiểu Lâm tổng và tiểu Chu tổng chạy đến Tổng thị bàn bạc chuyện hợp tác, Tổng Kỳ Thâm quả thực là một kẻ thống trị.

Nhưng lần này, Tổng Kỳ Thâm luôn bận trăm công ngàn việc, còn muốn rút ra chút thời gian đích thân đi đến Lâm thị một chuyến?

Có thể là anh muốn tụ tập anh em một bữa, bọn họ hình như đã lâu rồi không gặp mặt nhau.

Trợ lý Hạ chỉ bất ngờ trong một cái chớp mắt, hơn nữa anh ta cũng không có ý định hỏi quá kỹ.

“Vâng, tôi sẽ lập tức đặt lịch hẹn.”

*

Kỳ thi giữa kỳ vừa trải qua không bao lâu, năm mới đang đến gần.

Từ sau lần thành phố Ngân rơi một trận tuyết nhỏ, đó cũng là lần cuối cùng.

Trong cái thời tiết se lạnh và ôn hoà này, Thiên Chi bắt đầu bước vào kỳ thực tập kéo dài gần một tháng rưỡi.

Từ giờ trở đi, thậm chí là đến giữa kỳ nghỉ đông, đa số thời gian của cô đều phải làm việc ở Lâm thị.

Bởi vì trong khoa đã bố trí nhiệm vụ thực tập, Thiên Chi có rất nhiều khoá học chuyên ngành, đều là học phần của nửa học kỳ sau, nói cách khác, sau khi kết thúc kỳ thi giữa kỳ thì nửa học kỳ kế tiếp, những khoá học kia không bắt buộc phải có mặt, chỉ cần thành tích vượt qua mốc quy định, xem như đã đủ học phần.

Từ trước đến nay, ngoại trừ phải tham gia lớp hoá học bắt buộc ra, còn phải đến phòng thí nghiệm để nghiên cứu, trên thực tế chương trình học của Thiên Chi khá ít.

Nhưng chương trình học ít thì có thực hành bổ sung vào, cho nên nhìn tổng thể mà nói, không chênh lệch với trước kia là bao.

Chỉ là không còn được sự thoải mái và nhàn nhã như khi học ở trường, có thể sẽ càng mệt mỏi hơn.

Một loạt hạng mục thực tập của Lâm thị, đa số đều có tính khiêu chiến và tính sáng tạo cao.

Bộ phận thiết kế phát triển ở Lâm thị, lúc trước đã từng có ý định nghiên cứu phát minh ra thương hiệu nước hoa của riêng mình. Đây cũng là một trong số ít công ty lớn muốn phát triển một chuỗi thương hiệu nước hoa độc quyền. Từ bao bì sản phẩm, thiết kế chai lọ, phân loại và điều chế hương

nước hoa, đến tuyên truyền trực tuyến, là những việc không thể thiếu trong việc sáng lập.

Nếu muốn thương hiệu nước hoa có sức cạnh tranh, phải có sự độc đáo và phong cách riêng, việc điều chế nước hoa chú trọng nhất là chuyện này.

Nói tóm lại, bộ phận của công ty đã lên kế hoạch trong vài năm, cuối cùng năm nay đã nhận được sự đầu tư, bắt đầu chiêu mộ nhân tài trên khắp thế giới.

Đại học Kinh Đại là một trong những cái nôi đào tạo nhân tài trong nước, hơn nữa ngành điều chế nước hoa là ngành mới phát triển, có thể nói đây là một bước đi nhìn xa trông rộng.

Chiến lược hợp tác đạt thành tựu, đương nhiên rất hợp tình hợp lý.

Đợi sau khi kết thúc kỳ thực tập, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, sinh viên có thể lựa chọn ở lại Lâm thị làm việc.

Lúc trước Thiên Chi đã từng nghe nói qua việc Lâm thị muốn phát triển thương hiệu nước hoa mới ở trong nước, hiện giờ còn có chuỗi sản nghiệp bên trong ngành này xem như tương đối đã có cơ sở rồi. Kinh Đại hợp tác với tập đoàn tài năng như Lâm thị, quả thực đã chạm vào trái tim của Thiên Chi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, sau khi trải qua một tháng rưỡi, cô nghiêm túc học tập, kỳ thực có thể học được không ít bài học thực tiễn.

Mấy ngày thực tập ban đầu, còn tính là nhẹ nhàng.

Ngày đầu tiên là làm quen với cơ cấu trong công ty, sau đó từng người đi đến các phòng ban mà cấp trên đã bàn giao, hai ba ngày kế tiếp, nội dung công việc chính thực sự không rơi vào tình trạng quá mức bận rộn.

Thiên Chi với tư cách là nhóm trưởng của một nhóm thực tập, tất nhiên vị trí có cao hơn một chút, cho nên cô đảm nhận chức vụ trợ lý tạm thời cho

trưởng phòng của bộ phận này, cũng xem như là bắt đầu trở thành một nhà lãnh đạo nhỏ.

Sau đợt tuyển chọn lần này của Kinh Đại, có tổng cộng năm sinh viên được cử đi cùng nhau, bao gồm luôn cả cô, bốn nữ và một nam.

Bởi vì Thiên Chi tương đối chậm nhiệt, cho nên có đôi khi trong nhóm chat cô sẽ phân phó một số công việc cần chú ý, cùng điều động nhiệm vụ, mỗi lần gặp mặt nhau, cô không có gì để nói.

Cũng may là bốn người kia không để ý, luôn có trách nhiệm và biết nghe lời.

Điều quan trọng nhất là người trưởng nhóm này do đích thân giáo sư lựa chọn, tuy rằng tính cách không giống nhau, nhưng về cơ bản cũng không sai lệch lắm, đều là loại người tài giỏi có khả năng thiên phú. Mặc dù không được hoạt bát lắm, chỉ là trong lúc cần tập trung, cô thực sự vô cùng tập trung.

Thiên Chi còn cho rằng làm người dẫn đầu sẽ tiêu tốn rất nhiều công phu, kỳ thực nó không nhiều lắm, vậy cũng là một chuyện khá vui mừng.

Sau khi trải qua khoảng thời gian thích ứng ban đầu, trưởng phòng không hề cho các sinh viên thời gian giảm xóc, các nhiệm vụ bắt đầu được giao đến, một việc rồi đến một việc, nhiều không đếm xuể.

Nói cách khác, thời gian kế tiếp cô không còn có quá nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Hôm nay Thiên Chi giải quyết công việc xong, cũng không đi ăn cơm, nhóm của cô và những nhân viên khác đều đã đi đến nhà ăn, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình cô.

Đôi lúc khẩu vị của cô không được tốt lắm, ăn lại ít, đa số thời gian sau khi hoàn thành xong công việc cô không hề cảm thấy đói bụng, nếu như bản thân đã ăn không vô, thì Thiên Chi dứt khoát nhịn đói.

Thời gian nghỉ ít ỏi phải biết quý trọng, Thiên Chi chán muốn chết, cô lập tức lấy điện thoại ra chơi.

Vài phút trước trong Wechat, Lâm Thanh Lai đã nhắn tin an ủi cô.

Lúc trước khi Thiên Chi sắp đến Lâm thị thực tập, Lâm Thanh Lai có đến tìm cô và hỏi thăm cô một lần, lần đó bọn họ nói chuyện cũng không được bao lâu, Lâm Thanh Lai chỉ bảo cô hãy cố gắng lên.

Theo lý mà nói, bộ phận này là bộ phận duy nhất Lâm Thanh Lai phụ trách, nhưng mấy ngày qua Thiên Chi không hề nhìn thấy bóng dáng của anh ta.

Hôm nay mới biết, đây chỉ là cái danh treo bên ngoài của anh ta mà thôi, từ khi trở về nước cho đến nay, anh ta vẫn luôn bận rộn công việc khác, anh ta bảo sau này có thời gian rảnh sẽ đến thị sát công việc, thuận đường ghé thăm cô.

Nhưng không đến cũng không sao cả.

Vốn dĩ Thiên Chi còn lo lắng khi đi thực tập lại gặp mặt người quen, cũng sợ việc người quen chào hỏi, như vậy hoàn toàn không thể thoát thân.

Nếu để lộ việc có quen biết ở đây, cô còn là nhóm trưởng thực tập, đương nhiên cô sẽ gặp không ít phiền phức.

Không thể bảo người khác không được suy nghĩ lung tung.

Cô vừa mở điện thoại lên, trong WeChat bỗng nhiên xuất hiện một tin nhắn.

Nhưng không phải là Lâm Thanh Lai, cũng không phải là Tống Kỳ Thâm.

Là một tài khoản Wechat đã lâu không liên lạc, Lâm Diễm Chi ——

[Lâm Diễm Chi: Chi Chi, em còn đang ở trong phòng làm việc hả?]

Nhìn tin nhắn này, cuối cùng Thiên Chi cũng kịp phản ứng.

Từ lúc cô vào Lâm thị cho đến nay, không chỉ chưa từng gặp qua Lâm Thanh Lai, cô còn phát hiện không nhìn thấy Lâm Diễm Chi đâu cả.

Trước đó đã nói phải cho Lâm Diễm Chi một sự bất ngờ, ngược lại hiện giờ anh ta còn tạo cho cô một sự bất ngờ khác.

Xem ra anh ta đã sớm biết việc cô đi đến Lâm Thị.

Dù sao cũng là tiểu Lâm tổng mà.

Chẳng qua trước đó Thiên Chi cho rằng, loại công tử cà lơ phất phơ như anh ta, sẽ không chú ý đến một đám sinh viên thực tập mới trong bộ phận này.

Nhưng vì sao Lâm Diễm Chi lại biết cô vẫn còn đang ở trong phòng làm việc?

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Có chuyện gì vậy anh Diễm Chi?]

[Lâm Diễm Chi: Em ngẩng đầu lên! Mở cửa!!]

“Cái gì vậy?” Thiên Chi nhìn thấy tin nhắn này, giọng điệu mang theo sự nghi hoặc.

Sau đó cô thoáng ngẩng đầu lên, bởi vì khoảng cách không xa lắm, ánh mắt hơi nâng lên, cánh cửa xoay của phòng làm việc đập vào mắt.

Cô còn nhìn thấy một vị khách không mời mà đến.

Tấm thủy tinh trên cánh cửa làm từ loại kính đục, nhưng đối với tình hình ở bên ngoài, gần như vẫn nhìn thấy không sót thứ gì.

Người nọ thân cao chân dài, toàn bộ tóc vuốt lên cao, tiêu sái đến không hề bị trói buộc.

Làn da rất trắng, mắt một mí, đuôi mắt hẹp dài.

Là người đã lâu không gặp Lâm Diễm Chi.

Đẹp thì có đẹp đấy, nhưng với điều kiện là ——

Bỏ qua việc trong tay anh ta còn xách theo hai cái túi trông như cái bao tải kia.

Phòng làm việc không có ai, giờ phút này, chỉ có duy nhất một mình cô.

Thiên Chi sững sờ ngay tại chỗ, qua một lúc lâu vẫn không có phản ứng gì.

Cái này là cái gì.

Đương nhiên Lâm Diễm Chi cũng đang nhìn đến cô, dùng cằm hất hất về phía cửa, ý bảo cô hãy ra mở cửa.

Chẳng lẽ không có tay à, nhưng Thiên Chi chợt nghĩ đến hai tay của anh ta đều bị bao tải chiếm giữ, cô vội vàng “lạch bạch” chạy qua đó.

Sau khi Thiên Chi đẩy cửa ra, giọng nói của Lâm Diễm Chi truyền đến, “Nhanh lên! Chi Chi! Tay của anh tê rần rồi này.”

Cô vội nghiêng người, nhường một lối đi nhỏ cho Lâm Diễm Chi.

Từ nhỏ đến lớn Thiên Chi đã gặp Lâm Diễm Chi rất nhiều lần, tuy rằng sau khi trưởng thành mọi người rất ít khi liên lạc với nhau. Thế nhưng những hồi ức đó đã khắc sâu vào gốc cây ngô đồng trong đại viện.

Cô cũng từng gặp qua thời niên thiếu khí phách hăng hái của Lâm Diễm Chi, đến khi trưởng thành lại càng ngỗ ngược, duy nhất không giống như bây giờ ——

Thở phì phò, trong tay còn xách hai cái túi gì đó trông giống như cái bao tải

vậy

[Click để xem ảnh](#)

Thiên Chi nhìn anh ta có hơi chật vật, lập tức trầm mặt.

Lâm Diễm Chi mệt đến không nói nổi, vì để tránh cho đám nhân viên nhìn thấy mình, cũng vì hình tượng hoàn mỹ của mình.

Cho nên anh ta đã đi cầu thang bộ lên đây.

“Sao thế....Sao lại.....Nhìn anh như vậy?” Lâm Diễm Chi hơi thở mong manh.

“Anh Diễm Chi, anh thế này là không được rồi.” Thiên Chi càng nhìn hình tượng này lại càng muốn cười.

Lâm Diễm Chi đen mặt.

“Tại sao anh lại không được!”

Nghe thử xem, đây có phải là lời mà con người nên nói hay không.

Cũng nghe thử xem, đây còn là lời nói phát ra từ trong miệng của Chi Chi bé nhỏ đấy à!

Quả nhiên! A!

Con gái trưởng thành luôn hướng ngoại!

Nhưng đoán chừng Thiên Chi cũng không có ý tứ đó, Lâm Diễm Chi âm thầm mắng mình một câu.

Anh ta nâng mắt lên, nhìn Thiên Chi không nói lời nào, chỉ chớp chớp đôi mắt hạnh như vậy, nhất thời bị nảy sinh rung động.

Anh ta đã hù cô gái nhỏ nhà người ta sợ mất rồi.

“Thôi nào, không nói chuyện này nữa, hai cái túi này, là do Tống cầu ——
khụ khụ không phải, là do vị kia nhà em muốn anh đưa nó cho em.”

“Thứ gì vậy....”

Thiên Chi nhìn hai cái túi lớn, nhất thời có hơi kháng cự.

Nhưng ——

Do Tống Kỳ Thâm đưa?

Hình như trước đó cô đã quên nói với anh việc cô đến Lâm thị thực tập.

Xem ra trước mắt, anh đã biết rồi.

“Thức ăn, nói là sợ em không chịu dùng bữa.”

Lâm Diễm Chi nói thôi cũng cảm thấy sững sốt, Tống Kỳ Thâm thực đúng là
thần, anh ta còn cho rằng mọi nhân viên đều đã đi ăn cơm, kết quả cô gái
nhỏ thực sự không đi ăn cơm.

“Nhưng vì sao em không chịu đi ăn cơm vậy?”

Lâm Diễm Chi nhướn một bên mắt, cảm hơi nâng lên, trông như đang tức
giận, quả thực không khác mấy.

Đương nhiên Thiên Chi cũng trả lời đúng trọng điểm, vẻ mặt vô tội, “Em
không đói bụng.”

Lâm Diễm Chi:.....

Dường như không có gì để bác bỏ nhỉ?

Nhưng mà ——

“Thực sự là thức ăn sao.....Vì sao lại đưa đến đây?”

Thiên Chi lên tiếng, có chút lúng túng.

“Còn có thể giả à? Anh Diễm Chi của em phải bò 38 ——” nói đến đây, Lâm Diễm Chu dừng một lúc, “Dù sao cũng là anh vất vả cực khổ xách chúng lên đây đó.”

“Sợ người ta ăn nói lung tung, nên người kia đã bỏ chúng vào một chiếc túi tối màu cho em, một hai bắt ông đây phải xách đến tận nơi.”

Lâm Diễm Chi càng nghĩ càng giận, tặng đồ thì cũng thôi đi, vì sao lại đưa hai cái túi lớn giống như cái bao tải thế này, nếu bị người khác bắt gặp, thể diện của anh ta biết để đi đâu.

Dù sao hôm nay trợ lý Hạ đặc biệt tự mình chạy đến Lâm thị một chuyến.

Trợ lý Hạ so với anh ta còn đáng thương hơn.

“Nhưng nó cũng quá nhiều rồi.”

Thiên Chi liếc nhìn, do dự không lập tức nhận lấy.

Vốn dĩ Lâm Diễm Chi không nghĩ sẽ để Thiên Chi một mình cầm chúng, anh ta nhìn thoáng bảng tên đặt trên bàn, tìm thấy chỗ ngồi của Thiên Chi, lưu loát bắt đầu hành động.

Ở dưới gầm bàn của cô trống không, đúng lúc có thể đem hai cái túi này nhét vào trong đó.

“Đây có là gì, nếu sau này em còn muốn ăn nữa, anh sẽ đem đến đây cho em, Tống Kỳ Thâm đưa những thứ gì chỉ dùng để trưng bày mà thôi.”

Lâm Diễm Chi ghét bỏ liếc mắt nhìn hai cái túi kia, cảm thấy có cái gì ngon để ăn đâu.

“Được rồi, sắp hết giờ ăn trưa, anh không nên gây thêm phiền phức cho em, sau này có thời gian mấy anh em chúng ta tụ họp một bữa nhé?”

Lâm Diễm Chi nhìn đồng hồ, sau đó nhìn về phía cô.

“Đã làm phiền anh Diễm Chi rồi.”

Thiên Chi chỉ cần cư xử như vậy, thanh tú động lòng người lại còn trong veo như nước, quả thực là xinh đẹp, cô cũng đã thực sự trưởng thành.

Lâm Diễm Chi thở dài chợt nhớ đến ánh mắt độc ác của Tống cầu, trong lúc bước ra khỏi cửa còn quay lại ranh mãnh nhìn qua, giọng điệu cực kỳ ái muội, “Thiên Chi bé nhỏ, cuộc sống sinh hoạt sau hôn nhân với anh Kỳ Thâm của em, có hoà hợp không?”

Anh ta nặng nề thốt lên từng chữ còn dừng lại ở chữ “hoà hợp” kia nữa, nghe vô cùng không đứng đắn.

Thiên Chi sửng sốt hai giây.

Cái gì mà hoà hợp với không hoà hợp.

!!!

Chờ cô phản ứng lại, Lâm Diễm Chi đã chạy đi xa.

Mới vừa rồi Thiên Chi vì chuyện Lâm Diễm Chi tự mình chạy đến đây một chuyện, còn có hơi cảm động.

Nhưng vào giờ phút này, bởi vì những lời nói của Lâm Diễm Chi, cảm xúc cuối cùng kia, cũng đều tiêu tan hết.

Lâm Diễm Chi rời đi không bao lâu, mấy người trong nhóm dường như tính toán thời gian rất chuẩn, lập tức từ nhà ăn quay trở về.

“Chi Chi, sao cậu không đi ăn cơm, nếu cứ để như vậy, làm sao dạ dày có thể chịu nổi?”

“Đúng đó, mỗi ngày công việc rất nhiều, còn rất mệt, mỗi lần khuyên cậu đều không nghe.”

“Cho dù bận rộn, hay không muốn ăn cũng phải ăn vài đũa để lót dạ, nếu không sẽ rất dễ bị tuột huyết áp đó.”

“Không sao đâu, nói đến việc đói bụng, tớ có tủ sẵn đồ ăn vặt dự phòng mà, không cần lo lắng.”

Thiên Chi đón nhận lời quan tâm của mọi người, vừa dứt lời, ánh mắt dừng trên hai cái túi đang đặt ở dưới chân bàn.

Lần đầu tiên các cô gái này gặp mặt Thiên Chi, chỉ biết đây chính là hoa hậu giảng đường không thích giao lưu với mọi người, còn rất ít xuất hiện, vì vậy bọn họ không dám gần gũi với cô, không quá mức thân thiết.

Đối đãi với Thiên Chi cực kỳ khách khí, hơn nữa bọn họ cũng không chủ động bắt chuyện với cô.

Chỉ là sau khi chia chuyên ngành, những cô gái đó trùng hợp lại tụ cùng một chỗ.

Nhóm nhỏ cùng nhau đi học, còn cùng nhau đi thực tập, tuy rằng thời gian ở chung không nhiều lắm, nhưng mối quan hệ đã dần dần trở nên tốt hơn.

Sau khi hỏi thăm Thiên Chi, từng người một quay về chỗ ngồi của mình, khó có dịp bắt đầu buôn chuyện bất quái.

“Vừa rồi người chúng ta nhìn thấy là tiểu Lâm tổng phải không? A a a a đẹp trai quá!”

“Đẹp thì có đẹp đó, nhưng họ hàng của tớ có quen biết với anh ta, nghe nói anh ta vô cùng đào hoa, vừa rồi thoáng nhìn qua, quả thực rất giống tra

nam.”

“Tra nam mới đẹp trai nha.”

“Không đề cập đến việc này, công việc so với tra nam còn quan trọng hơn.”

“Đúng vậy, đối với lời cậu vừa nói, tớ cũng cảm thấy như thế, chúng ta bắt đầu làm việc thôi.”

Lâm Diễm Chi có biết bản thân mình bị gắn cái danh hiệu “Tra nam” này rất nhiều lần không nhỉ?

Hình như cũng giống mà.

Thiên Chi cười rộ lên, trong lúc chuẩn bị vùi đầu vào công việc, rốt cuộc cô vẫn không nhịn được, ánh mắt thoáng nhìn về phía gầm bàn.

Cô ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mở cái túi ra.

Tuy rằng cái túi đã được ngụy trang, còn được buộc rất chặt, thời điểm cô mở nó ra, quả thực đã phải mất rất nhiều sức.

Bên trong dường như đều là những món ăn vặt mà cô thích ăn.

Trong túi có bánh ngọt của Lâm Viên sơn trang, bánh cookie hạt óc chó của Tả Ký Tiểu Điềm, vịt quay cắt lát đóng hộp của Xuân Giang.

[Click để xem ảnh](#)

(Bánh Cookie hạt óc chó)

[Click để xem ảnh](#)

(Vịt quay cắt lát)

Lại có một cái bánh dâu tây làm thủ công và bánh muffin chocolate.

Ngoại trừ những món đó ra, còn có rất nhiều loại hạt đóng gói.

Hắn là mỗi ngày dùng một món, bởi vì bên trên còn dán ngày.

Tất cả đều được viết bằng tay, cô đã từng nhìn thấy qua nét chữ này.

Mạnh mẽ đầy sức sống, mang theo khí phách.

Đây là nét chữ của Tống Kỳ Thâm.

Mỗi mảnh giấy đều do tự anh viết sao?

Thiên Chi âm thầm suy đoán, lại đưa tay vào bên trong sờ sờ, sau đó chạm đến một loạt chai thủy tinh được đóng gói cẩn thận.

Chậm rãi mở ra, chính là loại nước ép blueberry mà cô yêu thích nhất.

Nhãn hiệu khắc trên thân chai, cô cũng quen thuộc ——

Dear DD.

Chương 55: Anh trai, đến đây

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi đẩy nước ép blueberry vào trong, còn đặt ở chỗ không dễ bị đụng phải, rồi sau đó cô lấy những thức ăn vặt có thời hạn sử dụng ngắn ra, phân phát một chút cho các thành viên trong nhóm.

“Chi Chi, đây là đồ ăn vặt mà cậu đã chuẩn bị trước đó à, khó trách cậu không đi ăn cơm.” Nữ sinh nhận lấy đồ ăn vặt Thiên Chi đưa đến, quan sát nhãn hiệu tinh tế in trên mặt, cảm khái nói, “Cậu cũng thực sự rất biết hưởng thụ đấy.”

“Đúng đó, chỉ ăn đồ ăn vặt không ăn cơm hình không tốt cho lắm.” Một nữ sinh khác lên tiếng phụ họa.

Thiên Chi mở hũ bánh cookie, lấy một cái bánh ra ngoài, “Thỉnh thoảng ăn sẽ không sao, tớ cũng không thường ăn chúng, trong lúc đói không thể không có chút gì để lót bụng.”

Chính xác là cô không đói lắm, sau khi ăn một cái bánh, cô lập tức đem bánh cookie đưa đến chỗ người nam sinh duy nhất trong nhóm, ý bảo cậu ta nhận lấy. Nhưng hiển nhiên đối phương không có hứng thú với thứ đó, chỉ mỉm cười từ chối.

“Số đồ ăn này, cậu lấy từ đâu ra? Không phải lần trước trưởng phòng từng nói không được mang đồ ăn vặt đến đây sao?”

Vốn dĩ có một nữ sinh trong nhóm đang vui vẻ ăn, chợt nghe thấy một nữ sinh khác nãy sinh nghi vấn, động tác ăn đồ ăn vặt chợt ngừng lại.

Thiên Chi trầm mặc, cầm bánh cookie ở trong tay cũng không được, mà không cầm cũng không được.

“Hình như là vậy, tớ còn nhớ rõ ông ta không cho phép cầm vào nữa.”

Thiên Chi cố gắng sàng lọc từ trong hồi ức, cuối cùng cô đã sàng lọc chọn ra được một chuyện.

Lần này đến Lâm thị thực tập, người dẫn dắt bọn học chính là trưởng phòng đã làm việc ở Lâm thị hai mươi mấy năm, quyền cao chức trọng, tuy tư tưởng không cổ hủ, nhưng cũng không phải dạng quá cởi mở, bình thường làm việc rất có nề nếp, còn quản lý vô cùng nghiêm khắc.

Thời điểm bọn họ vừa vào làm, trưởng phòng đã nói qua các vấn đề về quy tắc, đồ ăn vặt và cơm hộp không được đem vào, chúng sẽ gây ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, hơn nữa còn làm cho bên trong văn phòng có mùi lạ.

Lần trước có một nữ sinh mang trà buổi mật ong đến, sau khi rót một ly, chỉ là vị trà ngọt thanh mà thôi, đã lập tức bị nghiêm cấm.

Thiên Chi vừa mới vui vẻ nhận chúng, trước mắt lại sắp gặp rắc rối.

“Quên đi, ăn lén vậy, trước khi trưởng phòng trở lại, không bị phát hiện là được rồi, việc này có sao đâu.” Nữ sinh cúi đầu, động tác ăn đồ ăn càng nhanh hơn.

Thiên Chi cũng hiểu rõ đạo lý ấy, nhưng dưới gầm bàn của cô còn đến tận hai túi lớn.

Cài này.....Nên xử lý như thế nào?

Tổng Kỳ Thâm thật là nghĩ cái gì là muốn làm ngay cái đó.

Nếu như trưởng phòng một hai đòi tịch thu chúng, Thiên Chi buộc lòng phải.....Thề chết không theo.

Những lời thảo luận của mọi người vừa mới kết thúc, cánh cửa thủy tinh bị mở ra, một giọng nam truyền đến ——

“Làm gì nguyên một đám, hôm nay yên lặng vậy?”

Âm thanh của trường phòng dần biến mất, ngay sau đó cánh cửa chậm rãi đóng lại.

“Nhóm ô sin nhỏ, hôm nay đã ăn cơm chiều hết chưa! Tinh thần có tốt không! Đã sẵn sàng tặng ca chưa!!”

Nghe thấy tiếng hô to ấy, tay Thiên Chi run run.

Sau đó cô chỉ yên lặng, chột dạ, lặng lẽ phủ tay, đặt bánh cookie ở trong một góc bàn, còn dùng tài liệu che lại.

Bốn vị nhân sĩ kia cũng hiếm khi cùng nhau im lặng như vậy, không biết có giấu kỹ hay không.

“Hôm nay sao lại im lặng thế?” Sau khi trưởng phòng nhấc chân bước vào trong, rồi lại dừng bước, nhìn xung quanh một vòng.

Theo sao ông ta trực tiếp đi thẳng đến chỗ người được gọi là nhóm trưởng Thiên Chi.

Đại hội động viên cá nhân cũng được bắt đầu trước khi tặng ca vẫn giống như thường lệ.

Trưởng phòng nói từ chi tiết nhỏ nhất liên quan bộ quần áo lao động đến cả kế hoạch vào nhà máy tìm hiểu dây chuyền sản xuất công nghiệp, cứ nói thao thao bất tuyệt như vậy.

Không hề có ý định dừng lại.

Rồi sau đó ông ta trực tiếp cầm lấy tài liệu đặt trên bàn của Thiên Chi lên,

“Tốc độ làm việc của em không tệ, chính là ——”

Trưởng phòng nói nửa chừng chợt dừng lại, lời nói bị mắc kẹt trong cổ họng.

Ánh mắt ông ta tự nhiên rơi vào cái hũ bánh cookie mà Thiên Chi mới vừa giấu.

Đôi mắt của bốn người kia trong giống như radar tự động, trực tiếp thăm dò về phía đó.

Vừa rồi Thiên Chi còn thấp giọng phụ hoạ với ông ta, giờ phút này cô vô cùng tự giác mà cúi đầu, rất im lặng.

Chỉ cần thẳng thắn sẽ được khoan dung mà thôi.

Cô mang theo đồ ăn vặt, không thể ăn được sao.

Trong lúc Thiên Chi muốn đưa ra lời đề nghị để phá vỡ bầu không khí im lặng quỷ dị này.

Trưởng phòng dường như không nhìn thấy gì, tỏ vẻ bình tĩnh đặt tài liệu trở về chỗ cũ.

Tất cả mọi việc như chưa từng xảy ra.

Ông ta vỗ vai Thiên Chi, “Là một cô gái nhỏ rất biết cố gắng.”

Thiên Chi và bốn người kia: “.....”

*

Thực tập quả thực rất bận rộn và mệt mỏi, nhưng nội dung công việc không nhàm chán.

Vì vậy Thiên Chi trong khổ tìm vui, cũng khá thích thú.

Chẳng qua là phải chạy đi chạy lại giữa Lâm thị và Kinh Đại, cô còn có rất nhiều khoá học, cho nên cái vòng tuần hoàn quay về Nam Uyển được cô nuôi dưỡng đã bị cắt giảm một chút.

Lớp học trước kia của cô vào mỗi tối thứ sáu, trùng hợp lại là chương trình học chiếm nửa học kỳ sau.

Trước mắt cũng đã trải qua được nửa học kỳ, các tín chỉ còn lại sẽ được giải quyết sau kỳ thi, vì vậy không cần giống như ngày thường, sau khi lên lớp xong vội vàng trở về.

Bởi vì hiện giờ là cuối tuần, trải qua một tuần bị học tập và đi thực tập tàn phá, thời điểm Thiên Chi quay trở về nhà, cô vui vẻ đến mức ngân nga khúc ca hạnh phúc.

Cô thuộc dạng người khá lười, nhưng mỗi khi làm việc có ý nghĩa như vậy, tâm tình cùng tinh thần đều được lấp đầy, giống như khơi lên niềm vui sau khi gieo hạt giống và có một mùa bội thu.

Từ khi bước vào mùa đông, trời tối rất nhanh.

Trong lúc quay trở về Nam Uyển, cô đang đi trên con đường quốc lộ ven biển, dĩ nhiên từ phía xa xa cô đã nhìn thấy trang viên lên đèn.

Tiếng sóng biển văng vẳng bên tai, gần bán sơn Nam Uyển có một khu rừng lá kim, tiếng gió ven đường thổi xào xạc.

Ánh sáng cách nơi này không xa, dường như cô đã lâu rồi không quay trở về nơi này.

Luồng khí lạnh vào mùa đông cũng không còn như trước.

Nó ấm áp hơn trước kia rất nhiều.

Hình như Thiên Chi chưa bao giờ có cảm giác như vậy, rất háo hức và mong

chờ quay trở về Nam Uyển.

Có một nơi mà tất cả các gánh nặng có thể được trút bỏ.

Loại cảm giác mãnh liệt này vẫn luôn quanh quẩn trong cô, cho đến khi cô chậm rãi mở cửa ra.

Chắc chắn là Tống Kỳ Thâm đã trở về, còn về sớm hơn bình thường.

Trước tiên Thiên Chi lên tầng hai thay quần áo, sau đó lại trần trở bước xuống lầu, đi đến thư phòng tìm anh.

Đôi khi dự đoán vẫn có thể gặp sai lầm, Thiên Chi nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra, đưa cái đầu nhỏ hướng vào trong thăm dò, chỉ nhìn thấy một ánh sáng rực rỡ. Tủ sách sắp xếp gọn gàng, nhưng tủ trưng bày đồ sứ lại bị mở ra, một gọng kính mạ vàng đặt ở bên trong đó.

Khẳng định vừa rồi Tống Kỳ Thâm đã ở trong thư phòng này.

Nhưng hiện giờ, không nhìn thấy bóng dáng anh ở đâu cả.

Thiên Chi thu hồi tầm mắt, vừa định quay đầu lại, bất chợt ở phía sau có một cơ thể ấm áp tiến sát vào.

Giây tiếp theo hơi thở thanh mát, ùn ùn kéo đến.

Ngoài ra còn có một giọng nói vang lên, mang theo chút âm mũi rất rõ ràng.

“Tìm cái gì vậy?”

Còn có thể tìm cái gì nữa.

Tất nhiên là tìm anh rồi.

Thiên Chi thầm nghĩ như vậy, nhưng không nói ra.

Trên đường cô quay trở về nhà cái cổ đã bị đông cứng, sau khi được bàn tay ấm áp của Tống Kỳ Thâm bao quanh, mới dần dịu lại.

Anh đặt tay sau ót cô, không nhanh không chậm mút một cái trên đó.

“Tại sao anh cứ có cảm giác hình như nửa năm rồi chúng ta không gặp nhau vậy nhỉ?”

Lời nói ngắn gọn.

Tống Kỳ Thâm nói xong, điều chỉnh lại vị trí của Thiên Chi, xoay vai cô gái nhỏ lại, nhẹ nhàng quay cô hướng về phía mình.

Nhưng chỉ xoay một chút, Thiên Chi lập tức bị ôm vào trong lồng ngực của anh.

Hôm nay cô gái nhỏ hình như cực kì trầm lặng.

Tống Kỳ Thâm cũng không suy nghĩ quá nhiều, lại lên tiếng hỏi.

“Vì sao cơ thể của em lạnh như vậy?”

“Hả? Có sao?”

Thiên Chi ngậy người thốt lên hai tiếng, rõ ràng vừa rồi cô đã đi thay một bộ quần áo khác rồi mà.

Đoán chừng là bởi vì hôm nay taxi không chịu đi hướng đường quốc lộ để lên núi, cho nên cô đành phải xuống xe, tự mình đi lên.

Vì vậy khí lạnh vờn trên người vẫn chưa tiêu tán hết.

“Có lẽ do bên ngoài quá lạnh.”

Tống Kỳ Thâm không nói nữa, lôi kéo cô đi về hướng sô pha bên ngoài

phòng khách.

Hai người cùng nhau ngồi xuống ghế sofa, bàn tay của Thiên Chi bị anh kéo qua rồi che lại, che đến mức hơi ấm lan toả, anh bắt đầu vuốt ve thưởng thức từng ngón tay của cô.

Thiên Chi đặt tay trái sau lưng, sau đó tiến đến gần anh hơn, “Những thức ăn vặt đó, là do anh bảo anh Diễm Chi giao đến à?”

Tổng Kỳ Thâm nghe vậy lười biếng trả lời một câu, không hề để ý, cứ đắm chìm chơi đùa với bàn tay của Thiên Chi.

Nhìn thấy anh gật đầu, những nghi ngờ trong lòng cô cũng đã tìm ra đáp án.

Xem ra, lúc ấy trưởng phòng giả vờ như không nhìn thấy chúng, nhất định là có liên quan đến việc này.

Về sau nhóm năm người các cô đã bị bắt gắp rất nhiều lần, trưởng phòng vẫn không nói cái gì cả, còn cầm lấy mấy cái bánh để ăn nữa.

“Lúc trước vì muốn để cho em ăn cơm thật nhiều, tại sao hiện giờ anh lại mua cho em.....Những món đó.”

Tổng Kỳ Thâm không chỉ là một người kiên định với việc dậy sớm, hơn nữa anh không bao giờ thay đổi nguyên tắc.

Những lúc Thiên Chi ngủ nướng, tất nhiên cô sẽ không dùng bữa sáng.

Nhưng anh dường như cứ nắm chặt điểm này, nhất định bắt cô phải dùng bữa, còn bảo rằng không ăn sẽ không có sức, lúc nào cũng dễ mệt mỏi, anh còn áp dụng chiến lược làm bánh nhân thịt nữa.

Có thể nói là, cực kì xấu xa.

“Vậy em có thích không?” Tổng Kỳ Thâm nhướn mày, ném vấn đề của cô

trở về con đường ban đầu.

“.....Hình như cũng không phải không thích.”

Thiên Chi yên lặng một lúc, nói thật lòng, những thứ đó đều là món cô yêu thích.

Tống Kỳ Thâm đối với sở thích của cô, hoàn toàn nắm rõ.

Như thể đang thực hiện một cuộc tìm kiếm trên phương diện rộng, anh dường như biết rõ mọi thứ liên quan đến cô.

“Như thế không tốt à, chỉ cần thích là được rồi.”

Tống Kỳ Thâm vừa nói vừa gãi nhẹ vào lòng bàn tay của Thiên Chi.

Thiên Chi đã dững cảm hơn so với trước kia một chút, trực tiếp rút tay mình về, nhắc một bên cánh tay của anh lên, tiến lại gần, dựa sát vào người anh.

Cô gái nhỏ dựa vào rất gần, không biết có phải do vừa rồi bị lạnh đến đông cứng hay không, mà trong lúc nói chuyện dường như vẫn mang theo âm mũi, mềm mại như bông.

Thiên Chi ngược mắt nhìn Tống Kỳ Thâm.

Ánh sáng trong phòng khách tầng một mờ mờ ảo ảo chiếu xuống, phát họa nửa bên sườn mặt gầy gò của người đàn ông này.

Anh cũng bởi vì sự chủ động của cô, còn phối hợp cúi thấp đầu xuống.

Hàng lông mi dày rữ khể động, lưu lại một hình bóng.

Chỉ có duy nhất một người mà thôi, từ lúc bắt đầu lãnh giấy kết hôn đã như thế.

Giống như vẫn luôn lặng lẽ mà che chở cho cô.

Bất luận là ở bên ngoài, hay là ở trong thâm tâm.

Có lẽ càng nhiều hơn nữa, nhưng lại đặt ở một nơi mà cô không hề biết đến.

Trong nội tâm Thiên Chi chợt xuất hiện một loại cảm xúc không tên, nó tựa như một ngọn núi lửa đã yên ắng rất nhiều năm đột nhiên hoạt động trở lại, dung nham ào ạt phun trào.

Không có cách nào khống chế, cũng không thể nào cưỡng lại được.

Cô tiến gần đến bên tai anh, gập ghềnh, âm thanh rất nhẹ, nhưng vẫn cố gắng nói rõ từng chữ một.

“Anh ơi....Hôm nay cùng nhau.....tắm suối nước nóng nhé?”

Tống Kỳ Thâm sửng sốt, rũ mắt nhìn về phía cô.

Đây là lần đầu tiên Thiên Chi chủ động như vậy.

Nhưng từ phương diện đơn giản mà quan sát, ý tứ của câu nói này không phải là đang nói.

Anh trai, đến đây à.

Tống Kỳ Thâm giơ tay lên, dùng ngón trỏ và ngón cái nắm lấy cằm cô, còn có một hơi thở mạnh mẽ truyền đến.

Anh không biết vì sao bên tai cứ mãi quanh quẩn lời mời gọi của cô gái nhỏ, trong lồng ngực mọi cảm xúc đều tụ về, đan xen vào nhau, việc này là sự thật, cô vẫn đang tồn tại ngay trước mắt anh.

Chính là như vậy, tình cảm nghiêng trời lệch đất, đầu quả tim bị hung hăng nắm lấy.

Một tư vị ngọt ngào cùng đau đớn luân phiên nhảy loạn.

Loại cảm xúc bất ngờ rơi xuống và không thể khống chế được cứ dính vào Tống Kỳ Thâm.

Trong lòng chính là cảm giác chua xót, anh đã trải nghiệm qua quá nhiều lần từ cô gái này.

Nếu Thiên Chi đã chủ động đề nghị, anh cũng không có gì phải bận tâm, đương nhiên là dựa theo tính tình tùy ý mà ăn sạch cô.

Tống Kỳ Thâm ôm lấy cô gái nhỏ ngâm mình trong suối nước nóng còn làm rất nhiều lần bánh nhân thịt, mới chịu bế cô quay trở về phòng ngủ chính.

Hiện giờ Thiên Chi không còn run rẩy, cô ôm lấy heo con Bội Kỳ, nghiêng đầu dựa vào nó, cảm đặt lên trên.

Bắt đầu cùng Tống Kỳ Thâm câu được câu không mà nói chuyện phiếm.

“Em cảm thấy gần đây công việc thực tập quá mệt mỏi, còn phải chú ý đến chương trình học và việc học, nếu bạn không còn thời gian nữa, em có thể không cần trở về Nam Uyển được không?”

Dứt lời, Thiên Chi vội vàng bổ sung thêm một câu.

“Chỉ là đề nghị một chút à, anh không đồng ý thì thôi.”

Nhìn Thiên Chi như đang muốn thương lượng, kỳ thực lúc trước trong lòng cô đã có một tính toán nhỏ, hơn nữa nó đã sớm nằm trong dự định.

Theo như ý tưởng của cô, hoặc là hai tuần trở về một lần.

Hoặc là nếu ngày thường bận rộn với chương trình học thì sẽ không quay về.

Không nhất thiết là phải quay về vào mỗi cuối tuần.

Dù sao thời gian thực tập cụ thể của cô không cố định, hơn nữa cũng đã trao đổi với nhà trường, cô cần phải liên kết với chương trình học.

Theo lý thuyết mà nói, chờ đến sau kỳ nghỉ đông, nó đã đi đến gần cuối giai đoạn thực tập, cũng là thời điểm quan trọng nhất, khi ấy bọn cô không có lớp, toàn bộ thời gian đều rảnh.

Lấy việc thực tập là tiền đề, đầu tiên Thiên Chi vẫn là sinh viên đại học.

“Anh không cho phép.” Tống Kỳ Thâm lập tức từ chối.

Cô chỉ đề nghị thôi mà, cũng nói với anh rằng không đồng ý thì thôi.

Tống Kỳ Thâm chỉ cần biểu hiện rõ thái độ của mình là tốt rồi.

Không cần thiết....Nói nhẹ nhàng không được à! Không cần thiết! Phải nói! Câu “Anh không cho phép” giống như lời thoại vậy!

“Ồ.”

Thiên Chi yên lặng chửi thầm trong lòng xong, hơi dùng sức bắt lấy cánh tay của Tống Kỳ Thâm, lắc lư chơi đùa.

Hai người đã tiêu hết tất cả sức lực của mình cho việc ngâm suối nước nóng khi nãy, giờ phút này bọn họ dần bình tĩnh trở lại, không nói gì thêm nữa.

Tuy nhiên Thiên Chi vẫn nhớ đến lời nói của mình khi ấy, cô cảm thấy mình thuộc dạng náo giận.

(*Trong raw ghi là Tú đậu. Tú đậu là một từ ngữ mạng bên trung ý chỉ người có bộ não “Đường ngắn”, cũng có nghĩa là nhất thời ngớ ngẩn, đầu óc mụ mị. Nguồn baidu.)

Nhưng xem bộ dạng của Tống Kỳ Thâm hình như rất thích.

Cô cũng không ngại ngùng nữa.

“Em có một vấn đề đã muốn hỏi anh từ rất lâu rồi, cái Dear DD kia, rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Thiên Chi nổi lên sự nghi ngờ, đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tống Kỳ Thâm cười như không cười liếc mắt nhìn cô.

Trong lòng Thiên Chi đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng quen thuộc.

Chính là ở chỗ này, anh cũng nhìn cô như thế.

Chẳng qua là, khi ấy hai người đang thảo luận về heo con Bội Kỳ.

Giờ phút này, tình cảnh đó lại tái hiện.

Thiên Chi bỗng nhiên có một loại dự cảm không rõ ràng.

Quả nhiên, giây tiếp theo.

Tống Kỳ Thâm đã lên tiếng.

“Dù sao nó không phải là em trai nhỏ.”

————//——//————

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu trục: Dù sao cũng không phải là em trai nhỏ.

Chương 56: Sức chịu đựng tốt

Edit: Tiểu Màn Thâu

Cái gì....Mà không phải em trai nhỏ?

Thiên Chi gần như cho rằng mình đã nghe lầm.

Suy nghĩ đình trệ vài giây, mặc dù cô không muốn nghĩ lệch theo hướng khác, nhưng chân mày của Tống Kỳ Thâm đang nhướng lên còn mang vẻ mặt cười châm biếm rõ ràng như vậy, chính xác là thoại lý hữu thoại*.

(*Thoại lý hữu thoại: câu nói có hàm ý khác. Nguồn GG.)

Thiên Chi đặt cằm trên đầu gấu bông, chớp chớp mắt.

Sau đó cô không hề do dự, cầm lấy heo con Bội Kỳ, hướng thẳng lên người Tống Kỳ Thâm mà ra sức ấn mấy cái.

Tống Kỳ Thâm bị tấn công bất ngờ vào mặt, hơi thở ngắt quãng trong vài giây.

Phần mũi có hơi đau.

Việc này đột ngột xảy ra lại còn rất nhanh không kịp đề phòng.

Tống Kỳ Thâm hoàn toàn không có phòng bị.

Anh hoàn toàn không thể nắm bắt được tính khí thất thường này của Thiên Chi, ngay sau đó con gấu bông đánh xuống, đánh vào mặt anh, trên cổ anh, thậm chí là trên bụng anh nữa.

Bốn lần đánh liên tiếp.

Sau khi Thiên Chi đánh xong, cô vẫn nhớ kỹ đến việc phải bảo vệ heo con Bội Kỳ của mình, lập tức thu nó về.

Tổng Kỳ Thâm híp mắt, vội nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Thiên Chi.

“Em đùa với anh à?”

Giọng điệu thường ngày của Tổng Kỳ Thâm khá lạnh nhạt, lại còn rất nghiêm túc.

Thiên Chi quay mặt đi hướng khác không nhìn anh, cũng học theo giọng điệu nhàn nhạt của anh, nghiêm túc nói, “Em không phải đùa với anh, mà em đang đánh anh đó.”

Điều ấy cũng không dọa được cô gái nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm nắm lấy Thiên Chi, muốn xoay mặt cô lại, kết quả cô ngẩng cao đầu, không chịu nhúc nhích, phần ót cũng như thế.

Ngay cả khi anh đùa nghịch trên đầu tóc cô.

Phản ứng của cô gái nhỏ này thật quá thú vị.

Anh nắm chặt tay cô không chịu buông, theo sao còn nhích người đến gần, dán sát vào lưng cô, gần từng chữ một, “Nhóc con năng lực chịu đựng cũng tốt nhỉ.”

Thiên Chi cảm thấy bên tai giống như có con muỗi đang bay, tựa như tự lằm bằm, cho dù không có chạm vào, nhưng lại cào đến mức làm cho người ta ngứa ngứa.

Cô không khách khí chút nào, lên tiếng hỏi, “.....Vì sao mỗi lần nói cái gì anh đều phải đính thêm chữ nhỏ này vào vậy?”

Lúc trước giải thích cái từ DD cũng thế.

Nghĩ đến việc này, Thiên Chi có hơi đỏ mặt, không phải vì xấu hổ, mà vì mỗi lần hai người ở cùng một chỗ, việc mở ra cái loại khoang ấy luôn làm cho mặt người ta nóng lên.

Từ điểm đó, Thiên Chi muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay của Tống Kỳ Thâm.

Nhưng không như cô mong muốn, Tống Kỳ Thâm mạnh mẽ nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, dẫn dắt tay cô, anh vừa nói vừa di chuyển tay cô đến chỗ con gấu bông đánh vào anh khi nãy, một đường đi xuống.

Thời điểm đi đến phần bụng, Tống Kỳ Thâm cố tình dừng lại.

“Còn muốn đi xuống nữa không?”

Thiên Chi gần như mở to mắt, lác đầu như trống bỏi, âm thanh cũng nâng cao lên, “Không cần!”

Cái con người này..... Vì sao lại như vậy?

Nếu như trên mạng có tổ chức bình chọn người nào có da mặt dày nhất.

Thiên Chi cảm thấy Tống Kỳ Thâm chỉ cần đứng yên ở đó, thì anh đã có thể giành lấy hạng nhất rồi.

“Anh thấy vừa rồi lúc em đánh anh, rất vui vẻ thì phải?” Tống Kỳ Thâm nhướng mày.

Vốn dĩ anh đang nửa nằm nửa ngồi, với tư thế ngã người tựa lên tủ đầu giường, trông cực kì lười biếng.

Nhưng vào giờ phút này, trong lúc nắm chặt tay cô, anh không còn vẻ lười biếng ấy nữa, gần như là gắt gao khoá trụ.

Thiên Chi ngược mắt nhìn anh, tay vẫn đang cố giãy giụa, muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích này, cánh tay còn lại của cô ôm chặt heo con Bội Kỳ.

Tống Kỳ Thâm không di chuyển xuống nữa.

Hai người cứ dùng hình thức im lặng để nháo loạn.

Như vậy còn chưa đủ, đầu ngón tay thon dài của anh thăm dò đi qua, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy cái đuôi gấu bông, thoáng dùng sức kéo, rồi sau đó trực tiếp ném con gấu bông đi chỗ khác.

Heo con Bội Kỳ bay thành một vòng cung trong không trung, theo sau nó thẳng tắp rơi xuống, nằm yên trên cái thảm mềm mại.

Cái đuôi nhỏ cong cong giống như mầm cây, hướng thẳng lên trên trời.

Thiên Chi trơ mắt nhìn gấu bông của mình bị ném xuống đất như vậy, trong lúc sửng sốt thì động tác giãy giụa chợt dừng lại.

Cô cứ im lặng nhìn anh như thế, một cái chớp mắt cũng không có.

Tống Kỳ Thâm mang theo ý cười tiến sát vào, nhưng anh bị Thiên Chi hung hăng đẩy ra.

Cô không biết từ đâu mình lại có sức lực như vậy, một cánh tay mạnh mẽ tránh thoát, lập tức rút tay về, lăn người đến hướng khác, lấy chân quần chặt cơ thể, chỉ lưu lại một bóng lưng phình to.

Một câu cũng không nói.

Tống Kỳ Thâm có hơi kinh ngạc, nhưng anh vẫn tò mò nhích người về phía trước quan sát.

Thiên Chi nhắm chặt đôi mắt, hơi thở không ổn định.

Anh chọc chọc vào cô, cô vẫn không nhúc nhích.

Anh chọc lét cô, cô giận dỗi quay đầu không muốn anh đến gần mình.

Cho dù như thế nào, Tống Kỳ Thâm đã hậu tri hậu giác nhận ra điểm khác thường.

Anh hình như đang đùa với lửa.

Thiên Chi hoàn toàn không còn tiểu đánh tiểu nháo* giống như trước kia nữa, chỉ tinh tế nói rằng em không thềm cãi lý với anh.

(*Tiểu đánh tiểu nháo: ý chỉ những việc lật vặt, nhỏ bé.)

Cô đã hoàn toàn thể hiện mình đang tức giận.

*

Tập đoàn Lâm thị.

Thiên Chi từ bản phát thảo thiết kế đã được chỉnh sửa rất nhiều lần ngẩng đầu lên, sau đó thở dài một hơi.

Bởi vì cúi đầu quá lâu, hiện giờ trước mắt cô chỉ là một mảnh chói loá.

Lúc trước nhóm nhỏ của bọn cô đã đi theo trưởng phòng chạy đến nhà xưởng một lần, nếu bình tĩnh mà quan sát, thì công nhân trong nhà xưởng không tính là quá nhiều.

Nghe ý tứ của công ty chính là, công nhân làm việc ở bộ phận dây chuyền sản xuất vẫn chưa bắt đầu tuyển dụng với quy mô lớn, chủ yếu là do công tác chuẩn bị vẫn chưa làm đủ các bước, vì vậy bọn họ không dám tiến đầu tư quá lớn cho giai đoạn sau.

Mấy ngày nay Lâm thị đã mời nhà thiết kế cấp cao đến đây, chuẩn bị bắt tay vào hạng mục chế tạo một loại nước hoa mới.

Nhiệm vụ được giao cho nhóm thực tập, chính là ghi lại cách điều chế nước hoa và thiết kế lọ nước hoa.

Dù sao bọn họ chỉ là thực tập sinh, đối với những quyết định dính líu đến các hạng mục lớn, công ty không yên tâm giao cho bọn họ, tất nhiên việc liên quan đến sắp xếp thiết kế cũng không đến phiên bọn họ tham gia.

Nhưng được quan sát và học hỏi, nói tóm lại vẫn là một chuyện tốt.

Thiên Chi cúi đầu nhìn bản thảo thiết kế đã được chỉnh sửa nhiều lần, cô đưa tay đấm cái lưng nhức mỏi của mình.

Hiện giờ đang trong thời gian nghỉ ngơi ngắn, các tổ viên trong nhóm của cô vì ngồi trong văn phòng quá lâu, cho nên bọn họ đã chạy ra sân thượng bên ngoài phòng làm việc để thư giãn gân cốt.

Từ trước đến nay Thiên Chi đối với việc vận động thể thao không mấy hứng thú, ngay cả khi phải xô dịch đến chỗ khác, cô cũng lười di chuyển.

Đẩy đồ vật ở trên bàn ra chỗ khác, Thiên Chi cầm lấy cái điện thoại tắt nguồn đặt ở bên cạnh lên, khởi động máy sau đó bắt đầu lướt Weibo.

Cô đã đăng bản ghi chép về cảm giác khi đi thực tập và một chút hoạt động nhỏ vào ngày hôm nay lên mạng, lúc này cô mới trấn trở đi dạo hot search.

Đại khái do gần đây quá bận, cô đã cách ly với giới giải trí khá lâu, trước kia cô thích nhất là xem tin tức của các nhóm nhạc nam nổi tiếng, hiện giờ cô không còn mấy hứng thú với điều đó nữa.

Thiên Chi đứng đưa chân, chợt đụng phải thứ gì đó.

Cô hơi rù mắt, thì ra là hai cái túi lớn lúc trước.

Nhìn chăm chú nó trong chốc lát, cô mới kinh ngạc phát hiện, bản thân mình đã lâu rồi không liên lạc với Tống Kỳ Thâm.

Trước đó ở Nam Uyển, sau khi cô phát câu xong, hai người không nói với nhau lời nào.

Về sau Tống Kỳ Thâm có một hạng mục lớn phải bay sang nước ngoài, chuyển công tác này đến tận một tuần.

Anh có nhắn tin WeChat báo cho cô biết, cho nên cô dứt khoát cuối tuần không quay trở về Nam Uyển, mà theo thường lệ quay về ký túc xá.

Ngay cả ba người bạn cùng phòng đều bất ngờ, hỏi cô có phải do tâm tình không tốt hay không, hoặc nên nói là, cô gặp chuyện gì rồi phải không.

Nghĩ như vậy, Thiên Chi không khỏi đưa tay sờ cái mũi của mình.

Chẳng lẽ thoát nhìn tâm trạng cô giống như không tốt lắm à?

Cô rõ ràng là rất thoải mái mà.

Sau khi Thiên Chi một lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình, cô lập tức đem cất túi xách.

Nhưng ——

Rõ ràng chính anh đã ném gấu bông của cô trước.

Vì sao cứ đảo ngược lại vậy, hình như anh vẫn không cảm thấy mình đã sai.

Mấy ngày qua Tống Kỳ Thâm không thềm liên lạc với cô, dựa vào cái gì cô phải liên lạc với anh?

Thiên Chi nhìn chằm chằm khung chat, bên cạnh cái tên Tống khổng tước, chính là icon con chim xanh vô cùng tươi đẹp.

Ổn định lại tinh thần.

Thiên Chi không muốn quản nhiều việc như vậy, cô dần hồi phục lại tâm tình.

Trước đó trưởng phòng từng nói đêm nay sẽ dẫn bọn cô trải nghiệm sự đời, ông ta còn muốn để nhóm thực tập nhỏ này đi cùng với mấy vị tiền bối ở bộ phận khác, đến chỗ của tiểu Lâm tổng báo cáo một số thành tích trong nửa tháng vừa qua.

Bọn cô chỉ cần đứng ở bên cạnh là được, không cần phải báo cáo gì cả.

Thực ra Thiên Chi có hơi nghi ngờ, nhưng trưởng phòng đã căn dặn như vậy, chúng tớ đêm nay không cần phải tăng ca, chỉ đảm nhận nhiệm vụ này là đủ rồi.

Chỉ là lại một lần nữa gặp mặt Lâm Diễm Chi, cô cũng từng nhắc nhở qua với anh ta, ở trong công ty cứ giả vờ như không quen biết, không được để xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Thành viên trong nhóm lần lượt từ sân thượng trở về, Thiên Chi vẫy tay về phía bọn họ, “Các cậu có bận gì không, trưởng phòng bảo tớ dẫn các cậu đi đến văn phòng trên tầng cao nhất, nếu đã xong công việc rồi, chúng ta hãy đi lên đó sớm một chút, để còn có thể lưu lại một ấn tượng tốt nào.”

“Không bận gì cả, vừa rồi cần cổ của tớ thiếu chút nữa gãy mất rồi, sau khi ra bên ngoài thư giãn gân cốt xong, xem như để chịu hơn một chút, chúng ta mau đi lên đó thôi.” Nữ sinh nói xong, chỉnh lại thẻ nhân viên của mình.

Thiên Chi nhìn thấy mọi người không có ý kiến gì, “Được rồi, bây giờ chúng ta xuất phát nhé?”

Suốt cả buổi chiều hôm nay trưởng phòng không mở cuộc họp, vẫn luôn ở trên đó, không đi xuống đây.

Hiện giờ đến phiên cô phải dẫn mọi người đi lên đó tụ họp, năm người nói đi là đi, quả thực cái gì cũng chưa kịp chuẩn bị.

Thiên Chi không biết liệu lời trưởng phòng nói có được xem là lời khách sáo hay không, nhưng cô cũng là một người tính khí thất thường lắm, nếu không có việc gì cần phải làm, thì cô thực sự sẽ không làm.

Đó chỉ là sự kết hợp giữa những gương mặt cùng tình cảnh quen thuộc mà thôi, khi nào bị chỉ mặt gọi tên, kỳ thực cô vẫn có thể phát huy sở trường ngay tại chỗ.

Thời điểm thang máy lên đến tầng cao nhất, Thiên Chi dẫn theo bốn thành viên khác đi về phía văn phòng.

Cô là người đi đầu, cùng lúc đó có một người đàn ông đi lướt ngang qua cô, thoáng qua tức thì.

Thiên Chi chợt dừng bước, sau đó trong đầu đem hình ảnh của người vừa rồi phát họa ra, từng nét từng nét một.

Theo sau cô dường như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, lập tức xoay người lại nhìn xem.

Nhưng động tác của người đàn ông thật nhanh, người nọ đã đi đến ngã rẽ, bóng dáng hoàn toàn biến mất sau bức tường.

Có một thành viên phát hiện ra cô có điểm khác thường, lập tức hỏi, “Có sao không nhóm trưởng?”

“Không có gì, có lẽ vừa rồi do ngồi quá lâu, cho nên bị hoa mắt.”

Thiên Chi lập tức bước nhanh hơn.

Nhất định là cô bị hoa mắt rồi.

Nếu không vì sao ở một tập đoàn như Lâm thị lại có thể nhìn thấy trợ lý Hạ??

Phía cuối hành lang, trưởng phòng và một vài nhân viên của bộ phận khác

đều đứng ngoài cửa, dang vẻ giống như đang chờ đợi gì đó.

Tầm mắt trưởng phòng lơ đãng nhìn thấy nhóm năm người của Thiên Chi, không khỏi kinh ngạc nói, “Tại sao các em lại lên sớm như vậy?”

Sớm hơn so với thời gian hẹn.

Thiên Chi mỉm cười, “Vâng ạ, đến sớm một chút để đi theo trưởng phòng nhìn thấy sự đời mà.”

Trưởng phòng cũng mỉm cười, nhìn về phía năm người bọn họ, ông ta giống như điều hâu bảo vệ chim con, vẫy vẫy tay, “Nếu đã đến rồi thì hãy đứng ở phía sau tôi này.”

Vài người vội vã đi đến, ngoan ngoãn chờ đợi.

Những tiền bối ở bộ phận khác hẳn là đã đợi khá lâu, còn hỏi khi nào mới được vào trong, trưởng phòng đẽ thấp giọng nói, vừa khéo mấy người xung quanh vẫn có thể nghe thấy lời nói đó, “Chờ một chút, hình như bên trong có nhân vật lớn, hiện giờ đang bàn bạc việc hợp tác, đợi bọn họ kết thúc, chúng ta hãy vào.”

Vị tiền bối kia cái hiểu cái không, còn Thiên Chi hoàn toàn không để chuyện đó ở trong lòng, chỉ biết đứng chờ.

Việc cô am hiểu nhất, chính là chờ đợi.

Không biết trải qua bao lâu, cuộc hội thoại ở bên trong cũng đã kết thúc.

Theo sau cánh cửa mở ra, trợ lý bước đến, ý bảo bọn họ vào trong.

Thiên Chi đi theo trưởng phòng bước vào trong, bởi vì rĩ mắt xuống suy nghĩ, tầm mắt của cô vẫn luôn dừng giữa không trung.

Ngay bộ bàn ghế sô pha bên cạnh bàn làm việc, có hai người đàn ông đang ngồi ở đó.

Thiên Chi theo quán tính ngược mắt lên xem, rồi sau đó, rơi vào trong tầm mắt cô, chính là một đôi chân dài bất chéo.

Tầm mắt cô hướng lên trên, là phần eo thon rắn chắc.

Còn có vạt áo màu hồng nhạt.

Trái tim cô bỗng nhiên ngưng lại.

Sau đó nhanh chóng nhảy dựng lên.

Người đàn ông kia tựa như có phản ứng, ngược mắt nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Là Tống Kỳ Thâm.

Vẫn là một Tống Kỳ Thâm trong chiếc áo sơmi màu hồng nhạt.

————-//————-//————-

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu truyện: Cậu mới đúng là người có sức chịu đựng tốt đấy.

Tống Khổng Tước:..... (Yên lặng mà lấy cái ván giặt đồ.)

Chương 57: Sức chịu đựng tốt

Edit: Tiểu Màn Thâu

Cái gì....Mà không phải em trai nhỏ?

Thiên Chi gần như cho rằng mình đã nghe lầm.

Suy nghĩ đình trệ vài giây, mặc dù cô không muốn nghĩ lệch theo hướng khác, nhưng chân mày của Tống Kỳ Thâm đang nhướng lên còn mang vẻ mặt cười châm biếm rõ ràng như vậy, chính xác là thoại lý hữu thoại*.

(*Thoại lý hữu thoại: câu nói có hàm ý khác. Nguồn GG.)

Thiên Chi đặt cằm trên đầu gấu bông, chớp chớp mắt.

Sau đó cô không hề do dự, cầm lấy heo con Bội Kỳ, hướng thẳng lên người Tống Kỳ Thâm mà ra sức ấn mấy cái.

Tống Kỳ Thâm bị tấn công bất ngờ vào mặt, hơi thở ngắt quãng trong vài giây.

Phần mũi có hơi đau.

Việc này đột ngột xảy ra lại còn rất nhanh không kịp đề phòng.

Tống Kỳ Thâm hoàn toàn không có phòng bị.

Anh hoàn toàn không thể nắm bắt được tính khí thất thường này của Thiên Chi, ngay sau đó con gấu bông đánh xuống, đánh vào mặt anh, trên cổ anh, thậm chí là trên bụng anh nữa.

Bốn lần đánh liên tiếp.

Sau khi Thiên Chi đánh xong, cô vẫn nhớ kỹ đến việc phải bảo vệ heo con Bội Kỳ của mình, lập tức thu nó về.

Tổng Kỳ Thâm híp mắt, vội nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Thiên Chi.

“Em đùa với anh à?”

Giọng điệu thường ngày của Tổng Kỳ Thâm khá lạnh nhạt, lại còn rất nghiêm túc.

Thiên Chi quay mặt đi hướng khác không nhìn anh, cũng học theo giọng điệu nhàn nhạt của anh, nghiêm túc nói, “Em không phải đùa với anh, mà em đang đánh anh đó.”

Điều ấy cũng không dọa được cô gái nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm nắm lấy Thiên Chi, muốn xoay mặt cô lại, kết quả cô ngẩng cao đầu, không chịu nhúc nhích, phần ót cũng như thế.

Ngay cả khi anh đùa nghịch trên đầu tóc cô.

Phản ứng của cô gái nhỏ này thật quá thú vị.

Anh nắm chặt tay cô không chịu buông, theo sao còn nhích người đến gần, dán sát vào lưng cô, gần từng chữ một, “Nhóc con năng lực chịu đựng cũng tốt nhỉ.”

Thiên Chi cảm thấy bên tai giống như có con muỗi đang bay, tựa như tự lằm bằm, cho dù không có chạm vào, nhưng lại cào đến mức làm cho người ta ngứa ngứa.

Cô không khách khí chút nào, lên tiếng hỏi, “.....Vì sao mỗi lần nói cái gì anh đều phải đính thêm chữ nhỏ này vào vậy?”

Lúc trước giải thích cái từ DD cũng thế.

Nghĩ đến việc này, Thiên Chi có hơi đỏ mặt, không phải vì xấu hổ, mà vì mỗi lần hai người ở cùng một chỗ, việc mở ra cái loại khoang ấy luôn làm cho mặt người ta nóng lên.

Từ điểm đó, Thiên Chi muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay của Tống Kỳ Thâm.

Nhưng không như cô mong muốn, Tống Kỳ Thâm mạnh mẽ nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, dẫn dắt tay cô, anh vừa nói vừa di chuyển tay cô đến chỗ con gấu bông đánh vào anh khi nãy, một đường đi xuống.

Thời điểm đi đến phần bụng, Tống Kỳ Thâm cố tình dừng lại.

“Còn muốn đi xuống nữa không?”

Thiên Chi gần như mở to mắt, lác đầu như trống bỏi, âm thanh cũng nâng cao lên, “Không cần!”

Cái con người này..... Vì sao lại như vậy?

Nếu như trên mạng có tổ chức bình chọn người nào có da mặt dày nhất.

Thiên Chi cảm thấy Tống Kỳ Thâm chỉ cần đứng yên ở đó, thì anh đã có thể giành lấy hạng nhất rồi.

“Anh thấy vừa rồi lúc em đánh anh, rất vui vẻ thì phải?” Tống Kỳ Thâm nhướng mày.

Vốn dĩ anh đang nửa nằm nửa ngồi, với tư thế ngã người tựa lên tủ đầu giường, trông cực kì lười biếng.

Nhưng vào giờ phút này, trong lúc nắm chặt tay cô, anh không còn vẻ lười biếng ấy nữa, gần như là gắt gao khoá trụ.

Thiên Chi ngược mắt nhìn anh, tay vẫn đang cố giãy giụa, muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích này, cánh tay còn lại của cô ôm chặt heo con Bội Kỳ.

Tổng Kỳ Thâm không di chuyển xuống nữa.

Hai người cứ dùng hình thức im lặng để nháo loạn.

Như vậy còn chưa đủ, đầu ngón tay thon dài của anh thăm dò đi qua, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy cái đuôi gấu bông, thoáng dùng sức kéo, rồi sau đó trực tiếp ném con gấu bông đi chỗ khác.

Heo con Bội Kỳ bay thành một vòng cung trong không trung, theo sau nó thẳng tắp rơi xuống, nằm yên trên cái thảm mềm mại.

Cái đuôi nhỏ cong cong giống như mầm cây, hướng thẳng lên trên trời.

Thiên Chi trơ mắt nhìn gấu bông của mình bị ném xuống đất như vậy, trong lúc sửng sốt thì động tác giãy giụa chợt dừng lại.

Cô cứ im lặng nhìn anh như thế, một cái chớp mắt cũng không có.

Tổng Kỳ Thâm mang theo ý cười tiến sát vào, nhưng anh bị Thiên Chi hung hăng đẩy ra.

Cô không biết từ đâu mình lại có sức lực như vậy, một cánh tay mạnh mẽ tránh thoát, lập tức rút tay về, lăn người đến hướng khác, lấy chân quần chặt cơ thể, chỉ lưu lại một bóng lưng phình to.

Một câu cũng không nói.

Tổng Kỳ Thâm có hơi kinh ngạc, nhưng anh vẫn tò mò nhích người về phía trước quan sát.

Thiên Chi nhắm chặt đôi mắt, hơi thở không ổn định.

Anh chọc chọc vào cô, cô vẫn không nhúc nhích.

Anh chọc lét cô, cô giận dỗi quay đầu không muốn anh đến gần mình.

Cho dù như thế nào, Tống Kỳ Thâm đã hậu tri hậu giác nhận ra điểm khác thường.

Anh hình như đang đùa với lửa.

Thiên Chi hoàn toàn không còn tiểu đánh tiểu nháo* giống như trước kia nữa, chỉ tinh tế nói rằng em không thềm cãi lý với anh.

(*Tiểu đánh tiểu nháo: ý chỉ những việc lật vặt, nhỏ bé.)

Cô đã hoàn toàn thể hiện mình đang tức giận.

*

Tập đoàn Lâm thị.

Thiên Chi từ bản phát thảo thiết kế đã được chỉnh sửa rất nhiều lần ngẩng đầu lên, sau đó thở dài một hơi.

Bởi vì cúi đầu quá lâu, hiện giờ trước mắt cô chỉ là một mảnh chói loá.

Lúc trước nhóm nhỏ của bọn cô đã đi theo trưởng phòng chạy đến nhà xưởng một lần, nếu bình tĩnh mà quan sát, thì công nhân trong nhà xưởng không tính là quá nhiều.

Nghe ý tứ của công ty chính là, công nhân làm việc ở bộ phận dây chuyền sản xuất vẫn chưa bắt đầu tuyển dụng với quy mô lớn, chủ yếu là do công tác chuẩn bị vẫn chưa làm đủ các bước, vì vậy bọn họ không dám tiến đầu tư quá lớn cho giai đoạn sau.

Mấy ngày nay Lâm thị đã mời nhà thiết kế cấp cao đến đây, chuẩn bị bắt tay vào hạng mục chế tạo một loại nước hoa mới.

Nhiệm vụ được giao cho nhóm thực tập, chính là ghi lại cách điều chế nước hoa và thiết kế lọ nước hoa.

Dù sao bọn họ chỉ là thực tập sinh, đối với những quyết định dính líu đến các hạng mục lớn, công ty không yên tâm giao cho bọn họ, tất nhiên việc liên quan đến sắp xếp thiết kế cũng không đến phiên bọn họ tham gia.

Nhưng được quan sát và học hỏi, nói tóm lại vẫn là một chuyện tốt.

Thiên Chi cúi đầu nhìn bản thảo thiết kế đã được chỉnh sửa nhiều lần, cô đưa tay đấm cái lưng nhức mỏi của mình.

Hiện giờ đang trong thời gian nghỉ ngơi ngắn, các tổ viên trong nhóm của cô vì ngồi trong văn phòng quá lâu, cho nên bọn họ đã chạy ra sân thượng bên ngoài phòng làm việc để thư giãn gân cốt.

Từ trước đến nay Thiên Chi đối với việc vận động thể thao không mấy hứng thú, ngay cả khi phải xô dịch đến chỗ khác, cô cũng lười đi chuyển.

Đẩy đồ vật ở trên bàn ra chỗ khác, Thiên Chi cầm lấy cái điện thoại tắt nguồn đặt ở bên cạnh lên, khởi động máy sau đó bắt đầu lướt Weibo.

Cô đã đăng bản ghi chép về cảm giác khi đi thực tập và một chút hoạt động nhỏ vào ngày hôm nay lên mạng, lúc này cô mới trấn trở đi dạo hot search.

Đại khái do gần đây quá bận, cô đã cách ly với giới giải trí khá lâu, trước kia cô thích nhất là xem tin tức của các nhóm nhạc nam nổi tiếng, hiện giờ cô không còn mấy hứng thú với điều đó nữa.

Thiên Chi đứng đưa chân, chợt đụng phải thứ gì đó.

Cô hơi rù mắt, thì ra là hai cái túi lớn lúc trước.

Nhìn chăm chú nó trong chốc lát, cô mới kinh ngạc phát hiện, bản thân mình đã lâu rồi không liên lạc với Tống Kỳ Thâm.

Trước đó ở Nam Uyển, sau khi cô phát câu xong, hai người không nói với nhau lời nào.

Về sau Tống Kỳ Thâm có một hạng mục lớn phải bay sang nước ngoài, chuyển công tác này đến tận một tuần.

Anh có nhắn tin WeChat báo cho cô biết, cho nên cô dứt khoát cuối tuần không quay trở về Nam Uyển, mà theo thường lệ quay về ký túc xá.

Ngay cả ba người bạn cùng phòng đều bất ngờ, hỏi cô có phải do tâm tình không tốt hay không, hoặc nên nói là, cô gặp chuyện gì rồi phải không.

Nghĩ như vậy, Thiên Chi không khỏi đưa tay sờ cái mũi của mình.

Chẳng lẽ thoát nhìn tâm trạng cô giống như không tốt lắm à?

Cô rõ ràng là rất thoải mái mà.

Sau khi Thiên Chi một lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình, cô lập tức đem cất túi xách.

Nhưng ——

Rõ ràng chính anh đã ném gấu bông của cô trước.

Vì sao cứ đảo ngược lại vậy, hình như anh vẫn không cảm thấy mình đã sai.

Mấy ngày qua Tống Kỳ Thâm không thềm liên lạc với cô, dựa vào cái gì cô phải liên lạc với anh?

Thiên Chi nhìn chằm chằm khung chat, bên cạnh cái tên Tống khổng tước, chính là icon con chim xanh vô cùng tươi đẹp.

Ổn định lại tinh thần.

Thiên Chi không muốn quản nhiều việc như vậy, cô dần hồi phục lại tâm tình.

Trước đó trưởng phòng từng nói đêm nay sẽ dẫn bọn cô trải nghiệm sự đời, ông ta còn muốn để nhóm thực tập nhỏ này đi cùng với mấy vị tiền bối ở bộ phận khác, đến chỗ của tiểu Lâm tổng báo cáo một số thành tích trong nửa tháng vừa qua.

Bọn cô chỉ cần đứng ở bên cạnh là được, không cần phải báo cáo gì cả.

Thực ra Thiên Chi có hơi nghi ngờ, nhưng trưởng phòng đã căn dặn như vậy, chúng tớ đêm nay không cần phải tăng ca, chỉ đảm nhận nhiệm vụ này là đủ rồi.

Chỉ là lại một lần nữa gặp mặt Lâm Diễm Chi, cô cũng từng nhắc nhở qua với anh ta, ở trong công ty cứ giả vờ như không quen biết, không được để xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Thành viên trong nhóm lần lượt từ sân thượng trở về, Thiên Chi vẫy tay về phía bọn họ, “Các cậu có bận gì không, trưởng phòng bảo tớ dẫn các cậu đi đến văn phòng trên tầng cao nhất, nếu đã xong công việc rồi, chúng ta hãy đi lên đó sớm một chút, để còn có thể lưu lại một ấn tượng tốt nào.”

“Không bận gì cả, vừa rồi cần cổ của tớ thiếu chút nữa gãy mất rồi, sau khi ra bên ngoài thư giãn gân cốt xong, xem như để chịu hơn một chút, chúng ta mau đi lên đó thôi.” Nữ sinh nói xong, chỉnh lại thẻ nhân viên của mình.

Thiên Chi nhìn thấy mọi người không có ý kiến gì, “Được rồi, bây giờ chúng ta xuất phát nhé?”

Suốt cả buổi chiều hôm nay trưởng phòng không mở cuộc họp, vẫn luôn ở trên đó, không đi xuống đây.

Hiện giờ đến phiên cô phải dẫn mọi người đi lên đó tụ họp, năm người nói đi là đi, quả thực cái gì cũng chưa kịp chuẩn bị.

Thiên Chi không biết liệu lời trưởng phòng nói có được xem là lời khách sáo hay không, nhưng cô cũng là một người tính khí thất thường lắm, nếu không có việc gì cần phải làm, thì cô thực sự sẽ không làm.

Đó chỉ là sự kết hợp giữa những gương mặt cùng tình cảnh quen thuộc mà thôi, khi nào bị chỉ mặt gọi tên, kỳ thực cô vẫn có thể phát huy sở trường ngay tại chỗ.

Thời điểm thang máy lên đến tầng cao nhất, Thiên Chi dẫn theo bốn thành viên khác đi về phía văn phòng.

Cô là người đi đầu, cùng lúc đó có một người đàn ông đi lướt ngang qua cô, thoáng qua tức thì.

Thiên Chi chợt dừng bước, sau đó trong đầu đem hình ảnh của người vừa rồi phát họa ra, từng nét từng nét một.

Theo sau cô dường như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, lập tức xoay người lại nhìn xem.

Nhưng động tác của người đàn ông thật nhanh, người nọ đã đi đến ngã rẽ, bóng dáng hoàn toàn biến mất sau bức tường.

Có một thành viên phát hiện ra cô có điểm khác thường, lập tức hỏi, “Có sao không nhóm trưởng?”

“Không có gì, có lẽ vừa rồi do ngồi quá lâu, cho nên bị hoa mắt.”

Thiên Chi lập tức bước nhanh hơn.

Nhất định là cô bị hoa mắt rồi.

Nếu không vì sao ở một tập đoàn như Lâm thị lại có thể nhìn thấy trợ lý Hạ??

Phía cuối hành lang, trưởng phòng và một vài nhân viên của bộ phận khác

đều đứng ngoài cửa, dang vẻ giống như đang chờ đợi gì đó.

Tầm mắt trưởng phòng lơ đãng nhìn thấy nhóm năm người của Thiên Chi, không khỏi kinh ngạc nói, “Tại sao các em lại lên sớm như vậy?”

Sớm hơn so với thời gian hẹn.

Thiên Chi mỉm cười, “Vâng ạ, đến sớm một chút để đi theo trưởng phòng nhìn thấy sự đời mà.”

Trưởng phòng cũng mỉm cười, nhìn về phía năm người bọn họ, ông ta giống như điều hâu bảo vệ chim con, vẫy vẫy tay, “Nếu đã đến rồi thì hãy đứng ở phía sau tôi này.”

Vài người vội vã đi đến, ngoan ngoãn chờ đợi.

Những tiền bối ở bộ phận khác hẳn là đã đợi khá lâu, còn hỏi khi nào mới được vào trong, trưởng phòng đề thấp giọng nói, vừa khéo mấy người xung quanh vẫn có thể nghe thấy lời nói đó, “Chờ một chút, hình như bên trong có nhân vật lớn, hiện giờ đang bàn bạc việc hợp tác, đợi bọn họ kết thúc, chúng ta hãy vào.”

Vị tiền bối kia cái hiểu cái không, còn Thiên Chi hoàn toàn không để chuyện đó ở trong lòng, chỉ biết đứng chờ.

Việc cô am hiểu nhất, chính là chờ đợi.

Không biết trải qua bao lâu, cuộc hội thoại ở bên trong cũng đã kết thúc.

Theo sau cánh cửa mở ra, trợ lý bước đến, ý bảo bọn họ vào trong.

Thiên Chi đi theo trưởng phòng bước vào trong, bởi vì rữ mắt xuống suy nghĩ, tầm mắt của cô vẫn luôn dừng giữa không trung.

Ngay bộ bàn ghế sofa bên cạnh bàn làm việc, có hai người đàn ông đang ngồi ở đó.

Thiên Chi theo quán tính ngược mắt lên xem, rồi sau đó, rơi vào trong tầm mắt cô, chính là một đôi chân dài bất chèo.

Tầm mắt cô hướng lên trên, là phần eo thon rắn chắc.

Còn có vạt áo màu hồng nhạt.

Trái tim cô bỗng nhiên ngưng lại.

Sau đó nhanh chóng nhảy dựng lên.

Người đàn ông kia tựa như có phản ứng, ngược mắt nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Là Tống Kỳ Thâm.

Vẫn là một Tống Kỳ Thâm trong chiếc áo sơmi màu hồng nhạt.

Chương 58: Anh Kỳ Thâm =?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Thực ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Lâm Diễm Chi.

Hôm nay vất vả lắm Tổng Kỳ Thâm mới đến Lâm thị một chuyến, Lâm Diễm Chi nhân cơ hội này đề nghị, gọi Thiên Chi đi cùng, để anh em tụ họp với nhau một bữa.

Tổng Kỳ Thâm không nghĩ ngợi lập tức đồng ý.

Nếu như người ta đã chịu hạ thấp cái đầu cao quý của mình xuống, tất nhiên Lâm Diễm Chi sớm sắp xếp mọi thứ ổn thoả cả rồi.

Ghế lô ở Kim Đỉnh được anh ta bao hàng năm, hiện giờ nó có thể phát huy công dụng.

Tổng Kỳ Thâm đã đồng ý như vậy, anh ta còn cho rằng bọn họ sẽ đi cùng nhau.

Dù sao hôm nay Tổng Kỳ Thâm không chỉ đến Lâm thị, mà còn một mực ăn vạ suốt ở văn phòng của anh ta không chịu rời đi, tình nghĩa anh em như vậy, thực sự là cảm động lòng người, cho nên anh ta cũng thuận nước đẩy thuyền, biểu hiện một chút quan tâm của mình với đối phương.

Thời gian Lâm Diễm Chi rời khỏi văn phòng không sai lệch với Thiên Chi bao nhiêu, trong lúc anh ta đi xuống hầm gara, vừa khéo nhìn thấy cảnh Thiên

Chi bước vào xe.

Anh ta vừa định vẫy tay, hơn nữa khi chuẩn bị đi đến đó, anh ta phát hiện xe của Tống Kỳ Thâm vẫn không nhúc nhích.

Tuy rằng Lâm Diễm Chi chính là vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân*, nhưng dù sao anh ta đã ngâm mình trong phong hoa tuyết nguyệt* ngàn ấy năm, chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng có thể biết rõ điểm khác thường bắt nguồn từ đâu.

(*Vạn hoa tùng trung hoá, phiến diệp bất triêm thân: đi qua vạn bụi hoa không dính một phiến lá trên người, dùng để hình dung người đàn ông một lòng dạ đối với chuyện tình cảm hoặc luôn giữa mình trong sạch. Nghĩa rộng chính là tuy rằng bên người có rất nhiều cám dỗ, nhưng lại có thể giữ gìn bản thân, không vì tác động bên ngoài mà bị ảnh hưởng. Trong ngữ cảnh này ý chỉ kẻ lãng nhãng chơi bời không chịu trách nhiệm với ai. Nguồn Baidu.)

(*Phong hoa tuyết nguyệt: dùng để nói đến những cảnh vật được miêu tả trong thơ ca cổ điển, bởi thiên nhiên tươi đẹp. Ngoài ra, nó còn dùng để chỉ tình yêu trai gái, hoặc cuộc sống hoang dâm vô độ, ăn chơi đàng điếm. Nguồn GG.)

Quá mức yên lặng, chính là điểm không bình thường, nhất định chuyện này có nguyên nhân gì đó.

Tống Kỳ Thâm ngay cả động cơ xe cũng chưa mở, hoàn toàn không có ý định lái xe đi.

Anh ta tò mò đi lên phía trước, muốn nhìn xem hai người họ đang làm mấy cái trò bịp bợm nhỏ nhặt gì.

Lâm Diễm Chi đứng bên cạnh xe một lúc, đã sớm không còn kiên nhẫn nữa.

Mặc kệ đôi vợ chồng mới cưới này ở bên trong xe dạy bảo nhau cũng được, hay nói chuyện phiếm hằng ngày cũng được, đều không có liên quan đến

anh ta.

Đã nói muốn tụ tập mà!

Còn không biết xấu hổ bắt anh ta đứng chờ lâu như vậy.

Lâm Diễm Chi vì để tỏ vẻ cool ngầu, cho nên anh ta chỉ mặc một cái áo khoác, gió lạnh đìu hiu, luồng gió từ cửa hầm gara thổi vào, lạnh đến thấu xương.

Anh ta vừa mới nâng tay lên, trong lúc chuẩn bị gõ cửa xe, phát hiện thân xe rung động một cách bất ngờ.

Trên dưới lắc lư, độ cong kính người, hết sức rõ ràng.

?

Lâm Diễm Chi:.....

Anh ta gần như cho rằng mình đã hoa mắt.

Động tác gõ cửa chợt dừng lại, qua vài giây, thân xe lại tiếp tục rung động vài cái nữa.

Lâm Diễm Chi:???

Cho dù anh ta không muốn suy nghĩ nhiều cũng không được.

Sau khi thuận lý thành chương* suy nghĩ ra những điều không đứng đắn, Lâm Diễm Chi cũng không chừa cho Tống Kỳ Thâm một chút mặt mũi nào.

(*Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.)

Người đàn ông như Tống Kỳ Thâm lại có thể cởi mở như vậy, anh ta thực sự rất bất ngờ, nhưng liên hệ với tất cả các biểu hiện lúc trước của Tống Kỳ Thâm khi ở trước mặt bọn họ, dường như chúng không khó hiểu lắm.

Kỳ thực những hành động này của anh không thể tìm ra được điểm nào không hợp lý cả, dù sao bọn họ chính là vợ chồng hợp pháp, muốn làm chút gì đó, hẳn cũng xem như là một tình thú mà thôi.

Nhưng giữa ban ngày ban mặt, trong hầm gara rộng lớn, cô gái nhỏ đã bị Tống Kỳ Thâm dạy hư mất rồi!

Theo góc nhìn cá nhân của Lâm Diễm Chi, anh ta lập tức suy diễn ra các loại hành vi vừa đe dọa vừa uy hiếp của lão sói xám Tống, còn dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ bé thỏ trắng Thiên làm chuyện xấu.

Này cái con mẹ nó! Vậy! Có công bằng không!!

Lâm Diễm Chi vội vàng giơ chân lên, đạp hai cái, chiếc xe gằn như bình ổn trở lại.

Rồi sau đó.....

Dường như y dạng hoạ hồ lô*, một trận chấn động dữ dội.

[Click để xem ảnh](#)

(*Y dạng hoạ hồ lô: y theo hình dạng mà vẽ trái bầu, bắt chước theo một kiểu. Nguồn Baidu.)

Sau nửa ngày, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống.

Lộ ra một khuôn mặt cực kì lạnh lùng.

Tống Kỳ Thâm nghiêng mặt qua, chân mày hơi chau lại, giọng điệu nhàn nhạt, “Lâm Diễm Chi, có phải cậu chán sống rồi không?”

Đá bánh xe thì dễ nói rồi, lần này còn đá bánh xe của Tống Kỳ Thâm lại càng dễ nói hơn.

Nhưng đồng thời vừa đá bánh xe của Tống Kỳ Thâm, trong miệng còn tuy tiện ăn nói lung tung, Lâm Diễm Chi coi như xong đời rồi.

Hậu quả chính là, anh ta nhận được một tờ truyền phát nhanh do Tống Kỳ Thâm uỷ thác cho trợ lý Hạ đem đến đây, có liên quan đến phí bảo dưỡng xe cao ngất trời.

Đương nhiên, việc ấy hãy để sau này hãy nói.

Lâm Diễm Chi thấy Tống Kỳ Thâm cuối cùng cũng đã chịu lộ mặt, vội vàng tiến lên, giọng điệu mang theo sự chất vấn, “Cậu mới vừa làm cái gì vậy?”

Vừa nói anh ta vừa đưa mắt hướng vào trong xe quan sát một lúc, đúng lúc nhìn thấy Thiên Chi ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ, thoảng nghiêng mặt, đoán chừng là đang ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào anh ta.

Mặc dù với ánh đèn xe lờ mờ, nhưng anh ta vẫn có thể nhìn thấy được vành tai ửng đỏ của cô gái nhỏ, ánh mắt trốn tránh, còn có ——

Hơi thở nóng bức từ trong khoang xe ập vào mặt.

Còn mang theo mùi hương thiếu nữ trong veo.

Bằng chứng xác thực! Bằng chứng! Xác thật!

Mặc kệ vừa rồi hai người họ có làm ra chuyện gì hay không, nhưng nói tóm lại sự tình không hề đơn giản.

“Chuyện này liên quan gì đến cậu?”

“Tại sao chuyện này không liên quan đến tôi? Không phải đã bảo muốn đi tụ họp à, dù sao cũng hẹn ở chỗ cũ là Kim Đỉnh, tôi lười lái xe, cậu cho tôi đi nhờ nha.” Lâm Diễm Chi nói xong chuẩn bị giơ tay mở cửa sau.

Nhưng Tống Kỳ Thâm căn bản không nghĩ sẽ cho Lâm Diễm Chi cơ hội này.

Anh lưu loát nâng cửa kính xe lên, sau đó khởi động xe, chiếc xe giống như một mũi tên, “Vèo” xông nhanh ra ngoài.

?

Lâm Diễm Chi bị khói xe phả hết vào mặt đứng ngơ ngác tức giận ở đó.

Chiếc xe chậm rãi lao vào trong màn đêm, bỏ Lâm Diễm Chi ở lại phía sau.

Thiên Chi nhìn qua kính chiếu hậu, thấy bóng dáng Lâm Diễm Chi càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng biến thành một chấm nhỏ.

“Thực sự không dẫn anh Diễm Chi theo cùng à?”

Hai tay Tống Kỳ Thâm đặt trên tay lái, mắt nhìn thẳng, “Dẫn cậu ta theo làm gì?”

“Để tiếp tục làm ồn ở trên xe sao?” Dừng một chút, anh lại nói thêm, “Vấn nên nói, em có muốn tiếp tục đề tài vừa rồi không?”

Đề tài vừa rồi?

Thiên Chi nghiêng đầu mở to mắt liếc nhìn Tống Kỳ Thâm một cái, sau đó không nói giúp Lâm Diễm Chi nữa.

“Vừa khéo đêm nay không bận việc gì, hôm nay Lâm Diễm Chi đề nghị tụ họp một bữa, nói cũng đã lâu rồi không gặp, chúng ta cùng nhau đi nhé?”

Tống Kỳ Thâm nghiêng mặt qua, liếc mắt nhìn cô.

Thiên Chi khẽ gật đầu, “Vâng ạ.”

*

Chờ đến khi chiếc xe chầm chậm dừng lại ở bãi đậu xe rộng rãi, Thiên Chi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cái bảng hiệu đèn Neon trên đỉnh đầu.

Trên bảng hiệu với hàng chữ to lấp lánh, trong bóng đêm lại có vẻ vô cùng lóng lánh.

Đây là nơi cô khá quen thuộc, Kim Đỉnh.

Nhắc đến Kim Đỉnh, cô lập tức nhớ đến cái anh chàng đẹp trai bị bắt phục vụ vào ban đêm ở thành phố Z kia.

Có lẽ do thủ pháp giáo huấn của Tống Kỳ Thâm làm cho cô cực kì khắc sâu, về sau cô không dám vượt khỏi khuôn khổ một bước, đến nửa bước cũng không dám.

Ngay cả trong suy nghĩ càng không phải bàn đến, hạt giống còn chưa kịp nảy mầm từ dưới lòng đất chui lên, nó đã bị đè bẹp xuống đất mất rồi.

Cầu trúc ở Kim Đỉnh bên này, với cái quán bar lúc trước Thiên Chi từng vào không sai biệt bao nhiêu.

Trong lúc đi ngang qua sàn khiêu vũ ở tầng một, Tống Kỳ Thâm ôm lấy cô, cười tươi đến mức giống như tắm mình trong gió xuân, “Còn muốn đi chơi nữa không?”

Thiên Chi nghe xong lời nói này, một cỗ khí giận dỗi sừng sờ sinh sôi “Còn dám đi chơi à.”

Cô vội vàng không ngừng lắc đầu.

Tống Kỳ Thâm tựa như khen thưởng, nhéo mặt cô một cái.

Thiên Chi được Tống Kỳ Thâm dẫn lên tầng hai, rồi sau đó đẩy cửa một phòng bao ra.

“Ngày thường anh thường xuyên đến đây lắm hả?” Thiên Chi nhắm mắt theo đuôi mà đi sát, nhìn dáng vẻ Tống Kỳ Thâm đối với nơi này cực kỳ quen thuộc, lúc này cô mới lên tiếng hỏi anh.

Mang theo sự nghi ngờ, cũng mang theo một chút tư lợi.

Lần đó ở thành phố Z, cô vẫn còn nhớ rất rõ.

Tổng Kỳ Thâm từng nói có một người bạn cũ ở bên đó hẹn anh.

Tổng Kỳ Thâm trả lời khá nhanh, xem như khai báo một phen, “Trước khi ra nước ngoài anh thường xuyên đến đây, từ lúc trở về nước không đến đây nhiều lắm, nhưng nếu có đến chỉ ngồi một chút thôi.”

Dứt lời, anh tiến đến gần, toàn bộ hơi thở ấm áp đều phả vào bên ốt cô.

Tựa như lông vũ, vuốt đến lòng người ngứa ngáy.

“Những thứ khác, anh trai chưa từng chạm qua.”

Lời nói của Tổng Kỳ Thâm là sự thật, anh đã từng trải qua một thời thiếu niên khinh cuồng, có lúc chơi điên cuồng đến rạng sáng.

Những điều đó chỉ là tâm tính thiếu niên, nhiệt huyết dâng trào, thời kỳ trưởng thành kiêu ngạo, cùng bạn bè thức trắng đêm, đây cũng là chuyện bình thường.

Nhưng ở trong đó, không bao hàm cả việc uống rượu say và chơi gái.

Đến cuối cùng anh cũng là một vị thiên chi kiêu tử được gia đình bồi dưỡng, cộng thêm với tính cách được giáo dưỡng từ nhỏ, Tổng Kỳ Thâm đối với phương diện này rất chú ý.

Hơn nữa anh tự cao đã quen, từ nhỏ đến lớn, đều nắm trong tay thứ mình thích, thứ mình muốn, ở nơi này không có thứ gì khiến anh vừa mắt, càng không có khả năng lọt vào mắt anh.

Trên thực tế, Tổng Kỳ Thâm bắt đầu ăn mặn là từ chỗ của Thiên Chi.

Nghe xong lời nói này của Tống Kỳ Thâm, Thiên Chi có cái hiểu cái không, nhưng giống như lại nhận được một dấu hiệu nhắc nhở nào đó, có chút hiểu thấu đáo.

Cô vừa định nói điều gì đó, nơi cánh cửa bị đẩy ra xuất hiện một khe hở nhỏ, lộ ra hai khuôn mặt đang hóng hớt.

Là Chu Duẫn Hành và Tiêu Lập.

Thiên Chi đẩy Tống Kỳ Thâm qua một bên, “Chúng ta nên vào thôi...”

Tống Kỳ Thâm đã sớm biết rõ tính khí của cô, giờ phút này anh cũng không trêu chọc cô nữa, chỉ ừ một tiếng.

*

Bởi vì đã lâu không gặp, Thiên Chi bị Chu Duẫn Hành và Tiêu Lập kéo qua một bên, vui vẻ trò chuyện với nhau.

Bầu không khí chợt sôi động hẳn lên, lúc này Chu Duẫn Hành mới phát hiện có điểm không đúng, “Hửm Lâm Diễm Chi đâu? Không phải cậu ta nói sẽ đi cùng hai người đến đây à, vì sao người còn chưa đến.”

Tống Kỳ Thâm trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Thiên Chi, sau đó ngăn cách cô và hai cái người đàn ông kia ra, lúc này mới chậm rãi lên tiếng, “Không rõ lắm.”

“Cậu không nhìn thấy cậu ta à?”

“Không thấy.”

Nghe thấy Tống Kỳ Thâm trịnh trọng nói dối, Thiên Chi ngược mắt nhìn qua.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, cửa phòng bao lại bị mở ra.

Lâm Diễm Chi đen mặt, mang theo khí lạnh của đêm đông mà bước vào.

Vừa vào cửa cũng không nói lời nào, lập tức ngồi vào vị trí đối diện Tống Kỳ Thâm, nhìn chăm chăm anh, khí thế đầy đe dọa.

Nhưng Tống Kỳ Thâm vẫn luôn rũ mắt, nắm chặt tay Thiên Chi, chơi đùa với ngón tay của cô, nửa cái ánh mắt cũng không nhìn qua.

“Đã đến muộn thì thôi đi, cậu còn thể hiện cái sắc mặt này cho ai xem hả?”
Tiêu Lập là người đầu tiên tỏ vẻ bất mãn.

Chu Duẫn Hành hòa theo tùy ý phụ họa thêm một câu, thậm chí không cho Lâm Diễm Chi có cơ hội lên án, vội lướt qua người Tống Kỳ Thâm, hỏi Thiên Chi, “Chi Chi, có muốn cùng bọn anh chơi đánh bài không.”

Thiên Chi chợt dạ liếc mắt nhìn Lâm Diễm Chi, nhưng cuối cùng sự tò mò ở trong lòng lại chiếm thế thượng phong, “Đánh bài gì ạ?”

“Giống như đánh bài poker thông thường thôi, tương tự trò đấu địa chủ ấy, bài hoa sợ em không biết chơi.”

[Click để xem ảnh](#)

(Đấu địa chủ.)

[Click để xem ảnh](#)

(Bài hoa Hanafuda.)

“Chơi được nha.” Thiên Chi vừa mới lên tiếng, ngón tay bị nắm chặt.

Tống Kỳ Thâm rũ mắt nhìn chăm chăm cô, khe hở môi nói, “Không rủ anh chơi à?”

Anh nói ra câu này, âm thanh không lớn không nhỏ, Tiêu Lập ngồi một bên nghe xong chỉ ngẩng đầu nhìn trời, Chu Duẫn Hành thì cúi đầu nhìn đất.

Còn mỗi một mình Lâm Diễm Chi, ngồi chính diện bị ăn cắp lương một phen.

“Bốn người tính luôn cả anh hả, vậy anh....” Thiên Chi suy nghĩ, “Vậy anh chơi cùng em à?”

Tổng Kỳ Thâm chậm rãi cong môi, “Chơi nào.”

Lâm Diễm Chi rầu rĩ không vui, kìm nén sự tức giận.

Anh em thì coi thường, Thiên Chi bé nhỏ dường như sợ anh ta tiết lộ ra chuyện gì vậy, không dám nhìn thẳng vào anh ta, lúc này Lâm Diễm Chi kiên cường chính trực đi đâu mất rồi.

Thời điểm Tiêu Lập gọi anh ta, anh ta còn ngồi ở nơi đó kìm nén sự tức giận.

“Ở đây bốn thiếu một, cậu thực sự không chơi à?”

“Trông cậu không ổn lắm, hay là kêu Oanh Oanh của cậu đến đây hầu cậu nhé?”

Chu Duẩn Hành nhìn Lâm Diễm Chi không thoải mái và nhiệt tình cho lắm, vội lên tiếng đề nghị.

Lúc này Lâm Diễm Chi dường như mới có phản ứng, phát phát tay, “Không cần không cần, hôm nay Chi Chi ở đây, cậu làm cái gì vậy.”

Lâm Diễm Chi xác thực là một người rất ham chơi, nhưng trước kia anh ta đều quen bạn gái thuộc loại đứng đắn, gặp ở nơi đàng hoàng.

Kể từ nhiệm kỳ trước, cũng đã hơn nửa năm, đối với anh ta mà nói, cũng xem như đã sống cô đơn khá lâu rồi.

Ở Kim Đỉnh này, không tránh khỏi gặp dịp thì chơi, nhưng đa phần chỉ đến

hầu rượu mà thôi, Lâm Diễm Chi sẽ không động vào người ở đây.

Còn Chu Duẩn Hành, Tiêu Lập và Tống Kỳ Thâm ba người này, từ trước đến nay không bao giờ chọn một mỹ nhân bầu bạn, hôm nay Thiên Chi đến đây, anh ta là một người đặc thù, cho nên anh ta có hơi xấu hổ.

“Ồ, hoa hoa đại thiếu gia đổi tính rồi à.”

“Chết tiệt! Chia bài đi, giữ bài hoài.” Lâm Diễm Chi ghen ra được một câu.

Nhưng nói là chơi bài, cuối cùng nó hầu như chỉ xoay quanh một mình Thiên Chi.

Bởi vì có Tống Kỳ Thâm ngồi bên cạnh dạy cô, cứ thắng hết bàn này đến bàn khác.

Một số người trong bọn họ đã dùng thẻ đánh bài có mệnh giá lớn, mọi người thắng thua luân phiên, vẫn có lãi có lỗ.

Vì vậy bọn họ không ngần ngại chi tiền, đây gần như là một trò chơi may rủi.

Nhưng nếu bị thua quá nhiều lần, điều đó thật quá là vô lý.

Từ sau khi Lâm Diễm Chi bị bỏ lại phía sau hít khói xe, anh ta đối với Tống Kỳ Thâm không mấy hài lòng, giờ phút này, cái kia dường như sắp thoát ra khỏi cái lồng bị xiềng xích này.

Mà anh ta, cuối cùng cũng đã có dũng khí hơn một chút!

“Tống Kỳ Thâm! Ông đây nhẫn nhịn cậu lâu lắm rồi! Cậu có thể ở bên cạnh dạy Chi Chi, nhưng mà ván nào cũng thắng, có phải cậu chơi trò gian lận bài bạc đúng không!!”

Thiên Chi nhìn vào việc mình đã thắng rất nhiều thẻ đánh bài, nghe vậy vội liếc mắt nhìn Tống Kỳ Thâm đang ngồi bên cạnh mình.

Anh vẫn luôn ngồi ở đó, từ lúc bắt đầu đã một mực hướng dẫn cô.

Tuy rằng toàn bộ quá trình Tống Kỳ Thâm không tham gia vào, nhưng quả thực anh luôn dẫn dắt cô, khiến cô trở thành người giữ nhiều thẻ đánh bài nhất.

“Có vấn đề gì sao?” Tống Kỳ Thâm lười biếng lên tiếng, anh nâng nửa mi mắt lên, trực tiếp ném oán giận trở về, “Thực lực mà thôi.”

“Hơn nữa, cho dù Tiểu Thiên nhà chúng tôi chơi tiểu xảo, cũng không sao cả.”

Nhà chúng tôi.....

Lâm Diễm Chi phối hợp với hai cái người đàn ông khác, đồng thời đều trầm mặt.

*

Trên đường trở về, Thiên Chi không ngừng mỉm cười.

Nhìn Tống Kỳ Thâm thông thả ung dung đối đáp, cảnh tượng ba người kia hoàn toàn bị áp chế, thực sự rất thú vị.

Khi còn nhỏ ở đại viện, mấy người này thường xuyên cãi nhau, nhưng một vài người hình như vĩnh viễn đều không phải là đối thủ của Tống Kỳ Thâm.

Cảnh đêm như nước, Tống Kỳ Thâm chậm rãi lái xe, buổi tối hôm nay hai người không hề uống rượu, cho nên hiện giờ rất tĩnh táo.

Thiên Chi nhìn sườn mặt Tống Kỳ Thâm, bỗng nhiên nhớ đến câu nói vừa rồi của anh ——

“Nhà chúng tôi.”

Tống Kỳ Thâm dường như rất thích nói như vậy, trước kia cũng thế.

Đúng lúc này, điện thoại tin tin vang lên.

Thiên Chi mở màn hình điện thoại lên xem, là một loạt tin nhắn.

Mới vừa rồi Lâm Diễm Chi đã thêm cô vào nhóm chat, bên trong ngoại trừ bốn người bọn họ ra, còn có cô nữa.

[Chu Duẫn Hành: Chi Chi, em về đến nhà chưa?]

[Tiêu Lập: Đúng rồi, về đến nhà nhớ nhắn một tin báo bình an nha.]

[Lâm Diễm Chi: Nhấn mạnh thêm một chút, bọn anh không quan tâm người đó sống chết ra sao, chỉ quan tâm em thôi.]

Tống Kỳ Thâm vẫn còn đang lái xe, khẳng định không thể trả lời tin nhắn.

Thiên Chi nhìn tin nhắn của Lâm Diễm Chi gửi đến, thì bật cười.

“Có chuyện gì vậy?” Sau khi Tống Kỳ Thâm nghe thấy tiếng cười, liếc mắt nhìn cô một cái.

Thiên Chi lướt lướt màn hình điện thoại, giọng điệu nhẹ nhàng, “Không có gì ạ, ba người bọn họ hỏi chúng ta đã về đến nhà chưa, bây giờ em sẽ trả lời.”

Tống Kỳ Thâm “Ừ” một tiếng, lại bổ sung thêm một câu, “Cũng đừng trò chuyện lâu quá nhé.”

Thiên Chi bấm mở khung chat, chậm rãi đánh chữ ——

[Em và.....

Nhưng không biết có phải do bộ đánh chữ bị lỗi hay không, rõ ràng cô muốn đánh chữ anh Kỳ Thâm, điện thoại thông minh lại cho rằng là ba chữ qsg kia, đánh nó ra thành ——

Anh cầm thú.

Chờ đến khi Thiên Chi có phản ứng, cô đã nhanh tay gửi cái tin nhắn kia đi mất rồi.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Em và anh cầm thú sắp về đến nơi rồi.]

[Lâm Diễm Chi:??]

[Chu Duẫn Hành:??]

[Tiêu Lập:.....]

—————-//—-//—————-

* Tác giả có lời muốn nói: Mặt của ba người nọ: Giống như phát hiện ra cái chuyện gì cực kì khủng khiếp lắm!

Anh trai: Hoá ra ở trong lòng của vợ anh, lại nghĩ anh như thế à. (Tay đặt ở dây thắt lưng.)

Bảo Bối gốc: QAQ

Chương 59: Nếu không thì thật có lỗi với tên gọi mà em đã đặt

Edit: Tiểu Màn Thầu

Sau khi ba người này gửi những tin nhắn tương tự nhau thể hiện sự ngạc nhiên xong.

Tiếp đến bắt đầu điên cuồng spam, giống như biết được chuyện gì đó kinh khủng lắm.

[Chu Duẩn Hành: Nhất thời anh không thể phân biệt được cái cách xưng hô này là thật hay là giả.]

[Tiêu Lập: Là lời nói thật lòng, đây chính là hình tượng của Tống Kỳ Thâm nhà chúng ta ở trong lòng Thiên Chi.]

[Lâm Diễm Chi: Tôi cười chết mất ha ha ha ha ha Chi Chi, làm tốt lắm!]

Thiên Chi theo bản năng ngẩng đầu lên, trước tiên là vì có tật giật mình nên mới liếc mắt nhìn Tống Kỳ Thâm đang ngồi ở một bên lái xe, sau khi cô kịp phản ứng lại, muốn tranh thủ thời gian, nhanh chóng thu hồi tin nhắn của mình.

Bởi vì khoảng thời gian không tính là quá lâu, hiện giờ vẫn có thể thu hồi.

Thiên Chi chọn thu hồi tin nhắn, ngay sau đó, lập tức thở dài một hơi.

Nhưng Lâm Diễm Chi dường như biết suy nghĩ trong lòng Thiên Chi, câu nói tiếp theo đã triệt để cắt đứt hoàn toàn cảm giác may mắn ẩn giấu trong nội tâm cô.

[Lâm Diễm Chi: Đừng đấu tranh nữa Chi Chi, Internet cũng có bộ nhớ, thu hồi cũng vô dụng thôi, anh Diễm Chi của em đã chụp hình lại!]

Bình thường cũng không thấy anh ta đối với chuyện của hai người bọn họ để bụng như vậy.

Giờ phút này còn dốc lòng bán nước thế này, Thiên Chi không tránh khỏi có hơi buồn bực.

Lần nữa len lén liếc mắt nhìn Tống Kỳ Thâm một cái, bất chấp cảm giác phiền muộn đó, Thiên Chi kịp thời ngăn cản sự tổn hại, vội vàng làm sáng tỏ ý của mình ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vừa rồi em đánh nhầm....Em muốn đánh là anh Kỳ Thâm!]

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm đã cảm giác được Thiên Chi luôn nhìn lén mình, lại xem bộ dạng vui vẻ ôm điện thoại không chịu buông tay của cô, trong lòng cảm thấy nghi ngờ rồi.

“Tại sao em vẫn còn nhắn tin vậy?”

“Nói chuyện phiếm không được à.....”

Thiên Chi vẫn luôn nhớ rõ vụ ảnh chụp màn hình kia, lại nghe thấy Tống Kỳ Thâm hỏi như vậy, trực tiếp ném một câu trở về, giọng điệu hơi vội vàng.

Thực ra giọng điệu của anh rất bình thường, nhưng bản thân Thiên Chi đang nằm trong tình thế bất lợi, cô không hề suy nghĩ lập tức buột miệng thốt ra.

Vừa dứt lời, cô đã hối hận.

Đúng lúc này tín hiệu đèn giao thông ở phía trước chuyển sang màu đỏ, Tống Kỳ Thâm chậm rãi dừng xe, nghiêng mặt qua nhìn cô.

Thiên Chi khoá màn hình điện thoại, nắm chặt trong tay.

Âm thanh của cô gái tuy hơi nhỏ, nhưng dường như còn mang theo một chút ý tứ cây ngay không sợ chết đứng, “.....Dù sao hiện giờ em không còn nhắn tin nữa.”

Tống Kỳ Thâm nhìn cô một lúc lâu, rồi sau đó khẽ cười một tiếng.

Giọng nói cứ như bay bổng trong khoang xe như vậy, “Em nghe lời anh thế cơ à?”

Mỗi lần anh nói cái gì, yêu cầu cái gì, nếu Thiên Chi cảm thấy không mấy hợp lý, cô sẽ luôn kháng nghị.

Nhưng kháng nghị qua đi, giống như tất cả đều tan thành mây khói, cô cứ tuỳ theo ý anh.

Lại rất ngoan ngoãn nghe lời.

Nói cách khác, cô gái này dễ bị bắt nạt lắm.

“Có đôi khi em nghe lời anh, có đôi khi.....Anh cũng phải nghe lời em.”

Thiên Chi lên tiếng thú nhận, rồi sau đó cô âm thầm tranh thủ đấu tranh vì lợi ích riêng của riêng mình, bắt đầu vẽ vòng tròn cho chính mình.

Tống Kỳ Thâm chăm chú nhìn cô, không nói đồng ý, cũng không nói là không đồng ý.

Anh chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Quả nhiên Thiên Chi vẫn là một cây xương sườn* thẳng thắn, trực* cực kì, qua lời nói của cô là nhận ra ngay.

(*Cây xương sườn: chỉ người cứng đầu và cố chấp)

(*Trục: tiếng địa phương ở vùng Đông Bắc (TQ), dùng để miêu tả những người hay để tâm vào chuyện vụn vặt, không thích nghe lời khuyên của người khác; nhưng trong tình yêu họ là những người rất tích cực và chủ động, cũng ko dễ thay đổi)

Đa số thời gian, không phải là anh luôn tuân hoàn theo cô sao.

Nhất thời đầu quả tim nổi lên cơn ngứa ngáy, Tống Kỳ Thâm vươn cánh tay dài qua thăm dò, đầu ngón tay bầu lầy phần má mềm mại của cô. Trên khuôn mặt mồm mỉm, hung hăng mà véo.

*

Bởi vì trong lòng đang nghĩ đến chuyện khác nên Thiên Chi không đau không ngứa, từ lúc cô trở về Nam Uyển, hay ở trong hầm gara, rồi một đường đi đến huyện quan, đều luôn che mặt, còn mang một dáng vẻ trầm tư.

Nơi vừa rồi bị Tống Kỳ Thâm véo có chút đau râm rỉ, cô cũng không rảnh để bận tâm, cứ dùng tay che mặt như vậy.

Nói tóm lại Lâm Diễm Chi sẽ không làm ra việc thiếu đạo đức này đúng không?

Việc âm thầm chụp lại màn hình tin nhắn để gửi cho người khác, cũng không phải là chuyện quang minh chính đại gì, có lẽ anh ta sẽ không làm như thế đâu?

Tự mình tẩy não cho chính mình, sau khi uống xong một liều thuốc an thần, Thiên Chi mới ổn định lại tinh thần.

Vận mệnh chú định cho cô, chính là một loại dự cảm không lành.

Từ lúc Tống Kỳ Thâm trở về nhà, anh lập tức cởi áo khoác ra, đầu tiên là đi phòng giữ quần áo.

Thiên Chi cảm thấy nhiệt độ ổn định ở Nam Uyển vào đêm mùa đông vẫn hơi lạnh, nhiệt độ trong toà biệt thự này dần tăng lên, lúc này cô mới nhắm mắt theo đuôi mà đi lên lầu.

Tổng Kỳ Thâm trường thân ngọc lập*, đôi tay anh đặt trên cà vạt, đầu ngón tay với khớp xương rõ ràng đang chuyển động, nhẹ nhàng nới lỏng cà vạt.

(* 长身玉立 trường thân ngọc lập: Chỉ thân dài thẳng như ngọc, miêu tả thân hình cao ráo thon thả của phụ nữ. Nguồn GG.)

Nghe thấy tiếng sột soạt vang lên, anh ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Chi, “Đến đây.”

Chờ khi Thiên Chi bước đến gần, Tổng Kỳ Thâm kéo cô về phía mình.

“Em giúp anh cởi nó ra đi.”

Thiên Chi hơi nhón mũi chân, sau đó ngược mắt cẩn thận quan sát sắc mặt Tổng Kỳ Thâm một lúc, do dự nhìn khắp nơi, cô không phát hiện ra điểm nào bất ổn cả.

Trong lúc anh mới vừa bước xuống xe đã xem điện thoại, phản ứng rất bình thản, có lẽ là chưa nhìn thấy cái gì.

Cuối cùng cục đá lớn trong lòng cũng bùng xuống, sau khi Thiên Chi giúp anh cởi cà vạt xong, lúc này thần sắc của Tổng Kỳ Thâm có chút không thích hợp.

Đôi mắt đào hoa đen nhánh sáng long lanh, tựa như một hồ nước sâu thẳm, anh cứ rừ mắt nhìn cô như vậy, ngay cả đôi tay đặt trên phần eo thon của cô cũng dùng sức hơn.

Hình như có điểm gì đó không ổn, Thiên Chi vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Cô không để anh thành công chiếm tiện nghi của mình, sau khi cô bị bắt

hôn trong một thời gian dài, lúc này cô tránh né hai lần mới thoát thân được, ngay sau đó cô chạy thẳng vào phòng tắm.

Vì không có gì phải lo lắng nữa, chuyện ưu tiên hàng đầu, đã chuyển thành chuyện khác.

Cô muốn rửa mặt trước, rồi sẽ đi sủng hạnh căn phòng toàn heo con Bội Kỳ kia.

Trong lúc Thiên Chi vừa mới bước vào phòng lập tức đã nhìn thấy, bên trong toàn những chú heo con béo mập trắng hồng, cộng thêm những cái đuôi heo dựng thẳng lên, không cần phải bàn đến điều này rung động lòng người như thế nào.

Lúc ấy cô chỉ thiếu chút nữa đã vùi đầu vào đó.

Đợi đến khi Thiên Chi rửa mặt xong xuôi, có lẽ Tống Kỳ Thâm vẫn còn đang ở trong phòng tắm khác tắm rửa.

Cô cởi dép lê ra, vội vã bỏ nhào lên giữa giường, đầu tiên véo chú heo bị giết đến biến dạng, tiếp đến là tiến đến phía cuối giường, dùng sức kéo những chú heo con đó ra, ôm chặt một số con vào trong lòng ngực.

Thiên Chi nằm giữa đám heo con, tư thế thoải mái và thích ý.

Thậm chí ngay trong cổ họng cùng đôi mắt, đều tràn ngập hơi thở cực kì sung sướng.

Làm sao có thể vui vẻ như vậy.

Niềm vui chông chát bay vút lên tận trời cao, từng chút từng chút một đập tan suy nghĩ của Thiên Chi, rồi lại một lần nữa liên kết với nhau, hết lần này đến lần khác.

Dường như những cảnh rời rạc lại hiện lên trong tâm trí.

Chỉ cần nghĩ đến việc Tống Kỳ Thâm mua cho cô đám heo con này, sự kích động gần như vĩnh viễn không bao giờ tan biến được, nó gột rửa cả trái tim cô.

Thiên Chi ở nơi này chơi đến mức vô cùng vui vẻ, bỗng nhiên phía sau lưng xuất hiện một cái bóng mờ ảo.

Cô gái nhỏ chú ý đến nó, quay đầu lại dừng một lúc, hàng lông mi đen nhánh nâng lên một nửa, đôi mắt mơ màng, một bên cổ lộ ra đường cong duyên dáng.

Eo thon chân dài như thế này, các đường cong nổi bật đều lộ ra.

“Vui vẻ đến thế sao?”

“Vâng ạ.”

“Muốn vui vẻ hơn không?”

Không có một chút rề rà nào, ngay sau đó áo ngủ của cô bị xốc lên.

Tống Kỳ Thâm trực tiếp cúi người.

“Không được....Sao anh lại như thế.....Sao anh lại làm thế, ai nha ——”

Thiên Chi không thể nói tiếp phần còn lại.

Cô gái nhỏ vẫn còn đang ngây ngốc, cảm nhận được giọng điệu nguy hiểm của anh, thậm chí còn mang theo ý cười.

“Không có chút cảm thú, làm sao có thể xứng với tên gọi mà em đã đặt cho anh?”

Đại não của Thiên Chi chết máy, trực tiếp ngừng hoạt động.

*

Ngày hôm sau Thiên Chi không đến Lâm thị, cô vẫn còn có lớp, vì vậy cô đã trở về Kinh Đại.

Chẳng qua là hai cái quầng thâm mắt rõ ràng như vậy, khi bị đám bạn cùng phòng nhìn thấy, bọn họ tỏ vẻ rất khiếp sợ.

Thiên Chi có làn da trắng, những vết bầm xanh nhạt càng trở nên rõ ràng.

Chỉ là sau khi khiếp sợ qua đi.

Bọn họ bắt đầu cảm khái, cảm thấy việc thực tập quả thực rất khó khăn giống y như trong lời đồn, lúc nào cũng phải làm trâu làm ngựa không được ngơi nghỉ, những lời khuyên bảo của các học trưởng và học tử không sai chút nào.

Còn không phải sao.

Cho dù tối hôm qua cô đã làm trâu làm ngựa, Tống Kỳ Thâm vĩnh viễn cũng không chịu dừng lại.

Thiên Chi hận mình quá nhanh tay, nhưng hơn thế nữa, trong nội tâm lại thầm lên án một người.

Cái tên Lâm Diễm Chi! Thật đáng ghét! Cái tên đàn ông thôi tha!!

Nhưng anh ta ngoại trừ là người khơi mào cho câu chuyện.

Người khơi xướng, vẫn là Tống Kỳ Thâm.

Sau khi lên án người nợ xong, một số di chứng lúc trước bắt đầu xuất hiện, khi Thiên Chi nghe giảng, cứ mơ mơ màng màng như vậy.

Cô chỉ cảm thấy ngủ không đủ giấc, cơn buồn ngủ đã quét đi tất cả.

Tiết học này là tiết của phó viện trưởng dạy, thông thường mọi người đều

dùng nó để thu thập học phần, kỳ thi cuối kỳ không cần phải làm kiểm tra, trực tiếp nộp một bản viết về kinh nghiệm học tập dài 3000 chữ là được rồi.

Mặc dù ngày thường quản lý không mấy nghiêm ngặt, nhưng số tiết học yêu cầu rất cao.

Cho nên khi lên năm ba điểm này rất quan trọng, không ai dám cúp tiết.

Khó có dịp bốn người trong phòng ký túc xá tụ tập lại với nhau, vừa ngồi một bên nghe giảng vừa nói chêm vào để chọc cười.

Mặc dù Thiên Chi rất buồn ngủ, vẫn không tài nào ngủ được.

Cô không tham gia vào cuộc thảo luận này, nhưng cũng không tránh khỏi bị phân tâm, suy nghĩ đã bay xa đến nơi nào mất rồi.

Mãi đến khi Đường Thu Thu cố tình đè thấp giọng, trong sự thần bí mang theo chút phần khích.

“Woa, Chi Chi, cậu lại được lên trang chủ của trường.”

“Hả?...” Thiên Chi lười biếng lên tiếng, trông cô không vẫn như cũ.

Đường Thu Thu thấy cô như vậy, nhất thời nổi lên sự nghi ngờ, “Tại sao cậu không có một chút hiếu kỳ nào thế?”

“Ừ, cái gì vậy.”

Thiên Chi làm theo lời Đường Thu Thu, lên tiếng hỏi.

“Cuộc thi thiết kế toàn quốc lần trước đã có kết quả, cậu giành được giải thưởng vàng, giáo sư vui tươi hơn hở, lại một lần nữa đăng bài khen ngợi cậu.”

Đường Thu Thu nói xong lập tức tìm kiếm trang web.

Bởi vì cuộc thi thiết thiết lần trước do bọn họ tự mình đi, không có sự dẫn dắt của giáo sư, cho nên không có tấm ảnh chụp chung nào.

Do đó tấm hình có mặt Thiên Chi được đăng trên trang chủ, thực ra là tấm hình lần trước ở trong phòng thí nghiệm, bên cạnh đó là bản thiết kế đoạt giải của cô.

“Thật không!”

Thiên Chi đột nhiên tỉnh táo lại, ngay sau đó cơn buồn ngủ biến mất, thậm chí là những lời oán trách dành cho Tổng Kỳ Thâm cũng bay không còn một mảnh.

Khái niệm về giải thưởng vàng, so với ý nghĩa của giải nhất, còn cao quý hơn rất nhiều lần.

Điều này chứng tỏ, thứ hạng của cô trong cuộc thi này được xếp hạng trong top 10 toàn quốc, tuy rằng thứ tự xếp hạng cụ thể sẽ không được công bố trên website official, nhưng nó đã đủ chứng minh thực lực của cô, hơn nữa về sau nó có thể nằm trong bản sơ yếu lý lịch, quả thực là một nét bút quan trọng.

Lần trước cô chỉ giành được giải ba.

Mà lần này, là giải thưởng vàng.

Thiên Chi cảm thấy trong một năm nay, có rất nhiều việc đang được ra hoa kết quả.

Tất cả đều như thế, ngay cả những mưu cầu và viên mãn, mọi thứ sẽ rơi vào trong lòng bàn tay trống rỗng này.

“Việc ấy còn có thể giả được sao? Chỉ là tứ dương như đang tuột lại ở phía sau, cậu và Lâm Tuân đều giành được giải thưởng vàng, còn tớ chỉ giành được hạng nhì thôi.”

Mặc dù Đường Thu Thu nói như vậy, nhưng giọng điệu không có chút đau buồn nào, cô ấy vẫn cúi đầu xem ảnh chụp của một người khác cũng được đăng trên trang chủ.

Thiên Chi vượt lòng tư của Đường Thu Thu, “Cậu đã làm tốt lắm rồi.”

Theo sau ánh mắt cô vô tình lướt qua màn hình điện thoại của Đường Thu Thu, hiện giờ nó đang dừng lại ở một tấm ảnh, hiếm khi cô nổi lên hứng vui đùa, “Dù sao trong một cặp, có thể bổ sung cho nhau là đủ rồi.”

*

Dựa theo thói quen trước kia của Thiên Chi mà nói, nhận được tin tức tốt như vậy, khẳng định cô sẽ thông báo cho Tống Kỳ Thâm.

Tuy cô không ngủ đủ giấc, nhưng tính khí cực kì tốt, còn tràn đầy năng lượng.

Nếu chủ động chia sẻ việc này với anh, trông có vẻ như cô rất muốn anh khen thưởng vậy.

Chỉ là từ lần đó ra, quả thực về sau anh đã bù đắp bằng những lời khen ngợi.

Đối với việc sau khi tiểu tâm tư bị đả kích rồi lại được khích lệ, Thiên Chi không muốn trải qua lần thứ hai.

Về sau còn có một chặng đường dài phải đi, anh ưu tú như vậy, cô sẽ phải nỗ lực hơn, để càng ngày càng trở nên ưu tú.

Hướng về phía trước, không ngừng hoàn thiện bản thân.

Với những ý nghĩ như vậy, cứ thế đã hai ngày trôi qua.

Hôm nay Thiên Chi vô cùng buồn chán, mở Wechat lên lướt xem bài đăng

trong vòng bạn bè, tiện thể xem cả hoạt động của mọi người như thế nào.

Rồi sau đó, ánh mắt của cô bỗng nhiên dừng ở một bài đăng.

Tổng Khổng Tước: [Trong nhà.]

Còn tặng kèm thêm một tấm ảnh chụp.

Bình thường Tổng Kỳ Thâm không hề đăng bài trong vòng bạn bè, nhưng anh lại đột nhiên tự mình đăng như vậy, đối với Thiên Chi mà nói, nó vẫn rất mới lạ.

Cô tò mò liếc nhìn vào tấm ảnh.

Bên trong chính là phòng ngủ của hai người bạn họ, anh hình như đứng ở phía cuối giường, góc chụp hướng về phía vách tường.

Ở giữa tấm ảnh, phía dưới máy chiếu trong phòng ngủ, có một bức tranh được đóng khung cẩn thận, khung tranh tinh xảo.

Ánh mắt Thiên Chi dừng lại trên bức tranh đó, theo sau gắt gao khoá trụ nó, cuối cùng không thể dời đi.

Bức tranh kia, chính xác là bản thiết kế lọ nước hoa mà đã cô giành giải thưởng vàng trong cuộc thi.

Giờ phút này nó được phóng to thành một bức tranh, lọ nước hoa hình con khổng tước cũng được kéo dài ra.

Uốn lượn đầy kiêu ngạo, tấn thái cực nghiên*.

(*Tấn thái cực nghiên: là phiên âm Hán Việt của cụm từ “尽态极妍” nghĩa là hình dáng và nhan sắc đẹp đến cực điểm. Nguồn từ Baidu.)

—————-//————-//————-

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu trục: Phỏng vấn ngài một câu, lấy bức tranh vẽ chính mình treo trong phòng ngủ của mình, ngài có cảm giác gì?

NTổng khổng tước: Hối hận, tóm lại chính là rất hối hận.

Chương 60: Khen ngợi tâng bốc ông xã của con đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi nhìn vào vòng bạn bè, âm thầm khen ngợi Tống Kỳ Thâm.

Trên giao diện điện thoại của cô lướt xuống một chút, bên dưới đã có người bình luận.

[Lâm Diễm Chi: Cậu khoe bức tranh con Khổng Tước này làm gì vậy, ông ẹo tạo dáng* à.]

(*Ông ẹo tạo dáng: ý chỉ dùng ngón tay để vuốt tóc, đùa nghịch tư thế của thân thể, hình dung con gái có cử chỉ tùy tiện. Nguồn Baidu.)

[Chu Duẩn Hành: Đây có phải là một loại bùa chú mới để xua đuổi tà ma không?]

[Tiêu Lập: Khoan nói đến chuyện đó, trông bức tranh này khá đẹp mắt đấy, nó được bán đấu giá ở nơi nào vậy, bao nhiêu tiền, hôm nào đó tôi cũng sẽ treo một bức tranh động vật treo trên đầu giường.]

[Mẹ Tống; Con trai, vừa mới gửi trong nhóm chat xong lại đăng tiếp lên vòng bạn bè à, cho con một lời khen ngợi sâu sắc nè! @Tiền Tiền ái thiên thiên, Chi Chi, mau vào khen ngợi ông xã của con đi.!.]

[Ba Tống; Bản thiết kế này của Chi Chi rất đẹp, nhưng mà treo nó trong phòng, có vẻ hơi khoa trương rồi.]

Chỉ là.....Cái này mà gọi là hơi khoa trương à?

Tổng Kỳ Thâm đóng khung nó như một bức tranh, phải nói là vô cùng khoa trương mới đúng.

Dù sao cũng là trường bồi, Thiên Chi không dám nói thẳng.

Tiền Tiền ái thiên thiên trả lời mẹ Tổng: [Có mặt ~]

Lâm Diễm Chi trả lời mẹ Tổng: [Đợi một chút, dì Cố, đây là bản thiết kế của Chi Chi hả?]

Mẹ Tổng trả lời Lâm Diễm Chi: [Đúng vậy, nếu không thì là cái gì, đây là tác phẩm giành được giải thưởng vàng của con dâu dì đó! Lợi hại chưa!]

Tiêu Lập & Chu Duẫn Hành trả lời mẹ Tổng: [Dì Cố.....Dì cứ coi như lời nói vừa rồi của hai chúng con là thái rắm đi....]

Thiên Chi có hơi bất ngờ vì sao mẹ Tổng lại biết được chuyện này, chờ đến lúc cô thoát khỏi giao diện bình luận, phát hiện tài khoản của mình được Cố Oản Oản thêm vào nhóm chat.

Bên trong vừa khéo có ba người của nhà họ Tổng.

Nghĩ đến việc lần trước nhanh tay quá mà sợ, kéo theo sau là một chuỗi phản dây chuyền.

Từ sau khi Thiên Chi bị kéo vào nhóm một lần nữa, cô tỏ ra rất thận trọng.

[Mẹ Tổng: Không biết thằng nhóc thối tha này đang làm cái gì, một mực không chịu thêm con vào nhóm, mẹ thực sự một bên tình nguyện* còn nghĩ rằng con đã được thêm vào nhóm từ rất lâu rồi.]

(*Một bên tình nguyện: ý chỉ nguyện vọng đơn phương, không suy nghĩ đến việc đối phương có đồng ý hay không. Nguồn Baidu.)

[Mẹ Tổng: Chẳng trách, chỉ là lần trước mẹ có nhắn tin cho con bảo buổi tối ngày mai hai mẹ con chúng ta đi dạo phố nhé, đợi rất lâu vẫn không thấy con nhắn tin trả lời vào trong nhóm chat, Kỳ Thâm nói con không rảnh, mẹ thực sự còn tưởng rằng con đang bận lắm!]

Thiên Chi suy nghĩ, buổi tối hôm trước, hình như cô không rảnh thật.

Bởi vì buổi tối ngày hôm đó xảy ra một chuyện có vẻ hơi khó diễn tả, nhưng nói tóm lại không thể kể hết cho mẹ Tổng nghe.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không sao đâu ạ, hiện giờ đã được thêm vào rồi ~]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Có lẽ anh ấy quên ấy mà, ha ha.]

Nhưng mà Tổng Kỳ Thâm cũng rất kỳ quái, không chịu nói trước với cô gì cả.

Điều này có nghĩa anh muốn cô chủ động hỏi sao?

[Mẹ Tổng: ha ha ha hiện giờ có mặt là được rồi, mau đến đây, khen ngợi ông xã của con đi, lần trước sinh nhật của mẹ, mẹ vừa đe dọa vừa dụ dỗ nó đăng tin trong vòng bạn bè, nó sòng chết cũng không chịu đăng.]

[Mẹ Tổng: Hai cái người đàn ông trong cái nhóm này, tại sao không nói lời nào vậy!]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Con còn đang ở đây mà.]

[Ba Tổng: Vẫn đang nghe, bà cứ nói tiếp đi.]

[Tổng khổng tước:.]

[Mẹ Tổng: Con trai tại sao bây giờ con lại không chịu nói gì cả, trước đó không phải con còn đăng tấm ảnh chụp lên để khoe khoang với mọi người à. [bán manh.jpg]

[Tống Khổng Tước:.....]

[Tống Khổng Tước: Mẹ.]

Đúng lúc Thiên Chi đang nằm trên giường ngủ trong ký túc xá, cô nghiêng người qua một bên, nhìn tin nhắn rồi cười khẽ.

Cô không nhắn tin với Tống Kỳ Thâm, mà trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho anh.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy.

Nhất thời không lên tiếng, cả hai bên đều im lặng.

Nhưng Thiên Chi vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của anh, cách một màn hình điện thoại, từ xa xa truyền đến.

“Có chuyện gì vậy?”

Âm thanh của Thiên Chi nhẹ nhàng, “Không có chuyện gì không thể gọi điện thoại cho anh à?”

Đối phương lại im lặng, rồi sau đó có vẻ như anh đang cười, một nụ cười thoáng qua tức thì.

“Tại sao anh biết được chuyện em nhận giải thưởng vậy?”

Tin tức cô nhận được giải còn chưa thông báo cho anh biết mà, ngược lại Tống Kỳ Thâm đã đi trước một bước tự mình chia sẻ tin tức đó trong vòng bạn bè.

“Em đoán xem.”

Tống Kỳ Thâm không trả lời thẳng vào vấn đề.

Bỏ qua những sự quan tâm của bản thân anh đối với cô, có lẽ là do lúc trước, anh từng nhắc nhở trợ lý Hạ làm việc bên người mình rằng, phải báo cáo mọi nhất cử nhất động của Thiên Chi cho anh biết.

Tuy rằng không cần phải quá chi tiết, nhưng đối với một số việc quan trọng, từ trước đến nay Tổng Kỳ Thâm chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ lỡ.

Nghe xong lời nói này của Tổng Kỳ Thâm.

Thiên Chi đẩy điện thoại ra nhìn tên hiển thị, xác nhận vốn là anh không hề sai.

Anh bảo cô đoán, thực ra chuyện này cũng không khó đoán lắm.

Đơn giản anh chính là Tổng Kỳ Thâm, nếu anh đã muốn biết chuyện gì, thì sẽ biết được thôi.

“Không nói đến chuyện này nữa, anh nghĩ sao mà lại biến bản thiết kế của em thành bức tranh vậy?”

“Giành được giải thưởng vàng, chẳng lẽ không đáng để chúc mừng à?”

Việc chúc mừng này, rất có cảm giác của một nghi thức.

Thực ra Thiên Chi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, chẳng qua là tất cả đều bị tích lũy ở trong lòng.

Ví dụ như tại sao anh lại đứng trong vòng bạn bè trước, hay ví dụ như có phải giống như lời mẹ Tổng đã nói, anh ở trong nhóm chat hết lời khen ngợi cô.

Cho dù cô đã cố tình giấu nó đi.

Cảm thấy tất cả mọi thứ đều sẽ có câu trả lời, cũng có thể từ trong đó mà tìm ra được nguyên nhân.

Tống Kỳ Thâm chính là!

Đang chờ cô chủ động đi hỏi! Sau đó muốn mời cô đến nhỏ lông tơ của anh!!!

Anh là như thế đó, lúc trước không tự chủ còn khen thưởng cô, đúng là thật mâu thuẫn mà.

Cực kì giống như một đứa bé đòi ăn kẹo vậy.

Thiên Chi và anh tán gẫu với nhau một lúc, sau khi nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh, cái đầu nhỏ dần dần vùi vào trong chăn nệm, cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Ban đầu Tống Kỳ Thâm cầm điện thoại bằng một tay, trong lúc phê duyệt tài liệu, anh nghiêng mặt sang một bên lắng nghe cô nói chuyện.

Nghe cô kể về việc nhà ăn ở lầu hai đổi mới như thế nào, mùi vị không còn giống như trước đây. Nghe cô kể chuyện cửa hàng bánh ngọt dưới lầu mà cô thích sắp chuyển đi đến vùng ngoại ô, khoảng cách quá xa, về sau cô không còn cơ hội ăn chúng nữa. Lại nghe cô nói, cô giành được giải thưởng vàng trong cuộc thi thiết kế toàn quốc sẽ nhận được một khoản thù lao kha khá, hỏi anh có thích thứ gì không, cô có thể mua tặng anh.

Tống Kỳ Thâm vừa định lên tiếng, chợt sững sờ một lúc.

Thiên Chi thế mà lại ngáy.

Lặp đi lặp lại, không ngừng truyền đến.

Tuy là không lớn, nhưng vẫn đủ làm cho anh nghe rõ.

Cô nhóc này, thực sự rất mệt mỏi.

Nói chưa được mấy câu, đã ngủ mất rồi.

Bên ngoài cửa sổ là một màn đêm thăm thẳm, còn mang theo chút lạnh giá của mùa đông cùng nỗi cô đơn.

Nhưng bên tai vang vọng tiếng hít thở của cô, làm mọi thứ đều trở nên ôn hoà.

Tổng Kỳ Thâm rũ mắt mỉm cười.

Rồi sau đó không biết anh nghĩ đến điều gì, lại rũ mắt xuống, bấm mở giao diện ghi âm.

*

Sau khi Thiên Chi kết thúc tiết học ở Kinh Đại lập tức phải chạy đến Lâm thị thực tập, bận rộn đi tới đi lui, coi như là không có một kẽ hở nào.

Giống như một cái trục bánh xe, chuyển động không ngừng nghỉ.

Sau một tuần làm việc mệt nhọc, cuối tuần mới là thời gian khiến cho người ta nhàn nhã nhất.

Điều kiện tiên quyết chính là không cần phải tăng ca làm thêm giờ.

Quả thực thực tập sinh không có tí nhân quyền nào, phải đảm nhận công việc như một ôsin cũng là một chuyện rất bình thường. Trong những ngày cuối tuần, Thiên Chi luôn phải làm việc quần quật, sống giống như một cỗ máy.

Thứ sáu tuần này, Thiên Chi đi cùng Lâm Tuân đến nơi nhận giải thưởng và thù lao, sau đó cô dự định dọn đường hồi phủ.

Lần này Tổng Kỳ Thâm đặc biệt cử một người tài xế đến đón cô, bảo cô chỉ cần đứng ở cổng trường chờ là được rồi.

Bởi vì nguyên nhân cô đã nhận được tiền thưởng, hai người quyết định thứ sáu tuần này không quay trở về Nam Uyển, mà sẽ cùng nhau ra ngoài dùng

bữa.

Cô từng nói muốn dùng số tiền thưởng đó mua quà cho anh, tất nhiên cô không thể nuốt lời được.

Sau khi hạ quyết tâm, cô đã nói chuyện này với Tống Kỳ Thâm, anh chỉ ừ một tiếng.

Thực ra Thiên Chi muốn như vậy cũng bởi vì, đối với cái áo sơmi màu hồng nhạt trước đó, dù thế nào đi nữa, cứ giống như có chút ý tứ hàm xúc chớ ngáp phải ruồi.

Tống Kỳ Thâm không thích màu hồng nhạt, nhưng lúc trước vì muốn để cho cô nguôi giận, anh thậm chí còn nghĩ ra được cái chiêu mặc chiếc áo sơmi ấy, làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Trong lúc đang cười, Thiên Chi lại cảm thấy rằng, anh vẫn luôn quan tâm đến suy nghĩ của mình.

Nghĩ như thế, lần này cô nhất định phải chọn cho Tống Kỳ Thâm một món quà mà anh thích nhất.

Sau khi Thiên Chi lên xe, lập tức phát hiện dưới băng ghế sau có người đang ngồi ôm cây đợi thỏ, chính là mẹ Tống đã lâu không gặp, Cố Oản Oản.

“Chi Chi!” Cố Oản Oản thấy cô mở cửa xe ra, nhiệt tình vẫy tay chào.

Thiên Chi mang vẻ mặt ngờ ngác ngồi vào xe, còn bị Cố Oản Oản ôm trái ôm phải, lúc này cô mới phản ứng lại.

“Cố...Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Không phải trước đó đã nói muốn cùng nhau đi dạo phố à, mẹ vẫn luôn nhớ mãi, hôm nay đến hỏi Kỳ Thâm hành trình của con, nó không phớt lờ mẹ, mẹ lập tức đi tìm trợ lý Hạ!”

Thiên Chi gật đầu, biết rõ việc Cố Oản Oản đã muốn đi cùng cô lâu lắm rồi, “Hay là đợi một lúc nữa gọi anh Kỳ Thâm đến đây, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm được không ạ?”

“Được chứ, con thử hỏi nó xem, nhưng nó bận rộn như vậy, trước đây nó luôn phớt lờ mọi người, nó sẽ trả lời con chứ?” Cố Oản Oản cười kình râm ra, chớp chớp mắt, “Nếu chỉ có hai người chúng ta, cũng không sao cả.”

Những lời mẹ Tổng nói đều là xuất phát từ nội tâm, bà ấy chỉ muốn nắm bắt mọi cơ hội để đưa Thiên Chi đi khắp mọi nơi.

Dù sao bà ấy và ba Tổng đã sớm có ý định đặt một chiếc du thuyền sang trọng đi đến sông băng ở Nam Cực, cũng đã quyết định xong thời gian, chính là sau khi bọn họ đi đến Na Uy thăm ông nội Tổng xong.

Hầu hết thời gian sau này, bọn họ không ở trong nước.

Thậm chí lần trước bà ấy từng đề nghị đến Nam Uyển sống, nhưng ba Tổng một mực từ chối, bảo bà ấy đừng đến quấy rầy đôi vợ chồng trẻ. Hơn nữa hai vợ chồng thường xuyên vắng nhà, bọn họ cũng không muốn đi đâu cả.

Cố Oản Oản nghĩ đến việc này, tất nhiên cũng lập tức bỏ ý định.

“Hôm nay anh ấy có bận không nhỉ?” Nghe xong lời nói của mẹ Tổng, Thiên Chi nghi hoặc lên tiếng.

Nhưng chưa kịp có câu trả lời, ngay sau đó, tin nhắn cô vừa gửi đi đã nhận được tin hồi âm.

Là Tổng Kỳ Thâm, anh chỉ nhắn một chữ “Hử.”

Sau đó, anh lại gửi “Tin tin” hai tin nữa.

[Tổng Khổng Tước: Nếu mẹ anh đang ở đó, hai người đi cùng nhau là được rồi, anh không đến đâu.]

[Tổng Khổng Tước: Đi chơi vui nha.]

Cố Oản Oản cũng nghe thấy được âm báo tin nhắn, vội liếc mắt nhìn sang, không nhìn sẽ không biết, nhìn rồi thì lại giật mình.

Ờ, cái thằng nhóc thối tha này còn có rất nhiều trò bịp bợm nhỉ.

Việc làm bà ấy tức giận chính là.

Đối với cô vợ nhỏ nhà mình thì trả lời rất nhanh, nhưng nó lại dám làm lơ mình!

*

Tạm gác lại những oán giận lúc nãy, tâm trí của Cố Oản Oản nhanh chóng chìm đắm trong việc mua và mua.

Bà ấy dẫn Thiên Chi đi đến đại lộ lớn, một đường trôi chảy, đi thẳng lên phòng VIP trên tầng cao nhất.

Nơi này không giống như những cửa hiệu thông thường khác, bọn họ chỉ cần ngồi trong phòng uống trà, xem lướt qua các catalog lồng lẫy của những nhãn hàng khác nhau, chọn một vài mẫu mà mình mong muốn, lập tức sẽ có người quản lý đưa đến tận nơi.

Thiên Chi cũng có thẻ VIP của nơi này, tất nhiên cô có thể hưởng thụ nó một cách thoải mái. Lúc trước cô luôn đi một mình đến đây, với tính tình được giáo dưỡng từ nhỏ, cô không quen nhìn mọi người xung quanh khom lưng cúi đầu với mình như vậy, tuy chỉ là một cách chào hỏi lịch sự, nhưng cô không tài nào thích ứng được.

Hôm nay lại có mẹ Tổng đi cùng, cô đành buông bỏ một chút điểm không thích ứng đó ra.

Cho dù trước khi đến đây đã làm tốt các công tác chuẩn bị, nhưng Thiên Chi vẫn bị sức chiến đấu của mẹ Tổng dọa sợ.

Cố Oản Oản ghi địa chỉ giao hàng tận nơi, chính là Nam Uyển.

Những thứ mà mẹ Tổng chọn, toàn bộ đều là mua cho Thiên Chi.

Tạm thời không bàn đến việc số lượng túi xách và quần áo, mẹ Tổng chỉ tùy ý nhìn rồi chọn một mẫu, sau đó lập tức vung tay lên.

Thời điểm quẹt thẻ ký tên cũng không hề chớp mắt một cái.

Dường như cảm nhận được Thiên Chi đang đứng ở một bên quan sát, mẹ Tổng mỉm cười, “Hai người chúng ta chỉ là đang tiêu tiền của chồng con thôi, đừng quá câu nệ.”

“Con không có cậu nệ, chủ yếu là, con cũng có một tấm thẻ, sao mẹ không để con quẹt nó.” Thiên Chi trả lời vô cùng nghiêm túc, đôi mắt hạnh long lanh.

Lớn lên xinh đẹp như vậy, tính tình càng làm cho người ta yêu mến.

Mẹ Tổng nhin không được, néo nhẹ khuôn mặt Thiên Chi, “Của con là của con, của chồng con không phải vẫn là của con à? Nên tiêu tiền của chồng con, cũng xem như là tiêu tiền của con! Ngốc ạ!”

Sau khi hai người đi dạo đại lộ lớn xong, Thiên Chi khẳng khẳng phải mua cho mẹ Tổng một ít đồ.

Bởi vì lần này cô muốn dùng số tiền thưởng của mình mua quà cho Tống Kỳ Thâm, cho nên cô không mang theo thẻ của mình, khẳng định cô không thể quẹt thẻ được rồi.

“Không mang thẻ thì thôi, mẹ của con còn thiếu những thứ này à? Chúng ta tìm một nhà hàng dùng bữa nào.”

Từ sau khi Cố Oản Oản nghe thấy việc đó, một hai cứ phải ngăn cản Thiên Chi, làm thế nào cũng không muốn nhận.

“Nhưng con còn có tiền thưởng nha, chính là cái lần con đạt giải thưởng vàng đó!” Thiên Chi vội vàng tỏ vẻ bản thân mình vẫn có thể dư sức chi trả.

Thực sự rất may mắn khi vẫn còn tiền thưởng ở trong người, Thiên Chi tràn đầy tự tin, trực tiếp dùng tiền thưởng mua cho mẹ Tổng một cái khăn quàng cổ làm từ tơ lụa tinh xảo.

Số tiền thưởng được tiêu xài vừa đủ, không còn dư lại chút gì.

Khi vào thời điểm cần thiết, Thiên Chi vẫn còn một ít tiền gửi trong ứng dụng thanh toán của điện thoại.

Vốn cũng không phải là người thiếu tiền, Cố Oản Oản không thoái thác nữa, nhận lấy tấm lòng của Thiên Chi.

Rồi sau đó bà vui sướng vô cùng vào trong nhóm chat khoe khoang một phen, nhận tiện còn đăng lên vòng bạn bè.

[Mẹ Tổng: Con dâu dùng tiền thưởng (đánh dấu điểm quan trọng) nhận được tiền thưởng (đánh dấu điểm quan trọng một lần nữa) tặng khăn quàng cổ cho tôi, đẹp không? [thẹn thùng.jpg]]

Thiên Chi càng nhìn càng cảm thấy mẹ Tổng vô cùng đáng yêu, cô lập tức bấm cho bà ấy một like.

Tiếp đến hai người đi đến một nhà hàng Trung Quốc thanh nhã dùng bữa, trò chuyện rất lâu, đến tận đêm khuya, sau đó mẹ Tổng nhận được cuộc gọi đoạt mệnh liên hoàn của ba Tổng thúc giục về nhà.

Tài xế đưa mẹ Tổng về xong, rồi mới đưa Thiên Chi trở về biệt thự ở bán sơn.

Hiện giờ Nam Uyển đèn đuốc sáng trưng, khẳng định Tổng Kỳ Thâm cũng đã quay trở về nhà.

Bởi vì có mẹ Tống đi cùng, hôm nay tâm tình của Thiên Chi xem như không tồi.

Trong lúc thay giày ở huyền quan, thậm chí cô còn ngân nga một khúc hát.

Ngay tại thời điểm cô thay giày xong chuẩn bị mở đèn lên, giày tiếp theo, bỗng nhiên đèn trong phòng khách lại sáng lên.

Ánh sáng chiếu thẳng vào mắt có hơi chói mắt.

Thiên Chi nheo mắt một lúc, thoáng liếc nhìn về hướng đó, trên ghế số pha có một người đang ngồi đưa lưng về phía cô.

Chỉ có thể nhìn thấy đường cong nơi phần ót, thon dài đẹp mắt.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Chi chậm rãi truyền đến.

Tống Kỳ Thâm nghiêng người qua, liếc nhìn cô một cái, rồi tiếp đến quay đầu lại, không mẫn không nhạt nói một câu như thế này, “Chịu trở về rồi à?”

Thiên Chi:.....

Không biết có phải do cô gặp ảo giác hay không, cô vẫn luôn cảm thấy

Dáng vẻ hiện giờ của Tống Kỳ Thâm, cộng thêm cái tư thế này, cái giọng điệu này.

Cực kì giống một người vợ đàn hờn dỗi ngồi ở nhà chờ chồng của mình quay về.

[Click để xem ảnh](#)

Thiên Chi bĩu môi, cố gắng kìm nén khoé môi đang cong lên của mình.

Thiên Chi vượt qua huyền quan, nhẹ nhàng sỏi bước, cuối cùng cô cũng đi đến trước mặt Tống Kỳ Thâm, sau đó cô cứ đứng như vậy, cúi đầu tinh tế quan sát anh.

Tựa như hiểu kỳ, cũng tựa như đang suy đoán tâm trạng hiện giờ của anh.

Ánh đèn từ phía trên cao chiếu xuống, ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thiên Chi.

Từ góc độ của Tống Kỳ Thâm, có thể nhìn thấy được lông tơ nhỏ vun trên khuôn mặt cô gái nhỏ.

Anh nâng mắt lên, duỗi tay về phía trước, nắm chặt cổ tay cô kéo cả người vào trong lòng ngực.

Thiên Chi bất thành linh bị kéo qua như vậy, trực tiếp ngồi trên người anh, ngực đối ngực. Cứ như thế dán sát vào nhau, nhất thời ùng ùng nảy lên một chuỗi cảm giác hanh khô.

Phần cổ của cô gái nhỏ bị anh túm lấy, cái eo cũng bị cánh tay ngang ngược siết chặt, không tài nào nhúc nhích được.

“Em dùng số tiền thưởng đó mua khăn quàng cổ cho mẹ anh à?”

Hơi thở ấm áp vờn mùi hương từng bách của người đàn ông này tiến đến gần, cực kì dễ ngủ.

Thiên Chi sửng sốt, cô không nghĩ đến, câu hỏi thứ hai mà Tống Kỳ Thâm hỏi lại là việc này.

Đôi tay cô vẫn còn đang xoa cái ót của Tống Kỳ Thâm, thỉnh thoảng vuốt nhẹ, làn da anh thật đẹp, mịn màng như ngọc, khi chạm vào nơi đó vô cùng thoải mái.

Có hỏi tất có đáp, động tác của Thiên Chi vẫn không ngừng lại, “Đúng vậy, em còn xài hết cả tiền thưởng, đến khi đi mua quà cho anh, em.....”

Thiên Chi muốn nói rằng, quà của anh, hãy để lần sau hai người hẹn một dịp nào đó cùng nhau đi mua nhé, nhưng mà kế hoạch không tài nào đuổi kịp sự biến hoá.

Cô còn chưa nói dứt lời, đã bị Tống Kỳ Thâm cắt ngang.

“Em đối với mẹ anh, tốt quá nhỉ.” Anh bất vi sở động*, vẫn luôn nhớ thương đến số tiền thưởng bị cắt mất kia.

(*Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.)

Thiên Chi nghi ngờ, “Đây không phải là việc nên làm à?”

Nói xong, cô chủ động tiến đến gần, so với lúc trước càng tùy ý hơn, càng thành thực hơn. Thậm chí là càng thân mật và tự nhiên hơn trước kia.

Theo sau cô bổ sung thêm một câu, “Mẹ cũng đã mua cho em rất nhiều đồ, ngày mai đồ sẽ được chuyển đến đây, đều quẹt thẻ của anh đó.”

Cô gái nhỏ cười đến đôi mắt cong cong.

Nhìn thấy cô như vậy, đối với việc phúc lợi bị người khác chiếm mất dâng lên trước đó, không ngờ tất cả cứ như vậy mà biến mất.

Tống Kỳ Thâm nhướng mày, “Nếu em biết ơn mẹ như thế, tại sao lại không chịu nghe theo lời mẹ?”

“Dạ?”

Cái gì nghe với không nghe, cô có hơi mơ hồ.

Tống Kỳ Thâm vừa nói vừa móc điện thoại ra, bấm vào tin nhắn vừa rồi mẹ Tống đã gửi đến phóng to lên, sau đó đưa qua cho cô xem.

Thiên Chi nhìn vào đó, cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ Tống Kỳ Thâm đang

đánh loại bán tính nào rồi.

Đoạn tin nhắn mà anh cho cô xem, đều là tin nhắn lặp đi lặp lại của mẹ Tống.

[Hãy khen ngợi tâng bốc ông xã của con đi.]

Ánh mắt Thiên Chi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, không nhúc nhích.

Nhưng cái tay sờ trên phần ót của Tống Kỳ Thâm thì dừng lại, giờ phút này đã để lộ ra cái tâm tư nhỏ của cô.

Sao cái con người này có thể hư hỏng như vậy.

Cô phải khen ngợi tâng bốc anh cái gì đây.

Giá trị nhan sắc, khẳng định không cần nói đến. Tài lực à, cái kia càng không cần phải bàn làm gì. Luận về IQ với...Thế lực, xem như không ai có thể qua mặt được anh.

Còn yêu cầu cô đứng trước mặt anh khen ngợi, một chút chuẩn bị cũng không có, việc này có hơi xấu hổ, hơn nữa hiện giờ hai người lại ngồi sát với nhau như vậy, loại cảm giác này đột nhiên bị phóng đại lên, vô cùng rõ ràng.

Đặc biệt là cách xưng hô ông xã này.

Lúc trước mẹ Tống từng đề cập đến, nhưng cô cố tình xem nhẹ nó.

Cô chưa bao giờ gọi một lần nào cả.

Sau khi chứng kiến chuyện này trái tim như muốn nổ tung, nó lại là một chuyện khác.

Nhưng Tống Kỳ Thâm cố tình không muốn buông tha cho cô, “Em nói xem, em nên khen ngợi tâng bốc anh như thế nào đây?”

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Tống Khổng Tước: Không chỉ khen ngợi bằng lời nói, còn muốn khen ngợi bằng sinh lý.

Bảo Bối ngọc: Đánh anh thì có o(# ∇)= ∇) ∇ “)o

Chương 61: Anh trai là tốt nhất

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi thật lâu không lên tiếng, nhưng nơi vành tai đã để lộ ra tâm tư hiện giờ của cô.

Ứng đỏ một mảnh, giống như đường chân trời ráng đỏ vào lúc hoàng hôn.

Nếu Tống Kỳ Thâm vẫn không thể nhìn ra được, thì thật đúng là một kẻ ngốc, anh đưa tay ra thăm dò, dùng lòng bàn tay vân vê.

“Tại sao em phải xấu hổ với ông xã của mình như vậy?”

Anh hơi nhướn mày, những tâm tư trên đũa lúc trước đều biến mất, anh cứ chăm chú nhìn vào cô như thế.

“.....Em không có.” Đôi tay Thiên Chi rời khỏi phần ót của anh, rồi sau đó dùng sức chống lên bờ vai vững chãi của Tống Kỳ Thâm, xoay người muốn chạy trốn.

Tống Kỳ Thâm ôm chặt người cô, “Trốn cái gì, bảo em khen ngợi anh thì em không chịu, nói em xấu hổ em cũng không thừa nhận.”

Cái này có thể gọi là xấu hổ à!

Đó là bởi vì anh quá phô trương.....

Thiên Chi yên lặng nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên lại hỏi một câu như vậy, “Anh thực sự muốn em khen ngợi anh sao?”

“Đương nhiên.” Tống Kỳ Thâm vẫn bày ra một dáng vẻ tựa như một vị thần, giờ tay hướng về phía cô, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve đôi môi cô.

Hơi thở mỏng manh âm áp cùng dụ hoặc từ giọng nói của anh truyền qua những khe hở, giống như nước đang sôi, hơi nước mờ mịt bay lên.

Trong lúc làm động tác này, đôi mắt đào hoa rũ xuống, liếc xéo sang đây, càng lộ ra dáng vẻ nửa đời phong lưu.

Thiên Chi chỉ cảm thấy chỗ nào cũng nóng.

Khi còn bé, Thiên Chi sống rất trầm lặng, không thích nói chuyện, dần dà, mọi người thực sự cho rằng cô thuộc dạng người ít nói.

Kỳ thực lúc học cao trung, các bài văn do Thiên Chi viết ở kỳ thi giữa kỳ diễn ra vào mỗi tháng đều trở thành những bài văn mẫu, sau đó được các giáo viên tranh nhau sao chép lại để cho các bạn học khác đọc tham khảo.

Hiện giờ Tống Kỳ Thâm, còn muốn cô khen ngợi khoa trương anh.

Cô xác định mình có thể viết liền ra được 3000 chữ mà không cần ngừng nghỉ.

Không phải chỉ là thái rắm cầu vòng thôi sao.

Cô vẫn có thể làm được.

Nhưng Thiên Chi suy nghĩ đến việc mọi mặt của anh đều rất hoàn hảo, gần đến thời điểm máu chột, lại gặp khó khăn.

Cô không biết nên khen ngợi anh như thế nào mới tốt, hoặc phải nói là cô nên bắt đầu từ đâu.

Có liên quan đến thực tế, từ phương diện tình thân, cảm giác tình yêu này, Thiên Chi lại thích dựa vào nội tâm của chính mình, không cần dùng bút để miêu tả vẫn có thể cảm nhận được loại việc mang tính chất điển hình đó.

Trong đa số thời gian, cô luôn có thói quen dùng mùi hương để phân biệt mọi người, còn dùng mùi hương khắc ghi những hồi ức tốt đẹp.

Suy nghĩ rất nhiều, không ngừng trăn trở.

Sau đó trong đầu “Đinh ——” một tiếng, cô bỗng nhiên nhớ đến một câu.

Thiên Chi nghiêng người về phía trước, học theo bộ phim Hàn lúc trước mình đã từng xem, chính là cuộc đối thoại của nhân vật nữ chính, sau đó bắt chước y như đúc.

Dáng người của cô gái nhỏ uyển chuyển nhẹ nhàng, trong lúc tiến đến gần, mùi hương hoa sơn chi trên người dần trở nên nồng đậm.

Tổng Kỳ Thâm rất kiên nhẫn chờ đợi, Thiên Chi vẫn còn đang suy tư, nghĩ xem nên sắp xếp lời nói như thế nào mới hợp lý.

Anh sẽ đợi.

Không bao lâu, cô gái chậm rãi lên tiếng ——

“Anh trai là tốt nhất.”

“Anh trai.....Là số một.”

Âm thanh của Thiên Chi rất nhẹ, thoáng mang theo một chút do dự, nhưng tất cả đều bị cái người đang ngồi chờ đợi kia nghe thấy.

Thiên Chi còn dung hợp những lời khen ngợi khoa trương trước đó mà Tổng Kỳ Thâm đã dành cho cô, sau khi tự giác nói xong cô lại ngược mắt lên nhìn anh, kết quả trực tiếp nghênh đón đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Tổng Kỳ Thâm.

Bên trong đó chứa đựng cái bóng nho nhỏ của cô.

Một giây, hai giây.

Tổng Kỳ Thâm không có bất kì động tĩnh hay phản ứng gì.

Ngay trong lúc Thiên Chi muốn nâng tay lên, vồ vào người anh, khuỷu tay của anh hơi dùng sức, xuyên qua chân cô, trực tiếp chặn ngang bả cô lên.

“Đây chính là lời khen ngợi của em đấy à, không đủ thành ý.” Giọng nói trầm thấp nặng nề của người đàn ông nọ truyền đến, dần dần biến mất.

Thiên Chi bị bả đặt trên chân nện, mặc cho chìm nổi phập phồng, không ngừng làm loạn.

Trong lúc đang bị nhào lộn, cuối cùng cô cũng hiểu rõ được cái gì gọi là “Tự mình khen không được phép đổi ý” rồi.

Hiện giờ Tổng Kỳ Thâm đã am hiểu sâu sắc các kỹ thuật làm bánh nhân thịt, còn rất có xu hướng trở thành ác ma, dùng câu tẩu hỏa nhập ma mới có thể hình dung được trạng thái bây giờ của anh.

Cô chỉ dựa theo ý của anh mà khen ngợi hai câu như vậy.

Anh lập tức thể hiện thể lực của bản thân. Phô bày nó ra một phen, dùng việc này chứng minh đến cùng gậy của anh có bao nhiêu tốt đẹp.

Có một vài chú heo con Bội Kỳ không may bị dùng làm đệm lót, cho dù Thiên Chi mang chúng đi giặt cũng không thể nào sẽ giặt sạch được chúng.

Thế nên rất nhiều năm sau đó Thiên Chi nhớ lại cái đêm này, cô chỉ cảm thấy đối với cái con gấu bông trước kia mà mình yêu thích nhất, cô có hơi không đành lòng nhìn thẳng vào nó.

*

Những ngày kế tiếp đều đầu vào đấy.

Thiên Chi cứ đi qua đi lại giữa Kinh Đại và Lâm thị, bận rộn gấp mấy lần.

Trong lúc đi thực tập, Thiên Chi phải nghênh đón kỳ thi cuối kỳ, vượt qua hết tất cả sự vất vả cùng mệt nhọc, cô có một tuần thi vô cùng đen tối.

So với kỳ thi giữa kỳ, tất nhiên kỳ thi cuối kỳ càng khó khăn hơn rất nhiều, yêu cầu càng cao hơn. Ngay cả bài kiểm tra cuối cùng về thuốc thử ở trong phòng thí nghiệm, đoán chừng nó đã chiếm cả một ngày, kiểm tra đánh giá hết sức chi tiết.

Thiên Chi cố gắng chịu đựng mấy ngày, sau khi cuộc kỳ cuối kỳ kết thúc, kỳ thực cô cũng không có mấy ngày nghỉ ngơi. Dù sao nửa kỳ nghỉ đông năm ba của cô, vẫn phải tiếp tục đến Lâm thị thực tập.

Thành tích cuối kỳ rất nhanh đã có, so với kỳ thi giữa kỳ không phân cao thấp, tất nhiên là vô cùng xuất sắc.

Thiên Chi đối với việc này cũng không cảm thấy có cái gì tốt ngoài ý muốn cả, với tư cách là một người cố gắng học tập và là một người nỗ lực ôm chân Phật, cô cảm giác bản thân mình rất có quyền được lên tiếng.

Thành tích như vậy hẳn là đã nằm trong dự liệu mới đúng.

Bỏ việc cuộc thi cuối kỳ qua một bên, chuyện quan trọng bây giờ chính là sắp đến gần đến cuối năm.

Cô đã bận mà Tống Kỳ Thâm còn bận hơn cô, tất nhiên hai người bọn họ chung đụng thì ít xa cách thì nhiều. Thiên Chi bận đến mức không có thời gian quay trở về Nam Uyển, cuối cùng cô cũng được nghênh đón nửa kỳ nghỉ đông của riêng mình.

Ở Nam Uyển nghỉ ngơi và lấy lại sức hai ngày, cô cùng Tống Kỳ Thâm không trì hoãn nữa, trực tiếp xuất phát bay sang Na Uy, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, có thể bọn họ sẽ ở đó đến qua Tết Âm Lịch.

Vốn dĩ hai người muốn ở bên đó tổ chức hôn lễ, nhưng sau khi mẹ Tống nói

rõ kế hoạch của mình, bà ấy phát hiện ra có nhiều chỗ quá mức long trọng, tuy sức khỏe của ông nội Tổng đã dần dần hồi phục, nhưng không thể chịu nổi việc tiêu hao quá nhiều sức lực.

Thiên Chi đang rất chờ mong hôn lễ, nghi thức cũng nên phải có chứ, dù sao cô cũng chưa bao giờ trải qua điều này trước đây.

Nhưng trên thực tế, cảm giác nghi lễ mà cô muốn, nó cũng giống như một cảm giác an tâm vậy, cùng với nghi lễ long trọng mà nói, có thể sẽ có những điểm bất đồng.

Đơn giản một chút, ngược lại không phiền lụy rườm rà, cô cũng thích như thế, vô cùng đơn giản mới là tốt nhất. Lúc trước cô từng lên mạng tìm hiểu, rất nhiều người sau khi hôn lễ kết thúc tựa như bị lột tằm lớp da, cô không muốn như vậy đâu.

Chẳng qua là lúc trước mẹ Tổng cũng chỉ nói như vậy mà thôi, nhưng đến khi triển khai cụ thể, cho dù muốn làm long trọng cũng không thể làm long trọng được.

Lần này đến đây thăm ông nội Tổng, chỉ có rải rác mấy người, ba mẹ Tổng và vợ chồng nhà họ Thiên, hơn nữa còn có một đôi vợ chồng mới cưới, ngoài ra không có người nào nữa, vì vậy đối với việc bày bàn tiệc, còn không đủ đến ba bàn.

Thêm vào đó Na Uy là một quốc đảo nằm ở Bắc Âu, hôn lễ tổ chức trên đảo đều được diễn ra bên trong giáo đường, trước sau như một ngăn gọn rõ ràng.

Do đó tiếng gõ cuối cùng trên cánh cửa, chính là tổ chức hôn lễ theo phong cách Châu Âu.

Khi Thiên Chi nhận được tin tức xác định này, cô và Tổng Kỳ Thâm vừa xuống máy bay, hai người bước xuống từ xe chuyên chở, đã đón lấy một trận gió lạnh thổi vào mặt.

Thực ra thời tiết ở Na Uy thuộc dạng ôn hoà, phụ thuộc vào khí hậu ôn đới đại dương, trong suốt một năm không quá lạnh, nhiệt độ khá thích hợp.

Chỗ bọn họ đặt chân đến là thủ đô Oslo, đây là thành phố có mùa đông ấm áp nhất ở Na Uy, ông nội Tống ở nơi đây tiến hành thực vật an dưỡng, hiệu quả cũng coi như không quá tệ.

Mẹ Tống và ba Tống không đi cùng bọn họ, chẳng qua là bọn họ đã hẹn thời gian cụ thể để tụ họp.

“Đợi khi nào trở về trường học em không còn bận rộn nữa, hoặc là chờ đến lúc em tốt nghiệp, chúng ta lại tổ chức thêm một bữa tiệc rượu nữa ở trong nước nhé.” Tống Kỳ Thâm nắm đôi tay lạnh lạnh của Thiên Chi, chậm rãi nói.

Anh biết Thiên Chi sợ phiền toái, cũng biết cô yêu nhất là nằm ăn vạ.

Làm theo ý của cô là một chuyện, nhưng công khai ở trong nước, lại là một chuyện khác.

Đây là việc rất cần thiết, nhất định phải làm.

Chẳng qua là hiện giờ cô còn bận rộn với việc học, cho nên Tống Kỳ Thâm mới có điểm băn khoăn, anh không muốn cô bị làm phiền.

“Vâng ạ, mọi việc đều nghe theo anh.” Thiên Chi mở nhóm chat của phòng ký túc xá lên, bên trong vẫn còn đang trò chuyện.

Nhắc đến phòng ký túc xá.....

Thiên Chi lập tức nghĩ đến đám bạn cùng phòng của mình.

Cô bị Tống Kỳ Thâm dắt ra ngoài sảnh sân bay để đợi chiếc xe chuyên đưa đón hai người, cô cứ nhắm mắt theo đuôi mà chạy theo sát người đàn ông cao ráo ở trước mặt, sau khi nhìn thấy bóng lưng của Tống Kỳ Thâm đang đi ở phía trước, Thiên Chi đẩy nhanh tốc độ, đi đến bên cạnh anh, sóng vai

cùng anh.

Cô lên tiếng đề nghị, “Thực ra cũng không cần phải chờ đến khi tốt nghiệp đâu, lần này sau khi trở về nước, em dẫn anh và đám bạn cùng phòng của em đi ăn một bữa cơm nhé.”

Dứt lời, hai người đã dừng bước bên ngoài sảnh sân bay.

Lúc trước Tống Kỳ Thâm không bao giờ hỏi về mối quan hệ bạn bè và chuyện liên quan đến đám bạn cùng phòng của cô, anh chỉ cho rằng cô gái nhỏ da mặt rất mỏng, nếu cô đã không muốn đề cập đến, thì anh cũng sẽ không hỏi đến.

Tóm lại cuối cùng bọn họ cũng bắt buộc phải công khai thôi, cho nên anh không vội.

Nhưng trước mắt cô đã nói như vậy, ở một mức độ nào đó mà nói, xem như cũng có tiến triển đáng kể.

“Nghĩ như thế nào mà lại muốn như vậy?” Tống Kỳ Thâm cười khế, cúi đầu cắn nhẹ lên chóp mũi cô.

Thiên Chi sợ nhột, vội vàng lùi về sau hai bước.

Nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy không cam lòng, cô nắm lấy cánh tay anh lên thuận thế cắn vào đó.

“Không phải bây giờ mới nghĩ đến, lúc trước em đã sớm có dự định này.” Thiên Chi không hề nghĩ ngợi, nói chuyện vô cùng bình tĩnh, bởi vì trước kia cô thực sự đã từng nghĩ như vậy.

Tống Kỳ Thâm hơi sững sờ, nhưng rất nhanh anh đã nắm giữ lại quyền chủ động, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc dài mềm mại của cô, xem từng sợi tóc không ngừng từ ngón tay giữa rơi xuống, rõ ràng âm thanh còn mang theo sự sung sướng, “Nói như vậy, là anh trai đã trách oan cho em à?”

Thiên Chi im lặng một lúc, rồi sau đó cô lặng lẽ nghiêng đầu về phía trước, chôn chặt vào trong lồng ngực anh.

Như vậy còn chưa đủ, cô hít sâu mùi hương trên người anh.

Giờ này phút này.

Vô thanh thắng hữu thanh*.

(*Vô thanh thắng hữu thanh: Im lặng không tiếng động so với có tiếng động càng cảm động hơn. Có đôi khi không nói lời nào so với nói càng nhiều càng tốt hơn. Nguồn Baidu.)

Cô chỉ vùi đầu vào đó, ngoài ra không có hành động gì nữa.

Trông Thiên Chi như vậy, thoạt nhìn giống như chú chim cú nhỏ đang xấu hổ.

Chiếc xe chuyên dụng chạy đến rất nhanh, Thiên Chi bị Tống Kỳ Thâm lôi kéo nhét vào trong xe, về phần hành lý của hai người sẽ có người đưa đến, hiện giờ bọn họ chỉ cần ngồi phịch xuống ghế sau cùng nhau là được rồi.

Ngày hôm nay Thiên Diêm và Lục Uyển Đình cũng sẽ bay đến đây, bọn họ đã sớm báo thời gian cụ thể cho hai người biết.

Sau khi Thiên Chi báo bình an xong, phát hiện bên trong nhóm chat Đường Thu Thu vừa chia sẻ một đường link của trường học, còn đặc biệt tag Thiên Chi vào, bảo cô nhất định phải xem nó.

Thiên Chi ấn mở, là link liên kết của các trường đại học chuyên nghiệp bên Pháp, có liên quan đến chương trình trao đổi sinh viên.

Ở đại học Kinh Đại, chuyên ngành điều chế và thiết kế nước hoa có số lượng trường liên thông được phê duyệt rất nhiều.

Thiên Chi cúi đầu nhìn xuống các tên trường đại học, chột ngẩn người.

ISIPCA là trường đại học quốc tế chuyên về điều chế nước hoa.

(* Trường ISIPCA có thể nói là trường đào tạo nhiều người làm việc trong ngành nước hoa nhất cho đến hiện nay.)

Lúc trước cô đã từng nghe nói qua hạng mục hợp tác này ở trong trường, chẳng qua là không ngờ đến, trường học được trao đổi năm nay, lại là một trường tiếng tăm lừng lẫy ở trong giới với những nhân tài kiệt xuất, còn là một trường đại học nước hoa nổi tiếng nhất thế giới.

ISIPCA là nơi đào tạo và nuôi dưỡng ra rất nhiều nhà điều chế nước hoa nổi tiếng trên thế giới hiện nay, hơn nữa các giám đốc bộ phận nước hoa của nhiều thương hiệu cao cấp quốc tế đều xuất thân từ trường học này.

Nơi này hoàn toàn xứng với danh hiệu cái nôi rèn luyện ra các nhân tài nước hoa, cũng có cả học viện nước hoa cao cấp quốc tế được thành lập bởi Guerlain ở Pháp.

(* Guerlain: Được biết đến là hãng sản xuất nước hoa lâu đời nhất trên thế giới. “Triều đại” Guerlain do Pierre-François Pascal Guerlain, người ra đời tại Abbeville, một vùng quê của nước Pháp, thành lập. Pierre-François là một cậu bé bất hạnh, cha cậu là một thợ thủ công nghèo khó nhưng cũng là một kẻ bạo ngược. Nguồn GG.)

Thiên Chi đang nhập tâm, suy nghĩ chột bị Tống Kỳ Thâm kéo về ——

“Xem cái gì mà phải để mắt sát như vậy? Thị lực yếu à?”

“Chỉ.....Chỉ là một số thông báo của trường học thôi....” Thiên Chi nói xong lại từ màn hình ngẩng đầu lên.

Theo sau, cô dường như nghĩ đến điều gì đó, “À đúng rồi, vừa nãy quên nói với anh, ba mẹ em hôm nay cũng đến.”

“Anh đã biết từ sớm.” Tống Kỳ Thâm nâng mí mắt lên một nửa, rồi dựa lưng vào đệm ngồi, nhưng tay vẫn ôm lấy eo cô, mặc cho cô né tránh như thế nào cũng không chịu buông.

“Anh đã biết từ sớm hả?” Hành trình của Lục Uyển Đình, có lẽ chỉ nên nói với một mình cô mới đúng chứ.

Nhưng Thiên Chi suy đi nghĩ lại, anh không biết mới là chuyện không đúng đó, tiếp đến không đợi Tống Kỳ Thâm trả lời, cô trực tiếp chuyển đề tài.

“Vậy buổi tối chúng ta đến thăm ông nội à?”

“Ừ.” Vừa dứt lời, Tống Kỳ Thâm khép mắt lại rồi lại mở mắt lên, bổ sung thêm một câu, “Đợi thăm ông nội xong, anh trai sẽ dẫn em đi trượt tuyết và ngắm cực quang nhé, chịu không?”

Thiên Chi nghe vậy, những ý nghĩ lúc trước xuất hiện ở trong đầu, còn có cả những việc phát sinh vừa rồi, hay những cái ý định kia, giờ phút này đều tan thành mây khói.

Đôi mắt cô bỗng trở nên sáng ngời, giống như một hồ nước trong vắt xanh biếc, cũng tựa như bầu trời đêm với đầy những vì sao sáng chói, cực kì linh động.

Nhìn Thiên Chi cao hứng như thế, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tống Kỳ Thâm cũng nhiễm một chút vui vẻ, “Nhưng trước khi đến đó, anh sẽ nói cho em biết một chuyện.”

“Chuyện gì vậy ạ?” Thiên Chi không khỏi cảm thấy tò mò.

“Chúng ta cần phải chọn một thời gian để đi đến bờ biển.”

Tống Kỳ Thâm nói xong bàn tay đang ôm lấy eo cô buông lỏng, không hiểu vì sao anh lại kiêu ngạo ngồi thẳng người lên, ngồi yên tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, âm điệu treo trong lời nói, “Thực ra cũng không có gì, chính là anh vừa mua cho em một cái ngư trường.”

(*Ngư trường: là vùng biển có nguồn lợi thủy sản tập trung được xác định để tàu cá đến khai thác.)

?

Thiên Chi: .....

————//—//————

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu trục: Kỹ thuật làm bánh nướng áp chảo nhà ai giỏi nhất, chính là Vua Khổng Tước Tổng thị của thành phố Ngân.

Bạn nhỏ nhà người ta thì nhận được vòng cổ kim cương và bản tình ca, còn bạn nhỏ nhà họ Tổng thì lại nhận được chính là.....Ngư trường.

*Editor: Mình thấy có rất nhiều bạn nghĩ tình cảm Thiên Chi dành cho Tổng Kỳ Thâm quá nhạt, thực ra không phải là nhạt mà do cô bé từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu đương, lúc nào cũng sống một mình đã làm cho Chi Chi quen với cuộc sống cô đơn rồi. Cũng không thể trách Chi Chi sao lại như thế, những chương sau các bạn sẽ hiểu lý do tại sao Chi Chi lại trầm lặng, ít nói như vậy, Chi Chi là một cô bé khá đáng thương, câu chuyện này chủ yếu muốn nói đến việc một người chưa biết tình yêu là gì và một người không biết bản thân mình đã yêu đối phương từ bao giờ. Nói chung, về sau các bạn sẽ hiểu rõ tình cảm của hai người dành cho nhau sâu đậm như thế nào thôi.

Chương 62: Lâu ngày sinh tình

Edit: Tiểu Màn Thâu

Nhìn anh như thế này, Thiên Chi chỉ cảm thấy hơi thở giống như con Khổng Tước xòe đuôi lúc trước của Tống Kỳ Thâm lại một lần nữa ập đến.

Cô cũng tiến đến gần, tỏ ra rất kinh ngạc, “Là ngư trường ở Na Uy sao?”

Tống Kỳ Thâm gật đầu, năm nay thân thể của ông nội Tống hoàn toàn đã sụp đổ, mấy năm trước khi ông nội vẫn còn nghỉ ngơi an dưỡng, tinh thần xem như không tồi, còn ở nơi này đầu tư ngư trường cùng mảng lớn mục nguyên.

(*Mục nguyên: nơi này xung quanh cây cỏ um tùm, có một khoảng lớn đồng cỏ thiên nhiên.)

Trong cuộc đấu thầu lần trước ở công ty, đương nhiên bộ phận ở nước ngoài đã liệt kê ngành này ra.

Tống Kỳ Thâm bảo trợ lý Hạ đi sang đây tìm hiểu một chút về tình hình cụ thể và phải thật tỉ mỉ.

Cái ngư trường mà anh mua, nằm ở một hải phận khác với vị trí của ông nội Tống.

Nơi Tống Kỳ Thâm nhìn trúng chính là ngư trường Bắc Hải nằm gần vịnh hẹp của Na Uy, nằm trong một khu vực rộng lớn, còn có thể lái du thuyền lướt sóng.

Một phần lợi nhuận hàng năm của ngư trường, anh dự định sẽ dùng tên

tiếng Anh của Thiên Chi để quyên góp cho hội Chữ Thập Đỏ thế giới.

“Vậy ý của anh là, chúng ta có thể đi đến bờ biển câu cá à?” Thiên Chi nhìn thấy anh vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, cô đứng đưa cánh tay của anh.

Không biết vì sao Tống Kỳ Thâm vẫn cứ mang một bộ dạng thờ ơ như vậy, cũng không chịu nhúc nhích.

Lòng hiếu kỳ của cô lại dâng lên, “Nhưng chúng ta chỉ đến Na Uy một lần này mà thôi, về sau anh dự định sử dụng nó như thế nào?”

Lúc này Tống Kỳ Thâm dường như mới phát hiện ra điều gì đó, chậm rãi mở mắt lên, giọng điệu rất tùy ý, giống như đang bàn luận thời tiết hôm nay thế nào, “Sử dụng vào việc dưỡng lão.”

Thiên Chi: “.....”

Cô cố gắng nhin cười, “Từ khi nào mà anh lại nghĩ sâu xa như vậy?”

“Ừ, ông nội Tống đã sử dụng danh nghĩa của Tống thị mua một cái đảo ở bên này, về già chúng ta có thể đến đó sống.”

Tống Kỳ Thâm nói xong đôi mắt thăm dò nhìn về phía cửa sổ xe, tầm mắt hạ xuống chuẩn xác lướt qua các ngôi nhà nhỏ.

“Lần này chúng ta có thể ngồi du thuyền đi ra biển câu cá rồi.” Anh tiếp tục nói.

Không biết nghĩ đến điều gì, Tống Kỳ Thâm lại thu hồi tầm mắt, con người đen nhánh gắt gao khoá trụ cô, “Khi còn bé em từng nói muốn có một vùng biển rộng lớn, em còn nhớ không?”

Cô nói cái này khi nào nhỉ? Có lẽ ký ức quá xa xưa, cô đã quên mất rồi.

Nhưng hiện giờ ánh mắt của Tống Kỳ Thâm, mang theo một chút nóng bỏng.

Thiên Chi ma xui quỷ khiến thế nào, lại gật đầu, “Nhớ.....”

“Việc này có được xem như là thực hiện tâm nguyện nhiều năm qua của em không?” Tống Kỳ Thâm nghe thấy điều đó, âm cuối còn hơi nâng lên, nhượng một bên chân mày, dáng vẻ vô cùng vui sướng.

Thiên Chi nhìn thấy anh như vậy, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy dễ chịu và thật ấm áp.

Còn có ai khác vào đây sẽ ghi nhớ những lời nói khi còn bé của cô ở trong lòng, thậm chí chính bản thân cô cũng đã sớm quên đi mất rồi.

Nghĩ về việc này, Thiên Chi nắm lấy một bàn tay của anh lên, lại nâng bàn tay nhỏ bé của mình lên dán sát vào, rồi sau đó nắm đầu ngón tay đan vào nhau, nắm chặt lấy tay anh.

Các đốt ngón tay rõ ràng của Tống Kỳ Thâm, còn có chút lạnh lẽo, xương bàn tay thon dài như ngọc, cho dù bị cộm, Thiên Chi cũng cảm thấy không mấy khó chịu.

Cô gái nhỏ giơ bàn tay đan chặt vào nhau của hai người lên, tiến gần về phía mình, rồi dùng sức vuốt ve, “Vậy anh còn có nguyện vọng gì không, nếu anh muốn, em cũng có thể làm cho anh.”

Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt rút tay về, “Nguyện vọng đã sớm biến mất.”

“Dạ?”

“Không phải em đã tiêu hết số tiền thưởng rồi à?” Tống Kỳ Thâm nói xong lại mím môi, thể hiện một bộ dạng như đang muốn nhắm đôi mắt lại.

Thiên Chi buông tay anh ra, dùng sức đưa tay nâng mí mắt anh lên, “——
Này, anh đừng có ngủ mà!”

Tống Kỳ Thâm kéo cô vào lòng, hơi nghiêng đầu, quay mặt đi hướng khác,

né tránh đôi tay đang làm loạn của cô, thấp giọng nói, “Bây giờ to gan quá ta? Khi đến phiên em, cứ lẽ thẳng khí hùng* như vậy à?”

(*Lý trực khí tràng: lẽ thẳng khí hùng, hoặc cây ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa. Nguồn GG.)

“Lẽ thẳng khí hùng là anh mới đúng.” Thiên Chi bị anh ôm lấy, thuận thế dựa vào vai anh, “Tiền thưởng lần này đã xài hết, nhưng về sau em vẫn có thể tiếp tục chiến thắng giành thật nhiều tiền thưởng hơn.”

Tiếp theo, cô giống như là đang ước hẹn điều gì đó.

“Số tiền thưởng đó của em, tất cả đều cho anh hết.” Thiên Chi nói xong, lại lén gãi gãi lòng bàn tay của anh.

“Bây giờ mới có chút ngoan ngoãn nè.”

Tổng Kỳ Thâm khen ngợi bằng cách vỗ nhẹ đầu cô gái nhỏ, những sự lạnh lùng trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Trong lúc hoảng hốt, Thiên Chi còn cho rằng ký ức lúc trước của mình đã bị rối loạn.

Vì sao cái con người này có thể giống như đang diễn kịch kịch* thế, còn trở mặt nhanh như vậy.

(*Kịch kịch hay được gọi là kịch hí, là một thể loại ca kịch của Trung Quốc.)

*

Nơi ông nội Tổng tịnh dưỡng là một căn biệt thự nhỏ nằm gần hồ núi, ngày thường tiến hành an dưỡng, đều sẽ có bác sĩ riêng của gia đình đến đây.

Đó là một đội ngũ chuyên nghiệp, đã nhiều năm trôi qua, bọn họ luôn dốc hết tất cả tài nguyên mình có, chỉ để chăm sóc cho một mình ông nội Tổng.

Thực ra bệnh tình của ông nội Tổng luôn được kiểm soát và khống chế khá tốt, mãi đến năm nay bệnh mới tái phát lại, ở trong tình huống đang làm các phương pháp an dưỡng khác nhau, bệnh tình này cứ giống như một vòi rồng bất thành linh xuất hiện.

Ông vẫn cố gắng duy trì thân thể, chiến đấu hết mình khi còn trẻ và luôn cúc cung tận tụy ở tuổi trung niên, chờ đến lúc chính thức về già, ông cũng không chịu nghỉ ngơi. Xem ra cả đời này của ông nội, quả thực mệt nhọc quá nhiều, phòng tuyến cơ thể tan tác, bên trong cũng đã sớm mục nát.

Bà nội Tổng đã lìa trần được vài năm, ông nội Tổng cũng không tái hôn. Lúc trước bên cạnh còn có người bầu bạn, nhưng đến bây giờ, lại phải cô đơn một mình.

Ông nội Tổng thuộc dạng người nói một không nói hai, tính tình lôi lệ phong hành*, không muốn để con cái cùng cháu chắt đến đây bồi mình, chỉ muốn sống một mình.

(*Lôi lệ phong hành: Sấm vang gió cuộn, tác phong nhanh nhẹn mạnh mẽ. Nguồn GG.)

Trước khi Tổng Kỳ Thâm tiếp quản toàn bộ Tổng thị từ tay của các chú bác nhà họ Tổng, anh đã giải quyết xong vấn đề hôn nhân đại sự, lúc này gánh nặng trong lòng ông nội Tổng mới được hạ xuống.

Theo quan sát mới nhất của bác sĩ, sức khỏe của ông nội đang có xu hướng chuyển biến tốt hơn.

Ít nhất, tinh thần so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều.

Thời điểm Thiên Chi đi cùng Tổng Kỳ Thâm bước vào căn biệt thự nhỏ, ba Tổng mẹ Tổng đã sớm có mặt ở đây, nhìn thấy hai người tiến vào, khinh hanh tế ngữ*, âm điệu cũng chậm lại.

(*Khinh hanh tế ngữ: trong lúc nói chuyện âm thanh rất rất nhỏ, giống như dùng khẩu hình miệng để nói chuyện. Nguồn Baidu.)

“Chi Chi, hiện giờ ba mẹ con vẫn còn chưa đến, con và anh Kỳ Thâm hãy lên lầu trước đi.” Cố Oản Oản kéo hai người qua một bên, tiếp tục nói, “Ông nội mới vừa định đi ngủ, nhưng khi nghe nói bọn con đến nơi rồi, làm thế nào ông cũng không chịu nằm xuống nữa.”

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm đang đi ở phía trước, sau khi bị mẹ Tống kéo, anh nghiêng người vươn một cánh tay về phía bà.

“Vâng ạ, bây giờ chúng con sẽ lên đó.” Thiên Chi trả lời, vội vàng bước về phía trước vài bước, cô rất tự nhiên mà nắm lấy cánh tay của Tống Kỳ Thâm.

“Vừa rồi mẹ và ba con đã lên đó, hiện giờ ba mẹ sẽ giao cho các con vậy.” Mẹ Tống nhìn hai người bọn họ bước lên lầu, tiện thể còn nhắc nhở bọn họ một chút.

Thiên Chi nhớ đến lời mẹ Tống nói, cô quay đầu thấp giọng hỏi Tống Kỳ Thâm đang đi bên cạnh, “Hiện giờ sức khỏe của ông nội có ổn không?”

“Đã ổn hơn so với lúc đầu năm.” Tống Kỳ Thâm vừa nói vừa mở cửa, đẩy Thiên Chi vào trong phòng.

Bên trong căn phòng bệnh tràn ngập vị đắng, xung quanh mái hiên được phủ đầy dây leo, những cây xanh và các loại cây mọng nước trải dài ở chỗ ban công bên ngoài, cao thấp xen kẽ.

Từ ban công trông về nơi xa xa, có thể nhìn thấy khu rừng lá kim và hồ nước xanh nhạt ở phía đó.

Trên chiếc giường gỗ nâu cổ điển, ông nội Tống tựa lưng vào đầu giường, nhìn hai người mỉm cười.

Thiên Chi chủ động tiến lên phía trước, gọi một tiếng, “Ông nội.”

“Ấy chà....Ấy chà.....Chi Chi à.....” Dáng người ông nội Tống không còn

cứng cõi nữa, sự uy nghiêm dần biến mất, chỉ còn lại sự hoà ái.

Ông gọi rất nhiều lần, giọng điệu vui sướng kéo dài.

Dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, lại còn bị bệnh tật quẩn thân, tuy gần đây sức khoẻ của ông đã tốt hơn một chút, nhưng khí sắc vẫn lộ rõ sự già yếu.

Giọng nói của ông nội Tổng, cũng không còn trong trẻo nữa.

Người đàn ông có thân hình cao lớn trước kia ở trong đại viện, là một người nói cười rất cởi mở, cuối cùng ông cũng không thể chống lại thời gian, sinh mệnh hoàn toàn bị bào mòn bởi nó.

Thiên Chi chẳng hiểu tại sao, chỉ cảm thấy giọng nói như bị tắc nghẽn, cô cố gắng ổn định lại, “Vâng, ông ơi, cháu đây ạ.”

“Càng trưởng thành càng trở nên xinh đẹp nha.” Ông nội Tổng nắm lấy tay cô, làm sao cũng không chịu buông tay, cẩn thận mà quan sát.

Rồi sau đó, ông nội Tổng ngược mắt nhìn Tống Kỳ Thâm đang đứng ở phía sau, ánh mắt đưa qua đưa lại, ông hỏi, “Nó đối với cháu có tốt không?”

Thiên Chi không một chút do dự, nhẹ gật đầu.

Ông nội Tổng thở dài một hơi, “Lúc đi đến đây cháu có mệt lắm không, nghe thấy âm thanh khi ngồi trên máy bay, có làm cho cháu sợ hãi không?”

Thiên Chi biết rõ ý của ông nội, “Lớn rồi, không sợ nữa.”

Khi còn bé sống trong đại viện, mỗi lần trên bầu trời có máy bay lướt qua luôn phát ra tạp âm rất lớn, vừa sắc nhọn lại vừa chói tai.

Khi ấy nếu Thiên Chi nghe thấy âm thanh đó, nhất định cô sẽ đi tìm nơi để trốn, sau đó che hai lỗ tai của mình lại.

“Vậy là tốt rồi, cháu đến ngồi bên cạnh ông này, nghe ông và anh Kỳ Thâm

trò chuyện.”

Ông nội Tống ho một tiếng, theo sau kéo Thiên Chi qua đó, nhìn về Tống Kỳ Thâm vậy vậy tay.

Hai người nói chuyện đều là một số chủ đề thừa thớt phổ biến, nhưng theo quán tính, cuối cùng ông nội Tống vẫn nhiều chuyện hỏi Tống Kỳ Thâm những câu hỏi liên quan đến Tống thị.

Tất nhiên sau đó, bộ dạng của ông nội Tống cực kì mệt mỏi, có chút chống đỡ không nổi nữa, trông có vẻ đã buồn ngủ.

Tống Kỳ Thâm gọi bác sĩ gia đình đến, không muốn quấy rầy thêm, sau khi thu xếp ổn thoả cho ông nội Tống xong, lúc này anh mới dẫn Thiên Chi rời khỏi phòng.

Trong lòng của hai người đều muôn vàn rối loạn, mà Thiên Chi ngay tại chỗ này, trong lòng ngực bỗng dâng lên một chút khó chịu.

Nó sâu lắng nhẹ nhàng tích tụ vào.

Cô cảm thấy chóp mũi cay cay, tâm tình không có chỗ nào để ẩn nấp.

Trước khi đến đây, Thiên Chi đã từng nghe mẹ Tống và Tống Kỳ Thâm nói qua, thân thể của ông nội Tống có chiều hướng tốt lên, tâm lý ổn định hơn so với trước kia.

Cô thở phào nhẹ nhõm, còn ôm ý nghĩ nhất định ông nội sẽ càng ngày càng ổn định hơn mà đến đây thăm ông.

Nhưng nhiều năm không gặp, ông nội Tống so với trong tưởng tượng của cô đã suy yếu hơn một chút. Đầu tóc bạc trắng, không còn thần thái toả sáng, nếp nhăn phủ đầy trên khuôn mặt.

Việc này tuy được xem là có chuyển biến tốt hơn, chỉ là thân thể lúc trước, thực sự đã bị suy sụp.

“Em cảm thấy tình trạng của ông nội so với lời mọi người nói trước đó nghiêm trọng hơn rất nhiều.” Thiên Chi khịt mũi, quay đầu nhìn Tống Kỳ Thâm đang đi bên cạnh.

Anh nhìn cô, thật lâu sau mới chậm rãi nói, “Bảo Bối ngọc, em phải biết rằng ông nội đã sớm không còn trẻ tuổi nữa.”

“Đạo lý này em cũng hiểu.....” Thiên Chi nhỏ giọng nói.

Đúng vậy, đạo lý này thực sự cô cũng hiểu.

Nhưng tình cảm không có cách nào kiềm chế được.

“Anh hiểu suy nghĩ của em.” Thần sắc của Tống Kỳ Thâm rất chân thành, anh giơ tay vén lọn tóc mai của cô ra sau vành tai, “Không cần phải quá buồn rầu, hiện giờ chúng ta sẽ ở đây bầu bạn với ông nội nhé.”

*

Trời càng lúc càng tối, Thiên Diêm và Lục Uyển Đình khoan thai đến muộn.

Thời điểm hai người bọn họ đẩy cửa bước vào, Thiên Chi đã dùng xong cơm tối, đang cùng Tống Kỳ Thâm, ba Tống và mẹ Tống ngồi cùng nhau ở phòng khách lầu một.

Thiên Chi là người đầu tiên nghe thấy động tĩnh, rồi sau đó vội đứng lên, nhìn chăm chăm hai người bọn họ, gọi ba mẹ.

Thiên Diêm mang một thân khí lạnh, làm nổi bật lên khuôn mặt trắng như tuyết của ông, mặt lạnh như tiền, cả người lộ ra chút lưu loát của một thanh kiếm sắc bén khi rút khỏi vỏ.

Mái tóc dài màu bạc ngang vai của ông được buộc thành một chùm, xương trán cao, cả người tản ra hơi thở người sống chớ đến gần.

Người đàn ông này thoát nhìn, giống như một thanh niên hư hỏng trẻ tuổi.

Nhưng Lục Uyển Đình đi bên cạnh lại nhìn có vẻ hơi tiêu tụy, dáng người là lướt hấp dẫn được bao trong cái áo khoác da, dịu dàng lại quyến rũ.

Nghe thấy giọng nói của Thiên Chi, lúc này ánh mắt Thiên Diêm mới quét sang đó, khẽ lên tiếng, “Ừ.”

Lục Uyển Đình thì ngược lại, bà tiến đến ôm lấy Thiên Chi, hỏi cô có lạnh hay không, Thiên Chi đã rất lâu rồi không gặp mẹ của mình, tất nhiên khi được ở cùng một chỗ với nhau, hai mẹ con thấp giọng hỏi han ân cần.

Bởi vì sắc trời đã chuyển tối, ông nội đã ngủ mất rồi, nếu ba Thiên mẹ Thiên muốn thăm hỏi thì chỉ có thể đợi đến ngày mai mà thôi.

Thiên Diêm đối với lời chào hỏi của ba Tổng và mẹ Tổng chỉ khẽ gật đầu, rồi sau đó đặt ánh mắt lên trên người Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm lão luyện đứng ở đó, không có bất kì phản ứng gì, vẻ mặt bình thường, tùy ý để Thiên Diêm đánh giá mình.

Nhưng đánh giá chỉ trong một cái chớp mắt, Thiên Diêm lập tức thu hồi ánh mắt.

Tống Thanh Đình thích du lịch bốn phương, còn Thiên Diêm lại là một người điên cuồng với công việc chỉ muốn mở rộng đế chế thương nghiệp của mình, thực sự bọn họ đã có một khoảng thời gian dài không gặp mặt nhau.

Ba Tống lập tức tiến lên phía trước, trò chuyện cùng Thiên Diêm.

Từ trước đến nay Thiên Diêm luôn là một người ít nói, sau khi trả lời vài câu ông dứt khoát ngậm miệng lại không nói chuyện nữa, Tống Thanh Đình mỉm cười ôn hòa, ngược lại cũng không nói gì cả.

“Uyển Đình à, hai người đến muộn như vậy, đã dùng bữa chưa? Có cần tôi chuẩn bị chút thức ăn cho hai người không?”

Cố Oản Oản vẫn giống như trước đây, khi trông thấy Thiên Diêm không hiểu vì sao lại cảm thấy sợ hãi, không có việc gì cần thiết, bà ấy sẽ không tự tiện chạy đăm đàu vào tường đâu, cho nên bà ấy dứt khoát trực tiếp hỏi Lục Uyển Đình.

Lục Uyển Đình nhìn đến hai cái gò má phúng phính được nuôi dưỡng đến trơn bóng của Thiên Chi, bà vốn đang cảm khái, nghe thấy Cố Oản Oản hỏi như vậy, quay đầu lại cười nói, “Trên đường đi đến đây bọn tôi dùng bữa rồi, không cần phải phiền phức như vậy, cũng không cần chuẩn bị gì cho bọn tôi đâu.”

“Được, vậy đi, hôm nay đã không còn sớm nữa, có chuyện gì muốn nói hãy để ngày mai nói tiếp nhé, bây giờ đi nghỉ ngơi trước được không?”

Trước đó ba Tổng mẹ Tổng ngồi ở phòng khách, thực sự là vì đợi Thiên Diêm và Lục Uyển Đình đến, hiện giờ người cũng đã đến, nên đi nghỉ ngơi thôi.

Một đường ngồi máy bay mệt nhọc, ai cũng không thoải mái, mỗi người đều kiệt sức cả rồi.

Vì vậy những lời mẹ Tổng vừa thốt ra, không có người nào phản đối hết.

Mặc dù căn biệt thự nhỏ này có hai tầng, ban đầu nó được sử dụng với mục đích để ông nội Tổng dưỡng bệnh, cho nên không có nhiều phòng có giường được thu dọn sẵn.

Đôi vợ chồng mới cưới, còn có ba Tổng mẹ Tổng đều ngủ ở tầng hai, Thiên Diêm và Lục Uyển Đình đến trễ, sẽ ở tầng một.

“Trước tiên Chi Chi và Kỳ Thâm lên lầu vệ sinh cá nhân đi, các con hãy ngủ sớm một chút.”

Cố Oản Oản thúc giục đôi vợ chồng trẻ, sau đó quay đầu nhìn về phía Lục Uyển Đình, dò hỏi, “Còn hai ông bà ngủ ở căn phòng gần cầu thang tầng

một nha, có vấn đề gì không? Hiện giờ chỉ có tầng có hai căn phòng đó vừa được thu dọn xong mà thôi.”

“Không có vấn đề gì, hai căn phòng, vừa khéo tôi và Thiên Diêm mỗi người ở một phòng.” Lục Uyển Đình khẽ nâng đôi mắt lên, khoé môi hơi cong.

Lời nói này vừa thốt ra, lập tức thu hút ánh mắt dò xét của Thiên Chi và Cố Oản Oản cùng bắn về phía đó.

Người thứ nhất thì mím môi, người thứ hai thì kinh ngạc.

Ngược lại Thiên Diêm, đôi mắt trong veo không một gợn sóng, đối với việc này không hề phản bác.

Cái ý tứ ấy chính là ngầm đồng ý.

Sửng sốt trôi qua trong một cái chớp mắt, Cố Oản Oản là người đầu tiên phá vỡ cục diện bế tắc này, “Ừ, vậy tốt rồi, quyết định như thế đi.”

*

Thiên Chi đi theo Tống Kỳ Thâm lên tầng hai, trong lúc bước vào phòng, cô vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Đợi sau khi Tống Kỳ Thâm vệ sinh cá nhân xong đến thúc giục cô, cô gái nhỏ chỉ vùi đầu trong chăn nệm, không hề nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh tiến đến gần, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô ra, xem có điểm gì bất thường hay không, sau khi xác nhận cô không có khóc nhè, Tống Kỳ Thâm lập tức nằm xuống ngay bên cạnh cô, chậm rãi lên tiếng, “Vẫn còn đang suy nghĩ đến chuyện ba mẹ của em à?”

Trải qua rất lâu, Thiên Chi mới nhẹ gật đầu.

Trong lúc vận mệnh chú định, thực ra cô vẫn luôn có một cảm giác, nhưng

loại cảm giác này không phải là báo hiệu cho một chuyện tốt đẹp gì, bởi vì nó luôn bị chính bản thân cô cố gắng bỏ qua.

Giữa cha mẹ và con cái luôn có một sợi dây vô hình, dẫn dắt lẫn nhau, Thiên Chi cảm thấy mình và ba mẹ tâm linh tương thông.

Chẳng qua là cô đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian bọn họ bận rộn với công việc không có ai chăm sóc cô, Lục Uyển Đình có hơi do dự, còn Thiên Diêm mắt cũng không buồn nâng lên, chỉ nói một câu, “Em muốn đi theo anh ra nước ngoài, hay là muốn ở lại đây.”

“Em cũng muốn mang Chi Chi đến đó, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Hoặc là em đi một mình đến đó, hoặc là em ở lại đây.”

“Nhưng để một mình Chi Chi ở lại đây, em không tài nào yên tâm được, nó cũng là con gái của anh kia mà.”

“Tất nhiên nó chỉ có thể là con gái của anh.” Giọng nói của Thiên Diêm không mang theo bất kì độ ấm nào, “Về phía đại viện bên này anh đã sắp xếp ổn thoả rồi.”

Lục Uyển Đình bắt lỵc và hèn mọn, nhìn người đàn ông mà mình yêu đến mức khắc vào xương tủy, bà nhỏ giọng khóc nức nở, “Anh nhất định phải dồn ép em như vậy sao Thiên Diêm.”

“Chẳng qua là cho em sự lựa chọn mà thôi.”

Một bên mặt lãnh khốc của Thiên Diêm vẫn luôn khắc sâu trong đầu Thiên Chi, khi ấy cô chầm chậm đi ra ngoài, nắm chặt tay áo của Thiên Diêm, nhẹ nhàng lắc, “Ba ơi, ba đừng cãi nhau với mẹ nữa, con sẽ ngoan ngoãn sống ở nhà của chú và dì, con sẽ nghe lời, ba đừng làm mẹ khóc nữa được không.”

Khi đó cô thực sự rất sợ hãi.

Ông bà cũng đã qua đời, không có ai làm bạn với cô. Bình thường ba Thiên mẹ Thiên vẫn luôn bận rộn, Thiên Chi chỉ muốn giữ lại chút hơi ấm mà thôi, dù sao bọn họ cũng là người thân nhất của cô.

Từ đó về sau, Thiên Chi phát hiện, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, ba và mẹ không còn cãi nhau, mẹ cũng không đau lòng nữa.

Thiên Chi vẫn luôn biết rõ, Thiên Diêm đối với những việc có liên quan đến Lục Uyển Đình, cố chấp dị thường.

Cố chấp đến mức, Lục Uyển Đình chỉ muốn gần gũi với Thiên Diêm một chút, ông làm thế nào cũng không cho phép.

Chính vì dòng chảy hy vọng này, khiến cho Thiên Chi một mực ngoan ngoãn nghe lời.

Sau đó bởi vì đã trưởng thành, do nam nữ khác biệt, mọi người trong đại viện liên tục chuyển ra ngoài sống, hầu hết thời gian cô đều đến sống ở nhà họ Tần, vì nhà họ Tần có một cô con gái, mà nhà họ Tần cũng sẽ thỉnh thoảng báo tin tức gần đây của Thiên Chi cho Lục Uyển Đình biết.

Tất cả chuyện này kết thúc, từ sau khi Tống Kỳ Thâm trở về nước.

Sau khi hai người lãnh giấy kết hôn, cô không bao giờ muốn quay lại cuộc sống như vậy.

Lúc trước là do cô nguyện ý, nhưng vì có một cái cơ, từ lúc nắm chặt khí thế không cần đi đến nhà họ Tần nữa, Thiên Chi chỉ nghe theo tiếng gọi tận sâu trong lòng mình mà thôi.

Hôm nay Lục Uyển Đình và Thiên Diêm chia phòng, chính là chuyện cô tuyệt đối không bao giờ nghĩ đến, hai người bọn họ dẫu đưa nhiều năm như thế, có đôi khi Thiên Chi cũng không hiểu được, bọn họ đã đi đến mức ấy, đến cùng đó có phải là tình yêu không.

Lúc trước Lục Uyển Đình từng nói không muốn ở lại nơi ấy nữa, bà sẽ quay

trở về nước sống một thời gian dài, lời nói này giống như một bằng chứng.

Thiên Chi liên tục than thở, không biết là vì chính mình hay là vì người khác.

“Đừng suy nghĩ nữa, vẫn là câu nói kia, thuận theo tự nhiên thôi.”

Thiên Chi nghe xong lời nói này của Tống Kỳ Thâm, ngẩng đầu lên, phần tóc bên tai bị xoa lộn xộn.

Tạm gác lại những suy nghĩ rối loạn lộn xộn ấy, cô đột nhiên tò mò, “Chúng ta đây.....Có được gọi là thuận theo tự nhiên không?”

Cô và Tống Kỳ Thâm coi như thuận lợi, bình thường tiểu nháo tiểu náo cũng có, chia xa một chút cũng có, mặc dù là tốt nhưng nó vẫn thiếu một cái gì đó, đa số thời gian sống chung, lại rất thoải mái.

Nói cách khác, cả hai người ở khắp các phương diện, hoà hợp một cách dị thường, điều này đối với rất nhiều cặp vợ chồng, thực sự là hiếm thấy.

Tống Kỳ Thâm đơn giản gọn gàng mà từ chối.

“Không, lúc trước không phải anh từng nói với em, tình cảm có thể bồi dưỡng à.”

Anh dừng một lúc, đột nhiên cười rộ lên, “Lâu ngày sinh tình đã nghe qua chưa?”

“Câu đó và thuận theo tự nhiên có gì khác nhau sao?” Anh đã thành công moi ra sự nghi ngờ của Thiên Chi

Hai câu này ở một mức độ nào đó, chẳng phải không mấy khác biệt à.

“Đương nhiên khác nhau rất lớn.” Tống Kỳ Thâm dán sát vào tai cô, chậm rãi nói một câu như vậy, “Hiểu không?”

*

Khác với trước kia, trong lúc hai người làm bánh nhân thịt còn thêm vào tùy chọn cho chủ đề này, dùng điểm ấy để tăng thêm tình thú.

Thiên Chi bị loay hoay một lúc liền bảo mệt mỏi. Kỳ thực cái trận làm bánh này là do kỳ thực tập cùng kỳ thi cuối kỳ, Thiên Chi không chịu quay trở về Nam Uyển, cộng thêm việc bọn họ phải thu xếp cùng nhau bay sang Na Uy, nghiêm túc mà nói, Tống Kỳ Thâm đã hơn nửa tháng không chạm vào cô.

Bởi vì trong tình huống như vậy, dưới hoàn cảnh thế này, Tống Kỳ Thâm không dám làm càn, khó khăn lắm chỉ một lần liền buông tha cho cô.

Nửa đêm, Thiên Chi giật mình tỉnh lại, Tống Kỳ Thâm nằm ngủ ngay bên cạnh, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, không thoải mái lắm.

Thiên Chi cẩn thận từng li từng tí di chuyển cánh tay của Tống Kỳ Thâm đang ôm chặt eo mình qua một bên, mang dép lê vào, mở cửa rời khỏi phòng.

Cô muốn xuống lầu uống nước.

Phòng bếp ở đây vừa khéo nằm ở tầng một.

Thiên Chi cố gắng giảm tốc độ, bước đi thật nhẹ, nhưng đợi đến lúc cô đi đến bậc thang cuối cùng của cầu thang xoắn ốc, chuẩn bị đi về phía phòng bếp.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, trong đêm khuya yên tĩnh, vô cùng rõ ràng.

Cô nghe thấy thế, phút chốc bước chân dừng lại.

Sau đó tiếng bước chân vang lên, tiếp đến là tiếng gõ cửa không nhanh không chậm, cùng với âm thanh cửa mở.

“Để cho tôi vào phòng.”

Là giọng nói của Thiên Diêm.

“Dựa vào cái gì, đây là phòng của tôi.”

Còn đây là giọng nói của Lục Uyển Đình.

Vốn dĩ Thiên Chi còn muốn đi tiếp, giờ phút này nghe thấy giọng nói của ba mẹ mình, nhất thời không thể động đậy, giống như bị đóng đinh ngay tại chỗ.

Bước chân cô chậm lại, rồi sau đó tìm một góc hẻo lánh, dùng một tai dán sát vào góc tường lắng nghe.

Thiên Chi cứ giống như kẻ trộm nghe lén cuộc đối thoại của ba mẹ mình.

Thực ra cô cũng không biết, vì sao bản thân mình lại phải lén lút như vậy.

“Không dựa vào cái gì cả.”

“Thiên Diêm, đến cuối cùng ông muốn làm cái gì?”

“Không muốn làm gì hết, đến đây thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.”

Giọng nói khó tin của Lục Uyển Đình vang lên, “.....Ông nằm mơ đi! Không phải lúc trước chúng ta đã nói xong rồi sao, về sau tôi sẽ bảo luật sư đưa bản thỏa thuận cho ông, dù sao ông cũng đừng mơ tưởng nữa.....Này này yyy ông mau thả tôi ra.”

Âm thanh của Lục Uyển Đình nhỏ dần, một loạt tiếng xột xoạt truyền đến, tiếp đến là tiếng cửa phòng bị đóng thật mạnh.

“Cạch” một tiếng, không lớn không nhỏ, vừa khéo làm Thiên Chi đang đứng trong góc tối hồi phục tinh thần.

Cô vừa mới vây xem hiện trường, bây giờ chợt nhớ lại, chỉ cảm thấy có chút mắt hôn mắt vía.

Ngoại trừ bề ngoài có hơi kinh ngạc, nhưng bên trong nội tâm của Thiên Chi lại xuất hiện một cảm giác không tên, không thể nào miêu tả được cảm giác đó là gì, tóm lại không quá buồn là được, thậm chí còn mang theo chút mong đợi vô hình.

Sau nửa ngày, Thiên Chi mới nhớ đến việc mình muốn đi uống nước.

Ngay khi cô vừa đứng thẳng người lên, cánh tay duỗi về phía sau, vừa định duỗi đến cái lưng mõi của mình, nơi khuỷu tay va chạm vào một thứ ấm áp.

Thiên Chi phản ứng rất nhanh, thứ này có thể là một con người.

Suy nghĩ đã mặc định như thế, trong tiềm thức Thiên Chi cho rằng người đó là Tống Kỳ Thâm, có lẽ lúc cô rời giường, vô tình đã đánh thức anh.

Thiên Chi kiềm chế trái tim nhỏ bé thiếu điều sợ chết khiếp của mình lại, thời điểm quay đầu nhìn đến người đứng ở phía, cô gần như không còn sợ hãi nữa.

Men theo ánh trăng ở cửa sổ sát đất tầng một, Thiên Chi nhìn thấy Cố Oản Oản đang đứng trước mặt mình, sau nửa ngày cô không thể nói nên lời.

“Mẹ.....Vì sao mẹ lại ở đây?”

————//—-//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Mẹ Tống: Không xong rồi, cùng con dâu ăn dưa ở tại một mặt trận mắt rồi.

Chương 63: Tôi là ông xã của cô ấy

Edit: Tiểu Mãn Thâu

Cố Oản Oản sau nửa ngày sửng sốt, vừa rồi bà ấy chỉ lo đứng ở góc tường nghe lén, chưa kịp chào hỏi con dâu của mình một tiếng.

Nghĩ đến việc này, bà ấy nhẹ giọng ho khụ khụ, kéo Thiên Chi qua, ò ò thấp âm thanh nói, “Mẹ xuống đây đi WC.”

Thiên Chi tỏ vẻ đã hiểu mà gật gật đầu.

“Chi Chi, còn con?”

“Con hả? Con muốn.....xuống đây uống nước.”

Vừa dứt lời, hai người đối mặt nhìn nhau.

Nhưng hiềm khi, trong đôi mắt không hẹn mà lại gặp có một sự ngẫm ăn ý như vậy.

Ánh trăng trong màn đêm phản chiếu trên mặt hồ xa xa loé lên ánh sáng đồng loạt xuyên thấu qua ô cửa sổ sát đất, chiếu vào phòng khách, ánh sáng lan rộng khắp căn phòng.

Cố Oản Oản và Thiên Chi hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Mới vừa rồi Thiên Chi vì nghe lén mà trái tim nhỏ đập nhanh không ngừng, cho nên sự ngại ngùng khi đụng trúng Cố Oản Oản theo thời gian dần dần dâng lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người không nói lời nào.

Tuy rằng cửa phòng đã đóng lại, nhưng không có nghĩa việc lúc trước chưa từng xảy ra.

Vừa rồi cuộc nói chuyện giữa Thiên Diêm và Lục Uyển Đình động tĩnh không tính là quá lớn, cũng không phải là quá nhỏ.

Nếu có người đứng ở cầu thang, hoặc đứng ở lầu một, tuyệt đối sẽ nghe thấy được.

Thiên Chi và Cố Oản Oản im lặng một lúc, đột nhiên trên cầu thang xoắn ốc lại vang lên tiếng bước chân, rất nhẹ.

Chờ đến khi bóng dáng thon dài của Tống Thanh Đình xuất hiện, Cố Oản Oản vội vàng tránh mặt đi, dùng tay che mặt, ý đồ không muốn để người khác phát hiện.

“Bà bị ngốc à, tôi làm sao không nhận ra bà?”

Tống Thanh Đình nói xong lập tức bước đến trước mặt hai người, nhìn Cố Oản Oản đang đứng bên cạnh Thiên Chi, vô ý thức chột sững sờ.

“Sao Chi Chi cũng ở đây.”

Thiên Chi gãi gãi cái mũi, cùng Cố Oản Oản liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cố Oản Oản kéo Tống Thanh Đình qua một bên, nhìn người đang đứng bên cạnh lên tiếng oán giận, “Ông nhỏ tiếng một chút đi có được hay không, đã nửa đêm nửa hôm rồi.”

Nói xong, tầm mắt của bà ấy hướng về phía căn phòng của Lục Uyển Đình nhẹ hất lên.

“Được rồi, chẳng biết bà lén lút làm cái gì nữa, tôi đi tìm bà rất lâu, hoá ra là bà xuống tầng một.”

“Ông thì biết cái gì....Tôi đây là, tôi xuống lầu đi WC!” Cố Oản Oản trực tiếp che miệng Tống Thanh Đình lại, sau đó xô đẩy ông ấy đi lên cầu thang.

“Đi WC?”

Tống Thanh Đình vẫn còn đang cảm thấy nghi ngờ, vì sao nửa đêm nửa hôm Thiên Chi và Cố Oản Oản lại tụ tập ở tầng một, giống như đã hẹn trước với nhau vậy.

Nghi vấn trước đó của ông ấy còn chưa tiêu tan hết, nhưng ông ấy vẫn quay đầu lại hỏi Thiên Chi, “Chi Chi con không lên lầu à?”

“Con uống nước xong sẽ lên ngay ạ.” Thiên Chi nói xong chỉ tay về hướng phòng khách nối dài với phòng bếp.

“Ừ, vậy con nhớ đi nghỉ ngơi sớm một chút nha.” Tống Thanh Đình dặn dò xong trông dáng vẻ như còn muốn hỏi thêm điều gì đó, ngay lập tức ông ấy bị Cố Oản Oản lôi đi.

Chờ đến khi tiếng bước chân xa dần và cũng biến mất, Thiên Chi mới chậm rãi đi đến chỗ tủ lạnh.

Mỗi lần trước khi đi ngủ, Tống Kỳ Thâm đều theo thường lệ đưa cho cô một ly sữa bò, nhưng sau khi cô bị lôi kéo làm bánh nhân thịt xong rất khát nước, nửa đêm tỉnh dậy đi uống nước, chỉ muốn uống nước lạnh mà thôi.

Chờ đến lúc cô cầm lấy ly nước lạnh trong tay, mới cẩn thận suy nghĩ đến chuyện khi nãy cô cảm thấy có điểm không thích hợp lắm.

Tầng một không có nhà vệ sinh riêng.

Nhà vệ sinh trong mỗi căn phòng đều có.

Vì sao mẹ Tống lại nói muốn xuống lầu đi vệ sinh?

Hay là muốn đi.....du hành vũ trụ sao?

Trong một khoảng thời gian ngắn, dưới ánh trăng sờ sờ trước mắt đầu óc của Thiên Chi dần trở nên hỗn loạn.

*

Bởi vì nửa đêm giật mình thức dậy một lần, cho nên về sau cô ngủ rất ngon.

Lại một lần nữa trần trọc thức dậy, bên cạnh đã không còn ai.

Thiên Chi dùng tay thăm dò, trên nệm cũng không còn hơi ấm, có lẽ Tống Kỳ Thâm đã thức dậy từ sớm.

Cô nhướn người ngồi dậy, ánh mắt nhìn thoáng lên vách tường.

Đồng hồ thạch anh màu nâu đỏ di chuyển tích tắc, vừa khéo nó chỉ đến số mười La Mã.

Bây giờ đã là 10 giờ, Thiên Chi tỉnh táo lại, không dám nán lại và chậm chạp thêm nữa, lấy quần áo đã được sắp xếp ngày hôm qua bỏ vào trong tủ áo ra, nhanh chóng thay vào, vội vàng làm vệ sinh cá nhân, sau đó trực tiếp đi xuống lầu.

Ở trong phòng khách rất náo nhiệt, ông nội Tống cũng đã xuống lầu, ngồi trên chiếc xe lăn làm từ gỗ, đang nói chuyện cùng ba Thiên mẹ Thiên.

Nói ngắn gọn, ngoại trừ cô ra, mọi người đều đã có mặt ở đây.

Mọi người nhìn thấy Thiên Chi xuống lầu, dường như bọn họ không mấy kinh ngạc.

“Chi Chi xuống rồi à?” Cố Oản Oản nhìn qua, “Kỳ Thâm nói con rất ham ngủ, ngày hôm qua ngồi máy bay đến đây cũng mệt mỏi lắm rồi, bảo là muốn để con ngủ thêm một lúc nữa.”

Lục Uyển Đình nhìn về phía cô vẫy vẫy tay, “Trong bếp có để lại bữa sáng cho con, đừng nghĩ đến việc thức dậy trễ thì không cần ăn đấy nhé, mau đi ăn sáng đi.”

Thiên Chi ngoan ngoãn gật đầu, sau khi từ trong phòng bếp bước ra, cô trực tiếp liếc mắt nhìn Tống Kỳ Thâm.

Ở nơi này chỉ có một người duy nhất không nhìn đến cô, đó chính là Tống Kỳ Thâm.

Thiên Chi nhìn đôi chân dài ưu nhã bắt chéo vào nhau, anh đang lật tờ báo, mắt cũng không buồn nâng lên, mãi đến khi cô bước tới ngồi xuống ngay bên cạnh anh, sau đó cô cảm thấy tức giận, không chút khách khí, còn hơi dùng sức, hung tợn mà néo anh một cái.

Lúc này Tống Kỳ Thâm mới nâng mắt lên, nhướng một bên mí mắt nhìn về phía cô, “Làm sao vậy?”

Cái con người này..... Còn không biết xấu hổ mà hỏi cô làm sao vậy!

Mỗi ngày luôn trước sau như một tích cực gọi cô rời giường, nhưng tới thời điểm quan trọng, ngược lại anh cứ mặc kệ cô.

“Vì sao anh không gọi em dậy sớm một chút?”

Ông nội Tống còn thức dậy sớm hơn cả cô nữa, thực sự việc này quá mất mặt rồi.

Tống Kỳ Thâm chậm rãi khép tờ báo lại, giọng điệu vân đạm phong khinh như muốn mạng, “Không phải bình thường em rất thích ngủ nướng à?”

Nói xong, không biết anh nhớ đến điều gì đó, khoé môi hơi cong lên, “Hay là anh tùy theo ý em lại làm cho em cảm thấy khó chịu à?”

“.....Hôm nay ở đây có rất nhiều người đó.” Thiên Chi bắt đầu vì chính mình mà giải thích, “Hơn nữa em không có muốn ngủ nướng, bởi vì anh đã

không chịu gọi em dậy.”

Dừng một chút, cô gái nhỏ cường điệu nói, “Ông nội còn thức dậy sớm hơn cả em đó.”

Tống Kỳ Thâm bị lý luận này của cô làm cho buồn cười, nhìn cô bỗng nổi cáu trong chốc lát, anh bắt đầu thương lượng, “Đêm hôm qua em chính là người rên rỉ bảo mình mệt mỏi, vậy lời rên rỉ đó là giả à?”

Trong lúc nói lời nói này anh ghé sát vào tai cô, cho nên chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy được.

Anh còn cố tình đè thấp giọng, bầu không khí dai dẳng ấy xuất hiện, nhất thời lại làm Thiên Chi nhớ đến cảnh tượng mộng lung vào cái đêm hôm qua.

Bỗng nhiên vành tai của Thiên Chi đỏ ửng một mảnh, càng ngày càng đỏ hơn.

Ngay trước khi cô gái nhỏ hoàn toàn xù lông lên, Tống Kỳ Thâm mới chịu lên tiếng giải thích, “Mấy ngày nay không bận rộn gì cả, nếu em cảm thấy mệt mỏi, tất nhiên không cần phải dậy sớm làm gì, đây đều là người nhà của em, bọn họ không ngại, em còn ngại cái gì?”

Tống Kỳ Thâm nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô lên, siết chặt lại, “Sau khi dùng bữa trưa xong, anh trai sẽ dẫn em ra ngoài chơi.”

“Vâng.....”

Thiên Chi để anh tùy ý siết chặt tay mình, rồi sau đó nghe thấy ông nội Tống chậm rãi lên tiếng, “Uyển Đình đêm qua con không ngủ ngon à, vì sao trong bộ dạng con lại mệt như vậy?”

Lời nói này vừa mới nói ra, Thiên Chi lén lút di chuyển ánh mắt, muốn xem sắc mặt của mẹ mình.

Đúng lúc này, tầm mắt của cô và mẹ Tống lại chạm vào nhau.

Ánh mắt hai người giao nhau chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó từng người dời đi.

Lục Uyển Đình im lặng một lúc lâu mới trả lời, “Vâng, có một chút ạ, ông cụ Tổng ông không cần phải lo lắng đâu, vài ngày kế tiếp, con sẽ quen giấc thôi.”

Tổng Kỳ Thâm chỉ coi đây là một cuộc trò chuyện của các trưởng bối, cho nên anh lơ là là điều rất bình thường.

Nhưng anh phát hiện Thiên Chi đang ngồi bên cạnh mình không chỉ vảnh tai ửng đỏ, ngay cả gương mặt cũng ửng hồng, không biết cô đang nghĩ đến việc gì.

Đoán chừng là tối hôm qua câu hỏi của anh đã chạm vào cái chốt mở nào đó của cô.

Cô gái nhỏ này, quả nhiên da mặt rất mỏng.

*

Kế hoạch chuẩn bị cho hôn lễ và các nghi thức đều rất đơn giản, nhưng vẫn cần thời gian để chuẩn bị.

Buổi chiều hôm đó ba mẹ hai bên bắt đầu bàn bạc một số thương vụ và hợp đồng cổ phần công ty, Tổng thị và Thiên Lục sẽ có một loạt chiến lược hợp tác với nhau trong tương lai.

Bỏ tất cả mọi thứ qua một bên, nói về bản chất của cuộc hôn nhân này, thực ra vẫn là một cuộc liên hôn thương nghiệp. Điều khác biệt với những cuộc liên hôn khác chính là, cả hai bên đều hài lòng với nhau, cộng thêm việc bọn họ có giao tình nhiều năm như vậy, cho nên muốn thân thiết với nhau hơn mức bình thường.

Cũng xem như là, muôn vàn điều tốt nhất trong kế hoạch đã được viên

mãn.

Ít nhất trong mắt của trường bồi, hai đứa trẻ này khi sống chung với nhau, cũng khá hoà hợp.

Cố Oản Oản còn muốn lôi kéo Lục Uyển Đình bàn bạc việc tổ chức hôn lễ, bà ấy vung bàn tay lên, lập tức đuổi hai đứa trẻ này ra khỏi cửa.

Tổng Kỳ Thâm vốn đã lên kế hoạch từ trước, anh trực tiếp dẫn Thiên Chi đi đến khu nghỉ dưỡng trượt tuyết gần ở cao độ phía Bắc Na Uy.

Ở phía Bắc Na Uy vào mùa này, những đỉnh núi được tuyết trắng phủ kín, trải dài một đường, tạo nên một mảnh rừng lá kim sâu thẳm.

Đi xuống chút nữa còn có một sườn núi hơi dốc, bị bao phủ trong lớp tuyết dày, kể từ đó đường trượt tuyết này được mở ra.

Trong khu trượt tuyết cũng không có quá nhiều người, phòng thay đồ mà hai người sử dụng là phòng VIP, cho nên có thể tránh khỏi việc xấu hổ khi dùng chung phòng với người khác.

Sau khi Thiên Chi thay đồ xong bước ra, đợi một lúc, Tổng Kỳ Thâm mới khoan thai đến muộn.

“Trước đây em có từng chơi trượt tuyết chưa?”

“Có ạ.”

Hai năm trước, sau khi cô thi xong kỳ thi đại học chính là kỳ nghỉ hè, Lục Uyển Đình vì muốn khen thưởng cho cô, bà đã dẫn cô sang Australia chơi.

Tại khu nghỉ mát trượt tuyết Falls Creek, Thiên Chi đã chơi đùa điên cuồng trong vài ngày.

(*Falls Creek: Khu nghỉ mát Thác nước Núi là một khu nghỉ mát trượt tuyết trên núi ở vùng Hume ở phía đông bắc Victoria, Australia. Nó nằm trong

Công viên Quốc gia Alps thuộc dãy Alps của Victoria, cách Melbourne khoảng 350 km đường bộ, với thị trấn gần nhất là Núi Beauty, cách đó khoảng 30 km. Nguồn GG.)

Chỉ cần mệt mỗi nghỉ ngơi một lúc, dùng tay xoa ra một quả bóng tuyết nhỏ, cô đã hứng thú như muốn mệnh.

Vì thế, lần này Tống Kỳ Thâm bảo muốn dẫn cô đến Na Uy trượt tuyết, đoán chừng Thiên Chi cực kì nhiệt tình.

Tuy rằng cô đã từng chơi qua, nếu bàn về vấn đề kỹ thuật, Thiên Chi chỉ có thể được xem là miễn cưỡng thông qua.

Mặc dù thỉnh thoảng có những cú té ngã phát sinh, nhưng hầu hết thời gian, cô vẫn có thể tự mình tiêu khiển, coi như cũng khá vui vẻ.

Thiên Chi mỉm cười, “Chỉ là em trượt không được tốt lắm.”

“Chơi vui là được rồi, nếu em muốn học, anh có thể dạy cho em.” Tống Kỳ Thâm mặc đồ trượt tuyết, nhưng trông không có vẻ phùng phình, thân thể cao to đứng ở kia, cứng cáp như cây tùng bách, cùng khu rừng lá kim ở phía xa xa hoà lẫn vào nhau, nhìn anh non nớt giống như một sinh viên đại học.

Thiên Chi nhìn thân thể tròn vo của mình, rồi bĩu môi.

Trước đó Tống Kỳ Thâm nói sợ cô bị lạnh, anh đã đưa cho cô quần áo lót giữ ấm.

Hai người cứ đứng đối diện nhau như thế, còn chưa kịp bắt đầu trượt tuyết, đã có người đi đến bên cạnh, lên tiếng chào hỏi bọn họ.

Là một người đàn ông nước ngoài cao ráo, nhìn ra được đây là người dân bản xứ.

Mũi cao, đôi mắt sâu tựa như biển, con ngươi màu xanh nhạt, rất trong

trèo.

“Bạn yêu quý, bọn em cũng đến đây trượt tuyết à?”

Khi người đàn ông đó lên tiếng, Thiên Chi đã rất ngạc nhiên, “Anh biết tiếng Trung sao?”

“Đúng vậy, tôi từng sống ở Trung Quốc một khoảng thời gian.” Người đàn ông trẻ tuổi đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi tắn như hoa của Thiên Chi, nhẹ nhàng mỉm cười, “Em lớn lên thật xinh đẹp.”

Thiên Chi biết người nước ngoài luôn có sở trường thích khen người khác, nghe thế cô chỉ gật đầu, “Cảm ơn.”

Người đàn ông trẻ tuổi dường như cảm nhận được có ánh mắt nào đó đang nhìn đến mình, anh ta quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông thần sắc lãnh đạm.

“Đây là anh trai của em sao?”

Thiên Chi vừa muốn lên tiếng, cô đã bị Tống Kỳ Thâm ôm lấy, kéo về phía sau, “Tôi là ông xã của cô ấy.”

Người đàn ông trẻ tuổi ngơ ngác, theo sau cười nói, “Tôi hiểu rồi, nhưng tôi nghĩ, có thể anh đang hiểu lầm cái gì đó.”

Chờ đến khi người kia rời đi, Tống Kỳ Thâm mới xoay người lại.

Cũng không biết anh lấy từ chỗ nào ra một cái khăn quàng cổ, lập tức choàng nó lên cổ Thiên Chi.

Sau khi quần vài vòng, bị bọc đến mức chặt chẽ, chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh không vui của cô.

“Anh.....Anh đây là đang gói bánh chưng hả!” Giọng nói của cô gái nhỏ ồm ồm, xuyên qua cái khăn quàng cổ truyền đến.

“Còn không phải học theo em à.” Tống Kỳ Thâm rũ mắt, theo sau giọng điệu nhàn nhạt, “Đây không phải là sợ em bị cảm lạnh sao.”

—————//———

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu trục: Không cần thiết phải bọc thành cái bánh chưng như vậy.

Chương 64: Một chút phong tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Thiên Chi nghe Tống Kỳ Thâm nói như vậy, chợt nhớ đến câu nói vừa rồi của anh “Còn không phải học theo em sao” là có ý gì.

Lúc trước cô sẽ không gấp đồ đạc thế này, mọi thứ chỉ được cuộn và bọc lại là xong.

Dựa theo kết luận của anh, nó giống như gói bánh chưng vậy.

“.....Em mặc nhiều lắm rồi.” Thiên Chi cố tình nhắc nhở Tống Kỳ Thâm, những quần áo lót giữ ấm mà anh đưa cho cô thực sự là quá nhiều.

Ngay sau đó, cô còn bổ sung thêm một câu, “Anh quần như vậy, em cảm thấy hơi khó thở.”

Thiên Chi ngược mắt lên nhìn anh, giọng điệu có hơi giận dỗi.

Có rất nhiều thời điểm, Tống Kỳ Thâm luôn có chút xấu xa, chính là cái kiểu gian tà này.

Thiên Chi tùy ý tháo hai vòng khăn quàng cổ, rồi sau đó chớp mũi nhỏ cũng lộ ra, cô ra sức hít lấy một hơi không khí trong lành.

Người này không phải là sợ cô lạnh chết, mà là muốn quần cô đến chết.

Cô nhìn một vòng xung quanh, dường như quyết tâm làm điều gì đó, trực tiếp ngồi xổm xuống, không quan tâm, nắm một tay đầy tuyết, cũng không dám ném thẳng vào mặt anh, cô dứt khoát ném lên quần áo trượt tuyết của anh.

Tuyết mịn xen lẫn băng vụn từ trên áo Tống Kỳ Thâm trượt xuống, vẫn còn lưu lại một ít ở phía trên.

Vừa rồi Tống Kỳ Thâm không nói một lời nào, giờ phút này anh chỉ cười như không cười nhìn chăm chăm cô.

Thiên Chi thấy anh như vậy, ngay sau đó cô cong khoe môi cười rộ lên, giọng nói cực kì sung sướng, “Em đi đến phía kia trượt tuyết đây.”

Cô ôm lấy gậy trượt tuyết, vừa mới xoay người đã bị một đôi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy đầu vai bẻ người cô lại.

“Còn dám ném tuyết vào người anh à?” Không biết từ khi nào Tống Kỳ Thâm đã vớt tuyết lên, nắm trong lòng bàn tay một cục tuyết, trực tiếp ấn vào mặt cô, lạnh lẽo một mảnh.

Thiên Chi bị lạnh đến co rúm người, cô còn chưa kịp né tránh, cái cằm nhỏ đã bị nắm lấy, theo sau hơi thở lạnh buốt của anh mạnh mẽ phả đến, tiến thẳng vào.

Kèm theo đó, chính là một cảm giác giống như bị bụi gai đâm phải, lạnh lẽo chỉ trong một cái chớp mắt.

Tuyết lạnh cuốn vào, lan toả ở vành môi.

Cô bị hôn như vậy, lập tức cảm nhận được hai thái cực giữa băng và lửa hoàn toàn tương phản với nhau.

Tuyết rơi đầy trời, khi nhìn thoáng qua trông chúng thật tươi mát sạch sẽ, còn trắng tựa như men gốm sứ.

Ở phía xa xa và ở gần, cảnh tượng trước mắt dường như đang thu lại, lặng lẽ biến thành hình chữ phiến (片.)

Đôi môi Tống Kỳ Thâm lướt nhẹ qua môi cô, theo sau trán kề trán, âm thanh ẩn trong làn không khí lạnh lẽo, có hơi trầm khàn, “Còn dám ném nữa không?”

“Không.....” Cô âm ờ trả lời một tiếng, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Hàng lông mi dài của Thiên Chi khẽ run, cô một tay cầm lấy gậy trượt tuyết, tay còn lại vươn ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo anh.

Cô gái nhỏ nghiêng mặt, vùi đầu vào vai anh, ánh mắt nhìn xuyên qua sân trượt tuyết, trôi dạt đến những ngọn núi phủ đầy tuyết ở phía xa xa.

Cô dường như chợt có một loại ảo giác như thế này.

Nếu thời gian có thể dừng tại giây phút này, thật tốt biết bao.

Ngay sau đó Tống Kỳ Thâm buông cô ra, hai người cùng nhau học trượt tuyết.

Khi anh đang cúi người, nắm lấy tay cô dạy cô một số động tác hơi khó, Thiên Chi vội nhặt một ít tuyết lên vo lại, theo sau bỏ chúng vào cổ áo của Tống Kỳ Thâm.

Hậu quả đương nhiên là vô cùng nghiêm trọng.

Người lãnh hậu quả nghiêm trọng, chính là Thiên Chi.

Hai người nói là trượt tuyết, cuối cùng lại trở thành tiểu đánh tiểu nháo.

Mà bé thỏ trắng Thiên làm sao có thể đấu lại được lão sói xám Tống, trong lúc cô cực kì mệt mỏi, không còn hơi sức nữa, một đường từ sân trượt tuyết trở về, toàn bộ hành trình đều do Tống Kỳ Thâm bế cô, còn tiện thể đưa cô

trở về nhà.

*

Mấy ngày kế tiếp, hai người đi đến ngư trường bên kia, Thiên Chi bị Tổng Kỳ Thâm kéo đi ký hợp đồng, còn có bản thoả thuận liên quan đến việc mỗi năm chủ nhân của ngư trường sẽ trích 60% lợi nhuận quyên góp cho Hội Chữ Thập Đỏ.

Thiên Chi rất ngạc nhiên khi Tổng Kỳ Thâm có thể nghĩ ra được cách làm này, cô cũng rất ủng hộ điều ấy.

Tổng Kỳ Thâm toàn tâm toàn ý cùng cô vui chơi mấy ngày, Thiên Chi không tránh khỏi việc có hơi đắm chìm vào trong đó.

Lúc trước vì quá bận rộn và mệt mỏi, hành trình đi đến Na Uy lần này, quả thực chính là một món quà nhỏ tốt đẹp bất ngờ được ban tặng.

Tại vùng biển đó, trong lúc đi câu cá trên biển, Thiên Chi và Tổng Kỳ Thâm đã làm một chuyện hoang đường trên chiếc du thuyền ấy đúng 12 giờ khuya.

Nội thất bên trong du thuyền với cửa sổ thuỷ tinh trong suốt có thể nhìn thấy bầu trời đêm trên đỉnh đầu, Thiên Chi không hề có chút do dự nào, chấp nhận việc Tổng Kỳ Thâm đòi hỏi mình ở nơi hoang dã này.

Lúc trước cái gọi là một tuần gặp mặt một lần ở Nam Uyển, thời gian chỉ vênh vện gói gọn hai ngày cuối tuần mà thôi. Trong khoảng thời gian này hai người được gần gũi với nhau hơn một chút, sau đó bọn họ lại một lần nữa cách xa nhau.

Giống như một vòng tuần hoàn, nó không bao giờ dừng lại, cũng không lối thoát để di chuyển về phía trước, cứ quay vòng tại chỗ.

Mấy ngày qua tựa như có một sợi dây vô hình, không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng lại buộc chặt hai người với nhau.

Trước đêm diễn ra hôn lễ, hai người vốn dự định muốn đi ngắm cực quang, chỉ là chuyện này chú trọng đến số mệnh cách mấy cũng không thể đuổi kịp tình huống không thể lường trước, Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm đã đụng trúng tường, bọn họ chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế.

Cực quang ở phía Bắc Na Uy không nằm trong khoảng thời gian này, mà cực quang chỉ xuất hiện thường xuyên, vào tháng 2 và tháng 3 hằng năm.

Hai người thực sự chọn thời gian không đúng lúc chút nào.

“Cũng không sao cả.” Tống Kỳ Thâm lười biếng tựa người ra sau, âm thanh thưa thớt, “Lần sau chúng ta lại đến, nhất định sẽ có một ngày nhìn thấy được.”

Vừa dứt lời, anh đặt hai ngón tay lên môi, mu bàn tay áp vào mặt, anh dường như đang suy nghĩ đến điều gì đó.

Tương lai chắc chắn sẽ phải đến Na Uy thêm lần nữa, không nói đến cái ngư trường kia, thậm chí trên du thuyền..... cũng có một chút phong tình.

Nghĩ đến việc chiếc du thuyền hơi dập dờn, cùng mặt biển nhấp nhô, tất cả hợp lại, chúng thật ăn ý với nhau.

Thiên Chi khép hờ mắt, đôi môi đỏ mọng nhẹ mở ra, mái tóc đen xoăn dài dán vào một bên mặt trắng như sứ.

Tống Kỳ Thâm nghĩ như vậy, đôi môi chột mím chặt.

“Nhưng có lẽ về sau anh sẽ rất bận rộn đúng không? Chúng ta vẫn có thể đi cùng nhau à?” Thiên Chi nghe anh nói như thế, không khỏi lên tiếng hỏi.

Cô biết rõ Tống Kỳ Thâm luôn rất bận rộn, một công ty to lớn như thế này, bên dưới phải nuôi dưỡng rất nhiều nhân viên, càng không cần bàn đến, thế lực bên trong nội bộ công ty vẫn đang rất rối ren, anh còn có quá nhiều chuyện phải chịu trách nhiệm.

Cũng giống như tập đoàn Thiên Lục vậy, ngàn ấy năm qua, Thiên Diêm và Lục Uyển Đình luôn bận rộn tuyệt đối không phải là lời nói suông, thực ra cả hai người đều vô cùng bận rộn.

Trước khi Tống Kỳ Thâm và cô lãnh giấy kết hôn, theo như lời anh nói mình sẽ ngày nghỉ kết hôn, nhưng anh vẫn dành chút thời gian để giải quyết công vụ, cô đều đặt nó ở trong mắt, có thể nói là bận đến tối mắt tối mày.

Mà lần này ông nội Tống nghỉ ngơi tịnh dưỡng xong, bất kể về sau có xảy ra chuyện gì, ông cụ vẫn luôn kiên trì muốn quay trở về nước sống cùng với bọn họ.

Bởi vì như thế này, thực ra ở Na Uy cũng không có ràng buộc gì quá lớn.

Khi ấy Tống Kỳ Thâm còn có thể dành thời gian cho cô sao.

“Tất nhiên.” Không giống như dự đoán trước đó của Thiên Chi, Tống Kỳ Thâm trả lời rất gọn gàng dứt khoát, “Về sau anh sẽ lại đưa em đến nơi này.”

Anh là một người không biết nói dối, anh đã nói như vậy, nó thực sự chính là một lời hứa hẹn.

Thiên Chi nhìn đến anh.

Vâng ạ, vậy thì chờ thôi.

Đợi đến lần sau, cùng nhau ngắm cực quang.

*

Hôn lễ của hai người được diễn trong giáo đường, không có các nghi lễ phức tạp và các nghi thức âm nhạc theo khuôn phép, mọi người dưới ánh mặt trời vào ngày nắng đẹp, chứng kiến hai trái tim hoà làm một.

Nhưng liên quan đến nội dung diễn ra hôn lễ trong giáo đường, chỉ có người thân tham gia, ngoài ra còn có Cha xứ, không còn bất kì người nào khác nữa.

Quá trình diễn ra vô cùng đơn giản, sau khi bước vào thánh đường, Cha xứ tuyên đọc lời tuyên thệ, tiếp đến là trao nhẫn, thế là kết thúc.

Tuy nói rằng quá trình không mấy phức tạp, nhưng trước đó Cố Oản Oản và Lục Uyển Đình đã thương lượng với nhau, sẽ cố hết sức tiêu tiền vào bất kì chỗ nào mà bọn họ có thể tiêu được.

Ngoài ra, sau hôn lễ còn có một buổi tiệc rượu nhỏ, chuẩn bị riêng cho cư dân địa phương ở Na Uy, theo phong tục, nó cũng được xem là một điềm tốt lành.

Bó hoa cưới và mỗi một bông hoa hồng trang trí ở hành lang giáo đường, đều là hoa hồng Louis XIV của Pháp được vận chuyển bằng đường hàng không đến đây. Cố Oản Oản là người theo trường phái lãng mạn, ngay cả những chiếc ly đài khách, cũng được làm từ loại thủy tinh lam hiếm có.

[Click để xem ảnh](#)

(Hoa hồng Louis XIV)

Bà ấy còn đặc biệt mời ekip quay hình đẳng cấp thế giới đến, dốc hết sức ghi lại những khoảnh khắc nổi bật trong buổi hôn lễ, cùng với hình ảnh trước và sau khi kết hôn, thành một phóng sự cưới, xem nó như là một đoạn băng ký ức, cũng là món quà nhỏ dành cho đôi vợ chồng mới cưới.

Nhiều năm sau xem lại, so với bất cứ điều gì nó càng chân thật hơn, càng đáng quý hơn.

Hơn nữa đoạn video phóng sự này, trong tương lai có được công bố trong nước hay không, nó còn tùy thuộc vào sự lựa chọn của đôi vợ chồng trẻ này.

Chỉ cần nhìn vào việc tổ chức một hôn lễ như vậy, kỳ thực cũng đã có thể

nhìn ra chi phí của buổi hôn lễ này như thế nào rồi.

Cổ Oản Oản thực sự rất hài lòng Thiên Chi.

Bà ấy phát huy bản năng của một người mẹ chồng vô cùng yêu quý con dâu, thiếu chút nữa đã đem tiền tiết kiệm của Tổng Thanh Đình xài hết.

Cũng may hai người vẫn còn có cổ phần của Tổng thị, hằng năm luôn được chia lợi nhuận định kỳ.

So với bức danh hoạ đất tiền tặng ở nhà họ Tần trước đó, lần này món sính lễ mà ông nội Tổng tặng Thiên Diêm và Lục Uyển Đình, mới đúng là tiêu tốn rất nhiều tiền, ông cụ đã sớm chuẩn bị nó từ trước.

Ông nội Tổng không nói nhiều lời mà trực tiếp dùng hành động biểu đạt tất cả.

Ông cụ đem hết số cổ phần của Tổng thị nằm trong tay mình, toàn bộ chuyển sang cho Thiên Chi.

Mặc dù Tổng Kỳ Thâm mới đúng là cổ đông lớn nhất nắm quyền kiểm soát tuyệt đối, nhưng tên của Thiên Chi, cũng sẽ xuất hiện một chút trong danh sách ban hội đồng quản trị của Tổng thị.

Cho dù nói như thế nào, phần tâm ý này cũng đã đủ rồi.

Quá trình tiến hành rất nhanh, tuy rằng các trình tự đều đơn giản dễ hiểu, so với việc lãnh giấy kết hôn vân đạm phong khinh trước đó, thực sự cho tới bây giờ cái trình tự này, lại làm cho nội tâm của Thiên Chi đột nhiên nháy lên.

Với tốc độ thông thả di chuyển từng bước một về phía trước, từng tiếng trống đánh thành thạch thoáng một phát xuyên thẳng vào trái tim.

Thiên Chi khoác tay vào khuỷu tay của ba Thiên, nhìn anh thân trường ngọc lập* đứng ở phía trước, im lặng chờ đợi.

(*Thân trường ngọc lập: câu nói này thời nay thường dùng để miêu tả đàn ông vóc dáng cao lớn, “ngọc lập” hiểu là dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ rắn rỏi. Nguồn GG.)

Thời điểm tuyên thệ cô không hề run sợ.

Trong lúc trao nhẫn, khi cô rũ mắt xuống, không thể kiềm chế được khoé mắt chột cay cay.

Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng vuốt ve cô, rồi sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt cô đặt một nụ hôn thật sâu.

“Khóc cái gì.”

“.....Em không có khóc.”

Hai người đứng ở nơi này, không coi ai ra gì mà bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Thiên Chi cân nhắc đến điều ấy, sau khi phản bác một câu cô không dám lên tiếng nữa.

“Vậy là được rồi.” Tống Kỳ Thâm nắm tay phải của cô lên, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên chiếc nhẫn cưới.

“Cuối cùng em cũng đã chính thức trở thành cô gái của anh.” Anh nói xong chột dừng một chút, sau cùng giọng điệu chậm lại, khiến cho trái tim cô ngứa ngáy, “Dĩ nhiên là anh vô cùng hạnh phúc.”

*

Sau khi quá trình hôn lễ kết thúc, Lục Uyển Đình và Cố Oản Oản đôi mắt đỏ hoe ôm chầm lấy nhau, người trước xúc động là vì cảm nhận được con gái của mình đã gả đi rồi, còn người sau do có thêm con dâu, đơn thuần chỉ là sự hạnh phúc, cho nên ý nghĩa chân chính của việc đó chính là khóc vì vui

mừng.

Hai người đàn ông ngồi bên cạnh hai người phụ nữ này, Thiên Diêm và Tống Thanh Đình giống như hai người vệ sĩ, một người ngồi bên trái một người ngồi bên phải, đều im lặng không lên tiếng, chỉ yên lặng chịu đựng tất cả.

Giả vờ không biết chính là biện pháp giải quyết hữu hiệu nhất.

Thân thể ông nội Tống không được tốt, chỉ chống đỡ được một lúc mà thôi, rồi lập tức lên tiếng chúc phúc, ông cũng là người đầu tiên ra về trước.

—— “Dùng hôn lễ này, để nhấn nhủ anh rất thích em.”

Đây là một câu văn khai tiệc do chính Tống Kỳ Thâm tự mình viết, hàm ý cũng tương đối sâu sắc, theo như ý của anh và lời ám chỉ này, hình như là lấy ở đâu đó, tuy rằng Thiên Chi khá tò mò nó là của ai, nhưng có quá nhiều việc không nên hỏi rõ.

Kiểu dáng của chiếc váy cưới mặc lúc trước do chính Thiên Chi chọn, còn về phần lễ phục để cô mặc trong bữa tiệc rượu, đều do Tống Kỳ Thâm chọn cho cô.

Chiếc váy có kiểu dáng sang trọng, màu vàng nhạt đơn giản, trang trọng nhưng không mất phần đáng yêu, những bông hoa khâu bên phần eo càng làm nổi bật lên vòng eo thon gọn chỉ cần một tay đã có thể ôm hết.

Trong lúc bước đi trên bãi cỏ xanh mơn rượi các khách mời, cô tình cờ gặp Thiên Diêm.

Hôm nay phong cách của Thiên Diêm không giống như trước kia, tất cả mái tóc dài màu bạc đều được buộc lên cao.

Chỉ có điều ông lại đeo mắt kính, nó đã áp chế lại hơi thở lạnh như băng và yêu nghiệt của ông một chút, gọng kính vàng dưới ánh mặt trời ấm áp, phản chiếu ánh sáng gần như trong suốt.

“Ba.” Không biết đôi mắt của Thiên Chi hướng nhìn về phía nào, lại gọi một tiếng như vậy.

Thiên Diêm ừ một tiếng, âm thanh trước sau vẫn lạnh nhạt như cũ. Từ nhỏ Thiên Chi đã nghe rất nhiều lần, cho nên cô cũng không cảm thấy khó tiếp nhận.

Ba Thiên đối với ai cũng đều như thế này, ngược lại không tỏ vẻ đặc biệt với ai cả.

Mặc dù mọi người ở thành phố Ngân khi nhắc đến Thiên Diêm đều sẽ thảo luận một câu, rồi sau đó gán cho ông một cái danh hiệu “Quái vật máu lạnh không có tình cảm.”

Nhưng dù sao người bên ngoài khác với người nhà chính là, Thiên Chi vẫn có thể phân biệt được cảm xúc biến hoá trong con người của Thiên Diêm.

Máu mủ tình thâm, trời sinh mẫn cảm, trong lòng sáng tỏ, tất cả mọi thứ đều đã được thượng đế an bài ổn thỏa.

Lần này Thiên Diêm chính là người chủ động lên tiếng trước, “Con kết hôn, ba cũng không thể tặng gì cho con.”

Thiên Chi nhớ đến tình cảnh khi ấy mình khoác cánh tay của ba Thiên, tuy rằng cô rất tham luyến cái khoảnh khắc ấm áp ngấn ngủi ấy, nhưng có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu.

Cô mãi mãi sẽ không có được cái cảm giác gần gũi khắng khít khi người cha để con gái mình tùy ý leo lên bờ vai vững chãi của mình, nhưng cô đã hài lòng với mọi thứ rồi.

“30% cổ phần của tập đoàn Thiên Lục sẽ để lại cho con.” Thiên Diêm chậm rãi lên tiếng, rồi sau đó không đợi Thiên Chi trả lời ông lập tức xoay người rời đi.

Ông nhắc chân bước về phía trước, rất nhanh đã đi thật xa.

Thiên Chi sững sờ đứng ngay tại chỗ, nhìn bóng lưng của Thiên Diêm, nhất thời có chút ngây ngốc.

Chí hướng của cô không đặt ở đây, hơn nữa cô không hề có ý nghĩ sẽ tiếp quản công ty nhà mình.

Nhưng cô là đứa con gái duy nhất của bọn họ.

Cũng may Lục Uyển Đình và Thiên Diêm vẫn có thể quản lý công ty ở độ tuổi này, tại phương diện ấy hiếm thấy bọn họ ngầm ăn ý với nhau như vậy, không bao giờ ép buộc cô.

Tuy rằng trước mắt không có ý định giao cho cô tiếp quản, nhưng sự biểu đạt của Thiên Diêm rất rõ ràng.

Thực ra đây là của hồi môn mà ông dành tặng cho cô.

Ngay cả Thiên Chi cũng không biết, rốt cuộc đó có phải là ý của mẹ Thiên hay không.

Nhưng mà —— để lại cho cô 30% cổ phần, vậy 70% còn lại để cho ai.

Thiên Chi không thể tìm ra những uẩn khúc ở bên trong, dứt khoát không suy nghĩ nữa, cô cũng không phải là dạng người chỉ muốn nắm lấy gia sản không buông tay, thứ gì là của cô, tóm lại sẽ là của cô, không có thì cũng không cưỡng cầu.

*

Sau khi hôn lễ kết thúc, Lục Uyển Đình và Thiên Diêm dự định sẽ đi chuyến bay đêm hôm sau trở về, sẵn sàng rời đi trước.

Mấy ngày qua Cố Oản Oản và Lục Uyển Đình gặp mặt thường xuyên càng ngày càng hoà hợp, thậm chí ba người bọn họ còn đã lên kế hoạch đi đến nơi nào uống trà chiều, lúc này có người muốn rời đi, có chút không cam

lòng.

“Mẹ đi thu dọn một ít đồ, mẹ sẽ trở về nước sớm thôi.” Lục Uyển Đình kéo Thiên Chi đến một góc, còn xoa đầu cô trước khi bà rời đi.

“Mẹ, con sẽ chờ mẹ trở về. Mẹ còn chưa đi đến Nam Uyển mà, con và anh Kỳ Thâm sống ở chỗ ấy, nơi đó còn có rất nhiều phòng. Chúng ta có thể sống cùng nhau.”

Thiên Chi suy nghĩ, âm thầm bổ sung thêm một câu, “Mẹ và ba có về cùng nhau không?”

“Không về cùng nhau, ông ấy vẫn tiếp tục ở lại bên đó.” Giọng điệu của Lục Uyển Đình rất lạnh nhạt, thần sắc của bà so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, “Sau khi trở về nước mẹ không muốn đi đâu cả, mẹ chỉ muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh con mà thôi.”

Đây là lần đầu tiên Lục Uyển Đình nói rõ hành trình của mình một cách thẳng thắn với Thiên Chi như vậy.

Không đợi Thiên Chi phản ứng lại, bà đột nhiên lại nói đến một chuyện.

“Còn có một chuyện mẹ muốn nói với con, nhất định con phải thật chú ý, con vẫn còn đi học, cho nên phải làm biện pháp phòng tránh tốt một chút.”

Thiên Chi nghẹn lời không biết giải thích như thế nào, do dự một lúc, “Luôn làm.....Biện pháp phòng tránh mà.”

Mặc dù hai người ý loạn tình mê, nhưng cũng không bao giờ phạm sai lầm.

Ngày hôm đó Tống Kỳ Thâm và Thiên Chi đã hơn nửa đêm vẫn còn bận rộn, cho đến gần sáng mới quay trở về nhà, vì vậy sáng hôm sau hai người đều dậy trễ.

Trong lúc Thiên Chi và anh đi xuống cầu thang Lục Uyển Đình đã thoáng nhìn qua, người trẻ tuổi mà, có đôi khi họ hơi tham lam một chút.

“Con có thể tự mình kiểm soát tốt, chỉ cần trong lòng tự biết chừng mực là được rồi.” Thực ra Lục Uyển Đình thấy Tống Kỳ Thâm là một người đáng tin cậy, cho nên bà cũng yên tâm. Nhưng hôm nay liếc mắt quan sát, bà vẫn cảm thấy mình nên dặn dò lại một lần nữa mới an tâm.

Sau khi Lục Uyển Đình dặn dò một số việc cần thiết, đêm đó bà cùng Thiên Diêm xuất phát đi đến sân bay.

Mấy người còn lại đang ở trong phòng thu dọn hành lý, chuẩn bị trở về nước.

Tống Kỳ Thâm thu dọn được một nửa, đã bị ông nội Tống gọi rời đi, bảo là có việc cần bàn.

Chỉ để lại Thiên Chi một mình ở trong phòng, chậm rãi thu dọn hành lý.

Bởi vì ngón áp út phía bên phải đeo nhẫn kim cương, cho nên động tác của cô không được lưu loát lắm. Thực ra từ lúc đeo nhẫn cho đến bây giờ, cô cảm thấy có chút không quen.

Nhưng cô một mực không tháo nó ra.

Thiên Chi đã thu dọn gần xong hành lý mà Tống Kỳ Thâm vẫn còn chưa trở về, cô dứt khoát ngồi khoanh chân trên tấm thảm sang trọng mềm mại, bắt đầu tỉ mỉ quan sát chiếc nhẫn của mình.

Viên kim cương Graff Pink, được cắt tinh xảo, màu sắc tươi sáng, mang theo một chút nữ tính. Trong căn phòng hơi tối, cùng với ánh lửa mờ ảo đang cháy bên trong lò sưởi âm tường, vừa rõ ràng lại vừa mờ mịt.

[Click để xem ảnh](#)

(Kim cương Graff Pink.)

Độ tinh khiết sáng ngời như vậy, cùng với kiểu dáng độc nhất vô nhị, điều

đó đã làm thỏa mãn rất nhiều sở thích của cô và trời sinh con gái đối với nhẫn kim cương cực kì yêu thích.

Thiên Chi cẩn thận quan sát, rồi sau đó phúc chí tâm linh*.

(*Phúc chí tâm linh: khi vận may đến, thì người ta trở nên linh hoạt khôn ngoan hơn. Nguồn Baidu.)

Cô kéo chiếc nhẫn ra một chút, ánh mắt di chuyển xuống dưới, theo sau cô nhìn thấy một dòng chữ nhỏ khắc bên trong viên kim cương màu hồng.

Nó khắc một dòng chữ tiếng Anh, nét chữ rất quen thuộc.

Dòng chữ biểu hiện ở trên, chính là cái dòng chữ khiến cô vô cùng tò mò, Dear DD.

Lần này nói như thế nào cô cũng phải hỏi rõ Tống Kỳ Thâm mới được, trước đây mỗi lần cô hỏi đến, anh đều tránh né không trả lời.

Về sau cô quên đi mất không còn hỏi anh nữa, anh thực sự vẫn luôn che giấu không nói đến nó, bây giờ Thiên Chi suy nghĩ lại, người đàn ông này có khả năng nhẫn nại tốt thật.

Đoán chừng là vì quá tò mò, cô trực tiếp đứng dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Vừa rồi Tống Kỳ Thâm bị ông nội Tống gọi đi, lại còn có thể trò chuyện đến nhiều chủ đề lâu như vậy, vẫn lè mè không chịu về.

Ngược lại cô muốn đến đó nghe xem một chút, đến cùng là bọn họ đang nói cái gì.

Phòng của ông nội Tống nằm ở cuối hành lang, tiếng bước chân của Thiên Chi bị giấu trong tấm thảm, yên lặng không một tiếng động.

Nhưng không đợi cô đi đến gần, thời điểm chỉ còn cách vài bước chân,

giọng nói của ông nội Tống xuyên qua cánh cửa chưa được khép kín vang lên.

“Nhớ lúc ấy ông đã đưa cho cháu xem những người mà ông vừa ý, cháu không nói gì cả, về sau ông hỏi cháu vì sao chỉ chọn một mình Chi Chi, cháu vẫn không trả lời, bây giờ cháu có thể nói cho ông biết lý do được chưa?”

Bước chân của Thiên Chi bỗng dừng ngừng lại, trì trệ không tiến lên.

Trái tim cô dường như bị treo trên mép của một vách đá.

Vừa muốn nghe, lại không muốn nghe.

Tống Kỳ Thâm im lặng rất lâu, im lặng lâu đến mức Thiên Chi cho rằng anh sẽ không trả lời.

Giống như vừa trải qua một thế kỷ.

Anh mới chậm rãi lên tiếng, “Cháu không biết.”

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Đã sớm chuẩn bị sẵn cái nắp nồi cho Tống tổng. (Thực ra anh ta còn chưa nói hết câu đó.)

Chương 65: Không thềm để ý đến anh

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tống Kỳ Thâm quay trở về phòng, sau khi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, phát hiện Thiên Chi đã ngủ mất rồi.

Anh nhìn thấy trên giường phòng lên một nhúm nhỏ, anh lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn về phía hành lý được đóng chặt của Thiên Chi, có lẽ cô đã thu dọn xong mọi thứ.

Lúc trước Thiên Chi thu dọn đồ đạc vô cùng chậm chạp, nhưng lần này cô lại thu dọn xong sớm như vậy.

Sự ngạc nhiên của Tống Kỳ Thâm chỉ trong một cái chớp mắt, theo sau anh kiểm tra xem cô còn quên đồ gì nữa không.

Thiên Chi không biết cách sắp xếp quần áo, trước kia cô đều quần chúng thành một cục là xong, còn thường xuyên vút bừa bãi.

Sau khi Tống Kỳ Thâm bần khoản đi một vòng, anh vội dựng hành lý của mình lên, đồng thời đẩy chúng ra ngoài cửa, đặt nơi góc tường gần cầu thang xoắn ốc, ngày mai sẽ có tài xế đến đây lấy chúng xuống lầu.

Anh đóng cửa phòng lại, bước hai bước đến đây, quỳ một chân trên giường nệm, nghiêng người qua nhìn cô.

Thiên Chi nhắm chặt hai mắt, hình như đã ngủ rất say, anh thoáng tiến đến gần, còn có thể nhìn thấy chớp mũi xinh xắn của cô, khẽ động lên xuống, hơi thở ấm áp phả ra, mang theo một chút mùi hương của hoa sơn chi.

Tổng Kỳ Thâm rũ mắt, dùng tư thế này mà chăm chú nhìn cô trong chốc lát.

Cảnh đêm như nước, sắc mặt Thiên Chi điềm tĩnh, ánh trăng chiếu lên đầu giường, càng làm nổi bật dáng vẻ yên bình của cô.

Tổng Kỳ Thâm đưa tay vuốt nhẹ hàng lông mi của cô, sau đó anh mới ngồi thẳng người dậy tắt đèn, rồi vén chăn lên nằm vào.

Cô gái nhỏ nằm bên cạnh đang yên giấc, Tổng Kỳ Thâm đưa hai tay lên gối đầu, không cảm thấy buồn ngủ.

Hôm nay anh và ông nội Tổng nói chuyện rất lâu, lâu hơn cả lần đầu tiên mà hai ông cháu nói chuyện thâu đêm như vậy, lần đó cũng đã là chuyện của nhiều năm trước. Khó trách khi anh quay trở về phòng, thì Thiên Chi đã ngủ mất rồi.

Kỳ thực cẩn thận mà nói, ngay cả hai vợ chồng còn không nói chuyện cặn kẽ giống như anh và ông nội Tổng, lại còn nói rất kỹ như vậy, càng không cần bàn đến việc mở rộng cửa lòng.

Nhiều điều mà Tổng Kỳ Thâm đã tự nguyện làm trước đây, trải qua khá nhiều chuyện, dường như mọi thứ đều đã có câu trả lời.

Thiên Chi đối với anh, ỷ lại cũng có, làm nũng cũng có, dựa dẫm lại càng nhiều hơn. Nhưng mà ở trong lòng cô, rất cuộc suy nghĩ như thế nào, Tổng Kỳ Thâm không tài nào biết được.

Lúc trước anh cảm thấy, có thể ở cùng một chỗ với nhau là tốt rồi.

Dụ dõ để cô đi đến bên cạnh mình là đủ.

Nhưng theo thời gian trôi qua không ngừng tiếp xúc với nhau, những ký ức của năm tháng xanh um dần dần quay trở về, dĩ nhiên mối quan hệ hiện tại đã rửa sạch hình ảnh mơ hồ lúc trước, một tình cảm nào đó lặng lẽ nảy mầm, càng trở nên rõ ràng hơn.

Thừa nhận đi, Tống Kỳ Thâm.

Từ trước đến nay mà chỉ muốn có một mình cô ấy mà thôi.

Cho nên lúc ban đầu ở trước mặt cô, cần gì phải tạo ra nhiều lý do như vậy.

Đoán chừng ông nội Tống đã sớm nhìn thấy manh mối, ông một mực che giấu, mãi đến lúc hai người không còn gặp mặt nhau, mới nói ra.

Người già nhưng tâm không già, câu này chính là dành cho ông nội Tống.

Vừa rồi nói chuyện với ông nội Tống, hầu hết thời gian Tống Kỳ Thâm đều im lặng, chỉ đáp lại rải rác vài câu.

Nhưng việc im lặng không lên tiếng này không phải là vì muốn trốn tránh, mà bởi vì trong tâm trí suy nghĩ rối ren, cho nên anh dứt khoát ngậm miệng không nói chuyện, để biểu hiện mình vẫn bình tĩnh.

Không biết trải qua bao lâu, Tống Kỳ Thâm mới chấm dứt hết mọi suy nghĩ của mình, anh vươn cánh tay dài ra, kéo đối phương vào trong vòng tay mình, ôm cả cơ thể Thiên Chi vào trong lòng.

Tuy rằng Thiên Chi không còn giống như lúc xưa cứ tự nhiên vùi đầu vào lòng anh khi đang say giấc nồng, nhưng anh cũng không so đo điều gì cả.

Anh đặt cằm lên đỉnh đầu của cô gái nhỏ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

*

Thiên Chi dành năm ngày ở Na Uy, bởi vì là ở nước ngoài, cho nên cô không chú ý đến quá nhiều lễ nghĩa, bữa ăn tuyệt vời cùng phong cảnh tuyệt đẹp cũng đã đủ khơi dậy sự vui sướng của cô.

Sau đó hành trình còn liên quan đến việc du ngoạn và hôn lễ, nói tóm lại, cô

đã có một kỳ nghỉ đông vô cùng phong phú.

Trước đó cô đã dành nửa kỳ nghỉ đông để đi thực tập ở Lâm thị, nửa kỳ nghỉ còn lại thì ngâm mình tại Na Uy.

Vì vậy, sau khi Thiên Chi trở về nước không bao lâu, thì đã đến thời gian khai giảng, cô phải quay về đại học Kinh Đại để báo danh.

Điều này cũng đồng nghĩa, hạn đăng ký cho việc trao đổi sinh viên sang Pháp sắp hết, thời gian càng ngày càng gần.

Trong kỳ nghỉ đông trường học đã thông báo tin tức đó, vì nhà trường muốn để cho sinh viên có đủ thời gian cân nhắc, sau khi khai giảng sẽ không còn có cơ hội trì hoãn thêm nữa, đăng ký hay không, chỉ được quyết định trong một cái chớp mắt.

Lúc trước khi Thiên Chi chọn chuyên ngành này, cô đã từng nghĩ đến việc muốn sang Pháp đào tạo chuyên sâu. Từ trước đến nay đại học Kinh Đại luôn có sự giao tiếp và liên lạc sâu rộng với các trường đại học bên nước ngoài, hằng năm trong khoa của cô đều có người ra nước ngoài tiến hành việc trao đổi giao lưu.

Chẳng qua là đối tượng năm nay, được đổi thành ngôi trường dạy điều chế nước hoa uy tín nhất ở trong ngành mà thôi.

Trước mắt kỹ thuật điều chế nước hoa ở trong nước vẫn còn chưa hoàn thiện lắm, các trang thiết bị liên quan đến việc điều chế không đầy đủ.

Có rất nhiều hương liệu và tinh dầu quý hiếm, cho dù chúng được mua trên website nước ngoài, cũng không thể được sử dụng quá nhiều lần, hơn nữa tiến trình làm thí nghiệm không thể vượt qua mức quy định.

Sau khi đi thực tập ở Lâm thị, một lần nữa đã làm cho Thiên Chi nhận thức được điểm này, bởi vì hiện thực luôn rất tàn nhẫn.

Mặc dù có bao nhiêu tài nguyên, cục diện bây giờ vẫn nằm trong giai đoạn

thăm dò và đang phát triển.

Các chuyên gia trong nước nghiên cứu về lĩnh vực này đã ít lại càng ít hơn, cho nên không thể tuyển dụng được các nhân viên có tính chuyên nghiệp cao, đương nhiên lực lượng người lao động sẽ vô cùng đất đỏ.

Thiết kế và nghiên cứu phát minh nước hoa còn có thể dùng bút để mô tả, nói đến việc điều chế nước hoa, việc kiểm tra đánh giá và trọng điểm đều đã bị tách ra.

Mặc dù viễn cảnh này không mấy tối tăm, nhưng ánh sáng cũng mù mịt yếu ớt, ít nhất nó vẫn không được tiến hành trên một quy mô lớn.

Việc đi đến ISIPCA ở Pháp trao đổi trong ba tháng, có thể nói là một cơ hội tốt để cải thiện bản thân.

Nắm bắt được lần này, chính là nắm bắt được một cơ hội, cũng bắt được một phần của tương lai.

Nơi đã bồi dưỡng ra các nhà điều chế nước hoa hàng đầu thế giới, những giám đốc thiết kế kiêm điều chế nước hoa của các thương hiệu nổi tiếng đều là cựu học sinh của ngôi trường này.

Mỗi một người bạn học gặp trong lớp, mỗi một người trong nhóm kẻ vai chiến đấu cùng mình, trong tương lai, bọn họ sẽ có thể chính là đứa con cưng trong ngành thời trang, thậm chí là nhân vật truyền kỳ trong giới điều chế nước hoa.

Vốn dĩ lúc trước Thiên Chi đã lên kế hoạch ổn thoả, nhưng đến phiên tiến hành thu thập danh sách, cô lại do dự không ghi danh, cũng bắt đầu có hơi phân vân.

Ba tháng.

Trong vòng ba tháng.

Nếu như cô thực sự ghi danh, cô sẽ phải ở lại Pháp trong suốt ba tháng.

Bởi vì đó là giao lưu cùng học hỏi, để giành lấy vinh quang cho đất nước, cho nên cần phải học tập từ thực tiễn bên ngoài, Thiên Chi không thể để bản thân mình phân tâm quá nhiều.

Nhưng không biết tại sao, lúc trước khi nhìn thấy thời gian là ba tháng, trong tiềm thức của Thiên Chi lại nghĩ đến việc từ chối.

Thậm chí cái ý nghĩ này ở trong đầu cô còn chưa kịp thành hình, nó đã thoát ly khỏi ý định ban đầu của cô.

Ba tháng đó.

Điều này có nghĩa là, cô phải rời khỏi Nam Uyển xấp xỉ 3 tháng, nó cũng đồng nghĩa với việc.....xa cách Tống Kỳ Thâm.

Cô không muốn như vậy.

Nhưng ngày hôm đó Thiên Chi đã đứng ở bên ngoài phòng của ông nội Tống, rất lâu vẫn không nhận được câu trả lời của Tống Kỳ Thâm.

Trái tim dường như bị treo lơ lửng, lại tựa như cảm giác bị róc xương lóc thịt, nó cứ đau âm ỉ.

Cô không tài nào nói rõ được, cô không dám nghe tiếp, gần như chạy thục mạng trở về phòng.

Thiên Chi chỉ cảm thấy hiện giờ tất cả tầm mắt của mình đều dính trên người anh, làm thế nào cũng không thể bỏ qua được.

Bất cứ lúc nào cảm xúc của cô đều có thể bị Tống Kỳ Thâm chi phối.

Cô muốn tìm cách mở chốt, nhưng lại không biết kết cấu của nó.

Thiên Chi im lặng một lúc, cũng suy tư trong vài ngày. Cuối cùng khi Lâm

Tuần chuẩn bị nộp bảng danh sách, cô đã nộp cho cậu ta một mẫu đơn đăng ký, còn kèm theo một đoạn video tự giới thiệu.

Kết quả cụ thể cùng với thời gian công bố, đến lúc đó giáo viên của trường sẽ có một thông báo khác.

*

Tổng thị.

Sau khi trợ lý Hạ báo cáo các công việc hằng ngày như thường lệ xong, anh ta bắt đầu hỏi liệu có cần báo cáo tình hình gần đây của phu nhân hay không.

Tổng Kỳ Thâm đã phát hiện ra trạng thái của Thiên Chi có điểm gì đó không đúng lắm, kể từ khi từ Na Uy trở về, cô luôn mang một bộ dạng không vui.

Nói không vui cũng không đúng, chỉ đơn giản là sắc mặt hơi buồn bã.

Tổng Kỳ Thâm vốn cho rằng cô đang ở trong những ngày đặc biệt của tháng, nhưng anh đã xem xét kỹ càng, quan sát cẩn thận, phát hiện thân thể cô không có chỗ nào không khoẻ, cũng không có triệu chứng bị cảm lạnh, vì vậy anh đành chiều theo ý cô.

Từ lúc Thiên Chi bị anh khiêu khích, và sau cái màn có liên quan đến trung cộng lông kia, đúng là so với trước kia còn muốn nuông chiều cô hơn một chút.

“Cứ nói đi.” Tổng Kỳ Thâm tiếp tục công việc phê duyệt tài liệu, khẽ gật đầu, “Nói thẳng vào trọng điểm, đối với những chuyện nhỏ nhặt không quan trọng, tôi sẽ tự mình xem xét.”

Trợ lý Hạ đẩy gọng kính của mình lên, “Gần đây cuộc sống của phu nhân khá tốt.”

Trong lúc hai chữ “Khá tốt” này vang lên.

Tổng Kỳ Thâm nâng mắt lên, chậm rãi liếc mắt nhìn chằm chằm trợ lý Hạ.

Nhưng mà đối phương còn muốn nói đến chuyện quan trọng hơn.

“Tuy nhiên, đây đều là những chuyện lúc trước. Mấy ngày nay, phu nhân đã nộp một tờ đơn xin sang Pháp để trao đổi sinh viên, sau khi nhà trường sang lọc sinh viên xong, đã bắt đầu tiến hành phê duyệt.”

Tổng Kỳ Thâm nghe thế động tác chợt dừng lại một lúc, “Cậu vừa nói cái gì?”

“Ngài rõ ràng vẫn còn chưa biết sao?” Trợ lý Hạ nhìn phản ứng của Tổng Kỳ Thâm như vậy, điều này không nằm trong tưởng tượng của anh ta.

Cái từ “Rõ ràng” này được dùng hết sức chính xác.

Dù là trợ lý Hạ, cũng hiếm khi thấy tò mò như vậy, sau đó chỉ cần đơn giản đóng băng da đầu, mà nói tiếp.

“Thời gian rất dài, ý tứ bên kia chính là, phải ở lại Pháp tiến hành trao đổi trong vòng ba tháng, không được trở về nước.”

Tiếng nói dừng lại một chút, trợ lý Hạ còn cường điệu thêm một câu, “Về phía phu nhân, hình như không còn bao lâu nữa sẽ phải chuẩn bị lên đường.”

Động tác phê duyệt tài liệu của Tổng Kỳ Thâm hoàn toàn ngừng lại.

Anh tùy ý ném cây bút lên bàn, không biết ánh mắt đang nhìn về chỗ nào, sơ tán một mảnh.

Sau một khoảng thời gian dài, Tổng Kỳ Thâm mới chậm rãi lên tiếng, “Tôi biết rồi, trợ lý Hạ.”

“Cậu cũng cực khổ rồi, sau khi đi ra ngoài nhớ đóng cửa lại.”

Trợ lý Hạ vẫn không quên sắc mặt vừa rời của ông chủ nhà mình.

Hoá ra là thực sự không biết nha.

Anh ta âm thầm lo lắng một lúc, nhưng không dám ở lại lâu hơn.

*

Cuối tuần khi Thiên Chi quay trở về Nam Uyển, chỉ cảm thấy có một sự khác thường.

Sự khác thường này không chắc chắn lắm, mang đến cho Thiên Chi một loại cảm giác không tên dâng lên.

Có lẽ do nội tâm bị quấy phá, nói tóm lại, cô thoát nhìn bề ngoài nó cũng không lạnh nhạt như vậy.

Tất cả đèn trần trong nhà đều được bật lên, sau khi bước vào cửa, một vài chỗ thoát nhìn có chút mờ lung không thể nhìn rõ, so với căn phòng khách sáng sủa mà cô nhìn thấy khi quay trở về Nam Uyển trước đó, hiện giờ ánh sáng dịu hơn không ít.

Thời điểm Thiên Chi tìm được Tống Kỳ Thâm, anh đang ở thư phòng xử lý công vụ.

Thời gian không còn sớm nữa, sắc trời đã chuyển tối.

Trong thư phòng chỉ bật một cái đèn bàn nhỏ, những tia sáng yếu ớt hoà trong bóng tối, cũng phủ lên tâm lưng dài rộng, tầng tầng lớp lớp ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi.

Thân thể của anh một nửa lộ ra phía ánh sáng, một nửa ẩn trong bóng tối.

Càng phác hoạ ra đôi vai dài rộng mạnh mẽ của anh, trông cực kì đẹp mắt.

Tổng Kỳ Thâm chống hai tay trên thành cửa sổ, cứ đứng trước cửa sổ trong thư phòng hướng mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài như vậy.

Bộ dạng này của anh khác với bình thường, thoát nhìn vài phần cô đơn.

Thiên Chi vừa định lên tiếng gọi anh, nhưng phản ứng của anh nhanh hơn cô, đoán chừng là vừa rồi anh đã nghe thấy tiếng bước chân xột xoạt khi cô bước xuống lầu, anh trực tiếp nghiêng mặt nhìn qua, “Về rồi à?”

“Vâng.” Đôi bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của Thiên Chi nắm chặt tay áo, có chút bất an.

Hôm nay bầu không khí giữa hai người có hơi kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ở chỗ nào, Thiên Chi không nói rõ được.

“Vì sao em không thương lượng trước với anh về việc em muốn đi đến nước Pháp?”

Tổng Kỳ Thâm đảo mắt nhìn sang bên đây, giọng điệu nhàn nhạt, câu nói cuối cùng vang lên, gần như bay bổng.

Hơn nữa anh đột nhiên hiểu ra được một chuyện.

Nếu như nói với anh lần này Thiên Chi chỉ cảm thấy mệt mỏi, không bằng nói là cô đang muốn trốn tránh anh thì đúng hơn.

Trốn tránh anh.

Chẳng lẽ anh là hồng thủy mãnh thú*, đáng sợ như vậy sao?

(*Hồng thủy mãnh thú: dòng nước lũ và thú dữ.)

“Em.....” Vừa nghe đến anh nhắc đến chuyện đi Pháp, ngàn vạn lời hữu ích của cô, đều bị nghẹn trong cổ họng, không lên cũng không xuống được.

Sau khi suy trước tính sau, cô mới chậm rãi lên tiếng, “.....Em đã muốn

nói chuyện này cho anh biết, nhưng chẳng qua là còn chưa kịp nói.”

“Có đôi khi anh cũng nghĩ như vậy.”

Tống Kỳ Thâm nghe xong lời nói của cô, chỉ tự mình phối hợp nói một câu như thế, rồi sau đó anh từ từ tiến về phía Thiên Chi.

Khi đi đến trước mặt cô, Tống Kỳ Thâm không hề do dự, trực tiếp đẩy người cô lên bàn làm việc, hai tay chống hai bên eo cô, cúi đầu rũ mắt, quan sát cô.

“Có phải bởi vì lúc trước anh đã bảo em đoán, em không thể đoán được, cũng không tài nào đoán ra, cho nên em dứt khoát nghĩ rằng —— có thể hoàn toàn không cần để ý đến anh nữa, có đúng không?”

————//—-//—————

* Tác giả có lời muốn nói:

Kịch trường nhỏ:

Bảo Bối ngọc: Dám hiểu lầm em như vậy, tạm thời em không thêm quan tâm anh nữa!

Tống khổng tước: Vợ ơi anh sai rồi, nhưng nếu em muốn thể hiện sự quan tâm, cũng có rất nhiều cách để chứng minh đó.

Bảo Bối ngọc:?

Tống khổng tước: Ví dụ như, ngồi lên trên đây nè.

Chương 66: Anh quan tâm em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

“.....Em không phải không để ý đến anh.” Thiên Chi im lặng sau nửa ngày, mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm thâm trầm liếc mắt nhìn cô, lời nói chôn vùi trong đôi môi đang mím chặt.

Tuy rằng anh không lên tiếng, nhưng với biểu hiện vừa rồi của anh, dựa theo lời anh nói, ngay cả ánh mắt của anh, Thiên Chi vẫn có thể đoán ra chút gì đó.

Cho dù không nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa anh và ông nội Tống, nhưng vào giờ phút này, Thiên Chi đã biết được vì sao người đàn ông này lại im lặng như vậy.

Cô đã từng gặp qua rất nhiều dáng vẻ của Tống Kỳ Thâm.

Khi tức giận, rầm thối, không ai sánh bằng, cực kì tham lam, tự phụ kiêu ngạo, cũng có mười phần không chế dục vọng.

Anh đều phô bày ra cho cô nhìn thấy, anh còn có để lộ ra một khía cạnh sống động nhất.

Nhưng chưa bao giờ anh giống như thế này, trong giọng nói mang theo chút chua chát.

Hoá ra một người kiêu căng như anh, cũng sẽ có lúc “Không chắc chắn” như vậy.

Đúng vậy, chính xác là ba chữ không chắc chắn này.

Thiên Chi nhớ đến thời điểm hai người vừa lãnh giấy kết hôn, cô đã từng hỏi anh.

Vì sao một mực lại chọn cô.

Khi đó anh kiêu căng ngạo mạn, thể hiện bộ dạng chính là do tình thế bất buộc.

Anh từng nói cô hãy tự mình đoán đi, cũng nói rằng không cần gấp gáp.

Nhưng những lời Tống Kỳ Thâm tự mình nói ra, vào giờ phút này, lại bị anh mang theo sự hoài nghi, còn tự mình phủ định nó.

Dựa theo quá khứ, hoặc kinh nghiệm trước đây, Thiên Chi sẽ chọn cách im lặng.

Nhưng trải qua bao nhiêu ngày sống chung, trái tim vẫn là máu thịt, cô có cảm xúc, hơn nữa cô cũng không muốn từ bỏ.

“Thực ra từ trước đến nay, có rất nhiều chuyện em không quan tâm đến.”

Giọng điệu của Thiên Chi lơ lửng trong không trung, không phải phát ra do run sợ, nó bình tĩnh không gợn sóng, như thể đang kể về một câu chuyện rất bình thường.

Bởi vì cho dù cô quan tâm đến ai, thì đối phương vĩnh viễn đều không quan tâm đến cô.

Hoặc khi cô muốn được quan tâm, hay muốn được để ý, thậm chí trong lúc cô muốn cải thiện mọi thứ, nhưng cũng không có ai tiến đến yêu thương cô.

“Thời điểm em sống ở nhà họ Tần, quả thực dì Tần đối với em rất tốt.”

Thiên Chi bị vây trong lồng ngực của Tống Kỳ Thâm, cô giơ bàn tay lên, siết chặt các khớp ngón tay của anh, tay anh có hơi lạnh, nhấn nhụi bóng loáng tựa như ngọc.

“Em còn nhớ rất rõ, khi ấy vừa mới đến nhà bọn họ, em đã phải rất dè dặt. Bởi vì em không muốn để bọn họ có ấn tượng không tốt về mình, em làm mọi việc thật cẩn thận, cố gắng không để lộ bất kì khuyết điểm nào...”

Thực sự dì Tần đối với cô khá nhiệt tình, tỉ mỉ chu đáo, còn tốt hơn cả con gái ruột của mình là Tần Cẩm.

Nhưng mãi cho đến một ngày, Thiên Chi mới biết được loại nhiệt tình này là có điều kiện, còn có điều kiện tiên quyết tiên.

Tần Cẩm chưa bao giờ hoà thuận với Thiên Chi, hai người vẫn luôn mạnh ai nấy chơi. Thiên Chi là người ít nói, sau nhiều lần Tần Cẩm bới móc không tìm ra được kết quả gì, cô ta lập tức lôi kéo đám con gái gần nhà đến chơi với mình, kéo bè kéo cánh.

Có một lần Tần Cẩm lại tự mình tìm lỗi của cô, nhưng cô ta bị đám anh trai trong đại viện vừa đánh bóng rổ xong nhìn thấy, bọn họ đứng ngay tại chỗ giáo huấn cô ta một phen.

Tần Cẩm ngang bướng như thế nào, cũng không thể sánh bằng khuôn mặt lạnh lùng của Chu Duẫn Hành và Tiêu Lập, sau khi cô ta bị đánh nhẹ một cái, vành mắt cô ta ửng đỏ.

Chờ đến khi mấy vị anh trai kia quay trở về nhà, Tần Cẩm khóc nức nở nhìn về phía Thiên Chi, “Nhìn cái gì mà nhìn, có cái gì hay mà nhìn! Mà có cái gì đặc biệt hơn người ta đâu, còn không phải vì ba mẹ của mày đều không thích mày, nên mày mới đến ăn vạ nhà của chúng tao à! Mày chính là con nhóc sống ở nông thôn, hiện giờ mọi người đều nhìn đến mày, mày đắc ý lắm phải không?!”

Thiên Chi không bao giờ muốn bắt hoà hay cãi nhau với Tần Sâm, tuy rằng cô thực sự không muốn để ý đến cô ta, nhưng cô cũng có điểm máu chột của riêng mình.

Mà Tần Sâm đã chạm vào điểm máu chột của cô.

Cô đứng dậy từ trên chiếc ghế, đóng quyển sách lại, dùng hết sức lực của cả đời mình, một tay nâng cao Tần Sâm lên, rồi sau đó trực tiếp ấn cô ta vào thân cây ngô đồng ở trong đại viện.

“Tần Sâm, thực ra từ trước đến giờ tôi rất tò mò, trước nay tôi không hề đắc tội gì với cậu, rốt cuộc tôi đã chọc gì đến cậu hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Chi dán sát vào, thần sắc nghiêm túc, giọng điệu chưa bao giờ lạnh nhạt như thế, với bầu không khí này, đột nhiên làm Tần Sâm sợ đến mức nấc cụt một tiếng.

“Bây giờ cậu có thể giải thích cho tôi một chút, thế nào gọi là con nhóc ở nông thôn không, thế nào gọi là ba mẹ không thích tôi được không?”

Tần Sâm nín thở tập trung suy nghĩ, sau khi bản thân lấy lại bình tĩnh, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào Thiên Chi, nói từng câu từng chữ, “Không có gì để giải thích cả, sự thật mà cũng đã hiểu rồi đó, tao chẳng qua là nói thẳng ra mà thôi.”

“Được lắm.”

Thiên Chi gật đầu, theo sau buông cô ta ra, đi thẳng về phía nhà họ Tần, cô muốn đi hỏi dì Tần, rốt cuộc đây là có ý gì.

Cùng ngày hôm đó, Tần Sâm bị mẹ Tần gọi qua, còn bị răn dạy một phen.

Vốn dĩ Thiên Chi không có ý định xem Tần Sâm đã nhận sự trừng phạt nào, Thiên Chi chỉ muốn tìm hiểu lý do, vì sao phải nói với cô như vậy, tại sao có thể nói như thế.

Một câu giải thích cũng không có, Thiên Chi chỉ nghênh đón lời xin lỗi không cam tâm tình nguyện của Tần Cẩm mà thôi.

Có lời xin lỗi, dù sao vẫn tốt hơn không có.

Bởi vì lời xin lỗi đó, đã làm Thiên Chi cảm thấy rằng, những lời nói của Tần Cẩm không phải là sự thật, mọi chuyện không phải như vậy.

Cô cũng không phải là con nhóc sống ở nông thôn, còn bị ba mẹ ghét bỏ.

Nhưng vào đêm hôm đó, chờ sau khi cô vệ sinh cá nhân xong, trong lúc đi ngang qua chỗ ngã rẽ cầu thang gần phòng của Tần Cẩm.

Thiên Chi từ cánh cửa phòng khép hờ, nghe thấy giọng nói của mẹ Tần.

“Mẹ, tại sao lúc nào mẹ cũng không chịu bênh vực cho con, Thiên Chi nó tốt như vậy sao?”

Tần Cẩm nghẹn ngào khóc, hiển nhiên là vẫn còn đang rất khó chịu.

Mẹ Tần đau lòng dỗ dành cô ta một lúc, “Con còn muốn như thế nào nữa, muốn cả nhà chúng ta đắc tội với nhà họ Thiên sao?”

“Nhưng điều con nói không sai mà!”

Mẹ Tần buông tiếng thở dài, “Có đôi khi mắt con nhìn thấy không nhất định sẽ là sự thật, cho dù nói như thế nào, Thiên Chi cũng là con gái của nhà họ Thiên, hiện giờ công ty thành cái dạng gì con còn không biết sao, ba của con phải bôn ba ở bên ngoài, ngày sau gia đình chúng ta còn phải dựa vào nhà họ Thiên, nếu con cứ tiếp tục gây rối, con cảm thấy như vậy có ổn không?”

“Con không có gây rối, dựa vào cái mọi người đều chỉ nhìn đến Thiên Chi!”

“Bất luận ra sao, con vẫn không thể nói với con gái của nhà họ Thiên như vậy, con không nên nói thẳng ở trước mặt của nó như thế.”

“Dù sao con vẫn cảm thấy mình không có sai.”

Mẹ Tần im lặng một lúc, cũng không phủ nhận, “Nhớ kỹ, về sau không được phép chọc giận nó nữa, có nghe không?”

Vì vậy Thiên Chi cảm thấy rằng, có đôi khi không cần thiết phải quan tâm thái quá đến một chuyện, hay là để ý đến một số người nào đó.

Một mình, vẫn sống ổn mà.

Nghĩ đến điều này, Thiên Chi lại mỉm cười.

“Khi ấy em cảm thấy dì Tần đối xử với em rất tốt, còn thay em chủ trì công đạo, nhưng dường như đây không phải là sự thật.”

Nụ cười của cô gái nhỏ nhanh chóng biến mất, “Em nói ra chuyện này, chỉ muốn nói cho anh biết, từ trước đến nay thói quen của em là như vậy, em đã quen với việc tự mình ra quyết định, nhưng điều ấy cũng không có nghĩa là em không để ý đến anh.”

Tống Kỳ Thâm cứ yên lặng nhìn cô như thế, rồi sau đó lật tay mình lại, nắm chặt bàn tay cô, nâng nó lên đặt ngay bên môi, nhẹ nhàng hôn lên đó, giọng nói anh khẽ vang lên, có hơi khàn khàn, “Xin lỗi em.”

Khoé mắt Thiên Chi chợt cay cay, nhìn Tống Kỳ Thâm như vậy, cô rút đôi tay ra, hai tay vòng qua cổ anh, rồi trực tiếp vùi đầu vào trong hõm cổ anh.

“Không phải cần xin lỗi.....Vừa rồi anh nói không sai.” Thiên Chi dừng một chút, lại nói tiếp, “Lần này là do em làm không đúng, nhất định lần sau em sẽ thương lượng với anh trước.”

Cô chỉ muốn làm xong mọi chuyện sẽ báo với anh.

Nhưng cô chính xác đã tiền trạm hậu tẩu, không hề đề cập chuyện ấy với anh.

Mà Thiên Chi làm như vậy, thực ra cũng do bị ảnh hưởng.

Cái đêm ở Na Uy trước khi quay trở về nước, câu nói “Cháu không biết” của Tống Kỳ Thâm, nó vẫn luôn quanh quẩn trong tâm trí cô, cũng thực sự đã quấy nhiễu đến cô.

Nếu vấn đề tương tự xảy ra trên người cô, đoán chừng cô cũng sẽ trả lời “Cháu không biết.”

Thiên Chi hiếm khi thể hiện tâm phiền ý loạn như vậy, nhưng mỗi lần mở mắt hay nhắm mắt đều là hình ảnh của anh.

Cô hiện giờ, càng ngày càng không thể rời xa anh.

Tống Kỳ Thâm để Thiên Chi tùy ý vùi đầu vào hõm cổ của mình, theo sau anh nâng tay lên, hai cánh tay siết lại, ôm chặt lấy phần eo của cô gái nhỏ.

“Nếu em nói với anh, không hẳn là anh sẽ không để cho em đi đâu.” Tống Kỳ Thâm khẽ sát vào tai cô, chậm rãi lên tiếng.

Tống Kỳ Thâm biết rõ chuyên ngành mà Thiên Chi theo học có tính đặc thù cao, đi đến nước Pháp để được đào tạo chuyên sâu chính là một cơ hội tốt, không chỉ nâng cao khả năng của bản thân, thậm chí là đối với việc phát triển mở rộng không gian trong tương lai, tất cả đều rất hữu ích.

Anh cũng không phải là một người không nói đạo lý.

Nhưng trên thương trường bày mưu tính kế lâu rồi, trước đó vô cùng thuận buồm xuôi gió, gặt hái được nhiều thành công, mọi việc quá mức suông sẻ, cuối cùng lại để cho anh bị áp chế bởi Thiên Chi, còn bị hung hăng đánh bại.

Tống Kỳ Thâm chỉ cảm thấy rằng những điều kiện mà mình dành cho cô đã quá mức thoải mái rồi, cho nên cô trông giống như một con sói mất trắng xa lạ.

Sau khi kiềm hãm một thời gian dài, cảm xúc của anh rất dễ dàng bị Thiên Chi chi phối.

Lần này một chút tin tức cô cũng không tiết lộ cho anh biết, cô thực sự đã hung hăng đánh cho anh một đòn cảnh cáo.

Nói một cách đơn giản, trái tim của Tống thái tử gia giống như một cái ly thuỷ tinh, hoặc là cái loại chỉ cần sờ vào đã dễ dàng vỡ vụn.

“Em biết rõ anh sẽ để cho em đi.” Thiên Chi ậm ừ hai tiếng, theo sau cô cào vào phần ót của anh.

“Lần này bỏ qua cho em, lần sau lại hiểu rõ tình hình mà không báo cáo, cho dù em có đi đến nơi nào thì anh cũng sẽ đi theo em đến nơi đó, rồi sau đó trực tiếp đứng trước mặt mọi người, khiêng em trở về.”

Không làm bánh nhân thịt mấy ngày mấy đêm, thì đừng mong anh cho qua mọi chuyện.

Hơi thở ấm áp của Tống Kỳ Thâm đều phả vào vành tai cô, nghe giọng điệu vô cùng nguy hiểm.

“Thế nhưng vừa rồi anh.....Thực sự rất đáng sợ đó.”

Kể từ khi cô quen biết Tống Kỳ Thâm cho đến nay, chưa bao giờ cô nhìn thấy sắc mặt anh nghiêm túc như vậy.

Cho dù lúc trước anh chỉ hơi nghiêm mặt, cũng không làm cô sợ hãi.

Nhưng lần này anh thực sự đã phá vỡ nhận thức trước đây của Thiên Chi đối với anh.

“Anh rất đáng sợ?” Tống Kỳ Thâm nắm lấy vai cô, kéo khoảng cách giữa hai người bọn họ ra, rũ mắt nhìn cô gái đang ở trong vòng tay mình.

“Rất, vô cùng, hoàn toàn.” Thiên Chi suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra ba tính từ.

Tống Kỳ Thâm híp đôi mắt lại, cúi người xuống, “Kế tiếp còn có thứ đáng sợ hơn.”

Anh thậm chí còn không tháo dây thắt lưng ra, quét những đồ vật lộn xộn trên bàn qua một bên, trực tiếp để Thiên Chi nằm ngang, rồi ngón tay khẽ di chuyển, theo sau nâng váy của cô gái nhỏ lên.

Ánh sáng mờ ảo bên trong thư phòng, cả căn phòng đều thoang thoảng mùi hoa sơn chi, còn có tiếng khóc thút thít, hương thơm càng ngày càng ngào ngạt.

Cảm xúc này giống như mất rồi lại có được chiếm trọn cả trái tim, níu lấy quanh quanh quẩn quẩn, làm thế nào cũng không muốn rời đi, giây tiếp theo động tác của anh càng mạnh bạo hơn, không tài nào ngăn cản được.

Trong lúc làm bánh nhân thịt, năm đầu ngón tay của Tống Kỳ Thâm và cô đan chặt vào nhau, đôi mắt đào hoa long lanh sáng ngời tựa như Hắc Diệu Thạch*, “Lời nói vừa rồi, em hãy lặp lại một lần nữa.”

[Click để xem ảnh](#)

(*Hắc Diệu Thạch: Obsidian còn gọi là đá vỡ chai.)

“.....Dạ.....Cái gì?”

“Nói, em để ý đến anh.”

Thiên Chi đã sớm quên hết mọi việc trước đó, cố gắng mở đôi mắt mê man của mình lên, “.....Em vẫn luôn để ý đến anh.”

Tống Kỳ Thâm ôm chặt lấy cô, sau đó in xuống một nụ hôn, “Biết rồi, anh cũng rất quan tâm đến em.”

Sau khi hành sự xong, Tống Kỳ Thâm đỡ Thiên Chi ngồi dậy. Mọi thứ vừa rồi

đến quá bất ngờ, Thiên Chi vẫn còn ở trong trạng thái bàng hoàng, ngón chân cong lên, nơi cổ chân mảnh khảnh còn treo một cái quần lót chưa kịp cởi xuống.

Tống Kỳ Thâm nhớ đến rất nhiều chuyện trong quá khứ mà Thiên Chi vừa mới kể, không biết anh lại nhớ đến việc gì đó, “Thực ra lúc em ẩn Tàn Cầm lên thân cây, anh đã nhìn thấy.”

Lúc ấy anh đứng ở phía xa xa nhìn qua, chỉ cảm thấy rằng cô nhóc con này khá mạnh mẽ.

Thậm chí nhìn thấy cả lúc cô trợn tròn mắt.

Có thể khi ấy cô hoàn toàn không nhìn thấy anh, bởi vì anh chơi bóng rổ bên trong sân không có đi ra.

“Được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa.” Tống Kỳ Thâm vận khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trong trạng thái bàng hoàng của cô qua, chỉ cảm thấy tất cả sự ghen tuông lúc trước tập trung trên đầu quả tim dần dần biến mất, thay vào đó, chính là sự dịu dàng vô tận, giống như nước chảy.

“Vừa rồi em từng nói với anh rằng, có rất nhiều việc em không để ý đến, nhưng thực ra là ——” Tống Kỳ Thâm dừng một chút, nhớ đến việc cô gần như nghẹn lời, còn có dáng vẻ cố gắng kiềm chế.

Sau đó, anh nói một cách rất chần chẫn, “Nhưng thực ra em rất thích anh, có phải không?”

Thiên Chi nghe anh hỏi như vậy, nhất thời trên mặt xuất hiện hai rặng mây đỏ.

Thậm chí nó còn rõ ràng hơn so với lúc làm bánh nhân thịt, càng ngày càng đỏ. Theo sau hai rặng mây đỏ dần dần lan ra, làm cho đôi mắt cô cũng đỏ lên.

Nhìn bộ dạng vừa thẹn thùng vừa đáng yêu lại quyến rũ động lòng người

của cô, Tống Kỳ Thâm khẽ mỉm cười, “Không phủ nhận, chính là thừa nhận.”

Cô gái nhỏ nép trong lồng ngực anh đã im lặng rất lâu, giống như một con chim cú đang cúi đầu.

Mặc dù những thứ khác không hiểu lắm, nhưng Tống Kỳ Thâm hiểu rất rõ trái tim mình.

Ngay sau đó không đợi cô lên tiếng, anh cầm ngón tay của cô lên, đặt lên môi mình mút nhẹ.

Đôi mắt đào hoa liếc nhìn xuống, ánh mắt sáng ngời.

“Nhưng mà không sao cả, anh cũng rất thích em, là đủ rồi.”

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì tính cách của Chi Chi thuộc dạng rất hiền lành, cho nên lúc trước tôi đã đặt nền móng trong một khoảng thời gian dài, để hai người dần dần hoà hợp với nhau, sau khi đã hiểu rõ về đối phương, mới nói chuyện cởi mở hơn, để không phải dây dưa dài dòng.

Về sau đại khái là các loại quay ngược*, Tống Khổng Tước nhớ vợ chạy sang Pháp, sau khi trở về nước với vẻ mặt sáng ngời và tôi sẽ cố tăng thêm nội dung cốt truyện, tôi hy vọng có thể để cho mọi người mỗi ngày trải nghiệm một chút ngọt ngào. (Thực ra muốn nói rằng đừng vỗ béo đừng vỗ béo, cũng không cho phép bỏ hành tây vào!)

(*Quay ngược: bị người ta phát hiện thân phận. Ví dụ như trên mạng có tài khoản vô danh hay người đó được gọi là người giấu mặt, sau khi phát hiện người giấu mặt là ai, đối phương lập tức quay ngược. Mình nghĩ na ná câu Hải! Quay xe)

Hai giờ khuya, không nên khoe khoang và có chút xin lỗi về việc Tống Khổng Tước làm bánh nhân thịt. qwq

Chương 67: Nhớ kỹ phải pha sữa bò cho Bảo Bối ngọc

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Anh nói, anh cũng rất thích cô.

Thiên Chi không kiềm chế được việc tim đập nhanh liên hồi, không thể ngừng lại.

Một lần, rồi lại một lần.

Hai người kề sát vào nhau, hiện giờ cô còn có thể nghe thấy nhịp tim ổn định của Tống Kỳ Thâm, cách hai lớp quần áo, liên tục không ngừng truyền đến.

Cô cảm thấy trong lúc mình thở ra, còn kèm theo một sự vui sướng như sắp nổ tung.

Nhất thời không nói chuyện.

Thiên Chi vùi đầu một lúc, rồi ngẩng đầu lên, hít thở chút không khí, rồi lại thở nhẹ một hơi.

Cô còn chưa tắm rửa, cả người dính nhớp khó chịu, cô giống như một con cá chạch đang chui vào trong lồng ngực anh, cuối cùng anh cũng chịu buông lỏng cô ra.

“Em có muốn đi tắm không?”

Lúc này cô gái nhỏ ở trong lòng mình đã có chút phản ứng, “Vâng, em có hơi khó chịu, còn anh?”

Tống Kỳ Thâm không trả lời, cánh tay thoáng dùng sức, trực tiếp bế cô lên, “Để anh bế em đến phòng tắm.”

Vừa rồi trong lòng cảm xúc dâng trào, gần như khát vọng, so với bất kì cái gì trước kia một lần rồi lại một lần càng mãnh liệt hơn, cũng chính vì điều này, cho nên anh không còn cố kỵ nữa.

Nhưng kết cục của sự không cố kỵ chính là, trên bàn làm việc trong thư phòng có hơi khó coi.

Dáng vẻ nhu nhược của Thiên Chi, càng làm cho người ta phải đau lòng.

Tống Kỳ Thâm suy nghĩ đợi một lúc nữa sẽ quay về thu dọn chúng, anh lập tức bế Thiên Chi trở về phòng ngủ chính.

Từ trước đến nay Thiên Chi là người thích sạch sẽ, Tống Kỳ Thâm đặt cô lên bệ rửa tay, rồi sau đó anh đi đến bồn tắm xả nước.

Chờ đến khi nước gần đầy, anh đưa ngón tay thon dài vào trong thử nhiệt độ của nước.

Tắt các các bóng đèn nhỏ trong phòng tắm đều được bật lên, ánh sáng lan toả, trong phòng tắm to lớn như vậy, trên phần đá hoa cương cũng phát sáng.

Thiên Chi nhìn Tống Kỳ Thâm hơi cúi người, đôi chân dài khép chặt, mặt mày rũ xuống, trong lòng chợt xuất hiện một cảm giác đã lâu không có.

Tương tự như cảm giác mong đợi tất cả mọi thứ ở tương lai.

Cô chưa bao giờ chờ mong đến buổi sáng ngày thứ hai cả.

Chỉ cần nghĩ đến việc gối đầu vào nhau, sau đó ngủ cùng nhau, khi thức dậy vẫn có thể nhìn thấy anh, đầu quả tim chợt trở nên kích động, đâm xuyên bốn phía.

Đặc biệt là vừa rời anh mới nói lời nói kia, càng làm cảm giác này dần dần được phóng đại.

Áo sơ mi của Tống Kỳ Thâm mở được một nửa, lộ ra phân nửa phần xương quai xanh như ngọc, dưới ánh đèn lại trong như sứ, vô cùng có khuynh hướng cảm xúc.

Phần lưng quần lỏng lẻo, vạt áo sơ mi không ngay ngắn, thoát nhìn rất dục vọng.

Càng đừng đề cập đến ——

Vừa rời dây thắt lưng của anh vẫn còn chưa cởi ra, cái khoá kim loại theo động tác đẩy mạnh lại va vào nhau.

Âm thanh kim loại chạm nhau, vang lên trong thư phòng tối tăm.

Thiên Chi chợt nghĩ đến việc đó, cô lập tức cảm thấy mình giống như một con cá nóc, thoáng phình lên thành một quả bóng nhỏ.

Tống Kỳ Thâm xả nước xong, vội vàng đứng dậy, trong lúc anh hướng mắt nhìn qua bệ rửa tay bên này, khuôn mặt nhỏ của Thiên Chi giống như ngâm trong dầu ớt.

Đỏ rực, y như con tôm luộc.

Anh cảm thấy buồn cười.

Nhưng vẫn phải cố gắng lắm mới nhịn xuống được.

“Em nóng lắm hả?” Anh nhướn mày, đi hai ba bước đã tiến đến đây.

Thiên Chi lắc đầu, nhỏ giọng áp úng, “.....Em không có.”

Rồi sau đó, cô nghe thấy tiếng cười khế của người đàn ông này.

Hơi nước trong phòng tắm bốc lên, càng trở nên mờ mịt.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn thấy tầm mắt của Tống Kỳ Thâm đang dừng ở phần váy của cô.

Nơi đó vẫn đang vén lên, mà không được che đậy lại.

Cô tỏ vẻ bình tĩnh, chỉnh lại làn váy, mặc dù là như vậy, cũng không thể ngăn cản hết những cảnh đẹp đã bị anh thu vào trong đáy mắt.

Thiên Chi nghĩ như thế nào cũng cảm thấy, Tống Kỳ Thâm thực sự là quá xấu xa rồi!

Rõ ràng người khởi xướng.....Chính là anh mà!

“Được rồi, không cần phải xấu hổ, em và anh đã thành khản thẳng thắn gặp nhau bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ anh còn chưa nhìn thấy thân thể em sao?” Nhìn dáng vẻ tay chân luống cuống của cô, Tống Kỳ Thâm nói xong lập tức tiến đến, nhắc chân cô lên, bế cô đặt vào trong bồn tắm.

Thiên Chi hơi nhắm mắt lại, giấu đầu lòi đuôi, nói một đằng trả lời một nẻo, “Em hình như có hơi buồn ngủ.”

Vốn dĩ Tống Kỳ Thâm còn muốn trêu chọc cô, nhìn thấy cô gái nhỏ đã thành cái dạng này rồi, cho nên anh không kiên trì nữa.

Anh đẩy những bọt bóng xà phòng lên trên, che giấu đi tất cả thẹn thùng của cô, hết sức khéo hiểu lòng người, “Ừ, anh biết rồi. Nhưng mà....Buồn ngủ là một chuyện.”

Dừng một chút, Tống Kỳ Thâm bổ sung thêm.

“Nhưng những gì hai chúng ta nói vừa rồi, em không thể đổi ý.”

“.....Em có thể đổi ý cái gì.”

Thiên Chi ngẫm nghĩ lại một chút, chẳng lẽ khi ấy cô có hứa hẹn hay thề non hẹn biển cái gì sao?

Bỗng dưng, cô nhớ đến.

Vừa rồi bản thân mình hình như vô thanh thắng hữu thanh*, đã chấp nhận một số việc gì đó.

(*Vô thanh thắng hữu thanh: im lặng thắng mọi âm thanh.)

Thiên Chi ngẩng đầu lên, lén liếc mắt nhìn Tống Kỳ Thâm, ánh mắt chột giao trong không trung.

Thăm dò, xác định, hiểu rõ.

Mọi thứ đã thể hiện rõ bên trong không cần phải nói ra.

Anh thật là.

Loại chuyện này, chẳng lẽ nói đổi ý, còn có thể đổi ý được sao.

Tình yêu không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết rõ ở nơi chốn nào.

“Sau khi đi đến Pháp, phải nhớ đến anh.” Tống Kỳ Thâm tạm gác lại chủ đề mà hai người đã ngầm hiểu với nhau, rồi sau đó anh mỉm cười, vỗ vỗ đầu cô, chỉ hỏi, “Em muốn dùng loại muối tắm nào?”

Đối với hương thơm cho vào khi nãy, anh đã tự chủ trương, sử dụng hương hoa hồng. Giờ phút này mùi hương nhẹ nhàng lượn lờ bốc lên trên, trong mơ hồ anh lại có chút cảm giác.

Nhưng vừa rồi nghe Thiên Chi nói buồn ngủ, Tống Kỳ Thâm cũng không thể

phút lơ mong muốn của cô, mà tự mình hành động vô lý được.

Anh vẫn còn đang suy tư, nên khó tránh khỏi việc tâm viên ý mã*.

(*Tâm viên ý mã: đứng núi này trông núi nọ.)

Thiên Chi nghe anh nói xong, chỉ lắc đầu, “Hôm nay không cần, mùi hương của hoa hồng đã đủ thơm rồi.”

“Vậy có muốn dùng tinh dầu không?” Tống Kỳ Thâm cố tình cúi người, tiến gần đến chỗ vành tai cô, thấp giọng nói một câu như vậy.

Thiên Chi nhỏ giọng “Vâng” một tiếng, theo sau ngẩng đầu lên, thầm nghĩ quả nhiên Tống Kỳ Thâm đối với chuyện này không mấy am hiểu, cô lại nói, “Hả, cái gì, hiện giờ không thể cho thêm tinh dầu vào, chỉ sử dụng nó khi tắm xong, như vậy mới tốt cho da.”

Dứt lời, cô lại lên tiếng dò hỏi, “Anh muốn dùng sao? Đợi lúc nữa em sẽ chỉ cho anh cách dùng.”

“Không, anh trai chính là tinh dầu nè.” Giọng nói trong trẻo của Tống Kỳ Thâm vang lên còn mang theo chút khát vọng, nó trở nên trầm thấp kéo dài, “Có muốn dùng hay không.”

Anh còn cố tình thấp giọng, tiếng nói từ từ thoát ra khỏi môi anh.

Một giây, hai giây.

Thiên Chi gần như sững sờ.

Rồi sau đó, bỗng nhiên cô hoàn toàn hiểu rõ ý của anh.

Anh.....Chính là anh.....

Cái người đàn ông này! Sao có thể.....Sao có thể như vậy!

“Anh.....Đi ra ngoài ngay, em muốn tắm một mình.”

Thiên Chi mím môi, đột nhiên có chút không muốn để ý đến phản ứng của anh nữa.

“Thực sự không cần à?”

“.....”

Thiên Chi không lên tiếng, vươn đầu ra, nghiêng người, lộ ra đường cong tuyệt đẹp nơi phần cổ, cứ như vậy mà giận đối với anh, cô muốn đuổi anh đi ra ngoài.

Dường như điều này thực sự đã có hiệu quả, Tống Kỳ Thâm hơi đứng thẳng người dậy, nhắc chân đi ra ngoài phòng ngủ, trong nháy mắt không còn nhìn thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Thiên Chi nhìn về phía cánh cửa không thấy bóng người đâu cả, trong lúc nghi hoặc, cô cảm thấy anh thật là quá nghe lời.

Nghe lời đến mức, có chút không giống như phong cách thường ngày của Tống Kỳ Thâm.

Thiên Chi nhướng cổ lên, nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Ngay tại lúc cô đang thăm dò hướng nhìn xung quanh cánh cửa, giây tiếp theo, Tống Kỳ Thâm lại một lần nữa tiến vào.

Sau khi đặt thứ gì đó trên giá treo quần áo, anh hơi nghiêng đầu qua, tầm mắt không nghiêng không lệch nhìn về phía cô.

Cứ như vậy mà trực tiếp bắt gặp được lúc Thiên Chi nhìn lên mình.

Cô gái nhỏ bị bắt ngay tại trận, quả thực vẫn lẽ thảng khí hùng* mà.

(*Lẽ thảng khí hùng = cây ngay không sợ chết đứng.)

“.....Em vừa mới xoay cổ.”

Ý tứ chính là, anh không nên suy nghĩ quá nhiều.

Cô chỉ đang khẩu thị tâm phi mà thôi, Tống Kỳ Thâm cũng không muốn vạch trần cô.

“Quần áo của em anh treo ở đây, đợi chút nữa nhớ thay đó. Em hãy tắm rửa đi, anh ra ngoài trước.”

“Này —— Anh muốn đi đâu vậy?”

“Thư phòng.” Tống Kỳ Thâm dừng một chút, cố tình nói chậm chậm, lời nói có ẩn ý, “Đã thành thế này rồi, dù sao cũng cần phải thu dọn một chút.”

“.....”

Vậy cô có thể làm gì!

Thiên Chi “Vâng” một tiếng, trong lúc cánh cửa khép lại, cô liếc mắt nhìn về phía giá treo quần áo.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn thấy đã giật mình.

Hả.

Cái thứ được sắp xếp gọn gàng treo ở đó, đều là đồ lót của cô, Tiểu Bàn Thứ* được anh treo lên một cách thân mật như vậy.

(*Tiểu Bàn Thứ: bên tiếng Nhật có nghĩa là quần lót.)

[Click để xem ảnh](#)

(Đây là meme Wechat về Tiểu Bàn Thứ.)

*

Thiên Chi mất một khoảng thời gian dài ngâm mình trong bồn tắm, tắm lâu hơn so với lúc trước.

Cũng không phải là bởi vì cô đơn thuần muốn tắm rửa lâu như thế, mà do nội tâm dần mở rộng, giống như thể nhân sinh của cô bị tùy ý phơi bày ra vậy.

Cảm giác này rất vi diệu.

Từ trước đến nay Thiên Chi chưa bao giờ có cảm giác như vậy, sự dững cảm lần này, nó dường như có thể in sâu vào trong cả cuộc đời cô, mạnh mẽ lại sâu sắc.

Cô cố gắng làm dịu nội tâm của mình, cho nên mới ngồi trong phòng tắm lâu như thế.

Khi cô bước ra, Tống Kỳ Thâm đã đi đến một phòng tắm khác tắm rửa xong, anh đang ngồi trên chiếc giường mềm mại, không giống như trước kia, anh không đọc báo, cũng không chơi điện thoại, chỉ đơn thuần ngồi yên ở đó.

Trong tay anh đang cầm một chú heo Bội Kỳ mà tùy ý chơi đùa.

Anh cầm cái đuôi heo lên.

Nhìn thấy cô đi ra, anh bất động thanh sắc ném bé heo qua một bên.

Không một chút lưu tình.

Bé heo nhỏ lăn hai vòng trên giường, rồi sau đó rơi thẳng trên mặt thảm.

Nằm hướng lên trời, thoạt nhìn dáng vẻ rất bất lực.

Thiên Chi bắt đầu hoài nghi, cái căn phòng đầy heo con Bội Kỳ này.....Có

phải đều bị anh “Ác ý” tàn phá hay không.

Cô bước lên phía trước, xoay người nhặt bé heo nhỏ lên, cố tình lên tiếng trêu chọc anh.

“Đợi sau khi em rời đi....Anh phải bảo quản thật tốt căn phòng heo con Bội Kỳ này nhé....Hãy để chúng bầu bạn cùng anh.”

Tống Kỳ Thâm nghe thế chợt xuy một tiếng, “Mỗi ngày để cho bọn chúng nằm trong phòng ngủ chính, đó đã xem như là phần thưởng và là món quà lớn nhất rồi.”

Thiên Chi nghe thấy giọng điệu cao cao tại thượng của anh, cô không thể nói nên lời.

Dừng một chút, Tống Kỳ Thâm tiếp tục bổ sung thêm, “Vừa khéo khi em đi sang Pháp, anh cũng sẽ không quay trở về nhà, để cho đám heo con này ở lại đây làm sứ giả bảo vệ nhà vậy.”

Thiên Chi tò mò nhìn chăm chăm Tống Kỳ Thâm, ánh mắt chăm chú kia dường như có thể làm xuất ra một đoá hoa.

Một kỹ năng khác của Tống Kỳ Thâm đã được khai mở, cô chỉ cảm thấy mới lạ không thôi.

“Anh cần gì phải so đo với một đám heo như vậy?”

Chẳng qua chúng chỉ là một đám gấu bông mà thôi.

“Anh so đo?” Tống Kỳ Thâm ngược mắt lên, tỏ vẻ như một đại gia vẫy tay về phía cô, “Vừa rồi em nói có chuyện muốn nói với anh, là chuyện gì thế?”

Thiên Chi đặt bé heo nhỏ về vị trí cũ, nhìn thấy anh vẫy tay, cô bước đến đó, rồi đứng trước mặt anh.

“Em vừa gửi ảnh chụp màn hình cho anh, anh.....nhớ phải xem đấy nhé.”

Nghĩ về chuyện đó, cô không nói thêm gì nữa.

Tổng Kỳ Thâm luôn là một người chủ động.

Thiên Chi muốn vì anh mà dững cảm một lần.

“Được rồi, anh chỉ cần xem sẽ biết thôi.” Thiên Chi nói xong, lập tức đưa tay lên sờ cái mũi của mình.

Không đợi Tổng Kỳ Thâm cầm điện thoại trên tay, cô đã ra lệnh đuổi khách, “Anh muốn xem thì ra bên ngoài phòng khách nhỏ ngồi xem được không?”

Tổng Kỳ Thâm:?

Rốt cuộc là thứ gì, mà lại tỏ vẻ thần bí như vậy?

Thiên Chi đẩy anh, “Dù sao anh cũng phải đi ra bên ngoài xem.”

Nếu Tổng Kỳ Thâm ngồi tại hiện trường mà xem nó, đoán chừng cô sẽ có cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa.

Bởi vì lúc trước ghi chép lại, cô không nghĩ đến việc sẽ có một ngày nào đó đưa chúng cho anh xem.

“Được rồi, đều nghe theo em cả.”

Tổng Kỳ Thâm lười biếng đứng dậy, hướng đến mông cô, vỗ một cái.

Như vậy còn chưa đủ, ngay cái bộ phận đang vểnh lên kia, nhéo một cái.

Thiên Chi không thể trốn thoát, chỉ cảm thấy hiện giờ anh đã hoàn toàn

Phô bày ra con người thật!

Tống Kỳ Thâm bước ra ngoài được vài bước, vừa định quay đầu hỏi cô một lần nữa, Thiên Chi đã tự mình đóng cửa lại, “Cạch” một tiếng vang lên.

Trải qua mấy giây, cánh cửa kia lại mở ra.

Thiên Chi ném một cái chặn mỏng qua, còn dặn dò, “Nếu trong lúc xem cảm thấy lạnh, hãy đắp chăn lên người.”

Ngay sau đó không đợi anh đáp lời, cửa phòng lại một lần nữa đóng chặt.

Tống Kỳ Thâm cầm cái chặn trong tay, đi về phía ghế sofa đặt trong phòng khách nhỏ ở tầng hai.

Anh cũng không đắp chăn lên người, trực tiếp mở điện thoại.

Trong khung chat, Thiên Chi gửi cho anh rất nhiều tin nhắn, đều là ảnh chụp.

Tống Kỳ Thâm ấn mở tấm thứ nhất.

Ngay lập tức ánh mắt sững sờ.

Đây dường như là ảnh chụp màn hình của một ứng dụng mạng xã hội, mỗi bài viết Thiên Chi đăng tải, đều ghi lại cuộc sống hằng ngày của cô.

Tấm thứ nhất ——

[QqaqQ: Lúc nhắc đến chuyện đó, mình cũng không mấy bài xích. Loại cảm giác này rất thần kỳ, cảm giác giống như khoai lang nướng trong mùa đông, mùi than cháy trong tuyết, hoà cùng chút cảm giác ấm áp.]

Tấm thứ hai ——

[QqaqQ: Mình và anh ấy thực sự đã lãnh giấy kết hôn rồi. Ừm, hôm nay thời tiết thật đẹp, trong lúc lái xe ngang qua bờ biển Nam Uyển, mình còn ngửi thấy được hương thơm của hoa sơn trà, kèm theo hơi thở của trúc Nam

Thiên.]

[Click để xem ảnh](#)

(Hoa Sơn Trà.)

[Click để xem ảnh](#)

(Trúc Nam Thiên.)

Tấm thứ ba ——

[QqaqQ: Hơi thở trên người anh ấy vẫn mang hương vị như lúc còn trẻ, giống như một cậu thiếu niên đang chạy về nơi xa đó. Sau khi mùa đông qua đi, sông băng tan chảy, màu xanh hoa cỏ trên vùng lãnh nguyên*, mọi thứ đều có thể dùng từ tươi mát để miêu tả. A, chỉ cần nghĩ thấy thôi cũng đã dễ chịu rồi.]

(*Lãnh nguyên: Trong địa lý tự nhiên, đài nguyên, nguyên đài, đại nguyên, lãnh nguyên hay đồng rêu là một quần xã sinh vật trong đó sự phát triển của cây gỗ bị cản trở do nhiệt độ thấp và mùa sinh trưởng ngắn.)

Tấm thứ tư ——

[QqaqQ: Một thùng đầy nước ép Blueberry..... uống ngon lắm! Đã thoải mái! Nhưng gần đây quá trình điều chế nước hoa không tính là suông sẻ lắm, sau này có thời gian rảnh, mình phải xây một nhà trồng hoa mới được. Cho nên, Dear DD thực sự có ý nghĩa là gì vậy?]

Tấm thứ năm ——

[QqaqQ: Món mì không ngon lắm, nhưng mình cảm thấy nó vẫn có thể chấp nhận được, bởi vì anh ấy đã nghiêm túc làm chúng đúng không? Nhưng hình như anh ấy không thành thạo mấy.]

Tấm thứ sáu ——

[QqaqQ: Trông anh ấy có vẻ không thích thứ gì cả, nhưng thực ra rất thích màu hồng nhạt, thú vị thật.]

Tám thứ bảy ——

[QqaqQ: Ngày hôm qua đã rơi trận tuyết đầu tiên, mình cũng có, một căn nhà với đầy đủ các thành viên trong gia đình.]

Tám thứ tám ——

[QqaqQ: Mình có hơi nói không nên lời, nhưng thực sự mình rất vui, cả căn phòng đầy heo con, trái tim mình như sắp tan chảy mất rồi, hôm nay anh ấy hình như có vẻ cao hơn rồi. Ủh! Cao đến tận ba mét tám đó!]

Sau khi Thiên Chi gửi những tin nhắn này, không nhắn thêm gì nữa.

Chỉ có tám tấm ảnh chụp màn hình như vậy.

Tổng Kỳ Thâm ngã người ra phía sau dựa lưng vào ghế sofa, đôi mắt khép hờ, thật lâu anh vẫn không lên tiếng.

Cô gái của anh luôn dùng tâm tư mơ hồ nhất, để biểu đạt thế giới nội tâm mờ mịt của mình.

Cô đang dùng phương thức của riêng mình, thói quen của mình, để ghi chép lại, một anh hoàn chính.

Trong khi mời gọi người ta đến làm tổn thương mình, nhưng đồng thời, cũng đâm vào lòng người ta.

*

Bên trong phòng ngủ chính, Thiên Chi chờ rất lâu vẫn không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì.

Cô chơi đùa chú heo nhỏ một lúc, lại lên mạng xem tình hình gần đây của nhóm nhạc thần tượng nam ACE, trong nhóm nhạc đó cô thích nhất là thành viên nhuộm tóc màu xám khói, trông rất đẹp mắt.

Nhưng cho dù như thế nào, tâm trí của Thiên Chi đều không đặt vào đó.

Chỉ là một vài hình ảnh mà thôi, xem như.....

đã cho thấy thái độ của cô.

Bởi vì việc đi Pháp, có nghĩa là hai người phải cách xa nhau ba tháng, cô cũng muốn cho anh một viên thuốc an thần.

Nhưng mà ——

Xem có mấy tấm ảnh chụp, nó.....Mất nhiều thời gian như vậy sao!

Mang theo sự nghi hoặc, Thiên Chi dứt khoát không muốn đứng trong phòng chờ đợi nữa, trong nội tâm của cô dường như có một đồng rơm đang lăn qua lăn lại, tâm trạng phức tạp xoắn thành một cục.

Nhưng không phải là phiền muộn, chỉ là sự rối loạn mà thôi.

Nghĩ như vậy, Thiên Chi lê dép, trực tiếp chui vào trong chăn, rồi sau đó cầm lấy tấm chăn mỏng phủ lên người, khó khăn lắm mới để lộ ra được một đôi mắt đen nhánh.

Cô mở to mắt, lén lút mỉm cười.

Trên chăn nệm, vẫn còn lưu lại hơi thở thanh mát của Tống Kỳ Thâm.

Thiên Chi hít một hơi thật sâu, theo sau lăn lộn hai vòng. Ngay khi cô đang vui vẻ muốn chết đi được, phần đầu bất tri bất giác lại nằm lên cái gối của Tống Kỳ Thâm, cũng không biết đã làm cho cái gì rơi ra, cái đầu nhỏ bỗng nhiên đụng vào một thứ.

Cô cầm nó lên xem, đó là một cuốn sổ tay.

Ôm ý nghĩ không nên chạm vào đồ của người khác, cô chỉ muốn đặt nó trở về chỗ cũ, cuốn sổ tay tự nhiên mở ra.

Có lẽ do nó đã bị mở ra quá nhiều lần, cho nên có rất nhiều dấu vết khắc sâu.

Thiên Chi cúi đầu liếc mắt nhìn qua, trong trí nhớ dường như cảm thấy nó rất quen thuộc.

Bên trong là hàng chữ viết tay mạnh mẽ đầy sức sống, nét chữ cứng cáp kia còn mang theo khí phách ——

[Nhớ kỹ phải pha sữa bò cho Bảo Bối ngốc.]

————//—-//————

* Tác giả có lời muốn nói: Hai người cùng nhau cụng chiều đối phương tvv.

Vì tình hữu nghị Thiên Chi đã không dám chụp màn hình hai bài đăng còn lại.

[Cảm thấy thực sự không ổn lắm, kỹ thuật của anh ấy không được tốt lắm.]

[Cái người đàn ông này giống y như con khổng tước vậy!]

Heo con Bội Kỳ: Cái gia đình này rất kỳ quái, lúc trước người anh em của chúng ta phải hy sinh vì bị ném xuống đất, lần này thì lại vặn đuôi của chúng ta, chúng ta không nên làm heo nữa!

Chương 68: Ngay cả ông xã của mình cũng không nhận ra?

Edit: Tiểu Màn Thâu

Hành trình làm sinh viên trao đổi đến nước Pháp của Thiên Chi, rất nhanh đã được phê duyệt.

Thành tích học tập trước đây của cô chỉ ở mức trung bình trở lên, nhưng mà biểu hiện gần đây lại vô cùng xuất sắc. Chưa kể đến số điểm chuyên ngành khá cao, mà lại còn đoạt giải thưởng vàng trong cuộc thi thiết kế toàn quốc, từng hạng mục vinh dự xếp chồng lên nhau, nếu đánh giá toàn diện, đương nhiên Kinh Đại sẽ chọn cô trở thành một trong số những đối tượng được làm sinh viên trao đổi.

Bởi vì từ nhỏ cô đã được cho học rất nhiều ngôn ngữ, khi lên năm hai cô còn tham gia kỳ kiểm tra đặc biệt về trình độ ngôn ngữ, còn đạt được giấy chứng nhận xuất sắc nhất, cho nên điều này đảm bảo khả năng giao tiếp bằng các ngôn ngữ khác của cô sẽ không gặp bất kỳ cản trở nào.

Do thời gian gấp rút, sau khi nộp đơn, nhân viên nhà trường lập tức tiến hành xét duyệt, tiến đến lại trao đổi hồ sơ cùng bằng cấp cho trường ISIPCA bên Pháp xác nhận, vì vậy cũng không mất quá nhiều thời gian.

Thiên Chi mới vừa khai giảng, chỉ học ở Kinh Đại được gần một tháng, trước khi lên đường đi sang Pháp.

Vốn dĩ mọi người trong phòng ký túc xá không thể gặp mặt nhau nhiều là vì lịch trình học tập của mỗi người luôn bận rộn, kỳ nhập học mới còn chưa ở chung với nhau được bao lâu, thì Thiên Chi lại phải rời đi.

Thời gian ba tháng, tương đương với toàn bộ học kỳ sau của năm ba, chờ

sau khi Thiên Chi quay trở về, có lẽ học kỳ này cũng đã sắp kết thúc.

Bởi vì luyện tiếu, cho nên ba người trong phòng ngủ muốn mời Thiên Chi ra ngoài ăn một bữa cơm.

Trước lúc đi dùng bữa, Thiên Chi nhìn bộ dạng đa sầu đa cảm của Đường Thu Thu, cô chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi, “Buồn rầu gì chứ, cũng không phải sau này sẽ không gặp lại nhau nữa đâu.”

“Chẳng phải đợi khi cậu trở về đã gần nghỉ hè mất rồi, sau khi nghỉ hè xong chính là năm cuối, thời gian gặp mặt nhất định sẽ càng ngày càng ít, tớ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy buồn rầu rồi.” Đường Thu Thu vừa nói vừa giả vờ giả vệt lau nước mắt một phen.

Bùi Anh hừ hừ hai tiếng, “Chi Chi, cậu ngàn vạn lần đừng tin lời của Đường Thu Thu, cậu ta chỉ nói như thế thôi, qua hai ngày nữa lại giống như con ngựa hoang xúc dây cương vậy, tự do tự tại.”

“Ai là con ngựa hoang hả? Cũng không cuồng dã bằng ai kia, lần trước có người nào đó cùng Diệp nam thần đứng dưới lầu hôn nhau mãnh liệt, ngay cả một người lạnh nhạt như anh ta, đều bị cậu.....Đều bị cậu.....Ôi khuôn mặt già nua của tớ lại đỏ lên rồi, lúc ấy tớ không dám gọi cậu.” Đường Thu Thu thoải mái vênh vác, trực tiếp ném một câu trở về.

Khuôn mặt Bùi Anh đỏ lên, hiếm khi lại thẹn thùng như vậy, “.....Chắc cậu nhìn lầm rồi đó.”

“Vậy sao, chúng tớ nhìn lầm à, có lẽ chúng tớ nhìn lầm mất rồi, dù sao topic hot đó vẫn còn đang nằm trên diễn đàn đấy, còn dính kèm theo cả hình ảnh minh họa nữa, chao ôi, hai người trong ảnh lớn lên giống các cậu quá nhỉ.” Thư Hoà ngồi một bên cắn hạt dưa, còn lên tiếng phụ họa một câu.

Bùi Anh giận dữ liếc mắt nhìn hai người một cái, “Không nói đến chuyện này nữa, hai người các cậu cũng mau mau thoát ế đi.”

(*Trong raw dùng từ “Thoát đơn”: là từ mới lưu hành trên mạng, chính là

nam tìm được bạn gái, nữ tìm được bạn trai, bắt đầu yêu đương, tạm biệt cuộc sống độc thân. Nên mình dùng từ thoát ế cho thuần việt.)

Đường Thu Thu đi tới khoát cổ Bùi Anh, “Bây giờ cậu chịu thừa nhận rồi à?? Tiểu Bùi ba năm kháng chiến của cậu đã thành công vang dội như vậy, cũng không thấy cậu mời chúng tớ một bữa cơm nào cả!!”

Bùi Anh bám riết không tha theo đuổi Diệp Vân Khai ba năm, vốn dĩ cô ấy đã sắp bỏ cuộc, nhưng không biết như thế nào, đến cuối cùng cô ấy cũng chờ được ngày mây tan để nhìn thấy trăng sáng, bọn họ còn ở bên nhau được một khoảng thời gian rồi.

Khi ấy các bài đăng trên diễn đàn của Kinh Đại đều liên quan đến hai người bọn họ, chỉ với cái chủ đề ấy thôi đã có thể xây dựng được cả một toà nhà. Dù sao bông hoa cao lãnh cũng đã phá giới, tất cả sinh viên trong trường nghe thấy tin tức này, không muốn bàn tán sôi nổi cũng không được.

Trận này Bùi Anh trực tiếp trở thành nhân vật trung tâm trong trường.

Ngược lại Thu Hoà không kích động như Đường Thu Thu, sau khi nghe Bùi Anh nói xong, cô ấy cảm thấy hạt dưa này không còn thơm ngon nữa, không hiểu vì sao chợt rụng mình một cái.

“Được rồi, tớ chỉ một lòng học tập, về phương diện này thực sự không dám nghĩ đến, trước đó còn ảo tưởng muốn thoát ế, nhưng gần đây đọc những tin tức kết hôn ở trên mạng, tớ dứt khoát tiếp tục FA.”

Thiên Chi nghe bọn họ nói đến chuyện này, cô buông đĩa xuống, cầm chai nước ép blueberry đặt ở trước mặt mình lên, vẻ mặt nghiêm trang, giọng điệu trịnh trọng, “Chúng ta cạ ly nhé? Sau đó.....Tớ muốn nói cho các cậu biết một chuyện rất quan trọng.”

Nhất thời ba ánh mắt sáng như đuốc quét qua.

Nhìn dáng vẻ cầm chai nước ép blueberry khá nghiêm túc của Thiên Chi, bọn họ cũng sôi nổi cầm ly đặt trước mặt lên, ý tứ muốn cùng Thiên Chi cạ

ly.

“Thực ra có một chuyện tớ chưa nói với các cậu, tớ và vị kia nhà tớ đã sớm lãnh giấy kết hôn.”

“.....”

Mặt ba người nọ:?

Thư Hoà: “Không phải chứ.....Tớ có hơi sợ rồi đó!”

Đường Thu Thu: “Lãnh giấy? Kết hôn hả? Cậu cùng vị kia thực sự đã kết hôn!! Qua loa như thế!!”

Bùi Anh: “Tiền trăm hậu tấu? Cậu còn trẻ tuổi như vậy! Cậu thế mà đã bước vào năm mồ hôn nhân rồi!!”

Ba người đồng loạt lên tiếng, trọng điểm cũng không giống nhau.

Sau khi Bùi Anh kích động xong, lý trí lập tức khôi phục lại, cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nói, “Nếu bản thân mình đã nhận định là người đó, kết hôn sớm một chút cũng không có gì là không tốt cả, bọn cậu sống chung với nhau có ổn không?”

Có nhiều khi Thiên Chi đối với một số chuyện không mấy bận tâm, nhưng nó không có nghĩa, cô là một người không có chủ kiến.

Lúc trước mỗi cuối tuần cô đều quay về nhà, chính là muốn bồi dưỡng tình cảm với anh.

“Đúng vậy, sống chung cũng không tệ lắm, hôm nay tớ nói với các cậu chuyện này là vì, chờ sau khi tớ bồi dưỡng từ bên Pháp trở về, tớ và anh ấy sẽ mời các cậu một bữa cơm nhé, nhân tiện giới thiệu cho các cậu quen biết một chút.” Thiên Chi uống một ngụm nước blueberry, đôi mắt cong cong.

Đường Thu Thu nghe đến đây, chợt hứng thú, “Cuối cùng cậu cũng chịu cho

gặp mặt rồi à! Nghe giọng nói của anh ta trầm ấm như vậy, nhất định lớn lên rất đẹp trai nha!”

Thiên Chi nghe thấy thế trong lòng ngầm thừa nhận, nhưng lời nói ra từ trong miệng cô lại là, “Ha ha, tạm thôi.”

Bùi Anh và Thư Hoà nghe đến đây cảm thấy có điểm không thích hợp, “Tại sao cậu có thể nghe thấy được giọng nói đó? Các cậu quen biết nhau à?”

Đường Thu Thu vung bàn tay lên, “Nói quen biết thì cũng không phải, tớ chưa nhìn thấy mặt người đó. Không phải lúc trước bọn tớ có đến thành phố Z thi đấu à, sau đó tớ lôi kéo Thiên Chi đi ngắm trai đẹp, cuối cùng lại uống say, không biết như thế nào, vị kia nhà cậu ấy cũng xuất hiện, nghe lớp trưởng nói là, khiêng cậu ấy giống như khiêng một cái bánh nướng lớn.”

Khiêng bánh nướng lớn.

Thiên Chi:.....

Lúc ấy Tống Kỳ Thâm chính là khiêng cô trở về sao?

“Sau đó, trong lúc tớ và Chi Chi nói chuyện điện thoại lại bị anh ta bắt gặp ngay tại trận.” Đường Thu Thu nói đến chuyện này, cũng không cảm thấy xấu hổ sau khi bị bắt ngay tại trận, chỉ nói, “Nói thật, giọng nói đó thực sự rất êm tai, tớ có lý do để hoài nghi là vị kia nhà cậu đang ghen tị đó, nếu không tại sao anh còn trực tiếp lên tiếng, còn không phải là bị ngâm trong hũ dấm à ——”

Thiên Chi đã kịp thời dừng lại sự tổn hại, cắt đứt lời nói của Đường Thu Thu, “Đừng nói nữa, sau khi từ nước Pháp trở về sẽ để mọi người gặp mặt nhau!”

Hiếm khi thấy Thiên Chi kích động như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt ba người mang theo một chút tình nghịch, trực tiếp nhìn qua.

Bốn người trò chuyện, tâm sự với nhau, thoáng một cái đã đến buổi tối, có lẽ gần 7 hoặc 8 giờ tối rồi, nhưng ký túc xá của Kinh Đại lại đóng cửa vào

lúc 10 giờ, nếu đi bộ trở về sẽ không kịp thời gian.

Sau khi rời khỏi tiệm ăn, Bùi Anh nhận một cuộc điện thoại, liền vội vàng rời đi, còn bảo không cần chờ cô ấy về.

Thư Hoà theo thường lệ sẽ đến thư viện tự học để chuẩn bị cho kỳ thi, cô ấy quả thực có rất nhiều chứng chỉ cần phải lấy.

Đường Thu Thu bận một số việc ở câu lạc bộ, hôm nay cô ấy phải rút chút thời gian để đi đến đây, sau khi ăn xong cũng lập tức rời đi.

Bởi vậy trên đường trở về, chỉ có một người xem như tương đối nhàn rỗi chính là Thiên Chi.

Chỉ vài ngày nữa cô phải lên đường sang Pháp, sau khi trải qua khoảng thời gian bận rộn gửi tài liệu, ngược lại cô không còn chuyện gì để làm nữa.

Thiên Chi bước nhanh về phía ký túc xá, cô vội vàng trở về để gọi video call với Tống Kỳ Thâm.

Kể từ đêm hôm đó, hai người cứ đến buổi tối, là không thể rời điện thoại được, ngay cả khi cô muốn cúp máy, Tống Kỳ Thâm nhất quyết không cho phép.

Đông đi xuân đến, một mùa đông giá lạnh lại trôi qua, cái se lạnh đầu xuân vén mở lên tấm mạng che của một năm mới.

Mặc dù buổi tối vẫn khá lạnh, nhưng thời tiết không còn lạnh lẽo như lúc trước nữa.

Trong lúc Thiên Chi băng qua đường cái, vừa đi đến cửa khu ký túc xá của Kinh Đại, cô nâng mắt lên đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Bên cạnh chiếc siêu xe sang trọng, có một người đàn ông đẹp trai ôm một cô gái ngay trước xe, hai người đang hôn nhau.

Có lẽ do cô quan sát khá lâu, khi cô đi ngang qua hai người bọn họ, người đàn ông kia ngược mắt lên liếc nhìn cô, anh ta lập buông cô gái trong lòng mình ra.

Sau đó anh ta tựa như đang dò hỏi, giọng nói quả quyết của anh ta vang lên.

“Chi Chi?”

Thiên Chi vốn định giả vờ như không nhìn thấy, bị gọi tên như vậy, cô chỉ có thể quay người lại một cách tượng trưng, nhìn Lâm Diễm Chi khẽ gật đầu.

Lâm Diễm Chi nhận thấy người nọ thực sự là Thiên Chi, anh ta lập tức đẩy cô gái trong lòng mình ra, tiến lên vài bước, đi đến trước mặt cô.

“Anh còn nghĩ đến việc biết đâu chúng ta sẽ chạm mặt nhau, không ngờ rằng lại trùng hợp như vậy?” Lâm Diễm Chi cong môi, muốn tiến lên vỗ đầu Thiên Chi, nhưng cô đã tránh đi.

Thiên Chi nâng cằm hướng về phía cô gái kia, “Bạn gái của anh còn đang đứng ở đó kìa.”

Ý bảo anh ta không nên động tay động chân với cô.

Lâm Diễm Chi cà lơ phát phơ nói, “Bạn gái cái gì, không phải, em không cần bận tâm đến cô ta.”

Thiên Chi nghi hoặc nhìn về phía cô gái kia, lại nhìn thoáng qua Lâm Diễm Chi, trong lòng âm thầm oán trách.

Hôn cũng hôn rồi, còn dám nói không phải là bạn gái.

Cô gái kia thoát nhìn có chút quen mắt, hình như là sinh viên của khoa mỹ thuật hội họa, lớn lên trông rất thanh thuần.

Hiện giờ lại bị Lâm Diễm Chi bỏ rơi, cô ta một mình đứng ở nơi đó, chỉ mặc

một chiếc váy liền thân mỏng manh, đứng co ro trong gió rét, có lẽ là rất lạnh.

Tuy không tán thành với cách làm của Lâm Diễm Chi, nhưng Thiên Chi cũng không thể nói bất kì điều gì.

Có đôi khi người tình ta nguyện, đều là lựa chọn riêng của người ta.

“Tại sao em lại trở về muộn như vậy?”

“Em và bạn cùng phòng ra ngoài dùng bữa.” Thiên Chi xem thời gian trên điện thoại, nghĩ đến việc còn phải gọi video call cho Tống Kỳ Thâm, cô trực tiếp vẫy tay chào tạm biệt, “Được rồi, anh mau qua đó đi, đừng để con gái nhà người ta chờ đợi như thế.”

Bây giờ đến phiên Lâm Diễm Chi nghi ngờ, từ trước đến nay người chậm chạp như Thiên Chi mà hôm nay lại vội vàng muốn rời đi như vậy, rõ ràng trông bộ dạng của cô như thể không thể chờ thêm được nữa.

“Em chạy đi đâu thai à?”

Thiên Chi không thêm để ý đến anh ta, trước khi đi cô còn đá lên một viên đá nhỏ, nó trực tiếp bay thẳng về phía Lâm Diễm Chi.

Trúng vào giữa đầu gối, lực đạo không nhỏ, Lâm Diễm Chi đau đến mức nhe răng trợn mắt.

*

Sau khi Thiên Chi bay sang Pháp, Tống Kỳ Thâm dứt khoát bắt đầu hình thức sống tại Tống thị.

Phòng nghỉ của tổng giám đốc khá rộng lớn, còn được trang bị đầy đủ tiện nghi, cho nên Tống Kỳ Thâm không có ý định quay về nhà.

Thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào muốn làm việc tăng ca, ở lại đây cũng

xem như khá thuận lợi.

Đôi khi anh sẽ thức trắng đêm không ngủ để bàn bạc hợp đồng, thậm chí đến tận hai ba đêm không ngủ.

Nhưng lịch làm việc và thời gian nghỉ ngơi của trợ lý Hạ lại bị đảo lộn, người đầu tiên xuất hiện quầng thâm mắt, đó chính là anh ta.

Trái lại Tổng Kỳ Thâm thần thái sáng ngời, tràn đầy hăng hái.

Hiện giờ, Tổng thị từ trên xuống dưới, các nhân viên chỉ cần lén liếc mắt nhìn qua ông chủ nhà mình đều cảm thấy, dạo gần đây tâm tình của Tổng tổng xem như không tệ.

Tuy phải tăng ca nhiều hơn một chút, nhưng bên trong nhóm chat của nhân viên công ty, sẽ luôn được trợ lý phát các loại bao lì xì.

Số tiền không nhỏ, cực kì hào phóng.

Ngay cả khi muốn phàn nàn, cũng không có điểm gì để phàn nàn cả.

Thời điểm trợ lý Hạ bị gọi vào văn phòng, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy trên cái bàn làm việc bằng gỗ màu nâu sẫm của ông chủ nhà mình, bày biện một món đồ như vậy.

Chú heo con xanh xanh hồng hồng được đặt ngồi ngay ngắn trong văn phòng.

Ngược lại, trông có vẻ không thích hợp lắm.

Từ khi phu nhân sang Pháp, Tổng tổng đã mang chú heo con này đến đây, đặt ngay trên bàn, gần nơi để các chồng tài liệu, chỉ cần nâng mắt lên là có thể nhìn thấy nó.

Mà ông chủ nhà mình mỗi ngày đều thừa dịp anh ta không chú ý đến, nghĩ rằng sẽ không có ai phát hiện, lập tức nắm lấy cái đuôi nhỏ của chú heo

con.

Người đàn ông đẹp trai tự phụ kia, đang đưa tay vuốt ve chú heo con đó, trợ lý Hạ gần như nghĩ rằng mình bị hoa mắt rồi.

Tuy nhiên lúc trước Tống Kỳ Thâm đã từng có tiền lệ yêu cầu anh ta đặt một chiếc xe tải chở đầy heo con Bội Kỳ, cho nên vào giờ phút này, việc làm ấy không khó để lý giải.

Đại khái chính là nhìn vật nhớ người.

Sau một tháng giăng co, trợ lý Hạ từ cú sốc ban đầu, đã tập dần với thói quen chết lặng.

Có đôi khi, chỉ cần tập làm quen với nó là ổn rồi!

“Trợ lý Hạ.”

“Vâng, Tống tổng.” Trợ lý Hạ miễn cưỡng đem ánh mắt đang đặt trên người chú heo con Bội Kỳ thu về, lấy lại bình tĩnh, trả lời một câu như vậy.

Tống Kỳ Thâm mặc cái áo sơmi phẳng phiu, đầu ngón tay thon dài xoay cây bút, giọng điệu nhàn nhạt, nói đến một chủ đề không liên quan đến công việc, “Cậu nói thử xem, nếu một người bình thường cứ cách ba ngày sẽ gửi đến năm tin nhắn, nhưng đột nhiên gần đây không gửi tin nhắn nào nữa, là bởi vì sao?”

Còn có thể bởi vì sao nữa?

Trợ lý Hạ không hề suy nghĩ lập tức trả lời, “Bởi vì quá bận.”

“Hả?” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm chợt thay đổi, hỏi tiếp, “Chỉ vậy thôi sao? Hay để tôi nói rõ hơn nhé, lúc trước rất nhiệt tình, nhưng bây giờ lại khác trước, là bởi vì sao?”

“Nếu như lúc trước rất nhiệt tình, nhưng hiện giờ không còn nhiệt tình nữa,

có lẽ đối phương đã gặp điều gì đó khiến họ nhiệt tình hơn.” Trợ lý Hạ nói xong, còn nói một câu khẳng định, “Nói tóm lại, chính là đứng núi này trông núi nọ, gặp được thứ tốt hơn.”

Tổng Kỳ Thâm xoay cây bút “Lạch cạch” tiếng bút rơi xuống bàn.

Vận mệnh chú định, trợ lý Hạ cảm thấy rằng có khả năng mình đã nói sai điều gì đó, “À.....Tổng tổng, ngài đừng suy nghĩ quá nhiều, ý của tôi là, có lẽ đối phương bận rộn quá nhiều việc mà thôi.”

Tổng Kỳ Thâm mắt cũng không buồn nâng lên, “Trợ lý Hạ, cậu có bạn gái chưa?”

Lần đầu tiên được quan tâm như vậy, trợ lý Hạ thụ sủng nhược kinh*, “Vẫn chưa có ạ.”

(*Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm mà cảm thấy lo sợ.)

“Sau này vào trong nhóm chat của công ty, cậu hãy tự mình đăng một tin tìm bạn đời đi, vào trong đó để giải quyết vấn đề hôn nhân đại sự của cậu.”

Trợ lý Hạ:?

*

Tháng tư ở Versailles, Pháp. Thời tiết ôn hoà dễ chịu.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, vạn vật đầy sức sống.

Nhưng Thiên Chi không có thời gian dư thừa để ngắm nhìn cảnh đẹp.

Từ lúc đặt chân đến Pháp, cô thậm chí còn không đi dạo hay chiêm ngưỡng thành phố này, phải vất vả lắm mới có được một ngày nghỉ, cô chỉ ru rú trong phòng trọ, cô đã quen với việc nằm ườn trong phòng rồi.

Gần một tháng, cô cùng hai nữ sinh khác đến đây trao đổi bị phân vào các

lớp khác nhau.

Cô phải chạy đi chạy lại giữa trường học, phòng thí nghiệm và các cơ sở trồng hoa, vô cùng bận rộn.

Nhưng nội tâm cô vẫn giữ được sự yên bình, cho nên đôi cường độ học tập cao như vậy, Thiên Chi vẫn có thể tiếp thu tốt.

Hơn nữa ở trong nước, cũng có những người luôn ủng hộ cô, vì vậy bất luận là phương diện tinh thần, hay phương diện vật chất, Thiên Chi cực kì thoải mái.

Hôm nay, sau khi rời khỏi khu vực đào tạo, cô trực tiếp quay về phòng trọ.

Vốn dĩ ban đầu trường học điều chế nước hoa cao cấp này chỉ chiếm một diện tích nhỏ, nhưng chỗ ở dành cho sinh viên rất sang trọng, mà các cô đến đây trao đổi chỉ với mục đích học tập, càng không cần nói đến việc được sắp xếp một chỗ ở tốt.

Những người có thể đến Pháp trao đổi, trên thực tế điều kiện gia đình không tệ, hưởng chi trong trường còn có các khoản trợ cấp bồi dưỡng nhân tài.

Thiên Chi không bị hạn chế về phương diện chỗ ở, cô trực tiếp thuê một căn hộ khá sang trọng trên đại lộ lớn gần trường học, sống một mình.

Thực ra cô cũng có thể ở chung phòng với các sinh viên trao đổi khác, nhưng hai nữ sinh đó không muốn thuê phòng quá đắt đỏ, hơn nữa bọn họ đã sớm thương lượng sống cùng một chỗ với nhau, đương nhiên bọn họ phải chọn cách tách ra khỏi Thiên Chi.

Dù sao chí phí để sinh hoạt trong ba tháng này, cũng không rẻ chút nào, thậm chí phải nói là rất cao.

Bởi vì tấm thẻ cô quẹt là thẻ của riêng cô, tiền mà cô dùng chính là tiền của nhà họ Ngàn, cho nên cô quẹt thẻ không hề chớp mắt, cũng không có bất

kì gánh nặng nào.

Lúc trước cô không chi xài vào việc gì cả, tuy lần này cô đã dùng tài nguyên của ba mẹ cho phương diện học tập bồi dưỡng, vì vậy không có ai phản đối hay ý kiến gì cả.

Sắc trời dần chuyển tối, mùi thơm thoang thoảng của bánh mì từ tiệm bánh ngọt trên đại lộ lớn truyền đến, bay thẳng vào trong khoang mũi.

Suốt một ngày hôm nay Thiên Chi toàn ngửi mùi hoa, giờ phút này, cho dù là hương thơm ngọt ngào, cũng không thể vực dậy nổi hứng thú của cô.

Cô khép chặt áo khoác lại, sau đó tiến vào đại sảnh, trực tiếp bước vào thang máy, quay lại về căn hộ của mình.

Vừa mới bắt đầu có hơi không thích ứng kịp, nhưng dần dần về sau, cuộc sống đã đi vào quỹ đạo.

Mấy ngày cô và Tống Kỳ Thâm không liên lạc gì với nhau, cô đã lén hỏi thăm trợ lý Hạ cùng Lâm Diễm Chi, biết được gần đây anh rất bận rộn, cho nên cô không muốn quấy rầy anh.

Đúng lúc, cô cũng đang bận rộn.

Dù nói như thế nào, chỉ cần trải qua ba tháng sống ở đây, kết thúc chương trình học là cô có thể quay trở về nước rồi, còn có một tương lai tươi sáng.

Bởi vì điều này, Thiên Chi luôn có một loại cảm giác thích thú.

Trong lúc suy nghĩ, vừa khéo thang máy cũng đã lên đến tầng mà cô sống.

Kỳ thực trị an ở bên đây không được tốt lắm, luôn xảy ra việc cướp bóc, cảnh sát tuần tra không hoạt động thường xuyên, có đôi khi tình trạng này sẽ được ngăn chặn, nhưng không bao lâu nó vẫn phát lại.

Thiên Chi đã chọn căn hộ có vị trí tốt nhất, trị an luôn rất tốt, mọi thứ đều

được đảm bảo, cho nên cô chưa bao giờ phải lo lắng đến chuyện đó.

Nhưng dù sao vẫn còn những mối tai họa tiềm ẩn, trước lúc cô sang Pháp, Tổng Kỳ Thâm đã mua cho cô rất nhiều đồ phòng thân để chống yêu râu xanh, chủ yếu là gậy chích điện và bình xịt hơi cay.

Vốn dĩ Thiên Chi không muốn mang chúng theo bên người, nhưng không thể phụ tấm lòng của anh, bình thường khi đi ra ngoài cô sẽ bỏ vào túi xách một bình xịt hơi cay, có kèm theo còi cảnh báo bất khả chiến bại.

Trong lúc cô bước ra khỏi thang máy, còn chưa đi đến trước cửa căn hộ của mình, cô nhạy cảm phát hiện ra điểm bất thường.

Có lẽ do giác quan thứ sáu của phụ nữ quấy phá, bình thường bên trong hành lang yên tĩnh đến dị thường, nhưng hiện giờ hình như có tiếng hít thở.

Thiên Chi có khứu giác rất nhạy bén, cô thậm chí còn ngửi thấy được một mùi hương khác thường.

Giá thuê căn hộ ở đây rất cao, một tầng chỉ có một căn hộ.

Ngày thường luôn được bảo vệ nghiêm ngặt, cô còn trả các khoản phí tựa như bảo vệ tài sản, cho nên sử dụng dịch vụ này phải an toàn hơn mới đúng chứ.

Nhưng khi cô lấy chìa khoá chuẩn bị mở cửa, quả nhiên sau lưng xuất hiện một tiếng động nhỏ.

Thiên Chi cố ý dừng động tác lại, tiếng động ở phía sau lưng cũng dừng lại theo.

Việc này làm cho cô không muốn suy nghĩ nhiều cũng không được.

Cho dù tâm trí rối loạn như thế nào, vẫn không thể ngăn chặn nổi bản năng của Thiên Chi, cô cố gắng bắt buộc bản thân mình phải bình tĩnh.

Cô cố tình làm một động tác giả như đang xoay chìa khoá, nhưng bàn tay còn lại len lén di chuyển đến cái túi xách đeo bên người.

Tại thời điểm mấu chốt, Thiên Chi vẫn còn đang suy nghĩ đến lời nói của Tổng Kỳ Thâm, quả nhiên anh đã dự đoán trước được tình hình này.

Vào khoảnh khắc ánh đèn loé lên trong nháy mắt, Thiên Chi lưu loát móc bình xịt hơi cay trong túi xách ra, quay người lại phía sau xịt vào người nọ.

Tiếng còi cảnh báo vang lên, nó trực tiếp vang vọng trong hành lang, đánh thẳng vào màng nhĩ.

Cũng không biết có phải do nguyên nhân được sản xuất ở Trung Quốc hay không, chất lượng của đồ vật này lại tốt đến mức đáng ngạc nhiên, âm thanh gần như có thể xuyên qua cả mây xanh.

Người đàn ông đứng trước mặt dùng đôi bàn tay với những khớp xương rõ ràng che khuôn mặt của mình lại, hiển nhiên bị cay mắt không nhẹ.

Câu nói “Anh là ai” vẫn còn đang nằm trong miệng Thiên Chi, khi ngược mắt lên nhìn người đứng phía đối diện, lời nói đó lập tức mắc kẹt ở trong cổ họng.

Bóng dáng cao ráo của Tổng Kỳ Thâm xuất hiện, lời nói gần như là bật ra từ trong kẽ răng, “Là anh.”

Hiển nhiên anh còn mang theo một chút tức giận, cũng có chút buồn cười, trực tiếp kéo cô vào trong lòng mình, “Muốn mưu sát chồng hả?”

Sau đó, Tổng Kỳ Thâm nói với giọng điệu sâu kín, quả quyết nói, “Ngay cả ông xã của mình cũng không nhận ra à.”

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Người đang tự lừa dối mình Tổng Khổng Tước: Haizz.

Đầu trục: Được rồi được rồi, cậu muốn đền bù tổn thất như thế nào?

Tổng khổng tước: Muốn cái gì cũng đều được à? Cái việc kia.....

Bảo Bối ngốc: (Đột nhiên hai má đỏ bừng) đừng đáp ứng anh ấy!

Chương 69: Có như vậy mà đã không chờ đợi được rồi à?

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi bị Tống Kỳ Thâm ôm một lúc lâu, sau đó cô mới phản ứng lại.

“Này —— Sao anh đến đây?” Thiên Chi ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực anh, lên tiếng hỏi.

Cô vẫn mang cảm giác khẩn trương vừa rồi, giờ phút này cảm nhận được chút hơi ấm của anh, tâm trí cô mới dần bình ổn lại.

Cánh tay ôm lấy cô từ từ buông lỏng, tiếng còi báo khi này vẫn còn đang vang lên, âm điệu cũng kéo dài, hoà lẫn với giọng nói của Thiên Chi.

Anh vừa muốn lên tiếng, giây tiếp theo, cánh cửa thang máy mở ra.

Một số nhân viên bảo an của chung cư trực tiếp lao ra, giống như một cơn gió, tiến đến ngay trước mặt bọn họ.

Những nhân viên bảo an này đều cao lớn cường tráng, mặc đồng phục bảo an chuyên nghiệp, thoạt nhìn trông rất dọa người.

Bình thường bọn họ chỉ đứng dưới đại sảnh, hoặc là canh giữ trước cửa.

Đây là lần đầu tiên Thiên Chi nhìn thấy nhiều người như vậy, chẳng khác nào một đội ngũ bảo vệ.

Cô vốn đang sững sờ, trong cơn hốt hoảng, động tác so với suy nghĩ vẫn nhanh hơn một giây.

Cô trực tiếp đứng phía trước che chắn cho Tống Kỳ Thâm.

Cô dùng hết sức vận nút bình xịt hơi cay, nhưng cũng vô ích.

Sau khi tiếng còi báo vang lên một khoảng thời gian ngắn, âm báo lại bắt đầu thay đổi, chuyển thành một ngấn một dài luân phiên vang lên, chói tai đến dị thường.

Cuối cùng Thiên Chi phải dùng hết sức, mới có thể ấn nút tắt nó đi.

Hành lang lập tức khôi phục về trạng thái yên tĩnh.

Đầu tiên Thiên Chi nhìn đến bảo an, cảm thấy có hơi xấu hổ.

Nhưng xem ra hiện giờ, những khoản phí dùng để bảo vệ tài sản mà cô đã đóng trước đó, quả thực rất có tác dụng.

“Thưa quý cô, xin hỏi ngài đã gặp phải rắc rối gì vậy.” Người bảo an đứng đầu mang ánh mắt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào người đang đứng ở phía sau cô gái nhỏ, dùng tiếng Pháp để tiếng hỏi.

Thiên Chi mỉm cười, thoải mái trả lời, “Vất vả cho các anh rồi, đây là ông xã của tôi, anh ấy vừa bay từ Trung Quốc sang đây thăm tôi, một lần nữa xin cảm ơn các anh.”

Vị bảo an kia vẫn không thuận theo cũng không buông tha, “Ngài không chịu bất kỳ sự uy kiếp nào chứ? Vì để đảm bảo an toàn trong trường hợp này, chúng tôi cần phải xem giấy chứng nhận của anh ta một chút, để đi đăng ký ạ.”

Thiên Chi gật đầu, kéo Tống Kỳ Thâm qua một bên, tranh thủ thời gian thúc giục anh, “Anh mau đem hộ chiếu của anh ra đây.”

“Vừa rồi khi lên đây, anh đã trình chúng cho bảo an canh cổng xem qua rồi.” Cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng, giọng điệu nhàn nhạt.

Đầu tiên thì anh bị Thiên Chi xem là kẻ xấu, sau đó lại gặp phải một đám bảo an cũng nghĩ anh là kẻ xấu.

Người đàn ông từ trước đến nay luôn kiêu ngạo và có tính kiểm chế tốt bị hiểu lầm thành như vậy, đây cũng là lần đầu tiên anh cảm thấy khó chịu như thế.

Sau khi xem giấy chứng nhận và giấy đăng ký xong, đám bảo an kia mới chịu rời đi.

“Quý cô, nếu sau này có việc gì cần thiết thì có thể trực tiếp gọi điện thoại xin giúp đỡ.”

“Thực sự rất cảm ơn các anh, đã làm phiền các anh rồi.”

Tiến bảo an rời đi, lúc này Thiên Chi mới dẫn Tống Kỳ Thâm vào nhà.

Vừa mới đóng cửa lại, Thiên Chi cười hết sức vui vẻ.

Cô lấy tay che miệng vẫn không thể giấu đi tiếng cười ha ha của mình, từ khe hở giữa những ngón tay, từng chút từng chút truyền ra ngoài.

Có lẽ Tống Kỳ Thâm cũng không ngờ rằng, cái bình xịt hơi cay mà anh mua cho cô để phòng yêu râu xanh, trong nháy mắt nó lại bị sử dụng lên người của mình.

Tống Kỳ Thâm nhìn cô gái nhỏ cười đến mức bả vai cũng run lên, sắc mặt lạnh nhạt dần dần trở nên rời rạc, nhịn không nổi sự công kích này.

Anh nhướn một bên chân mày, “Buồn cười lắm à?”

Thiên Chi cười một lúc, thực sự cô không thể dừng lại được, hắng giọng một cái, mới chậm rãi lên tiếng, “Không có.”

Dứt lời, cô ngồi xổm xuống trước lò sưởi âm tường trong phòng khách, kiểm tra nhiệt độ.

Thời tiết ở Châu Âu vừa ẩm ướt lại lạnh lẽo, mặc dù thời tiết mùa xuân vào tháng ba và tháng tư không lạnh lắm, nhưng trong căn hộ vẫn khá lạnh.

Đợi đến khi nhiệt độ trong phòng ấm lên một chút, Thiên Chi mới để cho Tống Kỳ Thâm cởi áo khoác ra.

“Hành lý của anh đâu? Sao em không nhìn thấy chúng, anh đi tay không đến đây à?”

Tống Kỳ Thâm chỉ mặc một cái áo len màu trắng cổ cao ở bên trong, khuôn mặt như ngọc của anh ẩn dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn trùm trên đỉnh đầu.

“Anh không mang nhiều hành lý, tối mai anh sẽ phải rời đi.” Tống Kỳ Thâm lời ít mà ý nhiều.

Thiên Chi phủi áo khoác của anh rồi vắt áo lên thành ghế sofa, một lúc lâu không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

Sau nửa ngày, giọng điệu khẳng định của cô truyền đến, “Anh.....Đặc biệt chạy đến đây.....Là vì muốn gặp mặt em sao?”

Tống Kỳ Thâm cúi đầu hạ mắt xuống, ánh mắt nhàn nhã từ từ nhìn qua đó.

Anh không trả lời, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Đôi mắt hạnh của Thiên Chi cong cong như một vầng trăng khuyết, nhìn về phía anh vẫy vẫy tay, “Mau đến đây nào.”

Tống Kỳ Thâm thản nhiên nhấc chân lên, cho một tay vào túi quần, nhìn thấy Thiên Chi như thế, anh do dự một lúc, sau đó lập tức bước đến.

Thiên Chi ấn chặt đôi vai gầy của anh xuống, để anh ngồi lên ghế sofa, theo sau lại mở một gói khăn giấy ướt, nghiêng người đến trước.

“Làm sao vậy?”

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy khó chịu à?” Thiên Chi rất tò mò, vừa rồi cô không cẩn thận ngộ thương đến anh, vẫn một mực trì hoãn đến bây giờ.

Nếu nhìn kỹ vào mắt anh, hiện giờ nơi khoé mắt của anh đã hơi ửng đỏ.

Làn da của Tống Kỳ Thâm vốn rất trắng, giờ phút này cuối đuôi mắt lại nhiễm một màu hồng mờ nhạt, trông thật yêu nghiệt.

Thiên Chi nhìn anh ngây người một lúc, rồi sau đó cẩn thận lấy khăn ướt đắp lên mắt anh.

“Có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Giọng nói của cô gái nhỏ nhẹ nhàng, thân thể mềm mại dựa vào người anh.

Tống Kỳ Thâm nghiêng mặt, đầu cũng thoáng nghiêng qua một bên, “Vốn cũng không có gì đáng ngại.”

Nghe giọng điệu của anh có hơi kì lạ, Thiên Chi chỉ cảm thấy buồn cười, “Vì sao anh chạy đến đây mà lại không báo cho em biết một tiếng vậy.”

Dừng một chút, cô nói tiếp, “Nếu như hôm nay em bận rộn nhiều việc, trở về rất muộn, chẳng lẽ anh muốn đợi em đến tận khuya à?”

“Chao ôi —— anh xem anh này, như vậy có phải ngốc lắm không.” Thiên Chi cứ nói lảm nhảm cần nhần anh một lúc.

Những cảm xúc trong lòng cô bách chuyển thiên hồi*, lời nói trong miệng đã ấp ủ rất lâu, cuối cùng chỉ có thể nói một câu tính từ như vậy.

(*Bách chuyển thiên hồi: trong lòng rối bời, thay đổi liên tục.)

Tống Kỳ Thâm khẽ cười, “Nói ai ngốc thế?”

Giọng điệu lười nhát của anh vang lên, “Không biết là ai, ngay cả ông xã của mình mà cũng không nhận ra.”

“.....Vì anh không nói lời nào nên em mới không nhận ra anh đó.” Thiên Chi phản bác lại, tuy rằng âm thanh khá nhỏ, nhưng vô cùng lễ thẳng khí hùng.

Người đàn ông này hành động âm thầm lén lút như vậy, cứ giống như một tên trộm.

Cho nên không ai có thể nghĩ đến việc anh chạy đến đây là để thăm cô.

“Ừ, ý thức đề phòng của em rất cao.” Tống Kỳ Thâm không dừng lại ở cái đề tài này quá lâu.

Thiên Chi cười nói, “Đúng vậy.”

“Nhưng anh vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của em, vì sao anh lại đột nhiên chạy đến đây?”

Tống Kỳ Thâm nắm lấy tay cô, những ngón tay của anh siết chặt lấy ngón tay cô, từng chút từng chút nắm lại, “Nếu anh không đến, làm sao có thể nhìn em vui đến quên cả trời đất như vậy.”

Thiên Chi dường như đã nghe thấy một câu mang ý tứ châm chọc, “Không phải, cái gì mà vui đến quên cả trời đất, em rõ ràng bận rộn rất nhiều việc.”

“Ừ, bận đến mức vài ngày không thềm nhắn tin luôn.” Thần sắc Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt, vốn dĩ thân thể đang nghiêng về phía cô chột ngã ra sau, anh dựa lưng vào ghế sofa, đôi mắt khép hờ.

“Thực ra cũng không phải bận đến mức đó.” Thiên Chi ngồi bên cạnh anh, thân thiết dựa sát vào người anh, một tháng không gặp, cô cũng rất nhớ anh.

“Mỗi ngày vẫn có thời gian trò chuyện với nhau một chút, nhưng em nghe

trợ lý Hạ nói, gần đây anh rất bận rộn đến mức phải ngủ lại công ty, còn thường xuyên tăng ca, cho nên em không muốn làm phiền anh.”

Điều quan trọng nhất chính là, đôi khi hai người bọn họ nói chuyện với nhau sẽ nói rất lâu.

Cô gái nhỏ bám vào vai anh, đưa bàn tay nhỏ nhắn mềm mại thăm dò qua đó, dọc theo vầng trán cao, chậm rãi vuốt ve.

Anh lớn lên rất đẹp trai, có đầy đủ vốn liếng khiến người ta phải động tâm.

Tống Kỳ Thâm bỗng nhiên mở mắt lên, cứ như vậy yên lặng nhìn cô.

Ánh mắt giống như keo dán, dính trên người cô.

Đôi mắt anh đen nhánh, càng làm nổi bật bóng hình phản chiếu bên trong, nó đang tỏa sáng.

Không biết trải qua bao lâu, anh mới chậm rãi lên tiếng.

“Vừa rồi em giới thiệu anh là gì?”

“Hả?”

“Vừa rồi, em đã nói gì với đám người kia.”

Cô buột miệng nói ra, là “Ông xã của tôi.”

“Chỉ giới thiệu như vậy thôi.” Thiên Chi nhẹ nhàng nói.

“Vậy bây giờ, em hãy nói lại một lần nữa đi.”

Thiên Chi không tài nào tưởng tượng nổi mà nhìn Tống Kỳ Thâm, nếu như để cô giới thiệu với người khác vân vân mây mây, cô hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng ở trước mặt anh mà nói “Ông xã của tôi” gì gì đó.

Nó quá.....Nó quá cứng nhắc.

Dù sao anh đã phải chạy ngàn dặm xa xôi để đi đến đây.

Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không giải thích, Thiên Chi chỉ cảm thấy, cho dù không nói hay không giải thích, cô cũng rất vui.

Hiện giờ cô có thể làm bất cứ điều gì để làm anh thỏa mãn.

“Ông xã của tôi.” Thiên Chi nhanh chóng nói xong, rồi sau đó trực tiếp nhích người về phía cuối ghế sofa, nhìn anh không chớp mắt.

Giờ phút này bầu không khí không thể diễn tả được chột dâng lên.

Trong thế giới của Thiên Chi, bầu không khí ấy không làm nóng đầu cũng làm phỏng chân mắt rồi.

Tổng Kỳ Thâm nghe xong dở khóc dở cười, cái cô gái ngốc này.

Anh chỉ bảo cô gọi một cái xưng hô mà thôi, chứ không phải là thuật lại.

“Được rồi, muộn như vậy em mới trở về, đã dùng bữa chưa?”

Thiên Chi hỏi ngược lại anh, “Lời này em phải hỏi anh mới đúng, anh ăn chưa?”

Hai người đối mặt nhìn nhau, cuối cùng hai bên đã thoả hiệp, gọi thức ăn ở bên ngoài.

Vốn dĩ Tổng Kỳ Thâm còn muốn thể hiện kỹ năng của mình, kết quả Thiên Chi đã kịp thời khuyên can anh dừng lại.

Anh đã mệt mỏi lắm rồi cô không muốn để cho anh làm thêm chuyện gì nữa.

Nhưng việc anh nấu ăn không ngon, lại là một chuyện khác.

Trong lúc dùng bữa, Thiên Chi hỏi anh, “Tối mai anh phải quay trở về sao?”

“Ừ, anh không an tâm để em sống một mình ở bên ngoài, cho nên anh bay sang đây xem em sống như thế nào.”

Tống Kỳ Thâm nói xong, giống như lơ đãng nói thêm một câu, “Thế nào, không nỡ để anh đi à.”

“.....Em đã lớn rồi mà.” Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Thiên Chi tựa như được rót mật ngọt, “Về sau anh cũng đừng sang đây làm gì, chỉ còn hai tháng nữa, em sẽ trở về thôi.”

Anh bay qua đây, chỉ ở một ngày, rồi lại phải bay trở về.

Trên đường bay sang đây mất rất nhiều thời gian, còn nhiều hơn so với thời gian anh ở bên cạnh cô.

Thiên Chi tính toán một lúc, không biết nghĩ đến điều gì, lên tiếng đề nghị, “Hay là đợi đến lúc nghỉ hè, em mời anh đi ra nước ngoài du lịch nha.”

“Em muốn cùng anh đi hưởng tuần trăng mật sao? Được thôi.” Tống Kỳ Thâm mắt cũng không buồn nâng lên, nhẹ ngật đầu, xem như đáp ứng.

?

Thiên Chi:.....

Nhưng toàn bộ quá trình cô có nhắc đến câu nào liên quan đến “Tuần trăng mật” à?

Nói đến việc này, quả thực bọn họ chưa đi hưởng tuần trăng mật cùng nhau.

Thiên Chi chọc đũa vào chén cơm, “Vâng ạ, chỉ là đi hưởng tuần trăng mật

không thể qua loa như vậy.”

Cô vẫn còn có kỳ nghỉ hè, nhưng Tống Kỳ Thâm thì không có.

Thiên Chi đề nghị mời anh đi du lịch, chính là một chuyến đi mang tính tượng trưng hai ngày.

Chỉ sợ rằng Tống Kỳ Thâm không thể dành ra nhiều thời gian trống để đi hưởng tuần trăng mật mà thôi.

Nhưng hiển nhiên anh đã lý giải sai lời cô nói, chẳng qua là anh chỉ ngẩng đầu lên, liếc nhìn cô, khẽ cười.

“Có như vậy mà đã không chờ đợi được rồi à?”

Thiên Chi nghe xong, không hiểu bị ghen ở chỗ nào, rồi sau đó cô cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn ra tay đánh anh.

*

Sau khi dùng bữa tối xong, hai người thu dọn đơn giản, lại ngồi cùng nhau trên một cái ghế sofa.

Không thể không nói đến, khi anh có mặt ở đây, trong căn hộ dường như mang theo hương vị của thuốc lá.

Thiên Chi đã bận rộn cả một ngày, nếu là trong quá khứ, dựa theo đồng hồ sinh học của cô, có lẽ cô nên chuẩn bị làm vệ sinh cá nhân, sau đó lên giường đi ngủ.

Nhưng nhìn Tống Kỳ Thâm chậm chạp không có động tĩnh gì, Thiên Chi nhẫn nại đợi thêm một lúc nữa.

Trải qua rất lâu, nhìn thấy ánh mắt anh vẫn luôn đặt trên màn hình, Thiên Chi có hơi không nhẫn nổi.

“Anh ơi, anh không mệt sao?”

Cô uyển chuyển hỏi, nhưng thực ra là cô đang thúc giục hai người đi thu thập một chút.

Anh bay đến đây, đường xa mệt mỏi, cho nên cần phải nghỉ ngơi.

Tống Kỳ Thâm: “Em muốn à?”

Thiên Chi:.....

Cô có ý này hả!

Giọng nói trầm thấp của anh truyền đến, “Nhưng mà trước đó, anh phải xác nhận một chuyện đã.”

Tống Kỳ Thâm dừng một chút, nói thêm một câu ——

“Nghe nói em cảm thấy kỹ thuật của anh không được tốt lắm?”

————-//——-//————-

Chương 70: Bên ngoài đều là đám đàn ông thô lỗ

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi bỗng nhiên mở to đôi mắt hạnh, giọng nói mang theo sự khó tin, “Anh.....Anh xác định? Anh không bị hoa mắt chứ?”

Rõ ràng cô đang cố tình tránh nói đến những chữ kia, tại sao anh lại phát hiện ra việc này.

“Trong thời đại của dữ liệu lớn, rất dễ để tra ra.” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, sau đó liếc mắt nhìn qua, “Hơn nữa tên tài khoản trên ứng dụng mạng xã hội của em, em đã không che nó đi.”

Tống Kỳ Thâm không giống như một người sẽ thích lướt Weibo, hơn nữa còn sử dụng cái gì mà dữ liệu lớn nữa.

Thiên Chi tuyệt vọng vùi đầu vào một góc nhỏ của ghế sofa.

Cô đã cố tình cắt mắt đi trang chính, vì không muốn anh lần theo dấu vết tìm thấy những bài đăng có nội dung phàn nàn liên quan đến anh.

“.....Anh không thể giả vờ như mình không nhìn thấy gì à?” Thiên Chi nghẹn một lúc lâu, mới nghẹn ra được một câu như vậy.

Tống Kỳ Thâm nhẹ nâng ngón tay thon dài của mình lên, cầm lấy một lọn tóc xoắn trên vai cô gái nhỏ, quấn một vòng.

Sự im lặng vất ngang giữa những chuyển động trong tay anh, theo sau anh dứt khoát lưu loát mà cự tuyệt.

“Không thể.”

“Nếu em đã nghi ngờ sâu sắc như vậy, anh cũng nên xin bạn học nhỏ Thiên Chi giáo một chút, chỉ có như vậy mới có thể được câu trả lời nghiêm túc, không phải sao?” Tống Kỳ Thâm kéo dài âm cuối, mang theo một chút ý vị không rõ ràng.

Anh giống như con hồ ly ẩn núp trong một thời gian dài, khi mặt trăng gần tròn, bỗng phục kích trong bóng tối.

Chỉ đợi đến ngày đó, chờ cơ hội để ra tay.

Tống Kỳ Thâm nói xong lập tức tiến đến gần, bế ngang cô lên, ôm người vào trong lòng.

Đối với vấn đề quan trọng như vậy, Tống Kỳ Thâm cảm thấy không thể xem thường.

Loại chuyện này, dù sao cũng phải tự mình hướng dẫn một chút.

Cho nên ——

“Làm thế này có ổn không?”

Tiếng nói trong trẻo cùng hơi thở ấm áp của Tống Kỳ Thâm phả lên ót cô.

Thiên Chi cảm thấy được một mối nguy hiểm tiềm tàng nào đó, cảm giác cộm cộm lần nữa xuất hiện, nó đang sẵn sàng chờ phát huy.

“.....Hiện giờ em thực sự không có nghi ngờ gì nữa, thật sự đó!”

Cô bắt đầu giãy giụa một chút, nhưng vẫn như cũ chỉ phí công vô ích.

Bởi vì cô phát hiện, hơi thở của hai người trong lúc này đang quanh quẩn gần kề, một ngọn lửa lập tức bùng cháy, không thể ngăn lại được.

Tống Kỳ Thâm còn chưa kịp làm gì, cô đã đầu hàng trước.

“Muộn rồi, bây giờ phản kháng cũng không có hiệu quả đâu.” Tống Kỳ Thâm trực tiếp đặt cô ở giữa giường.

Anh liếm nhẹ vành tai cô, hô hấp có chút nặng nề, “Nơi này cách âm có tốt không?”

Trên thân thể Thiên Chi chỗ nào cũng đều ửng đỏ, cô đã dành một thời gian dài để vùi đầu như một con đà điểu, cuối cùng cô cũng trả lời, “Ừm....Vẫn....Vẫn khá tốt.”

Tiếng nói của cô nhỏ tựa như tiếng muỗi kêu, nhưng vẫn bị Tống Kỳ Thâm nghe thấy.

Anh hoàn toàn thả lỏng, cười rộ lên, “Ngoan lắm.”

Kể tiếp tất cả mọi chuyện đều rất thuận lý thành chương.

Vợ chồng mới cưới một tháng không gặp, trong khoảnh khắc đoàn tụ sum vầy bọn họ người tình ta nguyện, cho nên lần này so với trước kia càng điên cuồng hơn bao giờ hết.

Rốt cuộc Thiên Chi cũng đã hiểu rõ câu hỏi cuối cùng của Tống Kỳ Thâm có ý gì rồi.

Anh cố gắng dùng hết tất cả vốn liếng của mình, với những lời nói trước đó, trực tiếp chứng minh cho cô thấy tâm quyết của anh, hiện giờ anh không quan tâm điều gì nữa.

Dưới sự đột kích của các kiểu động tác không thiết thực, cô căn bản không thể ngăn cản được nữa.

Cuối cùng hai người cũng chịu nằm yên trên giường sau khi tắm rửa xong, đã là rạng sáng.

Tống Kỳ Thâm hành sự xong giọng nói cũng trở nên trầm khàn, nhìn hàng mi Thiên Chi khẽ run, đôi mắt khép hờ hình như sắp ngủ, anh lại nổi lên ý xấu, dùng đầu ngón tay gầy gầy trên gương mặt cô.

Thiên Chi không sợ người khác làm phiền, cô nhẹ nhàng ngăn cản động tác của anh.

Cáo mượn oai hùm, kiểu như thế đấy.

“Cho nên bây giờ còn dám nói kỹ thuật của anh không tốt nữa không?”

Trong thâm tâm Thiên Chi, âm thầm tưởng tượng đến cảnh mình hung hăng néo khuôn mặt Tống Kỳ Thâm một cái, lúc này cô mới mở miệng hừ hừ hai tiếng.

“Nói đi chứ.” Người đàn ông này vẫn luôn kiên trì hỏi.

“Nếu lúc trước kỹ thuật tốt, em có vui hay không?” Tống Kỳ Thâm không để ý đến câu trả lời.

Tất cả chúng sinh chắc chắn đều sẽ có lần đầu tiên, những vấn đề rất nhiều người ở trên phương diện ấy luôn có năng lực trời ban.

Trong khi chủ đề này càng ngày càng mở rộng, Thiên Chi cũng đã hiểu anh muốn nói đến cái gì rồi.

Nếu nói không vui, thì khẳng định nó rất giả dối.

Chỉ là đối với loại chuyện như vậy, mà anh lại có thể thú nhận một cách nhẹ nhàng như thế, việc ấy khiến cho Thiên Chi cảm thấy rất bất ngờ.

Từ trước đến nay hai người chưa bao giờ thảo luận đến vấn đề này.

Nếu cứ tiếp tục nói, rất có khả năng chiếc xe kia sẽ không thể dừng lại.

Suy nghĩ như thế, Thiên Chi nhẹ nhàng trả lời, còn vùi đầu xuống gối, chuẩn

bị làm một con chim cú nhỏ.

Tống Kỳ Thâm hướng mắt nhìn đến cái lò sưởi âm tường đang lặng lẳng cháy ở phía xa, trên tấm thảm mềm mại hoa mỹ đều là quần áo bị ném lộn xộn của hai người, ở chính giữa còn có dây thắt lưng mà anh chưa kịp cởi ra hết, vì quá vội vã anh đã bị vút nó qua một bên.

Cứ như thể đã trôi qua một tháng trời, cho đến bây giờ sự hoảng hốt ở trong lòng, mới được chứng thực.

Anh hơi khép mắt lại, ôm chặt cô gái nhỏ đang nằm trong lòng mình.

“Em buồn ngủ lắm sao?”

Tống Kỳ Thâm không nghe thấy cô trả lời, chỉ là cái đầu nhỏ khẽ gật gật.

“Nhưng mà cái người đàn ông giống con khổng tước là thế nào vậy?” Tống Kỳ Thâm đột nhiên lên tiếng hỏi một câu, trong lúc Thiên Chi sắp chìm vào giấc ngủ.

Sau khi anh được trợ lý Hạ tư vấn, anh lập tức vào tài khoản của cô xem các bài đăng trong quá khứ, còn xem xét cẩn thận từng bài đăng một.

Anh cảm nhận được tâm tình của cô đang dần biến hoá, thậm chí còn tưởng tượng đến một số biểu cảm nhỏ khi cô viết ra những bài đăng này.

Tài khoản của Thiên Chi luôn được cập nhật mỗi ngày, không để lộ mặt, nó chỉ dùng để đăng bài, vẫn có một số ít bạn bè theo dõi.

Số lượng like cũng khá cao.

Tống Kỳ Thâm đã nhấp vào xem một vài người bạn trên mạng của cô, hầu hết các avata đó đều để hình hoa cỏ.

Có lẽ tất cả những người ấy đều đã có tuổi.

Tổng Kỳ Thâm cũng vừa mới đăng kí tài khoản, nhưng anh không đăng bài gì cả.

Rõ ràng chỉ cần nhìn những bài viết ấy là đã biết nó có liên quan đến anh, cho nên anh bấm like hết tất cả.

Cho đến khi anh nhìn thấy bài viết ấy ——

[Cái người đàn ông này thật sự rất giống như một con khổng tước!]

Thậm chí trong bài viết ấy còn đề cập đến một người đàn ông.

Sau khi Tổng Kỳ Thâm cân nhắc, trước tiên anh cứ để nó ở trong lòng, chờ đến lúc nào đó gặp mặt anh sẽ hỏi cô.

Hiện giờ ký ức đã quay trở lại, anh quyết định níu lấy cô hỏi cho rõ.

Cho dù Thiên Chi buồn ngủ như thế nào, nhưng cơn buồn ngủ của cô ngay lập tức tan biến hết.

Tại sao lúc trước cô lại.....

Tại sao cô lại quên mất chuyện tài khoản! Chưa che tên vậy!!

Mà hết lần này đến lần khác cô phun tào* hai lần, còn cố tình ẩn hai tin ấy đi để chúng không xuất hiện.

(*Phun tào: Phun tào hay còn gọi là thổ tào là một từ trong tiếng Trung Quốc, chỉ hành vi lập luận phản bác từ một lỗ hổng lập luận, ngữ nghĩa của người bị phản bác; thường mang ý nghĩa trêu chọc. Về sau khi được sử dụng nhiều, hàm nghĩa của từ này được mở rộng ra hành vi trào phúng, oán giận. Nghĩa trên mặt chữ của từ này là “nôn vào bát người ta”, nghĩa rộng là quở trách không cho người ta mặt mũi, giáp mặt vạch trần. Nguồn Baidu.)

Đều bị, đều bị anh nhìn thấy.

Thực ra Thiên Chi cũng không nhớ chính xác, lúc ấy mình đã đăng cái gì.

Chỉ biết rằng nó được đăng lên một cách vội vàng, mà không đọc kỹ.

Nhưng chuyện đã đến nước này, cũng không còn cách nào cứu vãn nữa, hiện giờ cô đành phải bắt đầu giả ngu thôi.

Cô trông Tống Kỳ Thâm hình như không biết rõ về chuyện đó.

Tóm lại, trong hoàn cảnh như thế này, cô thực sự không thể nói ra.

Nếu nói ra, e rằng cái mộng nhỏ của cô không còn giữ được nữa.

Cô có đủ khả năng để phản kháng lại sao.

Đêm nay cô còn có thể ngủ tiếp không.

Đáp án chính là không thể.

Suy nghĩ về việc này, Thiên Chi hắng giọng một cái.

“À, em có nhìn thấy một người đàn ông trông giống như con khổng tước, cảm thấy rất mới lạ, sau đó em lập tức viết lại, đăng lên Weibo.” Cô gái nhỏ cân nhắc cả buổi, rồi bắt đầu nhỏ giọng giải thích.

“Ừ.” Ý định ban đầu của Tống Kỳ Thâm chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, anh không đặt nó ở trong lòng, “Người đàn ông này ở trong em còn rất có địa vị nha.”

Nhưng đến cùng khuôn mặt ấy trông như thế nào, mà lại làm cho một cô gái như Thiên Chi, đăng một bài cảm thán sinh động như vậy.

“Chao ôi —— Cái gì mà rất có địa vị ——”

Thiên Chi còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng nó đã bị Tống Kỳ Thâm

dùng nụ một hôn chặn lại.

“Không nói đến tên đó nữa, mau ngủ thôi.”

Mặc kệ là cái dạng gì, kiểu đàn ông như thế nào, những tên đàn ông ngoài kia đều là đám đàn ông thô lỗ*, anh không muốn trong khoảnh khắc hai người ôm ấp nhau nghe cô nhắc đến người khác.

(* Trong raw là dã nam nhân, mình quyết định dùng câu thuần Việt một chút.)

Thiên Chi bị ôm chặt, cô đành chiều theo ý anh.

Cô ôm lấy Tống Kỳ Thâm, tìm một nơi thoải mái nhất mà dựa vào, ngay khi cô sắp chìm vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười chế nhạo của người đàn ông này, dường như vẫn còn canh cánh trong lòng, cũng có vẻ như không hài lòng khi Thiên Chi đăng bài viết liên quan đến người đàn ông khác.

Anh thốt ra một câu như thế này, giọng điệu mang theo sự khinh thường, vô cùng cao cao tại thượng, “Lớn lên trông giống như một con khổng tước, chẳng phải là xấu lắm sao?”

?

Thiên Chi:.....

Cô im lặng, không dám đáp lời.

Thiên Chi bắt đầu hoài nghi, nếu một ngày nào đó anh biết được người đàn ông đó chính là mình, không biết khi nhớ đến lời nói ngày hôm của mình, anh có muốn tát cho mình một bạt tay hay không.

Tống Kỳ Thâm đến vội vàng, mà đi cũng thật vội vàng.

Hai người chỉ có ít thời gian ở bên nhau, cho nên cả hai đều rất trân trọng.

Đúng lúc hôm nay cô không có tiết học, sau khi đem kế hoạch đi đến cơ sở trồng hoa hoãn lại mới có được một ngày cuối tuần rảnh rỗi.

Không dễ dàng gì Tống Kỳ Thâm mới đến đây một chuyến, cô chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi.

Nếu có bất cứ chuyện gì bận rộn, cô có thể dùng những ngày rảnh rỗi sau này để học bù.

Đã không còn việc gì vướng bận, sau khi làm vệ sinh cá nhân và dùng bữa xong, hầu hết thời gian đều trải qua trên giường.

Thời tiết ở Versailles, Pháp, thuộc dạng ẩm áp ôn hoà.

Cái dạng rét nhẹ này, từng chút từng chút một ngấm vào xương tuỷ, ngay cả khi đốt lò sưởi âm tường, thì nhiệt độ bên trong nhà và bên ngoài vẫn hoàn toàn khác nhau.

(*Tiểu Hàn (tiếng Hán: 小寒): là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 1 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 285° (kinh độ Mặt Trời bằng 285°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Rét nhẹ. Nguồn Baidu.)

Cảm xúc mãnh liệt bộc phát đến mức thái quá, ngày hôm qua gần như là phóng túng, cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua một ngày.

Buổi sáng thức dậy trễ rồi lại bắt đầu càn quấy, sau khi càn quấy xong lại tiếp tục ngủ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, càng gần đến thời gian Thiên Chi phải tiễn Tống Kỳ Thâm trở về, không hiểu vì sao trong lòng cô lại xuất hiện một cảm

giác gần giống như hoảng hốt.

Chỉ cảm thấy rằng việc bọn họ gặp lại nhau sau hơn một tháng xa cách, cứ như là một giấc mơ vậy.

Nhưng lúc trước cũng đã nói rõ, chỉ còn hai tháng nữa mà thôi.

Trong khoảng thời gian này cô phải học tập thật tốt, để sau khi trở về nước, cô nhất định không rời đi nữa, cũng sẽ không rời xa anh lâu như vậy.

Thiên Chi thực sự rất lưu luyến cái gia đình nhỏ của mình.

Lúc trước lưu luyến nhà họ Thiên, còn bây giờ lưu luyến, chính là gia đình nhỏ của cô và Tống Kỳ Thâm.

*

Chương trình học tại Pháp rất nhanh đã kết thúc.

Ba tháng nói dài không dài, mà ngắn cũng không ngắn.

Trong giai đoạn này, Thiên Chi đối với việc điều chế nước hoa, các dạng đào tạo, cùng với sự phát triển dây chuyền sản xuất trong tương lai, các quy định về nhãn hiệu nước hoa, đã có một sự hiểu biết sâu sắc, cô cũng có ý tưởng riêng của mình.

Cái ý tưởng này, nó đã xuất hiện trong tâm trí cô từ rất lâu.

Cho nên trong sự vui sướng khi sắp trở về nước, 70% đến từ những người thân thiết, 30% còn lại đến từ cái ý tưởng này.

Bởi vì có thành tích học tập xuất sắc, thêm vào đó là khứu giác nhạy bén đối với mùi hương cùng tài năng thiên phú trời ban, trước khi Thiên Chi trở về nước, cô đã vượt qua cuộc sát hạch của trường bên Pháp, đồng thời còn nhận được chứng nhận chuyên môn từ chuyên gia điều chế nước hoa.

Ngoài ra.

Thêm vào đó trường ISIPCA lại đề cử cô tham gia cuộc thi giữa các nhà điều chế hương nổi tiếng thế giới vào năm tới.

Nếu thí sinh tham gia có biểu hiện tốt, sẽ có cơ hội được tuyển dụng và quảng bá ra khắp thế giới.

Trên thực tế cuộc thi này, còn tùy thuộc vào nguyện vọng cá nhân của thí sinh có muốn quyết định tham gia hay không.

Thiên Chi không hề suy nghĩ, lập tức chấp nhận lời đề cử của nhà trường.

Cũng không có nguyên nhân gì khác, đơn giản là vì cuộc thi đấu này, trùng hợp với cái ý tưởng đầu tiên phát sinh trong đầu cô.

Việc ấy không thể chậm trễ hơn nữa, nó cũng vô cùng quan trọng.

Điều Thiên Chi muốn, chính là sáng lập ra một thương hiệu nước hoa của riêng mình, độc lập xây dựng, không phụ thuộc vào bất kì công ty hay tập đoàn nào.

Từ việc đăng ký thương hiệu, đến việc điều chế nước hoa, thậm chí là văn phòng thiết kế nước hoa, Thiên Chi hy vọng rằng đều do cô ký tên.

Chỉ cần công việc được hoàn thành trước năm tới, sau đó tham dự cuộc thi đấu giữa những nhà điều chế nước hoa, tranh thủ cơ hội tốt này để phát triển.

Như vậy đối với thương hiệu nước hoa của riêng cô, nó mới có thể đạt được một khởi đầu tốt đẹp.

Ý tưởng một khi đã nảy mầm, lập tức sẽ đâm sâu xuống.

Trong gần một năm tới, cô không có thời gian để thư giãn.

Với suy nghĩ đó, Thiên Chi ngồi trên chuyến bay quay trở về nước, cứ nhớ mãi không quên.

Nhưng rất nhanh, cái ý nghĩ này đã bị xua tan bởi niềm vui sướng khi gặp lại người thân.

Mặc dù tương lai và ước mơ quan trọng, nhưng người thân vẫn quan trọng hơn.

Lúc trước khó khăn lắm Lục Uyển Đình mới trở về nước, thì đúng lúc Thiên Chi phải bay sang Pháp.

Kết quả hai mẹ con lại tính sai một bước.

Trong khoảng thời gian đó, Lục Uyển Đình luôn nói muốn sang Pháp cùng cô, nhưng đều bị Thiên Chi từ chối.

Lần này dù nói như thế nào, Lục Uyển Đình vẫn muốn sẽ là người đầu tiên mà Thiên Chi nhìn thấy.

Bởi vì bà sớm đã đánh tiếng trước với trợ lý Hạ, đồng thời còn cướp mất ánh hào quang của Tống Kỳ Thâm, không để cho đối phương có cơ hội từ chối, bà lập tức đi trước một bước ôm lấy nhiệm vụ ra sân bay đón người.

“.....Mẹ!”

Thiên Chi bước ra khỏi cánh cửa tự động, cô đã nhìn thấy mẹ Thiên đứng cách đó không xa.

Sắc mặt của Lục Uyển Đình rất tốt, không còn vẻ mặt tiêu tụy như trước kia, sự dịu dàng và xinh đẹp đối lập nhưng lại hoà hợp với nhau, khi ở trên người bà càng phát huy đến cực hạn.

Lúc bà còn trẻ đã rất xinh đẹp, hiện tại tinh thần sáng ngời, mang theo khí chất lắng đọng, cả người toát ra vẻ ưu nhã và cao quý.

“Mẹ đến đón con trở về nhà, hôm nay nhà họ Thiên đãi tiệc, chúng ta quay về đại viện thôi.” Lục Uyển Đình kéo cô qua, giọng nói cực kì ôn nhu.

“Đãi tiệc? Ba cũng ở đó sao?”

Thiên Chi chợt nhớ đến cuộc nói chuyện lần đó với ba Thiên, trực tiếp hỏi.

“Mẹ về nước một mình, làm sao ba con có mặt ở đây?”

Nhắc đến Thiên Diêm, giọng điệu của Lục Uyển Đình rất lạnh nhạt.

Sau khi bắt buộc giải quyết xong chuyện chung thân đại sự của Thiên Chi, cuối cùng bà cũng đã đệ đơn ly hôn.

Thiên Diêm không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, nhưng thỉnh thoảng lại muốn đến thực hiện lời nói trong miệng của ông ấy cái gọi là nghĩa vụ vợ chồng.

Lục Uyển Đình tránh không khỏi Thiên Diêm, cho nên bà trực tiếp nói thẳng thời gian mà mình trở về nước.

Nhưng đợi lúc bà trở về nước, lại bị đám người gọi là trưởng bối của nhà họ Thiên âm thầm mỉa mai, lúc này bà mới biết được một chuyện.

Thiên Diêm đã đem 70% cổ phần của tập đoàn Thiên Lục, toàn bộ chuyển sang cho bà.

—————//———//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Đầu truyện: Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhân vật nam chính nói mình thật xấu xí.

Chương 71: Đêm nay đến phòng anh

Edit: Tiểu Màn Thầu

Lục Uyển Đình không phân tâm quá lâu, bà trực tiếp dẫn Thiên Chi đi ra ngoài sảnh sân bay, tài xế đã sớm chờ sẵn ở đó.

“Trước đó mẹ từng nói.....Mẹ thực sự sẽ không rời đi nữa sao?”

“Không đi nữa.” Lục Uyển Đình ấn Thiên Chi vào trong xe, sau đó chính mình cũng ngồi vào trong, đợi cho tài xế đóng cửa lại, Lục Uyển Đình mới giơ tay xoa thái dương, “Cũng đã bận rộn gần ấy năm rồi, về sau mẹ chỉ muốn ở bên cạnh con, không có việc gì làm thì đi du lịch thôi.”

Nghĩ đến cả đời này, bà không còn bao nhiêu thời gian rảnh rồi nữa.

Hiện giờ bà chỉ muốn cho bản thân mình một kỳ nghỉ dài hạn.

Lục Uyển Đình không rõ hành động này của Thiên Diêm là có ý gì, nhưng dù sao bà cũng đã vì tập đoàn Thiên Lục cống hiến nhiều tâm huyết như vậy, có thể nói là cúc cung tận tụy.

Nếu ông đã cho, thì bà tuyệt đối sẽ không già mồm cãi lão.

Bà sẽ nhận lấy chúng, nhưng không phải tất cả những gì Thiên Diêm đưa, sẽ không ít hơn, cũng không nhiều hơn, nếu bà cầm lấy chỉ lại phồng tay thôi mà thôi.

Tạm thời hãy xem như đó là lòng tốt hiếm có của ông vậy, nhưng đám người trong ban hội đồng quản trị làm sao có thể cam tâm, càng không cần nói đến đám trưởng bối của nhà họ Thiên, bởi vì trước đó bọn họ đối với

việc Thiên Diêm không có con trai, đã không ít lần thổi gió bên tai.

Thiên Chi lại không có hứng thú đến việc kế thừa gia nghiệp, cho nên Lục Uyển Đình cũng không có ý định ép buộc cô.

Nhắc đến phương viện này, Lục Uyển Đình đối với tình hình học tập gần đây của Thiên Chi, vẫn khá tò mò.

“Con không thông báo một tiếng, đã tự mình chạy đến nước Pháp suốt tận ba tháng trời.” Lục Uyển Đình nhìn con gái nhà mình, giọng điệu mang theo một loại cảm xúc không thể giải thích rõ, “Là ba tháng đó.”

Thiên Chi từ nhỏ đến lớn, tuy rằng không có ba mẹ bên cạnh bầu bạn, ngược lại những thứ khác không hề thiếu thốn, về phương diện vật chất, ăn uống, cái gì cũng là tốt nhất.

Nói một cách cẩn thận, cô vẫn có chút yếu ớt, cô cũng không phải dạng người yêu thích ra ngoài vui chơi.

Lần này cô tiền trạm hậu tẩu, đợi đến khi nộp đơn cho nhà trường xong, cô mới nói cho Lục Uyển Đình biết.

Khi mẹ Thiên nghe tin, bà vừa bất ngờ lại vừa vui mừng.

Bất ngờ là vì Thiên Chi quyết định một mình ra nước ngoài, tuy rằng cô đi không bao lâu, nhưng mà từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Vui mừng ở chỗ, con gái của bà thực sự rất ưu tú.

“Vâng, con đã trải qua một khoảng thời gian tốt đẹp ở bên đó, chỉ là thời tiết không được tốt lắm.” Thiên Chi vừa mới về nước, đoán chừng trong nội tâm cất giấu quá nhiều chuyện, nhưng so với chuyện tương lai thì niềm vui khi được trở về nước đã chiếm thế thượng phong.

Dứt lời, cô ôm cánh tay của Lục Uyển Đình, đầu dựa vào bờ vai mềm mại

của mẹ mình, đỉnh đầu hướng vào cổ Lục Uyển Đình cọ nhẹ, “Ba không trở về cũng không sao cả, có mẹ bên cạnh con là đủ rồi.”

Trước kia không có ai làm bạn, nếu hồi ức đã trôi qua, thì hãy để những chuyện đó theo gió bay xa đi.

Quãng đời sau này còn rất dài.

“Về sau con dự định như thế nào? Năm sau con tốt nghiệp rồi.”

“Con chuẩn bị thành lập văn phòng thiết của riêng mình, tuy rằng ở phương diện này con hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng con vẫn muốn làm.” Thiên Chi nắm chặt hai tay mình, chậm rãi nói.

Trên thực tế ở phương diện tài chính, cô thực sự không cần quá lo lắng.

Từ khi còn bé, cô đã có một tài khoản riêng để bỏ tiền lì xì vào đó.

Ngày lễ thành nhân, cô còn có một ngân sách với số tiền đáng kể cho việc gây dựng sự nghiệp.

Về sau lại được ba mẹ đưa cho một tấm thẻ không giới hạn.

Cho nên những vấn đề lớn còn lại chủ yếu nằm ở giai đoạn chuẩn bị.

Tất cả mọi thứ chỉ là cái hình thức ban đầu, nhưng nó không cũng chỉ dừng lại ở khía cạnh ban đầu này mà thôi.

Thiên Chi không muốn kéo dài thêm nữa, cô muốn ngay lập tức bắt tay vào việc chuẩn bị.

“Việc này có là gì? Con không có kinh nghiệm, nhưng vẫn còn có mẹ mà, hơn nữa còn có Kỳ Thâm.” Lục Uyển Đình mỉm cười, tiến đến gần bên tai Thiên Chi nói nhỏ, “Mẹ nghe nói nó vì muốn đến thăm con, đặc biệt đích thân bay sang Pháp một chuyến có đúng không?”

Thiên Chi gật gật đầu.

Lục Uyển Đình thấy vậy, tiếp tục kẻ sát tai Thiên Chi, thì thầm vài câu.

Thiên Chi cảm thấy lỗ tai của mình sắp nổ tung mất rồi, từ trước đến nay, ấn tượng của cô đối với Lục Uyển Đình chính là tao nhã cao quý.

Dáng vẻ này.....Trông thế nào cũng không giống như bây giờ.

Còn hỏi cái gì mà sinh hoạt vợ chồng có hài hoà không.

Nhưng chính là, sự đánh vỡ lúc trước ở Na Uy, tại thời điểm này, nó dường như đã có một chút cảm giác chân thật.

Những gì cô nhìn thấy vào đêm hôm đó, nó không phải là một giấc mơ.

Hơn nữa Thiên Chi cũng không thể bác bỏ được.

Cô cảm thấy mặt mình thật nóng, “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy?”

Lục Uyển Đình nhìn thấy bộ dạng này của Thiên Chi, bà vuốt ve mu bàn tay cô, “Mẹ đây là đang quan tâm đến con đó!”

Trong lúc hai người trò chuyện với nhau, chiếc xe đã nhanh chóng chạy đến đại viện.

“Hôm nay nhà chúng ta mở tiệc, mẹ chỉ mời người của nhà họ Tống mà thôi, đến đây đón gió tẩy trần cho con.”

“Chỉ mới có ba tháng thôi mà, trôi qua nhanh trong một cái chớp mắt, vì sao còn phải làm tiệc đón gió tẩy trần ạ?” Thiên Chi có hơi hồ đồ, cô cứ tưởng rằng chỉ ăn một bữa cơm đơn giản là đủ rồi.

Lục Uyển Đình cười ha hả, “Mọi thứ phải chú ý đến nghi thức một chút, dù sao bên phía thông gia cũng đang rảnh mà.”

Không biết nghĩ đến cái gì, nhưng bà là một người có tầm nhìn sâu rộng, “Mặc kệ như thế nào, cũng không cần phải tiến từng bước một, thỉnh thoảng nên có chút lãng mạn mới tốt.”

Rồi sau đó, Lục Uyển Đình lại nói thêm một câu, “Chẳng hạn như việc bay sang Pháp vậy.”

Nghe đến đây.

Thiên Chi thực sự không thể tìm ra lời nào để phản bác lại.

*

Nhà họ Thiên.

Đèn đuốc sáng trưng.

Bởi vì trước đó Lục Uyển Đình đã mời mọi người đến, trong lúc Thiên Chi bước vào nhà, ba Tổng mẹ Tổng, còn có cả ông nội Tổng đều đã có mặt ở đây.

Nhưng không nhìn thấy bóng dáng Tổng Kỳ Thâm đâu cả.

Lục Uyển Đình nhìn ra được sự nghi hoặc của Thiên Chi, “Buổi tối Kỳ Thâm mới đến, con sốt ruột cái gì chứ?”

Thiên Chi mạnh miệng, “Con nào có, con không có sốt ruột.”

Nhưng việc Tổng Kỳ Thâm đến trễ, anh cũng không thềm nhắn một tin trên Wechat nói cho cô biết.

Lục Uyển Đình chỉ mỉm cười không nói gì hết.

Sau khi Thiên Chi chào hỏi ba mẹ Tổng xong, lập tức đến bên cạnh ông nội Tổng.

Chẳng qua là Cố Oản Oản lại bắt đầu lôi kéo Thiên Chi tám chuyện bát quái.

Con người càng lớn tuổi, càng thích ồn ào náo nhiệt.

Càng không cần phải nói đến cái gọi là bí mật hào môn gì đó, có rất nhiều chuyện không tài nào ngờ đến.

Cố Oản Oản hứng thú bưng bưng, nhưng nói đến một nửa, bà ấy lập tức phát hiện sắc mặt của Lục Uyển Đình có điểm gì đó là lạ.

Ban đầu bà ấy cũng tự hỏi tại sao Thiên Diêm không có mặt ở đây, dù sao cũng là buổi tiệc do nhà họ Thiên tổ chức kia mà, tuy bề ngoài nói là buổi tiệc mừng Thiên Chi học xong quay trở về nước, nhưng cụ thể, khẳng định chính là cuộc gặp gỡ giữa các trưởng bối của hai nhà.

Chỉ là khi nhìn thấy dáng vẻ này của Lục Uyển Đình, bà ấy rất biết thức thời chuyển đề tài.

Người còn chưa đến đông đủ, cả nhà đều đang chờ Tổng Kỳ Thâm trở về.

Phải đợi anh đến đây, mới có thể bắt đầu buổi tiệc.

Thiên Chi vẫn còn đang cùng ông nội Tổng nói về những chuyện thú vị ở nước Pháp, trong đại viện chợt vang lên tiếng động cơ xe, kéo dài rất lâu.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn bởi âm thanh đó.

Không phải ai cũng có thể lái xe vào trong đại viện, ngoại trừ những người sống trong đại viện mà thôi.

Có lẽ là Tổng Kỳ Thâm đã trở về.

Lục Uyển Đình trực tiếp đứng lên, bảo dì giúp việc chuẩn bị thức ăn.

Cố Oản Oản hướng về phía Thiên Chi vẫy vẫy tay, giọng điệu phấn khởi, “Chi

Chi, ông xã của con trở về rồi, còn không mau ra đón ông xã của mình đi.”

Thiên Chi lè mề, cô cúi đầu xuống, đúng lúc bắt gặp ánh mắt mang theo ý cười của ông nội Tống.

Ông nội ngồi trên xe lăn, tay đặt trên thành xe lăn, gõ cái đũa cái không.

Giọng điệu của ông cụ rất ôn hoà, chậm rãi lên tiếng, ý tứ trong lời nói hoàn toàn quá rõ ràng.

“Đứa bé này, nghe thấy mẹ con nói gì không, mau đi đi.”

Nghe thế, Thiên Chi cũng đành buông tay.

Nhưng đợi đến lúc cô đi đến cánh cửa, hướng mắt quan sát bên trong sân đại viện, ngay phía dưới tàng cây ngô đồng, có một dáng người cao ráo đang tiến về phía này.....

Thiên Chi ngẩn người, đợi đến khi người nọ tiến đến gần, cô mới hồi phục lại tinh thần, hô lên.

“Ba.”

Cố Oản Oản đang ngồi trong phòng khách, giờ phút này, bà ấy ngồi đưa lưng về phía Thiên Chi.

Nghe thấy cách xưng hô đó, bà ấy và Tống Thanh Đình thoáng bất ngờ một lúc.

Mà người bất ngờ nhất, chính là bà ấy.

Tống Kỳ Thâm có cảm thấy mình quá đáng không hả? Khi bắt tiểu Thiên Chi gọi mình là ba như vậy??

Sau khi bất ngờ qua đi, bà ấy tự nhiên nảy sinh cảm giác bản thân mình phải thực hiện một sứ mệnh.

Hôm nay không bẻ gãy lỗ tai của cái thằng nhóc thối tha này!! Bà không phải là mẹ anh!!

Suy nghĩ như thế, Cố Oản Oản đứng dậy, xoay người lại, vừa mới chuẩn bị tiến lên phía trước, tầm mắt chạm đến người đàn ông đang đứng trước cửa, bà ấy nhất thời chết lặng.

Những lời răn dạy vừa lên đến miệng, nói ra cũng không được, mà không nói ra cũng không được.

Chúng bị nghẹn ở cổ họng, tiến thoái lưỡng nan, cực kì khó chịu.

Cũng may là Tống Thanh Đình phản ứng trước, “Thực hiếm thấy nha, trước đây dù thế nào ông cũng không chịu quay về nước, ngược lại hôm nay đúng là một chuyện hiếm thấy đấy.”

Thiên Diêm khẽ nâng mắt lên, liếc mắt nhìn ông ấy, rồi sau đó nhẹ vuốt cằm, bỏ mặt mọi người qua một bên, trực tiếp bước vào nhà.

Quả thực giống như lời ba Tống vừa nói, đó là một chuyện hiếm có.

Lần trước Thiên Diêm quay trở về nước, không biết đã là chuyện bao lâu rồi, lâu đến mức Thiên Chi cũng quên mất.

Thiên Chi vô cùng vui vẻ, theo sau cô trực tiếp chạy vào phòng bếp thông báo cho Lục Uyển Đình biết.

Lục Uyển Đình xoa thái dương, “Ba con trở về rồi sao?”

“Vâng ạ.” Thiên Chi lập tức trả lời, nói xong cô còn xem xét các món ăn hôm nay, “May quá, các món ăn đều đầy đủ.”

*

Bởi vì Thiên Diêm đột ngột quay trở về, bữa ăn hôm nay vô cùng quý giá.

Thần sắc Lục Uyển Đình tự nhiên, còn Thiên Diêm vẫn trước sau như một trưng ra một bộ mặt lạnh lùng như băng.

Hai người ngồi cách xa nhau, từ lúc bắt đầu buổi tiệc cho đến bây giờ, không ai nói với ai câu nào.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, chỉ biết im lặng cúi đầu.

Thỉnh thoảng ba Tổng và mẹ Tổng có tương tác với nhau, tác động qua lại một chút, thêm vào đó, chính là việc Thiên Chi gấp thức ăn cho ông nội Tổng.

Trong lúc ăn được một lúc, Cô Oản Oản nói một câu như thế này, “Chao ôi, vẫn cứ cảm giác thiếu thiếu gì đó?”

“Rượu đỏ à? Không được uống.” Tổng Thanh Đình liếc mắt nhìn Cố Oản Oản một cái, trực tiếp cự tuyệt.

Thiên Chi cũng cảm thấy thiếu cái gì đó.

Nghĩ như vậy, cô chợt liếc nhìn đến cái điện thoại đang nằm ở một bên.

Cách đây không lâu, cô đã nhắn cho Tổng Kỳ Thâm một tin.

Bảo rằng tất cả mọi người đều đã có mặt ở nhà họ Thiên, đang chờ anh về dùng bữa.

Đúng vậy.

Thực sự là thiếu cái gì đó.

Thiếu một người sống sờ sờ còn chưa đến!

Bởi vì sự xuất hiện của Thiên Diêm đã khiến cho mọi người không ai nhớ đến việc ấy, vốn dĩ là muốn nghênh đón Tổng Kỳ Thâm kia mà.

Thiên Chi thiếu chút nữa hộc máu, cảm thấy thật buồn cười, “Chúng ta hình như đã quên mất việc chờ anh Kỳ Thâm rồi.”

Nghe xong lời nói này của cô.

Tất cả mọi người ngồi trên bàn lại im lặng.

Một giây sau, cánh cửa nhà chậm rãi mở ra.

Tổng Kỳ Thâm mang một thân gió lạnh tiến vào nhà, cũng đã cắt đứt khung cảnh nhìn có vẻ vui vẻ hoà thuận ở trong phòng ăn.

Anh nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt trực tiếp dán thẳng đến cái người đang ngồi ở bàn tròn, cô gái nhỏ trông cực kì ngốc nghếch.

Tổng Kỳ Thâm không câu nệ gì, cứ nhìn thẳng như vậy, một lần nữa ánh mắt quét qua từng người ngồi trên bàn.

Thời điểm nhìn đến Thiên Diêm, anh chợt dừng lại một chút.

Những trường hợp như vậy đã thấy rất nhiều lần, cho nên Tổng Kỳ Thâm không suy nghĩ gì nhiều.

Chỉ có điều, bầu không khí này thực sự quá mức quỷ dị.

Tổng Kỳ Thâm nhấc chân tiến về phía trước, ánh mắt dừng lại trên bàn ăn chỉ trong một cái chớp mắt, theo sau anh nhìn đến Thiên Chi, “Đây chính là như lời em nói đợi anh trở về cùng nhau dùng bữa đó hả?”

Thiên Chi:.....

Điều này thực sự không thể giải thích rõ được.

Tổng Kỳ Thâm chào hỏi các trưởng bối xong, lại thăm hỏi ông nội Tổng hai câu, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Thiên Chi.

“Rất cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?” Anh nói xong, hơi nhích người lại gần, thấp giọng hỏi nhỏ một câu.

Thiên Chi nhìn xung quanh, ấn vai anh một chút, muốn đẩy anh ra, “Chuyện gì cũng có lý do của nó, đợi chút nữa.....Chút nữa sẽ giải thích.”

Tống Kỳ Thâm dựa theo động tác của cô, càng tiến đến gần hơn.

Hai tháng không gặp, mùi hương hoa sơn chi trên người cô càng ngày càng thơm ngào ngạt.

Đừng nhìn bề ngoài Tống Kỳ Thâm thuộc dạng người tự phụ và biết kiềm chế, lại còn mang dáng vẻ đẹp trai lạnh lùng, nhưng thực ra trong đầu đã sớm âm thầm khi dễ cô gái nhỏ mấy lần.

Loại khi dễ này, trong hai tháng xa cách, càng được khuếch đại đến vô hạn.

“Dùng bữa tối xong cùng anh quay về nhà họ Tống.”

“Dạ?” Bởi vì bầu không khí quý dị trên bàn ăn, Thiên Chi cố gắng giảm âm thanh thấp xuống.

Tống Kỳ Thâm cũng bắt chước theo cô hạ giọng, đưa tay ôm lấy vai cô, theo sau dần dần siết chặt lại, “Đêm nay đến phòng anh.”

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Bảo Bối Ngốc: Đến phòng anh làm gì?

Tống Khổng Tước: Làm được cái gì, đều sẽ làm.

Chương 72: Chung vui

Edit: Tiểu Màn Thâu

Những lời nói này của Tống Kỳ Thâm mang đầy ám chỉ.

Thiên Chi nghe xong phản ứng đầu tiên là ngẩng đầu lên nhìn khắp bốn phía, nhìn xung quanh không có người nào để ý đến góc nhỏ này của hai người, lúc này cô mới cảm thấy yên tâm.

Cô vòng tay ra phía sau, hơi dùng sức, trực tiếp đẩy cánh tay đang làm loạn của Tống Kỳ Thâm ra.

Nhưng mà bàn tay với những khớp xương rõ ràng của người đàn ông này giống như gông cùm, lại tựa như bị đóng đinh, nửa phần không rời, bất di bất dịch, chứ đừng nói đến chuyện buông lỏng.

Những hành động nhỏ đầy mờ ám của hai người, cho dù có nhỏ đến đâu cũng không thể giấu khỏi ánh mắt của người khác.

Cố Oản Oản là người đầu tiên chú ý đến bọn họ, thấy vậy bà ấy cười rộ lên, “Tình cảm của đôi vợ chồng son này thật tốt nha.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Thiên Chi đã trở thành trung tâm thu hút ánh mắt của mọi người.

Cô hơi giật nhẹ khoé môi, sau đó không mang bất kì thương tiếc gì mà dùng sức đập Tống Kỳ Thâm một cái.

Dù là như vậy, anh cũng không tức giận, chỉ ung dung dùng bữa, thỉnh thoảng đặt đũa xuống, lại chấm mút một phen.

Tổng Kỳ Thâm đối với cái việc thỉnh thoảng này, tiếp xúc như gần như xa, trông bộ dạng của anh rất thích thú, thậm chí anh còn làm không biết mệt mỏi.

Thiên Chi không thể nhịn được nữa, lập tức gấp cho anh một cái chân giò thật to.

“Ăn nhiều vào, mới có thể bổ sung nhiều dinh dưỡng.”

“Xem ra em cũng không thực sự yêu thích Bội Kỳ lắm nhỉ.” Tổng Kỳ Thâm liếc mắt nhìn cô, giọng điệu thản nhiên.

Nhìn thấy Thiên Chi sững sốt, hiển nhiên cô đang mang bộ dạng không hiểu rõ nguyên, anh chậm rãi bổ sung, “Còn muốn anh ăn chân của nó à.”

Đây là sự nhiệt tình khi anh nhìn thấy những thứ liên quan đến chú heo con ấy sao

Hơn nữa điều này cũng không phải là trọng điểm.

“Đây.....Chẳng lẽ đây là trọng điểm à? Bội Kỳ đã trêu chọc gì đến anh mà anh cứ nghĩ đến việc ăn nó vậy?”

Nói đến việc này, tâm trạng của Thiên Chi lại bay hơi xa.

Dường như có một số chú heo con Bội Kỳ thực sự đã bị anh dùng làm đệm lót mắt rồi.

“Đương nhiên là không phải.” Tổng Kỳ Thâm nhanh chóng phủ định cách nói của Thiên Chi.

Anh khẽ cười, giọng điệu bay bổng, âm cuối lại tựa như lông vũ, cào đến lòng người ngứa ngáy, “Nếu em đã nói như vậy, đêm nay anh phải bồi bổ nhiều hơn một chút mới được.”

Thiên Chi:.....

“Em sẽ không quay về cùng anh đâu.”

“Muộn rồi, khi nãy anh đã nói chuyện đó với mẹ.” Tống Kỳ Thâm đối với sự kháng cự nhỏ này của cô, căn bản anh không đặt trong lòng.

Thiên Chi nhướn đôi chân mày đẹp lên, không phải cô không muốn quay trở về với anh, mà cô chỉ muốn làm anh khó chịu một chút mà thôi, “Chỉ là hôm nay em muốn ở bên cạnh mẹ em.”

“Mẹ em đã có ba em lo rồi.” Giọng nói mang theo sự thờ ơ của Tống Kỳ Thâm vang lên, ánh mắt nhàn nhạt liếc sang đây, “Em không nên quấy rầy bọn họ.”

*

Trong lúc dùng bữa tối, ông nội Tống vẫn luôn miệng trò chuyện với các trưởng bối, Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm không thể nói xen vào được lời nào.

Sau khi dùng bữa xong, Cố Oản Oản và Tống Thanh Đình bảo còn bận chút việc, lập tức đẩy ông nội Tống quay trở về nhà họ Tống trước.

Hiện giờ Thiên Chi vẫn chưa muốn đi sang đó, nếu trực tiếp đồng ý, có vẻ như trông cô rất gấp gáp.

Cô do dự một lúc, rồi bảo rằng muốn ở lại nhà của mình thêm một chút nữa.

Tống Kỳ Thâm nhướn mày, ngồi cùng cô trong phòng khách.

Lầu một cũng chỉ có hai người bọn họ, sau khi tiễn người của nhà họ Tống rời đi, ba Thiên và mẹ Thiên lập tức đi lên lầu, bọn họ dường như muốn nói một số chuyện gì đó.

Thiên Chi vừa trở về nước, rất nhiều hành lý vẫn còn chưa được thu dọn.

Ngồi ở dưới lầu được một lúc, cô đột nhiên nhớ đến điều gì đó, “Này, anh giúp em đem hành lý lên lầu đi, em có mang một ít quà về cho anh.”

Khoé môi Tống Kỳ Thâm hơi cong lên, nhẹ nhàng xách hành lý, cùng cô đi lên lầu.

Thiên Chi mở cửa phòng, vừa mới tiến vào trong, còn chưa kịp nói cái gì, người ở phía sau đã đi trước cô một bước, giơ tay lên đóng cánh cửa lại.

Giây tiếp theo, cổ tay mảnh khảnh của cô bị nắm lấy, trong lúc còn đang ngây người, Thiên Chi bị người nọ ấn vào trên cánh cửa.

Bóng đen trước mắt tiến đến gần, hơi thở lạnh lẽo trên người anh truyền đến.

Từng chút từng chút một tiến tới, tùy ý len lỏi trong bóng đêm.

Cô còn chưa mở đèn, lờ mờ trong bóng tối, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Nỗi nhớ tựa như dây leo không ngừng hướng ra bên ngoài, quấn lên như những cành cây mềm mại.

Không biết trải qua bao lâu, cảm giác gần như bị nghiền nát, dần dần mới lắng xuống.

Tống Kỳ Thâm giơ tay bật đèn, dưới ánh sáng hàng chân mày đẹp như tranh vẽ, còn có mái tóc dài đen bóng, trong sáng động lòng người.

Tựa như một cây hoa mai trong tuyết.

Anh khí huyết sôi trào, lại cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Thời tiết đã vào đầu mùa hạ, nhưng buổi tối vẫn sẽ se lạnh.

Sau khi trải qua những chuyện như vậy, hiện giờ Thiên Chi bị ấn lên cánh cửa phòng đến mức phần lưng cũng nóng lên.

“Bé cưng, có nhớ anh không?” Tống Kỳ Thâm vùi mặt vào hõm cổ cô, tiếp đó hôn xuống dưới.

Thiên Chi đưa tay lên ôm chặt eo anh, tùy ý để anh hành động, cô cũng không ngăn cản. Nhìn nửa bên mặt nghiêng trắng như tuyết của Tống Kỳ Thâm, tựa như vàng trắng khuyết trong đêm khuya tĩnh mịch.

Cô đã bị vẻ bề ngoài của người đàn ông này mê hoặc mất rồi, cô thì thầm bên tai anh, “Vâng.....Rất nhớ anh.....Vô cùng nhớ anh.”

Tống Kỳ Thâm ngược mắt nhìn lên, nhìn thấy bộ dạng Thiên Chi khi bị vẻ ngoài của mình hấp dẫn, anh càng ôm chặt cô hơn, kề sát bên tai cô nói nhỏ, “Cô bé ngốc.”

Hai người ôm nhau một lúc, không nói gì thêm nữa.

Thiên Chi vẫn còn nhớ thương món quà nhỏ của mình, vội đẩy Tống Kỳ Thâm ra, anh nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, nhìn thấy Thiên Chi không thể phản kháng được nữa, anh cảm thấy khá thú vị.

Trong lúc đùa giỡn, không biết là ai đã chạm phải cái hành lý, làm nó trực tiếp ngã xuống sàn.

Một âm thanh “Đùng” vang trên sàn nhà, nghe vô cùng chói tai.

Thiên Chi không nghĩ rằng chính mình đã chạm trúng nó, lập tức nâng bàn tay đang nắm thành nắm đấm lên, không dám đánh Tống Kỳ Thâm, cùng lắm chỉ là phủi phủi.

Tống Kỳ Thâm còn muốn nói điều gì đó, đột nhiên trên cánh cửa vang lên tiếng gõ cửa không nặng không nhẹ, còn có giọng nói của Lục Uyển Đình.

“Chi Chi, có chuyện gì vậy?”

Thiên Chi ho khan nói, “Không có gì đâu mẹ, con đang sắp xếp hành lý thôi.”

“Ừ, Kỳ Thâm ở trong phòng với con à?”

Dựa theo lời nói này, Lục Uyển Đình giống như có một đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu vào đây vậy.

“Có.....Có ạ.”

“Được rồi, mẹ chỉ hỏi vậy thôi, hai người các con tiếp tục đi.” Sau đó âm thanh của Lục Uyển Đình dần nhỏ lại.

Tiếp tục ——

Còn có thể tiếp tục cái gì!

Chắc chắn Lục Uyển Đình đã hiểu lầm chuyện gì đó rồi.

Hay là do âm thanh khi cái hành lý ngã xuống sàn nhà, đã làm cho bà hiểu lầm.

Thiên Chi nghiêng mặt qua, mang theo ánh mắt dò xét liếc nhìn Tống Kỳ Thâm, rồi lại lặng lẽ nhìn cái hành lý của mình.

Tống Kỳ Thâm thấy thế, chỉ cảm thấy thật buồn cười, “Đối với loại chuyện này em cũng muốn trách anh à?”

“Đúng, trách anh đó.” Thiên Chi nhỏ giọng phản bác, không giống như đang oán trách mà giống làm nũng hơn.

Vừa dứt lời, cô trực tiếp ngồi xuống, ngồi xếp bằng trên thảm.

Tống Kỳ Thâm cũng ngồi xuống cùng cô, nhìn cô lấy món quà ra.

Thiên Chi thực sự đối với sở thích của mọi người thuộc như lòng bàn tay, sau khi lấy quà của mọi người ra ngoài, cô còn nhẹ giọng giải thích những món quà này dành tặng cho ai.

Cô soạn cả buổi, Tống Kỳ Thâm vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng món quà của mình đâu cả.

Thực ra những món quà mà Thiên Chi chuẩn bị cho mọi người đều không khác nhau lắm, chỉ khác ở chỗ chúng được phân biệt bằng những tấm bưu thiếp.

“Em chỉ cần lấy quần áo để tắm rửa mà thôi, bây giờ chúng ta có thể quay về nhà họ Tống được rồi.”

Thiên Chi thấy anh vẫn cứ nhắc đi nhắc lại chuyện đó, cô có chút bất mãn, “Anh cứ như vậy.....Không muốn nhận lấy món quà mà em dành tặng cho anh sao?”

Tống Kỳ Thâm hơi ngửa người ra phía sau, hai tay chống trên tấm thảm, không cho là đúng, giọng điệu nhàn nhạt, “Không phải em đã mua những món quà giống nhau để tặng cho mọi người à.”

Dừng một chút, anh còn cường điệu hỏi.

“Trợ lý Hạ cũng có hả.”

“Đúng vậy, trợ lý Hạ đã cực khổ như vậy.” Thiên Chi nói xong cúi đầu xuống, giọng điệu rất thản nhiên.

Tống Kỳ Thâm híp đôi mắt lại, vừa định làm cho cô hiểu rõ ai mới là người vất vả nhất, đột nhiên cô gái nhỏ ngồi bên cạnh lấy ra một cái hộp tinh xảo.

Thiên Chi đưa nó đến trước mặt anh, giọng điệu mang theo chút chờ mong, đôi mắt sáng ngời, giống như đang mong đợi cái gì đó, “Anh ơi, anh mau mở ra nhìn xem.”

Tống Kỳ Thâm hơi nhướn chân mày lên, “Thứ gì vậy?”

Anh nhận lấy cái hộp tinh xảo kia.

Đóng gói không chặt chẽ lắm, chỉ cần đẩy nhẹ là nó đã mở ra.

Chỉ cần mở ra một chút, một mùi hương nhàn nhạt truyền đến.

Bên trong hộp, có một chai thủy tinh trong suốt nằm lặng lẽ ở đó.

“Em tự điều chế cho anh một loại nước hoa.” Thiên Chi cười tủm tỉm, đôi mắt cong cong như vàng trắng khuyết, trông thật sáng ngời.

“Em đã suy nghĩ rất lâu, nhưng mùi hương so với lúc ban đầu em tưởng tượng chênh lệch khá nhiều, hơn nữa trong lúc điều chế nó, lại không đủ nguyên liệu, đúng lúc em phải trở về nước, cho nên em không có nhiều thời gian để điều chế nó, chỉ có thể làm được nửa chai mà thôi.” Thiên Chi hồi tưởng lại khi ấy, cô muốn mua một cái chai thủy tinh gần giống như hình thoi, nhưng làm sao cũng không thể tìm thấy kiểu dáng phù hợp.

Nếu trong tương lai cô còn có cơ hội làm ra chai nước hoa theo sở thích của mình, vậy thì chờ đến sau này lại tính tiếp.

Dù sao chuyện ấy chỉ còn trong một hoặc hai năm nữa thôi.

Ánh mắt của Tống Kỳ Thâm, nhìn thẳng vào cái chai thủy tinh nằm trong tay mình, anh thực sự đã lắc lư nó, đúng là chỉ có nửa chai.

“Có thích không? Thích mùi hương này không?”

Thiên Chi vì để tìm ra mùi hương phù hợp nhất với anh, cô đã hao tổn không ít tâm tư.

Nhưng rất nhanh, cô lại cảm thấy mùi hương trên người Tống Kỳ Thâm vốn rất dễ ngửi rồi.

Cho nên đến cuối cùng, Thiên Chi phải hạ thấp tỷ lệ mong muốn của mình xuống, sử dụng nồng độ nhẹ nhất, để điều chế ra mùi hương mà trong lòng cô thích nhất.

“Ừ, rất thích.” Tống Kỳ Thâm kéo cô về phía này, để cô ngồi lên chân mình, “Chỉ làm cho một mình anh thôi sao?”

Thiên Chi ôm cổ anh, nhẹ gật đầu, “Tuy rằng về sau em sẽ điều chế ra nhiều mùi hương nữa, nhưng mùi này là độc nhất, dành tặng riêng cho anh, nó sẽ được đặt tên vì anh.”

Dừng một chút, cô gái nhỏ chậm rãi nói tiếp, “Đây là do em tự mình quyết định, cũng là chuyện hoàn chính đầu tiên mà em làm cho anh.”

Tống Kỳ Thâm sau nửa ngày không lên tiếng,

Nhưng đôi mắt đen nhánh tựa như ngôi sao trên bầu trời đêm, bỗng nhiên sáng ngời.

Anh không hề che giấu tình cảm của mình, trên mặt anh lộ ra vẻ xúc động, thứ mà anh đã cất giấu trong một chỗ bí mật lúc trước, nó đã bùng cháy như một ngọn lửa.

Lửa cháy có xu hướng lan rộng ra đồng cỏ, không tài nào ngăn cản được.

Còn có cả đôi mắt tràn đầy yêu thương.

Đúng vậy, đó là sự thật, rõ ràng, rành mạch.

Chính là bao hàm ý nghĩa – ánh mắt yêu thương.

Đây cũng là lần đầu tiên, ánh mắt không trộn lẫn bất kì ý nghĩa nào khác, không che giấu gì điều gì nữa.

Không quan hệ đến việc miêu tả, thậm chí càng không liên quan đến những việc khác.

Chỉ có liên quan đến tình yêu, cũng liên quan đến cô.

*

Đêm khuya, ánh trăng xuyên thấu qua tầng mây mỏng, nhẹ nhàng nhô lên.

Một đêm trăng sáng đầu mùa hạ, so với bất kì thời điểm nào trước kia, nó càng rõ ràng hơn.

Cây ngô đồng trong đại viện bị gió lớn thổi qua, một số ngôi nhà theo kiểu Châu Âu, các cánh cửa sổ đã được đóng lại, ánh sáng lọt ra bên ngoài cũng hoàn toàn khác nhau.

Trên lầu hai của nhà họ Tống, cửa sổ phòng ngủ của Tống Kỳ Thâm hé mở, trong phòng không mở đèn, đã có ánh trăng lặng lẽ chiếu vào.

Ngoài ra còn có tiếng rên rỉ mơ hồ.

Cùng với âm thanh chiếc giường lắc lư, đồng loạt vang lên.

Thỉnh thoảng còn có tiếng thở nặng nề, cứ như vậy những âm thanh khác nhau lần lượt vang lên.

Mặt trăng cùng những vì sao mọc lên cao, cho đến hơn nửa đêm, từng tiếng ma sát sột soạt rất nhỏ mới dần dần biến mất.

Cuối cùng Tống Kỳ Thâm cũng chịu dừng lại, trở mình nằm xuống.

Cô gái nhỏ nằm trong lòng đã mơ mơ hồ hồ, mí mắt cũng không nhấc lên nổi.

Chỉ nằm bất tỉnh như vậy, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

Tắm chăn cùng ga trải giường hoàn toàn không thể nhìn được nữa, nhưng Tống Kỳ Thâm cũng chẳng muốn thay chúng, anh câu được câu không trò

chuyện với Thiên Chi.

Anh đặc biệt thích nói chuyện cùng Thiên Chi vào thời điểm này.

Sau khi được cô tận tình bao dung, đã làm cho Tống Kỳ Thâm vô cùng mê luyến cái loại cảm giác khi hai người kề sát vào nhau.

Gần gũi với nhau, tuy hai mà một.

Chưa kể đến đây là căn phòng anh sống từ nhỏ cho đến lớn.

Thiên Chi cũng từng ở đây, lúc đó cô thường xuyên nằm ngủ trên chiếc ghế sô pha mềm mại kia.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hiện giờ cô đã trở thành người phụ nữ của anh.

Cái sô pha mềm mại, cũng được thay thế bằng cái giường của anh.

“Bây giờ buồn ngủ lắm à?”

Đây không phải là lời nói vô nghĩa lắm sao.

Thiên Chi tự lầm bầm, “Vừa mệt lại vừa buồn ngủ.”

Người đàn ông trên đỉnh đầu cô cười khẽ một tiếng, “Còn có sức để phàn nàn, có lẽ không mệt mỏi lắm đâu nhỉ?”

Thiên Chi không muốn tranh cãi với anh, chủ yếu là vì cô dường như không bao giờ có thể đánh bại được anh.

Trong lòng cô đã sớm có một tính toán nhỏ, giọng điệu cẩn trọng, cố gắng tránh né trả lời câu hỏi của Tống Kỳ Thâm, “Ahhh.....Em sắp ngủ rồi.”

Tống Kỳ Thâm nhìn thấy cô như vậy, anh hơi giương mắt lên nhìn cái đồng hồ đá thạch anh treo trên tường.

Tích tắc chuyển động, cây kim dài chỉ vào số hai.

Đã hai giờ sáng rồi, quả thực không tính là quá muộn, tuy nhiên vừa rồi mới làm bánh nhân thịt một phen, nhưng nó lại diễn ra trong một khoảng thời gian khá dài.

“Nhân lúc em còn chưa ngủ, anh muốn nói với em một chuyện được không?”

Đuôi mắt của Thiên Chi nhiễm một màu hồng nhạt, thoạt nhìn cực kì đáng yêu.

Nghe anh nói như thế, cô gái nhỏ lập tức nhắm mắt lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“.....Dạ.”

Tống Kỳ Thâm đưa tay vuốt hàng lông mi dài cong cong của cô, “Nếu như chúng ta đã lãnh giấy kết hôn rồi, lần này em lại vừa từ Pháp trở về, em có muốn tổ chức một buổi tiệc nhỏ, để cho các bạn học cùng lớp chung vui với mình không?”

—————//—————-//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai vào thời gian này sẽ đăng chương tiếp nha ~

Lúc gọi ba cũng to lắm đấy, phiên ngoại tôi sẽ viết về Thiên Diêm Vương (ông ấy mắc bệnh hơi cổ chấp, báo động trước rồi đó.)

Thực ra ban đầu về phần phiên ngoại, tôi muốn viết về khoảng thời gian sống chung khi còn bé giữa Bảo Bối gốc và Tống Khổng Tước. (Thực ra là thời niên thiếu đã động tâm, một người không phát giác, một người không nhận ra.)

Nhưng thời gian trôi qua, thực sự tôi có rất nhiều điều muốn viết. Tôi muốn viết về Lâm Tuân, cũng muốn viết về Diệp Vân Khai, tôi đúng là một cái đầu trọc tham lam.

* Editor: Có lẽ chương sau chính là giống như trong văn án!!! Chúc mọi người trung thu vui vẻ!!!

Chương 73: Danh chính ngôn thuận đánh dấu chủ quyền

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thực ra Tống Kỳ Thâm đưa ra lời đề nghị này, cũng xuất phát từ suy tính riêng của chính mình.

Lúc trước vừa mới bắt đầu sống chung với nhau, giữa hai người ít nhiều gì, vẫn còn có một chút ngượng ngùng, luôn tồn tại một chút khoảng cách.

Khoảng cách đó bao hàm cả sự không chắc chắn, thăm dò, và chờ đợi.

Tống Kỳ Thâm dùng một tờ hôn ước, để che giấu đi tiểu tâm tư* mà bản thân mình bấy lâu nay đã không nhận ra, vì vậy anh không dám yêu cầu quá xa vời với Thiên Chi.

(*Tiểu tâm tư: Nghĩa tốt là hình dung một người có tâm tư tỉ mỉ, suy xét chu đáo. Nghĩa xấu chính là người đó có rất nhiều suy nghĩ xấu xa. Nguồn Baidu.)

Mà cô vẫn còn đang đi học, nếu cô đã không muốn đề cập đến việc riêng của mình, thì Tống Kỳ Thâm cũng sẽ không hỏi đến, vì anh muốn để cho cô có một không gian riêng.

Nhưng thời điểm hiện tại thay đổi rồi, những ngày tháng đấu tranh vô cùng khó khăn trước đây đã qua đi, để chào đón một tương lai với sự tìm tòi và không ngừng tạo ra những điều tốt đẹp.

Cuối cùng dựa theo kinh nghiệm trước đây của bản thân, thực sự có rất nhiều muối đực vây xung quanh Thiên Chi.

Không nói đến việc lúc trước Thiên Chi vừa nhìn thấy Lâm Thanh Lai đã có ấn tượng gì, hơn nữa người sau còn vượt trội hơn cả người trước, vì rất nhiều lý do mà Thiên Chi cùng Lâm Tuân chung đụng ngày càng nhiều hơn.

Tống Kỳ Thâm nhớ đến lần trước gặp mặt trong quán bar, anh đã nhìn thấy cái vị lớp trưởng trong truyền thuyết của Thiên Chi.

Che chở bảo vệ cùng sốt ruột còn chưa nói, sau khi nhìn thấy anh, vốn là sững sờ, nhưng lại còn mang theo một chút ý tứ khó tin.

Bình thường những nam sinh ở độ tuổi như cậu ta, luôn thuộc dạng tuổi trẻ đầy sức sống, đại đa số bọn họ không thể che giấu được hoàn toàn cảm xúc của chính mình.

Nhưng Lâm Tuân thì lại khác, phản ứng của cậu ta rất nhanh nhạy, còn rất bình tĩnh mà dò hỏi xem anh rốt cuộc là ai, làm thế nào để chứng minh thân phận của mình.

Tống Kỳ Thâm chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra nam sinh này rất ưu tú.

Xuất hiện một con muỗi đục quá chói mắt như vậy cũng không tốt, nhưng từ sau đêm hôm đó, Lâm Tuân đã thu liễm đi rất nhiều.

Dù sao cậu ta cũng thuộc người có da mặt mỏng, lại không đủ can đảm, hoặc nên nói là còn chưa kịp thử dò xét được bao lâu, cậu ta đã lập tức từ bỏ tâm tư.

Tất cả những điều ở trên, chỉ gói gọn trong một câu, chính là Tuý Ông chi ý bất tại tửu*.

(*Tuý Ông chi ý bất tại tửu: Tuý Ông say không phải do rượu, mà say đắm phong cảnh. Còn có nghĩa tâm tư không đặt ở này mà ở phương diện khác, hoặc dụng tâm kính đáo. Nguồn Baidu.)

Hiện giờ hai người đã mở rộng cửa lòng, cuối cùng anh có thể danh chính

ngôn thuận đánh dấu chủ quyền rồi.

“Tổ chức buổi tiệc nhỏ hả?” Thiên Chi như lạc trong sương mù, nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Tổng Kỳ Thâm trả lời, “Ừ.”

Dứt lời, anh dừng một chút, hỏi ngược lại, “Em không muốn sao?”

“Không phải em không muốn, đương nhiên là có thể rồi.” Thiên Chi chỉ cho rằng Tổng Kỳ Thâm muốn để đám bạn cùng phòng của mình có một buổi gặp mặt thật long trọng mà thôi.

“Đến lúc đó anh sẽ bao hết toàn bộ Hoa An Đình Thành, em có thể mời tất cả bạn học của em đến đó được không?” Tổng Kỳ Thâm suy nghĩ, cũng đã đến lúc phải công khai rồi.

Thiên Chi nghe thấy bốn chữ kia, nhất thời không còn buồn ngủ nữa, “Có phải là Hoa An Đình Thành mà em đang nghĩ đến đúng không?”

Hoa An Đình Thành chính là khách sạn đứng đầu trong ngành khách sạn trong nước, nó thuộc tập đoàn Thẩm thị, còn là một trong số ít chuỗi khách sạn cao cấp nhất tại Trung Quốc.

Nó nằm ở thành phố Ngân, khách sạn này được chỉ định là khách sạn 6 sao, nó vừa được hoàn thành vài năm trước đây, thường được giới thượng lưu lui tới, nói liền không dứt.

Đối với các bữa tiệc thương nghiệp lớn, hoặc các cuộc tụ họp giữa những người nổi tiếng, nơi này luôn là sự lựa chọn hàng đầu.

Bao trọn một tầng còn dễ nói, nhưng vừa rồi Tổng Kỳ Thâm nói là.....

Bao toàn bộ Hoa An Đình Thành?

Chưa kể đến lịch trình, bao toàn bộ nơi đó chỉ vì một bữa tiệc.

Việc đó sẽ phải tốn bao nhiêu tiền.

Tuy rằng Thiên Chi đối với Tống Kỳ Thâm rất tin tưởng, hơn nữa cô biết việc này không thể làm khó được anh.

Nhưng điều này thực sự hơn cả tưởng tượng của cô, cô cảm nhận được Tống Kỳ Thâm đối với mình không hề keo kiệt.

Ngoài trừ những chiếc túi xách cùng màu với bảy anh em hồ lô trước đó, sau lại đến các kiểu quần áo phiên bản giới hạn mới nhất thuộc những thương hiệu Châu Âu nằm ở đại lộ lớn, ngay cả việc lựa chọn cũng không cần, chúng sẽ được trực tiếp gửi định kỳ đến Nam Uyển.

Sau đó còn có nước ép blueberry thương hiệu độc quyền, cùng một xe tải chở đầy heo con Bội Kỳ.

“Chỉ là gặp mặt bạn cùng phòng thôi mà, anh cần gì phải bao hết toàn bộ nơi đó, vậy có khoa trương lắm không?” Thiên Chi cọ đầu vào lồng ngực ấm áp của anh, “Anh làm như thế, em cảm thấy đám bạn cùng phòng của mình sẽ sợ chết khiếp mất.”

Đặc biệt là Đường Thu Thu, không chỉ phải quỳ gối đơn giản như vậy đâu.

Khả năng rất cao là sẽ ngắt ngay tại chỗ.

“Không chỉ có bạn cùng phòng, anh dự định mời hết tất cả những người bạn trong trường của em, mời được ai thì cứ mời.” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, “Dù sao chúng ta cũng đã không tổ chức hôn lễ ở trong nước mà, em nghĩ sao?”

Mọi người trong trường.

Thiên Chi im lặng.

Với bản tính vốn có, cô không giao tiếp với quá nhiều người ở trong trường

học. Hầu hết là những người bạn không thân quen, còn chưa nói đến việc có giao tình gì với nhau hay không.

Khi nói đến trong trường học, những người bạn nhìn thấy quen mắt cũng có, nhưng đều là quen biết sơ sơ.

Nói đến đây, trong lòng Thiên Chi chỉ nhớ đến đám bạn cùng phòng thân thiết của mình thôi. Lúc trước cô đồng ý không tổ chức hôn lễ ở trong nước, là vì cô không phải loại người thích khoe khoang.

Nếu bọn họ đã cử hành nghi thức và hôn lễ ở Na Uy, cho nên đối với việc có tổ chức ở trong nước hay không, cô không hề đặt nó ở trong lòng.

“Trong trường học có rất nhiều người, anh có thể xử lý được không?” Thiên Chi nghĩ đến việc Tống Kỳ Thâm bận rộn như vậy, lại còn muốn lo liệu chuyện tiệc rượu, anh sẽ phải lãng phí bao nhiêu thời gian.

Hơn nữa anh cũng xem như một nhân vật phong vân trong giới kinh tế tài chính, nếu một khi công khai, việc này có lợi mà cũng có hại.

Nhưng nếu không công khai, lợi và hại đều không có.

“Tại sao không thể xử lý được?” Tống Kỳ Thâm hỏi lại, nhướn mày nhìn qua đây.

Thiên Chi nhìn anh như vậy, chỉ mỉm cười, “Thực ra muốn mời mọi người ở trong trường học không phải là không được, chỉ là ——”

Cô cũng muốn công bố việc mình đã kết hôn, dù sao đây vốn là một chuyện vui, không có gì khó nói cả.

Nhưng mà.....

Thiên Chi cố tình dừng một lúc, rồi sau đó dùng đầu ngón tay chọc chọc vào mặt Tống Kỳ Thâm, “Anh bao một tầng là đủ rồi, em sẽ mời những người bạn trong trường đến đó, không cần thiết phải bao toàn bộ nơi ấy.”

Không đợi anh trả lời, Thiên Chi lại nói tiếp, “Dù sao anh cũng bận rộn như vậy, anh không cần phải đích thân đến đó chào hỏi, đến lúc ấy em có thể tự mình sắp xếp được.”

Nếu để Tống Kỳ Thâm trò chuyện với những người căn bản không thân quen với Thiên Chi, cô ngấm đi ngấm lại vẫn luôn cảm thấy hình ảnh ấy thật quá mức quý dị.

Suy nghĩ như vậy, Thiên Chi nói tiếp, “Em không mấy thân thiết với đám bạn học ở trong trường, mời bọn họ đến dự một buổi tiệc sang trọng như thế đã là tốt lắm rồi, anh thực sự muốn đích thân đến đó tiếp đãi bọn họ sao?”

Tống Kỳ Thâm nghe xong, khoé môi hơi cong lên, Thiên Chi cũng không hoàn toàn từ chối, chỉ là thay đổi phương thức mà thôi, “Đau lòng thay anh trai à?”

“Ai thèm đau lòng thay anh.” Giọng nói của Thiên Chi rất nhẹ nhàng, “Hiện giờ anh đã làm cơn buồn ngủ của em biến mất rồi nè.”

“Không buồn ngủ nữa hả? Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục làm một số việc gì đó khi không buồn ngủ nhé.” Bàn tay của Tống Kỳ Thâm di chuyển xuống dưới một cách tự nhiên, chỉ cần một chút thực tủy tri vị* mới biết nó có ý nghĩa như thế nào.

(*Thực tủy tri vị: ý chỉ xương tủy ăn thật ngon, ăn xong mới biết nó chính là mỹ vị, nếm một lần vẫn còn muốn nếm thêm lần nữa. Nguồn Baidu.)

Thiên Chi nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, bóng đêm tĩnh mịch, ánh trăng gần như trong suốt. Bầu trời đêm vào lúc hai giờ sáng chỉ mang đến một cảm giác yên bình, còn có chút tiêu tịch.

“Không được đã khuya lắm rồi.”

Giọng nói dịu dàng của cô gái nhỏ truyền đến, “Ngày mai anh không đi làm

à?”

“Đương nhiên là có.” Tống Kỳ Thâm vốn chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi, cho dù bị gậy hay bị chọc như thế nào, cũng không thể ngóc đầu lên thêm một lần nào nữa. “Sáng sớm ngày mai anh sẽ phải đi sớm, em có thể ngủ lâu hơn một chút, đến lúc đó anh trai không làm phiền em nữa, được chưa?”

Sáng sớm ngày mai anh phải đi đến Tống thị, không thể ở bên cạnh cô được nữa.

Gần đây Tống thị đang khai thác nghiệp vụ ở nước ngoài.

Tập đoàn Thiên Lục ở nước ngoài luôn là tập đoàn dẫn đầu trong lĩnh vực này, các thương vụ hợp tác xuyên quốc gia được hoàn thành hết sức xuất sắc, lần trước hai công ty đã ký một hợp đồng đôi bên cùng có lợi, hiện giờ nó đang bước vào giai đoạn mấu chốt, còn đóng một vai trò rất quan trọng.

Thỉnh thoảng có thời gian Tống Kỳ Thâm mới trở về nhà một chuyến.

Điều quan trọng nhất chính là, năm ngoái anh vừa mới tiếp quản Tống thị, mặc dù có chỗ đứng vững chắc, nhưng đối với việc liên tục thay máu mới vào, nó có thể được chuyển thành sự bùng nổ về hiệu suất tăng trưởng, cho nên cần được kiểm tra khẩn cấp.

Hơn nữa phải chờ đến khi Tống thị hoàn toàn ổn định, mới có thể mở ra một thời kỳ lợi nhuận vững vàng.

“Ừ, vậy chúng ta nên ngủ sớm một chút.” Theo sau Thiên Chi nói ngủ ngon, chớp mũi cọ nhẹ vào lòng anh, “Trước khi em dẫn anh đi gặp riêng đám bạn cùng phòng của em, thì anh phải ——”

Giọng nói của người đàn ông này từ trên đỉnh đầu truyền xuống, vang lên trong màn đêm tĩnh lặng, “Anh phải như thế nào?”

“Anh không được xuất đầu lộ diện.” Sau khi Thiên Chi nói xong lời nói này,

cánh tay vốn đang đặt trên eo anh, chột vòng ra phía sau, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh.

Giống như là đang trấn an, giọng điệu còn mang theo chút nghiêm túc.

Tổng Kỳ Thâm cảm thấy khá buồn cười, “Bình thường anh ra ngoài kiếm tiền về cho em tiêu xài, không được xem là xuất đầu lộ diện à?”

“Nhưng đối với buổi tiệc đó thì không được.”

Có đôi lúc Thiên Chi cũng rất bướng bỉnh, nhưng cô không muốn để cho Tổng Kỳ Thâm đi tiếp đãi những người mà cô không thân thiết, thậm chí cô còn không muốn những người đó nhìn thấy anh.

Cái người tự phụ và có năng lực kiếm chế tốt này, kiêu ngạo nhưng lại cô đơn kia, chỉ được bật chế độ khổng tước xoè đuôi với một mình cô mà thôi.

Chính cô cũng không phát hiện ra, có đôi khi bản thân mình lại có dục vọng chiếm hữu cao đến mức đáng sợ như vậy.

“Anh đừng hao phí quá nhiều tâm tư lên người của bọn họ.” Thiên Chi nói xong, còn chần chừ một lúc, ném ra một cái “Mời nhử”, giọng điệu mang theo một chút không xác định, “Trở về Nam Uyển, em cùng anh tắm suối nước nóng nhé?”

Tổng Kỳ Thâm đương nhiên đồng ý với loại chuyện tốt này rồi, sau đó hình như nghĩ đến điều gì đó, anh khẽ mỉm cười.

Giọng nói trầm thấp dần dần được khuếch đại truyền đến, từng chút từng chút một, như muốn ăn mòn tâm trí của người ta.

“Chi Chi nhà chúng ta, cứ như vậy dụ dỗ anh à?”

Thiên Chi bĩu môi, vệt chết vẫn còn cứng miệng, nhất định không chịu thừa nhận.

Hai người họ thọc lét nhau vào lúc hai giờ sáng, rồi sau đó cứ bắt đầu chơi đùa như vậy.

Mãi đến khi cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa không nặng không nhẹ, bị gõ đến hai lần.

“Tổng Kỳ Thâm, con mau đi ngủ ngay cho mẹ!”

Giọng nói có hơi tức giận của Cố Oản Oản truyền đến, “Nếu con còn làm phiền Chi Chi, xem mẹ sẽ xử lý con như thế nào!”

Anh đã sớm gây ồn ào từ lâu lắm rồi, ở bất cứ lúc nào, bất kể là ở nơi đâu.

Vẫn luôn gây ồn ào theo nhiều cách.

Trong bóng tối, Thiên Chi mở to mắt nhìn Tổng Kỳ Thâm, rồi sau đó nhấc chân lên, chôn cả người mình vào trong đó, chỉ để lộ ra một phần đỉnh đầu nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm lơ đãng, không thèm đếm xỉa đến cái người đang đứng ở bên ngoài, chỉ đáp một câu, “Đã biết.”

*

Bởi vì đêm trước trong lúc nói chuyện, Thiên Chi bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, cô cũng không biết mình đã ngủ từ lúc nào.

Buổi sáng không ai đến đánh thức cô, đợi đến lúc cô ngủ thẳng giấc giật mình tỉnh dậy.

Thiên Chi nghiêng người qua, mới phát hiện Tổng Kỳ Thâm đã đặt quần áo được xếp gọn gàng của cô ở trên giường, còn đặt rất gần.

Cũng không biết ga giường được thay từ lúc nào.

Vành tai của cô gái nhỏ ửng đỏ, theo sau trong nội tâm cảm thấy thật ngọt

ngào.

Cô vội vàng mặc lại quần áo, vừa định chỉnh lại góc giường cho ngay ngắn, dường như vận mệnh chú định, hơn nữa trong nội tâm như có một linh cảm, ánh mắt bỗng nhiên nhìn đến cái bàn sách nằm bên cạnh cửa sổ.

Nhà họ Tống xây dựng theo phong cách cổ xưa, đồ dùng trong nhà đều nhuộm một màu nâu đỏ, chúng được làm từ gỗ của cây tử đàn, thứ gỗ xa xỉ hiếm có này chỉ được sử dụng trong các gia đình danh gia vọng tộc trăm năm trước.

Trên cái bàn sách, có rất nhiều tờ giấy Tuyên Thành được đặt ngẫu nhiên ở đó.

Thiên Chi hiếu kỳ, tiến lên phía trước xem thử, trên tờ giấy kia đều là chữ viết quen thuộc, làm cho cô một lần nữa nhớ đến ngày còn bé khi sống trong đại viện.

Ông nội Tống là tay bút lão luyện, rất am hiểu cách cầm bút. Thư pháp của Tống Kỳ Thâm và Thiên Chi đều do một tay ông dạy.

Các góc của tờ giấy Tuyên Thành hơi ố vàng, dĩ nhiên nó có niên đại khá lâu, không biết ai lại đem chúng đặt ở đây, hay từ một nơi hẻo lánh nào bay đến, nó cũng đã lật mở ra rất nhiều câu chuyện xưa cũ.

Trên tờ giấy Tuyên Thành, hiển nhiên là bút pháp của Tống Kỳ Thâm, chúng khác với những nét chữ mảnh khảnh thông thường.

Thủ bút của Tống Kỳ Thâm, dưới sự chỉ dạy của ông nội Tống, hạ bút rất có lực, ngòi bút định hình, uốn lượn trên nền giấy. Nét chữ mạnh mẽ, thể hiện rõ khi khái.

Phía góc trên, còn có một dòng thơ.

“Cô tựa như quỳnh hoa, cố gắng hết sức đâm chồi nảy lộc.”

(*Quỳnh hoa: nhụy hoa của cây quỳnh hoa trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, giống như những viên ngọc bích. Nguồn baidu.)

Đặt bút không phải là chữ “Thâm”, mà lại là một chữ “Chi” nho nhỏ.

Có thể nhìn ra được, nét bút so với trước kia, ôn nhu hơn.

Nó được viết rất tỉ mỉ chăm chút, mỗi nét móc hay nét phẩy đều vô cùng rõ ràng.

Đây không phải là do cô viết.

Đó cũng là lần đầu tiên Thiên Chi nhìn thấy nó.

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Bảo Bối ngọc: Woa!! QwQ

Đầu trục: Ôiii Tình yêu tuyệt vời! Cho cậu một chút khen ngợi.

Tổng Khổng Tước: Đừng khen, xấu hổ lắm

Chương 74: Phát thiệp mời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Thiên Chi nhìn vào tờ giấy đó, chỉ dừng lại trong nửa phút.

Trên bàn ngoại trừ tờ giấy Tuyên Thành ghi dòng chữ này ra, mặt khác đều là một số ít trích đoạn thơ, không có gì đặc biệt.

Bỗng nhiên trong lòng cô xuất hiện một ý tưởng.

Thiên Chi cầm lấy điện thoại đặt ở bên cạnh lên, rồi sau đó chụp hình lại tờ giấy Tuyên Thành mà mình vừa nhìn thấy.

Yên lặng nửa ngày, cô mới gửi một tin nhắn WeChat cho Tống Kỳ Thâm.

Buổi sáng trước khi anh rời đi, trong lúc cô vẫn còn đang mê ngủ, anh có dặn dò điều gì đó, có lẽ là bảo cô sau khi thức dậy nhớ nhắn tin báo cho anh một tiếng.

Trong lúc đợi Tống Kỳ Thâm trả lời, Thiên Chi tùy ý lật nó qua lại, rồi cô sắp xếp những tờ giấy Tuyên Thành lộn xộn trên bàn cho ngay ngắn, còn nhẹ nhàng dùng ngón tay chặn chúng lại.

Không bao lâu, đối phương nhanh chóng trả lời ——

[Tống Khổng Tước: Dậy rồi?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vâng, em vừa mới thức dậy.]

[Tổng Khổng Tước: Nhớ đi xuống lầu ăn một chút gì đó để lót dạ, nếu không sẽ dễ bị khó chịu lắm đấy.]

Cô sẽ không bị khó chịu, càng không cảm thấy đói bụng.

Có đôi khi đồng hồ sinh học là như vậy đó, làm việc và nghỉ ngơi tự nhiên sẽ thay đổi theo nó, Thiên Chi không dám nói bản thân mình khoẻ mạnh như thế nào, nhưng điều đó chưa bao giờ xảy ra.

Cô tự nhiên bỏ qua cái đề tài này, trong lúc Tống Kỳ Thâm vẫn chưa kịp nhắn tin tiếp theo, cô vội gửi tấm ảnh chụp kia qua cho anh.

Thiên Chi cứ thế mà chờ đợi, kết quả đợi cả nửa ngày, không thấy bất kì tin nhắn hồi âm nào từ anh.

Ồ ——

Cái con khổng tước này đã xảy ra chuyện gì vậy, vì sao đột nhiên nửa đường lại rớt mạng?

Nhưng cũng có một khả năng, là anh đang bận.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh nói gì đi chứ?]

Thực ra Thiên Chi cũng không phải quá gấp gáp, dù cho như thế nào, cô vẫn có thể chờ đợi.

Nhưng mà.

Lần này Tống Kỳ Thâm im lặng hơi lâu rồi đó.

Trong lúc Thiên Chi muốn bỏ điện thoại xuống, đột nhiên đối phương lại online.

[Tống Khổng Tước: ?]

Dấu chấm hỏi này là có ý gì??

Thiên Chi cảm thấy thật buồn cười.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh còn dám gửi dấu chấm hỏi cho em, em mới là người phải gửi dấu chấm hỏi cho anh mới đúng.]

[Tống Khổng Tước: Em muốn hỏi cái gì.]

Thiên Chi hiếm khi giở trò xấu, trực tiếp nhắn đến một tin.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Không hỏi gì cả, chỉ là muốn hỏi anh ngoại trừ tên chính ra anh còn bút danh riêng khác phải không.]

Tống Kỳ Thâm hiển nhiên là lại một lần nữa nghi ngờ.

[Tống Khổng Tước: Nói như vậy là sao?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Chính là tám hình chụp vừa rồi em gửi cho anh đó, phần kí tên lại ghi là “Chi.”]

[Tống Khổng Tước: ....]

Thực ra khi nhìn vào phản ứng này của anh, mọi thứ không cần phải nói thêm gì nữa.

Tống Kỳ Thâm rõ ràng là đang tự mình suy đoán một phen, sau một lúc mới gửi tin nhắn đến.

[Tống Khổng Tước: Không phải là bút danh riêng gì cả.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Dạ?]

[Tống Khổng Tước: Do trượt tay.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên:.....]

Cho dù anh không có mặt ở đây, nhưng Thiên Chi vẫn có thể tưởng tượng ra được sắc mặt hiện giờ của anh.

Nhất định là thần sắc nhàn nhạt, đôi mắt đào hoa rũ xuống, mang một bộ dạng vân đạm phong khinh.

Nhưng mà ——

Tổng Kỳ Thâm bảo đây là do trượt tay, cũng biết trượt tay quá nhỉ.

[Click để xem ảnh](#)

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Như vậy à, lợi hại quá nha.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Chữ “Thâm” còn có thể trượt tay thành chữ “Chi”, kỹ thuật trượt tay của anh trai thật đáng kinh ngạc ~]

Tổng thị.

Tổng Kỳ Thâm xem tin nhắn Thiên Chi vừa gửi đến, hàng chân mày nhíu thật chặt.

Bất cứ ai khi nhìn thấy tin nhắn này của Thiên Chi, đều sẽ không nghĩ đây là một lời khen ngợi đâu.

Nhưng nếu như cô đã nhìn thấy nó, còn dám giơ móng vuốt nhỏ của mình về phía anh để uy hiếp, so với trước kia đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Ở thời điểm này.

Hai người thực sự đã ngằm hiểu lẫn nhau.

Mặt trời đầu mùa hạ, ánh sáng rực rỡ len lỏi xuyên qua khung cửa sổ sát

đất.

Người đàn ông ngồi ngược sáng, dáng người thon dài nhuộm một tầng ánh sáng chói loá tựa như báu vật.

Phía sau lưng Tống Kỳ Thâm chính là một góc nhìn toàn cảnh thành phố Ngân.

Vào giờ phút này chúng càng làm nổi bật lên sự hăng hái của anh.

Trợ lý Hạ đứng ở một bên, thoáng nhìn qua không biết từ lúc nào mà vẻ mặt của ông chủ nhà mình lại bắt đầu buông lỏng, những ngón tay thon dài duỗi thẳng về phía trước, trực tiếp tiến đến gần chú heo con Bội Kỳ đang đặt trên bàn, dùng sức véo mạnh đuôi heo.

Ánh mắt anh liếc xéo sang đây, trợ lý Hạ lập tức quay đầu qua một bên.

Cùng lúc đó, trong nội tâm của vị trợ lý đặc biệt này lặng lẽ thở dài.

Haizzzz.

Rõ ràng đã bắt đầu bước vào mùa hạ, vì sao anh ta cứ có cảm giác, mùa xuân lại đến nữa rồi?

*

Thiên Chi ở nhà họ Tống một lúc, sau đó cô về nhà lấy hành lý, còn chưa kịp quay về Nam Uyển, cô đã phải lập tức quay trở về trường học.

Chủ yếu là do nán lại ở nhà quá lâu, nếu cô quay trở về Nam Uyển, cũng không ở đó được bao lâu lại phải rời đi. Hơn nữa, sau khi du học trở về, cô còn có rất nhiều chuyện và nhiệm vụ cần phải thực hiện, không thể kéo dài thêm nữa.

Bởi vì việc bàn giao trường giữa hai nước, cần rất nhiều tài liệu, Thiên Chi phải mang hồ sơ cùng sổ tay ghi chép quá trình học của mình nộp cho giáo

sư trong khoa xem xét, ngoại trừ việc đó ra, bản đánh giá của trường học bên Pháp dành cho cô cũng được đưa vào trong hệ thống trao đổi sinh viên, nó dùng để tính điểm học phần và một phần của thành tích cuối kỳ.

Nghiêm túc mà nói, vì đã có giai đoạn trao đổi cùng với tiền đề hợp tác tiên quyết giữa hai trường, cho nên thành tích khi học bên Pháp của cô, có thể chuyển song song đến Kinh Đại.

Trong trường hợp này, tại thời điểm cuối kỳ, Thiên Chi sẽ không cần quá vội vàng và khẩn trương.

Học kỳ bên Pháp đã kết thúc, mặc dù sinh viên học bên đó không có bài kiểm tra cuối kỳ gần giống như bài kiểm tra tổng hợp, nhưng lại có bài sát hạch năng lực cuối cùng, nó cũng tương tự như bài kiểm tra cuối kỳ.

Ở một mức độ nào đó, có lẽ Thiên Chi đã sớm hoàn thành xong kỳ thi cuối kỳ của mình.

Nhưng về mặt hình thức khẳng định việc ấy phải được thực hiện, bây giờ cách kỳ thi cuối kỳ của Kinh Đại vẫn còn khá sớm.

Thiên Chi dứt khoát ném hết tất cả mọi chuyện ra sau đầu.

Nhân dịp cô vừa trở về, mục đích chủ yếu hiện giờ của Thiên Chi, chính là phát thiệp mời cho một số bạn học trong trường.

Nếu mời hết tất cả mọi người trong trường, có lẽ một tầng của Hoa An Đình Thành cũng không thể chứa hết.

Cho nên mỗi người trong trường học, cô phải cân nhắc lựa chọn rất cẩn thận.

Ngoài ra, cô còn mời thêm một vài vị học tử mà cô gặp trong lễ kỉ niệm trường, vì cô đã từng là một thành viên của uỷ ban văn nghệ. Hầu hết trong số họ đều đến từ học viện quốc tế, rồi sau đó không có ai khác nữa.

Thời điểm Thiên Chi quay về Kinh Đại, việc cô muốn làm đầu tiên chính là nhờ từng sợi lông của ba người bạn cùng phòng.

Lâu ngày không gặp, bọn họ cũng rất kích động, đương nhiên sẽ đồng ý tất cả.

Sau khi tâm sự xong, Thiên Chi lập tức nói, “Lúc trước khi lãnh giấy kết hôn không có đãi tiệc rượu, vị kia nhà tớ nói muốn mọi người chung vui cùng bọn tớ, vì vậy tớ đã suy nghĩ đến việc đặt mấy bàn tiệc ở khách sạn, mời mọi người trong lớp đến đó, các cậu cảm thấy như thế nào?”

Sợ ba người bọn họ nghe không hiểu, Thiên Chi đặc biệt nhấn mạnh, “Nhưng phòng ngủ của chúng ta sẽ có buổi gặp mặt riêng, không thiếu dịp để tán gẫu với nhau đâu.”

Đường Thu Thu rất muốn tận mắt nhìn thấy cái vị thần trong miệng Thiên Chi, giờ phút này lòng hiếu kỳ lại nổi lên, “Đương là có thể, nhưng mà việc nào trước, việc nào sau?”

Bùi Anh giương mắt lên, “Đường Đại Thu, điều này là điều trọng yếu sao?”

“Đã quyết định khi nào để chúng tớ gặp mặt chưa, tớ vẫn câu nói cũ, giọng nói dễ nghe, nhất định tướng mạo sẽ không tệ!”

Đường Thu Thu bởi vì việc lúc trước Thiên Chi bị người nọ trực tiếp cưỡng ép dẫn đi, thậm chí còn bị lôi về thành phố Ngân, tình tiết giống như trong tiểu thuyết Marry Sue vậy, làm cho trong đầu cô ấy âm thầm lấp đầy vô số các màn kịch nhỏ, nó đã sớm bị tô vẽ với đủ màu sắc, nói đến cái gì cũng đều muốn điên cuồng nghĩ đến một đôi một cặp.

Bùi Anh còn muốn cãi lại, lời nói còn chưa kịp thốt ra, nó đã bị Đường Thu Thu áp chế trở về, “Cậu nhìn Chi Chi nhà người ta kìa, nào là đãi tiệc rượu, nào là gặp riêng để giới thiệu, cậu nhìn lại cậu một chút đi, bẹp bẹp ngay cả một cái cũng không thả ra! Vì sao lúc trước tớ không phát hiện, đồng chí Tiểu Bùi nhà chúng ta, rõ ràng thuộc dạng tổng giám đốc bá đạo có dục vọng cố chấp thích bám người vậy!”

Nói xong, Đường Thu Thu cố tình đẽ thấp giọng, bắt chước y như đúc, “Người đàn ông kia, anh chỉ có thể là của em, anh mà dám nhìn ngó người khác, đôi chân của anh sẽ bị cắt đứt ngay.”

Không hiểu Bùi Anh bị chọc trúng tâm tư gì, nhưng cô ấy chỉ cảm thấy buồn cười, cuối cùng cô ấy cũng nhếch khoé môi lên một chút.

“Không phải là tớ không muốn, bọn tớ chỉ là, chờ đến khi chân mây cuối trời, chờ đến lúc sông cạn đá mòn, chờ đến lúc ——”

Thiên Chi kịp thời cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, “Được rồi.”

“Lúc đãi tiệc rượu không có mặt anh ấy, nhưng tớ sẽ có mặt, ba người các cậu đi đến đó, chỉ cần vùi đầu vào ăn, ăn xong là có thể rời đi được rồi.” Thiên Chi nghĩ rằng mình đã có ba người bọn họ hỗ trợ, vì vậy đợi sau khi ăn xong cô có thể rời khỏi đó rồi, tốt xấu gì cũng đã có chỗ hậu thuẫn.

Đường Thu Thu mở to đôi mắt, “Dù sao tiệc rượu cũng là một buổi tiệc long trọng, vị kia nhà cậu không đến sao?”

“Trước đó hai người không tổ chức đám cưới, hiện giờ tổ chức tiệc rượu người đó lại không xuất hiện, Chi Chi, cậu đừng bị người ta làm cho mù mắt rồi lại nhảy vào hố lửa đấy nhé!” Hiếm khi nghe thấy giọng nói của Bùi Anh còn lớn hơn cả Đường Thu Thu.

Thư Hoà gật đầu đồng ý, “Quả thực việc này đáng để suy nghĩ lại đấy, bây giờ vẫn còn kịp để dừng lại sự tổn hại này, dù sao điều kiện của cậu cũng tốt như vậy, cậu chỉ cần bước ra ngoài là có biết bao nhiêu người muốn tranh nhau mua cái bánh bao nóng hổi như cậu rồi, hãy tỉnh táo lại đi Chi Chi!”

Thiên Chi hiểu rõ ba người bọn họ cũng vì muốn tốt cho mình, nhưng đối với việc cứ để bọn họ hiểu lầm về Tống Kỳ Thâm như vậy, cô không thể để việc này tiếp tục xảy ra.

Lúc trước anh còn muốn mời tất cả mọi người trong trường đến đó, do cô

không muốn làm như thế mà thôi.

Chỉ cần có tâm ý là đủ rồi, được mời tham dự một buổi tiệc sang trọng ở Hoa An Đình Thành như vậy, Thiên Chi cảm thấy mọi người trong trường không hề có thiệt thòi gì.

Bởi vì việc muốn đến hay không đến, đó còn phụ thuộc vào sự tự nguyện của mỗi người, cô đã lên tiếng mời rồi, nhưng cô không hy vọng tất cả mọi người đều sẽ đi đến đó.

“Nói cái gì vậy, không phải là anh ấy không muốn đến, là chính tớ không muốn cho anh ấy xuất đầu lộ diện, dù sao chúng ta cũng sẽ có một buổi gặp mặt riêng với nhau mà.”

Nghe Thiên Chi nói như vậy, không biết Đường Thu Thu bị ghen ở đâu, cứ cảm thấy cái kịch bản này có điểm gì đó là lạ.

Từ xưa đến nay, đa phần đều là nam không cho nữ xuất đầu lộ diện.

Đến phiên Thiên Chi, rõ ràng nó lại làm ngược lại.

“Chuyện gì thế này, chẳng lẽ vị kia nhà cậu khảm kim cương à, cho nên cậu mới muốn che giấu như vậy?”

Đương nhiên không phải là khảm kim cương, mà là một con khổng tước đấy.

Thiên Chi cười đến hai mắt cong cong, “Anh ấy rất tốt, đến lúc cậu nhìn thấy sẽ biết thôi.”

Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu, “Bọn tớ đã tổ chức hôn lễ trong kỳ nghỉ đông vừa rồi, tiệc cưới diễn ra ở Na Uy, không có tổ chức trong nước.”

“Cậu giấu kỹ thật đấy.”

Đường Thu Thu im lặng một lúc, nhưng không quá ngạc nhiên vì chuyện tổ

chức hôn lễ ở Na Uy. Dù sao ở trong lòng của cô ấy, đại khái người nọ phải dẫn Thiên Chi đi đến Thổ Nhĩ Kỳ lãng mạn mới đúng. Lúc trước cô ấy vẫn luôn suy nghĩ đến một cặp đôi như vậy, chỉ là đột nhiên hiện giờ lại cảm thấy cặp đôi này thật biết giày vò nhau.

“Cũng không phải là giầu, thực sự nói ra rất dài dòng.” Thiên Chi nói xong, vành tai chợt ửng đỏ.

“Được rồi, không xoắn xuýt nhiều về việc ấy nữa. Nhưng học kỳ này cũng đã gần kết thúc, nếu cậu muốn mời người ta thì phải tranh thủ thời gian đi, đừng trì hoãn nữa.” Đường Thu Thu nói xong, lại bồi thêm một câu, “Nếu đến lúc đó tớ bận việc, có thể tớ chỉ ăn được một nửa rồi phải rời đi.”

“Được nha.” Thiên Chi gật đầu, “Đến lúc đó tiệc rượu sẽ được tổ chức ở Hoa An Đình Thành, cậu muốn ăn món gì, hiện giờ cứ việc nói cho tớ biết.”

Đôi đũa cầm trong tay Đường Thu Thu “cạch” một tiếng rơi xuống bàn.

“Làm sao vậy?” Ánh mắt mang theo sự quan tâm của Thiên Chi hướng đến đây.

“Thực ra tớ cũng không bận việc lắm đâu!”

“.....”

*

Kỳ thực đối với việc tổ chức tiệc rượu gì gì đó, bản thân mình hoàn toàn không cần phải hao tâm tổn trí quá nhiều.

Hoa An Đình Thành có dịch vụ phục vụ trọn gói, tất cả mọi thứ đều được sắp xếp một cách hoàn hảo nhất cho khách hàng.

Thiên Chi đã nói rõ về phong cách trang trí chủ đạo và món ăn, cho nên cô không quan tâm gì thêm nữa.

Đối với việc phát thiệp mời, Thiên Chi từng đi đến chỗ Lâm Tuân hỏi về phương thức liên lạc của từng người ở trong khoa, cô cũng nhờ vị lớp trưởng kia giúp đỡ một chút.

Mặc dù Thiên Chi đã cố gắng ít xuất hiện, nhưng bởi vì tin tức có liên quan đến chuyện kết hôn của hoa hậu giảng đường, quả thực tin tức này được lan truyền rất nhanh.

Kể từ đó, một tiếng sấm san bằng cả mặt đất.

Trong diễn đàn của đại học Kinh Đại, hoàn toàn bùng nổ.

—————-//————-//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Màn kịch nhỏ:

Đêm khuya, Tống Kỳ Thâm lại khai mở ra một kỹ thuật làm bánh nhân thịt mới.

Rõ ràng là nói sẽ đưa cô đi trải nghiệm trượt tuyết, nhưng không ngờ rằng cái khái niệm này lại bị thay đổi.

Thiên Chi đã hiểu sâu sắc tác hại của kỹ thuật đó, cho nên cô hận không thể đâm anh hai đâm.

Tống Kỳ Thâm cười khế, chân mày nhướng lên.

“Em có biết không? Đây mới gọi là kỹ thuật vô cùng tuyệt vời đó.

Chương 75: Không chùng gả cho cái tên đầu trọc

Edit: Tiểu Màn Thầu

Vòng tròn bạn bè của Thiên Chi rất nhỏ, vì vậy những người trong diễn đàn, không có mấy người quen biết với cô.

Đại đa số mọi người đều bị cái tin tức chấn động này thu hút, rồi sau đó vào diễn đàn tìm người có tâm lý giống mình mà bắt đầu thảo luận, bọn họ chỉ vì bị tâm tư hóng hớt quấy phá mà thôi. Thảo luận càng đông người, tất nhiên tin tức đó sẽ trở thành chủ đề hot.

Kỳ thực nghiêm túc mà nói, hiện giờ có không ít người kết hôn khi vẫn còn đang học đại học đấy thôi.

Đến tuổi pháp luật quy định, bản thân mình lại muốn kết hôn, đương nhiên phải đi lãnh giấy kết hôn rồi, nhưng đối với phương diện kia cần chú ý một chút, thực ra cũng không có đáng lo ngại.

Các sinh viên của Kinh Đại đều là những sinh viên có thành tích học tập cùng số điểm cao, sau khi trải qua sự gột rửa của văn hoá trường học, tư tưởng đã khác xa với thời còn học cấp ba.

Cho nên đối với tin tức Thiên Chi kết hôn, bọn họ chỉ kinh ngạc mà thôi, cũng không hề xuất hiện tình trạng có người không thể chấp nhận được như trong truyền thuyết.

Vì vậy trên diễn đàn ngoại trừ những bình luận than thở nữ thần của mình đã kết hôn rồi, còn lại chính là những thành phần độc thân chưa từng trải qua việc yêu đương cảm thấy thật ngoài ý muốn, phần lớn đều là những bình luận trêu chọc.

L1: [Im hơi lặng tiếng mà làm nên chuyện đại sự nha, thật quá lợi hại.]

L2: [Trước đó một người anh em trong ký túc xá của tôi còn chuẩn bị đi tỏ tình, cậu ta muốn đợi lúc nữ thần du học quay trở về sẽ thực hiện, hiện giờ vừa mới chuẩn bị tỏ tình, thì lại biết tin nữ thần đã kết hôn mất rồi ha ha.]

L3: [Bình thường Thiên Chi sống rất kín tiếng, tại sao lần này lại đột nhiên muốn mời mọi người đến tham gia tiệc rượu nhỉ?]

L4: [Việc này thật khó giả thích, cô ấy xinh đẹp như vậy, nếu tôi là ông xã của cô ấy, tôi cũng muốn tổ chức tiệc rượu để tuyên bố chủ quyền đó! Mấy người nhìn xem, chẳng phải lâu trên nói có người còn muốn tỏ tình với cô ấy sao, khi biết được tin tức này, còn dám tỏ tình nữa không? Ha ha ha.]

L5: [Không công bằng! Dựa vào cái chỉ mời người trong khoa, những người ngoài khoa như chúng ta có thể bỏ qua sự xấu hổ để đi cạ nhiệt một chút được không ta.]

Đường Thu Thu nhìn những bình luận kêu than trên diễn đàn, quay đầu lại hỏi Thiên Chi, “Tại sao cậu lại nổi tiếng như vậy, tớ thấy với cái xu hướng này, có khi nào trong trường sẽ thành lập một câu lạc bộ toàn fans hâm mộ của cậu không nhỉ!”

Thiên Chi cũng không biết, chỉ thành thật lắc đầu, trong lúc cô học năm nhất và năm hai, hơn phân nửa thời gian cô chỉ ru rú trong phòng ngủ mà thôi.

Đến lúc học năm ba có một khoảng thời gian dài cô không có mặt ở trường, nhưng cứ cách vài bữa vẫn xuất hiện bài đăng có liên quan đến cô.

Tuy diễn trong đàn của Kinh Đại mọi người được tự do ngôn luận, nhưng đa số bên trong đó chỉ thảo luận đến vấn đề học thuật, thỉnh thoảng mới đề cập đến một chút tin tức bất quái.

“Thực ra đối với buổi tiệc rượu này tớ không muốn đi chút nào, cứ có cảm

giác như đang đi xã giao vậy, tớ có cần đọc diễn văn không nhỉ?”

Thiên Chi cho rằng mời mọi người đến tham dự buổi tiệc rượu là đủ rồi, công bố việc mình đã kết hôn, nhưng cô dường như vẫn luôn bận trước bận sau, cô hầu như không có thời gian để nghỉ ngơi.

Theo như sự phản hồi mà cô nhận được từ chỗ lớp trưởng, mọi người đều rất nhiệt tình, có vẻ mọi người đều sẽ đi đến đó.

Đái khái là vì buổi tiệc được tổ chức ở Hoa An Đình Thành, cho nên việc này rất hấp dẫn nhiều người.

Đường Thu Thu cũng có chút hiểu rõ tâm tư của cô gái này, cô không có thói quen giao tiếp với nhiều người như vậy, đoán chừng là cô không quen với điều đó, “Không phải đâu, bây giờ đã là cái thời đại nào rồi, các loại nghi thức đó cũng được tiết chế, cậu có thể đợi mọi người đến đông đủ, sau đó nói vài câu, rồi trực tiếp khai tiệc, tớ tin rằng mọi người đều giống như nhau, chỉ hứng thú với việc ăn uống mà thôi.”

Thiên Chi ngẫm lại, “Giống nhau?”

Nếu ban đầu cô đã đồng ý với Tống Kỳ Thâm phải tổ chức tiệc rượu, thì cô nhất định phải làm nó thật tốt.

*

Lúc trước Thiên Chi không tài nào thích nghi được với những trường hợp như vậy, vì vậy cô chỉ biết thu mình vào trong vỏ bọc, chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Nhưng đến lúc chân chính bắt đầu làm điều đó, cô phát hiện ra thực sự không phải là quá khó.

Thời gian tổ chức tiệc rượu đã được an bày ổn thoả, còn là một ngày hoàng đạo tuyệt vời, cụ thể ngày đó tốt như thế nào cô cũng không rõ lắm, nhưng ngày ấy do chính mẹ Tống chọn ra.

Mẹ Tổng cũng biết đến việc Thiên Chi muốn tổ chức tiệc rượu, bà ấy vốn muốn đến đó để giúp đỡ, nhưng trước mắt bà ấy không có mặt ở trong nước, bà ấy đang cùng ba Tổng đi du lịch thế giới, thực sự không thể trở về kịp. Thiên Chi vẫn có thể tự mình xử lý thoả đáng, vì vậy cô không có ý định làm phiền đến mẹ Tổng.

Về phần Lục Uyển Đình, Thiên Chi nhất định không chịu báo cho bà biết, cô cảm thấy đây đều là bạn học của mình, chỉ cần dùng một bữa cơm để thông báo chuyện kết hôn là xong, cô muốn để cho mẹ và ba mình tiếp tục đàm phán chuyện của bọn họ. Ba mẹ cô dường như vẫn còn có việc chưa giải quyết xong, tuy cô không có thuật đọc tâm, nhưng cô cũng có thể đoán ra được hai người bọn họ vẫn có một chút vướng mắc về chuyện gì đó.

Đến bây giờ Thiên Diêm vẫn chưa chịu rời đi, ông dường như đang có ý định ở lại thành phố Ngân lâu dài thì phải.

Tổng Kỳ Thâm nhìn cô bận rộn đến mức xoay vòng vòng, vốn dĩ anh có một chút đau lòng, nhưng nhìn thấy cô tìm được niềm vui từ trong đó, anh cũng không muốn quản quá nhiều.

Quan trọng nhất chính là, anh rất vui khi nhìn thấy cô gái nhỏ của mình bận rộn lo liệu việc liên quan đến bọn họ.

Tâm trạng này vẫn luôn duy trì cho đến khi hai người bọn họ có một đêm ân ái vui vẻ, gần đây tin tức tốt liên tục xuất hiện, đã làm cho sự tự chủ của anh bị đánh bại.

Cô học tập xong lập tức trở về nước, xử lý tiệc rượu, cộng thêm vào đó, cô càng ngày càng dính vào anh, tất cả những chuyện ấy, khiến cho Tổng Kỳ Thâm có chút điên cuồng, tuy rằng anh không dùng biện pháp an toàn, nhưng vào thời khắc quan trọng anh vẫn phải rút lui một cách đầy khó khăn.

Hiếm khi nhìn thấy anh phiền muộn như vậy, mồ hôi chảy từ phần trán xuống phần cằm duyên dáng, rồi sau đó rơi nhỏ giọt trên người cô. Thiên

Chi lại lâm vào trạng thái mê man, thời điểm máu chốt vẫn là sự mệt mỏi, còn một bộ dạng ngây ngốc, cô không biết có phải do mình quá mệt mỏi hay không, hay do bị anh chinh phục đến mức lạc vào trong sương mù.

Tuy rằng đã lập tức vệ sinh sạch sẽ, nhưng Tống Kỳ Thâm vẫn sợ sự cố ngoài ý muốn xảy ra.

Chỉ là anh lại không nỡ để cho cô uống thuốc.

Thiên Chi ý thức được mọi việc, nhưng cô vẫn luôn thể hiện dáng vẻ giống như một con nhím nhỏ, giọng điệu so với anh còn lạnh nhạt hơn một chút, “Không sao đâu ạ, năm cuối không có khoá học, mọi người đều lo đi thực tập, hoặc chuẩn bị thi lên thạc sĩ, đa số thời gian mọi người đều không ở lại trường học.”

Ý tứ này của cô chính là, cho dù có cũng không cần phải sợ.

Hơn nữa cô không trách anh, dù sao đến cuối cùng anh cũng không để nó tràn vào trong, vì vậy không cần quá lo lắng.

Tống Kỳ Thâm chăm chú nhìn cô một lúc, “Không được, em vẫn còn quá nhỏ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Dứt lời, anh ôm lấy cô, “Xin lỗi em, đều do anh không tốt.”

Thiên Chi cảm thấy buồn cười, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng điệu gần như ghen ngào này của Tống Kỳ Thâm.

Thiên Chi chần chờ vượt lông tơ của Tống Kỳ Thâm, nhìn anh vùi đầu bên gáy mình, nhìn anh vì lo lắng cho chính mình mà nói như thế, cô nhẹ giọng nói, “Em thực sự không trách anh.”

Trăm chuyện luôn sẽ có một chuyện sơ suất.

Mọi người đều không có khả năng kiểm soát chính xác hết mọi việc.

Quan trọng nhất chính là, vừa rồi hai người đều quá kích động, không ai rảnh bần tâm đến phương diện đó.

Cuối cùng Thiên Chi không cần uống thuốc, bởi vì buổi trưa hôm sau dì mụ của cô đã ghé thăm.

Cô lại nhận được một chén chè hạt sen nắm tuyết nóng hôi hổi, còn vô cùng khó ăn nữa.

Cùng với ——

Một khuôn mặt đẹp trai với vẻ mặt hơi thối.

*

Thực ra việc chuẩn bị cho buổi tiệc rượu đều được trợ lý Hạ giúp đỡ, anh ta và nhân viên quản lý của khách sạn cùng nhau phụ trách, việc đóng gói bánh kẹo cưới.

Bánh kẹo cưới đã được phân phát xong, hết thảy đều nằm trong chương trình của một ngày.

Cộng thêm việc, sau khi mọi chuyện hoàn tất, cái cảm giác hồi hộp chờ đợi khách mời đến tham dự buổi tiệc, nó tựa như một cơn sóng cao đang hướng về phía Thiên Chi.

Thiên Chi nghe Cố Oản Oản nói, phong tục cưới lúc trước của bọn họ, vừa long trọng lại vừa rườm rà, không chỉ có tổ chức bữa tiệc chính thống dành cho người trong nhà, thậm chí là việc khách khứa đến đầy nhà uống rượu chung vui các kiểu.

Cô nghe xong, chỉ cảm thấy kích động, rõ ràng còn mang theo một chút mong đợi.

Bởi vì buổi tiệc sẽ bắt đầu vào buổi tối, cho nên vào buổi chiều đã có rất nhiều người tụ tập đi đến đây.

Một biển người đông đúc, đều là những gương mặt nửa đời chưa từng gặp qua, cực kì giống như đại hội thể thao được tổ chức trong hội trường.

Chỉ có điều Hoa An Đình Thành vàng song lộng lẫy, xa hoa trang nhã, so với hội trường sang trọng hơn rất nhiều lần.

Thiên Chi ổn định lại tinh thần, bước đến chào hỏi mọi người, bởi vì trước đó cô đã từng nói qua vị kia nhà mình bận một số việc, không thể đi đến đây, kính xin mọi người khách khí bỏ qua, mọi việc dường như đều nằm trong dự liệu lúc trước của Đường Thu Thu, mọi người hoàn toàn không để việc đó ở trong lòng, sau khi chân thành nói lời chúc phúc xong, đa số mọi người đều chìm đắm trong việc ăn uống.

Thiên Chi chuẩn bị hai bàn cho đám người trong lớp của mình.

Cái bàn mà cô đang ngồi, chính là bàn dành cho ba người bạn cùng phòng, bên cạnh đó, còn có bàn dành cho Lâm Tuân và đám bạn cùng phòng ký túc xá của cậu ta.

Lần này Lâm Tuân đã giúp cô không ít việc, hơn nữa điều quan trọng nhất chính là, cậu ta dường như không mấy ngạc nhiên về chuyện cô kết hôn, như thể cậu ta đã sớm biết rõ mọi chuyện.

Tuy Thiên Chi có hơi nghi ngờ, nhưng nhiều hơn là lòng biết ơn.

Tính tình của Lâm Tuân chính là như vậy, đối với mọi người đều ôn hoà lịch sự, chẳng qua là cậu ta luôn tạo cho người khác cái cảm giác hơi xa cách cùng khó tiếp cận.

Vốn dĩ khẩu vị của Thiên Chi rất kén, chỉ ăn được một nửa đã buông đũa.

Nhìn Đường Thu Thu ăn cực kì nhã nhặn, còn cắn từng miếng nhỏ, Thiên Chi nghiêng đầu qua hỏi, “Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, không phải cậu nói sẽ ăn bất chấp à, nhưng vì sao hiện giờ lại dè dặt như thế?”

Đường Thu Thu khẽ mỉm cười, khuôn mặt bánh bao non nớt lộ ra chút thẹn thùng, “Tớ vẫn luôn như thế mà.”

Lâm Tuân ngồi cách Đường Thu Thu một người, nghe vậy lập tức ngược mắt lên nhìn cô ấy.

Đây là lần đầu tiên Bùi Anh dẫn theo người nhà đi cùng, Diệp Vân Khai đang ngồi cùng bàn với bọn họ, có không ít nữ sinh ngồi xung quanh len lén liếc mắt nhìn qua.

Không nói đến vị giáo thảo Lâm Tuân, Diệp Vân Khai chính là cái tử lạnh biết đi, hoàn toàn xứng đáng trở thành trấn toạ chi bảo của buổi tiệc rượu lần này, sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người anh ta.

Diệp Vân Khai luôn lạnh lùng thờ ờ, từ lúc anh ta ngồi xuống cho đến bây giờ, chỉ gật đầu chào hỏi, một câu cũng không nói.

Ngược lại Bùi Anh ngồi bên cạnh anh ta, cứ líu ríu không ngừng.

Thiên Chi cảm thấy có chút kì quái, vội nghiêng người sang một bên nói chuyện với Thư Hoà, hai người bọn họ đã ăn xong, không có việc gì làm chỉ biết nói chuyện phiếm với nhau.

“Tớ còn cho rằng việc này sẽ rất khó khăn, nhưng dường như hiện giờ mọi việc đều diễn ra khá tốt đẹp.” Thiên Chi rất vui mừng, cô quay video gửi cho Tống Kỳ Thâm xem quá trình diễn ra buổi tiệc, thuận tiện còn muốn xin anh một phần quà nhỏ.

Gần đây anh luôn bận rộn công việc mở rộng nghiệp vụ của Tống thị ở nước ngoài, cách hai ba ngày lại phải bay sang nước ngoài.

Thỉnh thoảng anh sẽ bay đến một vài đất nước nhỏ, anh luôn mang một ít quà về cho cô, Thiên Chi không còn giống như trước đây, bảo mua cái gì cũng được, cô bây giờ sẽ tự chủ động đề xuất những món đồ mà mình muốn.

Đúng lúc đêm nay anh sẽ quay trở về nước, cô đã nghĩ ra mình muốn nhận món quà gì rồi.

“Mệt mỏi và khó khăn là hai việc hoàn toàn khác nhau nha, cậu luôn phải bận rộn chuẩn bị bữa tiệc này, cậu có mệt lắm không?” Thư Hoà nói xong lại muốn bắt đầu học từ vựng, nhưng trong hoàn cảnh vui vẻ như thế này, cô ấy lặng lẽ nhét cuốn từ vựng nhỏ vào trong túi áo.

“Mệt chứ, nhưng tâm không mệt, ha ha.” Hôm nay Thiên Chi cười rất nhiều, “Lần tới bọn tớ lại mời các cậu thêm một bữa nữa, chúng ta nên đi đâu ăn đây?”

“Chi Chi, cậu thực sự thay đổi rồi.” Thư Hoà đột nhiên nói một câu như vậy, giọng điệu còn rất nghiêm túc.

Thiên Chi mở to mắt rồi chớp mắt một cái, “Hả?”

“Tại sao cậu và Đường Thu Thu giống nhau thế, lúc nào câu cửa miệng cũng luôn là câu này, cậu ăn trứng thứ gì à?”

Thiên Chi kịp phản ứng lại, “Có lẽ tớ đã bị cậu ta ảnh hưởng một chút, nhưng tớ còn phải đi đến từng bàn chào hỏi, tớ đi trước nhé.”

Nói xong, cô lập tức đứng lên.

Thực ra cô hoàn toàn có thể bỏ qua bước này, chỉ là về sau Thiên Chi còn muốn thành lập thương hiệu nước hoa của riêng mình, cho nên cô cần chiêu mộ thêm nhân viên, hơn nữa sau này cô còn phải cạnh tranh trong các cuộc thi thế giới, vì vậy việc xã giao với mọi người, chính là một bước đi vô cùng quan trọng đối với cô.

Trên thực tế, cô đã làm được điều đó một cách rất dễ dàng.

Tính tình của Thiên Chi rất nhạt nhẽo, nhạt đến mức gần như nhu thuận, ngày thường cô không tiếp xúc với quá nhiều người, mọi người đều cho rằng cô có hơi lạnh lùng.

Nhưng sau khi tiếp xúc, nhìn hoa hậu giảng đường nở một nụ cười nhàn nhạt, đi đến từng bàn chào hỏi, thân thiện hoà đồng, không quá nịnh nọt, cũng không quá nhiệt tình, cách ứng xử vừa phải, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, như được tắm mình trong gió xuân.

Quả nhiên giữa người và người, không nên chỉ dựa vào sự suy đoán, đợi sau khi tiếp xúc rồi hãy đưa ra nhận xét, thực sự điều này cũng không quá muộn.

Trong lúc đi đến bàn cuối cùng, tất nhiên nơi ấy không chỉ có người trong trường học, còn có cả đám người của học viện quốc tế. Thiên Chi theo thường lệ sau khi ân cần chào hỏi xong, cô chuẩn bị quay trở về chỗ ngồi của mình, kết quả lại có người gọi cô lại, “Hoa hậu giảng đường Thiên.”

Thiên Chi nghiêng đầu, xoay người qua, nhìn cô nữ sinh vừa gọi tên mình.

“Đây gọi là tiệc rượu gì đó của cậu đấy hả?” Nữ sinh kia thấy cô nhìn lại, cô ta không thuận theo cũng không chịu buông tha.

Thiên Chi im lặng nhìn cô ta, chờ cô ta nói xong.

Nữ sinh kia cười rộ lên, “Lúc trước từng nghe nói về buổi tiệc hôn lễ này, tại sao tôi không nhìn thấy ông xã của cậu xuất hiện vậy?”

Vừa dứt lời, có một người ngồi bên cạnh lắc nhẹ cánh tay của nữ sinh kia, dường như đang muốn khuyên nhủ, “Đủ rồi Lạc Phỉ, cậu đừng như vậy mà.”

Giọng nói nhẹ nhàng, tướng mạo cũng rất quen thuộc.

Thiên Chi nhìn qua cô gái ngồi bên cạnh Lạc Phỉ, đang có hành động khuyên nhủ bạn của mình, đó chính là cô gái hôm đó đứng trước cửa lớn Kinh Đại, hôn môi với Lâm Diễm Chi.

“Ông xã của tôi bận một số việc, không thể đến được, lần này mời mọi

người đến đây, là do chúng tôi đồng lòng quyết định.” Thiên Chi chậm rãi giải thích, “Đó cũng là tấm lòng của bọn tôi.”

Lạc Phỉ lại cười khế, như thể vô tình lảm bảm, “Ồ vậy sao, không biết là đến không được hay là không thể đến nhỉ.”

Trên bàn ăn có một số học tử quen biết với Thiên Chi, nghe cái cô Lạc Phỉ kia nói như vậy, bọn họ cũng cảm thấy không vui, ôm tâm tư muốn che chở cho Thiên Chi, trực tiếp lên tiếng, “Ông xã của người ta bận việc không được sao? Người ta có bận rộn hay không là chuyện của người ta, cô chỉ cần đến đây ăn là đủ rồi.”

“Tôi chỉ cảm thấy nghi ngờ thôi mà.” Lạc Phỉ nhẹ nhàng cầm lên, giọng điệu bay bổng.

Học trưởng vội vàng pha trò, “Được rồi Chi Chi, em đừng để trong lòng, cô ấy là một người thẳng tính, tính khí mạnh mẽ.”

Thiên Chi yên lặng một lúc, “Vâng.”

Ngay khi mọi người ở đây nghĩ rằng Thiên Chi sẽ không nói gì nữa, nhưng cô lại tiếp tục nói, “Nếu như cô đã là người có tính khí mạnh mẽ và thẳng tính, vậy cô hãy nói rõ ý của mình đi, không cần phải quanh co lòng vòng như vậy, nói đi, tôi nghe đây.”

Rõ ràng lời nói của nữ sinh này chính là thoại lý hữu thoại*, còn trực tiếp ám chỉ đến Tống Kỳ Thâm.

(*Thoại lý hữu thoại: trong lời nói có ẩn ý khác, hay câu nói có hàm ý khác. Nguồn GG.)

Thiên Chi cũng có điểm giới hạn của mình, cô thực sự có một chút tức giận.

Cô không hiểu vì sao trên thế giới này lại có loại người như thế, vì sao lại có thể quái gở như vậy.

“Cô để tôi tự nói.” Lạc Phỉ nhìn Thiên Chi từ trên xuống dưới, “Tôi chỉ cảm thấy có một số người rất thích giả vờ giả vịt, làm ra vẻ như mình rất nổi tiếng vậy, trên thực tế xem ra mọi người đến đây chỉ vì chuyện ăn uống.”

Thiên Chi cứ nhìn cô ta như vậy, ánh mắt bình tĩnh, không hề có một chút dao động mà nhìn thẳng về phía cô ta.

Bên cạnh có người cố gắng khuyên giải Lạc Phỉ, nhưng cô ta vẫn không chịu dừng lại, “Ông xã của cô chỉ đang trốn tránh mà thôi, nói cái gì mà bận một số việc không thể đến chứ, chỉ sợ là do người đó quá khó coi, cho nên cô không muốn để chúng tôi nhìn thấy.”

Thiên Chi gần như mỉm cười một cách giận dữ, “Chỉ sợ? Cô cũng biết là chỉ sợ, vậy tôi có thể dùng cái từ chỉ sợ này, áp dụng lên người cô được không?”

Lạc Phỉ dường như nghĩ đến điều gì đó, vô cùng tự tin, “Tôi sẽ thay đổi lại cái từ này, còn bản thân cô như thế nào, chính cô là người hiểu rõ nhất.”

Rồi sau đó cô ta mạnh mẽ như thể bắt cần, quay đầu nhìn về phía cô nữ sinh đang ra sức khuyên nhủ mình, “Này cậu đứng kéo tay tôi nữa, hãy để tôi nói hết, biết đâu ai kia, không chừng gả cho cái tên nhà giàu đầu trọc bụng phệ nào đó, thậm chí trên cái phương diện ấy cũng không có khả năng thoả mãn được ai kia.”

Thiên Chi nhìn cô ta, nhìn một lúc, rồi nở nụ cười.

“Cô có biết, khi bản thân mình nói ra điều gì thì phải có trách nhiệm với điều đó hay không? Cô bây giờ chính là đang phỉ báng và đặt điều, tôi yêu cầu cô, nói xin lỗi với tôi. Hơn nữa cô còn xúc phạm đến ông xã của tôi, cô phải trịnh trọng xin lỗi anh ấy.”

Lạc Phỉ híp mắt lại, “Tôi có nói cô sao, tôi có chỉ đích danh cô à.”

Bầu không khí trên bàn cơm ngưng trệ, vị học trưởng giúp hoà giải khi này cũng không lên tiếng nữa.

Mọi người đều có mắt, cũng có phán xét riêng của mình, quả thực Lạc Phi rất vô lý, trực tiếp làm đổi mới tam quan của mọi người.

“Trong cuộc sống này, có một số người mang theo da mặt để sống, nhưng có một số người, da mặt cũng không có, còn không biết tôn trọng người khác, hô to gọi nhỏ, giống như một người đàn bà chanh chua.”

Thiên Chi không nhanh không chậm, nói một câu như vậy.

“Cô đang nói ai đó!”

Thiên Chi thoát nhìn rất thành khẩn, giọng điệu cũng rất chân thành, cô còn dùng cái câu lúc trước đáp trả lại, “Tôi có nói cô sao, tôi có chỉ đích danh cô à.”

Trên bàn ăn có người của Kinh Đại, nhin không được nữa, trực tiếp đứng dậy, “Có cần thiết như vậy không, trong một buổi tiệc rượu vui vẻ, tại sao cô phải phỏng đoán về con gái nhà người ta như vậy, chính mình nghĩ như thế trước, chỉ sợ rằng cô cũng như vậy đó.”

“Mời cô đến buổi tiệc rượu này đã là tốt lắm rồi, ở trước mặt người ta còn làm như vậy, thực sự là ——”

“Đúng đó, chẳng qua là đến từ học viện quốc tế thôi mà, cũng chỉ là cái danh, còn không phải là sinh viên của Kinh Đại, nếu để việc này truyền ra ngoài sẽ huỷ hoại danh tiếng của chúng tôi, mau đến xin lỗi Thiên Chi đi.”

Mặc dù Thiên Chi không thể giải thích được chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô thực sự rất tức giận.

“Cô mau xin lỗi đi.”

Tổ chất tâm lý của Lạc Phi cũng thật mạnh, “Nếu như cô đã không hoan nghênh tôi, tôi đây chỉ có thể rời đi, dù sao tôi cũng nói không sai, mọi người che chở cho cô ta như vậy, làm sao các người có thể khẳng định rằng

lời nói của tôi không phải là sự thật? Tôi không xin lỗi đâu.”

Thiên Chi chỉ nhìn cô ta không trả lời, “Về chuyện xin lỗi, tôi sẽ không quên. Mặt khác nơi này không chào đón cô, đừng lè mà lè mề nữa, mau đi đi.”

“Nếu như cô đã không chịu công khai xin lỗi, vậy cô hãy đợi thư luật sư của tôi.”

Lạc Phỉ cứng đờ người, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Tôi sẽ đợi.”

*

Đợi đến lúc trở về bàn ăn của mình, sắc mặt Thiên Chi vẫn không tốt lắm.

Chuyện phát sinh bên kia, cho nên bên này không hề nghe thấy gì, về phần mọi người trên bàn tiệc của mình, thoạt nhìn vẫn khá vui vẻ hoà thuận.

Thư Hoà phát hiện Thiên Chi có điểm không thích hợp, “Tại sao cậu lại ở bên đó nói chuyện lâu như vậy? Tớ còn nhìn thấy có người vừa mới rời khỏi buổi tiệc đúng không?”

“Có người bịa chuyện, bọn tớ tranh luận với nhau một lúc.” Đôi chân mày thanh tú của Thiên Chi khẽ chau lại.

“Không có việc gì chứ?”

“Ừ, cũng không có chuyện gì lớn.”

“Tại sao trông cậu tức giận như vậy?”

“Tớ tức giận là vì vừa rồi tớ đã phát huy không tốt!” Thực sự khi nãy Thiên Chi chỉ muốn nắm lấy cái cô Lạc Phỉ gì đó cho một tát tay mà thôi, giống như tình tiết phát sinh ở trong phim truyền hình vậy, nhưng do bản tính tốt đẹp được dạy dỗ từ nhỏ, nó đã thành công ngăn cô lại.

Cô ta còn dám nói Tống Kỳ Thâm là cái tên nhà giàu đầu trọc bụng phệ?

Cho dù cô ta suy đoán về cô như thế nào cũng được, tuy biết rằng cô ta không có ác ý xúc phạm đến Tống Kỳ Thâm, nhưng vẫn làm cho cô khó chịu.

Thoạt nhìn nữ sinh này có bộ dạng khá thẳng thắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ mọi tâm trạng không ngừng gây phiền nhiễu cho Thiên Chi.

Chuyện này, nhất định không thể bỏ qua.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, mọi người chào tạm biệt nhau, rồi ai về nhà nấy.

Bởi vì tiệc rượu được tổ chức vào tối thứ sáu mọi người đều rảnh rỗi, Thiên Chi cứ như vậy mà quay trở về Nam Uyển.

*

Thời điểm Tống Kỳ Thâm phong trần mệt mỏi trở về nhà, nhìn thấy Thiên Chi quần áo vẫn chưa thay, đoán chừng cũng chưa tắm rửa.

Cô vui mặt trong đồng heo con Bội Kỳ, không nói chuyện, cứ nằm như một cỗ thi thể.

Trong phòng ngủ chính chỉ mở một cái đèn ngủ nhỏ trên đầu giường, mơ hồ hồ, làm nổi bật lên cô gái nhỏ đáng thương.

Anh nhẹ tay nhẹ chân tiến đến, hơi cúi người, tựa lên lưng cô, “Bé cưng, có chuyện gì vậy?”

Thiên Chi giống như vừa mới thức dậy từ trong cơn mê, giọng nói nhẹ nhàng, “Anh về rồi à?”

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm thấy tâm trạng của cô không được tốt lắm, “Hãy nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc trước cô còn nói buổi tiệc rượu diễn ra tốt đẹp, nhưng về sau cô lại dút khoát ngậm miệng giữ im lặng, chỉ hỏi anh khi nào trở về mà thôi.

Thiên Chi nghiêng đầu qua, xoay người lại, quan sát anh từ trên xuống dưới.

Ánh mắt cô vô cùng nóng bỏng, so với ánh mắt dịu dàng như nước trước kia, hoàn toàn khác nhau.

Tổng Kỳ Thâm rất kiên nhẫn, chờ đợi cô gái nhỏ trong lòng mình lên tiếng.

Thiên Chi nhìn thấy anh, tâm tình mới tốt hơn một chút.

Hoá ra khi người khác nghĩ về anh như vậy, việc đó sẽ làm cô rất khó chịu.

“Anh ơi.”

“Ừ.”

“Em dường như đã làm mọi chuyện rối tung lên rồi.” Giọng nói của Thiên Chi chột trầm xuống.

“Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Chi nói xong, giọng điệu buồn bã, vành mắt đỏ hoe, “Em nghĩ rằng sẽ có một bữa tiệc rượu thật hoàn hảo, nhưng không ngờ đến người kia lại nói chuyện khó nghe như vậy.”

Lúc trước cô không muốn công khai Tổng Kỳ Thâm với người bên ngoài, là vì cảm thấy sẽ dẫn đến những tin đồn nhảm, cùng với việc gây ra một chấn động lớn.

Cô không muốn rước lấy phiền phức, nhưng cô lại phát hiện ra, tuy bản thân mình không chủ động đi trêu chọc người khác, ngược lại cô sẽ bị dính vào nhiều lời chỉ trích hơn.

Thiên Chi nghĩ mãi cũng không hiểu, cô chỉ đơn thuần muốn công khai một chút tin tức về việc mình đã kết hôn mà thôi, chẳng lẽ khó khăn như vậy sao?

Cô không muốn làm quá mọi chuyện, việc đó có gì sai à?

Ông xã của cô không phải là ai khác, chính là đại gia nổi tiếng trong giới tài chính, thái tử gia của tập đoàn Tổng thị, Tổng Kỳ Thâm.

Nhưng cái gọi là muốn hạn chế xuất hiện, vào giây phút vừa rồi, nó đã hoàn toàn thất bại.

Thiên Chi được người đàn ông này bế lên, ngồi ở trong lòng anh.

Sau khi kể rõ mọi chuyện với Tổng Kỳ Thâm, thật lâu anh không lên tiếng.

“Em đã làm đúng rồi.” Tổng Kỳ Thâm cúi đầu đặt một nụ hôn trên mí mắt cô, “Anh sẽ làm cho cô ta phải nói xin lỗi.”

“Nhưng em luôn cảm thấy bản thân mình làm không tốt, trong điện thoại của em vẫn còn lưu lại tấm ảnh chụp hai tờ giấy kết hôn của chúng ta.”
Thiên Chi im lặng cả nửa ngày, đột nhiên lại mở miệng nói một câu như vậy.

Tổng Kỳ Thâm khẽ cười, “Thế nào, lúc ấy em muốn đưa cho cô ta xem à?”

“Không, lúc ấy em không nghĩ đến, nhưng sau khi cô ta rời đi, em mới chợt nhớ ra.”

Hiển nhiên Tổng Kỳ Thâm đã hiểu rõ, “Cho nên em vẫn còn tức giận đến bây giờ?”

“Đương nhiên rồi, cô ta còn dám nói anh là đầu trọc.” Vốn dĩ Thiên Chi vẫn còn chìm đắm trong sự phiền muộn của mình, khi nói đến đây, cô vừa tức vừa buồn cười.

Nhưng trong thời khắc nghiêm túc như vậy, rõ ràng Thiên Chi còn thoáng

tưởng tượng đến cảnh Tống Kỳ Thâm trọc đầu.

Anh có ngoại hình đẹp như vậy, cho dù là đầu trọc khẳng định vẫn rất đẹp trai.

Tuy nhiên đối với những lời khó nghe này, cô đã cố gắng nói giảm bớt đi.

Thông thường trong lúc chỉ có hai người nói chuyện với nhau, đó cũng xem như là một tình thú nhỏ, nhưng khi nó được đặt lên trên bàn cân, thì lại không có gì tốt lành.

“Em đang suy nghĩ cái gì vậy?” Tống Kỳ Thâm bị người khác nói như vậy, mà anh vẫn luôn bình tĩnh, thỉnh thoảng còn hôn cô vài cái, thoạt nhìn dáng vẻ không hề tức giận.

Thiên Chi nghi ngờ ngược mắt lên, “Anh không tức giận sao?”

“Chỉ là một kẻ dư thừa, có gì phải tức giận?” Tống Kỳ Thâm hơi cong môi, chống trán của mình lên trán cô.

Thiên Chi vòng tay khoát lên cổ anh, ôm thật chặt.

“Chờ sau khi em quay về trường, mặc kệ cô ta có nói xin lỗi hay không, em cũng muốn làm sáng tỏ chuyện này.”

Thiên Chi nói xong, còn tự mình lên kế hoạch, tuy rằng lúc ấy chỉ có một bàn nghe thấy những lời của Lạc Phỉ nói, nhưng lòng người không thể không phòng.

Để tránh thêm nhiều việc phiền phức sau này, cô quyết định tự mình đi tìm Lạc Phỉ một chuyến.

“Em nghĩ điều anh muốn chính là điều này à?” Anh không nhanh không chậm lên tiếng.

Thiên Chi nhìn Tống Kỳ Thâm, giống như đã quyết định việc gì đó, nhẹ gật

đầu.

“Ngoại trừ điều đó ra, em cũng có thể hoàn toàn yên lòng giao mọi chuyện cho anh.” Tống Kỳ Thâm đột nhiên nói một câu như vậy.

Thiên Chi vẫn còn đang suy nghĩ câu nói ấy có ý tứ gì, một giây sau, đột nhiên cô đã hiểu rõ.

Anh nói yên tâm giao cho anh, chính là ở tại nơi này trở tài làm bánh nhân thịt sao?

————//——//————

* Tác giả có lời muốn nói: Hai chương hợp một.

Đầu trục hành tây: Cô bé trứng ngỗng à, với tư cách là một thành viên của hội đầu trục, tôi có nên ghét em không nhỉ?

Chương 76: Người đàn ông trên màn hình khoá điện thoại của em là ai vậy?

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Bởi vì trong lòng vẫn đang suy nghĩ đến chuyện này, cho nên Thiên Chi không tài nào yên lòng nghỉ ngơi vào ngày cuối tuần.

Cô rất sợ nữ sinh kia núp mình ở một góc nào đó tiếp tục bịa đặt vô cớ, lại sinh ra nhiều chuyện không đâu.

Dù sao người nọ có thể kiêu ngạo trắng trợn táo bạo trong buổi tiệc rượu như vậy, ai có thể đảm bảo đến việc cô ta không đi đến nơi khác tiếp tục lan truyền tin đồn về Thiên Chi.

Thiên Chi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn luôn cảm thấy mình và nữ sinh kia không thù không oán, hơn nữa gần một năm qua cô chưa từng xuất hiện nhiều trong trường, vì sao giọng điệu của cô ta lại có thể chắc chắn như vậy.

Thậm chí là còn, hết sức lẽ thẳng khí hùng.

Dường như muốn nói, điều đó hoàn toàn là sự thật.

Tuy rằng khi ấy mọi người ngồi ở cái bàn đó đều nói giúp cô, nhưng việc này sẽ không tránh khỏi bị truyền ra ngoài, không biết nó lại bị truyền thành cái dạng gì nữa.

Nếu như cô đã muốn ít xuất hiện, biết sớm như vậy cô sẽ không tổ chức buổi tiệc rượu này đâu.

Nhưng trên thực tế, cô chỉ là đang làm theo ý muốn của Tống Kỳ Thâm mà

thôi, hơn nữa cô cũng muốn thông báo việc bản thân mình đã kết hôn.

Chỉ là hiện giờ cục diện lại trở nên như thế này, Thiên Chi cảm thấy rất phiền muộn.

Đây là cái tình hình gì vậy.

Cũng may trong diễn đàn của Kinh Đại rất im ắng, không ai nhắc đến chuyện này.

Có lẽ do Tống Kỳ Thâm đã làm chút gì đó, khi ấy anh đã gọi vài cuộc điện thoại cho trợ lý Hạ.

Ít nhất, hiện giờ chuyện này vẫn chưa bị lan truyền ra ngoài.

Nhưng đối lời xin lỗi, cô nhất định phải nhận được.

Mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, Thiên Chi sẽ bắt cô ta phải nói lời xin lỗi.

Trong lòng cô vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện ấy, cô cứ không ngừng than ngắn thở dài.

Hiện giờ cô đang ở trong trạng thái như vậy, cho dù Tống Kỳ Thâm bảo sẽ mua cho cô heo con Bội Kỳ phiên bản mới nhất, có lẽ nó cũng không thể làm tâm trạng cô tốt hơn.

Mãi đến buổi tối cuối tuần ——

Đường Thu Thu tìm đến cửa.

[Thu Thu thích ăn đường: Có chuyện quan trọng nè Chi Chi, hôm nay tớ dường như đã nghe thấy tin bất quái liên quan đến cậu?]

Hình như mỗi lần Thiên Chi lo lắng chuyện gì đó, thì nó đều sẽ xảy ra vậy.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Tin bất quái gì?]

[Thu Thu thích ăn đường: Rất kỳ lạ, tin này được truyền đi một cách khó hiểu, có vẻ như nó có liên quan đến vị kia nhà cậu.....]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ừ, tớ biết rồi. Đúng rồi Thu Thu cậu có chụp lại màn hình không, nhân tiện gửi nó qua cho tớ đi, tớ muốn thu thập bằng chứng.]

[Thu Thu thích ăn đường: Chuyện này rất kỳ quái, không có lan truyền trên mạng, chỉ là những người trong trường đang âm thầm lén lút bàn tán về nó.]

Trong diễn đàn của Kinh Đại, không thể đăng những tin bôi nhọ hay tin tức phỏng đoán có ý đồ hãm hại người khác, một khi phát hiện sẽ bị dàn admin xoá ngay.

Cũng may là còn có quy định này, nếu không nhìn vào hành động của nữ sinh kia, đoán chừng bước tiếp theo cô ta sẽ lên mạng nháo loạn một phen.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Thực sự tớ cảm thấy có hơi bó tay rồi, quả thực tớ đã lớn đến từng tuổi này, chưa bao giờ gặp phải một người như vậy?]

[Thu Thu thích ăn đường: Đúng vậy! Nghe giọng nói là đủ biết rồi, làm sao có thể là một tên đầu trọc được! Ha Ha thực ra tớ đã lén hỏi qua Lâm Tuân, cậu ta nói lớn trông khá đẹp, tớ suy đi nghĩ lại rất nhiều lần, nếu một người đàn ông mà dùng từ khá đẹp, khẳng định người nọ rất đẹp trai nha.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ngày mai tớ sẽ đi tìm cô nữ sinh kia nói chuyện một chút, hai ngày qua tớ đã tìm một công ty luật sư tốt nhất, cậu cũng vất vả rồi ~]

[Thu Thu thích ăn đường: Vất vả cái gì chứ, việc này nói ra cũng thật hoang đường, vì sao lời đồn lại đột nhiên lan truyền thành như vậy? Tâm trạng của cậu có ổn không?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vẫn khá ổn, nếu tớ sớm biết.....Thôi đợi ngày mai

tớ trở về trường học rồi nói tiếp.]

Sau khi trò chuyện xong, Thiên Chi mở diễn đàn Kinh Đại mà ngày thường mình không thường xuyên vào lên, phát hiện có mấy bài đăng đang thảo luận về chuyện này, có lẽ do admin chưa kịp xoá chúng đi.

Cô suy nghĩ, động toác lưu loát chụp lại màn hình, trực tiếp gửi cho trợ lý Hạ.

Nhân tiện còn bấm vào trang cá nhân của từng người, ghi lại tất cả username của bọn họ.

Thực ra tâm tư của Thiên Chi cũng rất dễ đoán, chính là không ai được phép bàn luận đến con không tước nhà cô.

Một khi đã giẫm vào điểm giới hạn, lại còn đánh thẳng vào cánh cửa định mệnh, nó khiến cho vũ trụ nhỏ chưa bao giờ trỗi dậy của Thiên Chi bùng nổ.

*

Vào buổi tối, sau khi Tống Kỳ Thâm làm vệ sinh cá nhân xong, nhìn cô vẫn còn đang suy nghĩ đến chuyện kia, anh tiến đến gần.

Trên cái giường to như vậy, anh ôm chặt cô gái nhỏ ở trong lòng.

Sau khi mút nhẹ vành tai cô, đôi môi mỏng vẫn chưa chịu rời đi, nó cứ lớn vồn sau ót cô, hơi thở tựa như ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào sỏi đá, nóng rực.

“Vẫn còn đang suy nghĩ chuyện đó à?”

“Vâng.....” Thiên Chi bị anh đột ngột tiến gần như vậy chột sống sờ, khẽ thì thào.

Cuối tuần này, Tống Kỳ Thâm cố tình dành toàn bộ thời gian cho cô.

“Chuyện đó rất nhanh sẽ được giải quyết thôi, em muốn không vui đến khi nào?”

“Nhưng không phải bây giờ vẫn chưa được giải quyết xong à.”

Thiên Chi nghe Tống Kỳ Thâm nói như vậy, trực tiếp phản bác lại.

Kế hoạch của cô chính là sau khi trở về trường học phải đi tìm Lạc Phỉ, thuận tiện cô nên làm rõ mọi chuyện trong diễn đàn trường một chút, dù sao trước đó cô cũng đã chụp giấy kết hôn của hai người, đợi sau khi Lạc Phỉ nói lời xin lỗi xong, cô sẽ công khai chúng.

“Về sau em sẽ rất vui vẻ đấy.” Tống Kỳ Thâm chống hai tay ở hai bên người cô, thân trước hơi nâng lên, bỗng nhiên cười rộ lên.

Thiên Chi bĩu môi, “Anh đừng có chê cười em, em nghĩ có lẽ em sẽ phải phiền muộn trong một thời gian dài.”

Nhưng mà lúc cô và Lạc Phỉ giằng co, sau khi hồi tưởng lại, có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Chi chưa bao giờ tranh cãi cùng người khác như vậy.

Cô hiếm khi chán ghét ai, hơn nữa từ bé cô chưa từng nghĩ đến việc đối phó với Tần Cẩm, cô chỉ cảm thấy điều đó thật vô nghĩa.

Lạc Phỉ hết lần này đến lần khác, tùy tiện suy đoán, có vẻ nó đã đi hơi quá xa rồi.

Những thứ khác không nói đến, vì sao lại có thể nghĩ người khác đến mức như vậy?

Trong lòng Thiên Chi bị buộc phải yêu mến con khổng tước trọc đầu kia một phen, đột nhiên cảm thấy anh có hơi đáng thương.

Bởi vì lần này cô suy tính không chu toàn, mới khiến cho anh nhận lấy một danh hiệu như thế.

Suy nghĩ đến việc này, Thiên Chi giơ cánh tay mảnh khảnh của mình lên, khoát tay lên cổ Tống Kỳ Thâm, rồi sau đó hơi dùng sức, kéo người kia xuống một chút.

Tống Kỳ Thâm nhất thời không kịp đề phòng, đã bị Thiên Chi đánh lén thành công, anh cũng thuận thế cúi đầu về phía cô gái nhỏ.

Theo sau Thiên Chi dùng hai tay nâng mặt anh lên.

Cô si mê nhìn ngắm anh một lúc, tiếp đến “Chụt” đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Không lớn không nhỏ vang lên một tiếng, thoáng qua trong nháy mắt.

Đến cuối cùng tâm tình của Tống Kỳ Thâm mới thoáng ổn định lại, tâm tình hơi hoảng hốt trong nháy mắt, rất nhanh anh đã đảo khách thành chủ, nắm giữ quyền chủ động.

“Hôn trộm anh à?” Anh nhướn mày, theo sau cánh tay cũng nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Chi dần dần ửng đỏ, trông thật đáng yêu, khiến cho người ta muốn yêu thương một phen.

“Em không có hôn trộm.....Em đang hôn ông xã của mình.....Sao có thể nói là hôn trộm được.”

Cô gái nhỏ nhẹ giọng giải thích, đoán chừng càng nói càng cảm thấy hợp lý, sau đó cô dường như rất tự tin.

Cô đã làm một việc mà từ trước đến nay chưa bao giờ làm, vừa rồi cô còn trực tiếp nâng mặt Tống Kỳ Thâm lên, hôn nhiều lần lên môi anh.

Trên mặt Tống Kỳ Thâm còn vương thoang thoang mùi hương hoa sơn chi trên người cô, nó hoà lẫn với cảm giác ẩm ướt.

Anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, giọng nói trầm thấp vang lên như tiếng nước nhỏ giọt, đôi mắt đen nhánh tựa như màn đêm tĩnh lặng, “Gọi ai là ông xã? Nói lại một lần nữa xem.”

Thiên Chi bị ánh mắt giống như hổ báo của anh nhìn chăm chăm vào, cô như thể bị đóng đinh, toàn bộ thân thể không thể nhúc nhích, hơi nóng gần như muốn thiêu đốt cả cơ thể.

Thoạt nhìn anh phong quang tể nguyệt* như vậy, nhưng vào giờ phút này trông anh thật phóng đãng, cứ trực tiếp phô bày như thế. Đối với sự nhiệt tình trên phương diện giường chiếu, cho đến bây giờ Tống Kỳ Thâm không bao giờ che giấu.

(*Phong quang tể nguyệt: Cảnh tượng xanh tươi, trong trẻo sau cơn mưa. Nguồn GG.)

Đầu hạ ở Nam Uyển, tiếng gió nhẹ nhẹ, mang theo sức sống dạt dào chỉ mùa này mới có. Hai người mặc quần áo mỏng manh, tựa như cái nôi đất đang đung đưa trên lửa nhỏ, dần dần nóng lên.

“Em muốn đi ngủ.” Thiên Chi bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

Thực đó ngày đó trong tiệc rượu, thời điểm cô giằng co với Lạc Phi, cô đã rất thản nhiên thốt ra từ “Ông xã” này.

Nhưng hiện giờ, chỉ có hai vợ chồng.....

Thiên Chi có hơi xấu hổ.

Tống Kỳ Thâm không cho cô cơ hội tiếp tục trầm tư, anh thẳng tay vén váy ngủ của cô lên, “Muốn ngủ cũng vô dụng thôi, dù sao em cũng phải gọi thêm nhiều lần nữa à.”

Sau khi làm bánh nhân thịt xong, Thiên Chi cảm thấy cổ họng của mình muốn hổng mất rồi.

Khô cần như sa mạc, tựa như cọ sát vào lớp cát sỏi sần sùi.

Cô vừa bị ép buộc gọi “Ông xã” vô số lần, khiến cho cô bây giờ nhìn thấy hai từ này, cảm thấy có hơi bị ám ảnh.

“Nhớ chỉnh đồng hồ báo thức đấy, ngày mai em phải quay trở về trường học.”

“Ừ, ngày mai anh sẽ gọi em dậy.”

Thiên Chi giơ tay lấy cái điện thoại đang đặt trên đầu giường, muốn xem giờ một chút.

Thời gian trôi qua trong nháy mắt, cô dường như nghe thấy tiếng cười khẽ của Tống Kỳ Thâm, nhưng thực ra chính là giọng nói mang hàm ý đe dọa chậm rãi vang lên ở phía sau lưng cô.

“Còn chơi điện thoại hả? Hiện giờ mau ngoan ngoãn ngủ đi.”

Hả.

Nhưng vừa rồi chính ai đã không muốn cho cô đi ngủ, còn nói —— Muốn ngủ cũng vô dụng thôi! Là! Ai!!

Thiên Chi thì thầm, “Chỉ xem giờ thôi mà.....Nhanh lắm.”

Tuy là nói như vậy, nhưng sau khi xem xong, cô lại có thói quen lướt tin tức.

Về phần diễn đàn, cô đã chụp lại màn hình để ngày mai giải quyết, hiện giờ cô dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Tống Kỳ Thâm một mực nằm phía sau chờ đợi, cho nên Thiên Chi không dám lố mãng.

Khi cô vừa định tắt màn hình điện thoại, để chuẩn bị ngoan ngoãn đi ngủ, tay run cầm không chắc, điện thoại trong tay cô rơi xuống, trực tiếp đập vào mặt cô.

Trong lúc mất cảnh giác, cảm giác đau đớn như muốn nổ tung.

Khuôn mặt Thiên Chi nhăn thành một nhúm, giọng nói đau đớn yếu ớt vang lên, “Ui da ——”

Tống Kỳ Thâm im lặng vài giây, lập tức giơ tay lên, trước tiên ném điện thoại qua một bên, rồi sau đó dùng đầu ngón tay sờ mặt của cô.

Khác biệt với những gì cô mong đợi chính là, Tống Kỳ Thâm không phải vuốt ve mà là néo.

Mặc dù néo rất nhẹ, nhưng cũng đủ làm cho cơn đau vừa rồi lan toả.

“Bỏ tật chơi điện thoại.”

Giọng điệu không mang theo một chút quan tâm nào, Thiên Chi suy nghĩ một lúc, cảm thấy rằng anh thuần tuý là đang giở trò xấu, như xem một trò hề vậy.

Hai má Thiên Chi thoáng phát đau, vội giơ tay nắm lấy tay anh, “Em chỉ xem giờ.....Chơi hồi nào?”

Tống Kỳ Thâm không trêu chọc cô nữa, “Thôi được rồi, mau ngủ đi, không phải lúc trước luôn ham ngủ à, vì sao bây giờ lại tràn đầy tinh thần như vậy?”

“.....Em cũng không biết nữa.”

Có lẽ là do, hiện giờ mỗi ngày thức dậy đều có thể nhìn thấy anh.

Tống Kỳ Thâm cầm điện thoại của Thiên Chi lên, vừa nghĩ đến việc sẽ đặt nó

trở lại trên đầu giường, ngón tay vô tình chạm vào màn hình điện thoại của Thiên Chi, mặc dù không thể mở khoá, nhưng màn hình bỗng nhiên sáng lên.

Anh lơ đãng liếc nhìn qua, ánh mắt dừng lại một chút.

Trên màn hình hiện ra một người đàn ông lạ lẫm, dưới ánh đèn sân khấu, đôi mắt anh ta sáng ngời.

Ấy chà, lớn lên trông cũng đẹp trai đấy.

Thiên Chi ngoan ngoãn nép mình trong lòng anh, chuẩn bị ôm lấy eo anh chìm vào giấc ngủ.

Không nói đến những thứ khác, quả thực nơi lồng ngực của Tống Kỳ Thâm.....thật thoải mái.

Khoé môi Thiên Chi cong lên, rồi sau đó cảm thấy có một sự ngượng ngùng không thể giải thích được.

Lúc trước cô.....Rõ ràng hoàn toàn không phải như vậy.

Có lẽ sau khi sống chung với anh trong một khoảng thời gian dài, dường như cả con người cũng bắt đầu có chút thay đổi.

Thiên Chi không đợi được Tống Kỳ Thâm tắt đèn, nhưng cô lại đợi được giọng nói nhàn nhạt của anh truyền đến, “Người đàn ông trong màn hình khoá điện thoại của em là ai vậy?”

Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt thoáng che giấu đi sự khó chịu đang dâng trào, lời nói này của Tống Kỳ Thâm giống như là có chuyện gì vậy.

Cái gì mà người đàn ông này là ai.

Tống Kỳ Thâm chỉ thiếu điều chưa nói thẳng chó này là ai mà thôi.

Thiên Chi hồi tưởng lại màn hình khoá của mình một lúc, “Có chuyện gì vậy?”

Cô ngược mắt nhìn lên, chỉ kịp thoáng nhìn thấy đôi môi Tống Kỳ Thâm hơi mím lại, thẳng tắp một đường, phần cằm hạ xuống.

Anh không hỏi tiếp, vừa khéo để cô có cơ hội suy nghĩ.

Thực ra màn hình khoá của Thiên Chi luôn không đổi hình người khác, cũng vẫn là người nọ với tạo hình và màu tóc khác mà thôi.

Trong lúc Thiên Chi vừa lên đại học, cô đã từng rất say mê một nhóm nhạc nam, nhưng không đến mức quá điên cuồng, chỉ đơn thuần là yêu thích gương mặt đó.

Ninh Tiết Sơ là thành viên của một nhóm nhạc nam nổi tiếng nhất trong nước, vừa khéo giá trị nhan sắc đúng kiểu Thiên Chi thích, tạo hình kiểu yêu nghiệt.

Mặc dù hiện giờ cô không còn đi đến các buổi concert nữa, nhưng cô vẫn nhớ đến việc lưu hình của thần tượng, dùng làm avata trên mạng gì gì đó.

Tống Kỳ Thâm hỏi như vậy, Thiên Chi cũng chậm rãi giải thích, “Chỉ là một thần tượng thôi, có chuyện gì sao? Trong thời điểm hiện tại anh ấy đang là thần tượng của em.”

“Thần tượng của em? Không phải thần tượng của em là heo con Bội Kỳ à.” Tống Kỳ Thâm nói một câu khẳng định.

Thiên Chi nhin không được, vội néo anh một cái, “Thần tượng của anh mới là một con heo đó.”

“Đổi đi.” Tống Kỳ Thâm thản nhiên nói.

“Tại sao.....Em không muốn.” Cô gái nhỏ lên tiếng phản đối.

“Em thích heo con Bội Kỳ như vậy, em còn không thèm đặt hình nó làm màn hình khoá, cái thứ đồ này luôn xuất hiện trên màn hình điện thoại của em cả ngày hả?”

Cái gọi là “Người đàn ông” này đã bị Tống Kỳ Thâm chuyển thành “Cái thứ đồ này.”

Tống Kỳ Thâm không tiếp tục miệt mài theo đuổi vấn đề đó nữa, chẳng qua là lại có tiếng xột xoạt vang lên, không biết anh muốn làm cái gì.

Sau đó Thiên Chi nhìn thấy, anh cầm điện thoại của mình lên, tiếp đến đầu ngón tay thon dài lướt lướt.

Giây tiếp theo, điện thoại phát ra âm thanh.

Rất nhỏ lại kéo dài.

Nghe có vẻ như là tiếng ngáy.

Thiên Chi không hiểu rõ, ngược mắt lên nhìn anh.

Khoé môi Tống Kỳ Thâm hơi cong lên, chậm rãi lên tiếng, “Bảo Bối ngốc nghe thử xem, có phải âm thanh này rất quen thuộc không?”

Thiên Chi nghe một lúc, đột nhiên đã hiểu ra mọi chuyện.

“Anh.....Tại sao anh lại có thứ này của em?”

Đó chính là tiếng ngáy to của cô!

Tống Kỳ Thâm nâng giọng lên, “Vô tình nghe thấy, cho nên ghi âm lại thôi.”

Khi đó anh chỉ nghĩ nó đáng yêu, hiện tại thì cảm thấy, thực sự có thể sử dụng nó vào những chuyện quan trọng khác.

Khuôn mặt nhỏ của Thiên Chi dần dần đỏ lên, dường như không thể nói ra

được bất kì lý do nào, chỉ nhỏ giọng ấp úng.

“Vô tình nghe thấy.....Anh cũng không thể ghi âm lại nó.”

Tống Kỳ Thâm ngoảnh mặt làm ngơ, quay lại chủ đề vừa rồi, “Em mau đổi màn hình khoá đi.”

“?”

“Không đổi cũng được, nhưng đến lúc mời đám bạn cùng phòng của em đi ăn cơm.....”

Tống Kỳ Thâm chợt dừng lại.

“.....”

Thiên Chi coi thường cái chết, “Đổi, đổi, chẳng phải đổi là được rồi sao.”

Tống Kỳ Thâm khẽ cười, hôn môi cô một cái tựa như khen thưởng, thân thể cô gái nhỏ mềm mại, còn ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, hương thơm ngọt ngào như hoa sơn chi, anh hạ giọng nói, “Ngoan như vậy có phải tốt hơn không.”

“Nhưng mà phải đổi hình gì ——”

Thiên Chi nhỏ giọng hỏi, cô đã dùng hình nền của Ninh Tiết Sơ trong ba năm, bây giờ đổi đi, cảm thấy có chút không quen.

“Em đưa điện thoại đến đây.”

Thiên Chi ngoan ngoãn đưa nó qua, trong lòng thầm đoán, nói không chừng là hình heo con Bội Kỳ gì đó.

Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng chụp ảnh “Rắc rắc” vang lên.

Không bao lâu sau, Tống Kỳ Thâm trả điện thoại lại cho cô.

Thiên Chi bỗng nhiên có một linh cảm không lành.

Quả nhiên khi cô rũ mắt nhìn đến màn hình điện thoại trong tay mình, có vẻ linh cảm này càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trên màn hình khoá, rõ ràng chính là khuôn mặt đẹp trai khi ngủ của Tống Kỳ Thâm.

Chương 77: Giấy kết hôn đỏ chót

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Người này cũng thật là.....Còn có thể tự chụp cho mình một tư thế ngủ đẹp mắt như vậy?

Chỉ có điều ——

Dưới ánh đèn mờ ảo, lại còn chụp bằng camera trước của điện thoại, nó vẫn không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh.

Làn da Tống Kỳ Thâm trông rất đẹp, đường nét vô cùng rõ ràng, gần như hoàn mỹ, nhưng không quá nhu hoà, nhìn bề ngoài không nữ tính chút nào.

Đôi mắt đào hoa lạnh nhạt rũ xuống, nhìn rất lạnh lùng, một khi đôi mắt câu hồn đoạt phách đó nâng lên, nó lại làm cho người ta âm thầm cảm khái thật quá đẹp trai.

Bây giờ trong đôi mắt của người đàn ông này chỉ có duy nhất một bóng hình.

Thực sự hấp dẫn muốn chết.

Tựa như hiện tại, Thiên Chi đang cúi đầu nhìn điện thoại trong tay mình, còn anh lại rũ mắt nhìn xuống cô gái tựa trong lòng mình.

“Tấm hình này như thế nào?”

Thiên Chi mím môi, sau nửa ngày mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Ừm, ừm coi như cũng ổn đấy.”

Tống Kỳ Thâm híp đôi mắt lại, “Coi như cũng ổn?”

“So với hình heo con Bội Kỳ thì tốt hơn chút xíu.”

Thiên Chi cười rộ lên, đẩy nhẹ anh, “Được rồi, mau đi ngủ thôi.”

Nói xong, cô âm thầm cảm khái, “Khi quay trở về trường học, phải trải qua mấy ngày nữa, em mới có thể nhìn thấy anh.”

Sau một lúc lâu Tống Kỳ Thâm từ trong khoang mũi hừ nhẹ một tiếng, rồi lại lên tiếng, “Thực ra cũng không lâu lắm đâu.”

*

Hiếm khi thấy Thiên Chi quay trở về trường học vào sáng thứ hai.

Trong tuần này cô không có lớp, nhiệm vụ duy nhất của cô chính là chạy đến phòng thí nghiệm để gặp mặt giáo sư, còn phải hỗ trợ giáo sư một chút, thuận tiện xin chỉ dạy thêm một số kinh nghiệm.

Lúc trước cô đã từng thoáng đề cập đến việc thành lập thương hiệu nước hoa cho Tống Kỳ Thâm biết, rồi sau đó trợ lý Hạ lại chuyển mọi tài liệu và văn bản đến đây, các vấn đề cụ thể liên quan đến việc đăng ký tên cùng thương hiệu, anh ta cũng giải thích rất rõ ràng việc này. Về sau cô chỉ cần dốc lòng vào những chuyện khác là được rồi.

Vừa mới trở về trường học Thiên Chi đã lập tức đi hỏi lịch học của Lạc Phỉ, người này có một khoá học bắt buộc vào buổi tối.

Bởi vì Lạc Phỉ học ở học viện quốc tế, cho nên khu ký túc xá ở nơi đó không có liên thông với cơ sở chính của Kinh Đại, vì vậy cô không thể đi vào đó

được. Nghĩ đến điều này, Thiên Chi có ý định đợi cô ta kết thúc khoá học, trực tiếp đi chặn người.

Phương pháp này thoạt nhìn rất ngu ngốc, nhưng nếu chỉ lên mạng đăng một tin cảnh cáo nhỏ, nhất định đối phương sẽ bỏ qua nó.

Thư luật sư và một số bằng chứng gì đó, trợ lý Hạ luôn tiếp tục theo dõi, không hề qua loa chút nào.

Hiện giờ ở trong trường, hay kể cả trong khoa, có không ít người thảo luận đến chuyện này, theo quan điểm của Thiên Chi, việc này đã trở nên rất nghiêm trọng.

Sau khi lên hết mọi kế hoạch, Thiên Chi cố ý đăng nhập vào Weibo, đợi hôm nay Lạc Phỉ đăng bài xin lỗi xong, cô sẽ công khai làm rõ mọi việc. Nhưng nếu Lạc Phỉ vẫn không chịu đăng bài, cô cũng không sợ, cô lập tức sẽ đăng bài đính chính kèm theo thư luật sư đăng vào trong diễn đàn.

Lời nói của Lạc Phỉ khó nghe như vậy, Thiên Chi đã cho cô ta một cơ hội, nếu như cô ta một mực không hối lỗi, vậy thì không thể trách Thiên Chi được.

Bởi vì chuyện này đã đụng chạm đến người nhà của cô.

Khi Thiên Chi trở về phòng ký túc xá, cô cũng không nhận rồi, trong lúc nhìn thấy Thư Hoà, cô đã ngạc nhiên một lúc, “Không phải trong khoảng thời gian này cậu luôn có lớp à?”

Điều này thật kỳ lạ, ngày thường Thư Hoà không có lớp cũng sẽ không quay trở về ký túc xá, phần lớn thời gian cô ấy chỉ chạy qua chạy lại giữa hai chỗ thư viện và phòng học.

“Đúng vậy.” Thư Hoà thoải mái gật đầu.

Thiên Chi có hơi nghi hoặc, “Học bá Thư thế mà cũng có lúc biết cúp tiết nữa đấy.”

Đường Thu Thu nằm ngay đơ ở một bên, nghe xong lời này ngạc nhiên nói, “Cậu làm sao vậy? Buổi chiều hôm nay trong trường có toạ đàm, cho nên tất cả các khoá học tự chọn, đều bắt buộc phải hủy bỏ.”

“Hả? Sao tớ không biết gì nhỉ?”

“Trong nhóm chat của lớp có thông báo đấy, có phải cậu lại quên xem rồi không, nghe bảo rằng hình như không được vắng mặt, còn điểm danh từng người.” Đường Thu Thu nói xong, cảm khái một phen, “Cái này cũng thật là, tớ vốn dự định mang theo một cuốn truyện manga, không biết lần toạ đàm này sẽ thao thao bất tuyệt bao lâu nữa đây.”

Thiên Chi lấy điện thoại ra, bấm vào nhóm chat của lớp, quả thực là có thông báo. Cô chỉ lo tìm hiểu chuyện của Lạc Phỉ mà không quan tâm nhiều đến nhóm chat.

“Cũng vừa hay, nghe xong buổi toạ đàm này tớ phải đi bắt một người.”

“Có muốn tớ đi theo cùng không, vạn nhất nếu có đánh nhau, tớ còn rất lợi hại đó!”

Đường Thu Thu nói xong cảm thấy có hơi hối hận, Thiên Chi vẫn luôn là một tiểu tiên nữ, có chỗ nào cần dùng tới vũ lực chứ.

“Thôi đi, cậu cứ coi như tớ lỗ miệng ——”

Thiên Chi nhìn chằm chằm Đường Thu Thu trong chốc lát, đột nhiên cảm thấy rất có đạo lý.

“Được rồi, đi cùng tớ nào.”

Đường Thu Thu:?

Thư Hoà ngồi một bên nghe xong cũng rục rịch, “Vừa khéo khoá học buổi chiều hôm nay của tớ đã bị hoãn, đợi sau khi kết thúc toạ đàm, tớ sẽ đi

cùng với hai cậu.”

Đường Thu Thu:??

*

Hôm nay Bùi Anh không có mặt ở ký túc xá, cô ấy đã xung phong đi đến giảng đường giành chỗ.

Vì vậy Thiên Chi và hai người còn lại, cứ lè mà lè mề đến tận lúc buổi toạ đàm sắp bắt đầu mới chịu khởi hành đi đến đó.

“Thần thần bí bí như vậy, không biết sẽ nói đến cái chủ đề gì nữa, còn bảo chúng ta tham dự, tuy nói là tự nguyện, nhưng thực ra chẳng khác gì bắt buộc cả.”

Mỗi lần đều như thế, chỉ là không có ai dám lên tiếng dị nghị, cũng may còn có truyện tranh Hentai* để xem giết thời gian. Nghĩ như vậy, Đường Thu Thu cũng không cảm thấy khổ sở nữa, so với việc lên lớp học, khẳng định sẽ tốt hơn một chút.

(*Hentai là truyện tranh sex, vì thấy trong raw là Tiểu Hoàng Mạn, khi search toàn thấy truyện tranh 18+, nên mình ghi thế.)

“Tớ đoán buổi toạ đàm lần này có liên quan đến việc tốt nghiệp năm nay, cũng sắp bắt đầu bước vào giai đoạn 6 tháng cuối năm rồi, lại còn là năm cuối nữa.” Thiên Chi nói xong, lôi kéo hai người kia bước nhanh hơn, “Hình như sắp trễ giờ rồi.”

Ba người ăn ý không nói gì nữa, chỉ tập trung đi về phía hội trường.

Thời điểm Thiên Chi bước vào từ cửa bên hông, trong hội trường đã đầy ắp người.

Không khí nhộn nhịp ồn ào, so với những lần toạ đàm trước đây còn náo nhiệt hơn một chút.

Đường Thu Thu bước lên từng bậc thang, nhìn thấy Bùi Anh đang vẫy tay với ba người các cô, vì vậy cả ba người lập tức bước nhanh về phía đó.

Hôm nay những cuộc thảo luận thì thậm chí bên trong hội trường không có xu hướng ngừng lại.

Từng đợt từng đợt, tựa như những cơn sóng ập đến.

Trong lúc đó, thỉnh thoảng còn trộn lẫn với những tiếng hét nhỏ bị đè nén.

Quanh quẩn bên tai, hơn phân nửa chính là những từ đại loại như “Đẹp trai quá”, “Ôi trời ơi”, “Ngất đây.”

Thiên Chi trực tiếp ngồi bên cạnh Đường Thu Thu, lên tiếng cảm thán, “Rốt cuộc là ai đến vậy nhỉ?”

Cô cúi đầu cất túi xách vào học bàn, còn chưa kịp nâng mắt lên, cánh tay phải đã bị người ta lắc mạnh.

Thiên Chi không kịp đề phòng, tay còn bị lắc mạnh như vậy, thiếu chút nữa cô đã kêu lên thành tiếng.

“Đường Thu Thu, cậu làm sao vậy ——”

“A a a Chi Chi!” Giọng nói của Đường Thu Thu hoà lẫn vào tiếng ồn ào bên trong hội trường, trực tiếp ngắt lời của Thiên Chi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thiên Chi nhìn cô ấy kích động như vậy, sau khi ngồi thẳng người lên ngược mắt nhìn về phía trước, ánh mắt tự nhiên liếc nhìn lên bục phát biểu.

Ở nơi đó xuất hiện một dáng người cao gầy, thoạt nhìn vô cùng quen thuộc.

Ngẩng đầu lên lần nữa, khuôn mặt người nọ dần hiện ra dưới ánh đèn rục

rõ.

Người đàn ông ngồi trên bục phát biểu khí chất sáng ngời, mi nhược viễn sơn*, thanh lãnh xuất trần.

(*Mi nhược viễn sơn: Lòng mây như núi xa. Nguồn GG.)

Mọi lời nói của Thiên Chi như bị mắc nghẹn nơi cổ họng, trong tầm mắt chỉ có duy nhất hình bóng của người nọ.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung.

Đường Thu Thu vẫn còn trong trạng thái kích động, sự phản kích bộc lộ cả trong lời nói, “Là Tổng Kỳ Thâm! Nam thần đó! Mau, Chi Chi, chụp giúp tớ một bức ảnh với anh ấy nào!!”

Trong lúc cô ấy quá kích động, bàn tay không cẩn thận hất trúng màn hình điện thoại của Thiên Chi, làm điện thoại bay ra xa.

Lý trí của Đường Thu Thu vẫn còn tỉnh táo, cô ấy trực tiếp nhặt điện thoại của Thiên Chi về, ánh mắt lơ đãng bỗng lướt nhìn qua màn hình đang sáng đèn.

Đường Thu Thu:???

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, sự kích động của cô ấy cũng chợt ngừng lại.

Cô ấy ngược nhìn lên trên bục phát biểu, đúng lúc Tổng Kỳ Thâm đang nghiêng mặt nói gì đó với nhân viên công tác.

Ánh mắt Đường Thu Thu lại thu trở về, nhìn tấm hình một bên khuôn mặt đang ngủ say trong màn hình điện thoại.

Cái con mẹ nó!

Sao lại có thể như vậy! Vì sao! Có thể! Việc này! Là như thế nào!

Đường Thu Thu gần như muốn hoài nghi nhân sinh của mình.

Chờ đến khi màn hình của Thiên Chi tắt dần, bất chợt bầu không khí ở nơi này chợt rơi vào sự im lặng.

Không hợp với bầu không khí sôi động ở trong hội trường một chút nào.

Im lặng, im lặng, vẫn là im lặng.

Thiên Chi thu hết mọi hành động của Đường Thu Thu vào trong đáy mắt, cô vô cùng bình tĩnh, hắng giọng một cái, “Làm sao vậy Thu Thu?”

Đường Thu Thu vẫn còn trong trạng thái ngờ vực, “Người trên màn hình khoá là vị kia nhà cậu hả?”

“Ừ.” Trong mắt Thiên Chi mang theo chút vui vẻ.

“Lớn lên rất đẹp trai, còn rất giống với Tống Kỳ Thâm nữa.” Đường Thu Thu nuốt một ngụm nước bọt.

Trong lòng Thiên Chi cảm thấy buồn cười, cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ khi trêu chọc người khác đến phát ngốc, nó thú vị đến cỡ nào, “Được rồi, tớ không giấu cậu nữa, anh ấy.....”

Đúng lúc này, bên trong giảng đường đột nhiên vang lên những tiếng hít thở mạnh, chặn lại lời nói của Thiên Chi.

Thiên Chi không rõ lắm, lại một lần nữa giương mắt lên, ánh mắt nhìn về phía màn hình máy chiếu, trên đó chính là màn hình laptop của Tống Kỳ Thâm.

Phía bên trên bất thành linh hiện ra, một tấm ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn đỏ chót, còn có một đôi trai tài gái sắc.

Nhà trai là Tống Kỳ Thâm mà mọi người đều biết đến.

Còn nhà gái ——

Vâng, cũng là người mà bọn họ rất quen thuộc

[Click để xem ảnh](#)

Sau khi sự bất ngờ nhanh chóng qua đi, trong hội trường bắt đầu xôn xao.

A a a nhà gái trên tấm hình! Không phải là! Hoa hậu giảng đường!!
Thiên!!! Chi!!! Sao!!!

Nhất thời ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều trực tiếp bắn về phía Thiên Chi.

Không thể tin nổi, nó giống như trong một giấc mơ vậy, không thể tin được, những tiếng bàn tán lại một lần nữa vang lên.

Đường Thu Thu mở to mắt há hốc mồm, “Tớ có hơi choáng váng.....”

“Thật xin lỗi, hình nền trên máy tính chính là ảnh chụp chung của tôi và bà xã, mọi người không ngại chứ?”

Tống Kỳ Thâm dường như vừa mới phản ứng lại, chậm rãi lên tiếng, trong lúc nói đến hai chữ “Bà xã”, anh có hơi dừng lại, giọng điệu vô cùng tình cảm.

“Không ngại, không ngại!” Bên trong hội trường một mảnh xôn xao.

Giọng nói tựa như trăng thanh gió mát của lão đại vang lên, “Nhân tiện tôi cũng muốn nói, bà xã của tôi đang học ở Kinh Đại.”

Nói xong, anh còn cố tình dừng lại, “Trước đó tôi đã không nói cho cô ấy biết việc mình đi đến nơi này, cũng không biết hiện giờ cô ấy mặt ở đây hay không?”

Thiên Chi âm thầm oán giận, rõ ràng vừa rồi còn mới nhìn nhau mà!

“Này Thiên Chi, nhanh lên! Mau nói cậu ở đây này!”

Đường Thu Thu vượt qua nỗi khiếp sợ ban đầu, trông cô ấy cứ giống như một con khỉ nhảy lên nhảy xuống, đứng ngồi không yên, luôn miệng gào thét còn liên tục chạm vào màn hình điện thoại của Thiên Chi, gần như muốn đưa màn hình khoá điện thoại cho người ngồi trên bục phát biểu nhìn thấy vậy.

Tống Kỳ Thâm cười rộ lên, “Được rồi, từ nhỏ tính tình của cô ấy đã luôn như vậy, có lẽ là có chút thẹn thùng. Từ trước đến nay bà xã của tôi không thích trở thành tâm điểm, cho nên xin mọi người đừng tìm kiếm cô ấy nữa. Chúng ta nên quay về chuyện chính thôi.”

Nhưng không còn kịp nữa rồi, trận toạ đàm này đã bành trướng trong trái tim.

Mọi người ngồi trong hội trường đang âm thầm quan sát hai người bọn họ.

“Hôm nay thật là may mắn, khi nhận được lời mời từ phía nhà trường, tôi đến đây là vì muốn chia sẻ cho mọi người một số kinh nghiệm khi gây dựng sự nghiệp kinh doanh.....”

Câu nói kế tiếp Thiên Chi không tài nào nghe lọt nữa, mọi người xung quanh đều đang nhìn chăm chăm vào cô, cô cũng không cúi đầu xuống, cứ nhìn thẳng Tống Kỳ Thâm như vậy.

Hoá ra theo như lời anh từng nói không lâu lắm đâu chính là cái ý tứ này.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác xúc động, cô muốn chạy lên bục phát biểu ôm lấy anh.

Tương tự như việc cảm giác kích động, trong lòng giống như có thứ gì đó đang hoành hành không ngừng giương nanh múa vuốt, kêu ngạo lại bá

đạo.

Bài diễn thuyết của Tống Kỳ Thâm cũng không quá dài, chỉ vồn vện trong nửa tiếng.

Sau khi kết thúc, anh bỗng nhiên nói một câu như vậy, “Lần trước tổ chức buổi tiệc rượu, bởi vì có nhiều nguyên nhân nên tôi không thể đi đến đó, hình như việc này đã tạo ra một số hiểu lầm không đáng có, tôi cảm thấy mình chưa làm đủ lễ nghĩa, cho nên tôi đã chuẩn bị một số món quà lưu niệm để dàng tặng cho mọi người, chúng không đắt lắm đâu, mong rằng sau khi kết thúc toạ đàm, mọi người hãy đến đây nhận chút tâm ý này nhé.”

Sau đó Tống Kỳ Thâm dặn dò nhân viên công tác vài câu, anh lập tức ẩn thân rời đi.

Trợ lý Hạ đã thay anh làm công việc tặng quà cho mọi người.

Tiếng ồn ào bên trong hội trường lại một lần nữa vang lên.

Nhìn thế nào, cũng đều cảm thấy lão đại đang tự chủ động bác bỏ những tin đồn ấy vậy.

Ý của câu Tuý Ông chi ý bất tại tửu*, nó đã được áp dụng trong cái toạ đàm lần này, anh căn bản đi đến đây chỉ vì muốn làm chỗ dựa cho Thiên Chi!

(*Tuý Ông chi ý bất tại tửu: Tuý Ông không sai bởi rượu, mà say phong cảnh. Trong ngữ cảnh này việc làm của nam chính có dụng ý khác.)

Mọi người chợt nhớ đến cái tin đồn được lưu truyền trước đó, hiển nhiên nó đã hoàn toàn sụp đổ.

Đương nhiên đầu trọc thì không có, ngược lại giàu đến chảy mỡ thì có thật!

Món lưu niệm chính là những chiếc túi chỉ vàng được thêu bằng tay, bên trong túi đựng một số tấm phiếu giảm giá của các doanh nghiệp dưới trướng Tống thị cùng thẻ VIP. Ngoài ra, còn có sô-cô-la được làm theo yêu

cầu với hình heo con Bội Kỳ. Thêm vào đó là vòng tay ngọc bích, thoát nhìn chất liệu sáng bóng.

[Click để xem ảnh](#)

(Vòng tay ngọc bích.)

Nó trông rất có giá trị, hơn nữa ai cũng đều có phần.

Mọi người đưa tay nhận quà, rồi lại nhìn đến Thiên Chi đang ngồi ở phía sau một chút.

Đôi mắt gần như vô hồn, giờ phút này, bọn họ mới xem như vừa từ trên trời rơi xuống, hoá ra ông xã của Thiên Chi, chính là Tống Kỳ Thâm.

*

Trợ lý Hạ nghe căn dặn của ông chủ nhà mình, đi cùng những nhân viên công tác phát quà.

Thời điểm đi đến trước mặt Thiên Chi, trợ lý Hạ khẽ vuốt cằm, tiến về phía đó, “Phu nhân.”

Những người ngồi gần Thiên Chi, nghe thấy câu nói đó, vội quay đầu lại quan sát, cảm thấy mới lạ không thôi.

Thiên Chi sờ sờ cái mũi, “Em cũng có hả?”

“Đây là một ít điểm tâm mà Tống tổng cố tình bảo người chuẩn bị cho phu nhân, không phải là quà lưu niệm, ngài ấy lo lắng phu nhân sẽ đói bụng.”

Không biết có phải do Thiên Chi gặp ảo giác hay không, cô cứ cảm thấy giọng nói của trợ lý Hạ so với ngày thường còn lớn hơn một chút.

Trợ lý Hạ vừa dứt lời, mọi người xung quanh hăm mộ gào thét lên, Đường Thu Thu cũng hú lên một tiếng.

Đợi đến lúc Thiên Chi nhận chúng, Đường Thu Thu vội nói, “Phần điểm tâm lúc trước cậu mang, đều do Tổng nam thần đưa hả??!!!”

Bùi Anh và Thư Hoà ngồi bên tay phải Đường Thu Thu, cách xa Thiên Chi, chẳng qua là điều này cũng không ngăn được sự kinh ngạc của bọn họ.

Ngay từ lúc nhìn thấy tấm ảnh chụp tờ giấy kết hôn, cả hai người đều không nói lời nào, nhưng bọn họ thực sự đã bị sốc.

Trách không được vì sao lúc trước Thiên Chi cứ một mực che giấu như vậy, đây quả thực! Có thể nói là tình tiết kinh điển trong phim thần tượng mà.

“Vừa rồi tớ đã muốn nói với cậu, nhưng lại bị cắt ngang.” Thiên Chi vượt hộp điểm tâm, khoé môi hơi cong lên.

Đường Thu Thu nghĩ đến việc bản thân mình đã khắc hoạ một loạt biểu hiện động kinh của nam thần trên cát, không hiểu tại sao cô ấy lại cảm thấy có chút bi thương, “Tớ nghĩ tâm hồn bé nhỏ của tớ đã bị tổn thương nặng nề mất rồi.”

“Tổn thương cái gì.....Quà lưu niệm nè mau cầm lấy ăn đi.”

Thiên Chi không yên lòng, tâm tư không đặt ở chỗ Đường Thu Thu, cô căn bản không có ý muốn dỗ dành đối phương.

Đường Thu Thu mở to mắt một lúc, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Lâm Tuân ở bên trong hội trường, đột nhiên cô ấy cảm thấy có chút oán giận.

Lúc ấy cậu ta nói như thế nào nhỉ, cái gì mà trong cũng khá đẹp? Khá, Đẹp???

Cô ấy không tin Lâm Tuân không biết đến việc này, rõ ràng là cậu ta không muốn nói cho mình biết đây mà!

Mông nhỏ của Đường Thu Thu bị kẹp lấy, gần như muốn nghẹn ngào lên tiếng.

*

Sau khi buổi toạ đàm kết thúc, điện thoại của Thiên Chi “tin tin” hai tiếng.

[Tống Khổng Tước: Đã lâu không gặp.]

Khi Thiên Chi nhìn thấy tin nhắn này gần như đã bật cười, cái gì mà “Đã lâu không gặp”, rõ ràng tối hôm qua vừa gặp nhau đây mà.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Anh đừng làm em mắc cười....]

[Tống Khổng Tước: Bạn cùng phòng của em có ở đó không?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Bọn họ đang ở đây, có chuyện gì vậy?]

[Tống Khổng Tước: Được rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay anh rảnh, xin được phép mới dám bạn cùng phòng của em ăn một bữa cơm được không?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Nhưng em còn muốn đi tìm Lạc Phỉ mà —— có thể không đi ăn được không?]

[Tống Khổng Tước: Không cần tìm, trợ lý Hạ đã xử lý ổn thỏa rồi, chậm nhất đêm nay sẽ có bài xin lỗi công khai, những tin tức không đúng trên diễn đàn, đều sẽ bị xoá hết.]

[Tống Khổng Tước: Đừng lo lắng, hôm nay anh trai sẽ dẫn em đi ăn món ngon nhé.]

Tống Kỳ Thâm nhìn cô vì chuyện này mà lo lắng lâu như thế, cho nên anh muốn dời lực chú ý của cô gái nhỏ sang chuyện khác.

Dẫn đám bạn cùng phòng đi ăn một bữa cơm, để thả lỏng tâm tình cũng là

một chuyện tốt.

Nhìn thấy tin nhắn này, Thiên Chi mím môi, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa rối loạn, nhiều cảm xúc dâng trào, cuối cùng hội tụ thành một câu.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cực khổ rồi, ông xã moa moa, chụt ~]

“Cậu cười cái gì vậy, trông vui vẻ thế?” Đường Thu Thu cúi xuống, vẻ mặt nghi ngờ.

Thiên Chi nhắn xong câu “Ông xã”, mặt nóng hầm hập, không đợi Tống Kỳ Thâm trả lời lại, cô lập tức bấm thoát khỏi giao diện tin nhắn.

“Các cậu hôm nay rảnh không?”

Các khoá học buổi chiều ở trường đều bị hủy bỏ, có lẽ mọi người đều không có khoá học vào buổi tối.

Bùi Anh và Thư Hoà gật đầu, ý bảo mình có thời gian rảnh.

“Thực ra, Tống ấy ấy nói hôm nay muốn mời các cậu đi ăn cơm, được không?”

Sau một lúc lâu Đường Thu Thu mới phản ứng lại, cuối cùng cô ấy cũng hiểu ra “Tống ấy ấy” là ai.

“Hai vợ chồng các cậu, gọi nhau như thế à?”

Thiên Chi đột nhiên có ý định muốn đánh Đường Thu Thu một trận.

“Ha ha ha, giống với cậu thôi mà.”

“Nhưng mà chúng ta không cần đi chặn người nữa hả?”

“Không cần, mọi chuyện đã được giải quyết ổn thoả, chẳng phải cậu luôn một mực muốn nhìn thấy anh ấy sao, đến cuối cùng cậu cũng có thể gặp

được người rồi.”

“Đúng! Đúng! Thực ra vừa rồi, tớ cảm thấy như mình vừa tham gia vào một cảnh quay của một bộ phim thần tượng nào đó, tình yêu cổ tích, vợ chồng thần tiên.”

Đường Thu Thu cười ha ha, theo sau khoát cánh tay lên vai Thiên Chi, “Này Chi Chi, một lúc nữa tớ có thể xin chụp chung một tấm ảnh với hai người được không, để sau này nếu tớ có đi ra ngoài, thì còn có thể khoe khoang một chút.”

Thiên Chi nắm lấy tay cô ấy, bỗng nhiên lại cười vô cùng ôn hoà, “Đương nhiên là có thể.”

Không đợi Đường Thu Thu trả lời, Thiên Chi đặt cánh tay của cô ấy xuống vỗ nhẹ.

“Nhưng mà, có phải cậu đã quên chuyện gì rồi hay không?”

“Hả?”

“Lúc trước không phải cậu từng nói nếu có thể gặp được nam thần, cậu sẽ lập tức quỳ xuống ngay tại chỗ sao?” Thiên Chi dừng một chút, rồi nói tiếp, “Hiện giờ chúng ta lại cùng nhau ăn cơm, tớ rất mong chờ xem cậu sẽ quỳ ngổi như thế nào.”

“.....”

Chương 78: Anh trai ôm em ngủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Trước tiên bốn người quay trở về phòng ký túc xá, sau khi thu dọn đồ đạc xong, bọn họ mới cùng nhau đi về phía cổng trường.

Tổng Kỳ Thâm bảo sẽ cho xe đến đón, Thiên Chi chỉ cho rằng là trợ lý Hạ đang đợi ở bên ngoài.

Cây ngô đồng xanh biếc ở Kinh Đại, dưới ánh hoàng hôn đổ bóng xuống mặt đất.

Thiên Chi đi về phía cổng trường màu nâu đỏ, liếc mắt nhìn đến đám bạn cùng phòng của mình, khoé môi hơi cong lên.

Bỏ qua những chuyện phiền lòng lúc trước, vào giờ phút này niềm vui càng được nhân đôi.

Đường Thu Thu đi bên cạnh Thiên Chi, không ngừng quần quít lấy cô, với ý đồ vượt qua cửa ải kia.

“Người ta thường nói nam nhi dưới gối có vàng kim*, nếu tứ quý như vậy, thì sẽ rất mất mặt, hơn nữa nói đến vấn đề tuổi tác có khi tứ còn là chị của cậu đấy, mà Tổng Kỳ Thâm lại là ông xã của cậu ——” Đường Thu Thu dừng một chút, bổ sung thêm, “Dựa theo vai vế, anh ta còn phải gọi tứ là chị đó.”

(*Nam nhi dưới gối có hoàng kim: Nam nhi dưới gối có vàng, không thể tùy tiện quỳ trước người khác. Ngụ ý là đàn ông phải có tôn nghiêm, không nên khom lưng uốn gối. Nguồn Baidu.)

“Vậy cũng được.” Thiên Chi gần như không hề có một chút do dự, trực tiếp đồng ý.

Đường Thu Thu dường như vui đến phát khóc, “Thật tốt quá, cho nên tớ không chỉ có thể chụp ảnh chung, mà còn có thể gọi nam thần một tiếng em rể nữa sao?”

Thiên Chi chẳng buồn nâng mắt lên, “Nhưng vẫn có một điều kiện tiên quyết đó, không phải cậu vừa nói nam nhi dưới gối có hoàng kim à, đợi lát nữa tớ sẽ đăng tin lên vòng bạn bè, bảo rằng cậu muốn chuyển giới tính thành một người đàn ông.”

Sau đó cô còn nghiêm túc nói tiếp, “Cậu có muốn đi đến Thái Lan phẫu thuật không, tớ có thể giúp cậu đặt trước lịch hẹn.”

Đường Thu Thu: “.....”

Bùi Anh đi ở bên cạnh bật cười thành tiếng, “Ha ha ha tớ cảm thấy sức chiến đấu của Thiên Chi đã mạnh lên rất nhiều.”

“Nếu vẫn có thể đi bắt Lạc Phi, tớ có chút chờ mong xem thân thủ của Chi Chi đó.” Thư Hoà nói xong, lập tức giơ tay qua muốn an ủi Đường Thu Thu.

Đường Thu Thu không vội vàng né tránh, lại hỏi, “Nói đến việc này, có thật là mọi chuyện đã được giải quyết xong?”

“Ừ, bảo là chậm nhất cũng là đêm nay, có lẽ cô ta sẽ đăng bài xin lỗi công khai.” Thiên Chi gật đầu, ngược mắt nhìn về phía cuối đường lớn, có một chiếc xe quen thuộc đang đậu ở đó, có thể là trợ lý Hạ đậu ở đây chờ bọn họ.

Đường Thu Thu gật đầu, “Thực sự là quá trâu bò rồi, không hổ danh là lão

đại, giải quyết thật nhanh gọn. Nhưng đáng tiếc tớ không có cơ hội thể hiện khí thế của mình, buổi tiệc rượu ngày ấy cậu nên kêu tớ đến đó, cậu xem nếu tớ cãi nhau với cô ta, khẳng định tớ sẽ thắng là cái chắc.”

Thiên Chi nắm chặt tay cô ấy, chân chột bước nhanh hơn, “Cậu ba hoa như thế là đủ rồi, phía trước đang có người chờ chúng ta đấy.”

Bùi Anh đi theo bên cạnh, “Mặc dù là như vậy, nhưng tớ vẫn cứ cảm thấy có chút áp lực khi dùng bữa ăn này.”

Lúc trước chẳng ai ngờ đến, người nọ chính là Tống Kỳ Thâm.

Vừa rồi Đường Thu Thu vẫn còn lảm lòi, hiện giờ cô ấy đã bắt đầu cảm thấy hối hận, “Tớ cũng chỉ mạnh miệng vậy thôi, bây giờ có hơi sợ hãi, hu hu hu hu.”

Đến lúc đó nếu thực sự được cùng lão đại đối mặt ăn một cơm, đoán chừng cô ấy sẽ ngất ngay tại chỗ, hoặc chân tay đều trở nên mềm nhũn.

Thiên Chi nghĩ đến sự đánh giá của người bên ngoài đối với Tống Kỳ Thâm, anh luôn tỏ vẻ xa cách với người khác, cũng không quá thân thiết.

Tuy nhiên con khổng tước này chỉ khi đứng trước mặt cô mới xoe đuôi mà thôi, nhưng lúc trước khi ba mẹ hai bên gặp nhau, anh cứ như thế, lễ phép nhã nhặn, biết tiến biết lùi.

Trước và sau, hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau.

Suy nghĩ như vậy, Thiên Chi cảm thấy đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì lắm.

Bốn người đi đến chiếc xe màu đen, Thiên Chi thoáng dừng bước, “Ăn bữa cơm thôi mà, các cậu chỉ cần thoái mái là được rồi.”

Nói xong, cô còn thấp giọng lải nhải, thì thầm một câu, “Các cậu nên đặt trọng tâm vào tớ này, tớ đã sớm đặt trước những món mà các cậu thích,

đều dựa theo khẩu vị của các cậu đó.”

Tại thời điểm Thiên Chi vừa định mở cửa xe, nhìn bộ dạng của ba người bạn cùng phòng như lâm vào đại địch, cô cười rộ lên, “Yên tâm đi, anh ấy rất ít nói, tính tình tương đối nhạt nhẽo.”

Thiên Chi vừa dứt lời, cửa sổ xe bên phía tay lái chậm rãi kéo xuống, Tống Kỳ Thâm nhướng mày nhìn qua, “Đã chờ em lâu lắm rồi đấy, tại sao lại đến trễ như vậy? Bé cưng, mau lên xe nào.”

Nói xong, ánh mắt lướt qua người Thiên Chi, không đợi cô đáp lại, anh nhìn đến ba cô gái kia khẽ gật đầu, “Chào các em, nghe danh đã lâu, anh là ông xã của Chi Chi, Tống Kỳ Thâm.”

Đường Thu Thu: “.....”

Bùi Anh: “.....”

Thư Hoà: “.....”

?

Cái này có đặc biệt không??

Cái gì mà, rất ít nói hả?

Tính tình, tương đối nhạt nhẽo??

Đường Thu Thu nghe thấy Tống Kỳ Thâm tự nhiên nói ra câu nói kia, gần như là thốt ra hai từ “Bé cưng”, không hiểu vì sao cô ấy cảm thấy có chút huyền huyền.

Hiện thực và giấc mơ song hành với nhau! Lão đại thực sự rất biết cách nuông chiều!

Đầu ngón tay của Thiên Chi đặt trên chốt cửa xe chợt dừng một chút.

“Tại sao lại là anh?”

Lúc trước cô nhìn thấy Tống Kỳ Thâm thuyết trình xong đã lập tức rời khỏi buổi tọa đàm, về sau anh cũng không nói sẽ tự mình đến đây, cho nên trong tiềm thức của Thiên Chi cứ nghĩ rằng trợ lý Hạ đến đón mình.

“Đã nói mời mọi người đi ăn cơm, không phải ông xã của em đích thân đến đó, còn có thể là ai hả?” Tống Kỳ Thâm nhẹ cong môi.

Một giây sau, Đường Thu Thu lập tức thở mạnh một hơi.

Nghe thấy nam thần mở miệng tự xưng mình là ông xã, quả thực là! Quả thực quá tuyệt vời!! QaQ

Hôm nay Thiên Chi gần như tận lực liếc mắt nhìn anh, nghe thấy Tống Kỳ Thâm tiết lộ thân phận “Ông xã” ở khắp mọi nơi, hơn nữa anh còn không có ý định dừng lại.

Cái con khổng tước này ngoài kiêu căng ra, còn rất tâm cơ.

[Click để xem ảnh](#)

Anh đang tận dụng cơ hội để khoe khoang đây mà.

Thiên Chi mở cửa xe sau cho ba người bạn của mình ngồi vào, lúc này cô mới chậm rãi tiến về phía ghế phụ.

Ba người ngồi ở băng sau giống như chim cú nhỏ vùi đầu vào trong cát, không nói lời nào, nhất thời trong xe một mảnh im lặng.

Tống Kỳ Thâm đã chọn một vài chủ đề để nói, Bùi Anh chính lấy hết can đảm tham gia vào chủ đề đó, theo sau Thư Hoà cũng gia nhập, bọn họ luôn miệng trò chuyện với nhau.

Còn cái vị lúc trước tự xưng là “Người nói chuyện tàn nhẫn nhất” chị Đường

tung hoành khắp Kinh Đại, lại hoàn toàn ẩn mình.

Cái tình trạng này kéo dài đến lúc ăn cơm.

*

Địa điểm ăn cơm do Tống Kỳ Thâm chọn, chính là một phòng bao trên tầng cao nhất nằm ở đại lộ lớn, không gian trang nhã.

Bởi vì muốn mời đám bạn cùng phòng của Thiên Chi, nên khi cô vừa đề cập đến, anh đã quyết định chọn nơi này, còn đặt trước đầu bếp, không có thực đơn cố định, muốn ăn cái gì cứ trực tiếp nói ra.

Nữ sinh thích ăn cái gì, khẩu vị như thế nào, Tống Kỳ Thâm đều giao cho Thiên Chi tự mình quyết định.

Khi ngồi vào bàn ăn, Tống Kỳ Thâm chào hỏi từng người một, không hề lãnh đạm chút nào.

Đường Thu Thu ngồi ở vị trí cách xa nam thần nhất, nhưng cô ấy vẫn không thể ngồi yên.

“Cảm ơn các em ngày thường đã quan tâm đến Chi Chi, bình thường anh rất bận rộn, không có nhiều thời gian, cứ trì hoãn mãi đến bây giờ mới có thể mời các em đi ăn một bữa cơm, trước tiên anh xin kính các em một ly.”

Tống Kỳ Thâm vì còn phải lái xe, không thể uống rượu, anh vội cầm lấy chai nước ép blueberry đặt ở trước mặt Thiên Chi lên.

Thiên Chi nhìn thấy chai nước ép blueberry của mình bị cướp lấy, cô bắt đầu cảm thấy có hơi khó tin.

Nước của anh!! Chẳng lẽ không có sao!!

Thiên Chi hung hăng ở chỗ không ai nhìn thấy được, không nặng không nhẹ véo anh một cái.

Tổng Kỳ Thâm bị véo cũng không có bất kì phản ứng nào, chẳng qua anh chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt, nhìn về phía ba nữ sinh kia.

Lời nói của anh cực kì chân thành, cộng thêm nụ cười dịu dàng trên gương mặt, tựa như được tắm trong gió xuân, còn giống như kho báu ngay lập tức được mở ra, tỏa sáng khắp nơi.

Mắt Đường Thu Thu thiếu chút nữa đã bị mù mắt rồi, rốt cuộc cô ấy cũng đã chịu nói ra câu đầu tiên, “Không có gì ạ, chuyện nên làm thôi mà, phải nói là Chi Chi quan tâm chúng em nhiều hơn mới đúng!!”

Tổng Kỳ Thâm nghiêng đầu qua, “Hả? Vậy sao? Ngày thường đều là anh quan tâm em ấy.”

Khoé môi của anh hơi cong lên, ánh mắt quét qua đây, giọng nói nhẹ nhàng như muốn mạng, “Tại sao không thấy em quan tâm cho anh một chút nào vậy?”

Thiên Chi:.....

Bắt đầu, lại bắt đầu rồi.

Cái người đàn ông này!

Lại! Bắt đầu rồi!!

Thiên Chi nhìn anh đoạt lấy chai nước ép blueberry của mình mà còn nói nhiều lời như vậy, nhỏ giọng ấp úng, “Dù sao thì anh cũng không nên quan tâm em đến mức cướp luôn đồ uống của em.”

Sau khi chào hỏi một vòng, Tổng Kỳ Thâm ngồi xuống, hơi ngửa đầu, uống một ngụm nước ép blueberry, rồi anh mới trả lại cho Thiên Chi.

Anh tiến sát vào, suýt chút nữa đã chạm vào má cô, “Vừa rồi véo anh vui không?”

Thiên Chi nhìn đám bạn cùng phòng của mình vẫn đang còn ngồi ở đây, cô không muốn nháo loạn, chỉ một lòng muốn đẩy anh ra, gật đầu loạn xạ, theo sau lại véo nhẹ anh một cái.

Nhưng mà cũng không tính là véo, chỉ là một cái đẩy nhẹ mà thôi. Với một chút tâm tư.

“Véo loạn cái gì, đừng nóng vội, về nhà lại tiếp tục cho em véo.”

Anh cố gắng đè thấp giọng, chỉ có hai người mới nghe thấy.

Giọng nói trầm thấp nỉ non này, cực kì giống với nhiều đêm trước đó, trong lúc trán anh đầy mồ hôi tiến sát gần đến bên tai cô.

Thiên Chi cảm thấy khuôn mặt mình sắp biến thành cái lồng đèn đỏ treo cao mất rồi.

Cái loại cảm giác bị trêu chọc này, tuy rất kích thích nhưng vì có người đang ngồi ở đây, cho nên cô không thể không kiềm chế cùng che giấu cảm xúc của mình lại.

Trong suốt bữa ăn, không biết có phải vì ghế lô quá chật hẹp, hay là do nhiệt độ vào đêm mùa hạ tăng cao, hoặc là vì hạnh phúc khi được quan tâm mỗi ngày, cô bắt đầu nảy sinh một luồng sương mù mông lung.

Giống như uống say vậy, cam tâm tình nguyện chìm đắm trong đó.

Tổng Kỳ Thâm đưa mọi người trở về Kinh Đại, thời điểm mọi người đang bước xuống xe, Đường Thu Thu vô cùng hưng phấn.

Được đi ăn cùng nam thần còn chưa nói, lại còn được chụp hình chung với nam thần nữa, lúc này cô ấy vội đăng hình ảnh trong vòng bạn bè, bảo rằng mình đã gặp được vị ông xã vô cùng tuyệt vời của bạn cùng phòng.

Trong trường học có rất nhiều người chơi WeChat, cô ấy cũng không đặt

chế độ riêng tư, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, điện thoại giống như bị nghẽn mạch, rồi trực tiếp bùng nổ, thông báo không ngừng được gửi đến.

Thiên Chi cũng chuẩn bị quay về ký túc xá, nhưng đã bị Tống Kỳ Thâm giữ lại, “Hiện giờ vẫn còn một số chuyện cần xử lý, anh muốn bàn bạc với Chi Chi một chút, cho nên đêm nay em ấy sẽ không quay về ký túc xá.”

Ba nữ sinh thực sự ——

Một chút do dự cũng không có, đồng loạt gật đầu.

Tốc độ nhanh như tia chớp.

Thiên Chi còn muốn nói gì đó, Đường Thu Thu dẫn đầu vẫy vẫy tay, “Gặp lại sau nha Chi Chi, dù sao bây giờ cậu cũng không có lớp, cho dù cậu mấy ngày không trở về, bọn tớ cũng không sao đâu!”

Thiên Chi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn bộ dạng ngốc nghếch cố lấy lòng của Đường Thu Thu, cô muốn oán giận một câu, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói.

Chủ yếu là ——

Hôm nay cô rất muốn ở bên cạnh Tống Kỳ Thâm.

Cái cảm giác này so với bất kì thời điểm nào trước đó, nó càng mãnh liệt hơn.

Nếu như Đường Thu Thu đã nói như vậy.

Chẳng phải cô cũng nên bước xuống bậc thang này sao?

Tống Kỳ Thâm nói hẹn gặp lại với ba người bọn họ, rồi anh chậm rãi lái xe rời khỏi Kinh Đại, Thiên Chi vẫn chưa hồi phục tinh thần, cô vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

“Tại sao lại ngậy người như vậy?”

Thiên Chi trừng mắt nhìn anh, “Anh muốn bàn bạc với em, về chuyện kia à?”

Không phải đã nói xử lý ổn thoả rồi sao?

“Là chuyện gì, đến nơi thì em sẽ biết.” Tống Kỳ Thâm lưu loát đánh tay lái, bên trong xe mờ ảo, bên ngoài xe xa hoa trụy lạc, ánh đèn đường xẹt nhanh qua gương mặt như ngọc của anh, nửa ẩn nửa hiện.

Đợi đến lúc xe dừng ở tầng hầm gara, anh chậm chạp không chịu mở khoá xe, trong lúc vận mệnh chú định, Thiên Chi cố tìm ra cho mình một lối thoát.

“Có chuyện gì vậy?”

Tống Kỳ Thâm nghiêng người qua đây, đối mặt với cô, giọng nói lạnh lùng mang theo chút cứng rắn, “Đã chuẩn bị lâu lắm rồi, muốn thử ở chỗ này.”

Trong lời nói của anh còn có ý tứ châm chọc, lời nói ấy đã mang theo một đáp án.

Lúc này Thiên Chi mới kịp phản ứng lại, sự xấu hổ xuất hiện, “Này.”

Anh bỗng nhiên cười rộ lên, “Em không được phép phản kháng, không phải vừa rồi véo rất vui vẻ sao? Đợi lát nữa anh để em tùy ý cào cấu nhé.”

*

Chiếc xe rung lắc một lúc lâu mới chấm dứt, cuối cùng Tống Kỳ Thâm ôm lấy cô gái nhỏ bế lên tầng hai của Nam Uyển.

Thiên Chi mệt mỏi nói không nên lời, Tống Kỳ Thâm tự tay làm lấy tất cả, sau khi tắm rửa xong, anh bế cô đặt vào giữa tấm nệm, vuốt ve khuôn mặt

cô, “Đã đổi tấm ga giường mới, không nhìn thử sao?”

Thiên Chi chỉ “Vâng” một cách có lệ, nhẹ gật đầu.

“Em ngủ đi, anh phải đi đến thư phòng giải quyết một chút việc.”

Anh nói xong lập tức muốn rời đi, Thiên Chi đột nhiên nắm lấy cánh tay anh, còn hơi dùng sức.

“Sao thế?”

Cô gái nhỏ chợt mở mắt lên, hàng lông mi khẽ run, nhưng cô không nói lời nào, cứ yên lặng nhìn anh như vậy.

Tống Kỳ Thâm xoay người lại, ngồi ở bên cạnh giường, cúi người qua, thấp giọng hỏi, “Không nỡ xa anh trai à?”

Thiên Chi không do dự, nhẹ gật đầu.

Tống Kỳ Thâm chỉ cảm thấy trái tim mình như muốn tan chảy, cô nhìn người như thế.

Anh thực sự, thực sự, rất thích.

Có một tình cảm không tên chỉ dành riêng cho cô đang tích góp lại từng chút một, trong lúc vận mệnh chú định tất cả mọi người trên thế gian này vẫn luôn không ngừng tìm kiếm tình yêu của riêng mình.

Có lẽ quá trình đó khá thống khổ, thậm chí có cả hạnh phúc, ngọt ngào, cùng đấu tranh.

Nhưng cũng vô cùng cam tâm tình nguyện, cho dù có phải tự đốt cháy chính mình.

“Ngoan nào, chờ anh một chút, anh sẽ trở lại nhanh thôi.” Tống Kỳ Thâm hôn lên má cô hai cái, rồi khẽ mỉm cười, “Anh trai trở về lại ôm em ngủ

nhé?”

Lúc này Thiên Chi mới vui vẻ, niềm hạnh phúc nho nhỏ chầm chầm lan tỏa, khoé môi nhếch lên cao, gần như vui đến phát điên.

Tổng Kỳ Thâm biết rõ cô sợ bóng tối, tuy đã tắt hết đèn trong phòng ngủ chính, nhưng anh vẫn lưu lại một chiếc đèn ngủ nhỏ trên đầu giường, với ánh sáng nhẹ mờ ảo.

Đợi bóng dáng cao gầy của anh biến mất khỏi cầu thang xoắn ốc, Thiên Chi không buồn ngủ nữa.

Cô nghĩ đến tất cả mọi chuyện phát sinh trong ngày hôm nay, cô chợt mỉm cười.

Lão đại chạy từ xa đến đây, rõ ràng nhiều việc quần lấy người như vậy, chỉ vì cô mà anh đã phải rút ra một ít thời gian.

Còn bảo là mình rảnh, nhưng sau khi mời đám bạn cùng phòng của cô ăn cơm xong, anh lại đi đến thư phòng xử lý công việc.

Nhiều khi Tổng Kỳ Thâm, làm nhiều hơn so với nói.

Mà mỗi lần anh làm những điều đó cho cô, nó đều đánh thẳng vào trái tim cô.

Thiên Chi quần chặt chần mỏng, vừa định vui vẻ lăn hai vòng, lại phát hiện ga giường đã được thay.

Theo như lời nói vừa rồi của anh, quả thực là thay rồi.

Những tấm ga giường lúc trước, từ màu đỏ thắm trong đêm tân hôn dần chuyển thành màu xám tro anh hay dùng.

Nhưng hiện giờ, lại từ màu xám tro biến thành màu sắc rực rỡ.

Hoa vẫn trên tấm ga giường, đều, đầy áp ——

Heo con Bội Kỳ.

Thiên Chi lập tức ngồi dậy, đưa tay bật toàn bộ đèn trong phòng lên, dưới ánh sáng chói lọi, những bé heo càng trở nên rõ ràng.

Cô cầm lấy điện thoại, trực tiếp chụp một tấm hình, một căn phòng đầy áp heo con Bội Kỳ, rồi gửi ảnh vào nhóm chat của phòng ký túc xá.

[Thu Thu thích ăn đường:~]

[Tiểu Anh bất biến:??]

[Thư Ha Ha:???

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Ha ha, về đến nhà rồi.]

[Thu Thu thích ăn đường: Xin đừng khoe khoang! Hôm nay tớ đã ăn cầu lương quá nhiều, tớ biểu hiện thái độ rất khinh thường!]

[Tiểu Anh bất biến: Tại sao ga giường của cậu lại loè loẹt như vậy. Ồ, là bé heo Bội Kỳ cậu yêu thích đây mà:)]

[Thư Ha Ha: Cậu bây giờ mới về đến nhà hả, đi lâu vậy sao?]

Vì sao bây giờ mới về đến nhà.

Hỏi rất đúng trọng tâm.

Còn không phải là do ở trong xe quá lâu à, còn không do ghế trước bị người nào đó chiếm giữ, ngay cả băng ghế sau cũng không may mắn thoát khỏi.

Đối với cái suy nghĩ này, Thiên Chi nhất định sẽ không nói ra.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Chúc các cậu ngủ ngon nhé ~]

[Thu Thu thích ăn đường: Cậu xem xong bài xin lỗi công khai rồi hãy đi ngủ, bài đăng còn được ghim trên đầu trang trong diễn đàn trường nữa đó.]

Thiên Chi nhìn thấy tin nhắn này, nhớ đến chuyện phát sinh ngày hôm nay, cô bấm vào diễn đàn của Kinh Đại.

Quả nhiên, bài xin lỗi của Lạc Phi đã nằm ở đầu trang.

Còn dùng cả tài khoản thật.

[Lạc Phi: Trước đó tôi từng nói những lời nói cùng hành động không thoả đáng, tùy tiện phỏng đoán về người khác và lan truyền một số tin đồn sai sự thật, tôi trịnh trọng gửi lời xin lỗi đến Thiên Chi và ông xã của Thiên Chi. Tôi đã ý thức sâu sắc được việc làm sai trái của mình, tôi không chỉ nên nhìn một phía mà nói người ta như vậy, cũng không nên dùng suy nghĩ hạn hẹp của mình để vu khống ác ý về người khác. Vì việc làm này đã gây tổn hại đến danh dự của Thiên Chi và ông xã của Thiên Chi, tôi sẽ tiến hành bồi thường. Từ nay về sau, tôi cũng sẽ cải thiện, cố gắng phấn đấu xây dựng một hình mẫu thanh niên tốt trong thời đại mới.]

Bên dưới bài đăng hầu như là những bình luận phần nộ của quần chúng.

Có lẽ vì món quà lưu niệm kia, cộng thêm việc tận mắt chứng kiến ngay tại hiện trường, cho nên mọi người đối với việc Thiên Chi bị vu oan, tất nhiên sẽ sinh ra cái tình tiết mạnh mẽ đứng lên để bao che cho con cái rồi.

L1: [Thật là xấu xa! Khi nghe thấy lời đồn đó tôi đã giận đến phát run, tôi xin khuyên những người khác, đừng vì nhìn thấy người ta xinh đẹp lại còn ưu tú mà tùy ý phỏng đoán như vậy, người ta giả cho một người tốt như thế thì có gì kỳ lạ hả? Thiên Chi cô ấy rất xứng đáng!]

L2: [Nói hay lắm! Hai ngày nay bên trong diễn đàn xuất hiện một số bài đăng rất chua ngoa và quái gở, lúc ấy tôi chán ghét lắm, cảm thấy tại sao

Kinh Đại lại có loại sinh viên như vậy, nhưng mà nghiêm túc xét theo một khía cạnh nào đó, Lạc Phỉ không được tính là sinh viên của trường chúng ta, ha ha ha hôm nay bị vả vào mặt rồi! Tổng nam thần thật lạnh lùng ~ tôi còn cho rằng anh ta đặc biệt đi đến buổi toạ đàm lần này, là vì để bác bỏ những tin đồn ấy, có vài lời khen ngợi dành cho anh ấy nha!]

L3: [Thành thật mà nói tôi đã rất sốc, trời ơi là Tổng Kỳ Thâm đó, lúc trước trong trường còn chiếu buổi phóng vấn của anh ta, anh ta còn luôn miệng nhắc về bà xã của mình.]

L4: [Ha ha ha tớ vẫn còn nhớ rất rõ, ấn tượng khác quá sâu, anh ta nói cái áo màu hồng nhạt đang mặc là do bà xã tặng, thanh tú nha:)]

L5: [Hôm nay tôi có chụp lại một tấm ảnh, nhưng mà trong lúc đi đến lối ra, hình như là trợ lý của lão đại có nói như vậy, hy vọng mọi người có thể khiến cho tin tức này ít xuất hiện một chút, quả thực người có tiền càng thích sống kín tiếng.]

L6: [Với vẻ ngoài cùng khí chất này của Thiên Chi, trông như một đại tiểu thư sinh ra trong gia đình quyền thế, chỉ có điều người ta ít khi xuất hiện mà thôi, lần này Lạc Phỉ thực sự đã đắc tội với nhân vật lớn rồi.]

L7: [Nói hơi lệch chủ đề, đến cùng xuất thân của Thiên Chi là gì, lúc trước học năm nhất, tôi từng thấy cô ấy xách túi của thương hiệu H, tôi đi ra ngoài vô tình nhìn thấy đó.]

L8: [Quay về lâu trên, tôi cũng có mặt ở hiện trường nè, lão đại nói hoa hậu giảng đường từ nhỏ có hơi thẹn thùng, ha ha ha hai người từ nhỏ đã quen biết nhau thể hiện điều gì! Chính là gia thế ngang nhau!!]

L9: [Lão đại thực sự rất đẹp trai nha a a a, hâm mộ muốn khóc, tôi vừa xem tin đăng trên vòng bạn bè, đêm nay anh ấy đã mời đám bạn cùng phòng của hoa hậu giảng đường ra ngoài ăn cơm đấy, không biết trong phòng ký túc xá của hoa hậu giảng đường còn dư cái giường nào không nhỉ!]

L10: [Tại sao lại nói lệch chủ đề rồi? Có phải tôi là người duy nhất không

tham dự toạ đàm này hay không, tôi cũng muốn đích thân đến hiện trường nha, tôi có một người bạn đã đi đến đó, cậu ta còn nhận được món quà lưu niệm rất đắt tiền và xinh đẹp nữa!]

Thiên Chi mạnh bạo lướt lướt, những bình luận về sau dường như hoàn toàn nói lệch chủ đề.

Có người đăng ảnh món quà lưu niệm lên, mọi người đồng loạt kêu than.

Xem ra buổi tối hôm nay, mọi người tụ tập ở đây là để ăn dưa đó, bọn họ không còn quan tâm đến việc học nữa.

Suy nghĩ như vậy, Thiên Chi lại cảm thấy hạnh phúc, ngọt ngào một lúc.

Trợ lý Hạ cũng gửi đến tin nhắn báo cáo những chuyện đã xảy ra cho cô biết.

Sau khi Lạc Phỉ nhận được thư luật sư của Tổng thị, cô ta căn bản không hề vùng vẫy, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Sở dĩ cô ta bình tĩnh như vậy, chính là vì bạn tốt của cô ta, cái vị bạn gái của Lâm Diễm Chi.

Lần trước khi Lâm Diễm Chi và Thiên Chi gặp nhau ở trong trường trông rất thân mật, việc này đã làm cho cô bạn gái kia rất hoài nghi, cô bạn gái kia thỉnh thoảng còn tìm cách thăm dò Lâm Diễm Chi, nhưng luôn bị anh ta dùng nhiều lý do lảng tránh, còn nói người ta đã kết hôn rồi, mắc mớ gì đến anh ta.

Về sau Lâm Diễm Chi càng ngày càng ít quan tâm đến cô bạn gái kia hơn, cô ta bắt đầu lo được lo mất, chỉ cảm thấy Thiên Chi kết hôn rồi mà vẫn còn muốn đoạt người đàn ông của mình, hơn nữa trong nhóm bạn bè của Lâm Diễm Chi cũng đã có người kết hôn, cô ta lo sợ mình không thể thuận lợi bước vào hào môn.

Cô ta âm thầm than thở một phen, còn cố tính đứng trước mặt Lạc Phỉ nói

bóng gió vài câu.

Lạc Phỉ vốn là người thích hóng chuyện bát quái, lúc trước trong ngày lễ kỷ niệm thành lập trường đã từng hợp tác với Thiên Chi, nhưng cô ta không thực sự thích vị hoa khô giảng đường trong truyền thuyết này lắm. Tại tiệc rượu, nhìn thấy nhà trai không có mặt, Lạc Phỉ càng thêm xác định cuộc hôn nhân của Thiên Chi không như ý nguyện, đương nhiên điều này đã sớm tự nhập vào đầu cô ta rồi.

Cô ta là sinh viên của học viện quốc tế, lúc trước cô ta có thể kết giao với đám bạn bè của Lâm Diễm Chi, hoàn toàn là nhờ Tần Cẩm. Tần Cẩm là con gái của nhà họ Tần ở thành phố Ngân, tuy rằng gia đình xuống dốc phải phụ thuộc vào nhà họ Thiên, nhưng dường như vẫn có quen biết với một số nhân vật lớn.

Trong lúc vô tình Lạc Phỉ có nhắc đến chuyện này với Tần Cẩm, sau khi Tần Cẩm nghe xong chỉ bảo cô ta không nên trêu chọc lung tung, cũng không nên suy đoán bậy bạ, về sau cho dù cô ta truy hỏi như thế nào, Tần Cẩm chỉ mang dáng vẻ một mực ngậm chặt miệng, thậm chí còn bảo Lạc Phỉ không được đề cập đến Thiên Chi nữa, tập trung vào bản thân mình không tốt sao, phiền chết đi được.

Vẻ mặt thận trọng của đối phương, cùng dáng vẻ không kiên nhẫn đối với Lạc Phỉ, càng làm cho Lạc Phỉ tin vào suy đoán của mình hơn.

Cô ta không nghe lời cảnh cáo của Tần Cẩm, thậm chí còn ở trong buổi tiệc rượu, một lòng muốn làm cho Thiên Chi khó chịu.

Về sau Tống Kỳ Thâm đích thân xuất hiện.

Thiên Chi chứng kiến hết việc này, chỉ biết thở dài một hơi.

Hoá ra ngọn nguồn câu chuyện đều là vì cái thằng cha Lâm Diễm Chi thích trêu hoa gẹo nguyệt này sao?

Suy cho cùng, Lạc Phỉ mới chính là người gây chuyện.

Dường như đã phỏng đoán được trong lòng Thiên Chi đang nghĩ gì, trợ lý Hạ lại gửi đến một tin.

[Trợ lý Hạ: Phu nhân yên tâm, Tổng tổng nói, ngài sẽ không để cho Tiểu Lâm tổng có trái ngon để ăn đâu.]

Thiên Chi nhin không được, nhìn trợ lý Hạ nghiêm túc cam đoan, cảm thấy có hơi buồn cười.

Tắt điện thoại, cô gái nhỏ nằm trên giường, nhìn thẳng vào chùm đèn treo trên trần nhà.

Mỗi lần những viên đèn tròn phát ra ánh sáng lấp lánh, nó cũng chiếu sáng một khung cửa sổ nào đó trong trái tim cô.

Thiên Chi đi chân trần xuống giường, bước trên mặt thảm, đi đến phòng khách nhỏ gần cầu thang xoắn ốc trên tầng hai, cầm lấy một cây viết.

Rồi sau đó quay trở về phòng, tay đặt dưới gối nằm của Tống Kỳ Thâm bắt đầu dò xét.

*

Tống Kỳ Thâm vốn muốn đem công việc đến phòng ngủ chính xử lý, nhưng anh sợ có cô ở bên cạnh sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất.

Cho nên anh dứt khoát ở lại thư phòng.

Có quá nhiều công việc, còn có một số việc phải giải quyết xong trong ngày hôm nay, thậm chí là còn phải xử lý thật tốt.

Đợi đến lúc làm xong hết mọi việc, anh mới nhẹ nhàng nâng bước chân, chậm rãi đi lên lầu.

Anh nói trong chốc lát, rất nhanh sẽ làm xong, cũng chỉ để dỗ dành cô mà

thôi.

Trên thực tế, Tống Kỳ Thâm bận rộn gần đến ba giờ sáng.

Bóng đêm sâu thẳm, tựa như vết mực loang lổ, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ve kêu rất nhỏ.

Anh bước lên bậc cầu thanh xoắn ốc, chỉ cảm thấy trái tim rộng mở, đó là một cảm giác thoải mái vui vẻ đã lâu rồi không xuất hiện.

Không chỉ riêng chuyện mới phát sinh vừa rồi ở trong xe, mà còn vì chuyện công khai, lẩn tránh hết mọi sự tấn công của đám muối đực kia, về sau hai người bọn họ sẽ có một vòng tuần hoàn vô hạn sống chung với nhau.

Đến cuối cùng anh cũng có thể đợi đến ngày hôm nay, khi anh chuẩn bị rời đi cô gái nhỏ nhẹ nhàng níu anh lại.

Trong lúc Tống Kỳ Thâm đang theo đuổi, rồi lại chờ đợi, để xác định rõ tâm ý của mình.

Đợi đến lúc anh dâng tâm ý của mình lên, thì Thiên Chi cũng đã đích thân dâng trái tim mình cho anh.

Phòng ngủ chính vẫn giống như trước khi anh rời đi, chẳng qua là cái đèn nhỏ ở đầu giường, càng phát ra một ánh sáng mờ ảo.

Tống Kỳ Thâm đi đến bên cạnh Thiên Chi, cô gái nhỏ đã ngủ say, khuôn mặt khi ngủ rất điềm tĩnh.

Anh im lặng ngồi nhìn cô một lúc, đầu quả tim đều bị chồi non bao phủ, rất mềm mại.

Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, như chuồn chuồn lướt gió.

Đợi đến lúc anh quay về chỗ nằm của mình, thời điểm vén chăn lên, trên cái

gối đầu của anh, cuốn sổ ghi chép của anh lẳng lẳng nằm ở đó.

Có lẽ nó đã được mở ra.

Còn có một trang bị kẹp lại.

Lúc này Tống Kỳ Thâm mới hướng mắt nhìn sang cái đầu nhỏ kia, không giống như là đang giả bộ ngủ.

Hắn là do chờ anh quá lâu, nên cô đã ngủ mất.

Tống Kỳ Thâm cũng không sợ Thiên Chi nhìn thấy nó, khi cầm nó lên chuẩn bị đóng chặt lại, ánh mắt anh lướt nhìn qua nội dung ghi ở phía trên.

Ngay sau đó, người đàn ông không khỏi giật mình.

Lúc trước anh viết vào đây, là vì muốn câu nói đó sẽ từng giây từng phút nhắc nhở bản thân mình, là ——

[Nhớ kỹ phải pha sữa bò cho Bảo Bối ngốc.]

Nhưng giờ phút này, có một dòng bút tích mới được viết vào.

Nó được viết bởi Thiên Chi, ngay tại giữa các dòng, viết thêm vài nét bút.

Nét chữ xinh đẹp, uyển chuyển kéo dài, do đó tạo thành một dòng chữ mới.

[Nhớ kỹ phải pha sữa bò cho Bảo Bối ngốc chỉ thuộc về anh trai.]

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Hai chương hợp một! Cả hai chiều chuộng nhau
~

Chương cuối cùng sẽ đăng vào ngày mai, ha ha, có khả năng rất béo!

Nhưng đừng lo lắng, sẽ có rất nhiều sự chuẩn bị cho mọi người, nội dung cốt truyện vẫn như cũ, nhưng cái kết của chính văn ngày mai tôi mới viết.

Về sau lần lượt sẽ là phiên ngoại nói đến phát sóng trực tiếp nước hoa, tên gọi của Tổng khổng tước, giải thích hoàn hảo của Dear DD, uy lực của nước ép blueberry, về các bảo bảo nhà họ Tống, phiên ngoại về thời thơ ấu, ba Thiên mẹ Thiên, vân vân mây mây. Lúc trước tôi đã hứa rồi, xin vui lòng không đề cập nó trong các bình luận, cảm ơn ~

Phiên ngoại đều khác nhau! Thoải mái! Ngọt ngào! Có thể chọn xem theo tiêu đề, yêu yêu mọi người =3=

Ngày mai là hoàn tất chính văn!!

Chương 79: Hoàn chính văn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Mùa hạ ở thành phố Ngân đến rất sớm.

Khắp mọi nơi nhuộm một màu xanh lục.

Con đường nhựa dọc theo bờ biển kéo dài đến rừng cây thông, gió biển thổi làm mặt biển gợn sóng, cũng thổi tin tức tốt đến Nam Uyển.

Cách đây không lâu, Thiên Chi đã tự mình nghĩ ra tên văn phòng nước kẻ thiết hoa là Paper Crane, nó còn được ra mắt trực tuyến và ngoại tuyến ở thị trường trung quốc.

[Click để xem ảnh](#)

(*Tuyến thượng tuyến hạ: trực tuyến và ngoại tuyến, ý chỉ vừa mở bán online và bán lẻ tại cửa hàng bên ngoài.)

Giai đoạn đầu không tiến hành buôn bán, chỉ trưng bày nước hoa tự điều chế.

Cửa hàng đầu tiên được đặt ở đại lộ lớn của thành phố Ngân, tiến hành hoạt động cho mọi người ngửi thử nước hoa.

Nhân dịp cử hành lễ khai trương, địa điểm cố định đặt tại đại lộ lớn cũng được đề xuất trên bản đồ định vị.

Paper Crane dùng bốn mùa để làm chủ đề, lúc ban đầu chỉ có bốn loại nước hoa kinh điển được tung ra.

Xuân trong lành, hạ thanh mát, thu ngọt ngào, đông lạnh lẽo.

Gardenia là một nhà điều chế nước hoa được đánh giá rất cao, còn là sinh viên của đại học Kinh Đại, lại được bồi dưỡng tại trường học ISIPA chuyên về điều nước hoa ở Pháp. Ngoài ra, theo như lời giới thiệu từ văn phòng thiết kế nước hoa, cuối năm nay cô sẽ tham gia cuộc thi sáng tạo nước hoa với những nhà điều chế hương khác.

Mặc dù Paper Crane là thương hiệu mới thành lập, nhưng về thiết kế và mùi hương, mọi thứ hoàn toàn không tầm thường.

Kiểm tra chất lượng các mẫu thử, kết hợp tinh dầu, cùng việc điều chế hương nước hoa.

Thêm vào đó còn có dây chuyền sản xuất, kiểm soát chất lượng, cùng với việc sắp xếp thiết kế mẫu mã bên ngoài.

Mỗi công đoạn đều được giám sát một cách tỉ mỉ.

Với mỗi mẫu nước hoa đều được chính tay nhà điều chế hương điều chỉnh lại, để chúng có thể đạt được sự hoàn hảo nhất.

Dưới tiền đề mở rộng thương hiệu nước hoa độc quyền của riêng mình ở trong nước, Paper Crane đã dẫn đầu trong việc vén mở bức màn cho sự phát triển của ngành công nghiệp này.

Trong điều kiện nhu cầu cấp thiết của bản đồ thị trường, bốn loại nước hoa sáng tạo độc đáo ra mắt đầu tiên dần trở thành thương hiệu phổ biến.

Dưới tình huống những người nổi tiếng ùn ùn kéo đến đề cử cho loại nước hoa này, Paper Crane đã thành công kích nổ một vòng tròn nhỏ trong mạng lưới Internet, sau đó càng có nhiều khách hàng biết đến cửa hàng ở bên

ngoài.

Bởi vì chúng chưa được bày bán ra thị trường, chỉ tiến hành một số hoạt động tặng mẫu thử nhỏ, để cho mọi người biết đến sản phẩm chủ đạo, cho nên mọi người rất kỳ vọng với sản phẩm sắp được ra mắt trong tương lai.

Sau khi tài khoản chính thức được công bố trên mạng xã hội, nó giống như một con ngựa đen đang chạy về phía trước, lập tức tiến thẳng lên bảng xếp hạng thương hiệu.

Trên Weibo của nhà điều chế nước hoa Gardenia, chỉ đăng một thông báo liên quan đến cửa hàng thành lập đầu tiên, điều này cũng đã thu hút không ít sự chú ý của Fans hâm mộ.

Dựa theo các nền tảng mạng lớn, nếu ước lượng số nước hoa được đặt trước tại cửa hàng bán ngoại tuyến.

(*Nền tảng mạng ví dụ như Youku, Weibo.....)

Thì có lẽ Paper Crane đã thành công trong bước đầu tiên.

Thiên Chi ngồi xếp bằng ở trong phòng khách gần cầu thang xoắn ốc, trong khi cô đang đếm số lượng đơn đặt hàng, Tống Kỳ Thâm mặc quần áo ở nhà, cứ yên lặng ngồi bên cạnh cô như vậy.

Gần đây hiếm khi thấy anh được rảnh vào ngày cuối tuần.

Nếu như rảnh rỗi, anh nhất định sẽ dành toàn bộ thời gian ở lại Nam Uyển.

Bởi vì Thiên Chi không có lớp, cho nên cô không cần quay về trường giống như trước đây. Chờ đến kỳ nghỉ hè, khi mọi người phải bận ba cho tương lai của mình, thì cô cũng không nhàn rỗi, cô phải tận tâm tận lực lo cho văn phòng thiết kế nước hoa của riêng mình.

Sau khi tính toán đâu ra đấy.

Ngày nghỉ cuối tuần sắp kết thúc, buổi trưa dần dần trôi qua, lúc này Thiên Chi mới có thời gian thư giãn.

Nhưng khoảng thời gian còn lại của ngày nghỉ, cũng đã đủ làm cho hai người càng thêm gắn bó.

Đôi vợ chồng trẻ cưới nhau chưa đầy một năm, không đi chơi xa, chỉ quanh quẩn ở trong nhà, đã cảm thấy thoả mãn lắm rồi.

Giống như hiện giờ vậy.

Ánh sáng chiếu qua khung cửa sổ sát đất, nắng vàng rực rỡ, buổi chiều ở Nam Uyển, ngay cả tiếng gió thổi qua cũng dần dần nhỏ lại.

Những cây sa mộc ở bên ngoài biệt thự Nam Uyển xếp thành từng hàng chắn đi một vài tia nắng nhỏ, thỉnh thoảng có vài tia nắng không bị che chắn, chiếu thẳng lên phần ót của cô gái nhỏ, càng làm nổi bật lên những sợi lông tơ.

[Click để xem ảnh](#)

(Cây sa mộc.)

Hai người nhất thời không ai lên tiếng, cứ tận hưởng khoảng thời gian tuyệt đẹp này.

Bởi vì sự phát triển ban đầu dường như tạo ra một cảm giác khoan khoái dễ chịu, dù cho đường đi có quanh co đến đâu, vẫn có thể tìm ra được hướng đi chính xác.

Sự vui sướng của cô gái nhỏ cũng lộ rõ ở đuôi chân mày, tuy không nói lời nào, nhưng thỉnh thoảng cô lại ngân nga vài câu hát, âm cuối còn nâng lên, giống như đang ngâm mình trong mút hoa quả.

Tổng Kỳ Thâm nghiêng người qua, tiến đến bên gáy cô, hôn một cái, “Vui

vẻ như thế sao?”

Thiên Chi quay đầu, cười đến đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

“Vâng, vui lắm ạ.”

Cô lại đưa mắt nhìn về phía màn hình, số lượng đơn đặt hàng bên trong vẫn không ngừng tăng lên.

Làm mới sau một giây, lập tức tăng lên đến tận mấy đơn.

Đối với một trò chơi nhỏ đơn giản như vậy, Thiên Chi chơi đến nghiện, còn nhấp chuột liên tục.

“Cho nên đây chính là, vui vẻ đến mức không thèm để ý đến người ta à?”
Tổng Kỳ Thâm nói xong lại ngồi sang một bên, hai tay chống ở phía sau.

Giọng điệu nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc gì.

Nhưng đợi đến lúc Thiên Chi khẽ ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt của anh đang khoá chặt trên người mình, cô nhịn không được bật cười thành tiếng.

Nếu như có thể cô rất muốn cho toàn thể nhân viên trong tập đoàn Tổng thị, xem phát sóng trực tiếp vẻ mặt hiện giờ của ông chủ nhà bọn họ thì hay biết mấy.

Chính là một vị “Oán phu” chuyển kiếp

[Click để xem ảnh](#)

“Em không để ý đến anh hồi nào, chẳng phải anh đang ngồi bên cạnh em sao?” Thiên Chi tựa như đang lấy lòng, nâng cổ tay mảnh khảnh của mình lên, khoát vào cánh tay Tổng Kỳ Thâm, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đương nhiên việc lấy lòng này vẫn không đủ, đuôi chân mày của Tổng Kỳ

Thâm hơi nhướn lên, “Chỉ vậy thôi hả?”

Nếu không thì sao?

Thiên Chi giả vờ như nghe không hiểu anh đang nói cái gì, chẳng qua là cô lại tiến đến gần, chớp chớp đôi mắt, chậm rãi nói, “.....Nhưng mà anh ơi.”

“Hử.” Tống Kỳ Thâm thấp giọng trả lời.

“Niềm vui sướng lần này, một nửa là vì em, nửa còn lại có liên quan đến anh đó.” Thiên Chi nói xong, dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu, “Các địa điểm được đề xuất trên đại lộ lớn.....Có lẽ không dễ để cho các cửa hàng mới mở thuê đúng không?”

Tống Kỳ Thâm nâng nửa mí mắt lên, “Em cảm thấy thế nào?”

Còn.....

Hỏi em cảm thấy thế nào hả?

Thiên Chi một mực không trả lời, chỉ xoay người về hướng khác, “Được rồi, có lẽ rất dễ dàng.”

Tống Kỳ Thâm chặn ngang bé bỏng cô lên, cố gắng ngăn cản tầm mắt đang nhìn chăm chú vào màn hình máy tính của cô.

Thực ra anh không muốn ở nơi này đề cập đến vấn đề ấy, nhưng anh nhất định phải tìm hiểu rõ mọi chuyện.

Tống Kỳ Thâm vuốt ve bàn tay cô, bỗng nhiên lên tiếng, “Kỳ thực có một chuyện, anh đã hiểu kỳ lâu lắm rồi.”

“Chuyện gì ạ? Anh nói đi.” Thiên Chi dựa vào trong lòng anh, tùy ý tựa cái đầu nhỏ lên cằm của anh.

Sau đó ánh mắt cô gái nhỏ nhìn nghiêng qua một bên, lướt qua bờ vai rộng

của anh, len lén nhìn vào màn hình máy tính.

Tống Kỳ Thâm nhớ đến mỗi lần Thiên Chi xưng hô với anh, chỉ có ở trong Wechat, hoặc thỉnh thoảng bị anh dụ dỗ, cô mới gọi anh như vậy.

“Chẳng lẽ còn muốn anh nhắc nhở em sao?” Tống Kỳ Thâm nói xong, hơi cúi đầu xuống, tiến gần đến bên ót của cô gái nhỏ, thì thầm vài câu.

Sau khi Thiên Chi nghe xong, sửng sốt một lúc.

Theo sau hai má trắng như sứ hơi ửng đỏ.

“.....Em có gọi mà.” Cô gái nhỏ bắt đầu thấp giọng đấu tranh.

Người đàn ông khẽ cười, “Tại thời điểm đó, có giống như bây giờ không?”

Tại thời điểm đó!

Còn có thể là thời điểm nào.....

Thiên Chi bỗng nhiên nhớ đến hai câu nói vừa rồi anh thì thầm bên tai mình.

Thôi quên đi.

Khổng tước vẫn chính là khổng tước thôi.

Khổng tước ở đâu mà không xoè đuôi!

Thiên Chi chậm rãi ngược mắt lên, vừa định muốn nói điều gì đó, cô chợt giật mình.

Tống Kỳ Thâm cứ như vậy mà rũ mặt xuống, ngời ngược sáng, mặc dù khuôn mặt ẩn hiện trong bóng tối, lại rất câu hồn đoạt phách.

Thiên Chi như bị mê hoặc, nhưng hơn thế nữa, chính là cam tâm tình nguyện.

Cô vòng hai tay qua cổ anh, sau đó hơi siết lại, nghiêng thân thể về phía trước.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, trong buổi chiều mùa hạ.

So với bầu không khí yên tĩnh trước đó, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng ve kêu không ngừng nghỉ.

Thiên Chi nhìn Tống Kỳ Thâm một lúc lâu, sau nửa ngày anh vẫn không có động tĩnh gì.

Nhưng Tống Kỳ Thâm rất kiên quyết, đứng trước bất cứ tình huống nào anh vẫn luôn có thể che giấu nội tâm của mình rất tốt, đương nhiên là không thể thiếu được, lần kiên nhẫn chờ đợi này.

Không biết trải qua bao lâu, Thiên Chi đột nhiên tiến đến, nâng mặt anh lên, mạnh mẽ hôn “Chụt” một cái.

Rồi sau đó chỉ nghe thấy được một âm thanh rất lớn vang lên, không biết là ai đang kêu rên.

Hiếm khi thấy được cảnh Thiên Chi nhe răng trợn mắt, cô chột nghĩ, có lẽ hiện giờ cô trông rất xấu xí, nhưng cô không hề quan tâm.

Âm cuối của cô gái nhỏ hơi nâng lên, nhẹ nhàng gọi anh một tiếng, “Ông xã ơi.”

Một tiếng gọi kia bao hàm rất nhiều ý nghĩa.

Tống Kỳ Thâm đối với cái dư vị này, từ nay trở về sau, nó sẽ kéo dài rất nhiều rất nhiều năm nữa.

*

Vào buổi tối hôm nay.

Nhà điều chế hương Gardenia của thương hiệu Paper Crane online.

Đây là lần thứ hai cô đăng tin lên Weibo.

Là video giới thiệu về bốn loại nước hoa liên quan đến bốn mùa, bao gồm cả việc lấy nguồn cảm hứng từ đâu.

Ở cuối đoạn video, còn giới thiệu một cuốn sách nhỏ phiên bản giới hạn giải thích về tên gọi của từng loại nước hoa.

Những ai tham gia chia sẻ bài đăng, đều có cơ hội nhận quà.

Bìa của cuốn sách là bản thiết kế chai nước hoa hình viên kim cương đen mà lúc trước Thiên Chi từng sử dụng nó tham gia cuộc thi, phía bên trên là hình con khổng tước trước sau như một, uốn lượn rất kiêu ngạo, đầy duyên dáng.

Không ai có thể biết được câu chuyện bên trong ấy, đó chính là một bí mật nhỏ mà Thiên Chi đã cất giấu ở trong lòng từ rất lâu.

Về phần chất liệu, cô chọn dùng loại giấy nhám, có màu sắc sáng như màu gỗ cây.

[Click để xem ảnh](#)

(Màu giống như hình.)

Còn phần Bookmark trong cuốn sách, chính là những nhánh cây sơn chi khô nhưng được bảo quản rất tốt.

Dưới khung cảnh ngập tràn hoa lá, khi nhẹ nhàng mở cuốn sách ra, bắt đầu từ trang tiêu đề, hay in ấn, chính là một loạt các hình ảnh sản phẩm, cùng những dòng ghi chú ghi lại toàn bộ quá trình chế tạo ra chúng.

Trang cuối cùng chậm chậm được lật ra, từ từ hiện lên, phần ghi chú do

chính tay Thiên Chi viết.

[Dear GG:

Khi đến mùa xuân, em muốn cùng anh ngồi ngắm cảnh xuân sắc bốn mùa, thư thái nhàn tản. Chúng ta sẽ đi đến ngôi chùa trong núi, thành kính ghé đầu vào chiếc quạt Bò, chấp tay và dõ theo con đường quy y.

Vào mùa hạ, em cũng muốn cùng anh đi đến bãi biển, ngắm nhìn ánh mặt trời và biển cả, chiếu sáng mọi cảnh đẹp xung quanh. Bãi cát trải dài nối liền với đường bờ biển hợp thành hình chữ phiến, còn có những vỏ sò trắng tinh trên cát, hoà cùng nước biển mặn, chúng ta cùng nhau xoắn ống quần lên để cảm nhận được sự mát lạnh và trong veo của nước biển, chắc chắn anh sẽ mỉm cười với em.

Em muốn cùng anh đi trên con đường nhựa nhỏ uốn lượn vào mùa thu, khi ấy hai bên đường nhất định sẽ trồng cây ngô đồng cùng cây phong đỏ, những chiếc lá rơi rụng dưới chân. Chúng ta cùng nhau đạp xe dạo chơi khắp nơi, hy vọng khi ấy anh có thể nắm lấy tay em, giống như trước kia vậy, một lần rồi lại một lần, không bao giờ được phép quên việc đó.

Em muốn ở bên anh nhiều hơn nữa, là vào lúc mùa đông, đi đến chân núi tuyết phủ có lãnh nguyên, để ngắm nhìn khu rừng lá kim, ngắm nhìn hồ nước xanh biếc, còn ngắm nhìn cả cực quang dưới bầu trời đêm. Lúc ấy em đã có anh ở bên cạnh, cho dù bông tuyết rơi vào áo khoác của em, anh nhất định sẽ giúp em phủi những bông tuyết lạnh lẽo kia đi.

[Click để xem ảnh](#)

(Dưới chân núi tuyết có lãnh nguyên.)

[Click để xem ảnh](#)

(Cực quang dưới bầu trời đêm.)

Xuân trong lành, hạ thanh mát, thu ngọt ngào, đông lạnh lẽo.

Tuy bốn mùa khác nhau, nhưng đều có anh bên cạnh.

Bởi vì có anh, em có rất nhiều điều muốn làm.

—— Your DD.]

- •- HOÀN CHÍNH VĂN -•-

————//—//————

* Tác giả có lời muốn nói: Bảo Bối gốc trở nên thâm tình, dọa anh sợ chết khiếp QwQ

Ngày mai đăng phiên ngoại, ngày mai đổi mới ha ha!

Paper Crane: Ngàn con hạc giấy.

Cá nhân tôi cảm thấy tên này rất hợp với Thiên Chi, tuần trước tôi có đi ra ngoài dùng bữa, nhìn thấy trong đại sảnh của khách sạn treo đầy hạc giấy!! Nội tâm thiếu nữ mơ mộng của tôi lại trở dậy.

Chương 80: Phiên Ngoại 1: Kệ trưng bày 300 lọ nước hoa và nhà kính trồng hoa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Thực ra trước khi kỳ nghỉ còn chưa đến, ý định lúc ban đầu của Thiên Chi và Tổng Kỳ Thâm chính là đi ra ngoài du lịch.

Vì thế Tổng Kỳ Thâm còn cố ý dận dò trợ lý Hạ sắp xếp lại lịch trình của mình.

Nhưng sau khi mọi thứ đã được lên kế hoạch ổn thoả, gần đến thời điểm xuất phát, dường như nó càng trở nên khó thực hiện.

Lúc trước Thiên Chi không ngờ đến, giai đoạn đầu khi gầy dựng sự nghiệp lại bận rộn như vậy, trong văn phòng thiết kế bất luận là công việc gì, từ việc nhỏ đến việc lớn đều cần phải chuẩn bị thật chu đáo, tuy rằng cô đã chiêu mộ thêm thành viên, nhưng suy cho cùng cô vẫn không tài nào yên tâm được, cô muốn mọi việc phải thật hoàn hảo.

Ít nhất, vì để đảm bảo cho việc xoay đầu vốn vào thời kỳ đầu, cho đến tận bây giờ bốn loại nước hoa vẫn chưa thể đưa vào sản xuất hàng loạt mà chỉ có thể làm một ít mẫu thử mà thôi, vì vậy trong quá trình điều chế nước hoa, cô luôn phải tự mình ra trận.

Đợi đến lúc Thiên Chi chính thức xong công việc, thì mùa hạ cũng sắp trôi qua, ngày nghỉ cuối cùng cũng đã kết thúc.

Sau khi trải qua một ngày nghỉ có chút nhàn rỗi, Thiên Chi phải tiếp tục tập trung tinh thần vào những kế hoạch tiếp theo.

Trong nửa năm cuối học tại Kinh Đại, Thiên Chi hoàn toàn không có lớp, trường học dành đầy đủ thời gian và không gian cho những sinh viên sắp tốt nghiệp.

Hơn nữa đối với những việc như làm đồ án cùng luận văn tốt nghiệp sẽ phải đợi đến mùa đông.

Dù sao vẫn còn có một ngã rẽ nữa ở trong cuộc đời mỗi chúng ta, mặc dù mỗi người luôn có những lựa chọn khác nhau nhưng chúng ta đều phải bận rộn lo lắng cho tương lai của chính mình, Thiên Chi thuộc dạng người thích tự gây dựng sự nghiệp, mà thời điểm cô chiêu mộ thành viên cho văn phòng thiết kế của mình, cô cũng đã ném một số cành ô liu cho mấy vị bạn học cùng chuyên ngành với mình.

Những người lúc trước từng đi đến Lâm thị thực tập chung với cô, bọn họ đều hiểu rõ việc tạo ra một thương hiệu riêng không mấy dễ dàng, cũng không có ý định làm điều đó một mình, cho nên bọn họ không hề do dự lập tức đồng ý, tất cả đều gia nhập vào đoàn đội của Thiên Chi.

Bất luận nói như thế nào, từ việc lần trước Tống Kỳ Thâm chạy đến Kinh Đại, còn lộ diện trước mặt mọi người, nếu dựa theo tài nguyên mà nói, thì Thiên Chi có thể xem như là một chỗ dựa vững chắc của bọn họ. Hơn nữa hào quang và năng lực của Thiên Chi đều đã rõ như ban ngày, vì vậy bọn họ rất xem trọng sự phát triển của Paper Crane.

Trong khoảng thời gian này Lục Uyển Đình luôn đi du lịch khắp mọi nơi, đi tham quan đây đó một chút, hơn nữa còn có Cố Oản Oản đi cùng với bà, Tống Thanh Đình đã bị bỏ qua một bên.

Vốn dĩ ý định ban đầu của bà chính là dành nhiều thời gian cho Thiên Chi, nhưng lại bị cô một mực khước từ.

Thiên Chi cảm thấy hiện giờ bản thân mình rất bận rộn, cô không có nhiều

thời gian ở bên cạnh Lục Uyển Đình, dù sao cô cũng đã trưởng thành rồi, vì vậy cô lập tức bảo với Lục Uyển Đình không cần phải lo lắng cho mình nữa, có thể làm một số việc mà mình yêu thích, hay là đi ra ngoài dạo chơi giải sầu cũng tốt mà.

Lục Uyển Đình đồng ý, nhìn thấy Thiên Chi bận rộn, mặc dù đau lòng, nhưng đa phần chính là sự vui mừng.

Lục Uyển Đình đã đi theo Thiên Diêm nhiều năm như vậy, sự phát triển của tập đoàn Thiên Lục ở nước ngoài trên cơ bản cũng có công lao của bà. Vì vậy bà còn cố ý trở về chỉ đạo Thiên Chi một phen, bất luận ra sao việc gây dựng sự nghiệp không hề đơn giản chút nào, đặt nền móng ở giai đoạn đầu rất quan trọng, nhưng hơn phần lớn thời gian ở giai đoạn sau phải dựa vào thực lực.

Mặc dù tập đoàn Thiên Lục đã trải qua nhiều thế hệ thừa, nhưng nó vẫn có thể tiếp tục phát triển mà không cần đến quyết định của mọi thế hệ lãnh đạo.

Thiên Chi có thể tìm được nhân mạch, đây cũng là một chuyện tốt, nhưng vào giải đoạn đầu tiên, cô vẫn phải khổ cực một phen.

Vạn sự khởi đầu nan, trong giai đoạn đầu của Paper Crane có phản ứng tích cực như vậy, thực ra là bởi vì chiếm được thiên thời địa lợi nhân hoà.

Trong chuyện này nói đến công lao, có lẽ công lao lớn nhất chính là tên thương hiệu mới lại, cùng với mùi hương tinh tế.

Trong tiềm thức Thiên Chi luôn biết rõ, không nói đến việc có thể đi theo Lục Uyển Đình học hỏi kinh nghiệm, người hiện giờ mà cô có thể thỉnh giáo nhiều nhất, thực ra chính là Tống Kỳ Thâm.

Anh ra nước ngoài nhiều năm như vậy, còn tốt nghiệp tại trường Ivy League, ngay cả trung tâm tài chính lớn nhất thế giới như phố Wall, cũng có bóng dáng của vị Hoa Kiều trẻ tuổi này. Cho nên việc xin lời khuyên từ anh, là điều đương nhiên.

Tất nhiên, cái việc thỉnh giáo đầy nghệ thuật này, rất đáng được nghiên cứu thảo luận đó

[Click để xem ảnh](#)

Thiên Chi không biết ông xã nhà người ta như thế nào, hoặc là cách thức sống chung của nhà người ta ra sao.

Nhưng đối với việc thỉnh giáo này, khi đến phiên đặt trên Tổng Khổng Tước, dường như vô cùng lễ thẳng khí hùng!

Anh trực tiếp dùng việc làm bánh nhân thịt đó như một món hời, thỉnh giáo một lần, lập tức làm bánh nhân thịt một lần.

Dựa theo như lời Tổng Khổng tước nói, anh rất hay giảng đạo lý, còn rất có quy tắc!

Kiên quyết không thể ít hơn! Chỉ có thể nhiều hơn mà thôi!

Thực sự việc giảng đạo lý và quy tắc này rất quái gở.

Một khi bản tính cướp đoạt của thương nhân phơi bày ra, một chú thỏ trắng chưa từng trải sự đời như Thiên Chi làm sao có thể chống lại được.

Hôm nay sau khi dùng bữa trưa xong, đầu bếp Trương đã bị đuổi đi, lúc này mới là giữa trưa.

Lão xói xám Tổng mượn lý do buồn ngủ muốn đi ngủ trưa, anh đã dụ dỗ cô làm bánh nhân thịt trên bậc thang ở cầu thang xoắn ốc một lần.

Bé thỏ trắng Thiên Chi nhìn những thứ xuất hiện trước mắt mình, khung cửa sổ sát đất rộng lớn nối liền tầng một và tầng hai, cô chỉ cảm thấy những tia sáng tựa như đang lắc lư, sau đó nó dần bay xa.

Mặc dù ở Nam Uyển chỉ có hai người bọn họ, nhưng khung cửa sổ bóng

loáng không có bất cứ thứ gì che chắn, Tống Kỳ Thâm còn cố tình không hạ rèm cửa xuống, từ góc độ này mà nói, Thiên Chi hoàn toàn không thể tiếp nhận được việc ấy.

Từ lúc đó trở về sau, cả một ngày Thiên Chi không thềm quan tâm đến đối phương.

Tính khí nóng nảy của cô đang dần nổi lên, tuy rằng là người ưa thích muộn tao*, nhưng nó cũng đủ làm cho người ta ghê tởm.

(*Muộn tao: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa. Nguồn GG.)

“Được rồi, em giận cái gì?”

“Em không có giận.” Thiên Chi ôm gối, toàn tâm toàn ý nhìn heo con Bộ Kỳ trên màn hình.

“Bảo không giận mà miệng lại vênh lên cao như vậy hả?”

Thiên Chi im lặng một lúc, trong tiềm thức nghĩ đến việc đó.

Cô không có thói quen vênh môi.

Chẳng lẽ là ——

Có thật sao?

Nhìn Thiên Chi như vậy, Tống Kỳ Thâm giống như nhìn thấy chuyện gì buồn cười lắm, khẽ cười một tiếng, “Lừa em thôi.”

Anh chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi, để xem cô phản ứng như thế nào.

“.....”

Cô càng không muốn để ý đến anh!

Tống Kỳ Thâm theo sát cô gái nhỏ, còn ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô xê dịch một thước, anh cũng xê dịch một thước.

Cho đến khi không còn chỗ để di chuyển, Thiên Chi nhìn sang, “Làm gì vậy.”

“Nhìn không thấy sao? Đang dỡ dành em đó.”

“Em không cần anh dỡ dành.”

Tống Kỳ Thâm tiến đến gần, nhỏ giọng thì thầm, “Được rồi, anh cam đoan, lần sau anh sẽ không làm ở chỗ đó nữa.”

Dừng một chút, anh dường như cảm thấy thiếu thiếu cái gì, lập tức bổ sung, “Nhưng sẽ làm ở chỗ khác.”

Thiên Chi liếc mắt nhìn anh, chuyện gì đang xảy ra! Làm sao lại có một người không đứng đắn như vậy!

“Em cũng đừng vội néo anh, nếu muốn nói đến chút uất ức đó, như vậy chỉ sợ là ——” Tống Kỳ Thâm cố tình kéo dài âm cuối, đôi mắt đào hoa rũ xuống, giọng điệu khẳng định, “Anh cũng có đó.”

Người này còn uất ức nữa sao?

Vừa dứt lời, không đợi cho Thiên Chi kịp phản ứng, Tống Kỳ Thâm đã dẫn đầu nắm lấy tay Thiên Chi, di chuyển đến hướng vạt áo của mình, một cách mạnh mẽ như thể muốn vén vạt áo lên của mình lên.

“—— Ờ ơ ơ??!”

Thiên Chi cảm thấy bàn tay mình như sắp bồng đến nơi, cô vội vàng bắt đầu giãy giụa.

Tuy trong nội tâm thể hiện sự chống cự, nhưng động tác của cô lại khác biệt

rất lớn, nó hoàn toàn trái ngược, chính là sự tự nguyện, không thể đoán trước, cứ nửa muốn nửa không như vậy.

Còn ở chỗ đó sờ soạng một chút

[Click để xem ảnh](#)

Thiên Chi thề, cô thực sự không có ý định đó.

Chỉ là bàn tay không nghe theo sự sai khiến mà thôi, bàn tay đã muốn ngáp nghé, cô cũng không có biện pháp nào để ngăn lại được.

Thiên Chi ngược mắt nhìn về phía Tống Kỳ Thâm, đôi mắt đào hoa của người đàn ông ấy lấp lánh, anh nhường một bên chân mày đầy tinh nghịch.

Sau nửa ngày, anh mới chậm rãi lên tiếng, không nhanh không chậm nói, “Anh vốn muốn cho em xem một chút, nhưng Bảo Bối gốc nhà chúng ta hình như không hài lòng lắm.”

Không khí ngưng trệ, chỉ có tiếng nhạc nền của heo con Bội Kỳ đột ngột vang lên.

Giờ phút này, Thiên Chi cái gì cũng không muốn, chỉ muốn đem mặt mình vùi vào trong gối.

Hết lần này đến lần khác Tống Kỳ Thâm nhất quyết không chịu buông tha cho cô.

“Nhìn em cũng không giống như cố ý nhỉ?”

Thiên Chi gật gật đầu.

“Hoàn toàn không có ý tứ kia à?”

Thiên Chi lại gật gật đầu.

“Có phải còn đang rất tiếc nuôi đúng không?”

Thiên Chi nghe xong, không hề suy nghĩ, làm theo quán tính, gật đầu lia lịa.

“Được, nếu em vẫn còn tiếc nuôi, vậy anh sẽ cho em tha mãi.”

Tống Kỳ Thâm nói xong, đầu ngón tay như ngọc tiến đến, đưa tay nắm lấy phần cằm nhỏ nhắn của cô, trực tiếp hôn xuống.

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình bị hôn đến mức vẻ mặt ngơ ngác, Tống Kỳ Thâm vốn đang cười khế, theo sau giọng nói phát ra từ trong cổ họng, trầm thấp đến đáng sợ.

Rồi sau đó anh hôn thật sâu xem như trừng phạt.

Thiên Chi cảm thấy đầu óc mơ màng, bị tấn công từ hai phía như vậy, cô cảm thấy mình không thể thở nổi.

Trong lúc hai người gắn bó với nhau, cô gái nhỏ thì thầm cầu xin sự tha thứ, “Ông xã ơi.”

“Ừ, ông xã ở đây.”

*

Sau khi một lần nữa phản ứng lại, Thiên Chi thực sự có chút không muốn bỏ qua cho anh.

Tống Kỳ Thâm chính là mỗi lần đều muốn bắt nạt cô.

Người đàn ông này rất gian xảo, quả thực điều này đã khắc sâu vào trong xương tủy của anh.

Tống Kỳ Thâm luôn tỏ vẻ khoan thai tự đắc, cho đến lúc ăn tối, ngay cả sợi tóc cũng thể hiện sự mãn nguyện.

Vô cùng hăng hái.

Sau khi ăn tối xong, lúc này Tống Kỳ Thâm không trêu chọc cô nữa.

“Bây giờ anh dẫn em lên tầng ba dạo chơi nha?”

Nghe anh đề nghị như vậy, Thiên Chi nghi ngờ nhìn qua, trong giọng nói còn mang theo sự không chắc chắn, “Đi lên đó làm gì.”

Nếu Tống Kỳ Thâm lôi kéo cô lên đó để chạy bộ, cô tình nguyện hoá thành một cây đinh ghim đóng chặt ở đây, còn hơn là đi lên đó.

Mặc dù không biết kế hoạch cụ thể của anh là gì, nhưng trên tầng ba của Nam Uyển có phòng tập gym, từ trước đến nay Thiên Chi luôn là người có tính tình chậm chạp, cô chỉ thích nằm co quắp ở một chỗ, vì vậy sau khi cô được trợ lý Hạ dẫn đi quan sát khắp nơi trong căn nhà này, cho đến bây giờ cô chưa từng đặt chân đến đó.

Tống Kỳ Thâm chỉ nói, “Đi cùng anh đến đó rồi sẽ biết.”

Tiếp theo, anh dường như đã nhận ra suy nghĩ của cô, vội lên tiếng đảm bảo, “Yên tâm, không phải là vận động như em nghĩ đâu.”

“.....”

Cô có thể nghĩ đến cái vận động gì hả!

Chỉ là một câu bình thường, mà nó đã bị anh nói đến bách chuyển thiên hồi*.

(*Bách chuyển thiên hồi: Tâm tư rối bời, thay đổi liên tục. Nguồn GG.)

Cuối cùng Thiên Chi vẫn đi cùng Tống Kỳ Thâm lên tầng ba.

Khi đi lên cầu thang xoắn ốc, tầm mắt cũng dần dần được mở rộng.

So với trước đây, tầng ba đã thay đổi rất nhiều.

Đẩy cánh cửa màu xám tro ra, xuất hiện trong tầm mắt, chính là một căn phòng rộng lớn, rất trống trải.

Bên trong có rất nhiều kệ gỗ sơn màu trắng, chúng được sắp xếp ngay ngắn chồng lên nhau, ban đêm khi bật đèn lên, ánh sáng nhàn nhạt chiếu xuống, càng làm cho màu sơn trắng trở nên nổi bật hơn, chính là một tia sáng lấp lánh.

“Đây là?”

Tống Kỳ Thâm tựa lưng vào cửa, “Lúc trước em bận rộn chạy đến văn phòng, anh đã tranh thủ trang trí lại căn phòng này.”

Khi Thiên Chi bắt đầu điều chế nước hoa của riêng mình, cô đã làm một bảng nghiên cứu thị trường, còn mua không ít nước hoa.

Trước khi bước vào lĩnh vực kinh doanh này, Thiên Chi vốn đã có thói quen sưu tập nước hoa, đợi đến lúc chính thức trở thành nhà điều chế hành điều chế hương, cô còn mua nhiều hơn nữa.

Hiện giờ cô đã đem chúng đặt ở văn phòng.

“Căn phòng này để cho em trưng bày nước hoa, tầm 300 lọ, có lẽ là đủ rồi nhỉ.” Thấy Thiên Chi lại lâm vào trạng thái trầm tư, Tống Kỳ Thâm chậm rãi bổ sung.

Thiên Chi quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời.

Cứ như vậy mà nhìn anh.

Tống Kỳ Thâm ngênh đón ánh mắt của cô, khoé môi hơi cong lên.

Thiên Chi nhẹ giọng nói, “Anh lại muốn em khen ngợi anh, đúng không?”

Tống Kỳ Thâm xoa đầu cô gái nhỏ, cúi thấp người qua đó, mắt đối mắt với cô, “Đương nhiên là không đúng.”

“Đây là chuyện bình thường, nghĩ đến thì làm thôi, em có khen ngợi hay không, anh vẫn sẽ làm.”

Giọng điệu nhàn nhạt, phối hợp với những lời anh vừa thốt ra.

Thiên Chi không có tiền đề, lại một lần nữa, bị tên cầu nam nhân này làm cho rung động.

Cô gái nhỏ tiến lên, vừa ôm lấy anh, còn chưa kịp lên tiếng, chợt nghe thấy Tống Kỳ Thâm nói, “Khoan hãy cảm động đã, trên lầu còn nữa.”

Cho đến khi lên tầng bốn, gần như là tầng cao nhất rồi.

Toàn bộ mái nhà trên đỉnh đầu, đều làm từ thủy tinh trong suốt.

“Khi thời tiết tốt, ánh nắng sẽ chiếu vào đây.” Tống Kỳ Thâm chỉ lên đó.

Nam Uyển được bao quanh bởi núi và biển, lại nằm gần lưng chừng núi, có rất nhiều ánh sáng mặt trời.

“Đây là nhà kính trồng hoa được làm cho em, về sau em muốn trồng loại hoa nào, thì có thể trồng ở đây.” Tống Kỳ Thâm nói xong, “Ngày thường em có thể trồng loại hoa nào mà em thích.”

Thực ra hoa viên ở dưới lầu, cũng đã bị Thiên Chi trồng không ít các loại hoa.

Khoảng thời gian trước cô rất thích chạy xuống dưới lầu, tưới nước cho hoa, trước sau như một bận rộn đến chết đi được.

Không ngờ đến, Tống Kỳ Thâm đã âm thầm cân nhắc đến việc này.

Thiên Chi nghiêng người, dùng sức đẩy hai tay đang khoanh lại của anh ra,

trực tiếp mạnh mẽ lao thẳng vào trong lòng anh.

Không cho anh được phép từ chối.

“Nếu như anh cứ thế này, có lẽ em phải tạo ra một cái Tổng thị khác, mới có thể trả hết nợ cho anh.” Cô gái nhỏ cảm động đến nói không nên lời.

“E rằng là không được.” Tổng Kỳ Thâm để cô tùy ý ôm mình, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Hở?”

“Chỉ cần có em, thì đã đủ để trả sạch hết nợ nần rồi.”

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Màn kịch nhỏ

Tiểu Bảo Ngọc: Anh ơi, lần trước em đã hỏi rồi! Bố bảo rằng bố đang cùng mẹ chơi trò chơi trên cầu thang xoắn ốc, là sao vậy ạ?

Tiểu khổng tước: Đừng hỏi anh (Cao lãnh.)

Tiểu Bảo Ngọc: Mẹ ơi, rốt cuộc mẹ và ba đang chơi trò gì vậy.

Chi Chi: Chơi trượt cầu trượt.

Mặc dù đã muộn nhưng vẫn có Phiên ngoại!!

Chương 81: Phiên ngoại 2: Quỷ sầu riêng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Thiên Chi im lặng một lúc, “Anh đừng nghĩ rằng nói những lời dễ nghe thì em sẽ mềm lòng nha.”

Cô gái nhỏ kìm nén rất lâu, mới thốt ra được một câu như vậy.

Việc nào ra việc đó, những chuyện anh làm trước đó, cũng đã đến lúc phải tính toán một phen.

“Anh không quan tâm em có mềm hay không, nhưng vào thời điểm mấu chốt, anh không mềm là được rồi.” Tống Kỳ Thâm nói xong ôm lấy cô, đi thẳng vào nhà kính trồng hoa.

Những lời anh thốt ra giống thật mà giả, dường như chúng còn rất có đạo lý, lúc này Thiên Chi bị anh tập kích bất ngờ.

“Tiếp tục nào.” Tống Kỳ Thâm khẽ cười một tiếng, “Lúc nào cũng giống như gãi ngứa vậy, còn nhẹ như thế.”

Cũng không biết có phải là ảo giác của Thiên Chi hay không, cô cảm thấy hôm nay Tống Kỳ Thâm quả thực là.

Nếu như nói sự dâm dăng có thể chia thành nhiều cấp độ, thì Tống Kỳ Thâm nhất định sẽ vượt xa khỏi phạm vi, trực tiếp đạt đến cảnh giới cao nhất rồi.

“Em thực sự rất muốn dùng sức, nhưng đoán chừng anh lại sẽ kêu đau.”

Thiên Chi nói xong, năm ngón tay hơi gập lại, rồi sau đó dùng hết sức nắm thật chặt.

Nắm đấm của cô, cũng không phải không có lực*.

(* Trong raw dùng cụm từ “không phải ăn chay”: có thể hiểu là không dễ chọc vào, bởi vì ăn chay giống như là hoà thượng, hoà thượng luôn lấy từ bi làm đầu, không ăn chay có nghĩa không đặt từ bi làm đầu, không dễ để cho người ra khi dễ. Nguồn Baidu.)

Tuy không có bao nhiêu sức lực, nhưng chỉ cần tìm đúng chỗ là được.

Thiên Chi nheo mắt lại, nhìn đôi bờ vai rộng mà gầy của Tống Kỳ Thâm, khi được bộ quần áo ở nhà che phủ càng làm nổi bật lên khung xương gầy của anh.

Bờ vai như thế này, nếu thực sự bị nắm đấm đánh vào, khả năng sẽ rất đau, hay là mình nên dừng lại nhỉ.

Thiên Chi nghĩ như vậy, mạch suy nghĩ giống như những lần trước đó dần dần trôi xa.

Tống Kỳ Thâm bắt lấy nắm đấm nhỏ của cô, kéo tay cô về phía mình, lúc này Thiên Chi mới hồi phục tinh thần.

“Sao lại mất tập trung nữa rồi.”

Giọng điệu của anh rất khẳng định.

Thật lâu trước đây, Tống Kỳ Thâm đã phát hiện ra, Thiên Chi là một người rất thích ngẩn người.

Không biết là do tính tình từ nhỏ, hay do những thứ khác, mỗi lần làm

chuyện gì, chỉ cần không thực hiện được, cô gái nhỏ sẽ bắt đầu mở to đôi mắt, thể hiện một bộ dạng giống như đang du hành trong không gian.

Anh không thể đoán được nội tâm của Thiên Chi, cũng không tài nào suy đoán được rốt cuộc trong lòng Thiên Chi đang suy nghĩ cái gì, anh chỉ cảm thấy đây có thể chính là một loại phương thức giúp cô thả lỏng suy nghĩ của chính mình.

Cũng giống như bây giờ vậy.

Nhưng lần này nó lại nằm trong phạm vi suy đoán của Tống Kỳ Thâm.

Cô gái nhỏ đang quan sát anh, nhìn chăm chú đến mức vô cùng nhập tâm.

Tống Kỳ Thâm biết rõ bản thân mình khá đẹp trai, loại ánh mắt này, từ nhỏ đến lớn, nó vẫn luôn quanh quẩn bên người anh.

Chỉ có điều, lúc trước anh căn bản không để nó ở trong lòng. Nhưng vào giờ phút này, anh rất muốn để ý, hơn nữa bởi vì điều này khiến anh cảm giác hết sức hưởng thụ, còn có thể nói là rất thích nữa.

“Ông xã của em đẹp trai không?”

Anh bỗng nhiên hỏi một câu như vậy, Thiên Chi nghe xong chột phản ứng lại.

Tạm dừng nửa giây, Thiên Chi hỏi một đấng trả lời một nẻo, “Bầu trời đầy sao đẹp thật.”

Bởi vì là ban đêm vào mùa hạ, còn ở trên tầng thượng nằm giữa lưng chừng núi, những ngôi sao nhỏ chiếu xuyên qua lớp kính thủy tinh.

Tựa như có một nét mực màu xanh đậm vẩy lên đó, tô điểm thêm cho những ngôi sao.

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm cười rộ lên, “Hoá ra em ví von ông xã của mình tựa như

bầu trời đầy sao à.”

Thiên Chi:?

“Anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận điều đó.”

Thiên Chi vốn muốn chế nhạo anh, nhưng khi nhìn thấy anh cười trông như một ánh trăng mờ ảo vô cùng đẹp mắt, sau đó cô cũng ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm, mỉm cười theo.

Tống Kỳ Thâm thoáng nghiêng mặt qua, rũ mắt nhìn cô gái nhỏ đang đứng đối diện với mình, khoé môi cô hơi cong lên.

“Em cười cái gì vậy?”

“Em cũng không biết mình đang cười điều gì nữa.” Thiên Chi chỉ tay lên bầu trời sao, “Có lẽ vì cảm thấy trong nội tâm không có tạp niệm, cho nên em rất vui vẻ.”

Hiện tại không có gì phải lo lắng, mà con đường đi đến tương lai, giống như đang chạy trên đỉnh đầu.

Điều quan trọng nhất chính là, cô bây giờ đã có anh bên cạnh, bất kể cuộc đời chìm nổi ra sao, bất kể thành công hay thất bại, dường như nó không còn quan trọng nữa.

Thiên Chi biết rõ phía sau mình luôn có anh, anh vẫn luôn âm thầm dõi theo cô, ủng hộ cô.

Đó chính là hậu thuẫn kiên cố nhất của cô, cũng là chỗ dựa vững chắc nhất.

“Quả thực đứng ở nơi này tâm tình cũng tốt hơn.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng.

Ngay sau đó, anh dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm, “Chỗ này sẽ không có ai nhìn thấy.”

Giọng điệu của anh hơi chậm lại, còn kéo thật dài, trong đầu anh dường như đang có kế hoạch gì đó.

“Đương nhiên là sẽ không có ai có thể nhìn thấy rồi, ở trên đây cao như vậy, nếu trông thấy được, chỉ có thể là máy bay trực thăng mà thôi.”

Tính ra ở Nam Uyển cũng không có bao nhiêu người sinh sống, mỗi căn biệt thự đều cách nhau khá xa, nếu không thường đi ra ngoài hoặc không thường xuyên sống lại đây, có lẽ trong vòng nửa năm cũng không có khả năng gặp mặt được hàng xóm.

Thiên Chi đến đây sống cũng đã gần một năm, ngay cả bóng dáng của một người hàng xóm còn không thấy, càng không cần đề cập đến việc bị người khác nhìn thấy căn nhà kính trong hoa này.

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm gật đầu, “Làm chuyện gì cũng sẽ không bị ai nhìn thấy.”

Ngay sau khi Thiên Chi vừa liếc mắt nhìn qua, Tống Kỳ Thâm lập tức ghé sát vào tai cô thì thầm hai câu.

Còn có thể làm chuyện gì nữa

[Click để xem ảnh](#)

Hoá ra vừa rồi anh vẫn luôn suy nghĩ đến kế hoạch này!

Chẳng lẽ cái người đàn ông này không còn biết liêm sỉ là gì nữa à.

Thiên Chi đẩy vai anh ra, kết quả Tống Kỳ Thâm được nước làm tới, anh trực tiếp hôn một cái lên má cô.

“Bé ngoan của anh.”

Người đàn ông này lại nỉ non bên tai cô, lời nói cùng giọng điệu cực kì thâm tình.

Thiên Chi rất kiên định, cho dù bị anh dụ dỗ như vậy, cô cũng không tước vũ khí đầu hàng.

Cô nghiêng người về phía trước, chậm rãi lên tiếng, “Em đã nói với anh rồi, em sẽ không đồng ý đâu.”

Thiên Chi ngạo kiều* cũng không có tác dụng, tuy vị trí không phải ở trong nhà kính trồng hoa, nhưng đến cùng cô vẫn không ngăn được cái con khổng tước này xoè đuôi.

(* Ngạo kiều: ngoài miệng nói và suy nghĩ trong lòng hoàn toàn tương phản với nhau. Bình thường nói chuyện mang thái độ cường ngạnh kiêu ngạo, nhưng ở điều kiện nhất định sẽ e lệ và rất dính người. Nguồn Baidu.)

Vốn cho rằng buổi chiều đã làm bánh nhân thịt một lần, ai có thể ngờ đến buổi tối Tống Kỳ Thâm vẫn có còn thể góc đầu trở lại.

Thời gian nhân đôi, lực đạo cũng tăng lên.

“Thực sự không được rồi, ngay mai nhất định không thể cứ tiếp tục như thế này.” Thiên Chi lắc đầu kháng nghị.

Nói một cách dễ nghe một chút, cô đây là đang trải qua một kỳ nghỉ hè thật mãn nguyện.

Nói một cách khó nghe, thì cô có khác gì hoàng thượng không lên triều đâu.

Thậm chí bây giờ Tống Kỳ Thâm còn không thèm gọi cô thức dậy vào sáng sớm để chạy bộ nữa, anh thường xuyên ngủ đến tận mặt trời lên cao, so với việc nằm ỳ trên giường lúc trước, anh thức dậy càng ngày càng muộn hơn.

Dù cô là một người yêu thích nằm ỳ, cũng là người ham ngủ, nhưng sau khi trải qua việc ấy một khoảng thời gian dài, cô lại cảm thấy có chút ngưng ngưng.

Bởi vì hiện giờ Thiên Chi đã chuyển mọi trọng tâm vào văn phòng thiết kế nước hoa của mình, cô không còn quay về ký túc xá của Kinh Đại, cô xem như triệt để đóng quân tại Nam Uyển.

Cô gái nhỏ đã quay trở về nhà, Tống Kỳ Thâm không có lý do gì phải ở lại Tống thị nữa, mỗi ngày cứ đến đúng giờ tan làm sẽ lập tức quay về Nam Uyển, cuối tuần càng cố gắng không đi đâu cả.

Theo quan điểm của cô, ngày thường đã làm bánh nhân thịt không ít, nhưng đến ngày cuối tuần, suốt cả ngày chỉ toàn làm bánh nhân thịt.

Cũng giống như hôm nay.

Tống Kỳ Thâm nghe xong lời kháng nghị của cô, anh không nói được cũng không nói không được.

Anh chỉ cấp cho cô một phần phổ cập kiến thức có liên quan đến bản báo cáo khảo sát của đàn ông Châu Á mà thôi.

Còn khá thận trọng trong chuyện này.

Thiên Chi:.....

*

Trong nhà kính trồng hoa lần lượt được Thiên Chi bón phân trồng trọt, cô còn bày ra rất nhiều chiêu trò.

Ngoài việc lưu giữ một số loại hoa ra, Thiên Chi không hề nghĩ đến việc sẽ sử dụng chúng vào việc điều nước hoa với quy mô lớn, chỉ thỉnh thoảng thực hiện một số điều chỉnh nhỏ ở trong nhà kính.

Bởi vậy trên tầng cao nhất của sân thượng, cô đã dung hoà một phần đất của nhà kính, đồng thời trồng một số giống hoa hồng và hoa tường vi khác nhau.

Mân mê trên lầu còn chưa đủ, Thiên Chi lại di chuyển địa điểm xuống hoa viên dưới lầu.

Bên cạnh rừng cây tuyết tùng có một khoảng cỏ lớn, nhưng hiện giờ khu vực đó đã được Thiên Chi cẩn thận quy hoạch, sau khi xới đất thành công, còn rải không ít phân bón lên đó.

Ở nơi này cô trồng một số hoa cúc nhỏ và hoa hướng dương, càng nhiều hơn nữa, chính là một số loại trái cây và rau cải.

Kỳ thực Thiên Chi cũng chỉ là ý tưởng đột nhiên bộc phát, trong lúc tìm kiếm hạt giống hoa ở trên mạng, trên web lại tự động đề xuất cho cô, vì thế cô đã nhìn thấy một số hạt giống của các loại cây ăn trái dây leo.

Dù sao Nam Uyển cũng rộng lớn như vậy, cô lại không có chuyện gì để làm.

Cho nên những buổi sáng mấy ngày gần đây, trong lúc ánh nắng mặt trời không quá gay gắt, cô đã cố ý chỉnh đồng hồ báo thức để đi xuống lầu xem xét mấy mầm cây mình vừa trồng.

“Tại sao ngay cả cái mầm nhú lên cũng không có?” Đối với các loại hoa, Thiên Chi rõ như lòng bàn tay, nhưng đối với những loại cây ăn trái dây leo này, cô chưa từng nghiên cứu qua.

Tổng Kỳ Thâm ngồi trên một chiếc ghế gỗ đặt ngay bên cạnh, đeo kính gọng vàng, chậm rãi lật xem tờ báo.

Nghe thấy lời phàn nàn của Thiên Chi, anh hơi ngược mắt lên.

Rồi sau đó, anh nhìn thấy trong tay cô gái nhỏ cầm một cây xéng xúc đất nhỏ, còn không ngừng đào đất.

“Em đào như vậy cũng vô dụng thôi, thực ra chu kỳ sinh trưởng của những loại cây này sẽ dài hơn một chút.” Dừng một lúc, anh không nhanh không chậm nói, “Em có thấy loại cây ăn quả nào, một năm bốn mùa đều ra trái chưa?”

Thiên Chi chớp chớp mắt.

“Nhưng loại em trồng không không phải là cây con, chỉ là hạt giống, có lẽ chúng sẽ mọc rất nhanh.”

“Ừ, vậy em chỉ cần chờ đợi thôi.”

Trong lúc cả hai đang nói chuyện, bên ngoài hàng rào chạm khắc hoa lan màu đen của căn biệt thự truyền đến âm thanh dồn dập.

Là tiếng còi xe.

Thiên Chi liếc mắt nhìn về hướng đó, xuyên qua song sắt cửa, cô phát hiện một chiếc xe thể thao.

“Ai vậy? Anh mời khách đến đây chơi à?” Thiên Chi quay đầu lại hỏi Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm gợn gàng mà linh hoạt lên tiếng từ chối, “Không có.”

Với sự phủ nhận của anh, chiếc xe kia dường như càng dừng cảm hơn, bấm còi liên tục.

Dồn dập lại kéo dài, tiếng ồn vang lên trong không trung.

“Rất cuộc là ai vậy.”

Thiên Chi sợ tiếng ồn này sẽ quấy rầy đến hàng xóm, cô nói xong muốn đứng dậy, chuẩn bị đi ra đó xem là ai.

“Em không cần ra đó, là Lâm Diễm Chi.” Tống Kỳ Thâm thản nhiên nói.

“Dạ?”

Tống Kỳ Thâm nhìn thấy sự nghi hoặc của Thiên Chi, giọng nói cũng hạ

xuống.

“Không cần mở cửa cho anh ta.”

Lúc trước cái vị bạn gái kia của Lâm Diễm Chi, đã gây ra một loạt sự kiện, còn chưa giải quyết xong đâu.

Dù sao nói về thủ phạm, Lâm Diễm Chi cũng có một phần trong đó, kế hoạch ban đầu của Tống Kỳ Thâm, chính là không muốn buông tha cho anh ta.

Lâm Diễm Chi vẫn luôn thắc mắc tại sao Tống Kỳ Thâm luôn không để ý đến mình, sau khi từ chỗ trợ lý Hạ thăm dò một phen, anh ta đã hiểu rồi! Dù gì người ta cũng là trợ lý đặc biệt của ai kia, tất nhiên trợ lý Hạ cần phải theo sát tốc độ làm việc của ông chủ nhà mình rồi, chỉ một hai câu thảo phạt, thiếu chút nữa đã làm cho Lâm Diễm Chi ghen chết.

Gần đây, Lâm Diễm Chi đã hoàn toàn biết được tình hình cụ thể và chi tiết, anh ta càng cảm thấy xấu hổ không thôi, còn trực tiếp cùng nữ sinh kia đoạn tuyệt quan hệ.

Rồi sau đó anh ta vội vàng khom lưng cúi đầu, bận trước bận sau, không ngừng nịnh hót tăng bốc thổi phòng da trâu của Tống Kỳ Thâm, đó gọi là cúi mình tuyệt đối.

Về sau không thể bắt được người, Lâm Diễm Chi chuyển trọng tâm từ Tống thị sang Nam Uyển.

Kết quả người ta căn bản là không muốn mở cửa cho anh ta vào.

Lâm Diễm Chi khuyên can mãi trong WeChat, cuối cùng anh ta lại phát hiện tin nhắn của mình không thể gửi đi.

Tống Kỳ Thâm lại một lần nữa kéo anh ta vào danh sách đen.

Tuy nhiên, theo cách nhìn nhận của Lâm Diễm Chi.

Bao che con cũng không phải bộ dạng như vậy.

Biết rõ Tống Kỳ Thâm yêu bà xã của mình rất nhiều rồi! Còn biết rõ Tống Kỳ Thâm giỏi nhất là chiều chuộng bà xã của mình!!

Cái tên cầu nam nhân tính toán chi li này!

Anh ta sai rồi còn không được sao!!

Lâm Diễm Chi nhìn xuyên qua mui xe trần, nhìn thấy động tác sắp đứng dậy của Thiên Chi, kết quả cô lại đột ngột dừng lại.

“Thực sự không cần đi qua đó xem một chút sao?” Thiên Chi thăm dò nhìn ra bên ngoài.

Khi cô vừa dứt lời, tiếng động cơ xe ô tô từ phía đường nhựa lớn truyền đến.

Từ xa đến gần, cuối cùng ——

Nó cũng dừng lại trước cổng Nam Uyển.

“Hiện giờ em có thể đi mở cửa rồi.”

“Dạ?”

Đây cũng là một loại thao tác sao?

“Là trợ lý Hạ.” Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều, dừng một chút, còn cường điệu nói, “Đừng để cho Lâm Diễm Chi tiến vào.”

“Vâng, em sẽ không cho anh ta vào đâu.”

Thiên Chi cảm thấy thú vị, lên tiếng trả lời, lại còn quyết liệt gật đầu.

Nhìn thấy ông xã nhà mình trưng trị cái vị hoa hoa đại công tử này, cô chỉ

cảm thấy một sự khí phách không thể tài nào giải thích được!

Chủ yếu là vì chuyện xảy ra lần trước quá kinh người.

Thiên Chi “Lạch bạch lạch bạch” chạy đến đó, sau khi ấn nút mở cửa, cánh cổng màu đen dần dần mở ra.

Trợ lý Hạ thần sắc nghiêm túc bước vào, trước đó trợ lý Hạ đã chào hỏi Tiểu Lâm tổng một tiếng rồi.

Lâm Diễm Chi trợn mắt há hốc mồm, tại sao anh ta không nghĩ đến việc xuống xe, thừa cơ hội này trực tiếp chạy vào trong nhỉ.

Anh ta nhô đầu ra, giọng nói rõ ràng còn rất kích động, “Chi Chi! Em thay đổi rồi!! Anh là anh Diễm Chi của em đây mà, thực sự em không muốn mở cửa cho anh à, để cho anh vào đi?!! Dựa vào cái gì mà lại để cho trợ lý Hạ vào trước!! Em phải hiểu thứ tự đến trước và sau chứ, em có biết không hả?!!”

Thiên Chi vẩy vẩy cái xéng nhỏ trong tay về phía Lâm Diễm Chi, cười rộ lên, “Không phải là em đang chào hỏi với anh đó sao.”

Trợ lý Hạ một mực đứng ở bên cạnh, chờ Thiên Chi nói chuyện xong, lúc này trợ lý Hạ mới chậm rãi lên tiếng, “Phu nhân, hôm nay tôi đến đây là để giúp phu nhân đo đạc kệ trưng bày nước hoa, đến lúc đó tôi sẽ dẫn phu nhân đi đến văn phòng, giúp phu nhân mang những lọ nước hoa đó đến đây, chậm nhất là cuối tuần sẽ hoàn thành.”

Mặc dù trợ lý Hạ trước sau như một, vẫn luôn mang một bộ dạng cùng giọng điệu giải quyết công việc, nhưng Thiên Chi sớm đã quen với điều này, trong lúc vô hình trợ lý Hạ giúp đỡ và chiếu cố cô rất nhiều.

Thiên Chi không còn khách khí giống như trước kia nữa, cô dùng khẩu khí rất quen thuộc nói, “Trợ lý Hạ luôn bận rộn công việc mà còn phải chạy đến đây một chuyến, anh có mệt lắm không? Đợi lát nữa em lấy cho anh một chút đồ ăn nhẹ nhé.”

“Tổng tổng đã trả thù lao tương đương với việc phải làm, phu nhân không cần bận tâm, phu nhân chỉ cần đứng đó thôi ạ.”

Trợ lý Hạ nói xong nhẹ gạt đầu, rồi anh ta lập tức đi về phía hoa viên nơi Tổng Kỳ Thâm đang ngồi.

Tổng Kỳ Thâm không để ý Lâm Diễm Chi bao nhiêu lâu, thì Lâm Diễm Chi đứng đợi bên ngoài bao nhiêu lâu.

Đã sắp đến giờ dùng cơm trưa, ánh mặt trời càng ngày càng gay gắt.

Sau khi tận mắt nhìn thấy một người nữa bước vào trong, chính là đầu bếp Trương không ai bị ngăn lại, Lâm Diễm Chi thực sự đã chờ đến mức sốt ruột rồi.

Anh ta bước xuống xe, một tay chống nạnh, giống như một ông lớn, cứ đi tới đi lui ở trước cửa như vậy.

Thoạt nhìn tựa như một con khỉ đáng thương.

Cuối cùng lại hờn dỗi, leo lên xe ngồi.

Thiên Chi sợ Lâm Diễm Chi bị phơi nắng quá lâu.

Dù sao trời cũng nóng như vậy, hơn nữa nhiệt độ bên ngoài không ôn hoà giống như buổi sáng.

Mà Lâm Diễm Chi vì tỏ ra bản mình thật ngầu, sống chết cũng không chịu kéo mui xe thể thao lại, cứ để nó mở ra như thế.

“Em muốn mở cửa cho anh Diễm Chi.” Thiên Chi suy nghĩ, lập tức hỏi thăm ý kiến của Tổng Kỳ Thâm một chút.

Lúc này Tổng Kỳ Thâm mới gạt đầu, rũ mắt nhìn đồng hồ đeo tay, “Thời gian cũng đủ rồi.”

Thiên Chi nhìn anh như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cô ấn nút trong phòng, cánh cổng màu đen dần dần mở ra.

Thiên Chi nhìn thấy Lâm Diễm Chi vội vàng chạy vào, cô đứng trước cửa nhà chờ anh ta đi vào.

Đợi đến lúc người nọ chạy đến trước mặt bọn họ, không biết người nọ từ chỗ nào lấy ra một trái sầu riêng.

Đặt nó ở trước cửa, từ trong cổ họng xúc động gào rú lên, “Anh Kỳ Thâm, chị dâu, em sai rồi!!”

Từ trước đến nay Thiên Chi chưa bao giờ bị người ta gọi là chị dâu, nhất thời trong gió hỗn độn*.

(*Trong gió hỗn độn: tâm tình hỗn loạn như gió, trong ngữ cảnh này có thể hiểu đầu óc trở nên rối loạn. Nguồn Baidu.)

Đây vẫn chưa phải là kết thúc.

Lâm Diễm Chi vừa dứt lời, lập tức khụy gối xuống đất.

Thiên Chi:.....

Tổng Kỳ Thâm:.....

—————//——//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Giá trị nhan sắc* tiểu cát cát (bi phần cắn khăn tay.)

(*Nhan giá trị: Từ ngữ mạng, ý chỉ người có chỉ số xinh đẹp, dùng để đánh giá nhan sắc của đối phương.)

Cặp đôi này quá xấu xa! Tôi khó khăn quá!!

Tại sao không cho tôi vào, nhìn tôi giống như một con chó vậy

Chương 82: Phiên ngoại 3: Vùi đầu vào hõm cổ & Còn có em mà

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Thiên Chi không ngờ đến lại như vậy, cô vội vàng đỡ Lâm Diễm Chi đứng lên.

Kết quả sắc mặt Lâm Diễm Chi vững như núi, nói cái gì cũng không để cho cô đỡ mình đứng lên.

“Anh không thể đứng dậy.” Lâm Diễm Chi nói xong, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tống Kỳ Thâm đang cho một tay vào túi quần, thần sắc đối phương không có bất kì gì biến hoá.

Lâm Diễm Chi không thể quản nhiều như vậy, trực tiếp hỏi Tống Kỳ Thâm, “Anh hai à, anh nhìn tôi đi có được không?”

Thiên Chi vẫn luôn nhìn Lâm Diễm Chi, “Anh Diễm Chi, anh thực sự không đau sao?”

“Chuyện nhỏ ấy mà, anh Kỳ Thâm, anh Thâm à!” Ba tiếng gọi bao hàm sự nịnh nọt của Lâm Diễm Chi vang lên, cuối cùng nó cũng làm biểu cảm trên mặt Tống Kỳ Thâm buông lỏng một chút.

Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, theo sau giống như lơ đãng mà hỏi thăm, “Đây chính là chiếc siêu xe gần đây cậu nhắc đến đây à?”

“Tặng cho cậu đó, xem như tôi đền bù tổn thất khi không đến tham dự hôn lễ của hai người vậy, một ít lòng thành thôi.”

Tổng Kỳ Thâm hơi nâng mắt lên, nhẹ gật đầu.

Lâm Diễm Chi thấy vậy, vui mừng đến phát khóc, trong lúc từ võ sầu riêng đứng lên.

Việc đo đạc kệ trưng bày nước hoa ở tầng trên cũng đã làm xong, trợ lý Hạ hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo rồi bước xuống lầu, tiến về phía bên này.

“Tổng tổng ——” Trợ lý Hạ còn chưa nói hết câu, ánh mắt lập tức nhìn đến Lâm Diễm Chi đang quỳ ở trước cửa.

Rồi sau đó, tầm mắt của trợ lý Hạ tự nhiên mà di chuyển xuống phía dưới.

Khi nhìn thấy trái sầu riêng kia.

“.....”

Trợ lý Hạ muốn lảng tránh cái tình cảnh này, kết quả khi anh ta vừa mới ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người lại giao nhau trong không trung.

Nhất thời im lặng.

Lâm Diễm Chi là người phản ứng đầu tiên, trực tiếp nhảy dựng lên, mặc dù hai chân anh ta đã mềm nhũn, thiếu chút nữa lại quỳ xuống, nhưng anh ta vẫn giữ được thăng bằng.

Trợ lý Hạ lên tiếng trước anh ta một bước, “Tiểu Lâm tổng, tôi không thấy gì hết.”

Lâm Diễm Chi há miệng mắc quai, giọng điệu có chút buồn bực, “Tôi có nói gì với anh à, anh không coi tôi ra gì hả.”

Còn không phải!! Đã nhìn thấy rồi sao!!

Tổng Kỳ Thâm nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lâm Diễm Chi, “Cậu gấp gấp muốn

tiên thêm một chiếc xe khác à?”

“Này này, sao lại có thể như thế được, ha ha ha tôi nói đùa thôi.” Lâm Diễm Chi dốc sức liều mạng nháy mắt với trợ lý Hạ và Thiên Chi, chỉ thiếu điều không nháy mắt một mí thành mắt hai mí nữa mà thôi.

Thiên Chi nhìn anh ta trong chốc lát, xoay người cầm lấy trái sầu riêng to lớn kia lên, “Được rồi anh Diễm Chi, anh vào nhà đi, trái sầu riêng này xem như là món ăn tráng miệng sau khi dùng bữa trưa xong.”

*

Thế là bữa cơm trưa lại có bốn người ngồi ăn cùng nhau.

Đàn ông tụ họp thành một nhóm, đương nhiên bọn họ sẽ thảo luận một số vấn đề liên quan đến thương trường.

Thiên Chi không thể xen vào, cho nên cô dứt khoát im lặng ngồi ở một bên dùng bữa.

Chủ đề nói mãi nói mãi, không biết chuyện gì đang xảy ra, mà nó lại quay về trên người cô.

“Tôi cũng không ngờ sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ quen biết trong một buổi tụ tập mà thôi, cô bé kia chính là rau sạch* của tôi, tôi chỉ nghĩ đơn giản là người tới ta đi, người tình ta nguyện, phía bên Kim Đỉnh các người cũng biết rồi đó, tôi không có kết giao quá thân.” Giọng điệu của Lâm Diễm Chi nghe có vẻ rất vô tội.

(*Rau sạch: ý chỉ người con gái đó chỉ là thú vui qua đường.)

“Cho nên cậu chỉ là người bị hại thôi sao?” Tống Kỳ Thâm gấp cho Thiên Chi một đĩa rau, rồi quét mắt nhìn qua.

“Tất nhiên.” Lâm Diễm Chi xem đó là chuyện đương nhiên, sau đó anh ta nhìn về phía Thiên Chi, “Anh là người bị hại, còn Chi Chi là nạn nhân lớn

nhất.”

Nói xong, anh ta vẫy vẫy tay, “Nhưng mà bên kia tôi đã xử lý ổn thỏa rồi, các người cứ yên tâm đi. Quả thực tôi cũng sợ hãi lắm đấy, tôi giữ mình trong sạch gần một năm trời, không ngờ đến lại rơi xuống cái hố này.”

Lâm Diễm Chi không đề cập đến thì không sao, nhưng khi nhắc đến bốn chữ “Giữ mình trong sạch”, nhất thời ba cái ánh mắt lập tức bắn về phía anh ta, đôi mắt sáng rực.

Bốn chữ này, nghe thế nào cũng không phù hợp với anh ta!

“Làm sao vậy? Có gì đáng ngạc nhiên, gần cả một năm nay tôi không đưa một cô gái nào đến khách sạn cả.” Lâm Diễm Chi hừ nhẹ một tiếng.

“Được rồi anh Diễm Chi, dừng lại đi.” Thiên Chi không muốn nghe cái gọi là tình sử thương tâm của Lâm Diễm Chi nữa.

Có một lần mấy người bọn họ tụ tập với nhau, Tống Kỳ Thâm đã dành thời gian đưa cô đến đó.

Sau khi Lâm Diễm Chi uống một chút rượu, anh ta bắt đầu kể về việc cô bạn gái cũ đã ruồng bỏ anh ta như thế nào, trông bộ dạng rất tức giận và bất bình.

Đoán chừng là do uống rượu say, anh ta thậm chí còn nắm lấy tay của Chu Duẫn Hành và Tiêu Lập nữa, một bên trái một bên phải, rồi lại gào thét.

Cái âm thanh kì diệu đó xuyên qua lỗ tai, đến bây giờ nhớ tới thật khiến cho người ta nổi cả da gà.

Ăn cơm xong, Lâm Diễm Chi lại bắt đầu nịnh hót tâng bốc Tống Kỳ Thâm, thể hiện mình là một người anh em tốt tình nghĩa sâu đậm, còn ra sức đổ dành đôi vợ chồng này, cuối cùng anh ta lập tức dẫn theo trợ lý Hạ, chào tạm biệt bọn họ.

Thiên Chi không thể chịu đựng được nữa, cho nên cô vội quay về phòng ngủ chính ngủ một giấc ngon lành.

Khi thức dậy lần nữa, sắc trời cũng đã chuyển tối.

Sau khi Tống Kỳ Thâm hoàn thành hết công việc của mình, anh dẫn cô vào phòng tắm rửa, hai người nháo loạn trong phòng tắm một phen, trên mặt sàn vương vãi đầy bọt xà phòng, lúc này bọn họ mới chịu bỏ cuộc.

Không biết có phải vì buổi trưa đã ngủ quá nhiều hay không, cho nên đầu óc có chút không tỉnh táo, buổi tối Thiên Chi vệ sinh cá nhân xong, vẫn cảm thấy rất buồn ngủ.

Cô cảm thấy trong lòng có một sự bất an không nói nên lời, tựa như là bức bối, cùng những cảm xúc rối loạn không rõ nguyên nhân.

Nó tựa như lông vũ, không ngừng lướt qua lướt lại.

“Sao thế?” Tống Kỳ Thâm nhìn cô như vậy, chậm rãi lên tiếng.

“Không thể diễn tả được, đột nhiên cảm thấy có hơi khó chịu.”

“Khó chịu ở chỗ nào, có phải dị mụ của em đến không?”

“Không phải, em không tài nào diễn tả được.”

Thiên Chi lắc đầu, “Anh cũng đừng quá lo lắng, chỉ là trong lòng có chút rối loạn, có khả năng do em ăn quá nhiều vào bữa tối, đoán chừng một lúc nữa sẽ ổn thôi.”

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng, ôm cô vào lòng.

Hôm nay anh im lặng đến lạ thường, cái gì cũng không làm, chỉ ôm cô trong lồng ngực như thế, hai người cùng nép mình vào trong chiếc chăn mỏng.

Nhìn nhau không nói gì.

Dường như trong lòng đang giấu giếm chuyện gì đó.

“Nếu em đã cảm thấy không thoải mái, vậy bây giờ chúng ta đi ngủ nhé?”
Tống Kỳ Thâm nhẹ giọng dò hỏi.

Thiên Chi vùi vào trong lồng ngực anh, “Vâng.”

Sau khi tắt đèn, nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của cô gái nhỏ đang nằm trong lòng mình, anh vẫn không hề cảm thấy buồn ngủ.

Có thể giữa những người yêu nhau luôn tâm hữu linh tê* phải không?

*(*Tâm hữu linh tê điểm nhất thông: Người có lòng thì suy nghĩ giống nhau.
Nguồn Baidu.)*

Hôm nay anh cũng có cảm xúc giống như Thiên Chi.

Loại cảm giác này không thể kiềm chế được, nó tương tự như lần trước Thiên Chi không thông báo với anh một tiếng, lập tức đăng ký sang Pháp bồi dưỡng.

Đêm đã khuya, Tống Kỳ Thâm không nghĩ ngợi quá lâu, anh nghiêng đầu tựa vào cái đầu của cô gái nhỏ, ôm lấy người đẹp, chìm vào giấc ngủ.

*

Rất nhiều năm về sau, khi Thiên Chi nhớ lại cái đêm hôm ấy, cô chỉ cảm thấy đây chính là ý định của ông trời.

Giữa khuya, Thiên Chi bị Tống Kỳ Thâm gọi dậy.

Cô vẫn còn trong cơn buồn ngủ, vừa giật mình tỉnh dậy, ngược mắt lên lập tức trông thấy đôi môi mỏng của Tống Kỳ Thâm khẽ mím lại.

Thần sắc anh không có gì thay đổi, nhưng hàng chân mày thì nhíu chặt, phần cằm căng ra, chúng đã biểu hiện cho tâm trạng hiện giờ của anh.

Trong nội tâm Thiên Chi có một sợi dây nhỏ đang xoắn lại, cuối cùng “Tạch” một tiếng đứt đoạn.

Cô cũng bắt đầu khẩn trương, vội vàng chống nửa người ngồi dậy, “Có chuyện gì vậy?”

“Thu thập một chút, chúng ta nhanh chóng xuất phát đi đến bệnh viện.”

Thiên Chi nhìn về phía anh, nghi ngờ hỏi, “Bệnh viện?”

“Tình huống của ông nội không được tốt lắm, bệnh viện vừa gọi đến báo bệnh tình trạng nguy kịch.”

Thiên Chi quên cả chớp mắt, bị tin xấu công kích như vậy, cô gằn như đứng hình.

Tổng Kỳ Thâm cầm lấy quần áo đưa đến cho cô, “Bảo Bối ngọc, mau thay đồ nào, chúng ta đi thôi.”

Thiên Chi miễn cưỡng đáp lời, sau đó cô buộc mình phải bình tĩnh lại, mặc quần áo vào rất nhanh.

*

Thời điểm đến bệnh viện, hành lang không có một bóng người.

Ánh đèn chói lọi như ban ngày chiếu sáng khuôn viên bệnh viện vắng tanh.

Cố Oản Oản cùng Tổng Thanh Đình đang ngồi cúi đầu trên một băng ghế dài.

Tổng Kỳ Thâm sải bước tiến về phía trước, “Mẹ, tình hình bây giờ như thế nào?”

Cố Oản Oản ngẩng đầu, khoé mắt bỗng nhiên ửng đỏ, “Không khả quan lắm.”

Tổng Thanh Đình ngồi ở một bên, im lặng không lên tiếng, hốc mắt cũng ngấn lệ.

Đêm mùa hạ mát lạnh, gió lùa qua khung cửa sổ.

Cho dù lòng bàn tay ấm áp của Tổng Kỳ Thâm bao bọc bàn tay nhỏ bé của Thiên Chi như thế nào, nhưng cô vẫn cảm thấy có hơi lạnh.

Cũng không bao lâu, Lục Uyển Đình khoan thai đến muộn, đi theo phía sau còn có Thiên Diêm, ông luôn thích ăn mặc tươm tất, nhưng hiện giờ ông lại mặc một cái áo somi nhăn nhúm.

“Chi Chi, con có ổn không?” Lục Uyển Đình chạy đến chỗ Cố Oản Oản nói chuyện gì đó, rồi quay đầu lại nhìn Thiên Chi mặt mày ủ rũ.

Thiên Chi chợt nhớ đến lúc ông bà mình qua đời, bây giờ cô còn nhìn thấy ông nội Tổng đang nằm trong phòng cấp cứu, trong lòng cảm thấy rất đau đớn.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Lục Uyển Đình không cần phải lo lắng cho mình.

Thiên Chi nghiêng đầu nhìn Tổng Kỳ Thâm, nửa khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Cô dùng sức nắm chặt tay anh, dường như anh cũng cảm nhận được, anh quay đầu nhìn cô.

Sau đó, như là đang đáp ứng lại, anh nắm lấy tay cô.

Nắm chặt như vậy, tựa như đang cầu nguyện việc gì đó, có lẽ là hy vọng sẽ không xảy ra chuyện tồi tệ gì nữa.

Lúc trước Tổng Kỳ Thâm từng nói mấy năm gần đây thân thể của ông nội không được tốt lắm, đó chính là lời nói thật.

Mặc dù ông nội đã áp dụng cách điều trị thực vật an dưỡng, nhưng ông vẫn không thể chống lại sự suy yếu.

Lúc trước tình hình ông nội có chút chuyển biến tốt, về sau ông nội Tổng cứ kiên trì đòi quay trở về nước, hiệu quả dần giảm xuống. Ông nội cũng không dẫn theo đoàn đội chuyên nghiệp trở về nước.

Như một con chim di trú đã chờ đợi từ rất lâu, cuối cùng có một ngày.

Không đợi được nữa.

Mọi người không ai nói chuyện với ai, nhất thời bên trong hành lang rộng lớn lâm vào tình cảnh yên lặng.

Không lâu sau, tín hiệu đèn bên ngoài phòng cấp cứu tắt đi.

Mấy trưởng bối như ong vỡ tổ vội vàng tiến đến đó.

Ông nội Tổng được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Lúc trước ông nội không mấy tỉnh táo, nhưng thoát nhìn hiện giờ, tinh thần ông nội đã tốt hơn nhiều.

Ông nội vung tay với các trưởng bối đang vây quanh mình, âm thanh dứt quãng, “Các anh chị hãy ra ngoài trước đi, A Thâm và Chi Chi ở lại đây.”

Tuy thoát nhìn thần sắc của ông nội Tổng không tệ lắm, nhưng cho dù giọng nói có cố gắng che giấu đến đâu, cũng không thể che được sự suy yếu.

Các trưởng bối thấy ông nội Tổng yêu cầu như vậy, lập tức rời khỏi phòng, chỉ để lại hai người bọn họ.

Thiên Chi linh cảm được điều gì đó, nước mắt chảy dài trên má, nhỏ giọt, không thể ngừng lại được, cô khóc nức nở, gần như không nói nên lời, chỉ biết gọi, “Ông ơi.”

“Con gái xinh đẹp thì không được khóc.” Khoé môi ông nội Tổng hơi cong lên, muốn nói điều gì đó, khoé môi giật giật, nhưng rồi lại thôi.

Tổng Kỳ Thâm đứng thẳng người, giống như một cây tùng bách vững chãi, không nói một lời.

Mặc dù khuôn mặt già nua, mái tóc thưa thớt của ông nội Tổng, so với dáng vẻ khi Thiên Chi nhìn thấy ở Na Uy, trông ông nội càng yếu ớt hơn.

Nhưng đôi bàn tay với đầy những nếp nhăn giờ lên, run run rẩy rẩy nắm lấy tay Thiên Chi và tay Tổng Kỳ Thâm đặt trước mặt mình, rồi sau đó xếp chồng lên nhau.

“Hai người các cháu phải luôn sống hoà thuận với nhau, có biết không?”

Tổng Kỳ Thâm cúi người khụy chân xuống, ngồi xổm trước mặt ông nội Tổng, giọng nói đầy nghẹn ngào, “Ông ơi.”

“Điều làm ông tự hào nhất chính là cháu cái thẳng nhóc thối tha này so với ba của cháu không hề thua kém.” Ông nội Tổng nói xong, lại mỉm cười, “Ông già rồi, ông già thật rồi, nhưng không sao cả, các cháu vẫn còn trẻ.”

Thiên Chi để mặc cho nước mắt chảy dài, trước mắt một mảnh mơ hồ, không nói nên lời, cứ dốc sức liều mạng gật đầu.

“Được rồi, hai người các cháu đi ra ngoài đi, ông còn có việc muốn bàn bạc với Thanh Đình.” Ánh mắt ông nội Tổng hoà ái, nhẹ nhàng mỉm cười.

Dường như đang nhấn mạnh điều gì đó, cũng như đang sợ điều gì đó, “Một lúc nữa mặc kệ như thế nào, hai người các cháu cũng không được phép vào đây nữa.”

Tổng Kỳ Thâm chăm chú nhìn ông nội Tổng, sau đó anh gật đầu đầy kiên quyết, ôm Thiên Chi vào lòng, rồi bước ra ngoài.

Kể từ lúc đó Thiên Chi không nói lời nào nữa, đôi mắt đỏ hoe. Cô bị Tổng Kỳ Thâm ôm chặt ở trong lòng.

Cô không lên tiếng, Tổng Kỳ Thâm cũng không lên tiếng.

Hai người ôm chặt lấy nhau trong im lặng, nương tựa vào nhau.

Các trưởng bối đều đi vào trong phòng bệnh, cứ trì trệ ở mãi trong đó không đi ra.

Thời gian cứ như đã trôi qua một thế kỷ.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng trong phòng bệnh cũng vang lên tiếng gọi bi thương của Tổng Thanh Đình, “Ba ơi!”

Thiên Chi có thể cảm nhận được hơi thở của Tổng Kỳ Thâm chợt ngừng lại.

Vòng tay ôm cô cũng siết chặt hơn.

Cô vội vàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt mình, bất chấp bản thân đang thương tâm đến mức nào. Dang tay ôm lấy Tổng Kỳ Thâm, để cho anh vùi đầu vào hõm cổ mình.

Luống cuống tay chân, như dỗi dành một đứa bé.

“Không sao đâu, không sao đâu, đừng sợ, muốn khóc thì hãy khóc đi, anh còn có em mà.”

—————-//—//—————-

* Tác giả có lời muốn nói: Nước mắt đã tuôn rơi, nhưng giống như lời ông nội Tổng đã nói, rồi sẽ tốt thôi.

Mặc dù từ đầu truyện cho đến bây giờ, rất nhiều người nói nam nữ chính có một cuộc đời quá suông sẻ, nhưng tôi chỉ muốn miêu tả một tình yêu lý tưởng mà thôi.

Chỉ cần có thể tưởng tượng là đủ lắm rồi, nhất định sẽ tồn tại, lý tưởng cũng bắt nguồn từ một số việc trong thực tế.

Chương 83: Phiên ngoại 4: Dear DD& âm thầm nhận nhạo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Tổng Kỳ Thâm cứ như vậy thoáng nghiêng đầu qua một bên, vùi vào hõm cổ của Thiên Chi.

Dù anh không lên tiếng, nhưng anh đã ngầm đồng ý hành động của Thiên Chi. Trong nhận thức của cô, chỉ có thể cảm nhận được hơi yếu ớt của anh.

Một lúc sau, Tổng Kỳ Thâm rất nhanh đã điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Anh hơi ngẩng đầu lên, thần sắc trước sau như một, không có biến hoá gì quá lớn.

Ngay sau đó, Tổng Kỳ Thâm đứng thẳng người, đưa tay lên dùng đầu ngón tay lau mí mắt cho Thiên Chi, giúp cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên đó.

“Anh không khóc.” Tổng Kỳ Thâm nhẹ nhàng lên tiếng, “Ngược lại là em, mới chính là người khóc đấy.”

Tổng Kỳ Thâm nói xong lập tức bế cô gái nhỏ lên, anh đặt cô ngồi xuống ghế.

“Nếu như ông nội đã không muốn chúng ta vào đó, chúng ta hãy ngồi ở đây một lúc, đợi chút nữa sẽ đi vào trong phòng bệnh nhé.”

“Vâng ạ.”

*

Tang lễ của ông nội Tổng được tổ chức ở nghĩa trang Nam Sơn, lúc trước bà nội Tổng cũng được chôn cất ở đây.

Theo như ý nguyện của ông nội Tổng, ông nội muốn chôn cùng với vợ của mình.

Đám con cháu chú bác nhà họ Tổng, biết tin tức này muộn hơn so với đám người của Tổng Kỳ Thâm, khi bọn họ chạy đến đó, việc đầu tiên không phải là hỏi thăm tình hình của ông nội Tổng, mà chỉ hỏi đến việc phân chia cổ phần của tập đoàn Tổng thị mà thôi.

Tổng Kỳ Thâm bận rộn sắp xếp tang lễ, bản lĩnh được che giấu trước đây, hiện giờ đều được bộc lộ một cách mạnh mẽ.

Tuy lúc trước anh chính là người tiếp quản Tổng thị, nhưng phần lớn cổ phần lại nằm trong tay ông nội Tổng.

Bây giờ ông nội Tổng đã ra đi, cổ phần công ty được chia làm hai phần, một phần sẽ trao cho ba Tổng mẹ Tổng, phần còn lại thì được trao cho Tổng Kỳ Thâm cùng Thiên Chi.

Mặc dù mọi chuyện đã có một kết thúc tươi sáng.

Nhưng đám chú bác nhà họ Tổng, vẫn cảm thấy không thỏa đáng.

Xét cho cùng, đối với bọn họ mà nói, thời điểm này chính là thời cơ thừa dịp hỗn loạn mà vơ vét một vố lớn.

Lúc trước ông nội Tổng là một người thiện tâm, Tổng thị cũng không thiếu tiền, cho nên Tổng Kỳ Thâm mới mắt nhắm mắt mở, giao cho bọn họ một chức vụ nhàn hạ trong ban hội đồng quản trị.

Nhưng không bao giờ nghĩ đến, cách nuôi dưỡng như vậy, nó lại nuôi dưỡng ra dã tâm của con người.

Một khi lòng tham trỗi dậy, dù cho những hành động về sau không phân rõ phải trái đến đâu, điều đó dường như rất dễ hiểu.

“Giải quyết chuyện này phiền phức lắm không?” Thiên Chi hỏi anh, “Trong tay em còn có 30% cổ phần của tập đoàn Thiên Lục, nếu anh cần ——”

Trong tay Lục Uyển Đình cũng có không ít tiền tài, mặc dù Thiên Diêm đưa cho bà không phải là cổ phần công ty, nhưng phần lớn các tài sản trong đó, có chứng khoán, bất động sản và quỹ ngân sách, nhiều nhất vẫn là chi phiếu tiền mặt, tất cả những thứ này đều thực sự đã chuyển sang cho bà.

Nhưng Lục Uyển Đình không muốn những thứ đó. Dù sao trước khi tập đoàn Thiên Lục chưa đổi tên, thời điểm hai người vừa đăng ký kết hôn, Lục Uyển Đình đã có một phần quyền sở hữu cổ phiếu.

Thành thật mà nói, có đôi khi việc chuyển đổi này sẽ hiệu quả hơn, so với việc trực tiếp chuyển cổ phần công ty một chút.

Mặc dù không biết ba của mình muốn làm cái gì, nhưng tối thiểu, tiền tài và cổ phần công ty là những thứ hiện hữu, vẫn luôn có thể nắm chắc trong lòng tay.

Tống Kỳ Thâm cắt ngang lời cô, “Nghĩ gì thế, không có phiền phức gì cả, cho dù không có số cổ phần của ông nội Tống, thì ba mẹ vẫn đứng về phía chúng ta.”

Dừng một chút, Tống Kỳ Thâm bổ sung thêm, “Không cần quá lo lắng, em hãy giữ lại cho bản thân mình đi.”

“Có thể ba cũng sẽ đề cập đến vấn đề tương tự, mặc dù ba vẫn tiếp tục trấn thủ công ty, nhưng trong tương lai, tất cả mọi việc trong công ty đều sẽ giao hết cho anh.” Thiên Chi nhíu mày, đăm chiêu suy nghĩ.

Lúc trước chuyên ngành mà Thiên Chi theo học khác xa một trời một vực với nghiệp vụ của tập đoàn Thiên Lục.

Cô không thể tiếp quản công ty, đương nhiên nó sẽ rơi vào tay Tống Kỳ Thâm.

Thiên Diêm là một người đàn ông mạnh mẽ như vậy, rõ ràng ông cũng rất sẵn lòng làm điều đó.

“Dựa theo lời em vừa nói, vậy anh không cần phải làm con rể của bọn họ nữa sao?” Tống Kỳ Thâm nói xong, còn khẽ mỉm cười.

Thiên Chi nhìn hàng chân mày mấy ngày qua luôn nhíu chặt dần giãn ra, cô nhẹ gật đầu, giọng điệu còn rất nghiêm túc, “Vâng, vậy anh có đồng ý đổi họ không.”

Thiên Tống Kỳ Thâm.

Nghe câu này còn có vẻ giống y như thật.

Tống Kỳ Thâm nghe thấy câu nói đùa nghiêm túc của Thiên Chi, anh chỉ thấp giọng nói ra một câu như thế này, “Đổi thành cái gì, ông xã độc nhất vô nhị của Thiên Chi hả?”

Không phải.

Làm gì có một cái tên dài như vậy??

Thiên Chi nhịn không được, nắm lấy tay anh, đánh cho anh một cú thật mạnh.

*

Sau khi giải quyết xong chuyện của ông nội Tống, kỳ nghỉ hè của Thiên Chi xem như đã hoàn toàn trôi qua.

Mùa hạ mang theo cái nóng, cũng mang theo ông nội Tổng rời đi.

Tổng Kỳ Thâm so với lúc trước càng bận rộn hơn, anh làm việc kể cả ngày đêm không ngừng nghỉ.

Anh tận dụng cơ hội lần này, không còn bất kì sự mềm lòng nào nữa, cũng không còn muốn tiếp tục nuôi dưỡng những kẻ lười biếng trong Tổng Thị, cho nên tất cả các bộ phận từ trên xuống dưới của Tổng thị, thậm chí là những bộ phận nhỏ nhất đều được tiến hành thay máu.

Tuy rằng năm cuối không có lớp, nhưng Kinh Đại lại thông báo phải quay về trường.

Sáu tháng cuối năm bận rộn rất nhiều việc, thỉnh thoảng cô vẫn sẽ chạy đến văn phòng.

Những thứ khác không nói đến, lô hàng đầu tiên của Paper Crane sắp tung ra thị trường vào cuối mùa thu này, cho nên cô không thể có nửa điểm qua loa.

Bởi vì đầu năm học nhà trường yêu cầu phải làm bài kiểm tra thể chất cuối cùng, cộng thêm viết luận văn, đăng ký nhập học, kiểm tra đối chiếu tín chỉ lúc trước cùng báo cáo kết quả quá trình học,..... công việc quá mức phức tạp, vì vậy Thiên Chi phải ở lại trong ký túc xá một tuần.

Từ đó về sau, xem như cô chính thức nói lời chào tạm biệt với cuộc sống đại học.

Về sau các vấn đề liên quan đến bằng tốt nghiệp và chụp hình tốt nghiệp, chúng sẽ được thực hiện trong nửa đầu năm sau.

Sau khi tính toán cẩn thận, Thiên Chi vẫn còn có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, nhưng cô đã dành thời gian đó cho văn phòng thiết kế.

Đêm trước khi lên đường trở về trường học.

Thiên Chi chỉ đơn giản thu dọn quần áo mặc trong một tuần, khi cô đã chắc chắn việc mang theo hết mọi thứ mình cần, lúc này cô mới chậm rãi đi xuống lầu.

Những bữa ăn trước đây đều do đầu bếp Trương phụ trách, bình thường ông ta cũng sẽ chuẩn bị luôn phần cho cả bữa tối.

Vì vậy, nhiều khi cả hai người bọn họ còn không mấy bận tâm về bữa tối, hoặc là hâm nóng thức ăn cũ, hoặc là gọi thức ăn ở bên ngoài.

Nhưng ngày hôm nay thì lại khác.

Ngay chỗ cánh cửa thủy tinh nơi phòng bếp, thoáng lộ ra một dáng người cao ráo, dường như đang bận rộn làm gì đó.

Thiên Chi lê dép, trực tiếp đi tới nơi ấy, cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ để lộ nửa cái đầu.

“Anh đang làm gì vậy?”

Rất may là không có mùi dầu khói truyền đến.

Có lẽ Tống Kỳ Thâm vẫn còn chưa bắt đầu, nhưng nhìn dáng vẻ anh không giống như đang muốn nấu ăn.

Thiên Chi chợt nhớ đến “Kiệt tác” của anh, nó đã thành công làm cho cô phải im lặng.

Nghe thấy giọng nói của cô gái nhỏ, lúc này Tống Kỳ Thâm mới xoay đầu lại, “Nhanh như vậy đã thu dọn xong rồi à?”

“Vâng, nói là một tuần, nhưng thực ra chỉ có mấy ngày mà thôi, em chỉ cần mang theo một ít quần áo.” Thiên Chi trả lời, lại tiếp tục nói, “Đúng rồi, lát nữa em phải quay về ký túc xá, em muốn mang theo một vài bé heo đến đó.”

“Bé heo cái gì, đám heo kia không phải giống Bội Kỳ y như đúc sao?” Tống Kỳ Thâm không nhìn cô nữa, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu.

“Giống chỗ nào.”

Một nửa tay áo của anh được xắn lên, hiện giờ anh đang cúi đầu, ánh đèn mờ ảo nơi tủ bếp chiếu xuống, khiến cho đường nét trên gương mặt anh nhu hoà hơn.

Ngón tay thon dài của Tống Kỳ Thâm cầm lấy một đôi đũa, trông dáng vẻ như đang khuấy thứ gì đó.

Hiện giờ anh đã không còn che giấu giống như trước kia nữa.

Theo như lời nói mà Tống Kỳ Thâm từng nói, từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ bước vào phòng bếp.

Lúc trước nhìn thấy đôi mắt đầy sao sáng lấp lánh của cô, một dáng vẻ thèm ăn, lại còn thể hiện một bộ dạng rất chờ mong.

Cho nên anh mới “Cố mà làm” thử một lần.

Nhưng phải nhấn mạnh rằng, đây chỉ là suy nghĩ của Thiên Chi mà thôi.

Hoá ra anh lại nấu khó ăn như vậy!

Dù sao cô vẫn phải giữ thể diện cho anh!

Lúc ấy Thiên Chi cũng không tức giận, cô chỉ nói vài câu, thậm chí còn bảo rằng cô tùy tiện luộc một quả trứng, còn tốt hơn anh nấu ăn rất nhiều.

Sau đó.

Có vẻ như hiện giờ Tống Kỳ Thâm đang có ý định làm món trứng hấp thì phải

[Click để xem ảnh](#)

Cái con khổng tước này, còn! Rất! Thù Dai!

Những thứ khác không nói đến, nhưng những việc liên quan đến cô vân vân mây mây gì đó, anh luôn nhớ rất rõ.

Có đôi khi Thiên Chi cũng hoài nghi, liệu sẽ có một ngày nào đó cô vô tình đánh rắm, anh lập tức ghi âm lại hay không, hơn nữa anh còn chuẩn bị nói về chuyện này trong tận mấy năm trời.

Dù sao âm thanh tiếng ngáy lúc trước, chính là kiệt tác riêng của Tống Kỳ Thâm đấy.

Thiên Chi cảm thấy nhàm chán khi ở một mình, vì vậy cô dứt khoát bước đến chỗ anh.

Trong lúc Tống Kỳ Thâm khuấy trứng, thỉnh thoảng anh lại cúi đầu xuống, liếc mắt nhìn qua bàn bếp.

Thiên Chi tiến đến gần nhìn sang đó, phát hiện trước mặt Tống Kỳ Thâm đang đặt một cái điện thoại.

Còn kèm theo một cái giá để điện thoại khá phù hợp với cái điện thoại của anh, nó có thể giúp điện thoại đứng thẳng.

Trên màn hình điện thoại đang phát một video.

Khi cô đến gần hơn để nhìn, thì ra là một video dạy nấu ăn.

“Ha ha ha.” Thiên Chi thực sự không thể nhịn nổi nữa, “Làm món trứng hấp còn phải xem video dạy nấu ăn hả?”

“Thì sao?” Tống Kỳ Thâm thản nhiên liếc mắt nhìn qua, lười biếng lên tiếng.

Thiên Chi “Ừ” một tiếng, “Không sao cả, hiếu kỳ thôi mà.”

Bỗng nhiên không biết cô lại nghĩ đến điều gì.

Ngạc nhiên chỉ trong giây lát.

“Đợi một chút, tô mì trước kia anh nấu cho em cũng phải xem hướng dẫn sao?”

Đây không phải là món cầu kì như giò heo kho, hay là món thịt kho tàu cùng dưa cải, Tống Kỳ Thâm vẫn có thể làm được mà.

[Click để xem ảnh](#)

(Giò heo kho.)

[Click để xem ảnh](#)

(Thịt kho tàu cùng dưa cải.)

Tống Kỳ Thâm không nói lời nào, động tác tay dừng lại, nhướng mày lên.

“Vậy còn chén chè ngân nhĩ hạt sen lúc trước thì sao?”

[Click để xem ảnh](#)

(Chè ngân nhĩ hạt sen.)

Chén chè ngân nhĩ hạt sen cũng có một tiền tố, tiền tố được gọi là “Rất khó uống.”

Chỉ có điều Thiên Chi không dám nói ra.

Tống Kỳ Thâm vẫn không lên tiếng, tiếp tục bất động thanh sắc.

Trông anh như vậy, càng chứng tỏ về sau anh càng rất nguy hiểm.

Ví dụ như một số khoảnh khắc làm bánh nhân thịt sẽ xảy ra.

Thiên Chi quyết định kịp thời dừng lại.

“Em chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh cứ từ từ nấu đi, em sẽ đợi anh.” Nói xong, Thiên Chi đi đến tủ lạnh hai cửa ngay bên cạnh, ngựa quen đường cũ lấy ra một chai nước ép blueberry ướp lạnh.

Đây xem như là một điểm đặc trưng riêng ở Nam Uyển.

Trong kỳ nghỉ hè, có một ngày, dì chuyên phụ trách việc dọn dẹp đến đây, bà ấy đã trò chuyện trực tiếp với hai vợ chồng.

Trong lúc dì ấy dọn dẹp tủ lạnh, nhìn thấy trong tủ chất đầy nước ép blueberry, dì ấy đã rất ngạc nhiên.

Nhìn thấy hạn sử dụng của chúng ngắn như vậy, không biết Thiên Chi có uống hết số này hay không.

Thiên Chi luôn miệng nói mình sẽ uống hết, cô đương nhiên có thể uống hết chúng rồi.

Nếu không phải do Tổng Kỳ Thâm kiểm soát chặt chẽ số lượng cô được phép uống mỗi ngày, thì cô đã có thể uống ba hoặc bốn chai trong một ngày rồi, hoặc là uống trong lúc vẽ bản thảo thiết kế và điều chế tỉ lệ mùi nữa.

Ngày thường anh luôn làm việc trong thư phòng.

Cô cũng đi theo vào đó, lấy một cái bàn nhỏ ra, ngồi xếp bằng dưới sàn, bận rộn công việc của chính mình.

Khi đó hai người không nói lời nào, bầu không khí cũng trở nên yên tĩnh.

Một lần nữa suy nghĩ quay trở lại ——

Thiên Chi nhìn bao bì sản phẩm trước mặt.

Nó hình như lại thay đổi?

Mặc dù nhãn hiệu vẫn là Dear DD, nhưng khi quan sát cẩn thận, thì sẽ phát hiện ra một điểm nhỏ khác biệt.

Chẳng lẽ nên nói rằng, ngay cả chất lượng nước ép blueberry cũng được cải thiện hơn sao?

Hôm nay cái chai trong tay cô, hương vị so với lúc trước càng đậm đà hơn.

Đến cùng có phải là nó đã thay đổi hay không, hoặc là chất lượng có được cải thiện hay không.

Kết quả này, mãi đến buổi tối mới được công bố.

Cô miễn cưỡng ném qua món trứng hấp mà Tống Kỳ Thâm đã làm, cảm thấy cả người đều không ổn.

Vô cùng chóng mặt, không còn một chút sức lực nào.

“Này ——” Thiên Chi khẽ nói, “Có phải anh xem nhầm hướng dẫn rồi không, cái gì mà trứng gà hấp, em ngoài nghi anh đang nấu rượu gạo thì có, em cứ cảm thấy chóng mặt như đang say rượu vậy.”

Nếu không thì tại sao trông bộ dạng cô cứ như đang uống say thế này.

Sau khi Tống Kỳ Thâm hết bận, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cô ửng đỏ, anh cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng lời nói ra, chính là ——

“Chẳng lẽ món anh nấu quá ngon, cho nên em ăn đến say luôn à?”

Thiên Chi ậm ừ hai tiếng.

Anh còn chưa kịp tìm cô tính sổ, cô đã muốn đi ngủ mất rồi, “Tiểu ác ma, tại sao em lại có thể ham ngủ như thế này?”

“Là Bảo Bối ngốc.” Thiên Chi nhẹ giọng phản bác.

“Được rồi, Bảo Bối ngốc sao em lại có thể ham ngủ như vậy?” Tống Kỳ Thâm nhìn phản ứng của cô, cũng cảm thấy vui vẻ.

Theo sao, dường như lại nghĩ đến điều gì đó, anh trầm giọng hỏi một câu, “Có phải hôm nay thừa dịp anh không để ý, em lén uống rượu đúng không?”

Nhìn phản ứng này của Thiên Chi, rõ ràng chính là đang say rượu.

Thật lâu trước đây, có một lần cô cũng như thế này, anh ở trong quán bar khiêng cô trở về.

Khi ấy biểu hiện của Thiên Chi, chẳng thua kém ngày hôm nay bao nhiêu.

“Không có uống rượu, chỉ uống nước ép blueberry, nhưng hương vị nước blueberry hôm nay không tệ nha, còn rất đậm đà.”

Tống Kỳ Thâm nghe xong, mới hiểu ra vấn đề.

Đôi mắt đen nhánh rũ xuống, rồi sau đó anh bế bổng cô lên.

Tống Kỳ Thâm vốn muốn bế cô gái nhỏ đi ngủ.

Nhưng cô cứ mềm mại tựa vào lòng anh như vậy, đuôi mắt cũng ửng đỏ, trông vô cùng đáng thương.

Nếu đã như vậy.

Đương nhiên lão sói xám Tống không thể từ bỏ ý đồ rồi!

Giữa bao thăng trầm lên xuống, cuối cùng đến nửa đêm việc làm bánh nhân thịt mới hoàn toàn chấm dứt.

Thiên Chi đổ một tảng mồ hôi mỏng, lúc này cô mới giật mình tỉnh dậy.

“Sao lại như thế, ngày mai em còn phải quay về trường đó.”

Cô bắt đầu lên án anh, mùa hè quần áo mỏng manh, Tống Kỳ Thâm cũng không mấy may quan tâm đến bộ quần áo bị xé rách thành từng mảnh kia.

“Vậy cũng không thể trách anh.” Tống Kỳ Thâm hồi tưởng lại một phen, âm thanh bay bổng.

“Nhưng mà ông xã ơi, cái tên của nước ép blueberry có ý nghĩa gì thế?”

Trước đó Tống Kỳ Thâm còn đang âm thầm cảm khái một phen, không ngờ đến cô lại phản ứng nhanh như vậy.

“Nước ép blueberry?” Tống Kỳ Thâm nhắm hờ đôi mắt, chậm rãi nói, “Đó là loại nước blueberry mới ——”

Tống Kỳ Thâm còn chưa nói xong, Thiên Chi đã vội tiếp lời, “Vậy à.”

“Nhưng anh không nói, em cũng đã sớm biết rồi.”

“Nói như thế nào nhỉ?”

Rõ ràng là không phải hỏi đến việc loại nước ép blueberry gì, chẳng phải cuối cùng nó vẫn là nước ép blueberry à.

“Ý nghĩa của Dear DD ấy, anh luôn giấu giếm không nói, em vẫn có thể đoán ra được một chút.” Giọng điệu của Thiên Chi nghe như có chút đắc ý.

Tống Kỳ Thâm kéo chăn mỏng hướng về phía cô, “Không phải nói ngày mai còn muốn đến trường sao? Ngày đầu tiên báo danh, không thể đến trễ, mau đi ngủ đi.”

Nhìn anh vô cùng điềm tĩnh, hơn nữa trông bộ dạng như đang muốn né tránh cái vấn đề này.

Thiên Chi mỉm cười.

“Thực ra DD, có ý nghĩa là gốc nghềch.”

Tiểu gốc nghềch thân yêu của anh.

Tổng Kỳ Thâm im lặng một lúc.

Trong lúc Thiên Chi đang chờ đợi, cảm thấy bản thân mình không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa.

Tổng Kỳ Thâm lại chậm rãi lên tiếng.

“Ừ.”

Suy đoán của mình, cùng câu trả lời đến từ phía anh, tâm trạng đó hoàn toàn khác nhau.

Cũng giống như lần trước, cô nhìn thấy cuốn sổ nhỏ đặt dưới gối của Tổng Kỳ Thâm, cô mới phát hiện ra điều đó.

Nhưng anh đặt nó ở nơi đó, cũng không khoá lại hay cất ở thư phòng, mà lại đặt bên dưới gối ngủ dùng mỗi ngày của mình, từ cái nhận thức này, làm cho cô xuất hiện nhiều suy nghĩ.

“Vậy tại sao không phải là Dear DB?”

Thiên Chi nổi lên sự nghi ngờ.

“Sao em đột nhiên lại nói nhiều như vậy.” Tổng Kỳ Thâm khoanh tay lại, bắt đầu nhàn nhạt cảnh cáo.

Thiên Chi nắm lấy cánh tay của anh, “Vì sao vậy?”

Người đàn ông nọ chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu như thế này, “Vì sao hả, là vì muốn cho người ta biết rõ, em chính là người thân yêu đậu bỉ* được chưa?”

(*Đậu bỉ: Từ ngữ mạng Trung Quốc, có nghĩa là gốc, nhà quê, đàn độn, là một câu kiểu châm chọc bên tiếng Trung. Nguồn Baidu.)

Chương 84: Phiên ngoại 5: Tống khổng tước phát một lời mời trực tuyến

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Cái quái gì vậy?

Đậu bí?

Thiên Chi không thể tin nổi, Tống Kỳ Thâm là một người đàn ông thậm chí không biết ngôn ngữ mạng là gì.

Rõ ràng còn biết sử dụng cái loại từ như đậu bí này.

Âm cuối của Tống Kỳ Thâm rất nhẹ, hẳn là có chút không vui, “Có gì mà anh không biết?”

Anh khá xấu hổ khi đề cập đến việc ấy.

Thiên Chi thiếu chút nữa đã quên mất sự việc 098k lần trước.

Nhìn cô đang lâm vào trạng thái hồi tưởng, Tống Kỳ Thâm lời nói có ẩn ý, “Anh trai biết hết đấy, còn nhiều nữa là khác.”

Nghe giọng điệu kì quái của anh, Thiên Chi không mấy để ý, cũng không tiếp tục đề cập đến đề tài này nữa.

Ở chung sớm chiều với nhau lâu như vậy, cô nắm rất rõ tính nết của Tống Kỳ Thâm.

Thực ra trong lúc Thiên Chi đưa ra những nghi ngờ của chính mình, cô còn

thuận tiện liệt kê chúng ra và giải thích, “Nhưng những người khác có thể sẽ không nghĩ đến từ đậu bắp này đâu.”

Thí dụ như ——

“Bánh nướng.”

“Douban.”

“Lô cốt.”

“.....”

Thiên Chi nói đến đây, rất biết thức thời ngậm miệng lại.

Tất cả những thứ này là gì.

Cô còn muốn nói tiếp, nhưng lời nói đã bị Tống Kỳ Thâm lưu loát cắt ngang, “Tóm lại không phải là Bảo Bối ngọc.”

“Cho nên.” Anh cố tình kéo dài âm cuối, “Em vẫn còn đang tiếc nuôi mấy thứ đó à?”

“Em không có tiếc nuôi, em chỉ hỏi một chút thôi.” Thiên Chi chớp chớp mắt.

Tạm thời cứ xem như Tống Kỳ Thâm muốn dùng từ láy để biểu đạt một chút tình cảm đi.

Cô biết rõ, có khả năng ông chú này ở phương diện đó, vẫn cảm thấy có hơi ngượng ngùng.

Rất nhiều năm về sau, thời điểm Tống Kỳ Thâm biết được việc Thiên Chi thỉnh thoảng gọi mình là “Ông chú”, anh tức giận đến mức không thể ngủ được.

Lớn hơn có năm tuổi thôi mà, nhiều nhất cũng chỉ gọi là “Thành thực”, tại sao dám nói là “Già” hả?

Rồi sau đó, đương nhiên Tống Kỳ Thâm sẽ không buông tha cho cô.

Thậm chí anh còn ấu trĩ đến mức treo cô lên, nhưng đó không phải là một trận đánh đòn, mà hình phạt được thay thế bằng hình thức khác.

“Người ta có đoán như thế nào, cũng sẽ không đoán ra được đó là ngốc nghếch đâu.” Tống Kỳ Thâm hơi nghiêng người về phía trước, sau đó giơ tay tắt đèn.

Căn phòng chìm vào bóng đêm sâu thẳm.

Thiên Chi phải tập thích ứng với nó một lúc, trong bóng đêm cô nhìn chằm chằm vào chùm đèn treo trên trần lúc trước còn lờ mờ loé sáng, nhìn ánh sáng dần dần thu nhỏ lại, cho đến khi nó biến thành một chấm nhỏ màu cam.

“Mặc dù em không thể đoán trước được chuyện sau này, nhưng bài giới thiệu lần trước em viết trong cuốn sách nhỏ, GG và DD ấy, khẳng định là khách hàng mua nước hoa đã biết được điều gì đó.” Thiên Chi nhắm mắt lại, đột nhiên nói một câu như vậy.

“Em viết như thế nào?” Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng lên tiếng.

Thiên Chi đang oán thâm vì sao ngay cả chuyện này mà anh cũng không biết, cuối cùng cô phải từ từ giải thích.

“Cái này thoạt nhìn chính là một đôi.”

“Nhưng có vẻ không được rõ ràng lắm.” Tất nhiên Tống Kỳ Thâm đã xem qua cuốn sách nhỏ của Thiên Chi.

Bất kể nó có là một phiên bản giới hạn đi chăng nữa, anh cũng yêu cầu Thiên Chi phải đưa cho mình.

Trong thư phòng ở Nam Uyển có một cuốn, ngay cả trong văn phòng làm việc cao nhất ở Tổng thị cũng có một cuốn.

Những thứ khác không cần bàn đến, cô gái nhỏ này viết rất cảm động.

Cô muốn đi đến nơi đâu, về sau anh nhất định sẽ đi cùng với cô đến nơi đó.

Thiên Chi tiếp lời Tống Kỳ Thâm, phản bác lại một chút, “Sao mà không rõ ràng hả, đây chính là câu chuyện tình yêu của em ——”

Nói được nửa chừng, cô chợt dừng lại, giọng điệu mang theo sự không xác định, bỗng nhiên thốt ra một câu, “Giống vậy mà không phải vậy?”

“Lời nói yêu thương này của em, ngược lại anh vẫn có thể nghe hiểu.” Giọng nói của Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt vang lên.

Thiên Chi len lén, âm thầm, tự cho rằng không bị đối phương phát giác, cô lập tức liếc mắt nhìn anh. Trong bóng tối, đoán chừng anh không thể nhìn thấy nét mặt của cô, cho nên cô đã can đảm hơn một chút.

Hoá ra anh cũng có thể hiểu được câu nói “Thân gửi tình yêu của em.”

Thiên Chi cho rằng mình che giấu bản thân rất tốt, nhưng cô không ngờ rằng Tống Kỳ Thâm đã sớm hiểu rõ mọi tâm tư của cô.

“Không nói lời nào, có phải là đang lén lút mắng anh không?”

Đây mà là mắng mở sao?

Cùng lắm là xem như một sự xuyên tạc nhỏ về tình yêu mà thôi.

“Đừng suy nghĩ xấu về người khác như vậy.” Thiên Chi phản bác lại, nhưng khí thế khi đứng trước mặt anh lại dần yếu đi.

Tống Kỳ Thâm cũng không cho cô cơ hội nói tiếp, anh đưa ngón tay về phía

cô, thản nhiên nói, “Bảo Bối gốc nhà chúng ta, ngay mai không muốn đi học nữa, đúng không?”

Thiên Chi né tránh đầu ngón tay đang chỉ loạn xạ của anh, giơ tay kéo chân mỏng hướng lên trên đỉnh đầu, khó khăn lắm mới che đi được cái đầu nhỏ của mình.

“Em thực sự không có ý nghĩ đó, anh đừng như thế.”

Tổng Kỳ Thâm vốn chỉ muốn trêu chọc cô một chút mà thôi, nào ngờ cô lại phản ứng như vậy, giọng điệu giống như một con mèo hoang khi làm nũng vậy.

Quả thực anh có một chút không chịu đựng nổi.

Anh âm thầm xoa dịu sự căng trướng trong cơ thể mình, lời nói ra có hơi hung dữ, còn có sự hằn học, hoàn toàn mất đi vẻ tao nhã ngày nào.

“Lần này anh tạm buông tha cho em!!”

Lần sau cô còn dám trêu chọc như vậy, anh không làm thịt cô gái nhỏ này mới là lạ đấy.

Thiên Chi nghe thấy lời nói đó, chỉ biết chôn người trong chăn không dám nhúc nhích.

*

Sau khi quay trở về Kinh Đại, trước ngày khai giảng mấy hôm Thiên Chi thực sự rất bận rộn, tình trạng hoàn toàn giống như khi bước vào năm nhất.

Mặc dù khai giảng cùng ngày với đám tân sinh viên, nhưng bận rộn với việc nhập học, quả thực có thể khiến người ta bận bịu đến chết mà.

Bởi vì Thiên Chi còn phải kiểm tra tín chỉ khi sang Pháp bồi dưỡng, cho nên cô phải chạy đến trường học một chuyến, để tìm phụ đạo viên.

Vì để tránh cho về sau xảy ra chuyện bất ngờ rồi lại phải quay trở về trường học bổ sung giấy tờ, không bằng hiện giờ cô nên cẩn thận hơn một chút, để sau này không cần phải lo lắng chuyện gì nữa, như vậy mới tốt.

Ngay trên đường quay trở về trường, cô bắt gặp không ít người quen.

Trên đường đi, Thiên Chi gặp lại vị giáo sư cũ.

Lúc trước cô muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, thành lập thương hiệu riêng, vị giáo sư này cũng biết rõ chuyện đó.

Khi bắt đầu chia chuyên ngành, Thiên Chi đã nói cho ông ấy biết hướng đi tương lai của mình.

Sau đó, trong lúc nghỉ hè ông ấy còn nghe thấy tin vui từ văn phòng thiết nước hoa của Thiên Chi, đương nhiên ông ấy còn chúc mừng cô một phen.

Thực ra những ngày đầu khởi nghiệp, Thiên Chi từng tìm đến vị giáo sư này hỏi thăm không ít kinh nghiệm.

Ông ấy đã cống hiến cả cuộc đời mình trong phòng thí nghiệm của đại học Kinh Đại, cũng từng vào Nam ra Bắc, đi qua không ít nơi bắt nguồn của nước hoa.

Ít nhất, khi ông ấy còn trẻ cũng từng ra nước ngoài du học, sau đó ông ấy còn trở thành giáo sư của một số trường chuyên về nước hoa.

Phong cách của một số quốc gia, sở thích tiêu dùng của quần chúng, ít nhiều gì ông ấy vẫn có thể đoán ra được phần nào về tình hình hiện tại.

Hơn nữa ông ấy đã ở trong nước một thời gian dài, cho nên đối với thị trường phát triển nước hoa trong tương lai, ông ấy vẫn luôn ôm thái độ nhìn xa trông rộng.

Tuy rằng thị trường còn chưa phát triển lắm, nhưng mức độ tiếp thu cùng

dung nạp cực kì cao, có rất nhiều cơ hội kinh doanh để nắm bắt.

Điều này còn phụ thuộc vào việc mọi người có muốn bỏ ra công sức để giành giật miếng bánh ngọt này hay không, có sẵn sàng bền bỉ đấu tranh cùng chuẩn bị cho chuyện này hay không.

Thị trường nghiên cứu phát minh và thiết kế nước hoa ở trong nước giống như một mầm non, một khi nó được chăm sóc cẩn thận, tất nhiên nó sẽ trở thành một khu rừng rộng lớn.

Ở vùng đất hoang vu này, ai có thể là người đứng đầu, ai có thể là người nổi bật nhất, kỳ thực nó sẽ được quyết định trong vài năm tới.

Bên trong trường đại học vẫn đang phát triển các ngành nghề có liên quan đến chuyên môn đó, một số công ty tên tuổi càng ngày càng chú ý đến lĩnh vực này, tất cả những điều ấy đang cho thấy sự trỗi dậy của ngành nghề mới này.

“Về sau nếu có chuyện gì xảy ra, hay gặp phiền phức gì, em có thể tìm đến thầy.” Vị giáo sư nọ còn đặc biệt lập một danh sách, rồi đưa chúng cho Thiên Chi, “Trước đây thầy rất chú ý đến em, không phải là không có lý do, người trầm tĩnh luôn có thể làm nên chuyện lớn, khi biết em có ý định nghiên cứu sâu vào khía cạnh này, quả thực nó là một chuyện rất tốt.”

Trên thực tế rất nhiều nhà điều chế nước hoa ở trong nước, đều bị các công ty lớn ở nước ngoài chào mời.

Cho nên đối với việc thành lập thương hiệu riêng của mình, trái lại chỉ có rải rác được mấy người.

“Giáo sư, đây là gì ạ?” Thiên Chi nhìn chăm chăm vào bảng danh sách, phía trên đó còn có ghi lại một số phương thức liên lạc, cô nhìn ra được, vị giáo sư này đã đặc biệt chuẩn bị nó cho mình.

“Thầy luôn đợi em quay về trường để đưa thứ này cho em.” Giáo sư đẩy gọng kính lên, “Trong đây đều là những bậc thầy trong ngành điều chế

nước hoa ở trong nước, em có thể đi uống trà cùng bọn họ, nghiên cứu thảo luận một số vấn đề gì đó, thậm chí em còn có thể học hỏi một ít kinh nghiệm từ bọn họ.”

“Giáo sư!” Thiên Chi vừa vui vẻ vừa ngạc nhiên.

Đây đều là những bậc thầy mai danh ẩn tích đã lâu, cho dù ông tổ của ngành điều chế nước hoa ở trong nước cũng không mời được bọn họ, thậm chí đến các nhân vật lớn có nhiều tài nguyên cũng không mời được.

Vị giáo sư làm điều này, là vì ông ấy tin tưởng và ưu ái cô rất nhiều.

Hoặc là có thể nói, ông ấy đặt hy vọng rất cao đối với nhóm người kế thừa trong tương lai.

Đó là vì tình yêu dành cho nước hoa, niềm hy vọng đẹp đẽ đối với nhóm người kế thừa này.

Tất cả sự quan tâm chú ý đó đều được đổ dồn lên người Thiên Chi, cô cảm thấy ý chí chiến đấu của mình tăng lên rất nhiều, vì vậy trái tim dành cho việc nghiên cứu và phát triển như tiến thêm một bước nữa, tựa như được đắm mình trong biển cả vô tận, tất cả đều dâng trào lên.

“Vài năm nữa thầy cũng sẽ về hưu, đến lúc đó thầy hy vọng sẽ nghe thấy tin tức tốt của em nhé.”

Vị giáo sư này cười vô cùng hiền hoà, “Em hãy đi làm việc của mình đi.”

Thiên Chi gật đầu, cầm lấy bảng danh sách đó, ngược nhìn ông ấy chắp tay sau lưng, chậm rãi ung dung rời đi.

Cô tiếp tục công việc đi đến chỗ phụ đạo viên kiểm tra đối chứng tín chỉ, rồi mới rời khỏi trường học.

Trên đường quay trở về ký túc xá, người mà Thiên Chi bất ngờ gặp phải, chính là Lâm Tuân.

Đối phương bước đi rất vội, thần sắc vội vàng, hàng chân mày đẹp cũng chau lại.

Có thể là do có quá nhiều chuyện phải lo lắng, trong lúc đi đường cậu ta không nhìn đến ai cả, vì vậy liền trực tiếp va vào vai Thiên Chi.

Khi ấy cô cũng mất cảnh giác, cho nên nơi phần vai bị đụng vào có hơi đau, nhất thời cô không nói nên lời.

Lâm Tuân ngược mắt nhìn kỹ người đáng đứng trước mặt mình, cậu ta vội vàng nói lời xin lỗi.

“Xin lỗi, cậu không sao chứ?”

“Tớ không sao.” Thiên Chi xoay cánh tay của mình, bối rối hỏi, “Lớp trưởng, cậu muốn đi đâu vậy, trông gấp gáp thế.”

“Không sao là tốt rồi.” Lâm Tuân giúp cô nhặt lại một số tài liệu rơi rớt dưới đất lên, “Tớ cũng không đi đâu cả, chỉ đi bắt người mà thôi.”

“Thực xin lỗi, tớ còn có chuyện phải làm, tớ đi trước đây.”

Vừa dứt lời, Lâm Tuân lập tức sải bước về phía trước, chỉ để lại một bóng lưng thon dài.

Thiên Chi nhìn theo bóng lưng của cậu ta, chỉ cảm thấy một người sống nề nếp như Lâm Tuân, bất cứ lúc nào cũng bày ra bộ dạng bày mưu lập kế.

Nhưng không biết vì sao, ngày hôm nay trông cậu ta lại vội vội vàng vàng như vậy.

Thậm chí còn mang theo một chút tức giận.

Thời điểm Thiên Chi ôm tài liệu quay trở về ký túc xá, chỉ có một mình cô mà thôi.

Bùi Anh đã chuyển đến sống cùng với Diệp Vân Khai, bởi vì nơi đó gần trường học, khai giảng được mấy ngày cô ấy cũng không trở về trường. Thu Hoà vì muốn thi lên nghiên cứu sinh, cho nên trong giai đoạn quan trọng này cô ấy không dám buông lỏng, suốt ngày chỉ biết chôn mình trong thư viện.

Ngược lại cái người cũng giống như cô, gần đây tương đối rảnh rỗi Đường Thu Thu, lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Thiên Chi vốn muốn chờ Đường Thu Thu trở về, kết quả đến buổi tối, cũng không thấy cô ấy quay trở lại.

Cô nhắn tin WeChat hỏi thăm một chút, xem Đường Thu Thu có bận việc gì hay không, rồi lập tức đi tắm rửa.

Sau khi tắm rửa xong, Thiên Chi ngồi vào bàn học, lật bảng danh sách mà giáo sư hôm nay đã đưa cho mình.

Không thể không nói, ông ấy làm việc rất chặt chẽ cẩn thận, việc nào ra việc nấy, vô cùng chu đáo.

Thiên Chi đọc kỹ danh sách, trong đầu cũng lướt qua một lần, lúc này cô mới cầm điện thoại lên xem.

Đường Thu Thu vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Nghĩ đến chuyện đó, Thiên Chi nhìn vào danh sách trò chuyện.

Cô ấn mở khung chat của Tống Khổng Tước lên.

*

Tống thị.

Mấy ngày gần đây, Tống Kỳ Thâm đã khôi phục lại tác phong ngày trước,

thường xuyên tặng ca đến khuya, trong cao ốc công ty đèn đuốc sáng trưng.

Lần cuối cùng tập thể cùng nhau tặng ca, là đã hơn một tháng trước.

Một lần nữa trở lại thời điểm trước khi giải phóng, tập thể nhân viên trong công ty có hơi hoang mang.

“Trợ lý Hạ, nội dung trong cuốn sách nhỏ kia, anh đã xem qua chưa?”

Tổng Kỳ Thâm bận rộn suốt một ngày, trong khoảng thời gian giải lao, đột nhiên anh lại hỏi một câu như vậy.

Trợ lý Hạ vừa mới báo cáo hết toàn bộ lịch trình ngày hôm nay xong.

Nghe thấy Tổng Kỳ Thâm hỏi như thế, anh ta đã có một chút sáng tỏ.

Trợ lý Hạ hiểu rõ ý tứ của ông chủ nhà mình, theo như lời Tổng Kỳ Thâm hỏi, kỳ thực chính là cuốn sách nhỏ được kẹp nhánh hoa sơn chi khô của phu nhân.

Nó luôn được đặt trên cái bàn làm việc, sánh vai cùng với chú heo con Bội Kỳ nhãn nhúm.

Nhưng mà.

Công việc hằng ngày của trợ lý Hạ chính là phụ tá cho Tổng Kỳ Thâm.

Vì vậy anh ta cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi để đọc nó.

Suy nghĩ như vậy, trợ lý Hạ thành thật trả lời.

“Tổng tổng, tôi vẫn chưa xem qua.”

“Ừ, lúc không có chuyện gì làm, anh có thể cầm nó lên xem.” Tổng Kỳ Thâm lên tiếng, rồi sau đó lại dừng một chút, “Trang cuối cùng trong cuốn

sách, là ghi cho tôi đây.”

“.....”

Trợ lý Hạ sững sốt một lúc lâu, theo sau anh ta nghiêm túc gật đầu.

“Nhưng không được phép lấy cuốn sách trên bàn của tôi.” Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều, “Cậu có thể tự mình đi mua một cuốn.”

“Vâng.” Trợ lý Hạ lên tiếng, thiếu chút nữa anh ta đã không khống chế được nét mặt của mình.

May mắn thay anh ta hiểu biết sâu rộng, cho nên không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Đúng lúc này, điện thoại của Tống Kỳ Thâm “Tin Tin” kêu lên, còn không ngừng rung rung.

Tống Kỳ Thâm nhìn xuống, tiện tay hướng về phía trợ lý Hạ vẫy vẫy, “Ở đây không còn chuyện của anh nữa, anh đi ra ngoài đi.”

Trợ lý Hạ khẽ vuốt cằm, đi đến cánh cửa lớn của văn phòng tổng giám đốc, vừa mới định bụng đóng cửa lại.

Chợt nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Tống Kỳ Thâm truyền đến

“Sao thế, nhớ ông xã rồi hả?”

Trợ lý Hạ:.....

*

Thiên Chi thực sự cũng nghĩ đến điều đó, trong những ngày bận rộn vừa qua, hai người hầu như không liên lạc gì với nhau.

Cô thấy trong phòng ký túc xá không có ai, cho nên cô lập tức gọi video call cho Tống Kỳ Thâm.

Cũng may không phải đợi quá lâu, sau ba tiếng reo, Tống Kỳ Thâm đã bắt máy.

Chỉ là cô còn chưa kịp lên tiếng thì Tống Kỳ Thâm đã nói trước, cô chỉ nhẹ gật đầu.

Tống Kỳ Thâm lười biếng tựa lưng vào ghế dựa, đôi mắt rũ xuống, ánh mắt xẹt ngang qua hình ảnh của cô trong màn hình điện thoại.

Mặt mày như ngọc, vô cùng đẹp mắt.

“Anh vẫn còn đang bận công việc sao?” Thiên Chi nhìn thấy được cảnh tượng ở phía sau lưng anh, là văn phòng làm việc nguy nga, vì vậy cô nhẹ nhàng hỏi một câu.

Trước đó cô còn đặc biệt xem đồng hồ, cảm thấy hẳn là Tống Kỳ Thâm đã giải quyết xong công việc, lúc này cô mới yên tâm gọi video call cho anh.

Không nghĩ đến ——

Anh rõ ràng là vẫn còn đang bận việc mà.

“Không sao cả, vừa đúng lúc bây giờ là thời gian nghỉ ngơi.”

“Anh phải chú ý thân thể đó.”

“Anh lúc nào mà không chú ý?” Tống Kỳ Thâm khẽ cười, tỏ vẻ như hiểu ra việc gì đó nhẹ gật đầu, “Đúng là, trong khoảng thời gian này cần phải tu thân dưỡng tính* thôi, sau đó chờ em trở về đúng không?”

(*Tu thân dưỡng tính: có nghĩa là đạt được trạng thái hoàn hảo của tinh thần và thể chất thông qua việc tự phản tỉnh. Nguồn Baidu.)

Anh không nặng không nhẹ nói ra một câu như vậy, nếu như Thiên Chi không nghe ra ngụ ý của câu nói này, thì có quỷ mới tin đó.

Cái gì mà tu thân với không tu thân! Dưỡng tính với không dưỡng tính!

Trọng điểm của Tống Kỳ Thâm nằm ở chỗ trước dưỡng, sau khi dưỡng xong lại phóng túng.

“Mấy ngày qua em có bận rộn lắm không?”

“Hết bận rồi, mấy ngày nữa em sẽ quay về.”

“Ừ, có muốn anh đến đón em không?”

“Không cần đâu, em còn chưa quyết định ngày nào sẽ trở về.” Thiên Chi suy nghĩ, “Anh chỉ cần chờ đợi mà thôi.”

Chính là không muốn nói cho anh biết đấy.

Để cho anh tu thân dưỡng tính cái gì đó, cho anh đợi chết luôn đi.

Hai người nói chuyện một lúc, ánh mắt Tống Kỳ Thâm từ hai má non mềm của cô gái nhỏ di chuyển xuống dưới, sau đó đứng yên.

“Em đang mặc cái gì vậy?”

“Dạ?” Thiên Chi vội nhìn xuống áo ngủ của mình, “Đồ ngủ đó.”

“Anh đang hỏi đến kiểu dáng của bộ đồ ngủ này.”

“Đây là kiểu long con nha.” Thiên Chi có hơi bất mãn, “Mùa đông năm trước em vừa đến Nam Uyển, đã mặc qua bộ đồ này rồi, anh không nhớ sao?”

Chỉ khác về chất liệu và độ dày mà thôi, nhưng kiểu dáng vẫn giống nhau.

Mỗi khi sắp đến mùa đông, Thiên Chi mua không ít đồ ngủ hình khủng long con.

Trong mùa hạ và mùa thu, bỏ qua tất cả các loại kiểu dáng khác, nói tóm lại khủng long con luôn là bộ đồ yêu thích nhất của cô, chưa bao giờ là bộ đồ lỗi thời trong bốn mùa.

Giống như thời tiết hiện giờ, đã vào cuối mùa hạ.

Không khí vẫn còn hơi hanh khô, cô chỉ mặc kiểu tay lửng, lộ ra một nửa cánh tay ónh nhuận.

Cô có rất nhiều đồ ngủ, nhưng đối với Tống Kỳ Thâm chỉ chia làm hai loại, loại xé dễ và không xé dễ.

Cũng không có sự khác biệt gì quá lớn.

Vì vậy, anh thực sự đã không nhớ rõ chúng.

“Nhưng anh còn biết một câu chuyện rất thú vị liên quan đến khủng long con đấy, em có muốn nghe hay không?”

Thiên Chi gật đầu, cô đang rất buồn chán, vội vàng đáp lời, “Vâng, anh kể đi.”

Cô cũng muốn nghe một chút, xem Tống Kỳ Thâm có thể kể ra bông ra hoa gì.

Đúng lúc này, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Đường Thu Thu rón rén bước vào.

Ánh mắt khi nhìn thấy Thiên Chi, vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng nói, “Chi Chi, cậu còn chưa ngủ à?”

“Hả?”

Thiên Chi không ngờ đến việc Đường Thu Thu bất ngờ quay trở về, cô luống cuống tay chân một phen, muốn bấm tắt video call.

Nhưng Thiên Chi không cẩn thận đã bấm nhầm nút, chuyển cuộc gọi video call thành cuộc gọi thoại.

Tổng Kỳ Thâm ở đầu dây bên kia không phát hiện ra, nhìn thấy màn hình video đột nhiên tối đen, chỉ cho rằng cô đang cúp điện thoại xuống bàn.

“Em có biết vì sao mẹ của khủng long con muốn đánh nó không?”

Giọng nói của người đàn ông từ trong loa điện thoại phát ra.

Bởi vì trước đó trong phòng ký túc xá chỉ có một mình cô, hơn nữa giọng nói của Tổng Kỳ Thâm hơi trầm, nên Thiên Chi đã bật âm lượng cao nhất.

Giờ phút này, không hiểu vì sao bầu không khí chợt lắng đọng xuống, tiếng nói đột ngột của Tổng Kỳ Thâm vang lên, hết sức rõ ràng, đánh thẳng vào lỗ tai người ta.

“Em không biết đúng không?”

Anh khẽ cười, không nhanh không chậm nói tiếp, “Đó là bởi vì mẹ của nó phát hiện, nó đang coi phim điện ảnh của Thành Long.”

Khủng long nhỏ xem phim điện ảnh của Thành Long.

(*Editor: Phim của Thanh Long chuyên về võ thuật, đánh nhau các kiểu, ý anh Thâm muốn ám chỉ khủng long con đang xem phim người lớn đó.)

Còn có thể! Là phim! Điện ảnh hay ho gì!

Đường Thu Thu cũng nghe thấy, sững sờ nhìn về phía Thiên Chi.

“Bé cưng, đến lúc em trở về, có muốn cùng nhau xem phim không?”

Con khổng tước này nói như thế còn chưa đủ, thậm chí còn phát một lời mời trực tuyến.

Thiên Chi dường như đột nhiên bình tĩnh, rồi sau đó mới kịp phản ứng lại, nhanh tay lẹ mắt bấm tắt cuộc trò chuyện.

Cuối cùng thế giới cũng đã thanh tĩnh trở lại.

Thần sắc của Đường Thu Thu, từ ngây ngốc chuyển thành không thể tin nổi, rồi sau đó biến thành kinh ngạc thán phục khi nhìn thấy kỳ quan thế giới.

Có phải cô ấy vừa chứng kiến tiểu tình thú giữa hai vợ chồng nào đó không nhỉ?!

“Tớ nói thật nha nam thần cũng quá!!”

Cũng không biết xấu hổ quá rồi —— những lời này Đường Thu Thu không dám nói ra.

Nhưng cho dù cô ấy không nói, Thiên Chi vẫn có thể tự bỏ não ra chữ kia.

“Thu Thu, cậu nghe tớ giải thích đã.”

Rõ ràng trước đó nói chuyện vẫn còn rất ổn, nhưng về sau hết lần này đến lần khác, phong cách dần biến đổi, cho nên mới bị Đường Thu Thu phá vỡ?

Ánh mắt Đường Thu Thu dần trở nên khó tả, “Giải thích cái gì?? Nam thần thế mà cũng mời cậu xem loại phim đó à?”

Hình tượng của lão đại Tổng trong lòng Đường mỗ đã một đi không trở lại.

Thiên Chi:.....

“Không có chuyện đó đâu!”

“Cậu không nghe thấy ẩn ý sao?” Đường Thu Thu ngồi xuống, lập tức cười

ha ha, “Có muốn tớ giải thích cặn kẽ cho cậu hiểu không?”

Thiên Chi khuôn mặt đỏ bừng, tiến đến nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Đường Thu Thu, “Cậu mau quên chuyện này đi!”

“Quên cái gì?” Đường Thu Thu biết rõ còn cố hỏi, theo sau cô ấy còn học theo giọng điệu lười biếng vừa rồi của Tống Kỳ Thâm, “Bé cưng, đến lúc em trở về, có muốn cùng nhau xem phim không?”

Cô ấy học rất nhanh, hoàn toàn đã nắm bắt được tinh túy.

Cái cô Đường Thu Thu này, tại sao không thi vào học viện kịch hý trung ương luôn đi!

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn lại một lần nữa reo lên.

Tống Kỳ Thâm gọi một cuộc video call khác cho Thiên Chi.

Thiên Chi nhìn cũng không thèm nhìn, nửa phần do dự cũng không có, trực tiếp ấn từ chối.

Chương 85: Phiên ngoại 6: Cô vợ nhỏ xinh đẹp của Tổng tổng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thầu

“Có phải nam thần gọi cho cậu không? Tại sao không bắt máy?” Đường Thu Thu chân tình thật lòng cảm thấy nghi ngờ.

Thiên Chi nhìn cô ấy, vành tai ửng đỏ như màu máu, “Tớ không muốn bắt máy.”

“Chao ôi!!! Woa, Chi Chi nhà chúng ta then thùng rồi kìa!” Đường Thu Thu vừa dứt lời, “Nhưng có gì phải xấu hổ đâu, cậu bắt máy đi.”

Thiên Chi xoắn xuýt nửa ngày, “Đợi lát nữa tớ sẽ trực tiếp nhắn cho anh ấy một tin chúc ngủ ngon, dù sao hiện giờ cũng không còn sớm nữa.”

Đường Thu Thu nhìn thẳng vào mặt Thiên Chi, cẩn thận quan sát.

Từ trước đến nay cô ấy cũng biết Thiên Chi rất xinh đẹp, nhưng sau khi trải qua chuyện ngày hôm nay, một lần nữa quan sát, quả thực là đẹp đến không tả nổi.

Da thịt trắng tuyết*, mặt như hoa đào.

(*Da thịt trắng tuyết: hình dung người con gái có màu da đẹp, so với tuyết còn trắng hơn. Nguồn Baidu.)

Chỉ từ vẻ bề ngoài thôi, Thiên Chi thực sự là một bông hoa cao quý trên trần gian này.

Hết lần này đến lần khác đôi mắt cô trong veo, vô cùng thanh khiết, mặt mày toát lên vẻ lạnh nhạt.

Cả hai trái ngược nhau, nhưng không phô trương.

Không nói đến khuôn mặt đó nữa, hiện giờ Thiên Chi còn đang mặc một bộ đồ ngủ kiểu dáng khung long con đáng yêu.

Chao ôi —— Nếu mình là nam thì tốt rồi

[Click để xem ảnh](#)

Tất cả đều đó, không hề thiếu thân hình tuyệt mỹ, chỉ cần nhìn thôi cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Hơn nữa, ngay cả nam thần lạnh lùng trong truyền thuyết cao quý tự phụ như Tống Kỳ Thâm, khi đứng trước mặt Thiên Chi cũng ——

Không thể đứng đắn được!

Trong đầu Đường Thu Thu xuất hiện rất nhiều cảnh tượng nhỏ, thậm chí là một biển sóng bắt đầu nổi lên.

Còn có tư thế đạp gió rẽ sóng, dũng cảm tiến về phía trước.

“Chi Chi, nếu kiếp sau tớ có thể đầu thai chuyển kiếp thành nam, tớ nhất định sẽ dành cho cậu một suất!” Đường Thu Thu bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Thiên Chi lườm cô ấy, “Cậu còn không chịu đi tắm rửa sao?”

Đường Thu Thu không hề để lời nói đó ở trong lòng, hiện giờ lực chú ý của cô ấy hoàn toàn đặt trên người Thiên Chi, “Đợi lát nữa đi! Cậu đừng có

chuyển chủ đề, hai người các cậu lãnh giấy đã lâu như vậy, việc nên làm cũng đã làm rồi.”

Tiếng nói của cô ấy càng ngày càng nhỏ dần, cũng càng ngày càng thần bí.

Cái gì nên làm cũng đã làm rồi, đều là vợ chồng đây không phải là chuyện đương nhiên sao.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Thiên Chi tuyệt đối không có khả năng thốt ra khỏi miệng.

Cô hiểu Đường Thu Thu muốn nói gì, nếu hiện giờ trả lời lại, nói không chừng cô ấy sẽ lợi dụng kẽ hở này, tiếp tục chất vấn.

Lớn lên ngọt ngào đáng yêu như thế, nhưng trong đầu có rất nhiều sức mạnh hồng quang, vậy phải làm sao bây giờ.

Thiên Chi nghĩ như vậy, không khỏi thở dài.

Đương nhiên Đường Thu Thu đã nghe thấy được, trợn tròn mắt, có chút khó tin.

“Cậu thở dài là có ý gì? Chẳng lẽ nói, nam thần anh ấy???”

Cái phương diện kia?!

“.....”

Thiên Chi biết rõ Đường Thu Thu đã hiểu lầm.

“Cậu suy nghĩ đi đâu vậy, tớ chỉ đơn thuần muốn thở dài mà thôi.” Thiên Chi lên tiếng giải thích, theo sau lại bổ sung, “Tớ chỉ muốn nói, cậu ở trước mặt tớ nói thì không sao, nhưng sau này khi cậu đi làm mà còn hoài nghi ông chủ của mình như vậy, trên đỉnh đầu của anh ta sẽ bốc khói xanh mắt.”

Thiên Chi nói xong, tưởng tượng đến hình ảnh đó, còn cảm thấy có chút

buồn cười.

Thực ra lúc trước cô đã từng nghĩ đến việc đưa Đường Thu Thu vào làm việc trong văn phòng thiết kế nước hoa của mình.

Trong cuộc thi thiết kế lần trước, Đường Thu Thu cũng đạt giải thưởng, cô ấy là một người có tài, hơn nữa cô ấy cũng có chút thiên phú, thực lực đã sớm được khai mở.

Nếu có thể đến làm việc trong bộ phận thiết kế bao bì sản phẩm của Paper Crane, không có gì là không tốt.

Có người cùng nhau chia sẻ gánh nặng, còn là bạn cùng phòng tình nghĩa gần bốn năm, Thiên Chi đối với tính tình của Đường Thu Thu xem như cũng hiểu rõ, cho nên cảm thấy cô ấy rất thích hợp.

Chỉ là Đường Thu Thu không lập tức đồng ý, bảo rằng muốn xem xét lại một chút.

Dựa theo tình hình những năm trước, đến mùa tốt nghiệp của Kinh Đại, sẽ có không ít công ty trò chơi giải trí lớn đến đây tuyển dụng những sinh viên giỏi nhất trong khoá tốt nghiệp lần này.

Đường Thu Thu đã nói với Thiên Chi, bảo rằng muốn đi thử sức một chút, nếu về sau đi đến bước đường cùng, Thiên Chi nhất định phải thu nhận cô ấy vô điều kiện.

Tất nhiên Thiên Chi đã đáp ứng, vạn nhất một ngày nào đó cô ấy thực sự đồng ý, ngoài sự hợp tác ra, khẳng định còn rất thoải mái và vui vẻ.

Dù sao mạch não của Đường Thu Thu rất khác với người thường, nó khá bất thường, mỗi lần Thiên Chi nói chuyện phiếm với Đường Thu Thu, số ít là bị tức giận, còn lại đa số là bị trêu chọc đến bật cười.

“Loại chuyện này không tồn tại, hơn nữa, nếu về sau vạn nhất cậu là chỗ dựa của tớ, tớ đối với cậu cực tận tụy, vậy cái vị bị tức đến mức đỉnh

đầu bóc khói xanh trong truyền thuyết, chẳng phải sẽ trở thành cậu à?”

Thiên Chi nhất thời không thể nói nên lời.

Những lời nói của Đường Thu Thu, rõ ràng còn rất có đạo lý nhỉ?

“Nếu như không phải như tứ nghĩ thì sao?” Đường Thu Thu đột nhiên quay lại đề tài cũ, “Cậu xem đôi vợ chồng trẻ các cậu đã biến thành cái dạng gì kìa! Thực sự là!!”

Giọng điệu của Đường Thu Thu chợt cường điệu hơn, “Còn xem phim nữa kìa!”

“Tứ đã nói rồi là chuyện ngoài ý muốn.” Thiên Chi nhìn Đường Thu Thu vẫn còn muốn cãi nhải tiếp, lập tức phản bác, dứt khoát vội vàng đuổi người, “Được rồi, cậu mau đi tắm đi, đã trở về muộn như vậy mà còn lôi kéo tứ tán gẫu với cậu à.”

Thiên Chi nói xong lập tức đứng lên, lê dép bước đi, còn chưa đi đến bên giường ngủ, đột nhiên lại dừng bước.

“Nhưng mà vì sao hôm nay cậu lại trở về muộn như vậy?” Theo lý thuyết, Đường Thu Thu không có việc gì quan trọng phải làm, đáng lẽ phải trở về sớm mới đúng, ít nhất cô ấy phải quay về phòng ký túc xá sớm hơn so với Thiên Chi.

Thiên Chi không nhắc đến thì thôi, nhắc đến lại làm cho Đường Thu Thu bĩu môi.

“Cậu đừng hỏi nữa, bị người ta đuổi bắt, mệt chết đi được.”

Nghe thấy thế, Thiên Chi ngẩn người, cứ cảm thấy hình như đã nghe lời nói này ở đâu rồi thì phải, còn có chút quen thuộc.

Cô vừa định hỏi tiếp, ánh mắt thoáng nhìn qua thấy Đường Thu Thu giơ tay lên, cầm lấy quần áo tiến vào phòng tắm.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên.

Thiên Chi liếc mắt nhìn tên người gọi đang hiển thị trên màn hình.

Sau khi lưu loát bấm từ chối cuộc gọi video call của Tống Kỳ Thâm, cô trực tiếp nhấn một tin nhắn như vậy ——

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Em muốn đi ngủ.]

[Tống Khổng Tước: Tại sao lại đột ngột cúp máy?]

Vì cái gì mà đột nhiên cúp máy.

Thực sự chuyện này nói ra rất dài dòng.

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Chỉ là đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, anh cũng mau nghỉ ngơi đi ~]

[Tống Khổng Tước: Phim điện ảnh thì sao?]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Chẳng lẽ anh thực sự muốn xem chúng à?]

[Tống Khổng Tước: Tất nhiên rồi.]

[Tống Khổng Tước: Không được phép từ chối.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Vậy anh xem một mình đi!!]

Cái con khổng tước này vì sao lại đáng ghét như vậy.

[Tống Khổng Tước: Em nhất định phải xem cùng với anh, nhà kính trồng hoa và phim điện ảnh, em phải chọn một.]

Thiên Chi nhìn thẳng vào màn hình, thẹn thùng đến mức đỏ mặt, nhưng vẫn khẽ cười ra tiếng.

Tổng Kỳ Thâm sao có thể chắc chắn như vậy, biết cô nhất định sẽ chọn một.

*

Trải qua một tuần bận rộn, Thiên Chi không còn việc gì để tiếp tục ở lại trường học nữa.

Thiên Chi vất vả thu dọn xong hành lý của mình rồi rời khỏi Kinh Đại, thời gian vẫn còn rất sớm.

Trợ lý Hạ nghe theo lời căn dặn của Tổng Kỳ Thâm, cố ý đến đây đón cô, chuẩn bị đưa cô quay về Nam Uyển.

Vốn dĩ Thiên Chi muốn tự mình quay trở về, nhưng càng thu dọn lại càng xuất hiện nhiều đồ hơn, cô chỉ có thể tìm người đến phụ giúp.

Đợi đến khi cô ngồi yên trên xe.

Thiên Chi ngược mắt nhìn hàng cây ngô đồng xanh thắm ở bên trong Kinh Đại, ánh mặt trời chiếu qua kẽ hở của từng phiến lá xanh.

Toà nhà ngói đỏ trăm năm đứng nổi bật ở nơi đó, mang vẻ cổ kính độc nhất vô nhị.

Không biết vì sao trong trái tim Thiên Chi lại dâng lên nhiều cảm xúc khó tả.

Có liên quan đến quá khứ, đến hiện tại, cũng như tương lai.

Nhưng thời gian dần trôi qua, tất cả điều đó tụ lại thành một bóng hình.

Đột nhiên.

Tâm tư của Thiên Chi vừa mới lay động, một ý nghĩ chợt xuất hiện.

Ngay sau đó, cô lên tiếng gọi cái người đang lái xe.

“Trợ lý Hạ.”

“Vâng, phu nhân.”

“Hành lý cứ để đó đi, anh đưa em đến Tổng thị dạo chơi được không?”

“Vâng.” Trợ lý Hạ lên tiếng, “Vậy có cần báo với Tổng tổng một tiếng không ạ?”

“Không cần đâu, em muốn tạo cho anh ấy một sự bất ngờ.” Thiên Chi nói xong, khẽ mỉm cười, “Trợ lý Hạ, anh phải nhớ kỹ giúp em giữ bí mật này nhé.”

Trợ lý Hạ khó khăn đáp lời, đến cuối cùng anh ta vẫn trịnh trọng đáp lại.

“Vâng.”

Bởi vì có sự dẫn dắt của trợ lý Hạ, Thiên Chi đi lên tầng cao nhất của toà cao ốc Tổng thị, suốt dọc đường đi, có thể nói là không có trở ngại gì.

Mặc dù đi thang máy chuyên dụng, nhưng trong Tổng thị có rất đông nhân viên, bọn họ vẫn chạm mặt một vài người.

Tuy chỉ gặp thoáng qua, nhưng đã thu hút không ít ánh mắt nhìn về phía này.

“Phu nhân, toàn bộ lịch trình vào buổi chiều của Tổng tổng đều kín, phải tham gia hai cuộc họp, phu nhân nhất định muốn ngồi đợi ở đây sao?”

“Không sao đâu, một mình em ở lại đây rất thoải mái.”

Hơn nữa cô cũng không phải đến đây để đợi anh.

Thiên Chi hạ quyết tâm phải dọa anh một trận.

Ngày thường anh rất xấu xa, vậy tại sao cô không được phép phá phách một chút.

“Trợ lý Hạ, đợi khi nào anh ấy quay trở về, anh phải mật báo cho em biết đấy nhé, em muốn dọa Tổng tổng nhà các anh.” Thiên Chi cẩn thận từng li từng tí giấu tất cả đồ vật của mình, trong giọng nói còn mang theo sự khẩn cầu.

Hiếm khi thấy trợ lý Hạ do dự như vậy.

Nếu đồng ý, về sau Tổng tổng muốn tính sổ với anh ta, hậu quả khó lường trước được.

Chỉ là nếu không đồng ý, thì sẽ làm phật lòng phu nhân của Tổng tổng.

Tuy rằng Thiên Chi nhỏ tuổi hơn anh ta, nhưng trong nội tâm của trợ lý Hạ, cô được xếp cùng vị trí với Tổng Kỳ Thâm.

“Vâng ạ, cứ như vậy đi.” Trợ lý Hạ vừa nói vừa đi ra ngoài, “Hiện giờ tôi sẽ đi ra ngoài trước, chuẩn bị chút trà chiều cho phu nhân.”

Nói xong, anh ta vội vàng đóng cửa lại.

Trợ lý Hạ đi ra hành lang bên ngoài, thời điểm đi ngang qua phòng pantry*, có một người can đảm tiến đến, trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng.

[Click để xem ảnh](#)

(*Phòng pantry: là khu vực ăn uống, nghỉ ngơi của nhân viên sau một ngày làm việc mệt nhọc. Nguồn GG.)

“Này này trợ lý Hạ, anh chờ một chút!!”

“Có chuyện gì?” Trợ lý Hạ thả chậm bước chân, theo sau lên tiếng cảnh cáo, “Trong giờ làm việc không được phép nói chuyện phiếm.”

“Tôi chỉ muốn hỏi thăm một chút thôi.” Nữ nhân viên kia nghiêng người hỏi, “Cô gái xinh đẹp vừa rồi là ai vậy?”

Tuy không thấy rõ mặt, nhưng toàn bộ nhân viên nữ trong Tổng thị đều đang sôi trào!

Đây là lần đầu tiên trợ lý Hạ dẫn một cô gái đến văn phòng của Tổng giám đốc đấy!!

Trợ lý Hạ vẫn không dừng bước, thậm chí không nghĩ đến việc giấu giếm, dù sao Thiên Chi cũng đã đi đến đây, có lẽ không còn giống như trước kia nữa, cho nên anh ta chỉ nói một câu, “Đó là Tổng tổng phu nhân.”

Bên trong phòng pantry vốn rất im lặng, sau khi đưa mắt nhìn bóng lưng của trợ lý Hạ dần khuất xa, tiếp đến ——

Bùng nổ.

Đây là Tổng tổng phu nhân trong truyền thuyết đó sao, người thật —— cứ như vậy mà xuất hiện?!!

Xế chiều hôm đó, trong nhóm chat của nhân viên Tổng thị cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tin tức trực tiếp nổ tung bay lên trời.

Đây cũng là lần đầu tiên tập thể nhân viên đang trong giờ làm việc mà tám chuyện với nhau.

Cho dù muốn ngăn cũng không ngăn được.

*

Trợ lý Hạ thực sự không có lừa người.

Thiên Chi đang ngồi trong văn phòng của Tổng Kỳ Thâm, sau khi uống

xong trà chiều, lại xem một bộ phim truyền hình, không hề có ý định đợi Tổng Kỳ Thâm.

Cô lau sạch sẽ mặt bàn, tính toán bao giờ Tổng Kỳ Thâm quay trở lại.

Sau khi nhàm chán đi tới đi lui trong văn phòng của anh một lúc, cuối cùng trợ lý Hạ cũng có tin tức.

[Trợ lý Hạ: Phu nhân, Tổng tổng vừa mới kết thúc cuộc họp, sẽ lên ngay, phu nhân mau chuẩn bị đi.]

[Tiền Tiền ái thiên thiên: Cảm ơn trợ lý Hạ!]

Những người xung quanh Thiên Chi, đều đối xử với cô rất tốt.

Ngay cả người luôn tỏ ra vô tình như trợ lý Hạ, cũng chịu phối hợp với cô.

Trong lòng Thiên Chi âm thầm quyết định, về sau nhất định phải tìm cho con cháu độc thân ngàn năm trợ lý Hạ này, một cô bạn gái xinh đẹp động lòng người.

Cô quen biết với rất nhiều người nổi tiếng, mặc dù không phải kiểu gặp mặt trong các buổi tiệc hằng năm, nhưng nhân mạch rộng lớn, cô lại còn quen biết với không ít các cô gái có phẩm chất tốt.

Sau khi xác nhận Tổng Kỳ Thâm sẽ lập tức lên đây, Thiên Chi không trì hoãn thêm nữa.

Bộ bàn ghế sofa nhỏ được cô sắp xếp lại thật gọn gàng.

Theo sau cô lặng lẽ bước ra phía sau cánh cửa.

Chuẩn bị đợi anh tiến vào, hù dọa anh một phát thế là xong.

Thiên Chi âm thầm nín thở tập trung tinh thần, cô mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân.

Sau đó, hình như là tiếng nói của Tống Kỳ Thâm đang phân phó trợ lý Hạ việc gì đó.

“Đã đưa Chi Chi trở về chưa?”

“Rồi ạ, Tống tổng.”

“Ừ, đợi lúc nữa thu thập một chút, anh cũng tan làm đi.”

Thiên Chi nghe thấy thế, âm thầm cười trộm, đôi mắt cong lên như một vầng trăng khuyết.

Đối với việc trêu đùa Tống Kỳ Thâm như thế này, còn chưa kịp bắt đầu thì cô đã tưởng tượng nó ở trong đầu rồi, cô cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tiếng bước chân ngoài cửa dừng lại một chút, nhưng cũng dừng lại không bao lâu, sau đó lập tức đi về phía cánh cửa.

Từng bước từng bước, càng ngày càng gần.

Thiên Chi mở camera điện thoại của mình lên, chuẩn bị quay lại hình ảnh sợ hãi như chim sợ cành cong của anh.

Dù sao trước đây anh từng thừa dịp cô không chú ý, lén thu âm lại tiếng ngáy của cô.

Như vậy cũng thôi đi, Tống Kỳ Thâm còn dám sử dụng nó để uy hiếp cô.

Bảo Bối ngốc không thể nhẫn nhịn được nữa!

Ngay sau đó, tay nắm cửa bị chạm nhẹ, thoáng đẩy một phát, cánh cửa mở ra.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt, chính là đôi chân dài thẳng tắp của Tống Kỳ Thâm.

Người nọ chậm rãi bước vài bước, đưa lưng về phía cô, cứ đứng ngay tại chỗ như vậy.

Bóng lưng cao lớn tựa như cây tùng bách, áo sơmi phẳng phiu, làm lộ ra đường cong gầy gò quyến rũ đến lạ thường.

Thiên Chi cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, ổn định lại tâm trí, đứng lúc vừa định xông lên phía trước.

Hay nói đúng hơn, còn chưa kịp thực hiện được bước đầu của kế hoạch.

Cô đã nghe thấy người đàn ông nọ chậm rãi lên tiếng, “Chơi đủ chưa? Ra đi.”

Thiên Chi:?

Đây là đang nói chuyện với cô hả?!

Thật lâu không nghe thấy cô đáp lời, Tống Kỳ Thâm quay người lại, rũ mắt xuống, nhìn thẳng về phía này.

Ngay sau đó, không có nửa điểm do dự, trực tiếp khoá chặt cô lên cánh cửa.

Không khí ngưng trệ trong giây lát.

Thật lâu vẫn không tan đi.

“Ồ—— Sao có thể ——”

Cái này không đúng nha, là khâu nào đã xảy ra vấn đề nhỉ.

Không có khả năng trợ lý Hạ để lộ ra tiếng gió.

Việc này không có gì phải hoài nghi.

Nhưng Tống Kỳ Thâm cũng không có thuật đọc tâm mà.

Đây là chuyện gì? Vì sao Tống Kỳ Thâm lại có thể phát hiện ra cô?!

Hơn nữa, cho dù là đoán được, thì anh cũng không thể giả bộ không biết à!

Dường như đoán được nghi ngờ của Thiên Chi, Tống Kỳ Thâm tiến lên một bước, giọng điệu lười biếng, “Anh không biết rằng, hoá ra buổi chiều hôm nay khi anh không có mặt ở đây, em vẫn có thể tạo ra một cơn sóng gió nho nhỏ trong công ty như vậy.”

Thiên Chi cảm thấy khó tin khi bị anh bắt ngay tại trận.

Trong lúc sửng sốt, lại nghe thấy Tống Kỳ Thâm nói như thế, càng thêm không hiểu rõ lắm.

Tống Kỳ Thâm giơ tay vuốt nhẹ cái mũi của cô, “Tổng tổng và cô vợ nhỏ xinh đẹp của mình.”

Thiên Chi nghe thấy anh cố ý dừng lại, âm cuối thoáng nâng lên, theo sau lại chậm rãi bổ sung, “Những câu chuyện được bàn tán trong văn phòng đó, hiểu không?”

—————//—————//—————

* Tác giả có lời muốn nói: Bảo Bối ngốc: Có chuyện gì với em!

Tống Khổng Tước: Cảnh báo làm bánh nhân thịt.

Chương 86: Phiên ngoại 7: Gọi ông xã & rượu Blueberry

Edit: Tiểu Màn Thâu

Cô vợ nhỏ xinh đẹp của Tổng tổng.

Trong văn phòng làm việc nói cái gì nhỉ.

Tại sao Tổng Kỳ Thâm lại có thể suy nghĩ đẹp như thế.

“Nhưng mà từ đâu anh nghe thấy chuyện đó?” Thiên Chi dứt khoát không giấu giếm nữa, trực tiếp hỏi thẳng.

“Đừng nói sang chuyện khác.” Tổng Kỳ Thâm kéo cô đến trước mặt mình, “Anh đang rất thắc mắc, đến cùng em vào phòng làm việc của anh đã làm những chuyện gì, mà lại khiến cho mọi người trong công ty hiểu lầm như vậy.”

?

Nhân viên?

“Việc này có liên quan gì đến nhân viên?” Thiên Chi không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ cô không có tư cách để đi đến đây sao.

Thiên Chi thực sự đã hỏi đúng trọng tâm.

Khi Tổng Kỳ Thâm tham gia cuộc họp vào buổi chiều, trong khoảng thời gian nghỉ giữa hai cuộc họp, các giám đốc cấp cao của công ty còn có những quản lý bộ phận mà anh quen biết tụ tập lại với nhau.

Không biết là vô tình hay cố ý cái chủ đề đó được ném đến đây.

Tổng Kỳ Thâm nghĩ trăm lần cũng không ra, cuối cùng anh mới hiểu rõ nguyên nhân.

Hoá ra là trong nhóm chat của công ty đang rất náo nhiệt.

Tổng Kỳ Thâm luôn không thích tham gia náo nhiệt, cho nên anh không vào trong nhóm chat.

Nhưng nếu công ty có một nhóm chat tập thể, có thể tăng sự gắn kết giữa mọi người với nhau và nhanh chóng tiếp nhận được chỉ thị của cấp trên, cho nên đối với sự tồn tại của nhóm chat này, anh rất tán thành.

Ngày thường sẽ có một số hoạt động trong công ty cùng khen thưởng được gửi vào trong nhóm chat đó.

Và người đứng trung gian, trên thực tế chính là trợ lý Hạ, người đóng vai trò là người đại diện cho anh.

Tổng Kỳ Thâm cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức gọi trợ lý Hạ đến đây.

Đối phương hiển nhiên không ngờ tới anh đã biết đến chuyện này, còn biểu hiện ý vị xấu xa.

Ngược lại là Thiên Chi, trước đó Tổng Kỳ Thâm không nghĩ rằng cô sẽ đi đến đây.

Dù sao ——

Cô căn bản không hề thông báo với anh một tiếng.

Trong lòng Tổng Kỳ Thâm thầm tính toán một chút, tất nhiên anh biết rõ cô gái nhỏ này đang muốn chơi trò gì rồi.

Kết hợp với biểu hiện mất tự nhiên của trợ lý Hạ, anh nhanh chóng đoán

được toàn bộ nguyên nhân trong đó.

Hơn phân nửa là muốn cho anh một sự bất ngờ.

Hoặc là nên nói có chuyện đại sự gì đó đang diễn ra trong văn phòng làm việc nhỉ?

Nếu không thì ở trong nhóm chat của công ty sẽ không lan truyền nhiều phiên bản như vậy.

Cho nên không ai có thể thoát khỏi sự ràng buộc của ba chữ “Phòng làm việc” này.

Trợ lý Hạ cũng không thể chịu đựng được sự thăm dò của anh, Tống Kỳ Thâm đơn giản chỉ hỏi hai câu thì đã biết Thiên Chi đang ở đây, nhân tiện anh cũng nói cho trợ lý Hạ biết tin này đã được lan truyền trong nhóm chat của công ty. Mặc dù trợ lý Hạ không nói rõ, nhưng kết quả đã rành rành ngay trước mắt.

Sau đó Tống Kỳ Thâm ung dung mà diễn xuất.

Hoá ra cô gái nhỏ này đến đây chính là vì muốn dọa mình.

Tống Kỳ Thâm lời ít ý nhiều trả lời sự nghi ngờ của cô, “Bên trong nhóm chat của nhân viên công ty đang thảo luận về em.”

“Thảo luận về em?” Thiên Chi kinh ngạc, “Đã nói gì về em?”

Nếu như bọn họ đang phun tào về việc cô đi đến công ty, còn tiện thể quấy rầy công việc của Tổng tổng gì gì đó.

Cô cũng không thể biết được.

“Bằng không thì sao, em nghĩ rằng bọn họ còn có thể nói ra cái gì?” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt.

Nói cách khác, đây chính là nhóm chat của Tống thị.

Những câu chuyện nhỏ hoặc kịch trường nhỏ này sẽ được bổ sung vào trong não bộ, những câu chuyện đen tối, hay lời nói trêu chọc, tất nhiên nhân viên trong công ty không ngốc đến mức ở tại nhóm chat thảo phạt về Tống phu nhân rồi.

Đây dù sao cũng là nửa đầu não còn lại của tập đoàn Tống thị đó.

“Em là nữ chủ nhân của Tống thị.” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, “Người nào mà dám khi dễ em hả?”

Thiên Chi nhìn thấy vẻ mặt điềm tĩnh của anh, đầu quả tim đột nhiên cảm thấy ngọt ngào.

Nhưng ngay sau đó, cô cứ như ngày thường, bắt đầu vùng vẫy.

Đầu ngón tay phấn nộn của cô gái nhỏ gầy gầy trên da ghế sofa, “Vậy cũng không thể trách em, anh không thể giả vờ như em không có mặt ở đây à?”

Ngay khi anh vừa mới bước vào cửa, anh đã lập tức bảo cô hãy đi ra.

Một cái nhìn sâu sắc đều không có.

Đôi khi Tống Kỳ Thâm làm ra rất nhiều chuyện giống như vậy, không biết có phải do trời xui đất khiến hay không.

“Không ngờ rằng em muốn đi dọa người khác, lại còn bắt người đó phải phối hợp với em sao?” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, rồi kéo cô đến trước bàn làm việc.

“Nhưng em còn cố ý đợi lâu như thế mà.” Thiên Chi càng nghĩ càng không cam lòng, sớm biết như vậy cô đã lập tức hành động rồi.

Không cần phải sợ hãi rụt rè, còn cẩn thận tính toán thời gian khi nào anh

lên đến nơi, thậm chí là trông chờ từng giây từng phút tin nhắn mật báo của trợ lý Hạ.

Thiên Chi thực sự không hiểu giữa chừng đã xảy ra chuyện gì.

Có trách thì phải trách đám nhân viên buôn chuyện bát quái đúng không?

Tổng Kỳ Thâm lưu loát thu dọn bàn làm việc, nghe thấy thế vội ngẩng đầu lên, “Thế nào, em thực sự mong muốn làm điều gì đó thú vị trong văn phòng này à?”

Làm điều gì đó thú vị trong văn phòng.

Thiên Chi tình nguyện là mình đang nghe nhầm, lại bắt đầu nói sang chuyện khác, “Các nhân viên truyền tai nhau không phải tin đồn là được rồi, em thực sự đã bị sự việc lúc trước dọa sợ một phen.”

Mặc dù sự việc đấy đã được giải quyết ổn thoả.

Nhưng mà trong mấy ngày đó, Thiên Chi buồn bực đến mức tóc muốn rụng sạch.

Tổng Kỳ Thâm nghe thấy lời nói này của cô gái nhỏ, thật lâu không lên tiếng, chỉ dùng một tay bắt lấy cô, Thiên Chi đầy đặn nhưng rất nhẹ, chỉ cần một vòng tay là đã có thể ôm trọn lấy eo cô.

Người đàn ông nọ ghé sát vào mặt cô, không nhanh không chậm lên tiếng, “Thực ra khi nghĩ đến chuyện này, thỉnh thoảng nghe một vài cuộc thảo luận như vậy, cũng không có cái gì là không tốt.”

“Dạ?” Đôi mắt hạnh của Thiên Chi chớp chớp.

Với giọng điệu quen thuộc này.

Cô gái nhỏ đột nhiên lại có một loại dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, một giây sau.

Tổng Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, với một giọng điệu mang theo sự dụ dỗ và lười biếng.

Hướng dẫn từng bước.

“Nếu như bọn họ đã nói như vậy, tại sao chúng ta không dứt khoát dập tắt tin đồn nhảm đó đi?”

?

!!!

Dập tắt?!

“Không được.” Thiên Chi đẩy anh, “Không thể ở chỗ này, chẳng phải bên ngoài vẫn còn có người sao?”

Trợ lý Hạ còn đang ở bên ngoài đó.

Màu sắc của trái ốt quỷ Ấn Độ nhanh chóng lan từ cổ đến tận vành tai Thiên Chi, cô dùng hết sức lực, bắt đầu liều mạng giãy giụa, “Hơn nữa cũng không có cái kia.”

“Cái gì mà không có cái kia?” Giọng nói của Tổng Kỳ Thâm thoáng mang theo sự nghi ngờ, có vẻ như không hiểu.

Thiên Chi có hơi ngượng ngùng, nhưng so với trước kia cô đã thân thiết với anh hơn rất nhiều, lúc này cô ghé vào bên tai Tổng Kỳ Thâm, nói ra ba chữ.

“À?” Chỉ với một chữ duy nhất, âm cuối lượn quanh còn bị anh làm cho đến mức bách chuyển thiên hồi.

Người đàn ông nọ giống như cười mà không cười, chỉ nâng một nửa mí mắt, sau đó đứng thẳng người dậy, giữ khoảng cách với cô gái nhỏ, rồi ném

đến một ánh mắt không nặng không nhẹ.

Tổng Kỳ Thâm quay trở lại vị trí ban đầu, bắt đầu thu dọn sửa sang lại tài liệu, thoạt nhìn khá nghiêm túc, giọng điệu vô cùng vô tội, “Anh không hề có ý tứ đó, không ngờ em lại còn suy nghĩ đến mấy thứ như vậy.”

“.....”

Thiên Chi ngây ngẩn cả người.

Cô đây là! Lần đầu tiên! Nhìn thấy! Người đàn ông có da mặt dày như thế này!!

Thiên Chi cứ im lặng rất lâu nhìn Tổng Kỳ Thâm như vậy.

Cô cũng không nhỏ một cọng lông nào của anh.

Toàn bộ sự tức giận của cô đổ dồn xuống dưới chân, từng chút từng chút tụ lại.

Rồi sau đó ——

Cô gái nhỏ dùng hết sức bình sinh đạp lên chân Tổng Kỳ Thâm.

Không một chút do dự, thậm chí không mang theo bất kì sự thương tiếc nào.

Tổng Kỳ Thâm cũng không buồn bực, nhìn thấy cô đã hoạt bát hơn trước kia rất nhiều, còn can đảm hơn một chút, khoé môi của anh hơi cong lên, “Anh thực sự không biết nên nói em như thế nào nữa.”

“Là anh luôn muốn chơi em mà.” Tổng Kỳ Thâm không chỉ có rất nhiều ý nghĩ giống như con khổng tước, thậm chí anh dường như còn có rất nhiều sự ngụy biện.

“Nếu anh thực sự chơi em, em có thể chịu đựng được sao?” Người đàn ông

nọ không nhanh không chậm lên tiếng trả lời.

Thiên Chi vội vàng vươn tay ra, che miệng anh lại, “Anh bớt nói một chút đi.”

Bởi vì bị che miệng, cho nên chỉ để lộ ra đôi mắt của người đàn ông này, trông cực kì câu hồn đoạt phách.

Đôi mắt đào hoa của Tống Kỳ Thâm sáng long lanh, rồi sau đó anh đưa lưỡi ra, quét một vòng trong lòng bàn tay cô.

Nhẹ nhàng, từng chút từng chút một.

Nhất thời cảm giác tê dại xen lẫn trong lòng bàn tay, một đường lan toả khắp tứ chi.

Bốn phía đều là anh.

Thiên Chi vội vàng thu tay về, giọng điệu cũng chợt trở nên mềm mại hơn, “Này!”

“Đừng kêu này, phải gọi là ông xã.” Tống Kỳ Thâm vẫn đang mỉm cười.

Sự nổi loạn của Thiên Chi đã hoàn toàn trỗi dậy.

Hôm nay Tống Kỳ Thâm đừng hy vọng đến việc cô sẽ để ý đến anh!

Thiên Chi tránh sang một bên, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trong lúc Tống Kỳ Thâm đang thu dọn, ánh mắt cô gái nhỏ quét loạn xung quanh, rồi sau đó, bỗng nhiên dừng lại.

Trên bàn làm việc, có hai món đồ mà cô rất quen thuộc.

Trước khi cô xuất ngoại, đến lúc cô từ nước Pháp quay trở về, chưa bao giờ nhìn thấy qua chú heo con Bội Kỳ đó, cùng với —— cuốn sách nhỏ dưới

danh nghĩa văn phòng thiết kế của cô.

“Hoá ra anh đặt nó ở đây à?” Cô ngược mắt lên, nhìn về phía anh.

Tống Kỳ Thâm đơn giản trả lời, mắt không buồn nâng lên, sau khi sắp xếp xong anh cầm một sổ tài liệu để mang về Nam Uyển xem, tâm tư không đặt trong lời nói của Thiên Chi, chỉ nói, “Sao thế, nhớ anh rồi à?”

“.....”

Cái con người này hình như không cùng sóng nã với cô rồi.

*

Trên đường trở về, Tống Kỳ Thâm cũng không nói nhiều.

Dựa theo suy nghĩ của anh mà nói, đó chính là tiết kiệm lời nói để dùng vào nơi hữu ích hơn, nửa điểm lãng phí cũng không thể, hơn nữa một nửa chúng đã dùng cho việc dỗ ngọt cô gái nhỏ, để cô hợp tác với anh.

Thực ra trước khi làm bánh nhân thịt, Thiên Chi từng bảo mình khát nước, Tống Kỳ Thâm nghe xong, chỉ do dự một lúc, rồi sau đó ánh mắt dần chìm xuống.

Anh vào phòng bếp như thường lệ, lấy trong tủ lạnh ra một chai nước ép blueberry hiệu Dear DD cho cô.

Thiên Chi không hề đề phòng, chỉ cảm thấy hôm nay Tống Kỳ Thâm rất có lòng tốt, rõ ràng đã trễ như vậy rồi, mà anh còn cho phép cô uống nước ép blueberry.

Sau khi uống hết một chai, Thiên Chi cảm thấy chóng mặt, cái cảm giác say rượu lúc trước lại lặng lẽ xuất hiện.

Trong quá trình làm bánh nhân thịt, quả nhiên Thiên Chi giống y như trước kia vậy, cực kì chủ động.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, cổ họng của cô trở nên khô khốc.

Trong lúc ấy, Tống Kỳ Thâm lại cố tình mở một chai khác, tất cả chúng đều đổ xuống dưới, nói như thế nào nhỉ, trên tấm ga trải giường đều là hương vị của blueberry.

Vận mệnh chú định, Thiên Chi cảm thấy có gì đó không đúng, cho dù không quá rõ ràng, nhưng cô cũng phát giác ra được điều gì đó.

“Ông xã, rốt cuộc hôm nay anh đã cho em uống thứ gì.”

Tống Kỳ Thâm cũng không gạt cô, “Nói em là Bảo Bối ngốc, quả thực không sai chút nào.”

“Dạ?”

“Em ngốc quá, em không xem số liệu ghi trên chai nước đó à?” Tống Kỳ Thâm khẽ cười, “Đó là rượu blueberry, không phải là nước ép blueberry.”

Một câu nói vô cùng đơn giản như vậy, nó trực tiếp làm cơn buồn ngủ của Thiên Chi bay mất.

Nhưng dù cơn buồn ngủ đã biến mất, cô vẫn cảm thấy choáng váng.

Cô vốn là người không biết uống rượu, trước đó chính là một ví dụ điển hình khi cô uống phải một chút rượu.

Huống hồ, chuyện này Tống Kỳ Thâm cũng biết rõ.

Nhưng cho dù là như vậy.

Anh vẫn mặt không biến sắc mà cho cô uống sao?

Chương 87: Phiền ngoại 8: Tạo kiểu & bắt cô vợ nhỏ

Edit: Tiểu Màn Thâu

“Anh... anh thực sự làm cho người ta chán ghét lắm đó.” Thiên Chi tỏ rõ sự bất mãn của mình.

Tống Kỳ Thâm bế cô đến phía cuối chiếc giường mềm mại, sau đó thu dọn ga giường.

“Hiện giờ thì bảo là chán ghét, nhưng mới vừa rồi không phải nói thích lắm à?” Đối với chuyện thu dọn như thế này, Tống Kỳ Thâm chưa bao giờ làm phiền đến Thiên Chi, anh hơi cúi người, động tác vẫn không ngừng lại, sạch sẽ gọn gàng.

Thiên Chi thực sự rất sợ anh, cho nên cô không muốn tiếp tục tranh cãi với anh.

Tấm ga giường heo con Bội Kỳ trông rất khó coi, nước ép blueberry có màu sẫm, thấm xuống ga giường, cho dù có giặt cũng không thể giặt sạch chúng.

Trong lòng Thiên Chi thầm mặc niệm một phen cho tấm ga trải giường này, cô chỉ cảm thấy tuổi thọ của nó quá ngắn ngủi mà thôi.

Nhưng mà ——

Việc thu dọn này sẽ kéo dài đến ngày tháng năm nào đây.

“Hay là chúng ta đến phòng dành cho khách ngủ đi, đã trễ như thế này, anh còn muốn thu dọn sao?” Thiên Chi nói xong vội dụi dụi mắt.

Tống Kỳ Thâm lên tiếng trả lời, “Không sao đâu, xong ngay thôi.”

Dứt lời, động tác của anh không ngừng lặp đi lặp lại, tựa như một màn ảo thuật, từ đâu lấy ra một bộ ga giường mới.

Vẫn là một tấm ga giường hình heo con Bội Kỳ, nhưng kiểu dáng và phong cách của nó, không còn giống như lúc trước.

Thiên Chi thu những thứ này vào trong đáy mắt, rồi sau đó ——

Ánh mắt cô lặng lẽ di chuyển đến bức vẽ con khổng tước được đóng khung treo trên tường phòng ngủ chính.

Không thể không nói, Tống Kỳ Thâm thực sự chính là, con lợn nái già đeo mặt nạ, hết cái này đến cái khác.

Mới vừa rồi, không thể nghi ngờ gì thêm anh hoàn toàn phù hợp với bức vẽ treo trên tường.

“Từ đâu anh lại lấy ra nhiều kiểu dáng như vậy?”

“Rất đơn giản, hàng làm theo yêu cầu.” Lúc trước khi Tống Kỳ Thâm đi công tác, vừa khéo khách sạn lại nằm ở con phố mua sắm nổi tiếng thế giới, sau đó anh không hề suy nghĩ mua một loạt kiểu mẫu giống nhau còn cùng thương hiệu, nhân tiện anh còn dùng thẻ VIP cá nhân, cố ý chọn hoa văn đó để tạo kiểu với các mẫu tương tự.

Nói đến việc này, người đàn ông nọ dừng một chút, “Nếu em còn thích thứ gì nữa, về sau em hãy gửi tin nhắn cho anh, anh sẽ bảo trợ lý Hạ sắp xếp.”

Tuy cô thích những chú heo con ấy, nhưng cô không muốn cuộc sống của mình đều bị bao quanh bởi chúng.

Chẳng qua là vào giờ phút này Thiên Chi chỉ cảm thấy, có đôi khi tư duy của Tống Kỳ Thâm, cũng thật là kỳ quái và đáng yêu.

“Thế là đủ rồi.” Thiên Chi hừ hai tiếng, “Trông bộ dạng của anh hình như rất thích bức vẽ treo trên tường, tại sao anh không đặt làm theo yêu cầu hình con khổng tước đó đi.”

Chỉ biết cùng heo tranh cao thấp mà thôi!

Trong lúc Thiên Chi đề cập đến con khổng tước, bởi vì bản thân chột dạ, cho nên cô cố tình đề thấp giọng.

Mặc dù là như vậy, vẫn bị người đàn ông ấy chuẩn xác nắm bắt được.

Anh quay người lại, có vẻ như rất trầm tư.

Tổng Kỳ Thâm khẽ ngược mắt lên, thoáng nhìn đến bức vẽ treo trên tường ở phía cuối giường, quan sát bức vẽ ấy.

Sau đó anh mới hiểu được ý tứ của Thiên Chi.

“Muốn như vậy sao?” Anh hơi nhướng một bên chân mày, “Nếu em đã đề nghị như vậy, không phải là không thể.”

Cuối cùng, anh cảm thấy mình phải đáp ứng yêu cầu mà cô gái nhỏ đưa ra, rồi nhẹ gật đầu, “Quyết định vậy đi.”

Thiên Chi:.....

Cô chỉ thản nhiên thở dài một tiếng, cái con người này làm sao có thể cứ để mọi lời nói của cô ở trong lòng như thế!

*

Cuộc thi đấu giữa các nhà điều chế nước hoa diễn ra vào cuối năm, vẫn còn một khoảng thời gian nữa, cho nên Thiên Chi không cần quá lo lắng.

Gần đây, cô chỉ tập trung vào văn phòng thiết kế Paper Crane.

Nhóm nước hoa đầu tiên theo dự định ban đầu đã bắt đầu được lần lượt vận chuyển.

Thiên Chi với tư cách là nhà sáng lập, mấy ngày qua cô đều theo dõi cẩn thận quá trình giao hàng, bao bì và thùng đóng gói sản phẩm bên ngoài đều phải là loại tốt nhất, còn tìm một công ty vận chuyển nhanh có uy tín, một loạt chuyện đan xen vào nhau, không thể trông cậy vào người khác được.

Theo sau việc đánh giá nước hoa trên thị trường, Thiên Chi cũng cần phải quan tâm.

Cô ở trong văn phòng đã lâu, có đôi khi rất bận rộn, tuy ngày thường luôn thể hiện ra sự yếu ớt của một đại tiểu thư, nhưng ngay nửa câu oán hận cũng không có, hơn nữa những người thân bên cạnh không oán trách cô gì cả.

Gần đây Lục Uyển Đình và Cố Oản Oản khá thân thiết với nhau, sau khi đi du lịch nước ngoài trở về, bọn họ lập tức đề nghị muốn dẫn Thiên Chi ra nước ngoài du lịch, để tâm tình được thư giãn một chút.

Mặc dù là như vậy, nhưng Thiên Chi vẫn không đồng ý, ngay cả nửa ngày rảnh rỗi cô còn không có, càng không cần đề cập đến việc đi du lịch.

Sau khi cô nhã nhận từ chối, tuy hai trưởng bối rất thông cảm, nhưng bọn họ vẫn cứ nhớ nhung đến chuyện đó mãi.

Thiên Chi chỉ nói thế thôi, nhân tiện cô cũng đẩy lùi những việc có liên quan đến chuyện du lịch qua một bên.

Thực ra không chỉ có chuyện du lịch, thậm chí nhiều ngày qua cô còn không quay trở về nhà.

Bởi vì nhà xưởng nằm ở ngoại ô phía Bắc của thành phố, cách xa Nam Uyển cả vạn dặm, có đôi khi Thiên Chi dứt khoát ngủ lại nhà xưởng, nơi đó có

một căn phòng ngủ được sắp xếp gọn gàng, tất cả mọi thứ đều có, vì vậy cô không có ý định quay trở về nhà.

Tống Kỳ Thâm ở một mình trong căn phòng trống trong một khoảng thời gian khá dài, lúc này anh mới thực sự nhận thức rõ ràng, cô không còn tồn tại trong cuộc sống của anh nữa, cho nên anh lại một lần nữa trú đóng tại Tống thị.

Nhưng anh ngoan ngoãn đóng quân ở đó là có điều kiện.

Thí dụ như, đôi khi Thiên Chi quay trở về, anh lập tức bắt cô gái nhỏ làm bánh nhân thịt.

Đây chính là mười phần thiên tính của nhà tư bản, đúng là một chút thiệt thòi cũng không muốn có.

Thiên Chi đã từng phàn nàn về việc này, nhưng Tống Kỳ Thâm dường như hoàn toàn không nghe hiểu ẩn ý ở trong lời nói đó, anh vẫn cứ như cũ làm theo ý mình.

Anh vẫn già mồm át lẽ phải, bảo rằng anh không thể chịu thua thiệt, cô chỉ cần chịu tổn thất từ anh, là đủ rồi.

Sau khi suy nghĩ quay trở về.

Thiên Chi gạt những suy nghĩ lung tung kia qua một bên, tiếp tục tập trung vào công việc của mình.

Có đôi khi bận rộn quá lâu, lúc được rảnh rỗi, cô lại nhớ đến Tống Kỳ Thâm.

Nhớ nụ cười của anh, nhớ hơi thở thanh mát của anh, thậm chí là nhớ cả những lúc anh xấu xa.

Có một số thói quen được hình thành theo thời gian.

Có quán tính, cũng có những ký ức.

Sau khi sống chung với Tống Kỳ Thâm một khoảng thời gian dài, đôi khi cách xa nhau, sẽ khiến cho nội tâm của Thiên Chi cảm thấy khó được bình yên.

Cũng giống như bây giờ.

Sợi dây vô hình này, sự vướng víu như có như không, còn có hai bên đầu dây lôi kéo lẫn nhau, chúng âm thầm nhắc nhở cô.

Nhìn xem, mày khát khao anh ấy nhiều như thế nào.

Đây có lẽ là điều mà rất nhiều người muốn theo đuổi.

Nó giống như một bến cảng, là một bến đỗ an toàn.

Mặc dù thật khó để dừng lại việc suy nghĩ về anh, nhưng không phải hoàn toàn là không thể vượt qua được.

Thời điểm Thiên Chi bận rộn vùi đầu vào trong công việc, mọi thứ thực sự đều trở nên tĩnh lặng. Khi cô không nói một lời, trông thần sắc cực kì nghiêm túc.

Có cô ở đây tiến hành giám sát dây chuyền sản xuất, các thành viên trong nhóm đi cùng cô, tinh thần cũng dần bình tĩnh lại.

Mặc dù văn phòng thiết kế nước hoa nằm ở trung tâm thành phố, nhưng việc ở nhà máy sản xuất cũng rất quan trọng, ban đầu mọi người trong nhóm đều không biết đến việc người sáng lập đã phải ngâm mình trong nhà xưởng đến tận hai ba ngày, nhưng khi bọn họ đi theo cô một chuyến đến đây, mới tự mình cảm nhận được một phen, cũng đã trải nghiệm được cái cảm giác trong truyền thuyết này.

Đó chính là cảm giác cấp bách và không ngừng cố gắng bước đi trên con đường mình đã chọn.

Tương lai vẫn còn dài, bây giờ chỉ là một sự khởi đầu, một sự bắt đầu mới mà thôi.

Cảnh tượng phát triển mạnh của Paper Crane khi vừa mới ra mắt làm cho người ta phải mê mẩn.

Hiện giờ chúng đã được triển khai, toàn bộ quá trình đều do người đứng đầu giám sát, đây mới là điểm mấu chốt.

Dù ra sao cũng không thể quên lý tưởng lúc đầu của mình.

Tuy hiện giờ Thiên Chi vẫn còn trẻ tuổi, nhưng cô đã ra dáng của một người lãnh đạo đầy tài năng. Sau khi bận rộn công việc suốt cả buổi sáng, cô bảo tất cả nhân viên công tác hãy đi nghỉ ngơi.

“Việc đóng gói với số lượng lớn có lẽ đã không còn vấn đề gì nữa, về sau chúng ta nên tuân thủ nghiêm ngặt tiêu chuẩn này để kiểm soát chúng, trên cơ bản sẽ không xảy ra bất kì sai sót gì.” Một nhân viên nam bước đến, trực tiếp nói với Thiên Chi.

Trong nhà xưởng ngoài trừ nhóm nhân viên kỹ thuật, hơn phân nửa còn lại đều là nhân viên lao động công vụ, có một số chuyên phụ trách đóng gói, ngoài ra còn có chuyển phát nhanh theo đơn đặt hàng.

Những việc này chỉ là công việc thủ công, không cần lãng phí quá nhiều tinh lực.

Về phần việc tinh tế khác, cho nước hoa vào lọ, hay các công đoạn kết hợp nước hoa theo tỷ lệ, thì giao cho dây chuyền sản xuất bằng máy móc.

Ít nhất dựa theo ước tính lúc trước, tất cả hoạt động trong nhà máy đều nằm trong sự sắp xếp lúc ban đầu.

“Sai sót sao, cái từ này căn bản không được nói ra, cũng nhất định không được xuất hiện.” Thiên Chi thuận thế nhận lấy văn bản mà anh ta đưa đến,

cẩn thận kiểm tra lại số lượng đơn hàng đã hoàn thành trong ngày hôm nay.

Những lời nói của Thiên Chi, nếu cẩn thận cân nhắc, sẽ phát hiện ra rất nhiều ẩn ý ở trong đó.

Cho dù là một sai sót nhỏ, nếu xem sự khác biệt giữa cả hai người, thì nó không hề nhỏ một chút nào.

“Vâng, chúng tôi sẽ cẩn thận hơn, không làm việc qua loa, xin cô Thiên hãy yên tâm.”

Thiên Chi nghe xong cười rộ lên, “Nếu như không yên tâm, thì tôi cũng sẽ không tuyển dụng các anh đâu.”

Mọi người trong văn phòng Paper Crane, đều do Thiên Chi đích thân kiểm tra bằng cấp, sau đó tự mình phỏng vấn, rồi mới tuyển vào.

Điều cô muốn, chính là những người chăm chỉ cẩn thận và có tinh thần cống hiến cao.

“Đúng rồi.” Thiên Chi nói xong, chợt nhớ đến một điều cực kì qua trọng, “Các bể chứa của bốn loại nước hoa cơ bản bắt buộc phải để tách riêng biệt, không thể để chúng ở cạnh nhau, một chút mùi hương khác cũng không được phép trộn lẫn vào đó, việc này vô cùng quan trọng, thực sự không thể để chúng hoà trộn vào nhau.”

Nếu để chúng bị trộn lẫn, hoặc mùi hương bị pha trộn, như vậy sẽ gây ra thiệt hại rất to lớn.

Thiên Chi mua tinh dầu nước hoa thuộc loại tốt nhất, giá cả của chúng khá đắt đỏ, có chất lượng rất cao được nhập khẩu từ Châu Âu.

Mặc dù trước mắt văn phòng thiết kế nước hoa vẫn đang sử dụng các nguồn cung cấp ở bên nước ngoài, nhưng Thiên Chi đã sớm lên kế hoạch xây dựng một cánh đồng hoa dành riêng cho Paper Crane.

Nếu có thể tự cung tự cấp, thì đôi việc gieo trồng các giống hoa trong nhà kính mà nói, không thể nghi ngờ gì thêm chúng sẽ mang lại lợi ích cho sự phát triển sau này.

Tối thiểu nhất, nó có thể giảm bớt được chi phí vận chuyển từ nước ngoài và các loại cước phí đất đỏ khác, chi phí sẽ giảm đi không ít, lợi nhuận cũng tăng lên đáng kể.

Nhưng đối với tình hình trước mắt, thì vẫn cần phải ổn định lại số lượng tiêu thụ, dù sao hiện giờ vẫn đang trong quá trình thu hồi vốn, đơn đặt hàng chỉ mới được chuyển đi mà thôi.

Sau khi mọi người trong nhóm trao đổi một số ý tưởng với Thiên Chi, đám nhân viên đồng loạt tạm nghỉ ngơi một chút, lúc này cũng đã gần đến giờ cơm trưa.

“Buổi trưa hãy gọi thức ăn ở bên ngoài, mọi người có thể gọi món ăn mà mình thích, bữa trưa hôm nay, tôi mời.” Thiên Chi đưa tay lên xem đồng hồ, theo sau bị người ta cắt ngang.

“Phu nhân, buổi trưa hôm nay không cần làm phiền đến phu nhân, Tổng tổng nói ngài ấy sẽ mời.”

Thiên Chi bị cướp lời, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay đầu nhìn lại một chút, không biết trợ lý Hạ đã đứng ở cửa nhà xưởng từ bao giờ.

Sau khi nhìn thấy cô, trợ lý Hạ khẽ gật đầu, không hề có nửa điểm trì hoãn, lúc này anh ta gọi một đám người đi ở phía sau tiến vào.

Đại khái việc này đã được quyết định từ trước, những bao lớn bao nhỏ nhanh chóng được người ta sắp xếp ổn thỏa.

Có lòng hơi chính là, chúng không phải những hộp cơm bình thường, mà là những hộp thức ăn được đóng gói tinh xảo, đủ loại kiểu dáng, có đủ mọi thứ, thậm chí còn có hơi nóng mờ ảo bốc lên.

Tất cả những thứ này đều được đặt trên một bàn hội nghị dài, khi chúng bày ra, gần như chiếm hết cả cái bàn.

Các nhân viên trong nhà máy cùng nhóm tinh anh của Thiên Chi, tuy rằng văn phòng không phải dạng quy mô lớn gì, nhưng cũng có không ít người, lúc này bọn họ lập tức xoay quanh cái bàn dài thành một vòng tròn kín mít người, vừa tháo đũa và hô to “Tổng tổng vạn tuế.”

Kể từ khi Thiên Chi rời khỏi Kinh Đại, cô cũng không còn giấu giếm chuyện mình đã kết hôn nữa.

Nhưng ở bên ngoài, cô không hề muốn khoe khoang ông xã của mình chính là Tổng Kỳ Thâm.

Ngược lại mọi người trong nhà xưởng đều biết mối quan hệ giữa Tổng Kỳ Thâm và Thiên Chi, không lâu trước đây khi nhà xưởng vừa mới khai trương, Tổng Kỳ Thâm đã gửi vòng hoa cùng lời chúc đến. Mặc dù anh không xuất hiện, nhưng anh lấy danh nghĩa của mình, mời mọi người dùng một bữa tiệc lớn gần như toàn sơn hào hải vị.

Thiên Chi đối với bọn họ, cũng rất thẳng thắn, còn bảo Tổng Kỳ Thâm chính là ông xã của mình, chẳng qua là cô muốn mọi người thoải mái hưởng thụ điều đó mà thôi.

Những người trong nhóm không mấy ngạc nhiên, bởi vì thỉnh thoảng văn phòng thiết kế lại được Tổng Kỳ Thâm ban phát tài nguyên như thế này.

Có lẽ vì làm việc chung với nhau khá hoà thuận, cho nên không có ai mang mối quan hệ giữa cô và Tổng Kỳ Thâm ra bàn tán, hoặc là truyền những câu chuyện bát quái gì đó, trọng tâm của nhóm nhân viên này chính là chăm chỉ làm việc.

Dù sao, Thiên Chi cũng là người đích thân tuyển bọn họ vào văn phòng.

“Làm phiền anh phải tự mình chạy đến đây một chuyến rồi, trợ lý Hạ.”

“Việc nên làm, không phải là chuyện gì phiền toái cả.”

Thiên Chi còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng khi cô ngước mắt lên đã nhìn thấy trợ lý Hạ tránh sang một bên, ở phía sau lưng anh ta, một bóng người cao ráo chậm rãi xuất hiện.

?

Thiên Chi gần như cho rằng mình bị hoa mắt.

“Nhìn đến ngu người rồi à?” Tống Kỳ Thâm chậm chậm lên tiếng, khoé môi hơi cong lên.

Cô không phải nhìn đến ngu người.

Cô chỉ đang nghĩ, người này đến đây thì cũng thôi đi.

Cần gì!! Lại! Phải! Như thế!!

Tạo cho mình một tư thế như vậy!!!

Thiên Chi tử mĩ đánh giá anh một phen, khá khen cho anh, ăn mặc một bộ Tây trang màu đen phẳng phiu mới tinh, không hề có một nếp nhăn, vai rộng eo thon, đôi chân thẳng tắp đứng ở đó, không làm gì cũng đã tạo thành một phong cảnh đẹp.

Càng đừng đề cập đến ——

Anh đút một tay vào trong túi quần, rũ mắt nhìn sang đây.

Thiên Chi cảm thấy đám sói đói ở phía sau cũng đang nhìn qua, dường như bọn họ không ngờ rằng Tống Kỳ Thâm sẽ đích thân chạy đến đây.

Ngay lập tức những tiếng hú còn kinh khủng hơn cả tiếng ma tru vang lên.

“Trời ơi, đẹp trai quá đi.”

“Lão đại vì sếp Thiên của chúng ta, mà chạy đến đây một chuyến hả!”

“Cẩu lương ấy đã làm cho ổ bánh mì trong tay tôi không còn thơm ngon nữa!!”

“Đến văn phòng này làm việc thật là một điều sáng suốt, sinh viên đại học đi làm công nhân thì có sao nào, lương cao, đãi ngộ tốt, còn có thể nhìn thấy lão đại tú ân ái nữa.”

Đám người này thực sự.

Chân thành qua nhĩ!!

Bình thường đứng đắn muốn chết, nhưng một khi nhìn thấy chuyện bát quái xuất hiện, cũng lập tức nhiệt tình tham gia náo nhiệt.

Tổng Kỳ Thâm không cố kị đám nhân viên, anh trực tiếp nâng bàn tay lên, hung hăng nhéo mặt cô gái nhỏ một cái.

Trông dáng vẻ sững sờ của Thiên Chi, anh không mẫn không nhạt xuy một tiếng.

“Anh nên sớm đến đây tóm em về, bằng không ——”

Tổng Kỳ Thâm dừng một lúc, “Đi ra ngoài lâu rồi, ngay cả ông xã của em họ gì chắc em cũng quên mất.”

Đi ra ngoài.....Lâu rồi.

Khoảng cách kể từ lần cuối cùng Thiên Chi từ Nam Uyển đi đến đây, rõ ràng cũng chỉ mới có năm ngày thôi mà.

————//——//————

* Tác giả có lời muốn nói: Chương sau ghi chú [Tổng khổng tước] quay ngược! Trước tiên sẽ trù mền Bảo Bối gốc một phen.

Chương 88: Phiên ngoại 9: [Tổng Khổng Tước] quay ngựa rồi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

“Mới có mấy ngày thôi mà, anh không ở lại Tổng thị nữa sao?” Thiên Chi vỗ nhẹ bàn tay đang làm loạn của Tổng Kỳ Thâm, nơi bị anh véo có hơi đau.

Tổng Kỳ Thâm kinh ngạc nhìn qua, “Mới có mấy ngày?”

Người đàn ông này rũ mắt xuống, dường như đang nghiêm túc tính toán điều gì đó, “Nếu tính toán cẩn thận, thì đã là mười ngày rồi.”

Thiên Chi cảm thấy buồn cười, “Anh tính ngày kiểu gì vậy, bốn bỏ năm à.”

Cái con Khổng Tước này, còn có thể lấy bốn bỏ năm thành mười nữa đấy.

Thiên Chi muốn nói thêm điều gì đó, ánh mắt thoáng nhìn qua trợ lý Hạ đứng ở phía sau Tổng Kỳ Thâm.

Mặc dù trên mặt trợ lý Hạ không có biểu hiện gì, nhưng Thiên Chi cảm thấy, nếu mình và Tổng Kỳ Thâm cứ trò chuyện với nhau không xem ai ra gì như vậy, thì có vẻ không ổn lắm.

“Được rồi, bên ngoài dường như gió hơi lớn, anh cùng trợ lý Hạ mau vào trong đây đi.” Thiên Chi nói xong, lập tức vươn tay nắm lấy cánh tay của Tổng Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm thấy cô nhìn mình như vậy, anh cũng không nói gì, dường như bộ dạng không quá kinh ngạc, khoé môi nhếch lên thành một đường thẳng.

Ngược lại trợ lý Hạ rất biết thức thời, “Tổng tổng, tôi muốn đến chỗ đó dùng bữa cùng với mọi người.”

Tống Kỳ Thâm hơi nâng mắt lên, xem như đáp lời.

Đám nhân viên ngồi ở cái bàn dài bên kia thấy trợ lý Hạ bước đến, bọn họ nhiệt tình hoan hô.

So với việc chỉ được nhìn thấy lão đại từ xa, nếu có thể cùng ăn một bữa cơm với trợ lý của lão đại, cũng là tốt lắm rồi.

Bọn họ không xa lạ gì với trợ lý Hạ, lúc trước thỉnh thoảng Tống Kỳ Thâm lại mời khách, người lo trước lo sau chính là trợ lý Hạ.

Hiệu suất làm việc rất cao, mặc dù anh ta thuộc kiểu người ít nói, nhưng trông rất đáng tin cậy.

Tuy mặt lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng vẫn khá đẹp trai.

Vì vậy so với Tống Kỳ Thâm, thì trợ lý Hạ được lòng đám nhân viên hơn một chút.

Tống Kỳ Thâm nhìn về phía Thiên Chi, “Hình như anh không được mọi người chào đón lắm nhỉ?”

Vừa rồi anh thoáng liếc mắt nhìn qua phía bên kia, một đám nhân viên vội vàng né tránh ánh mắt của anh.

Thiên Chi vẫn cứ mỉm cười, chỉ là không nói lời nào mà thôi.

Đôi mắt hạnh của cô gái nhỏ cong lên, sáng long lanh.

Cô không có động tác gì nhiều, chẳng qua là lôi kéo anh vào trong phòng nghỉ riêng của mình.

Trên cái bàn bên trong văn phòng, trợ lý Hạ đã đặt sẵn phần cơm dành cho hai người.

Tổng Kỳ Thâm nhìn cô gái nhỏ chậm chạp đóng cánh cửa lại, nỗi bất mãn ở trong lòng càng dâng cao hơn.

Cái cảm xúc đó như xộc thẳng lên đầu, dù làm thế nào cũng không thể dừng lại được, hoàn toàn không thể kiểm soát được nó.

Rồi sau đó anh không chút nghĩ ngợi, lập tức thốt lên, “Hiện giờ anh thực sự rất muốn hỏi em, em còn nhớ anh mang họ gì không?”

“Nhớ chứ.” Bây giờ Thiên Chi đã thân thiết với anh hơn rất nhiều, cô không còn giống như trước kia nữa, chẳng qua là hai má bị anh véo đã ửng hồng.

Cô cũng là con nhà danh giá, cho nên cô vẫn có thể nắm bắt được một số bí quyết.

Tổng Kỳ Thâm cái con người này, thực ra vẫn còn có cách trị.

“Anh bây giờ mang họ ấu tên trĩ, tên gọi ngắn gọn là ấu trĩ.” Khoé môi Thiên Chi cong lên, bởi vì quyết định sách lược đã được chuẩn bị trong một thời gian dài, cô mỉm cười như vậy, vì cô thực sự tin tưởng rằng mọi thứ đã nằm gọn trong lòng bàn tay mình.

Với sự tự tin chói sáng này, cả cơ thể dường như dát một lớp vàng, cực kì chói mắt.

Càng không cần đề cập đến, dựa theo kinh nghiệm tích lũy bấy lâu, tầm mắt không ngừng được mở rộng.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Thiên Chi đã tiến bộ như thế này.

Cô gái của anh, càng ngày càng trở nên thật ưu tú, càng ngày càng tỏa sáng.

“Đại ầu trĩ, đến giờ ăn rồi.” Thiên Chi nghiêng người về phía trước, lắc nhẹ cánh tay anh.

Tống Kỳ Thâm hơi nhướn mắt lên, “Gọi ai là ầu trĩ hả?”

“Trong căn phòng này chỉ có em và anh, em còn có thể gọi ai khác đây?” Thiên Chi nói xong, chớp chớp mắt.

Tống Kỳ Thâm mang theo ý vị không rõ ràng mà nhìn thẳng vào cô.

Rồi sau đó lưu loát xoay người, giơ cánh tay về phía cánh cửa thủy tinh.

“Sao vậy?” Thiên Chi không hiểu anh đang muốn làm điều gì.

Tống Kỳ Thâm không trả lời, nhưng anh lại dùng hành động của mình để chứng minh tất cả.

Anh kéo rèm cửa cuốn xuống, cửa kính dần dần bị che khuất, theo sau không còn một khe hở nào.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nó hoàn toàn bị che chắn kín mít.

Rất kín.

Vì vậy.

Ở bên ngoài và bên trong không thể tương tác được với nhau.

Trước kia, bên ngoài còn có thể nhìn thấy bên trong phòng nghỉ.

Mà bây giờ Tống Kỳ Thâm lại từ từ kéo màn che xuống

[Click để xem ảnh](#)

Ngay trước khi tầm nhìn hoàn toàn bị che phủ, Thiên Chi đã nhìn thấy một số nhân viên ngẩng đầu nhìn về phía này, với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Bao hàm cả sự kinh ngạc, hiểu rõ, còn có âm thanh chặc chặc.

“.....”

“Này! Anh kéo màn che xuống làm gì!” Thiên Chi không còn giữ được sự bình tĩnh như trước đó, trong lời nói mang theo một chút ý tứ căm giận.

“Anh còn có thể làm gì?” Giọng điệu nhàn nhạt của người đàn ông này vang lên.

“Đừng nghĩ đến việc chống chế nữa, màn che do chính anh kéo xuống, anh kéo nó xuống để làm gì?”

Thiên Chi nhớ đến ánh mắt vừa rồi của đám nhân viên.

Cho dù bây giờ hai người bọn họ không làm gì ở trong phòng nghỉ, nhưng bọn họ vẫn sẽ bị người khác hiểu lầm là đang làm chuyện gì đó mờ ám.

Trên mặt Tống Kỳ Thâm không lộ ra bất kì biểu cảm nào, chỉ thoáng chỉnh lại cổ áo, rồi sau đó nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, đầu ngón tay thon dài chạm vào khay măng sét, chậm rãi cởi bỏ một nút.

“Không phải em bảo anh ấu trĩ sao?” Anh khẽ nhếch môi, “Hiện giờ anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh có ấu trĩ hay không?”

“.....”

*

Cuối cùng Thiên Chi bắt đầu dùng bữa với đôi môi sưng đỏ.

Mặc dù phụ sự tưởng tượng của một số nhân viên, nhưng cô thực sự đã bị

hôn một cách mạnh bạo.

Nó không chỉ là một nụ hôn đơn thuần, thậm chí bàn tay của Tống Kỳ Thâm, còn thuận tiện sờ mó nữa.

Thiên Chi thở không ra hơi, nức nở một lúc, bàn tay nhỏ bé mang theo sứ mệnh vĩ mạnh vào cánh tay anh, cuối cùng mới khiến cho Tống Kỳ Thâm phát chút thiện tâm, lập tức buông tha cho cô.

Chuyện gì thế này!

Miệng của cô là chân giò hải!

Còn ra sức gặm như vậy!!!

Cũng bởi vì việc đó, trong lúc ăn cơm, Thiên Chi không thềm để ý đến người nọ.

“Trùng hợp hôm nay anh có thời gian rảnh, nên mới đến đây thăm em.”
Khá khen cho Tống Kỳ Thâm, hiện giờ anh vẫn có thể ung dung như thế, giống như một ông lớn vậy.

Thiên Chi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhưng không nhìn đến anh.

Con người này thật quá xấu xa.

“Kỳ nghỉ dài hạn cũng sắp đến rồi, năm nay toàn thể nhân viên trong Tống thị đều được nghỉ, có lẽ không còn bận rộn như trước đây. Trong kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, hai chúng ta đi tuần trăng mật bù nhé?” Tống Kỳ Thâm thấy Thiên Chi không để ý đến mình, anh cũng không muốn ép buộc cô.

Anh tự nói một mình, cũng nói ra hết kế hoạch của anh.

Có lẽ cô gái nhỏ rất thích đến đảo du lịch, ở nơi đó còn có khu nghỉ dưỡng, chỉ cần Thiên Chi sắp xếp thời gian và chọn địa điểm ổn thoả, đến lúc đó bọn họ có thể trải qua bảy ngày ngọt ngào không có gì vướng bận.

Thuận tiện còn có thử áp dụng một số phương thức làm bánh nhân thịt vừa mới được khai phá.

Cuối cùng Thiên Chi cũng cảm thấy có việc để bàn rồi, như thể cô vừa chợt nhớ ra điều gì đó, “Ồ lẽ Quốc Khánh năm nay bọn em sẽ mở đợt bán hàng trực tuyến lần thứ hai, có lẽ em rất bận rộn, còn phải tặng ca nữa.”

Tống Kỳ Thâm bị nghẹn một cục, tiếp tục hỏi, “Thực sự không có thời gian sao?”

Thiên Chi vô cùng thành khẩn gật đầu, “Vâng.”

“Em quả là một người bận rộn nha.” Âm thanh của Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng bay trong không trung, nghe thật bay bổng.

Còn mang theo chút âm dương quái khí.

Lúc trước anh bận rộn như vậy, cô từng nói nửa lời than phiền nào chưa.

“Đúng vậy, em là một người rất bận rộn.” Thiên Chi không hề khách khí với anh nữa.

Tống Kỳ Thâm cười như không cười nhìn chằm chằm vào cô, “Được rồi, người bận rộn.”

“Nhưng mà, dù bận rộn như thế nào, đêm nay em nhất định phải quay về Nam Uyển.”

Thiên Chi ngược mắt lên nhìn anh, đồng thời cô cũng nghênh đón ánh mắt của người đàn ông ấy.

“Lúc trước em từng nói ba ngày sẽ quay về một lần, em hãy tự mình tính xem em đã lỡ hẹn bao nhiêu lần rồi, cho anh leo cây bao nhiêu lần hả?”

Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, thậm chí anh không thở lấy một hơi.

Mấu chốt chính là tư duy logic cực kì chặt chẽ.

Thiên Chi tò mò nhìn anh một lúc, “Thực ra hôm nay anh đi đến đây, chính là vì chuyện này sao?”

Rõ ràng mỗi lần không quay về, cô luôn sẽ báo cáo với anh.

Khi ấy Tống Kỳ Thâm, cũng đồng ý kia mà.

Hiện giờ anh lại bật chế độ oán phu lên rồi, cô suy nghĩ một lúc, thực ra cô không hề thiếu nợ anh cái gì cả.

“Nếu không thì sao.” Đối với thể diện của chính mình, Tống Kỳ Thâm không hề bận tâm, “Em nói xem, rốt cuộc em còn muốn anh phải cô đơn ngay gốc trong nhà bao lâu nữa?”

“.....”

Cô vẫn không có cách nào phản bác được.

*

Cuối cùng Thiên Chi vượt qua những tiếng hò reo của đám nhân viên, đi theo Tống Kỳ Thâm trở về Nam Uyển.

Lúc trước ngủ lại nhà xưởng, bởi vì việc ấy rất thuận tiện, dù sao một cái ở thành Nam, một cái ở thành Bắc, khoảng cách khá xa, Thiên Chi không muốn chạy tới chạy lui.

Hiện giờ đã có Tống Kỳ Thâm đưa đón, cô không còn phân vân gì nữa.

Nhưng mà ——

Cô vẫn có chuyện muốn hỏi.

“Anh thực sự lên kế hoạch cho kỳ nghỉ Quốc Khánh rồi à?”

Việc Thiên Chi muốn hỏi, chính là anh đã cố tình lên kế hoạch cho kỳ nghỉ này sao.

Tống Kỳ Thâm ôm cô vào lòng, lúc này anh đang chơi đùa với những ngón tay của cô gái nhỏ, “Nếu không thì sao?”

“Đối với một người không thể rút ra thời gian rảnh như anh mà nói, đó không phải là lời nói dối.”

Thiên Chi có chút áy náy.

Nhưng đợt bán thứ hai của Paper Crane đã được lên kế hoạch từ sớm, lần này vừa khéo lại nằm trong dịp lễ Quốc Khánh, bốn loại nước hoa còn đang trong giai đoạn tiến hành sản xuất nữa.

Dựa theo số lượng đơn hàng đặt trước, có thể bọn họ sẽ phải bận rộn suốt kỳ nghỉ Quốc Khánh.

Đó là một tuần mới của sự bận rộn và bộn ba.

“Anh hiểu mà.” Tống Kỳ Thâm lên tiếng, “Về sau em có rảnh không?”

“Hình như là không có.” Sau lễ Quốc Khánh, Thiên Chi muốn mang thương hiệu và đoàn đội của mình ra nước ngoài, tham gia cuộc thi giữa các nhà điều chế nước hoa trên thế giới, khoảng thời gian về sau lại càng quan trọng hơn.

Tống Kỳ Thâm hơi nâng giọng lên, “Thôi quên đi.”

Nghe anh nhàn nhạt nói một câu như vậy, tựa như hy vọng đã rơi vào hư vô.

Thiên Chi vội dỗ dành anh, “Cuộc đời vẫn còn dài, về sau chúng ta còn có rất nhiều thời gian, chắc chắn sẽ có một lần, em đi cùng anh mà.”

“Bồi thường hả?” Tống Kỳ Thâm nghe lầm, “Cũng được.”

“.....”

Cô gái nhỏ không hiểu anh đang nói cái gì.

Đầu ngón tay Tống Kỳ Thâm quấn một lọn tóc xoăn dài của Thiên Chi, tóc cô dài đến eo, có đôi khi cô chỉ cần đứng yên ở đó, quả thực chính là một bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp.

Người đàn ông nọ bình tĩnh nghiêng người về phía trước, cúi đầu rũ mắt xuống, khịt mũi, giọng điệu mang theo ý cười, “Chọn ngày không bằng gặp ngày, đêm nay bồi thường cho anh đi.”

Cuối cùng Thiên Chi cũng hiểu được ý tứ của Tống Kỳ Thâm.

*

Quả thực bọn họ đã mấy ngày không gặp mặt nhau, lần làm bánh nhân thịt trước đó cũng gần nửa tháng rồi.

Bản thân Thiên Chi cũng cảm nhận được ý nghĩa của câu tiểu biệt thảng tâm hôn là như thế nào.

Thực ra nếu không phải vì nghĩ đến anh, rất nhớ anh.

Cô sẽ không bao giờ đồng ý quay trở về Nam Uyển.

Hai người không thể chờ đợi thêm nữa, hơi có chút vội vàng, trực tiếp làm bánh nhân thịt ở phòng khách tầng một.

Lúc trước Tống Kỳ Thâm vẫn luôn tâm tâm niệm niệm với nhà kính trồng hoa, lần này bởi vì có chút nhân tố bất khả kháng, cho nên anh vẫn không thể thực hiện được ý nguyện của mình.

Nhưng đây không phải là vấn đề nghiêm trọng, thực ra chiến trường chính

của hai người vẫn là ở phòng ngủ chính.

Bộ ga giường mới được thay ngày hôm nay chính là hoạ tiết con khổng tước.

Trông nó giống y như đúc.

Phối hợp với bức tranh treo ở phía cuối giường, thoạt nhìn cực kì buồn cười.

“Hiệu suất làm việc của anh cũng nhanh thật đấy.” Thiên Chi hiểu kỳ không thôi, vừa dứt lời cô vội lấy tay sờ nó.

Sau khi Tống Kỳ Thâm làm xong công việc, luôn theo thói quen ôm cô vào lòng, thản nhiên đáp, “Ừ.”

“Không nói chuyện này nữa, gần đây em có mệt lắm không?” Đây mới là câu hỏi trọng tâm của anh.

Thực ra về điểm này.

“Rất mệt nhưng lại rất vui.” Thiên Chi cảm thấy mỹ mãn nép mình vào trong lòng anh.

Khi vừa mới bắt đầu, Tống Kỳ Thâm rất thấu hiểu, cũng rất ủng hộ sự nghiệp của cô.

Điều này làm cho Thiên Chi cảm thấy lưng và thắt lưng của mình vô cùng cứng rần, cô càng có mục tiêu để phấn đấu hơn.

“Vui là được rồi.”

Thiên Chi mơ hồ nghĩ thấy trong không khí có một mùi hương khá quen thuộc, cô cúi đầu ngửi ngửi, “Này, có phải hôm nay anh dùng loại nước hoa mà lúc trước em đã tặng cho anh đúng không?”

Tống Kỳ Thâm không trả lời.

Nhưng sự thật chứng minh, Thiên Chi đã sớm hoài nghi việc đó.

Bởi vì khi anh tiến vào, cô đã ngửi thấy một chút.

Do có nhiều mùi hương nước hoa hoà lẫn trong nhà xưởng, cho nên cô không hỏi, cô chỉ đặt sự hoài nghi này ở trong đáy lòng.

Khi quay trở về Nam Uyển cả hai vốn dĩ chỉ lo đến việc giải toả khát khao dành cho nhau, Thiên Chi lại rút nó ra sau đầu.

Hiện giờ mọi việc đã xong, sự chú ý của cô gái nhỏ một lần nữa quay trở về.

Thời điểm Tống Kỳ Thâm đến gặp cô, căn bản chính là!

Anh đã sớm dùng loại nước hoa độc nhất vô nhị trong truyền thuyết này.

“Ha ha ha ha.” Thiên Chi nhin không nổi vội bật cười.

Tống Kỳ Thâm khép hờ đôi mắt, vẫn không lên tiếng.

Cổ làm ra vẻ thanh cao, trông thật vụng về mà lại đáng yêu.

“Hửm!” Thiên Chi cười xong, đột nhiên ý thức được một chuyện.

“Làm sao vậy?” Nghe giọng điệu của cô có hơi gấp gáp, Tống Kỳ Thâm lập tức mở mắt lên.

Thiên Chi chớp mắt, “Em không biết đã để điện thoại của mình ở đâu nữa?”

“Em có cầm về không?”

“Em không biết, nhưng em nhớ rõ em đã cầm nó về rồi??” Thiên Chi dứt khoát ngồi dậy, tìm kiếm khắp nơi.

Tìm cả nửa ngày, vẫn không tìm thấy.

“Thật là kỳ quái, rõ ràng vừa rồi em còn mới trả lời tin nhắn mà.”

Tống Kỳ Thâm cầm điện thoại của mình lên, “Việc này có là gì, chẳng phải chỉ cần em gọi một cuộc điện thoại là xong sao.”

“Em để chế độ im lặng, hay là anh nhắn cho em một tin nhắn đi.” Thiên Chi lên tiếng đề nghị.

“Được.” Tống Kỳ Thâm gửi qua một tin nhắn, quả nhiên lập tức nghe thấy hai tiếng “Ưm ưm.”

Điện thoại của Thiên Chi nằm bên phía anh.

Tống Kỳ Thâm dò xét một chút, thuận tay cầm lấy điện thoại.

Nhưng khi vừa muốn đưa cho cô gái nhỏ, ánh mắt của anh lơ đãng nhìn thoáng qua màn hình điện thoại.

Chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, động tác của Tống Kỳ Thâm đột nhiên dừng lại.

Trên màn hình điện thoại di động, bất thành linh hiện ra ——

[Tống Khổng Tước (emoji con chim xanh) gửi cho bạn một tin nhắn.]

Chương 89: Phiên Ngoại 10: Giải thích “Phóng đấng” & Gương mặt xinh đẹp đến từ phương Đông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thầu

Ánh mắt Tống Kỳ Thâm nhìn chăm chăm vào đó, khoảng chừng vài giây, chưa từng dời đi.

Mà màn hình trong tay anh, cũng nhanh chóng vụt tắt, tối đen một mảnh.

Thiên Chi vẫn chưa ý thức được tên hiển thị đã bị Tống Kỳ Thâm nhìn thấy, cô chỉ cảm thấy sắc mặt của anh trông rất kỳ dị, sau đó cô cầm lấy điện thoại từ trong tay anh, rồi hỏi, “Làm sao vậy?”

Tống Kỳ Thâm vốn đang nằm nghiêng người về phía cô, anh đứng hình gần nửa ngày, còn mang về mặt khó tin cầm lấy điện thoại của mình lên, một lần nữa bấm khung chat của Thiên Chi, ngay lập tức gửi một tin nhắn qua.

Điện thoại trong tay Thiên Chi rung lên “Ưm ưm” hai tiếng, màn hình lại sáng đèn.

Mới vừa rồi anh chỉ nghi ngờ và suy đoán mà thôi, nhưng vào giờ phút này, rốt cuộc cũng hạ màn.

Cũng nhận được một đáp án.

Tống Kỳ Thâm híp mắt lại, lên tiếng hỏi, “Anh còn chưa hỏi em, em đặt tên anh trong WeChat là gì vậy?”

Vừa nhắc đến cái đề tài này, Thiên Chi có hơi bối rối.

Theo sau nghe thấy anh hỏi đến vấn đề liên quan đến tên trong danh bạ, cô vô thức phản bác, “Không có!”

“Anh hỏi em cái gì, sao em lại bảo không có?” Tống Kỳ Thâm chậm rãi lên tiếng, thu toàn bộ phản ứng của cô gái nhỏ vào trong đáy mắt, anh lại nói tiếp, “Kích động như vậy à.”

Lần này trong giọng nói của anh, còn mang theo chút nghi ngờ.

“Dù sao em cũng không có.” Trông bộ dạng Thiên Chi rất chột dạ.

“Không có cái gì?” Giọng điệu của Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt, như thể anh đang thuận miệng nói thời tiết hôm nay như thế nào vậy.

Thiên Chi liếc mắt nhìn anh, cô cảm thấy hẳn là việc này sẽ không bị phát hiện, cho nên cô hắng giọng một cái, nói thẳng, “Em không có đặt tên bạ gì cho anh cả, nó chỉ là một cái tên bình thường mà thôi.”

“Ừ.” Sau khi Tống Kỳ Thâm nghe xong, giống như lơ đãng thốt ra một câu như vậy, “Vậy thì cái tên Tống Khổng Tước là đặt cho ai thế?”

“.....”

Thiên Chi im lặng.

Dường như sợ cô không nghe rõ, Tống Kỳ Thâm gần từng chữ một, “Phía sau còn có biểu tượng con chim xanh.”

Khuôn mặt Thiên Chi bỗng nhiên ửng đỏ, bắt đầu ấp a ấp úng, cẩn thận từng ly từng tí quan sát sắc mặt anh, “Anh nhìn thấy rồi hả?”

Tống Kỳ Thâm mím môi, không nói lời nào, chẳng qua là chân mày hơi nhướng lên, đáp lại câu hỏi của Thiên Chi.

Hai người trong đêm khuya tĩnh lặng, cứ nhìn nhau như vậy.

Chỉ trong chớp mắt bầu không khí như ngưng trệ.

“Cái tên Khổng Tước và biểu tượng con chim xanh mà anh nhìn thấy, là em đặt cho một người bạn của em.”

Tống Kỳ Thâm nhìn bộ dạng có hơi chật vật của Thiên Chi, khẽ xuy một tiếng, anh hoàn toàn không tin vào chuyện ma quỷ của cô, “Thế à, cho nên người bạn kia cũng vừa khéo mang họ Tống hả?”

Anh hỏi như vậy vẫn còn chưa đủ, “Tại sao anh không biết, trong đám bạn bè của em còn có người mang họ Tống nhỉ.”

Thiên Chi nhìn anh một lúc lâu, dưới sự tấn công mãnh liệt của Tống Kỳ Thâm, cô nhất thời cảm thấy điện thoại trong tay mình chính là một củ khoai lang bỏng tay, cô thực sự cảm cũng không được, mà không cảm cũng không được.

“Có người bạn này.” Cô gái nhỏ thấp giọng đáp ứng.

“Ai?” Tống Kỳ Thâm chậm rãi nheo mắt lại, còn mang cái tư thế mưa gió sắp nổi lên.

“Tống Tống Tiểu Bảo.” Sau khi Thiên Chi bịa chuyện xong, còn lấy hết can đảm lén liếc mắt nhìn anh.

Tống Kỳ Thâm thực sự cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, “Thiên Chi.”

“Dạ?”

Tống Kỳ Thâm chưa bao giờ dùng giọng điệu này với cô.

Khi tâm trạng vui vẻ, anh thường gọi cô là “Bé cưng”, “Bảo Bối ngọc”, “Chi Chi” các kiểu, đối với bên ngoài thì là “Phu nhân của tôi”, “Bà xã của tôi.”

Nhưng đối với việc gọi đầy đủ cả họ và tên của cô, trong trí nhớ nó dường như chưa bao giờ xảy ra.

“Em thực sự cho rằng anh rất dễ bị lừa hả?” Tống Kỳ Thâm nguy hiểm tiến đến gần, “Tại sao em không dứt khoát nói là Tống Đan Đan luôn đi.”

Anh nhồm người lên, dùng tay nắm lấy cằm cô gái nhỏ, “Đặt tên anh như vậy là có ý gì?”

Thiên Chi dưới sự tấn công của anh, nhanh chóng đầu hàng.

Cô gái nhỏ vùng vẫy một lúc, nhưng sau khi thất bại, cô vẫn nghĩ đến việc tự cứu lấy mình, “Chỉ là cái tên thân mật thôi.”

“Ai đời dùng tên thân mật là động vật?” Tống Kỳ Thâm vẫn không tin.

Dù anh suy nghĩ cả nửa ngày, anh vẫn không thể hiểu ra ý nghĩa của nó.

Vì sao Thiên Chi lại gọi anh là Khổng Tước? Vì sao phía sau chữ Khổng Tước còn có biểu tượng con chim xanh?

Bất luận như thế nào.

Điều này thực là khó tin.

Nhưng mà anh không vội.

Trong đêm khuya dài đằng đẵng này, Tống Kỳ Thâm không tin mình không thể làm cho cô gái nhỏ nói ra sự thật.

“Em không muốn nói cũng không sao.” Khoé môi Tống Kỳ Thâm lộ ra một đường cung mê người, thoáng qua trong nháy mắt, “Ngày mai anh sẽ để trợ lý Hạ xin cho em nghỉ một ngày.”

“Này ——” Thiên Chi hoàn toàn không kịp trở tay.

“Xem tình hình này, có lẽ ngày mai em không thể đi đến nhà xưởng được đâu.” Tống Kỳ Thâm nói xong, bắt đầu lưu loát cởi nút áo ngủ ra.

Liên quan đến phương diện nhà xưởng, Thiên Chi không dám lười biếng.

Lần đầu tiên cô gái nhỏ thốt ra những lời như “Anh trai ơi” hay “Ông xã ơi”, còn nói cả những lời yêu thương mà trước nay cô chưa từng nói.

Mặc dù là như vậy, nhưng Tống Kỳ Thâm vẫn không chịu buông tha cho cô.

Cuối cùng cô gái nhỏ không thể chống cự lại được thủ đoạn bịp bợm của Tống Kỳ Thâm, Thiên Chi chỉ đành phải tiếp chiêu.

Hơn nữa cô cũng biết được đây chính là một loại biểu tượng của sự “Phóng đảng.”

Người đàn ông từ trước đến nay luôn bài mưu tính kế với người khác, chột do dự trong chốc lát.

Nghe thấy cô vợ nhỏ của mình nói ra rõ ràng như vậy, cảm giác rất thần kỳ.

Hoá ra trong lòng Thiên Chi, cô luôn nghĩ anh như thế sao?

Tống Kỳ Thâm suy nghĩ một lúc, chỉ cho rằng cô đang khen ngợi mình.

“Nếu em đã nói rõ như vậy, tối nay anh nhất định phải cùng em thảo luận về chuyện này mới được.” Tống Kỳ Thâm tính toán xong, còn nói với giọng điệu u ám.

?

Thiên Chi vốn cho rằng anh sẽ bỏ qua cho mình, cô hoàn toàn ngây người.

Cuối cùng sự kiện quay ngựa này đã chính thức trở thành một trong mười sự kiện lớn nhất trong cuộc đời của Thiên Chi, cho nên mọi chuyện kết thúc

trong sự “Tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.”

Hơn nữa không chỉ tên trong WeChat bị đổi thành ông xã kèm theo biểu tượng một nụ hôn, mà ngay cả hình nền trong khung chat điện thoại của Thiên Chi, cùng ảnh avata trong vòng bạn bè, đều bị Tống Kỳ Thâm ép buộc đổi từng cái một thành hình của anh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chung quy nó vẫn đang lặng lẽ qua đi.

Thành phố Ngân bước vào giai đoạn cuối cùng của mùa hạ, chuẩn bị nghênh đón một mùa thu đến gần.

Vào mùa lá cây Ngân Hạnh chuyển sang màu vàng, Thiên Chi dẫn theo đoàn đội của mình, một lần nữa tiến đến kinh đô nước hoa của thế giới, tham gia cuộc thi đấu giữa các nhà điều chế hương trên khắp toàn cầu.

[Click để xem ảnh](#)

(Cây Ngân Hạnh.)

Tại cuộc thi giữa các nhà điều chế hương lần này, còn có không ít người Trung Quốc, nhưng hầu hết bọn họ đều là những Hoa Kiều từ nhỏ đã nghiêm cứu học tập về lĩnh vực điều chế nước hoa này, hoặc là những người luôn định cư ở nước ngoài, làm việc cho các thương hiệu nổi tiếng quốc tế.

Thiên Chi cũng xem như là nửa đường xuất gia*, nhưng thực lực không thể khinh thường.

(*Nửa đường xuất gia = đổi nghề giữa chừng: ý nói lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại chuyển thành làm việc này. Nguồn Baidu.)

Đối với việc giao lưu học hỏi cùng đoàn đội tranh tài, cô đã chuẩn bị đầy đủ mới đi đến đây.

Bốn loại nước hoa vừa mới ra mắt của Paper Crane, chính là sản phẩm chủ đạo cho thương hiệu của bọn cô.

Mà lần này kết quả có ra sao, nó không chỉ là nỗi lo lắng của cả đoàn đội, hay là trong thị trường trong nước cũng vậy, mọi người đang rất chú ý đến ngôi sao đang lên này.

Ngôi sao mới ấy đã trở nên nổi tiếng đến mức khó tin, thậm chí mọi người còn hy vọng rằng nó có thể phát huy hết tất cả tài năng ở giải đấu lần này.

Paper Crane với tư cách là văn phòng thiết kế nước hoa duy nhất của Trung Quốc tham gia cuộc tranh tài, từ khi cuộc thi chưa bắt đầu, nó đã nhận được sự quan tâm rộng rãi của giới truyền thông, cũng được cư dân mạng chú ý sát sao.

Nếu như có thể giành được giải thưởng, thì người sáng tạo xuất sắc nhất trong nhóm do bạn giám khảo chuyên môn đánh giá, sẽ được các thương hiệu lớn trong cuộc thi quảng bá rộng rãi.

Đây là một điều hết sức vinh dự.

Người chủ trì cuộc thi lần này, chính là IIN một trong những nhà điều chế nước hoa hàng đầu thế giới, ông ấy được xem như là người đại diện cho sự lãng mạn, cũng là người khai sinh trong lĩnh vực này.

Thời điểm nhìn thấy các ứng cử viên của khu vực Châu Á – Thái Bình Dương, lúc ông ấy bắt gặp Thiên Chi, quả thực hiếm khi thấy ông ấy khen ngợi một người nào như vậy.

Ngay tại thời điểm trao đổi phong cách nước hoa với nhau, IIN đứng chân ở chỗ đó rất lâu.

Thiên Chi không bỏ qua cơ hội này, cô lần lượt giới thiệu cho ông ấy nguồn cảm hứng về nước hoa, nguồn gốc thiết kế lấy từ đâu, cũng như trong quá trình điều chế hương đã sáng tạo thêm thứ gì.

Ban đầu IIN chỉ ngưỡng mộ vẻ đẹp của cô, sau đó ông ấy bị thu hút bởi lời giải thích đó.

“Gardenia, cô quả thực là một trong số ít những người trẻ tuổi có thể làm tốt phương diện này mà tôi nhìn thấy được.” IIN cười rộ lên, “Cô và đoàn đội của cô đã cho tôi nhìn thấy, vẻ đẹp và thực lực đến từ phương Đông.”

“Lời giải thích về những loại nước hoa này, cực kì đậm chất phương Đông, có nền tảng vững chắc, hơn nữa —— điều làm tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là lời giới thiệu và chú thích mà cô tự tay viết, dường như nó đều là những câu chuyện riêng.”

Thiên Chi vô cùng tự tin nói, “Không nói giấu gì ngài, nguồn cảm hứng này, có một phần đến từ ông xã của tôi, những câu chuyện trong đó đều liên quan đến anh ấy.”

“Trông cô còn trẻ như vậy, mà đã kết hôn rồi à.” Hiếm khi nhìn thấy nhà điều chế nước hoa hàng đầu thế giới IIN trêu chọc một câu, “Có lẽ anh ta cũng là một người đàn ông rất xuất sắc nhỉ.”

Thiên Chi chỉ mỉm cười không nói.

Các phóng viên đang phát truyền hình trực tiếp cũng không bỏ qua những lời khen ngợi này, cho nên trước khi trận đấu bắt đầu, đoạn clip ấy đã lặng lẽ truyền vào trong nước.

Gương mặt xinh đẹp nhất đến từ phương Đông ——kết hợp với thực lực và vẻ đẹp, nhà điều chế nước hoa Gardenia.

Ngay sau khi tin tức đó được tung ra, trên mạng lập tức sôi nổi một phen.

Về sau khi tất cả cư dân mạng lướt qua bài đăng ấy, bọn họ thực sự đều bị hấp dẫn bởi những bức ảnh do phóng viên chụp được.

Trong bức ảnh, cô gái nhỏ mặc một bộ váy liền thân màu sáng, mắt ngọc mào ngài, làn da trắng như sứ.

Đôi mắt hạnh long lanh, tựa như mưa phùn đầu tháng ba. Nhưng đôi mắt

của cô vừa kiên định lại trong veo, những gì bộc lộ ra, chính là sự tự tin cùng quyết tâm.

Điều làm cho mọi người khó tin tưởng hơn chính là, cô còn trẻ tuổi và xinh đẹp như vậy, khuôn mặt chẳng khác nào nữ diễn viên, lại là người sáng lập của thương hiệu Paper Crane đang âm thầm nổi tiếng gần đây.

Cô trẻ tuổi như thế, xinh đẹp thế này, lại còn vô cùng cố gắng.

Có một đoàn đội chuyên nghiệp, cùng một thương hiệu được ra mắt trên thị trường, chúng đã nhận biết bao nhiêu lời khen ngợi.

Mạnh mẽ, ưu tú, và với một nét đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Trên mạng nhất thời sôi trào, trong một khoảng thời gian ngắn Weibo chính thức của Paper Crane đã có thêm một lượng lớn Fans hâm mộ, thậm chí là tài khoản cá nhân của Thiên Chi, bên dưới phần bình luận cũng tràn ngập những lời tỏ tình.

So với sự náo nhiệt ở trong nước, tại hiện trường thi đấu không quá căng thẳng, có thể nói là vô cùng thư thái.

Bạn giám khảo chuyên nghiệp sẽ căn cứ theo tác phẩm dự thi của từng đoàn đội, tiến hành đánh giá chuyên môn.

Đây cũng xem như là một phần của điểm số.

Nhưng đối với những phần tính điểm khác, Thiên Chi cần phải đích thân ra trận, dựa theo một đoạn văn mà ban tổ chức đưa ra, nói ra sự hiểu biết của riêng mình, và phải tìm ra lỗi và chỉnh lại hương vị trong văn bản.

Đề thi năm nay tưởng chừng như đơn giản, nhưng thực sự vô cùng khó.

Nói một cách logic, căn cứ theo tình hình thi đấu của từng khu vực, mà ban tổ chức sẽ chuẩn bị những bài thi phù hợp cho quốc gia của thí sinh.

Đây là tập tục truyền thống mà mọi người đều rất quen thuộc.

Nhưng những phong tục truyền thống này, thực sự làm cho người ta không thể lần ra manh mối.

Bởi vì có đôi khi càng quen thuộc, lại càng khó xuống tay.

Đến lượt Thiên Chi, chính là một bài thuốc Đông y của Trung Quốc, lấy từ «Bản Thảo Cương Mục» .

(*Bản thảo cương mục: là một từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y. Nguồn GG.)

Văn bản không khó hiểu, vẫn có thể miêu tả được hương vị, với tư cách là một nhà điều chế hương, việc miêu tả hương vị của loại hoa Thảo Trà Mộc*, là điều cơ bản nhất, cũng là một phương thức kiểm tra kiến thức cơ bản.

[Click để xem ảnh](#)

(Hoa Thảo Trà Mộc: hay còn gọi là Rafflesia.)

Nhưng nếu đứng ngay tại hiện trường để chỉnh lại lỗi và tìm từ phù hợp để mô tả mùi hương trong bài viết này, thì đó thực sự là một việc rất khó khăn.

Thiên Chi cũng không hề bối rối, từ khi còn bé cô đã đắm mình trong tiệm thuốc Đông y của ông nội, đối với bài thi lần này, cô quyết định đưa ra một mùi hương quen thuộc —— trà phổ nhĩ hương sen.

Vị thanh ngọt chát chát của lá sen và dư vị bất tận của phổ nhĩ, hoà trộn vào nhau, trải qua quá trình thực nghiệm điều chế thành nước hoa thì sẽ trở nên trầm lắng thanh tao, còn lưu lại rất lâu.

Làm lòng người thật sáng khoái.

Sau khi trận thi đấu ngày hôm đó kết thúc, bảng hot search trong nước lại bùng nổ.

Vì Thiên Chi đã giành được vinh quang cho đất nước, còn là một nhà điều chế hương đầu tiên thành lập thương hiệu riêng ở trong nước. Hơn nữa trên con đường quốc tế cô đã tạo ra rất nhiều dấu ấn lịch sử về lĩnh vực này.

Tổng Kỳ Thâm vượt Ấn Độ Dương xa xôi, đích thân gọi điện thoại chúc mừng.

“Chúc mừng, nhà điều chế hương Thiên Chi.”

“Nhờ phúc của ngài đấy!”

“Nguồn cảm hứng của em đều lấy từ anh, cho nên anh muốn hỏi ——”
Tổng Kỳ Thâm dừng lại một chút, không có ý định nói tiếp.

“Dạ?” Thiên Chi chợt cảm thấy khó hiểu.

“Bức vẽ Khổng Tước trong cuộc thi thiết kế lần đó, có phải cũng liên quan đến anh không?”

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng cười khẽ của cô gái nhỏ, xen lẫn với âm thanh chúc mừng náo nhiệt ở bên trong.

“Đúng vậy.” Thiên Chi thừa nhận rất nhanh, “Nhưng anh hình như còn tự treo hình của chính mình ở trong phòng ngủ chính và thư phòng nữa ~”

Chưa dừng lại ở đó, anh còn tự đặt hàng theo yêu cầu làm tấm ga giường với họa tiết con Khổng Tước.

Chương 90: Phiên ngoại 11: [@Tập đoàn Tổng thị: ❖❖❖ng hộ vô điều kiện]

Edit: Tiểu Mạn Thầu

“Cho nên cái này cũng là nhờ phúc của anh đúng không?”

Tổng Kỳ Thâm hồi phục lại tinh thần, bắt đầu lấy lại danh dự cho chính mình, đương nhiên là do trước đó anh đã tự bê đá đập vào chân mình.

“Nhưng đây là do anh tự làm mà, chuyện này không hề liên quan đến em.”
Thiên Chi cười rộ lên.

Dù sao chuyện này là do chính anh đề cập đến, nhìn thế nào cũng thấy anh đang tự úp sọt mình.

“Không nói việc đó nữa, khi nào anh trở về?” Bên phía Thiên Chi rất nóng nhiệt.

Thiên Chi nhìn đoàn đội ở phía sau đang hoan hô ăn mừng, “Hai ngày nữa, em sẽ tham gia tiệc mừng chiến thắng, còn ngày mai em phải dẫn mọi người trong nhóm đi mua sắm.”

“Ừ.”

“Quẹt thẻ của anh nha?” Thiên Chi sợ Tổng Kỳ Thâm cảm thấy cô đơn, bỗng nhiên cô lại nói một câu như vậy.

Thực ra hiện giờ Tổng Kỳ Thâm cũng đang mỉm cười, “Đương nhiên là có thẻ.”

Theo sau, giọng nói của người đàn ông này chậm rãi vang lên, “Thực vinh hạnh, Tổng phu nhân.”

*

Lần này trong cuộc thi giữa các nhà điều chế hương Thiên Chi đã giành được giải thưởng vàng của khu vực Châu Á – Thái Bình Dương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là đoàn đội đạt hạng nhất trong khu vực.

So với một số tiền bối hàng đầu trong ngành điều chế nước hoa ở khu vực Châu Âu, mặc dù cô vẫn còn có chút khoảng cách, nhưng cũng xem như đã thu hoạch được một vinh dự lớn lao.

Xét cho cùng Paper Crane chỉ là một thương hiệu vừa mới thành lập, thậm chí sản phẩm còn chưa được phát triển hoàn thiện, bốn loại nước hoa kinh điển mà văn phòng thiết kế đã cố gắng tung ra thị trường, vẫn chưa phủ sóng toàn diện.

Nhưng cũng không thể không nói, lần này Thiên Chi quyết định nhận lời mời đến đây tham gia cuộc thi, quả thực là một quyết định rất sáng suốt.

Cùng một lúc Paper Crane vừa đạt được danh dự lại vừa có thêm tiếng tăm, chưa kể đến việc nhận được sự quảng bá rộng rãi của những thương hiệu lớn nổi tiếng quốc tế, thậm chí nó còn là sản phẩm đầu tiên gây nên cơn sốt “Ngàn con hạc giấy” ở Trung Quốc.

Ngoại trừ những tin tức khiến đám cư dân mạng kinh ngạc vì nhan sắc, vốn dĩ việc Thiên Chi đã dẫn dắt đoàn đội của mình đến kinh đô phồn hoa để tham gia cuộc thi đã là một hành động rất vẻ vang rồi, cũng xem như là niềm vui bất ngờ.

Ở trong nước chưa từng có một đoàn đội nào như vậy, có thể đi đến nơi đó.

Một phần là do người dẫn dắt đoàn đội không đủ thành thực, mặt khác là vì thị trường chưa được khai thác triệt để, cho nên rất nhiều người không

muốn lãng phí quá nhiều tâm tư vào đó, cũng không dám tùy tiện đầu tư.

Những gì còn thiếu chính là thời gian, tiền tài, tinh lực, nhân mạch, cùng với khả năng chịu đựng được sự thất bại liên tục.

Vì vậy có rất nhiều người thua ở cửa ải này.

Bọn họ chỉ còn cách tìm một chức vụ trong các thương hiệu lớn quốc tế, vừa có lương cao, lại vừa có danh hiệu nhà điều chế nước hoa của thương hiệu nổi tiếng.

Cho nên có bao nhiêu nhân tài, đều cũng bị đào đi.

Với tư cách là đoàn đội đầu tiên trong nước, Paper Crane không chỉ đại diện cho Trung Quốc.

Mà còn đại diện cho sự trỗi dậy của thị trường nước hoa trong nước.

Chẳng qua bây giờ chỉ là một bước đi đầu tiên mà thôi.

Nhưng bất luận như thế nào, con đường phía trước càng ngày càng rộng mở, cuối cùng phương hướng cũng dần trở nên rõ ràng.

*

Sau khi cuộc thi đấu kết thúc, Thiên Chi online.

Gardenia của chúng ta đã làm được.

Theo sau là một bức hình đơn giản.

Bốn lọ nước hoa được gom lại đặt trong một bó hoa, bên cạnh là một cuốn sách giới thiệu nhỏ xinh xắn.

Ở chính giữa là chiếc cúp vinh quang, mạ vàng lấp lánh.

Ngoài ra ban tổ chức còn chính thức trao tặng cho Paper Crane một tờ giấy ủy quyền gia nhập vào hiệp hội nước hoa thế giới.

Dây ruy băng màu đỏ thắt hình con bướm, có màu sắc giống như màu của Ngũ Tinh Hồng Kỳ*.

(*Ngũ Tinh Hồng Kỳ: lá cờ của Trung Quốc, có năm ngôi sao, 4 ngôi sao nhỏ vây quanh một ngôi sao lớn. Nguồn GG.)

Nó cũng giống như kim cài hình lá cờ nhỏ ghim trên cổ áo của Thiên Chi, giao hoà chiếu sáng lẫn nhau.

Các cư dân mạng không ngừng thể hiện sự tự hào bên dưới phần bình luận và sự kích động của Fans hâm mộ.

[Các bạn đã làm được rồi! Chúng ta làm được rồi! Trung Quốc làm được rồi!]

[Không hiểu chuyện gì đã xảy ra bỗng nhiên lại muốn khóc? Ngũ Tinh Hồng Kỳ thực sự quá đẹp! Tự hào ghê!]

[Cảm ơn Paper Crane! Đã mang cho chúng tôi một tin tức tốt như vậy, về sau tôi nhất định sẽ toàn lực ủng hộ các bạn!]

[Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy các bạn lên hot sreach, khi nhấp vào xem và phát hiện mọi việc không hề bị thổi phồng chút nào, các bạn thực sự không chịu thua kém, vỗ tay!]

[Đoàn đội còn trẻ tuổi như vậy, tôi đã xem qua giới thiệu vắn tắt của văn phòng thiết kế, thậm chí các bạn còn chưa tốt nghiệp, thực sự quá lợi hại rồi, hoàn toàn có thể trở thành tấm gương cho những người trẻ lập nghiệp!]

[Người ta thường nói còn trẻ không điên cuồng sống ưỡn phí tuổi trẻ, nhưng sự tích ngày hôm nay của các bạn đã cho chúng tôi biết rằng, nếu còn trẻ không biết phấn đấu một chút, đó mới là hoàn toàn sống ưỡn phí tuổi trẻ, hãy tin tưởng vào sự phát triển trong tương lai của mình, luôn luôn

ủng hộ hàng nội địa!]

Trong lúc quần chúng nhân dân trong nước tình cảm dâng trào.

Ở phía bên nước ngoài cũng lâm vào một cảnh cuồng hoan.

Ngay sau đó, bữa tiệc ăn mừng của ban tổ chức cũng bắt đầu.

Vẫn giống như trước kia sẽ tiến hành phát sóng trực tiếp.

Đồng thời IIN, S và YouTube đều đang phát trực tuyến, các cư dân mạng trong nước vào xem, có người còn lấy đoạn video đó, chia sẻ lên mạng xã hội.

Đêm hôm nay, xem như đám cư dân mạng và fans hâm mộ cũng được một phen cuồng hoan.

Chẳng bao lâu sau, trong khi mọi người đều khen ngợi sự sáng tạo của các hãng nước hoa nổi tiếng ở nước ngoài, không ai có thể ngờ rằng, ở trong nước còn có thể có một ngày huy hoàng như vậy.

Mà sự huy hoàng này, toàn bộ hào quang đều đến từ Paper Crane.

Ngoài trừ các fans hâm mộ tìm trên hot sreach, ngay cả những beauty blogger cũng không ngừng chú ý đến sự kiện ấy, thậm chí còn có một số ít minh tinh nhao nhao đến đây tham quan.

Trong khi Paper Crane vui mừng ôm giải thưởng, bọn họ lại không biết rằng, mọi người trong nước đang dang rộng vòng tay với bọn họ, thương hiệu ở thị trường cũng tiến thêm một bước.

Điều đáng chú ý nhất chính là, Webio chính thức của tập đoàn Tổng thị quanh năm luôn phủ rêu xanh, vào thời khắc này lại đăng bài.

[Tập đoàn Tổng thị ủng hộ vô điều kiện. Gardena của chúng ta đã làm được.]

Tập đoàn Tổng thị đến đây hỗ trợ còn chưa đủ, đám cư dân mạng cũng tinh mắt phát hiện ra, Weibo chính thức chỉ theo dõi văn phòng thiết kế nước hoa Paper Crane còn chưa đủ, thậm chí còn theo dõi cả Weibo của Gardenia.

Cư dân mạng số 1: [Tổng thị cũng chạy đến đây ủng hộ nữ thần sao?? Sống lâu mới thấy đó, từ trước đến nay trong danh sách theo dõi của bọn họ không phải chỉ có mình Cố Oản Oản à!!]

Cư dân mạng số 2: [Các chị em ơi, có dưa ăn không? Đây là hành động gì nhỉ, nhưng quả thực này chính là Weibo chính thức đó, còn có dấu tích V xanh nữa nè!]

Cư dân mạng số 3: [Tôi không thấy bất kì mối quan hệ nào cả, rất kỳ quái, tìm trên mạng cũng không ra, đoán chừng là một tuyên bố gì đó, bốn bề lên năm, nam thần và nữ thần trông thật có tướng phu thê đấy!]

Cư dân mạng số 4: [Trời ạ! Mẹ chồng Cố Oản Oản của tôi cũng theo dõi Paper Crane và Gardenia!! Chuyện này rồi sẽ đi về đâu??]

Cư dân mạng số 5: [Có lẽ là tôi biết đó, mặc dù không tìm thấy nhiều thông tin ở trên mạng, nhưng vẫn có một số tin tức bất quái, không phải Gardenia học ở Kinh Đại sao, tôi có một người bạn quen biết với cô ấy. Cô ấy không chỉ là hoa hậu giảng đường, hình như còn là một bạch phú mỹ rất có bối cảnh, cô ấy cũng đã kết hôn rồi, đoán không chừng những kẻ giàu có như bọn họ đều quen biết với nhau.]

Cư dân mạng số 6: [Thật là trâu bò, nhưng Gardenia còn chưa tốt nghiệp đã sáng lập ra một thương hiệu như vậy, nhất định gia đình cô ấy rất có điều kiện, biết đâu là một mỏ vàng thì sao, mọi người hãy ngẫm nghĩ lại xem, cửa hiệu đầu tiên của cô ấy nằm ngay trong trung tâm đại lộ đó.]

Cư dân mạng số 6: [Chờ một chút, chỉ có một mình tôi để ý đến vấn đề kết hôn thôi sao? Cô ấy xinh đẹp như thế!! Đừng nói với tôi là hoa lài cấm bãi phân trâu nha!!]

Cư dân mạng số 7: [Hình như có rất ít thông tin liên quan về chồng của cô ấy, không biết là ông lớn nào? Nhưng mặc kệ chồng cô ấy ra sao, tôi thực sự rất thích vẻ đẹp của cô ấy, cực kì phù hợp với tiêu chuẩn của một nữ thần.]

Cư dân mạng số 9: [Đừng quan tâm quá nhiều về đời tư của người ta, mau giải tán thôi. Người ta giàu có như vậy, dường như là có quen biết với người của Tống thị, hơn nữa bản thân cô ấy luôn rất biết cố gắng, các người ngoại trừ ghen ăn tức ở ra thì còn có thể làm cái gì nữa. Không nói nhiều nữa, đêm nay tôi phải đặt đồng hồ báo thức, để ngày mai tranh lấy cái bao lì xì nhỏ từ văn phòng thiết kế của bọn họ, ha ha.]

(* Trong bản raw dùng từ (恰檸檬) đúng lúc ăn chanh: là một từ ngữ mạng, thể hiện sự ghen tị khi nhìn thấy một số thứ xinh đẹp mà mình không thể có được. Hoặc là dùng để chế giễu "Ăn chanh" để chỉ "Em chanh chua quá." Nguồn Baidu.)

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi bên dưới phần bình luận, ngay sau đó bọn họ phát hiện không chỉ có Tống thị, mà còn có tập đoàn Lâm thị, Chu Thị và Tiêu thị đều theo dõi.

Cùng với sự ủng hộ của những người nổi tiếng.

Đám cư dân mạng.

Được rồi! Vốn đã biết rõ là người ta thực sự rất trâu bò!! Nhưng không ngờ lại cao cấp như vậy!!!

*

Bởi vì bữa tiệc tối mang tính chất ăn mừng, cho nên không thể thiếu rượu vang đỏ và Champagne.

Thiên Chi nhớ đến những lời nhắc nhở mà Tống Kỳ Thâm từng nói với mình, cô thực sự không đụng đến một giọt rượu nào, dù sau mỗi khi cô uống

rượu luôn rất dễ say.

Hơn nữa do giọng điệu từ chối của cô rất nhã nhặn và quá thành khẩn, vì vậy không có một ai gây khó dễ cho cô.

Điều đáng nhắc đến nhất chính là, trong cuộc thi đấu lần này, có không ít thanh niên ưu tú đến đây tìm hiểu cô còn độc thân hay không.

Những câu hỏi ấy đều được Thiên Chi lần lượt từ chối, đồng thời cô còn lên tiếng bày tỏ, mình là hoa đã có chủ và kết hôn cũng được gần một năm rồi.

Kỳ thực trước đó khi cô gái nhỏ lên tiếng từ chối, tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô gái xinh đẹp đến từ phương Đông này chỉ đang thẹn thùng và xấu hổ mà thôi.

Cho đến khi Thiên Chi chính miệng nói ra mình là hoa đã có chủ, bọn họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngừng lại sự ân cần, trông dáng vẻ cũng hơi tiếc hận.

Mọi người trong văn phòng thiết kế đang trêu chọc cô, hỏi cô có khi nào lão đại sẽ ghen không.

Thiên Chi suy nghĩ, “Không có đâu.”

Nhưng sự thật đã chứng mình rõ ràng, sau khi trở lại khách sạn, những lời cô từng nói với các thành viên trong nhóm, lại một lần nữa bị con Khổng Tước ăn dấm chua nào đó lật đổ.

Cũng giống như đám cư dân mạng, đương nhiên Tống Kỳ Thâm sẽ không bỏ qua buổi phát sóng trực tiếp đêm nay rồi.

Từ việc đó anh mới phát hiện ra một đồng “Muối đực” không biết tốt xấu đang vây quanh vợ mình.

Hết đợt này đến đợt khác, không hề ngừng nghỉ.

Mãi cho đến khi cô gái nhỏ tự mình làm sáng tỏ mọi việc, Tống Kỳ Thâm mới dập tắt ý định tức tốc trong đêm bay thẳng đến đó.

Sau khi cuộc thi lần này kết thúc, Thiên Chi trở về Nam Uyển, lão sói xám kia đã sớm đào sẵn một cái hố để cho bé thỏ nhà mình nhảy vào.

Không chỉ là việc làm bánh nhân thịt đơn giản như vậy.

Tống Kỳ Thâm dựa trên cơ sở trong quá khứ, tự mình sáng tạo ra một phương pháp làm bánh nhân thịt mới, làm bánh ở phía sau lưng, cùng làm bánh ở cả hai mặt.

Thậm chí anh còn có thủ thuật mới, tương tự như làm bánh ướt, dán sát vào cửa sổ để làm bánh, còn dùng phương pháp cuộn như bánh cuộn.

Thiên Chi vô cùng nghi ngờ rằng anh đã bị người khác nhập vào thể xác, cứ thế sau một khoảng thời gian dài, cô giống như bị ngâm mình vào trong dòng nước nóng, không tài nào thoát thân được.

Mặc dù trông vẻ bề ngoài có chút đáng thương, nhưng trên thực tế, cả người Thiên Chi đều tràn đầy năng lượng, mặt mày rạng rỡ.

Chắc có lẽ do được chăm sóc tốt, khuôn mặt toả sáng còn chưa nói, làn da càng ngày càng trắng nõn tựa như men gốm sứ.

So với lúc cô yên tĩnh, ít nói và đằm nhiên trước đây.

Cả người cô càng ngày càng trở nên quyến rũ và tươi vui hơn.

Trông giống như một viên ngọc thô sơ sau khi được mài giũa cẩn thận, cuối cùng đến một ngày nào đó, nó sẽ toả ra ánh sáng lung linh.

Tràn đầy tự tin, vô cùng bình tĩnh.

Nhưng không ai biết được rằng, hiện giờ cô đã hoàn toàn thay đổi.

Nó bắt đầu từ một lời hẹn ước bằng miệng, một cuộc hôn nhân tưởng chừng như rất qua loa, cùng với một tình yêu âm thầm tồn tại mà không hay biết.

Nếu quay ngược dòng về quá khứ để tìm hiểu, thực ra nó không tính là qua loa.

Có thể coi đây chính là định mệnh của hai người.

Ở trong cuộc phỏng vấn, Thiên Chi đã đề cập đến chủ đề này một chút.

Từ lúc cô trở về nước, nhận được rất nhiều lời mời phỏng vấn của giới truyền thông và đài truyền hình.

Thậm chí cô còn bàn bạc với Tống Kỳ Thâm, cô quyết định nhận lời mời của một chương trình phỏng vấn được nhiều người biết đến, nó có thể giúp cho việc tuyên truyền thương hiệu, còn là một chương trình có danh tiếng tốt.

Sau khi người dẫn chương trình giới thiệu xong Paper Crane, dựa theo kịch bản đã thảo luận trước đó, hỏi một số câu liên quan đến đời sống tình cảm của Thiên Chi.

“Đúng vậy, hình như từ khi tôi nói đến chuyện mình đã kết hôn, thì có rất nhiều người đến hỏi thăm tôi, hơn nữa bọn họ còn rất chú ý đến phương diện này.” Thiên Chi mỉm cười, “Thật ra việc đó không có gì phải che giấu, nhưng tôi chỉ hy vọng mọi người có thể chú ý đến sản phẩm của tôi nhiều hơn, chứ không phải là về cuộc sống riêng tư của tôi, cho nên tôi xin phép không trả lời chủ đề này.”

“Nhưng mối quan hệ giữa tôi và ông xã cũng rất đơn giản, dù sao từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên cùng nhau. Anh ấy lớn tuổi hơn tôi, cho nên anh ấy đi du học nước ngoài từ rất sớm, mãi đến khi tôi lên đại học, anh ấy mới quay trở về.”

Nữ MC bắt đầu hứng thú hỏi, “Nói như vậy, hai người chính là thanh mai trúc mã sao?”

“Nghiêm túc mà nói, cũng không đúng lắm.” Thiên Chi nở nụ cười, “Bởi vì trong hành trình đó có một khoảng thời gian dài, chúng tôi không có gặp mặt nhau. Sau đó vì một lý do nào đó, một ngày nọ anh ấy đột nhiên quay trở về hỏi tôi, có muốn kết hôn với anh ấy hay không.”

“Thực ra khi ấy tôi không quan tâm đến rất nhiều chuyện, nhưng đối với chuyện kết hôn này, tôi cũng không muốn kéo dài quá lâu, tôi lập tức đồng ý với anh ấy. Bây giờ suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy rất thần kỳ.” Thiên Chi dường như nhớ đến chuyện gì đó, “Cho nên, nếu tổng kết lại việc tình cảm của tôi, có lẽ rất nhiều người cảm thấy khá vô lý, nhưng tôi cũng không biết phải giải thích cụ thể như thế nào nữa.”

Thiên Chi suy nghĩ, còn bổ sung thêm một câu, “Có lẽ nó là duyên phận, cũng là định mệnh đã an bài.”

“Đúng vậy, duyên phận thực sự chính là do ông trời quyết định.” Nữ MC bắt đầu phụ họa theo.

“Thực ra, nếu nói là định mệnh an bài, đến mãi về sau tôi mới phát hiện ra rằng, khi ấy hai chúng tôi đều có hảo cảm với đối phương, cũng có chút thích nhau.”

Nữ MC thấy Thiên Chi giải thích nghiêm túc như vậy, khẽ cười nói, “Nghe cứ có vẻ như một câu chuyện trong tiểu thuyết ngôn tình nhỉ.”

Thiên Chi chớp chớp mắt, “Thực ra tiểu thuyết luôn được viết từ đời sống thật.”

“Như vậy xem ra, cô và ông xã của cô có thể coi như là một đôi thân tiên duyên liễu, vậy ông xã của cô đối với việc cô sáng lập Paper Crane có thái độ gì không?”

“Về chuyện này, tôi chưa từng nói với anh ấy.” Thiên Chi nói đến đây, dường như có hơi xấu hổ, so với lúc trước mặt cô thoáng ửng đỏ, “Anh ấy rất ủng hộ tôi, tôi làm việc gì, anh ấy đều khích lệ, luôn một mực âm thầm cổ vũ tôi,

cho đến bây giờ anh ấy chưa từng la mắng, hay đánh tôi một cái nào.”

Hiển nhiên nữ MC đã bắt đầu kinh ngạc, “Ông xã của cô rất yêu cô đấy, phải biết rằng phái nữ khi gầy dựng sự nghiệp sẽ khó khăn đến mức nào, nhưng có được sự ủng hộ đến từ người mình yêu cũng rất quan trọng, nó xem như là một liều thuốc bổ cho tinh thần.”

“Vâng, anh ấy đã dạy tôi rất nhiều điều.” Vốn dĩ ý định ban đầu của chương trình này chỉ nói đến một số vấn đề, nhưng Thiên Chi dường như không thể ngừng lại được, càng nói nhiều hơn, “Thực ra trước đây tôi luôn có thói quen thờ ơ đối mặt với tất cả mọi chuyện, nhưng về sau tôi lại phát hiện, mình thích thứ gì, muốn làm việc gì, không nên chỉ biết giấu ở trong lòng, tôi có thể nói ra, tôi có thể theo đuổi nó.”

“Nói tóm lại, hiện giờ tôi đã có Paper Crane.” Đoán chừng Thiên Chi cũng phát hiện ra mình đã nói quá nhiều, nên hơi khép nép lại.

“Ha ha được rồi, nghe Thiên Chi nói như vậy, có lẽ là cô rất sùng bái ông xã của mình.”

Đôi mắt Thiên Chi cong cong, “Ha ha, tôi còn phải giữ một chút bí mật cho mình chứ.”

Toàn bộ chương trình phỏng vấn này được phát sóng trực tiếp, về sau nó vẫn sẽ phát sóng lại và kèm theo một số hình ảnh ghi hình hậu trường.

Vì vậy, hiện giờ khung bình luận trực tiếp của đài truyền hình bắt đầu trở nên sôi nổi.

Phát sóng trực tiếp số 1: [Woa! Thanh mai trúc mã! Xin được phép đập đầu một cái!!]

Phát sóng trực tiếp số 2: [Hoá ra nữ thần tên là Thiên Chi, cái tên thật đẹp.]

Phát sóng trực tuyến số 3: [Cái danh hoa hậu giảng đường của Kinh Đại thật đẹp, nhưng người còn đẹp hơn ~]

Phát sóng trực tiếp số 4: [Theo như lời nói của cô ấy, tôi cảm thấy cô ấy rất có chính kiến của riêng mình, cho nên đối với việc tình cảm hẳn là rất nghiêm túc.]

Phát sóng trực tiếp số 5: [Thực sự là một đôi thần tiên quyến rũ, tôi cảm thấy ông xã của cô ấy yêu cô ấy rất rất nhiều, tại sao tôi lại cứ có cảm giác chân thật như vậy, quả là tình yêu chân thành!!]

Phát sóng trực tiếp số 6: [Ông xã cô ấy nghe có vẻ khá đẹp trai, còn là du học sinh nữa, không biết tương lai bọn họ có quanh mình chính đại khoe ân ái hay không.]

Phát sóng trực tiếp số 7: [Lâu trên, tôi không thể tiết lộ quá chi tiết, nhưng thực sự anh ta rất đẹp trai, lại còn giàu có nữa, ha ha ha!]

Phát sóng trực tiếp số 8: [Còn trẻ như vậy đã kết hôn, không biết lúc nào tổ quốc mới trao cho tôi một anh trai đây?]

Phát sóng trực tiếp số 9: [Thực sự quá ngọt ngào, lúc trước nữ thần từng nói, nguồn gốc và linh cảm của nước hoa do cô ấy điều chế đều bắt nguồn từ ông xã của cô ấy, hôm nay nghe thấy những lời tận sâu trong nội tâm của cô ấy, tôi cứ có cảm giác, ông xã cô ấy giống như Bá Nha của cô ấy vậy, bọn họ yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, quả thực là rất đẹp đôi!]

Nữ MC cũng nhìn thấy cuộc thảo luận sôi nổi trong livestream trên màn hình lớn, “Xem ra mọi người đều rất quan tâm đến ông xã của cô đấy.”

Thiên Chi nhìn theo tầm mắt của nữ MC, vừa khéo nhìn thấy mưa đạn chằng chịt trên màn hình, lập tức nhẹ gật đầu, “Vâng, có vẻ là như vậy. Nhưng hai chúng tôi cũng chỉ là một đôi vợ chồng bình thường mà thôi.”

Nữ MC không hỏi quá nhiều về vấn đề này, cuộc trò chuyện vội xoay chuyển, tiếp theo hỏi đến dự định phát triển trong tương lai của Thiên Chi.

“Được rồi, tôi cùng với đại đa số các cư dân mạng khác, chúc cho đôi vợ

chồng trẻ của cô ngày càng bền chặt. Bây giờ tôi sẽ hỏi đến vấn đề mà mọi người đang rất quan tâm, chúng tôi nghĩ rằng đã gần đến cuối năm, không biết trong thời gian tới văn phòng thiết kế của các cô có tung ra sản phẩm mới nào trong dịp lễ tết hay không?”

“Khả năng cao là năm nay không có, nước hoa dành cho bốn mùa chính là chủ đạo và cũng là dấu ấn của văn phòng thiết kế của chúng tôi, chúng còn là một sản phẩm kinh điển dưới danh nghĩa của Paper Crane, cho nên tôi muốn cố gắng hết sức để quảng bá bốn loại nước hoa này.” Thiên Chi chậm rãi nói xong, lại nói tiếp, “Tóm lại ý định hiện giờ của tôi là như vậy, dự định sang năm tôi sẽ cho ra mắt một phiên bản nước hoa giới hạn, các mẫu mới đều được tung ra thị trường, có thể mọi người phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Phiên bản giới hạn? Cô có thể nói cụ thể hơn được không?” Nữ MC cũng là fan hâm mộ của Paper Crane, cho nên cô ta đối với loại phiên bản giới hạn này vô cùng hứng thú.

“Đúng vậy, nó được bán với số lượng có hạn nên giá thành hơi cao.” Thiên Chi nói xong lập tức yêu cầu trợ lý của mình lấy ra một sản phẩm mẫu, “Kiểu dáng bên ngoài của mẫu nước hoa này được tạo kiểu hình viên kim cương do tôi mới thiết kế ra, kiểu dáng của nó được tôi dựa trên bản mẫu trong cuộc thi thiết kế toàn quốc mà tôi đã đạt giải vàng trước đó, nhìn rất đẹp.”

Nữ MC nhìn hoa văn trên thân lọ nước hoa, “Trông con Khổng Tước ở phía trên hình như có hơi quen mắt.”

Thiên Chi cười nói, “Vâng, đúng vậy, nó đã được xuất hiện trong cuốn sách giới thiệu.”

Dứt lời, cô nhìn thẳng về phía máy quay, dường như muốn nói điều gì đó với một người, “Mẫu màu đen sang trọng này, còn có hoa văn Khổng Tước, toàn bộ đều được chạm khắc bằng tay.”

Có một câu Thiên Chi không nói rõ, nhưng sau khi sản phẩm này ra mắt lại

nằm trong phần giới thiệu.

Trong đêm tối, dưới ánh sáng nhàn nhạt, hoa vãn nơi phần đuôi sẽ đổi màu, nó còn tạo ra hiệu ứng giống như Khổng Tước đang xoè đuôi.

Khi màn đêm buông xuống, mùi thơm rất nồng nàn.

Chương 91: Phiên ngoại 12: Tổng Khổng Tước ghen

Edit: Tiểu Màn Thầu

Cuối cùng cuộc phỏng vấn đã kết thúc, ngay sau đó chương trình phát sóng trực tiếp cũng chấm dứt.

Thiên Chi cẩn thận gửi từng hộp nước hoa cho các nhân viên công tác, bao gồm cả người dẫn chương trình.

Cho nên cuộc thảo luận ở trên mạng kéo dài như thế nào, Thiên Chi không rảnh để bận tâm.

Cô đã dành cả buổi sáng ngâm mình trong cửa hiệu trên đại lộ, còn chưa kịp nghỉ ngơi, thì vào buổi chiều cô lại phải chạy đến đây để ghi hình cuộc phỏng vấn.

Cũng may cô đã đọc trước kịch bản, vì vậy trong quá trình quay hình vẫn tương đối nhẹ nhàng.

Vừa có thể quảng bá thương hiệu riêng của mình, lại vừa giải quyết được vấn đề mà mọi người đang tò mò.

Trước mắt mọi việc đều đã kết thúc, cô lập tức giải tán đoàn đội, cô cũng cho bọn họ nghỉ nửa ngày, rồi sau đó tự mình lái xe quay trở về Nam Uyển.

Bởi vì có đôi khi phải đi gặp đối tác để bàn bạc các vấn đề liên quan đến thương hiệu, Thiên Chi dứt khoát lấy tấm bằng lái xe bị bỏ trong xó rất lâu ra. Mặc dù trước kia cô đã đi thi bằng lái, nhưng từ sau khi có bằng lái xe đến bây giờ, cô hầu như không dùng tới, cộng thêm yếu tố tâm lý, cho nên cô không dám lái xe nhiều.

Về sau Tống Kỳ Thâm vẫn luôn giúp đỡ cô, thậm chí anh còn can đảm giao tính mạng của mình cho cô, cô đã làm hư không ít xe trong gara của anh, chỉ đến khi Thiên Chi vượt qua giai đoạn loạng choạng đó, mới xem như là hoàn toàn buông lỏng tay chân.

Lúc Thiên Chi quay trở về Nam Uyển, việc đầu tiên cô làm chính là đi lên phòng đặt nước hoa trên tầng ba, căn phòng ấy đã sớm được trợ lý Hạ thu thập ổn thoả.

Lần này cô đi đến kinh đô nước hoa tham gia cuộc thi mang về không ít loại nước hoa, cô có thể thêm chúng vào bộ sưu tập của mình.

Các kệ nước hoa trong phòng đều đã chật kín, còn được sắp xếp ngăn nắp và có trật tự, rục rĩ muôn màu.

Khi chùm đèn trần trong phòng sáng lên, sẽ có thể nhìn thấy ánh sáng phản chiếu từ những lọ thủy tinh ấy.

Loại ánh sáng rục rĩ này, càng làm cho lòng người thỏa mãn.

Ít nhất, ở trong lòng Thiên Chi chính là cảm giác như thế.

Trong lúc Thiên Chi đích thân trấn toạ tại cửa hiệu, có rất nhiều fans hâm mộ đến từ khắp nơi trên đất nước chạy đến đây, bọn họ còn cố ý đi đến đại lộ ở thành phố Ngân, chỉ vì để tận mắt nhìn thấy cô một lần.

Hiện giờ Paper Crane không chỉ tiến hành bán online trên mạng, mà cũng đã bắt đầu được bày bán ở cửa hiệu.

Do không gian cửa hiệu chính nằm trên đại lộ lớn khá rộng rãi, cho nên trước mắt Thiên Chi chưa có ý định mở thêm chi nhánh thứ hai.

Từng bước từng bước một, mới là thiết thực nhất.

Thiên Chi ở lại cửa hiệu, trò chuyện rất lâu với fans hâm mộ, trong lúc nói

chuyện cô từng đề cập qua căn phòng lưu trữ nước hoa của mình.

Cô cũng nói những lời khen ngợi về Tống Kỳ Thâm, còn nói đến cả nguồn gốc của căn phòng này.

Anh vì cô mà tự tay chuẩn bị mọi thứ.

Trước kia anh mang đến cho cô những bất ngờ lớn như thế nào, hiện giờ cô đã có thể khoe khoang chúng với mọi người.

Lúc này có một fan hâm mộ hét lên, tựa như đang nói đùa, bảo rằng muốn nhìn thấy căn phòng đó, xem nó có thực sự rộng lớn như trong truyền thuyết hay không.

Còn nói muốn tận mắt chứng kiến căn phòng lưu trữ nước hoa của nhà điều chế nước hoa nổi tiếng Thiên Chi, chỉ cần nhìn thấy hình ảnh thật một lần, cũng để cho bọn họ được mở mang tầm mắt.

Vào thời điểm ấy, mặc dù chỉ là một câu nói thuận miệng của người khác, nhưng Thiên Chi vẫn ghi nhớ ở trong lòng.

Thiên Chi đã tự mình lập kế hoạch, còn thảo luận chuyện này với đoàn đội của mình.

Đợi một ngày nào đó rảnh rỗi, sau khi thu xếp ổn thỏa, cô sẽ tiến hành phát trực tiếp trên Weibo, nhân tiện cũng tổ chức một cuộc bốc thăm trúng thưởng nhỏ, xem như là một chút phúc lợi cho người hâm mộ.

Để làm nên tên tuổi của một thương hiệu, quả thực không thể thiếu sự đóng góp của fans hâm mộ và khách hàng.

Cho nên, ở phương diện tuyên truyền và phát phúc lợi này, Thiên Chi không bao giờ keo kiệt.

Thiên Chi dạo một vòng trong phòng lưu trữ nước hoa, lúc này cô mới cảm thấy mỹ mãn mà đi xuống lầu.

Tổng Kỳ Thâm vẫn chưa tan làm, có lẽ anh sẽ không quay về sớm đâu.

*

Bởi vì hôm nay là một ngày vui vẻ, gần đây cô đã tranh thủ thời gian học một chút kỹ năng nấu ăn, cô muốn trước khi Tổng Kỳ Thâm trở về, tạo cho anh một bất ngờ nhỏ.

Thiên Chi không gọi đầu bếp Trương đến, cô muốn tự mình nấu cơm cho anh ăn.

Mặc dù không thể đảm bảo về mặt hương vị, nhưng sau khi để các nhân viên trong văn phòng ném thử qua, có lẽ cũng không tệ lắm nhỉ?

Thiên Chi cẩn thận mặc cho mình một chiếc tạp dề nhỏ, vì để ngăn ngừa vụn nhất và sợ làm sai các bước nấu ăn, Thiên Chi thậm chí còn tỉ mỉ in ra các bước theo thứ tự, rồi dán chúng lên tủ lạnh, để thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn xem, tránh phải làm sai bước nào đó.

Nghĩ đến tình cảnh lúc trước mình cười nhạo Tổng Kỳ Thâm, Thiên Chi không thể ngờ rằng, sẽ có một ngày phòng thủy luân chuyển* như vậy.

(*Phong thủy luân chuyển: ý chỉ cả đời người không có khả năng lúc nào cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, uống nước lạnh cũng sẽ có lúc đau răng. Nguồn Baidu.)

Đến lượt cô, cũng xem như là thực đơn đoạt mệnh.

Đợi đến lúc công việc nấu ăn sắp kết thúc, nước canh trong nồi thủy tinh trên bếp sôi “Òng ọc òng ọc” nổi cả bong bóng, chuông cửa ở Nam Uyển đột ngột vang lên.

Mặc dù trong lòng cô đang tự hỏi vì sao Tổng Kỳ Thâm trở về mà còn bấm chuông cửa làm gì, nhưng Thiên Chi vẫn vội vàng chạy ra mở cửa.

Bởi vì mới từ trong phòng bếp đi ra, cô gái nhỏ chưa kịp đặt cái muôi xuống, thậm chí là chiếc tạp dề vẫn còn buộc chặt trên người.

Mái tóc xoắn dài buộc lên cao, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn ẩn hiện trong ánh chiều tà, ánh đèn phía sau lưng càng làm nổi bật vẻ đẹp của cô.

“Trở về muộn thì cũng thôi đi.” Cô gái nhỏ oán trách một tiếng, nhưng trong lòng có chút vui mừng như con chim sẻ nhảy tung tăng, bàn tay nắm chặt chốt cửa, rồi sau đó cô mới ngẩng đầu lên, nói một câu, “Anh còn nhấn chuông cửa làm gì...”

Vừa dứt lời, trong lúc nói ra chữ cuối cùng cô ngược mắt nhìn lên, nó lập tức bị kẹt lại trong cổ họng.

Cô nhìn người đứng đối diện, đối phương hơi mỉm cười nhìn cô, vừa ôn hoà lại dịu dàng.

Khuôn mặt này luôn nằm trong trí nhớ của cô.

“Thế nào, ngay cả anh cũng không nhận ra à?” Giọng điệu của Lâm Thanh Lai rất nhẹ nhàng, thân thiết chào hỏi giống như một người bạn cũ.

Thiên Chi nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Lâm Thanh Lai, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Anh Thanh Lai sao anh lại đến đây?”

“Ngạc nhiên chưa?” Lâm Thanh Lai nhìn vào tạp dề trên người cô, nháy mắt đã hiểu rõ, “Xem ra hiện giờ anh chính là vị khách không mời mà đến trong truyền thuyết à.”

“Không có đâu.” Thiên Chi vội vàng tránh người qua một bên, vẫy tay về phía anh ta, “Anh vào đi.”

Trước đó Lâm Thanh Lai từng nói sẽ đến đây thăm hỏi, nhưng anh ta vẫn chưa quyết định thời gian cụ thể.

Bất kể là trường hợp nào, mỗi lần Lâm Thanh Lai trở về nước đều sẽ gặp

mặt Thiên Chi một lần, sau đó hai người không còn gặp nhau nữa.

Lúc trước Lâm Thanh Lai không quen thân với đám người của Tống Kỳ Thâm lắm, hơn nữa bên trong còn phát sinh nhiều chuyện như vậy, thực ra còn chưa đến một năm, mà anh ta cứ giống như thần thánh sống ẩn dật, không thấy bóng dáng và nghe thấy tin tức gì cả.

Từ sau khi Thiên Chi cầm giải thưởng trở về nước, hai người mới liên lạc lại với nhau.

Thời điểm Thiên Chi đến tập đoàn Lâm thị thực tập, theo lý thuyết bộ phận đó do anh ta quản lý, nhắc đến cũng thật kỳ quái, trong suốt khoảng thời gian thực tập Thiên Chi chưa bao giờ gặp mặt Lâm Thanh Lai.

Mặc dù cả hai không gặp mặt nhau, nhưng thỉnh thoảng bọn họ vẫn nhắn tin nói chuyện trên WeChat.

Dựa theo như lời Lâm Thanh Lai từng nói, anh ta không muốn phụ thuộc vào Lâm thị, tự mình bôn ba ở bên ngoài, vì vậy anh ta có hơi bận rộn.

“Anh Thanh Lai, sao anh lại đột ngột đến đây, tốt xấu gì cũng phải báo cho em một tiếng chứ.” Sau khi Thiên Chi mời Lâm Thanh Lai ngồi xuống, quả thực cô không biết nên mời anh ta uống loại nước gì.

Nhắc đến mới nhớ, hầu như không có vị khách nào đến Nam Uyển chơi cả.

Phần lớn thời gian, chỉ có đôi vợ chồng son này mà thôi.

“Anh biết em đang ở nhà, vừa khéo hôm nay anh có thời gian rảnh, cho nên anh mới chạy đến đây.” Lâm Thanh Lai không phải là người không biết tính toán trước sau, vốn dĩ anh ta muốn đi đến văn phòng thiết kế gặp cô, nhưng anh ta nhận được tin buổi chiều hôm nay cô sẽ có một cuộc phỏng vấn, sau khi phỏng vấn xong cô đã trực tiếp quay trở về Nam Uyển.

Nhưng anh ta cũng không nói dối, thực sự hôm nay anh ta trùng hợp lại có thời gian rảnh, vì thế anh ta đã không báo trước một tiếng mà đến đây thăm

hỏi.

“Bây giờ anh không đến Lâm thị nữa à, cả ngày anh bận rộn cái gì vậy?”
Thiên Chi nghĩ đến đây vội rót cho anh ta một tách trà kiểu mạch, trà nóng hôi hổi, vào mùa đông uống thứ này sẽ làm ấm bụng.

Lâm Thanh Lai nhìn chiếc tạp dề còn chưa kịp cởi ra của cô, sau đó lại nhìn đến cái muôi trong tay cô, có lòng tốt nhắc nhở một chút, “Em đang nấu ăn à?”

Nói đến việc này, Thiên Chi chợt nhớ nồi canh trong nhà bếp.

Cô đột nhiên vỗ đầu mình một cái, “Chao ôi.”

Đợi đến lúc thu dọn xong mọi thứ, Thiên Chi mới giặt mình hoàn hồn chạy ra ngoài.

“Bây giờ em còn biết nấu ăn nữa à?” Trong mắt Lâm Thanh Lai hiện lên chút ưu tư.

“Vâng” nói đến chuyện đó, Thiên Chi hơi ngượng ngùng, “Gần đây tâm huyết dâng trào, cho nên em bắt đầu học thử... ha ha.”

Hai người nói chuyện một lúc, trong khoảng thời gian đó, cô gái nhỏ sợ Tống Kỳ Thâm trở về cơm canh nguội lạnh không ăn ngon nữa, cô vội đi vào trong phòng bếp dùng nắp đậy thức ăn đậy chúng lại.

Bởi vì Thiên Chi cũng biết được kế hoạch gần đây của Lâm Thanh Lai.

Anh ta đã tự thành lập một quỹ ngân sách, còn thành lập một công ty tài chính riêng, ngoài ra anh ta còn thuê người có chuyên môn đến quản lý. Sau đó Lâm Thanh Lai lại được Kinh Đại mời về, vì anh ta có đủ tiêu chuẩn để trở thành một vị giáo sư, cho nên đại học Kinh Đại mới mời anh ta làm giáo sư ngắn hạn.

Nói cách khác, trong một khoảng thời gian dài sắp tới, Lâm Thanh Lai sẽ

đến đại học Kinh Đại giảng dạy.

Vốn dĩ chí hướng của Lâm Thanh Lai không đặt ở Lâm thị, cho nên cuộc sống hiện giờ mới chính là điều anh ta hài lòng nhất.

*

Tống Kỳ Thâm từ dưới tầng hầm gara xe đi lên, trong lúc đi lên tầng một của Nam Uyển, anh nghe thấy bên trong phòng khách có tiếng nói chuyện.

Là giọng nói của cô gái nhỏ, nửa điểm giả dối cũng không có, thậm chí giọng điệu còn rất nghiêm túc, “Anh Thanh Lai, anh giỏi quá.”

Người đàn ông nọ nhíu mày, đi thẳng về phía trước, ánh mắt vừa phóng tới cái ghế sofa trong phòng khách, anh lập tức nhìn thấy một “Vị khách không mời mà đến.”

Đó chính là Lâm Thanh Lai.

Lâm Thanh Lai ngược mắt lên nhìn Tống Kỳ Thâm, cũng giống như trước kia không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ nhẹ gật đầu một cách đầy tượng trưng.

Tống Kỳ Thâm không nhanh không chậm bước đến, còn lên tiếng chào hỏi với Lâm Thanh Lai, “Mới đến à.”

Không biết có phải là do ảo giác của Thiên Chi hay không, đối với cô mà nói, giọng điệu của Tống Kỳ Thâm có vẻ hơi kiêu căng.

Không ai sánh nổi.

Một câu “Mới đến à” bao hàm rất nhiều ẩn ý không rõ ràng.

“Sao anh lại trở về thế?” Thiên Chi và Lâm Thanh Lai đã trò chuyện với nhau lâu như vậy, Tống Kỳ Thâm mới khoan thai đến muộn.

“Có một số việc cần phải giải quyết, cho nên mới về trễ một chút.” Tống Kỳ Thâm mỉm cười, “Nhớ ông xã rồi hả?”

Lời nói đột ngột thay đổi, Thiên Chi thiếu chút nữa bị nụ cười hoàn mỹ của Tống Kỳ Thâm làm cho ngỡ ngàng, cô vô thức liếc mắt nhìn Lâm Thanh Lai, đối phương chỉ mỉm cười, đôi mắt trong veo không chút gợn sóng.

“Hôm nay em đích thân nấu ăn hả?” Tống Kỳ Thâm nhìn các món ăn đặt trên bàn cơm, lên tiếng hỏi.

“Món em nấu sao lại có thể dễ dàng bị nhận ra như vậy?” Vốn dĩ Thiên Chi muốn tạo một bất ngờ nhỏ, nhưng không ngờ rằng anh đã phát hiện ra. Cô chọc chọc phần cơm trong bát của mình, cảm thấy hơi bị đả kích.

“Có phải vì nó trông không được đẹp mắt đúng không?” Cô chán nản nói.

Trong lòng Tống Kỳ Thâm chính là suy nghĩ này, nhưng anh không thể hiện ra ngoài mặt, chỉ nói, “Không có, trông rất ngon. Chẳng qua là em biểu hiện quá rõ ràng, lúc trước trợ lý Hạ đã từng đến hỏi anh.”

Dù sao người một mực hối thúc anh trở về nhà chính là cô. Bởi vì từ trước đến nay Thiên Chi không bao giờ thúc giục người ta như vậy.

Hai người cứ anh một câu em một câu, không coi ai ra gì.

Thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, một lần nữa cảm nhận được bầu không khí này, tâm trạng của Lâm Thanh Lai cũng hoàn toàn thay đổi.

Anh ta nhìn qua hai người bọn họ, trong đôi mắt hiện lên sự thư thái.

Sau khi dùng bữa xong, Lâm Thanh Lai cùng Tống Kỳ Thâm đi đến thư phòng, bảo rằng có một số công việc làm ăn cần phải bàn bạc, bọn họ nói chuyện rất lâu.

Đợi đến lúc tiễn người đi rồi, Tống Kỳ Thâm tắm rửa sạch sẽ ngồi xuống bên cạnh cô, Thiên Chi mới bắt đầu tò mò.

“Anh và anh Thanh Lai nói chuyện với nhau lâu như vậy, rốt cuộc hai người nói cái gì thế?”

Tống Kỳ Thâm hừ nhẹ một tiếng, tùy ý để cô gái nhỏ lau tóc cho mình.

“Anh hừ cái gì, thật là âm dương quái khí.” Thiên Chi chợt cảm thấy buồn cười, nhìn vẻ mặt anh rất tự nhiên, nhưng hết lần này đến lần khác tiếng hừ kia, vô cùng khó chịu, giống như bị một bình giấm chua rót vào.

Anh không lên tiếng, nhưng lại dùng hành động để biểu lộ sự chua loét ngút trời của mình.

Đêm nay Tống Kỳ Thâm có hơi vội vàng, chỉ chọn lấy hai cái, sau đó trực tiếp xúc vấy cô gái nhỏ lên.

Sau một tiếng làm bánh nhân thịt, anh vẫn ử rữ không nói lời nào.

“Rốt cuộc anh bị làm sao vậy, sao cứ phớt lờ em thế.” Thiên Chi vừa tò mò lại vừa cảm thấy anh không thèm để ý đến mình.

Chỉ là bầu không khí yên lặng thế này, càng làm cho người ta khó xử.

Có lẽ là do cô cứ quần lấy anh hỏi mãi, lúc này anh mới chậm rãi lên tiếng, rõ ràng trong giọng nói còn mang theo sự bất mãn, “Thiên Chi, vừa rồi em khen ai giỏi quá?”

Chương 92: Phiên ngoại 13: €❓ Một lúc nữa dùng mùi này đi, anh thích.”

Edit: Tiểu Màn Thầu

“Hả.”

Thiên Chi nghi ngờ khẽ thốt lên một tiếng, vội quay mặt Tống Kỳ Thâm về phía mình, “Anh trai nhà chúng ta bị làm sao vậy kìa?”

Giọng điệu Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt, né tránh bàn tay của cô gái nhỏ, “Không sao cả.”

Thiên Chi bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nhẹ gạt đầu, lập tức lên tiếng, lặp lại câu vừa rồi, “Không sao cả.”

Không đợi người đàn ông này trả lời, cô uyển chuyển nói tiếp, “Hình như trong không khí có mùi giấm chua thì phải.”

Tống Kỳ Thâm không lên tiếng, Thiên Chi đợi một lúc, rồi cứ tách trái tách phải, cũng không thể làm cho Tống Kỳ Thâm mở miệng.

Cô gái nhỏ cảm thấy hơi buồn ngủ, không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa, cô lập tức quán lấy chăn mềm, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Hành động của cô gái nhỏ còn chưa kịp bắt đầu, đã bị cắt ngang giữa đường.

“Rất cuộc em và cái tên họ Lâm kia đã nói chuyện gì với nhau, còn trò chuyện vui vẻ như vậy?”

Thiên Chi dụi mắt, “Anh hỏi em và anh Thanh Lai nói chuyện gì với nhau hả?”

“Bí mật.”

“Hừm, vậy anh cũng giữ bí mật.”

Tổng Kỳ Thâm quay mặt qua nói, “Hình như gần đây em thực sự không còn biết sợ là gì nhỉ.”

Thiên Chi không hề sợ hãi, trực tiếp đáp lời, “Này, vừa rồi anh hung dữ gọi tên em như vậy, đừng tưởng rằng em không nghe thấy đấy nhé.”

Sở dĩ cô không tính sổ với anh, chính là vì khi nhìn thấy bóng lưng cô đơn của anh, cảm thấy có chút “Đều hui.”

Thiên Chi suy nghĩ như thế, cô gần như đã sắp nói ra điều đó.

Mặc dù chỉ là một hơi thở mỏng manh, nhưng hai người nằm gần nhau như vậy, cho nên cũng không khó để nhận ra.

Tổng Kỳ Thâm híp mắt lại, dường như gần từng chữ một, “Bóng, lưng, cô đơn? Rất, chán nản?”

Anh cảm thấy nếu hôm nay mình không chấn chỉnh lại phong độ của một người chồng, thì thể diện sau này của Tổng thái tử gia biết để ở đâu đây?!

“Này, anh làm gì vậy.” Thiên Chi đã nhận ra ý đồ của anh.

“Không để cho em phải chờ lâu, bây giờ anh sẽ cho em biết tay.”

“Sao anh lại vô lý như thế?” Thiên Chi nhẹ giọng phản kháng, “Thật đáng ghét!”

“Đến lúc này mà còn muốn làm nũng à?” Đôi mắt đen nhánh của Tổng Kỳ Thâm như được ngâm trong nước, sau khi hơi nước bốc lên, tích tụ thành

sương mù.

Một lần nữa kết thúc việc làm bánh nhân thịt, lúc này nổi phẫn muộn trong lòng Tống Kỳ Thâm mới tiêu tan đi một chút.

“Còn chán ghét nữa không?”

Anh còn dám hỏi à.

Thiên Chi không thêm quan tâm đến vẻ mặt đắc ý của anh.

Cô gái nhỏ xoay người sang hướng khác, đưa lưng về phía Tống Kỳ Thâm, sau đó tùy tiện bắt lấy một chú heo con Bội Kỳ ôm vào lòng, một cái liếc mắt cũng không hề cho anh.

“Giận hả?”

“Cần gì phải tức giận với một thùng giấm chua, em chỉ tức giận với người thôi.” Thiên Chi bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Tống Kỳ Thâm:?

“Cho nên em quanh co lòng vòng mắng anh không phải là người sao?”

Thiên Chi nghiêng đầu qua, trong đôi mắt tràn đầy ý cười, còn nghênh đón ánh mắt anh, “Em không có nói như vậy, là anh tự mình thừa nhận thôi.”

Tống Kỳ Thâm đẩy chú heo trong lòng cô ra, thay thế bằng chính mình.

“Hử?”

“Đã biết ai giỏi nhất chưa?”

Trong lòng Thiên Chi thầm oán giận một phen, cảm thấy Tống Kỳ Thâm sao lại có thể thù dai như vậy.

“Chuyện này có thể đem ra so sánh à?”

Một người là nửa kia của cô, người còn lại cô xem như anh trai, tuy nói rằng từ nhỏ bọn họ đã quen biết với nhau.

Nhưng hiện giờ, cô nhất định sẽ có thiên hướng nghiêng về phía Tống Kỳ Thâm nhiều hơn.

“Em vẫn còn một chuyện muốn hỏi anh ——” Thiên Chi nói được một nửa, chợt dừng lại.

Ngay lập tức, cô gái nhỏ chạm vào bàn tay với những khớp xương rõ ràng của người đàn ông nọ, vuốt ve từng đốt ngón tay.

Đêm khuya mùa đông.

Hai người vẫn chưa chịu yên giấc, dường như ở nơi trái tim, có những suy nghĩ không thể thốt ra thành lời.

Thiên Chi nâng đầu lên hướng vào trong lòng anh, đang tìm một vị trí tương đối thoải mái nằm xuống.

“Tại sao chỉ nói một nửa?” Tống Kỳ Thâm nghe thế, lập tức nhíu mày.

Thiên Chi yên lặng véo anh một cái, “Em muốn hỏi, những món ăn hôm nay em nấu có ngon không?”

Tống Kỳ Thâm trở về muộn hơn so với thời gian đã hẹn, cô vốn muốn tạo cho anh một bất ngờ nhỏ, nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của Lâm Thanh Lai mà phải dừng lại.

Dưới tác động của nhiều nhân tố, trong lúc ba người dùng cơm, cô còn cẩn thận quan sát sắc mặt của hai người bọn họ.

Dường như không biểu lộ ra vẻ khó ăn, thậm chí cũng không có vẻ gì là khen ngợi thật lòng.

“Đương nhiên.” Tống Kỳ Thâm trả lời rất nhanh, mang bộ dạng vân đạm phong khinh.

Thiên Chi đích thân nấu ăn cho anh, tất nhiên là trong tận đáy lòng anh rất cảm tâm tình nguyện, còn có chút sượng như tiên.

Tống Kỳ Thâm đã sớm biết tin tức này từ chỗ của trợ lý Hạ, dù sao Thiên Chi cũng khá ngốc nghếch, còn cố tình hỏi trợ lý Hạ mua thức ăn ở đâu để được giao đến tận nhà.

Hôm nay Tống Kỳ Thâm bị công việc quán thân, vẫn đang tự hỏi vì sao Thiên Chi lại thúc giục mình về nhà gấp như vậy.

Sau khi nghi vấn chợt xuất hiện, anh lập tức đi hỏi trợ lý Hạ.

Nhưng trợ lý Hạ cũng không biết Thiên Chi đang chuẩn bị bất ngờ gì.

Chỉ là việc này không phải là điểm mấu chốt, việc Lâm Thanh Lai đến Nam Uyển mà không báo trước, mới chính là chuyện quan trọng nhất.

Hồi tưởng lại, có vẻ như Lâm Thanh Lai cũng rất biết nguy trang.

Nhìn bề ngoài anh ta không có gì khác thường, nhưng anh ta không bao giờ để lộ suy nghĩ trong lòng mình ra bên ngoài.

Giống như thể đang thưởng thức cơm nhà mình vậy.

Còn mang bộ dạng có chút hưởng thụ nữa.

“Đúng là cái đồ tâm tư không đơn thuần mà!”

Cái con muỗi đục ngày xưa này, mặc dù nhìn rất vô hại, nhưng không thể không đề phòng.

Trong nội tâm suy nghĩ như vậy, Tống Kỳ Thâm âm thầm tính toán một

phen, chợt nghe thấy Thiên Chi vui vẻ lên tiếng.

“Vậy sao? Em cứ tưởng rằng anh đang dở dành em, em đã phải thử nghiệm ở nhà xưởng rất lâu đấy, nếu anh thích, khi nào em rảnh lại làm thêm vài món cho anh.”

Tống Kỳ Thâm rũ mắt, im lặng hai giây.

“Em vẫn còn rất nhiều món mới chưa thử đó.” Thiên Chi càng nói càng hưng phấn, “Nấu ăn thực sự rất vui, về sau việc của em là nấu ăn, việc của anh chính là ăn chúng.”

“.....”

“Tại sao anh không lên tiếng, được không anh.”

“Ừ.”

Thiên Chi chợt thở dài, “Anh biết không, hôm nay em lên tầng cao nhất quan sát, nhìn thấy hoa trong nhà kính đều đã nở rộ.”

“Vậy à.”

“Vâng, em đang nghĩ đến sang năm, không biết những cây dây leo có thể phủ kín toàn bộ nhà kính hay không, đến lúc đó, nhất định sẽ rất đẹp.”

Tống Kỳ Thâm khẽ cười một tiếng, “Ồh?”

“Chuyện này buồn cười lắm à?” Thiên Chi ngơ ngác ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn long lanh.

“Còn có một chuyện quan trọng nữa.” Nói xong, người đàn ông nọ kẻ sất vào tai cô gái nhỏ, thì thầm hai câu.

Nghe xong cơn buồn ngủ của Thiên Chi bay đi mất.

Đã bao nhiêu lâu rồi, mà anh vẫn luôn nhớ thương đến nhà kính trồng hoa kia à.

“Không được!”

Anh có nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Tống Kỳ Thâm âm thầm thở dài trong lòng, nếu đổi lại là trước đây, cô nhất định sẽ mắc cỡ đỏ mặt đáp ứng.

Nhưng hiện giờ không còn giống như ngày xưa nữa.

Bé thỏ trắng ngây thơ nhút nhát ngày nào đã biến thành bé mèo con thông minh lanh lợi rồi.

Cho dù anh dỗ dành như thế nào, cô cũng không chịu đồng ý.

Nghiêm túc mà nói, chuyện này thực ra không vội.

Dù sao trước đây, anh đã lấy cớ để trích ra nhiều ngày phép như vậy, chỉ dùng vào việc đưa những loại nước hoa đó vào một số công dụng không thể diễn tả được.

Mỗi lần làm việc ấy, chúng có rất hữu ích trong việc trợ hứng.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, em mau ngủ đi.” Tống Kỳ Thâm kéo tấm chăn nhỏ trên người cô xuống, nhét cô vào trong chăn.

“Vâng.”

Thiên Chi nhẹ giọng trả lời, sau đó nhẹ nhàng hướng về phía khuôn mặt đẹp trai của anh, đặt một nụ hôn lên đó, “Chụt” một tiếng vang lên.

Tống Kỳ Thâm quay đầu nhìn qua.

Thiên Chi vì lần đánh lén nhỏ này, vội vàng kéo chăn lên, khó khăn lắm mới

che đi khuôn mặt của mình, chỉ để lộ ra đôi mắt hạnh.

Tống Kỳ Thâm thức sự đã bật cười, “Hôn trộm anh à?”

“Đây không tính là hôn trộm mà là hôn quang minh chính đại.”

Giọng cô gái nhỏ bé dần, đoán chừng đã bắt đầu cảm thấy ngại ngùng.

Tống Kỳ Thâm rũ mắt, nếu nói rằng cô thay đổi, nhưng thực ra cũng phải vậy.

Có nhiều lúc cô gái nhỏ vẫn giống như ngày xưa.

Anh không trêu chọc cô nữa, “Được rồi, ngủ thôi.”

Thấy Thiên Chi vẫn không có ý định đi ngủ, anh nhượng một bên chân mày lên, “Thế nào, muốn anh kể chuyện xưa cho em nghe à?”

“Dạ?”

“Kể chuyện cổ tích cho trẻ con trước khi chúng đi ngủ nhé.”

“.....”

Tống Kỳ Thâm thấy hiện giờ cô đã chịu yên phận đi ngủ, anh lập tức tắt đèn.

Khi căn phòng chìm vào bóng đêm tối tăm, Thiên Chi đột nhiên hô lên.

“Ông xã.”

“Hử?”

“Chiều mai em muốn phát sóng trực tiếp, đoàn đội không có ở đây, anh xem như là phụ tá của em nhé.” Trong lúc Thiên Chi mơ mơ màng màng, vẫn không quên nhắc nhở anh.

“Phát trực tiếp cái gì?”

“Chính là căn phòng trưng bày nước hoa trên tầng ba đó, fans hâm mộ yêu cầu được nhìn thấy nó.”

“Fans hâm mộ yêu cầu?” Tống Kỳ Thâm bắt được trọng điểm, “Vậy tại sao anh yêu cầu, em lại không đồng ý?”

“Anh không phải là fans hâm mộ của em.” Thiên Chi suy nghĩ nửa ngày, mới nhen ra được một câu công kích như vậy.

“Đương nhiên anh cũng là fans hâm mộ của em, còn là người chồng được pháp luật công nhận.”

Thiên Chi không thể nói lại anh, chỉ tức giận nói, “Không phải, từ bây giờ anh là phụ tá của em.”

“Em gọi thuận miệng quá nhỉ.” Giọng nói trầm thấp của Tống Kỳ Thâm chậm rãi vang lên.

Nhưng vừa khéo ngày mai lại là cuối tuần, anh vốn có thời gian rảnh, hơn nữa anh chỉ muốn ở bên cạnh cô mà thôi.

Thiên Chi nghe thấy Tống Kỳ Thâm nói như vậy, thì cô biết rõ anh đã đồng ý.

Cô gái nhỏ rầm rì một câu, “Em buồn ngủ rồi.”

“Cũng không phải anh không cho em đi ngủ đâu.”

Trong đêm tối, dưới ánh trăng mờ ảo, mọi âm thanh đều dần lắng xuống.

Chỉ có tiếng gió rất nhỏ, thổi xào xạc bên ngoài cửa sổ.

Sau đó hai người câu được câu không, nói liên miên một lúc lâu, lúc này âm

thanh mới hoàn toàn biến mất.

*

Vì việc phát sóng trực tiếp, cho nên trên Weibo chính thức của Paper Crane và Gardenia đều đăng tin tức, còn sớm thông báo với các fans hâm mộ buổi chiều hôm nay sẽ có một buổi phát sóng trực tiếp.

Phòng phát sóng trực tiếp được mở bằng tài khoản của Thiên Chi.

Do buổi phát sóng trực tiếp này, tâm trạng của Thiên Chi cũng thay đổi, cô thức dậy từ rất sớm, còn đi chạy bộ cùng Tống Kỳ Thâm vào buổi sáng.

Việc chạy bộ sẽ giúp cho tinh thần của mình thoải mái hơn.

Lúc trước cô cũng từng phát trực tiếp một lần, nhưng thời lượng trước sau chỉ vồn vện hơn mười phút.

Lần này có liên quan đến việc giới thiệu căn phòng trưng bày nước hoa của mình, nói như thế nào, cô cũng phải thận trọng một chút.

Vì vậy Thiên Chi có hơi khẩn trương so với trước đây.

Tống Kỳ Thâm thấy Thiên Chi một mình chuẩn bị mọi thứ, anh không muốn tạo thêm áp lực cho cô, càng không muốn quấy rầy cô, cho nên anh trực tiếp đi vào thư phòng.

Hai người bọn họ, một người lo việc chuẩn bị phát sóng trực tiếp, người còn lại vào thư phòng giải quyết công việc, phối hợp với nhau khá ăn ý.

Sau khi dùng bữa xong, Thiên Chi mang theo hai thiết bị quay hình cỡ lớn, đều là camera.

Một loại là camera có ba chân chống thẳng đứng, được cố định tại một góc, tương đối nặng nề. Loại còn lại có kiểu dáng gọn nhẹ hơn, cầm được trên tay.

“Lúc trước tiểu trợ lý từng nói với em, dùng camera chuyên nghiệp quay hình, sẽ cho chất lượng hình ảnh tốt hơn.” Nói xong, Thiên Chi điều chỉnh camera, ánh mắt dừng lại một chút, “Có thể là như thế này, em tự mình cầm điện thoại, vừa phát sóng trực tiếp vừa có thể xem được bình luận.”

Tổng Kỳ Thâm không rành việc phát sóng trực tiếp, cho nên anh chỉ khẽ gật đầu, “Nghe theo em hết.”

“Trợ lý không có ở đây, hiện giờ anh chính là trợ lý chính thức của em.”

Khoé môi Tổng Kỳ Thâm hơi cong lên, ánh mắt thoáng nhìn qua khuôn mặt sáng ngời trắng nõn của cô gái nhỏ.

“Hình như sắp đến giờ rồi, còn một thiết bị ánh sáng em chưa mang vào. Anh đến phòng dụng cụ lấy nó đến đây được không?”

Tổng Kỳ Thâm nhướn mày, “Trông nó như thế nào?”

“Anh vào đó sẽ nhìn thấy thôi, chính là cái to lớn nhất đó.”

“Được rồi, em chờ anh một chút.”

Tổng Kỳ Thâm bị cô sai đi xuống lầu, trong khi đợi anh lên, cô kiểm tra thiết bị lại một lần nữa.

Lúc này đèn đã được bật sáng toàn bộ, ánh sáng chiếu xuống, tạo hiệu ứng rất tốt, sáng sủa một mảnh.

Như vậy xem ra, góc bắt ánh sáng không sai, dường như không còn vấn đề gì nữa.

Thiên Chi muốn gọi Tổng Kỳ Thâm một tiếng, nhưng nhìn thấy bóng dáng anh đã biến mất, nên cô đành từ bỏ vậy.

Đợi một lúc, cuối cùng cũng đến thời gian phát sóng trực tiếp, Tổng Kỳ

Thâm vẫn chưa quay trở lại.

Thiên Chi biết anh nhất định sẽ quay lại, vì vậy cô dứt khoát làm theo sắp xếp của đoàn đội, trực tiếp đăng nhập vào Weibo, đồng thời mở phòng phát sóng trực tiếp bằng tài khoản Weibo chính thức của Gardenia.

Thời gian phát sóng trực tiếp được sắp xếp ổn thoả.

Một giây, hai giây.

Mười giây.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, hàng nghìn người hâm mộ đã vào xem.

Trên màn hình những bình luận không ngừng chạy lên, toàn bộ đều là lời tỏ tình và biểu hiện sự ái mộ.

Thiên Chi lên tiếng chào người hâm mộ, rồi mỉm cười.

“Xin chào tất cả mọi người, tôi là người sáng lập Paper Crane đây, Gardenia Thiên Chi.”

Một luồng đạn điên cuồng bắn lên màn hình.

[A a a đây chính là người con gái mà tôi yêu!]

[Đã đến, đã đến. Nữ thần của chúng ta phát trực tiếp, đương nhiên tôi phải đến cổ vũ rồi!]

[Woa, đây chính là căn phòng trưng bày nước hoa mà chúng tôi muốn xem đấy sao, rộng 300 m vuông, những chú chim không thể chờ đợi được nữa.]

[Hôm nay Thiên Chi thật đẹp quá đi, tôi muốn nổ tung lên đây! Woaaaaa quả thực trang điểm lên trông vô cùng xinh đẹp!]

Thiên Chi nhìn thấy làn mưa đạn nhiệt tình này, cô bắt đầu đáp lại, “Đúng

vậy, hôm nay tôi ở nhà không có việc gì làm, cho nên tôi quyết định phát sóng trực tiếp giao lưu với mọi người, đợi đến giữa buổi phát sóng tôi sẽ tổ chức rút thăm trúng thưởng nước hoa dành tặng cho mọi người nhé ~”

Vừa dứt lời, cô lập tức mở ống kính góc rộng, theo đường chéo của căn phòng, kéo dài ra bên ngoài.

Trong tầm mắt, mọi người chỉ cần nhìn một phát là đã thấy hết.

Kệ trưng bày nước hoa tinh xảo, đen trắng đan xen, giống như màu men gốm sứ.

Những thứ này, hoàn toàn được thu vào thiết bị phát sóng trực tuyến.

[Woa a a a a.]

[Ôi trời ơi, tôi sợ thực sợ ngây người.]

[Đây chính là căn phòng trưng bày nước hoa trong truyền thuyết sao? Chính tay ông xã làm?]

[A a a, tôi ghen tị muốn xỉu, tại sao lại có một nơi tuyệt vời như vậy, đây là thiên đường mà các cô gái hằng mơ ước!!]

[Rực rỡ muôn màu, nếu cẩn thận ước lượng, với tầm này có thể mua được mấy căn biệt thự đó! Hôm nay đúng là một ngày chua chát của tôi!]

[Thiên Chi có nhiều nước hoa như thế này, làm sao quản lý hết được?]

Thiên Chi nhìn thấy bình luận mới nhất, trực tiếp trả lời, “Ban đầu trợ lý của ông xã nhà tôi đã giúp tôi sắp xếp kho nước hoa này, về sau tôi cũng nắm bắt được cách sắp xếp, cho nên tôi tự mình làm tất cả.”

“À đúng rồi, hôm nay ông xã của tôi làm trợ lý cho tôi đây, các thành viên trong đoàn đội không có mặt ở đây, bọn họ đều giống như mọi người, đang ngồi trước màn hình xem phát sóng trực tiếp.” Thiên Chi từ từ thay đổi góc

quay, để cho fans hâm mộ có thể nhìn thấy rõ căn phòng trưng bày nước hoa của mình, “Bởi vì tôi đã hứa sẽ phát sóng trực tiếp, cho nên tôi muốn làm đơn giản hơn trước kia một chút, không để qua nhiều người tham gia vào, mọi người xem cho vui là được rồi.”

Khi mọi người nghe Thiên Chi nhắc đến ông xã của mình, bọn họ đối với vị ông xã này càng thêm hiếu kì, còn không ngừng kêu gào cô cho gặp mặt vị đó.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, bình luận trên màn hình cứ không ngừng chạy lên, Thiên Chi không thể xem hết những bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp.

Cô phải chạm vào để nó dừng lại, mới có thể nhìn thấy rõ.

Năm phút sau khi phát sóng trực tuyến.

Phát sóng trực tiếp đang từ 500 vạn tăng lên 800 vạn người xem.

Rồi sau đó ——

Thậm chí vượt qua cả mốc hàng chục triệu.

Tất nhiên Thiên Chi biết điều này có ý nghĩa là gì rồi.

Cô vừa định nói lời cảm ơn.

Đúng lúc này.

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Thiên Chi theo quán tính, quay người nhìn qua, ngay cả màn hình phát sóng trực tiếp trong tay cũng quay về phía đó.

Theo sau, vô tình máy quay lướt qua người đàn ông đang đứng ở phía sau, âm thầm giúp cô mang thiết bị chiếu sáng vào.

Khuôn mặt thon gọn hoàn toàn khớp với ảnh bìa trên tạp chí kinh tế tài chính.

Cơn mưa bình luận nhất thời dừng lại.

Cái con mẹ nó cái người này nhìn rất quen mắt!!

Nhìn thấy cô gái nhỏ vẫn còn đang lựa chọn, Tống Kỳ Thâm nhẹ nhàng nhướn mày lên.

Cơn mưa bình luận tiếp tục bất động.

Chết tiệt trông anh có vẻ như không được cao hứng lắm nhỉ?!!

Ngay khi fans hâm mộ trong phòng phát sóng trực tiếp cho rằng anh đang mất kiên nhẫn, không biết Tống Kỳ Thâm lấy ra từ chỗ nào, một lọ nước hoa đưa đến trước mặt Thiên Chi, giọng điệu cực kì lười biếng, “Sao chọn lâu vậy? Một lúc nữa dùng mùi này đi, anh thích.”

Thiên Chi vừa mới ló đầu ra nhìn, còn đi tới đi lui nghiên cứu rất lâu.

Kỳ thực Tống Kỳ Thâm đồng ý làm phụ tá cho cô, không phải là làm không công đâu, sau khi cô nghe thấy lời đề nghị của anh, đến cuối cùng cô không còn biện pháp nào, nên đành phải đồng ý.

Nhưng trước khi buổi phát sóng trực tiếp bắt đầu, cô rất vội vàng muốn tìm đèn phát sáng, chỉ là hình như trông cô hơi khác với khi này.

Tống Kỳ Thâm cũng không muốn tìm hiểu sâu vào chi tiết, anh buộc lòng phải làm công việc này, là vì thù lao đêm nay.

Chẳng qua là sắc mặt của Thiên Chi, thoạt nhìn rất kỳ quái.

Cô cứ sững sờ nhìn anh như vậy, rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Tống Kỳ Thâm không bận tâm lắm, khuôn mặt đẹp trai từ từ ngẩng lên, “Sao thế? Em còn muốn lấy thứ gì nữa, để anh giúp em đi lấy nhé, chừng nào thì bắt đầu?”

Sau khi câu nói này vang lên trong lúc đang phát sóng trực tiếp, sự im lặng chỉ trong một cái chớp mắt, rồi chợt nổ tung.

Chương 93: Phiên ngoại 14: Tạm được cái con mẹ bạn :)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Thiên Chi không ngờ rằng hướng phát triển của tình huống này lại đi chệch hướng như vậy, cô vẫn còn đang ngây người.

“Sao em lại chờ người ra vậy?” Tống Kỳ Thâm nhìn thấy cô như thế, anh tiến đến gần hơn.

Cơn mưa bình luận trong màn hình vừa mới dừng lại một lúc, những gì diễn ra sau đó thật không thể tin nổi, vô cùng khó tin.

Người đàn ông xuất hiện trong buổi phát sóng trực tiếp, từ lời nói đến tác phong của anh, mọi thứ đều cho thấy, đây chính là cái vị tiếng tăm lừng lẫy trong giới tài chính Tống Kỳ Thâm.

Tống Kỳ Thâm là ai.

Là Thái tử gia của tập đoàn Tống thị, còn chưa trở về nước đã trở thành nhân vật huyền thoại tối cao càn quét ở phố Wall, vị nam thần này chỉ cần dựa vào khuôn mặt hoàn toàn có thể một mình xông vào giới giải trí.

Mọi người đều biết đến việc anh đã lập gia đình, cũng hiểu rõ anh có bà xã rồi.

Nhưng chưa kể đến tập đoàn Tống thị không tiết lộ quá nhiều thông tin, ngay cả bản thân Tống Kỳ Thâm, cũng chỉ tiết lộ việc mình đã có vợ trong

một cuộc phỏng vấn của kênh chí kinh tế tài chính mà thôi.

Mọi người căn bản không biết cái danh hiệu “Tổng phu nhân” kia thuộc về con gái nhà ai.

Chuyện này có chút! Thần! Kỳ!!

Sau khi cơn mưa bình luận im lặng một lúc rồi nổ tung, hiển nhiên mọi người có hơi hoài nghi về nhân sinh ——

[Không phải vừa rồi tôi mới nhìn thấy người nào đó sao o o o!!]

[Cái con mẹ nó! Tổng Kỳ Thâm không hề có anh em

sinh đôi!]

[Đợi một chút, tôi có hơi rối loạn rồi đó, chẳng phải tôi đang xem phát sóng trực tiếp của Paper Crane à? Chuyện này là như thế nào?]

[A a a a anh ấy tiến đến kìa! Không hề giả, đây chính là Tổng Kỳ Thâm đó.]

[Đừng kích động, mọi người có thể giải thích cho tôi nghe một chút không, Gardenia bảo rằng lần này chồng của cô ấy sẽ đảm nhận chức vụ phụ tá, vừa mới đi lấy đồ rồi, nhưng sau đó lão đại lại đột nhiên xuất hiện!!]

[Tôi có hơi bối rối, quả thực giọng nói của Tổng lão đại thật dễ nghe, a a a!]

[Thiên Chi, nếu tôi không có nghe lầm, thì vừa rồi nam thần tự xưng mình là “Anh trai” đó!]

Trái ngược với cơn mưa bình luận trong màn hình, cho đến bây giờ Thiên Chi vẫn chưa kịp phản ứng.

Tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện như vậy!

Thiên Chi nhanh tay lẹ mắt quay màn hình đi hướng khác, rồi cô nói nhỏ với

Tống Kỳ Thâm, “Anh làm gì thế em đang phát sóng trực tiếp mà.”

Chỉ là sau khi nói xong, cô cảm thấy có chút đuối lý.

Tống Kỳ Thâm đã đi xuống lầu trước khi cô bắt đầu buổi phát sóng trực tiếp này, vì vậy anh căn bản không biết đến việc cô đang phát sóng.

Tống Kỳ Thâm cũng nghĩ đến điều này, nhưng mà nhìn cô.

Rồi sau đó anh dùng khẩu hình miệng hỏi, “Anh có xuất hiện trong màn hình không?”

Thiên Chi nghĩ đến việc vừa rồi, cô vội xoay người lại, khẽ gật đầu.

Tống Kỳ Thâm vẫn đang cảm thiết bị, thực ra anh cũng không phàn nàn cái gì, chỉ lười biếng dựa người vào trong góc tường, nhẹ giọng nói, “Đừng để ý đến anh, em cứ tiếp tục đi.”

Mặc dù sắc mặt anh không có gì thay đổi, nhưng từ giọng điệu nói chuyện, Thiên Chi vẫn cảm nhận được tâm trạng hiện giờ của anh.

Chưa kể đến dáng vẻ anh lúc này, trông có chút đáng thương.

Ở một nơi không có ai nhìn thấy, Thiên Chi nắm chặt bàn tay anh, thể hiện sự an ủi.

Có lời gì muốn nói, hãy đợi đến đến lúc kết thúc buổi phát sóng rồi hãy nói.

Thiên Chi ổn định lại tinh thần, tiếp tục công việc giao lưu với fans hâm mộ, cô bắt đầu tương tác với mọi người.

So với những sự lo ngại trước đó, hướng gió lần này đã hoàn toàn đổi chiều.

Hướng gió chỉ thổi đến, ba chữ —— “Tống Kỳ Thâm.”

“Thực xin lỗi, bây giờ chúng ta tiếp tục nhé, hy vọng mọi người có thể bình

luận nhiều hơn, hơn nữa trong buổi phát sóng trực tiếp lần này tôi sẽ chọn ngẫu nhiên ra một số lọ nước hoa để dành tặng cho mọi người, bình luận càng nhiều thì càng có cơ hội trúng nhé ~ ” Thiên Chi cố gắng tìm chủ đề, để quay về trạng thái như lúc trước, “Xin lỗi nha, tôi đối với việc phát sóng trực tiếp này không có nhiều kinh nghiệm lắm, cho nên vừa rồi lúc quay camera có thể hơi thiếu chính xác.”

Thiên Chi nói xong, bắt đầu giới thiệu từng loại nước hoa đặt trên kệ với các fans hâm mộ đang xem phát sóng.

Nhưng mà bình luận cứ không ngừng nhảy lên, che phủ toàn bộ màn hình, khiến cho người ta muốn bỏ qua chúng cũng không được.

Sau lần xuất hiện vừa rồi, càng ngày càng có nhiều bình luận suy đoán xông ra.

Thiên Chi xem vài bình luận, có vẻ như mọi người đều không tin vào điều đó lắm.

Đối với việc Tống Kỳ Thâm bất ngờ xuất hiện trước màn hình không thể cứ trốn tránh mãi, Thiên Chi dứt khoát chọn mấy cái bình luận để trả lời.

“Tôi cảm thấy nếu tôi không trả lời một số câu hỏi của mọi người, thì mọi người căn bản không có tâm trạng xem nước hoa của tôi nữa.” Thiên Chi nói xong, còn liếc mắt nhìn về phía Tống Kỳ Thâm đang đứng tựa lưng vào khung cửa.

Bởi vì cô không cần dùng đến thiết bị chiếu sáng nữa, cho nên anh không còn việc gì để làm.

Nói đến công việc phụ tá này, hình như khá nhàn hạ nhỉ.

Cho dù như thế nào, cô cũng sẽ đồng ý với anh và đền bù cho anh.

Mọi người đang xem phát sóng lòng nóng như lửa đốt, vào giờ phút này, bắt đầu nói những lời tâng bốc Thiên Chi, không hề có ý dừng lại, cũng không

mấy may đến chuyện vừa rồi ——

[Ôi i i i làm có sao chuyện đó hả Thiên Chi! Chúng tôi đến đây là vì cô!]

[Chính xác! Hoàn toàn không có ý định nghe ngóng tin bất quái đâu!]

[Tôi giờ hai tay hai chân tán thành! Sao chúng tôi có thể là loại người như vậy? Chúng tôi hoàn toàn không quan tâm những người khác!]

[Đúng đó, chúng tôi đều là người rất yêu thích nước hoa! Vậy cho nên chồng cô là họ Tống hả!]

Thiên Chi nhìn thấy bình luận này, ngật ngừng một lúc, sau đó mới nói, “Được rồi, nếu mọi người đã không muốn nghe tôi lướt qua phần này nhé.”

Mọi người xem phát sóng trực tiếp kêu than một lúc, theo sau dùng đẩy trách nhiệm cho nhau.

Thiên Chi không nhịn được, lập tức bật cười, “Thôi nào, thực ra chuyện này cũng không có gì cần phải che giấu, người vừa rồi xuất hiện trên màn hình, chính là chồng của tôi.”

“Có lẽ trước đây anh ấy nổi tiếng lắm nhỉ?”

Thiên Chi dùng từ này, cô không biết liệu có mô tả chính xác hay không.

Hơn nữa kể từ khi Tống Kỳ Thâm quay trở về nước và tiếp quản Tống thị, Thiên Chi từng nghe thấy không ít tin tức liên quan đến anh. Giới truyền thông rất quan tâm đến anh.

Mặc dù biết rằng có một số tin tức đã bị cố tình che giấu dưới sự chỉ đạo của anh, nhưng Thiên Chi ở trên mạng vẫn có thể nhìn thấy tin tức về anh.

Cho nên dùng từ “Nổi tiếng” để hình dung Tống Kỳ Thâm, nói tóm lại không có gì là sai cả.

“Thực ra chúng tôi không phải là minh tinh gì hết, cho nên không nghĩ đến chuyện công khai đời sống riêng tư quá nhiều, chúng tôi chỉ muốn trải qua một cuộc sống bình yên mà thôi, nhưng hôm nay.” Thiên Chi dùng một chút, ngược mắt nhìn về phía Tống Kỳ Thâm, đúng lúc cũng nghênh đón ánh mắt của anh nhìn qua, “Chuyện xảy ra hôm nay hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, tôi có nhờ anh ấy xuống lầu lấy giúp tôi một món đồ, vì vậy anh ấy không biết việc tôi đã bắt đầu buổi phát sóng trực tiếp.”

Thiên Chi nhìn thẳng vào camera, giọng điệu thành khẩn, “Chuyện này cũng thật trùng hợp, nhưng tôi vẫn hy vọng một số người không nên suy đoán lung tung. Anh ấy hoàn toàn giống như những gì các bạn đã tưởng tượng đó, cho nên bây giờ chúng ta tiếp tục quan sát nước hoa nhé?”

Sau khi Thiên Chi chính miệng thừa nhận mọi chuyện trong buổi phát sóng, cô bắt đầu nghênh đón một làn sóng bình luận mới.

[Thông báo chính thức! Thông báo chính thức!!]

[Mọi người đã nghe chưa, người ta nói muốn trải qua một cuộc sống bình yên đó, nhưng hai người không tầm thường chút nào, cuộc sống của hai người rõ ràng là được đánh kim cương! Mạ vàng đấy!!]

[Thật là thần kỳ, ông xã của Thiên Chi chính là Tống Kỳ Thâm, cô ấy còn là một nhà điều chế hương nổi tiếng, một tiểu tiên nữ cực kì xinh đẹp, đây có nên gọi là nhân sinh hơn người không, tôi cảm thấy mình có hơi phóng đại rồi! QwQ]

[Woaaaaa ý thức đã quay trở lại, quả thực nhân sinh của Gardenia thật tốt, là Tống Kỳ Thâm đó! Tống Kỳ Thâm!!]

[Trọng điểm nằm ở chỗ căn phòng trưng bày nước hoa này là do nam thần chuẩn bị?!!]

[Cho dù là nam thần lạnh lùng cao ngạo thì sao, mọi người có nghe thấy câu nói mùi mẫn kia không

[Click để xem ảnh](#)

Cái gì mà anh trai với không anh trai hả, đây đích thực là một người đàn ông tốt đó!]

[Ha ha ha tôi ghi lại màn hình rồi, thực sự anh ấy còn tự xưng mình là anh trai nữa, đôi vợ chồng son này rất biết cách phát đường nha.]

[Ôi mẹ ơi! Lão đại mặc quần áo ở nhà đẹp trai ngút trời, vừa rồi anh ấy đến gần như vậy, giọng điệu cưng chiều như thế, tôi không sống nổi nữa!]

Sau khi fans hâm mộ trên mạng khiếp sợ một phen, lại tiếp tục bắt đầu một đợt nghi ngờ mới lại còn tự mình đào ra một con đường mới.

[May mắn thay Internet có chức năng lưu trữ thông tin, lúc trước lão đại từng nói được bà xã của mình tặng cho cái áo sơmi màu hồng nhạt, Gardenia, không ngờ cô ấy lại là kiểu nữ sinh như vậy.]

[Mọi người có xem buổi phỏng vấn phát sóng trực tiếp ngày hôm qua không, lúc ấy tôi còn cảm thấy đôi vợ chồng này hết lòng vì nhau, bây giờ suy nghĩ lại, thực sự quá ngọt ngào!]

[Khuôn mặt lạnh lùng như vậy, từ trước đến nay anh ấy chưa bao giờ hung dữ với ai? Nhưng ở trong công ty hình như không phải là như vậy!]

[Oh My God! Tôi chợt nhớ đến buổi phỏng vấn của kênh kinh tế tài chính được phát sóng lúc trước.]

Điểm quan trọng nhất chính là có một lời bình luận, sau khi được vô số người người bấm yêu thích, còn được mọi người sao chép và dán lại, bình luận đó trực tiếp nhảy lên đầu.

[Đợi đã! Đây chính là người chồng mà cô ấy nói chỉ tạm được đó sao?! Tạm được cái con mẹ bạn

[Click để xem ảnh](#)

giận rồi, đồ kiểu gì cũng không được đâu!!]

Thiên Chi nhìn mọi người đang thể hiện sự kinh ngạc, cùng với việc những

dòng bình luận trước mắt không ngừng tăng lên làm cho người ta đau cả mắt, không thể nghi ngờ gì nữa.

Hoá ra những chuyện cũ năm nào, vẫn có thể bị đào ra?

Thiên Chi bình tĩnh giải thích xong, cô cảm thấy buổi phát sóng trực tiếp này hình như đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, “Được rồi, nhìn thấy mọi người chờ mong như vậy, nếu về sau có cơ hội tôi sẽ để anh ấy lộ mặt nhé?”

“Nói tóm lại, tôi rất muốn gửi lời cảm ơn đến các fans hâm mộ đã theo dõi tôi, sau khi được các thành viên trong văn phòng thiết kế nhắc nhở, số lượng người xem trong buổi phát sóng trực tiếp lần này, đã phá vỡ kỷ lục của ngành mỹ phẩm, tôi vô cùng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.”

Thiên Chi nói xong, khẽ mỉm cười, nhìn về phía Tống Kỳ Thâm đang đứng ở một bên.

Giai đoạn phát sóng kế tiếp, chính là giới thiệu các loại sản phẩm nước hoa và phần trả lời câu hỏi của Thiên Chi.

Cuối cùng buổi phát sóng cũng đã kết thúc, Thiên Chi cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cả người giống như vừa mới tham một cuộc chạy đua nước rút, hoàn toàn không còn sức lực.

Có đôi khi vì để đáp lại sự nhiệt tình của fans hâm mộ, nó dường như là một việc tốn rất nhiều công sức.

Nhưng may mắn thay, cô vẫn còn đủ nhiệt tình cho việc đó.

Và cô rất sẵn lòng.

“Anh đợi lâu như vậy, có cảm thấy nhàm chán không?” Bây giờ là xế chiều, bên ngoài ánh đèn rực rỡ.

Dĩ nhiên đèn đường trải dài trên con đường nhựa lớn ven biển cũng đã sáng đèn.

Bầu trời chìm trong sương mù, là một màu xám khói.

Tổng Kỳ Thâm giúp cô thu dọn thiết bị quay hình, rồi lên tiếng, “Không.”

“Nhưng mà.” Người đàn ông chậm rãi lên tiếng, chỉ dừng lại trong một cái chớp mắt, lập tức bổ sung, “Về sau em còn muốn mời anh nữa không?”

Thiên Chi ngậy người khi nghe thấy câu hỏi này, “Không được à?”

“Đương nhiên là có thể.” Tổng Kỳ Thâm nở nụ cười, “Chỉ có điều phí xuất hiện của anh không thấp đâu.”

Đêm hôm nay, cuối cùng Thiên Chi cũng đã hiểu rõ.

Phí xuất hiện trong lời nói của anh là gì rồi, còn biết cả việc phải dùng phương thức nào để trao đổi.

Tổng Kỳ Thâm chọn một loại nước hoa mùi hương thảo, cùng với mùi hương hoa sơn chi trên cơ thể của Thiên Chi, chúng hoà quyện đan xen vào nhau, mang đến một mùi thơm ngào ngạt, lan tỏa khắp tấm ga trải giường.

[Click để xem ảnh](#)

(Hoa hương thảo.)

Cứ như vậy, hoá ra tất cả thế giới đều có thể hoá thành một vòng tay ôn nhu như nước, làm cho người ta ý loạn tình mê.

Mặc dù tấm ga giường không thể nhìn nổi nữa, nhưng Tổng Kỳ Thâm cảm thấy canh bạc này mình đã giành chiến thắng.

Một cảm giác sáng khoái như thế, một lời tuyên bố đánh dấu chủ quyền như vậy, khiến cho lòng anh như đắm chìm trong ôn nhu hương.

Đến tận giữa đêm, cho dù cô gái nhỏ cầu xin như thế nào cũng vô ích, anh vẫn không có ý định dừng lại.

“Hôm nay em không thể tha thứ cho anh!”

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm cảm thấy mình đã làm hơi quá đáng, vì vậy anh đáp lại rất dứt khoát.

Vào thời điểm này, tuy Thiên Chi đang lên án anh, nhưng không có gì bối rối cả.

Cũng không phải do nguyên nhân gì cả.

Sau khi buổi phát sóng trực tiếp kết thúc, những thành viên của Paper Crane đã nhắn tin chúc mừng, còn trêu ghẹo cô và lão đại một phen, bảo rằng hai người bọn họ đã cùng nhau lên hot sreach.

Hiện giờ Thiên Chi đang xem những tin tức trên bảng hot sreach.

Không có gì ngoại lệ đều là lời khen ngợi và không thể tin tưởng vào chuyện này.

Bởi vì buổi phát sóng trực tiếp kết thúc chưa được bao lâu, cho nên nhiệt độ cũng không tăng lên quá nhiều.

Đối với lưu lượng như vậy, tất nhiên có thể mang lại không ít điểm tốt.

Ngay cả bản thân Thiên Chi và văn phòng thiết kế của cô, đều nhận được rất nhiều sự chú ý đến từ mọi người.

“Em đang xem gì vậy?”

“Xem mọi người thảo luận, không biết có bao nhiêu fans hâm mộ của em đang theo dõi anh nhỉ?”

Tống Kỳ Thâm cảm thấy buồn cười, “Anh còn có fans hâm mộ nữa à?”

“Đương nhiên là có.” Thiên Chi vượt vượt màn hình, đột nhiên cô phát hiện, anh dường như không nhận thức được mị lực của bản thân mình.

Nhưng mà ——

Cũng dễ hiểu thôi.

Bởi vì Tống Kỳ Thâm không thường xuyên lên mạng, cho nên anh không biết rõ việc fans hâm mộ chú ý đến anh nhiều như thế nào, điều này cũng bình thường thôi.

“Em vẫn có thể hiểu được, chỉ là đối với độ tuổi của anh, hình như việc ấy có hơi khó hiểu, nhưng thực sự anh rất được hoan nghênh nha.”

Tống Kỳ Thâm híp mắt lại, “Nếu anh nghe không lầm, em đây là đang chê anh già đúng không?”

Chương 94: Phiên ngoại 15: [Tập đoàn Thiên Lục luôn ủng hộ sự nghiệp của con gái.]

Edit: Tiểu Màn Thầu

Về vấn đề liên quan đến câu trả lời liệu Thiên Chi có đang chê Tống Kỳ Thâm già hay không, về sau như thế nào, vẫn không tìm ra được đáp án. Nhưng Tống Kỳ Thâm nhìn thấy thái độ của cô, thực ra anh cũng có thể đoán ra được một phần nào.

Sau khi tin tức này leo lên bảng hot sreach, quả thực có không ít câu hỏi bỗng nhiên xuất hiện.

Thí dụ như bối cảnh của Thiên Chi như thế nào, gia thế ra sao.

Suy cho cùng cô vẫn chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp.

Chưa kể đến cô còn chính là trụ cột duy nhất sáng lập ra Paper Crane, có thể tạo ra một thương hiệu nước hoa ở độ tuổi này, hơn nữa còn có một cửa hiệu chính đặt tại đại lộ lớn của thành phố Ngân, những điều này khiến cho người ta phải trầm trồ.

Đối với việc Tống Kỳ Thâm bất ngờ xuất hiện trong buổi phát sóng trực tiếp, sau khi sự kinh ngạc qua đi, có rất nhiều nghi vấn được đặt ra.

Cư dân mạng số 1: [Này, có người nào tìm ra được bối cảnh của Thiên Chi không.]

Cư dân mạng số 2: [Trước đây tôi cũng đã từng thắc mắc chuyện này, hơn nữa cô ấy còn được gả cho một gia đình giàu có, chuyện này là sự thật.]

Cư dân mạng số 3: [Đúng vậy, mọi người nhìn xem từ sau khi cô ấy kết hôn, đoán chừng kéo về không ít nhân mạch đấy, rõ ràng còn có nhiều ông lớn theo dõi cô ấy như vậy.]

Cư dân mạng số 4: [Ừ, cô ấy kết hôn khi vẫn còn đang học đại học đúng không? Chẳng phải vì cô ấy xinh đẹp thôi sao?]

Cư dân mạng số 5: [Cái vị lầu trên nếu nói chỉ xinh đẹp thôi thì cũng không đúng lắm, cô ấy thực sự rất có năng lực, bạn thấy đó cô ấy còn giành được giải thưởng, lại tự sáng lập ra đoàn đội của riêng mình.]

Cư dân mạng số 6: [Không phải, lúc trước khi Paper Crane mang vinh quang về cho đất nước, chẳng phải các người vui mừng lắm à. Tại sao chỉ vì tin tức liên quan đến ông xã của cô ấy bị tuồn ra, mọi người lại bắt đầu thay đổi câu chuyện vậy, tôi thực sự có hơi đau lòng đấy.]

Cư dân mạng số 7: [Căn phòng tân hôn của bọn họ nằm tại Nam Uyển gần bờ biển phía Nam của thành phố Ngân, các người có biết chỗ đó không, chính là khu của giới thượng lưu sinh sống, nó còn là một trang viên rộng lớn, tôi có xem buổi phát sóng trực tiếp, quả thực căn phòng trưng bày nước hoa khá khoa trương, nhưng người ta đúng thực là người có tiền đó.]

Cư dân mạng số 8: [Nói đến buổi phát sóng trực tiếp, tôi cảm thấy rất nhức nhối, làm thế nào mà cả hai bọn họ lại đến được với nhau nhỉ?]

Cư dân mạng số 9: [Các người chỉ biết ghen ghét với người ta mà thôi, trong buổi phỏng vấn Gardenia đã nói rất rõ ràng rồi, người ta là thanh mai trúc mã đó, lại lớn lên cùng nhau, chẳng phải cô ấy còn nói về sau Tổng Kỳ Thâm đã đi ra nước ngoài du học à?]

Cư dân mạng số 10: [Này ——trải qua sự nhắc nhở của lầu trên, hình như chuyện này không sai?]

Trên mạng nói rất nhiều chuyện vô căn cứ, thật thật giả giả lẫn lộn.

Bởi vì một số tin đồn truyền đi xa, lập tức sẽ có nhiều câu chuyện thật sẽ

thoát ra.

Thiên Chi xem những câu hỏi trên hot search vài ngày trước, cô không phát hiện ra vấn đề gì cả.

Nhưng sau khi cô xem xét kỹ lại, có vẻ như các lời bình luận không còn tốt đẹp như trước đây nữa và có không ít bình luận phỏng đoán.

Thực ra trong số đó không thiếu một ít thủy quân.

Thiên Chi nhớ đến việc khi vừa mới ra mắt thương hiệu riêng của mình, cô đã vấp phải một sự phản đối, nhưng sau khi cô giành được giải thưởng ở nước ngoài, chỉ với một lần liền thành danh, còn trở thành cái gai trong mắt của rất nhiều người.

Đối với hành động này, thực ra cô vẫn có thể hiểu rõ động cơ bên trong, tuy nó không thuần túy lắm.

Nhưng đoán chừng bên phía Tống Kỳ Thâm cũng đã sớm thực hiện một số hành động để tin tức lắng xuống.

Cho nên nói một cách nghiêm túc, việc này căn bản không thể tạo nên một cơn sóng to gió lớn gì.

Hơn nữa Thiên Chi cũng không phải là người nổi tiếng, có rất nhiều chuyện bất quá truyền đi truyền lại, mọi chuyện bắt đầu dần dần hạ nhiệt.

Khi Thiên Chi nhìn thấy những bình luận này, quả thực cô không muốn lên tiếng giải thích gì cả.

Cô từng nói mình và ông xã quen biết nhau từ nhỏ, tuy hai người đã cách xa nhau vài năm, nhưng trên thực tế cũng xem như là một nửa thanh mai trúc mã rồi.

Những gì chính miệng cô nói ra, có lẽ người khác vẫn sẽ ngoảnh mặt làm ngơ, còn cảm thấy không đáng tin cậy, cho dù cô có nhấn mạnh việc đó

bằng lời nói, nó dường như không mấy hiệu quả.

Tổng quan mà nói, nếu trong tương lai cô muốn phát triển thương hiệu của mình trên con đường này, thì cô sẽ hết lần này đến lần khác gặp phải những vấn đề như vậy.

Trong trường hợp này, tốt nhất vẫn là nên làm sáng tỏ mọi chuyện ngay bây giờ.

Không để mọi người tiếp tục suy nghĩ tinh linh nữa.

Nhưng ngay khi Thiên Chi chuẩn bị dùng Weibo chính thức của văn phòng thiết kế, đưa ra một thông báo bác bỏ tin đồn.

Đã có người hành động nhanh hơn cả cô.

Cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

[Tập đoàn Thiên Lục luôn ủng hộ sự nghiệp của con gái. Gardenia Paper Crane.]

Dưới bài đăng còn đính kèm một bức ảnh.

Đó chính là loại nước hoa bốn mùa kinh điển do văn phòng thiết kế của Thiên Chi điều chế ra, chúng được đặt chính tề trên cái bàn làm việc tựa như trong văn phòng. Hơn nữa trên bức tường còn có logo của tập đoàn Thiên Lục, đen trắng rõ ràng, rất dễ khiến người khác chú ý.

Với động thái này, cư dân mạng lại được một phen sôi trào.

Cư dân mạng số 1: [Trời?? Đây là Weibo chính thức của tập đoàn Thiên Lục phải không??]

Cư dân mạng số 2: [Trâu bò thật! Đáng lẽ phải sớm nghĩ ra, Thiên Lục Thiên Lục, Thiên Chi cũng họ Thiên!!]

Cư dân mạng số 3: [Môn đăng hộ đối? Thanh mai trúc mã? Lớn lên cùng nhau? Một cái rồi lại một cái, bộp bộp như tát vào mặt tôi.]

Cư dân mạng số 4: [Lượng thông tin quá lớn, những người trước đó suy đoán về Thiên Chi nên xem cái này đi!]

Cư dân mạng số 5: [Tôi thực sự cạn lời rồi, Thiên Chi khiến người ta ghen tị thì cũng thôi đi, ba mẹ của cô ấy còn là?? Mặc dù tôi đã già, nhưng đối với đại ma vương Thiên Diêm trong truyền thuyết, chắc hẳn ai cũng biết, lúc trước ông ta chính là người tình trong mộng của hàng vạn thiếu nữ ở thành phố Ngân này ~]

Cư dân mạng số 6: [Ha ha ha ha, hết làn sóng này đến làn sóng khác ập đến, những người tự cho là đúng vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng này còn ăn cơm nổi không ta.]

Cư dân mạng số 7: [MMP*! Đây chính là đại tiểu thư của nhà họ Thiên sao?!]

(*MMP = Mẹ bán phê (妈卖批): Phát âm là MA-MAI-PI, có thể viết thành từ viết tắt MMP. Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là “Đ-ĩ M-ẹ M-àY”. Nguồn Hủ Giới.)

Cư dân mạng số 8: [Lúc trước trên mạng đã có người nói rõ, mà các người lại không tin, tôi kìm nén muốn chết rồi nè, không có ai biết gì sao, trước đó có người ác ý phỏng đoán lung tung về hai người bọn họ, Tống Kỳ Thâm đã vì Thiên Chi chạy đến Kinh Đại diễn thuyết. Các người tìm không thấy là một chuyện, nhưng khi ấy sự thật chính là như vậy.]

Cư dân mạng số 9: [Cái đám người kia làm sao chịu tin tưởng, bọn họ chỉ biết suy nghĩ của mình là đúng thôi, đau xót đến tận tâm can, làm sao mà nghe lọt tai được.]

Sau khi tin này đăng lên Weibo, Thiên Chi cảm thấy những bình luận cũng giảm dần.

Cô nhanh tay bấm nút like cho bài viết, còn thả một icon nụ hôn bên dưới phần bình luận.

Đến đây, mọi người đều cho rằng câu chuyện đã kết thúc.

Nhưng điều là cho người ta không thể ngờ đến chính là, Tống Kỳ Thâm cũng theo sát đăng tin lên.

[Tập đoàn Tống thị đi theo nhịp điệu của ba vợ, tiếp tục lên tiếng ủng hộ bà xã của mình, chia sẻ bài đăng này lên Weibo kèm theo hashtag Gardenia Paper Crane, sau đó chúng tôi sẽ chọn ngẫu nhiên 5200 người, mỗi người sẽ được tặng một bộ nước hoa bốn mùa. Tập đoàn Thiên Lục luôn ủng hộ sự nghiệp của con gái.]

Một giây trước cư dân mạng vẫn còn ở trong Weibo của tập đoàn Thiên Lục, bây giờ bọn họ đều chuyển qua địa điểm mới.

Cư dân mạng số 1: [Chính chủ đã đến!]

Cư dân mạng số 2: [5200 phần? Hào phóng như vậy sao?? Tôi đến rồi, tôi nhất định phải giành được một phần.]

Cư dân mạng số 3: [Mẹ ơi, lão đại xin hãy chọn một tên vô danh tiểu tốt như tôi được không??]

Cư dân mạng số 4: [Khoan đã, trước đó tập đoàn Tống thị đăng cái tin kia, cũng chính là Tống Kỳ Thâm à!]

Cư dân mạng số 5: [Đủ thuyết phục đó! Nhưng mà Tống tổng ngoài trừ bộ nước hoa này, anh có thể mặc lại cái áo sơmi màu hồng nhạt kia không (Đầu chó. jpg)]

Cư dân mạng số 6: [+ 1 cho lầu trên, đúng đấy, chúng tôi không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ muốn nhìn thấy anh mặc cái áo mà Thiên Chi đã tặng cho anh lúc trước thôi (Gãy mũi. jpg)]

Cư dân mạng số 7: [Tại sao anh ấy lại có thể đáng yêu như vậy, yêu yêu quá đi, tôi cực kì muốn ngắm dáng vẻ đó!]

Cư dân mạng số 8: [Có hơi đau lòng, cái này không chỉ là nhân sinh hơn người, tôi cảm thấy có thể làm cho Tổng nam thần nói ra bốn chữ “Bà xã của tôi”, Thiên Chi thực sự đã cứu vớt toàn bộ thế giới rồi!]

Cư dân mạng số 9: [Vừa nghĩ đến việc mọi người luôn hỏi vì sao Thiên Chi lại kết hôn sớm như vậy, đoán chừng sau lưng có giao dịch ngầm gì đó. Mẹ kiếp, tôi cũng muốn có loại giao dịch này! Với khuôn mặt như thế! Tôi lệnh cho anh ngay lập tức thể hiện một màn tú ân ái!]

Thiên Chi từng chứng kiến qua dáng vẻ đáng yêu của Tổng Kỳ Thâm, thậm chí còn kèm theo cả các bộ dạng khác, cô chợt bật cười.

Cho nên bọn họ đã sớm lên kế hoạch từ trước.

Trên thực tế, nhưng người xung quanh Thiên Chi đều quen biết nhau, nhưng bọn họ căn bản chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với nhau, cũng không hề lên kế hoạch trước, chứ đừng nói đến việc thương lượng điều gì.

Nhưng chuyện bọn họ thoả thuận ngầm chính là sau khi sự kiện lên men, dẫn đầu là tập đoàn Thiên Lục, những biến tướng sau đó đều được Thiên Chi làm rõ, đầu tiên là sẽ “Lộ mặt” cuối cùng tất cả đồng nhất chính tề “Làm theo.”

Không chỉ có tập đoàn Thiên Lục và Tổng thi đăng tin.

Ngay cả một người luôn thích chia sẻ kinh nghiệm du lịch như Cố Oản Oản, cũng đăng tin.

Lúc này cư dân mạng mới kịp phản ứng, ông xã của Thiên Chi là Tổng Kỳ Thâm, như vậy Cố Oản Oản chính là mẹ chồng của cô rồi.

[Viên kim cương xanh mà Cố Oản Oản tôi vừa mua trông khá đẹp mắt, nếu để Chi Chi nhà chúng tôi đeo nó, nhất định sẽ rất đẹp ~]

Viên kim cương trong bức hình mà Cố Oản Oản đăng lên, không thể dùng từ trứng bồ câu để miêu tả.

Cái này chính xác phải dùng từ trứng đà điểu để miêu tả mới đúng!!!

Cuộc vui trên mạng này, còn có không ít người đến tham gia náo nhiệt.

[Tập đoàn Lâm thị quen biết với hai bạn nhỏ vô tư ấy, cặp đôi thanh mai trúc mã, người anh em và em gái của tôi. Mọi người đi ngang qua, ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ nhé, nhân tiện cũng muốn tổ chức một cuộc bốc thăm trúng thưởng, đối tượng là những người đang theo dõi em gái tôi, tôi sẽ chọn ra 100 người, mỗi người 10 ngàn tệ! Gardenia Paper Crane.]

[Tập đoàn Chu thị vừa chia sẻ, + 1 like cho bài viết.]

[Tập đoàn Tiêu thị chia sẻ, + 1 like.]

[Giáo sư Lâm Thanh Lai: + 1 like.]

Chỉ trong một ngày, Thiên Chi đã cảm nhận được có rất nhiều người quan tâm đến mình, bọn họ luôn âm thầm ủng hộ cô, cũng có rất nhiều chuyện đã bị trôi vào quên lãng, một lần nữa chúng lại ùa về.

Mỗi lần nhớ đến đêm hôm đó, cô luôn cảm thấy mình thật may mắn.

Nhận được nhiều sự ủng hộ mình như vậy, còn gặp được rất nhiều người yêu thương cô như thế.

Thiên Chi nhìn người đàn ông họ Tống đang nằm ngay bên cạnh mình, khoé môi hơi cong lên.

Cô tiến vài trong lồng ngực anh.

Thân ái, ngủ ngon.

Chương 95: Phiên ngoại 16: Chuẩn bị mang thai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Vào năm thứ ba sau khi Thiên Chi tốt nghiệp Kinh Đại, Paper Crane từ một ngôi sao mới trong ngành biến thành nhân tài kiệt xuất.

Sự phát triển của ngành nước hoa ở trong nước dưới tầm ảnh hưởng của các cơ hội khác nhau cũng dần tiến lên. Ngày càng có nhiều người tự mình gây dựng sự nghiệp và đưa các thương hiệu mới gia nhập vào thị trường nước hoa trong nước. Số lượng người theo học ngành điều chế nước hoa tại đại học Kinh Đại cũng tăng cao, nó đã trở thành một chuyên ngành nổi tiếng nhất ở trường Kinh Đại.

Dần dần danh hiệu nhà điều chế nước hoa không còn là một thuật ngữ xa lạ gì nữa, ngày càng có nhiều người tìm hiểu ngành nghề này, cũng có rất nhiều người nguyện ý dần thân vào đó.

Sự phát triển của ngành công nghiệp nước hoa ở trong nước, đã có một tương lai tươi sáng hơn.

Không chỉ có việc thị trường phát triển nhanh chóng, mà đoàn đội Paper Crane do Thiên Chi dẫn dắt cũng dần lớn mạnh. Ngoại trừ đội ngũ nông cốt ra cô chỉ tuyển thêm hai hoặc ba nhân tài nữa, việc mở rộng thực sự chính là quy mô của nhà xưởng.

Trong ba năm qua, dưới trướng của Paper Crane đã có ba nhà xưởng. Và vì hiệu suất xuất sắc đã mang lại cho Paper Crane một doanh thu tốt, số tiền

ấy được sử dụng vào việc xây dựng một khu trồng hoa.

Kể từ đó, ngoại trừ một số loại hoa cần phải nhập khẩu từ nước ngoài ra, thì Paper Crane đã hoàn toàn có thể tự cung tự cấp, còn có một chuỗi chu trình sản xuất nước hoa có hệ thống hơn.

Hơn nữa trong cuộc thi giữa các nhà điều chế nước hoa ba năm tổ chức một lần, Thiên Chi lại một lần nữa giúp văn phòng thiết kế của mình mở ra được cánh cửa thị trường quốc tế.

Về sau Paper Crane đã thành công bước vào hàng ngũ các thương hiệu hàng đầu quốc tế.

Đương nhiên việc phát triển này chính là điều cần thiết, nhưng nền tảng chủ chốt đã sớm được phô bày ra từ lúc mới sáng lập.

Sự xuất sắc của một thương hiệu nước hoa nằm ở điểm, sản phẩm kinh điển phải khắc sâu trong tim người dùng, mang những nét đặc trưng riêng. Mùi hương độc nhất vô nhị, còn phải giữ được nguyên bản của nó.

Rồi sau đó, chính là việc nhà điều chế hương có bỏ tâm tư vào chúng hay không.

Hoặc là có gắn kết linh hồn của mình vào đó hay không.

Tất cả những thứ này đều được đắm chìm trong khứu giác và vị giác, mà người dùng nước hoa mới chính là người có tiếng nói nhất.

Bởi vì bọn họ có thể lĩnh hội sâu sắc nhất, từ trọng ra ngoài, tiếp giáp nội tâm.

Hiểu nhiên Paper Crane đã làm được tất cả những điều đó.

Những tiến triển trong ba năm vừa qua, từ lượng tiêu thụ trực tuyến hay ngoại tuyến, đều cho thấy thương hiệu non trẻ này đã bắt đầu phát triển và lớn mạnh hơn.

Con đường này tuy khó đi, nhưng mỗi một bước đi không bao giờ có sai sót.

Điều đáng nói nhất chính là, sau khi tốt nghiệp, trong lúc đại diện cho Bắc Kinh hợp tác với một thương hiệu cao cấp của Pháp, Thiên Chi đã trải qua rất nhiều bài khảo nghiệm, cuối cùng cô cũng giành được danh hiệu nhà điều chế hương hàng đầu thế giới.

Tiền đồ như gấm, vô cùng vinh dự.

*

Một lần nữa từ nước Pháp trở về, đã vào đầu mùa hạ.

Những chiếc lá non xanh tươi, cùng rừng cây sam tươi tốt ở phía sau ngọn núi Nam Uyển, bóng lá mềm mại rủ xuống, trải dài khắp nơi.

Thời tiết vừa chuyển sang mùa hạ, cho nên ban đêm vẫn mát mẻ hơn một chút.

Máy bay của Thiên Chi bị delay, trải qua một ngày ngồi xe mệt nhọc, về đến nhà ngủ một ngày một đêm, khó khăn lắm mới tỉnh táo lại.

Tổng Kỳ Thâm kéo cô dậy, hai người ăn ý với nhau, dứt khoát đi đến suối nước nóng bán lộ thiên ở biệt thự ngâm mình.

Đã hơn nửa tháng không gặp, Thiên Chi so với lúc trước càng thêm dính người.

Tổng Kỳ Thâm vô cùng thích thú trước sự chủ động của cô vợ nhỏ nhà mình, suối nước nóng nghiêm nhiên đã trở thành nơi bày tỏ tình cảm của hai người.

Sau khi kết thúc công việc làm bánh nhân thịt, Thiên Chi bị nước ấm trong hồ làm cho thân thể mềm nhũn, hàng lông mi hơi run lên, cô vốn đã vô

cùng mệt mỏi rồi.

Thực ra cảm giác này không thoải mái lắm, trước kia Thiên Chi lúc nào cũng phải bận rộn, cho nên vừa mới quay về nước, trông dáng vẻ của cô rất uể oải, Tống Kỳ Thâm đã phải nhìn rất lâu, vốn dĩ anh muốn ăn no một bữa, đến cũng anh vẫn không đành lòng.

Hiện giờ cho nợ, về sau anh sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

Dù thế nào đi nữa cũng không tính là thiệt thòi.

“Ngủ một ngày một đêm, vẫn còn khóc lóc hô mệt à?”

Thiên Chi khép hờ mắt, “Làm sao vậy?”

Chẳng lẽ không cho phép cô hô mệt hả?

Anh cũng không nên bá đạo như vậy chứ.

“Thế lực kém quá.” Đôi mắt Tống Kỳ Thâm đen nhánh không nhìn ra cảm xúc gì.

Thiên Chi hừ hừ hai tiếng, “Vừa rồi anh vặn eo của em đau lắm đấy, em còn chưa nói anh cái gì.”

Khá khen cho Tống Kỳ Thâm, trước khi cô bắt đầu lên tiếng phàn nàn, anh đã chặn lại ngay.

“Anh đã làm nhẹ nhàng lắm rồi.” Người đàn ông này khẽ mỉm cười, ấn đầu cô gái nhỏ vào trong lồng ngực mình.

Gió đêm hiu hiu, những đám mây lửng lơ trôi.

Bờ vai trơn bóng của Thiên Chi được anh chậm rãi xoa nắn.

“Có phải gần đây em ngủ nghỉ không điều độ đúng không? Hiện giờ em có

thể nghỉ ngơi một chút.”

Lời nói này ——

Tại sao anh lại cho rằng cô không nghỉ ngơi hợp lý?

“Được rồi, anh không cần phải lo lắng cho em, không phải là em không nghỉ ngơi hợp lý. Cho dù bận rộn như thế nào, mỗi buổi tối em luôn đảm bảo đi ngủ đúng giờ.”

Những lời này của Thiên Chi kỳ thực không phải là giả, cô vốn là một người rất ham ngủ.

Nếu như vì công việc mà phải đánh đổi giấc ngủ, làm lẫn lộn đầu đuôi thì không ổn lắm, trong cuộc sống này, cô vẫn tâm niệm đặt sức khoẻ lên hàng đầu.

Hơn nữa, trong tay cô còn có đoàn đội, cũng không phải làm không công, nói như thế nào bọn họ đều sẽ giúp đỡ cho cô, san sẻ gánh nặng với cô.

Công việc được chia ra làm, khi nào cảm thấy mệt mỏi, mọi người có thể ra ngoài hít thở không khí một chút.

Cho nên không thể nào khoa trương tình trạng ba đến năm ngày không ngủ.

Hơn nữa, hiện giờ Paper Crane đang trong giai đoạn phát triển nhanh, thương hiệu đã bắt đầu nổi tiếng, còn mở rộng thị trường sang nước ngoài, ngoại trừ nhà điều chế hương như cô phải đích thân ra trận, về phần các quyết định khác, đối với tiến độ xử lý hậu kỳ không cần cô lo lắng.

Tuy là nói như vậy, nhưng Thiên Chi vẫn muốn điều chế ra một loại nước hoa thật ưng ý.

Cho nên việc nghỉ ngơi tại nhà xưởng từ 3 đến 5 ngày, cũng là chuyện thường xảy ra trong mấy năm trở lại đây.

Trên thực tế, chỉ có một người luôn ôm thái độ bất mãn nhất.

Chính là Tống Kỳ Thâm.

“Em đảm bảo cho chính mình, vậy tại sao em không thể đảm bảo cho ông xã của mình?”

“Dạ?”

Tống Kỳ Thâm ái muội tiến mặt đến gần, cổ đè thấp âm thanh, giọng nói trong trẻo vang lên, cào cho lòng người ta ngứa ngáy, “Mấy ngày trước, anh phải xa bà xã của mình rất lâu, trần trọc, khó ngủ.”

Người này thực sự là.

Còn có thể thuận miệng tạo ra một câu vè nữa??!

Nếu nghe kỹ nội dung trong đó, thì nó có vẻ hơi giống như vậy.

Mặc dù chỉ có một chút, nhưng cô cũng rất thích.

Cảm giác như đâm thẳng vào trong trái tim.

“Anh có nhớ em không?” Thiên Chi đáp lại bằng một nụ hôn đặt trên cổ anh.

“Ừ.” Tống Kỳ Thâm trả lời, rồi sau đó chậm rãi nói, “Muốn cùng em ——”

Câu nói phía sau, đều bị chôn vùi trong nụ hôn mà anh trao cho cô.

Ra khỏi suối nước nóng một lần nữa, Thiên Chi vẫn cảm thấy mình đã đánh giá thấp con người này.

Gia đình của người ta, chính là tiểu biệt thắng tân hôn, đến phiên Tống Kỳ Thâm lại là tiểu biệt thắng vĩnh viễn động cơ.

Còn không có cái gọi là điểm dừng

[Click để xem ảnh](#)

Quay trở lại phòng ngủ chính, tuy hai người đã thay quần áo ở nhà rồi, nhưng bọn họ cũng không có ý định dừng lại, đến tận khuya mới nằm xuống giường.

“Anh ngủ chưa?” Thiên Chi ôm lấy đồng heo con Bội Kỳ vừa mới được giặt sạch đặt tại Nam Uyển lên, chậm rãi lên tiếng.

“Chưa, sao thế?”

“Hôm nay mẹ đến đây nói chuyện với anh lâu như vậy, rốt cuộc là nói chuyện gì thế?”

Vốn dĩ Thiên Chi một mực ở trên phòng ngủ bù, nhưng khi cô bị lôi kéo xuống lầu dùng cơm trưa, cô nhìn thấy Cố Oản Oản cũng đến.

Đến tận buổi tối, Cố Oản Oản dùng bữa xong mới chịu rời đi.

Cố Oản Oản chỉ nói chuyện với Thiên Chi một lúc, rồi bảo cô đi nghỉ ngơi, sau đó bà ấy lập tức đi tìm Tống Kỳ Thâm.

“Không có gì để nói cả.”

“Anh nói dối, em đã hỏi mẹ rồi.”

“Vậy sao em còn hỏi anh làm gì?” Tống Kỳ Thâm nhìn cô đột nhiên phần chấn như vậy, cảm thấy buồn cười, “Thì sao, em biết thì thế nào?”

“Em chỉ muốn hỏi anh nghĩ như thế nào thôi.”

Thực ra câu hỏi này cũng không phải là việc như lâm vào đại địch gì, nhìn thấy phản ứng này của Tống Kỳ Thâm, anh có vẻ hơi kháng cự.

Không nói đến chuyện khác, lần này Cố Oản Oản đến đây, chính là hỏi hai người chuẩn bị khi nào sinh con.

Hiện giờ sự nghiệp của cả hai đang trong thời kỳ ổn định, tình cảm cũng tốt đẹp.

Trong nhà không thiếu thứ gì, chỉ thiếu trẻ con mà thôi.

Mấy năm qua Cố Oản Oản đã đi du lịch hết các nơi trong nước và ngoài nước, hiện giờ định thần lại, bà ấy cùng Tống Thanh Đình lập tức hướng sự chú ý lên đôi vợ chồng son này.

Từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ thúc giục chuyện đó, bởi vì trước lúc Thiên Chi vẫn còn quá trẻ, có rất nhiều yếu tố cần phải xem xét từ mọi phía.

Điều quan trọng nhất chính là, Thiên Chi còn chưa tốt nghiệp, sự nghiệp chỉ vừa mới bắt đầu.

Cho đến hôm nay, việc ấy thực sự cần phải mang ra thảo luận rồi.

“Kỳ thực cũng không vội.” Tống Kỳ Thâm suy tư rất lâu, sau khi cân nhắc cẩn thận, mới chậm rãi nói.

Thiên Chi nghe xong lời nói đó, lập tức đưa tay lên che miệng Tống Kỳ Thâm lại, “Đừng nói em còn nhỏ tuổi nữa, em tốt nghiệp cũng hơn ba năm rồi.”

Trải qua sự lắng đọng mài giũa của năm tháng, Thiên Chi so với lúc trước, càng trở nên xinh đẹp động lòng người hơn.

Đó hoàn toàn là vẻ đẹp được nuông chiều và sự tự tin vào sự nghiệp của mình.

Cùng với khuôn mặt sáng ngời ấy, dù là một người bình tĩnh như Tống Kỳ Thâm, hầu hết thời gian đều phải sinh ra cảm giác ghen tuông, không tài

nào ngăn lại được.

“Em thực sự muốn sao?” Tống Kỳ Thâm nhướn mày nhìn qua.

Thiên Chi ngược lại chỉ ăn ngay nói thật, “Em vẫn chưa nghĩ đến, cho nên mới hỏi anh đấy.”

Nghe như thế, Tống Kỳ Thâm bắt đầu rũ bỏ giọng điệu lười biếng, không nhanh không chậm nói, “Anh còn tưởng rằng, đêm nay em muốn hai chúng ta chiến đấu hăng say đến sáng chứ.”

Ngay khi người đàn ông này vừa dứt lời, Thiên Chi lập tức néo cánh tay của anh một cái.

Ra tay rất mạnh, căn bản không có bất kì sự thương tiếc nào.

“Cuối cùng là anh nghĩ như thế nào?”

Quanh đi quẩn lại, Tống Kỳ Thâm vẫn chỉ đang thừa nước đục thả câu mà thôi.

“Em cho rằng anh đang nói đùa à?”

Tống Kỳ Thâm nói xong cười rộ lên, cái cô nhóc ngốc nghếch này.

“Anh thực sự cảm thấy không cần vội.” Nụ cười trên môi anh tắt dần, trong lòng anh suy nghĩ rất nhiều.

Nói chung Thiên Chi vẫn mang tính cách của một cô bé, ngược lại điểm ấy không thay đổi quá nhiều.

Cho nên việc liên quan đến con cái, về sau còn liên quan đến tương lai, cùng mọi thứ sau đó nữa, đại khái cô vẫn không hiểu rõ.

Tống Kỳ Thâm lớn tuổi hơn cô, kinh nghiệm cũng dày dặn hơn, vì vậy anh đối với vấn đề này nhất định phải suy nghĩ lâu dài.

Dù chưa có kinh nghiệm làm bố và việc nuôi dạy con cái, nhưng một khi đã sẵn sàng có con, về sau nó chắc chắn sẽ là một cuộc chiến kéo dài.

Mặc dù hiện giờ sự nghiệp của Thiên Chi cũng xem như là đã ổn định, đối với việc phát triển sau này, nó vẫn chỉ nằm ở giai đoạn ban đầu.

Nếu như nói phải mất thời gian ba đến bốn năm để tạo dựng một thương hiệu, thì khoảng thời gian còn lại, chính là củng cố để thương hiệu thêm vững chắc.

Những công việc này rất tốn công sức, phải đặt nó ở một vị trí bình đẳng.

Chưa kể đến việc sẽ gặp phải một số chuyện khó cần giải quyết, bản thân Thiên Chi có tình yêu mãnh liệt đối với nghề nghiệp của mình như vậy, những điều này dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra.

Cho nên, vào thời khắc quan trọng, nếu bắt cô bỏ bớt thời gian dành cho công việc vào chuyện sinh con, cô có sẵn lòng hay không?

Có khả năng cô thực sự sẽ sẵn lòng.

Việc đó có thể xuất phát từ tình mẫu tử, xuất phát từ trách nhiệm.

Nhưng Tống Kỳ Thâm không muốn như thế.

Từ trước đến nay anh luôn là một người đầy kiêu ngạo, việc gì cũng muốn phải làm tốt nhất, làm theo ý thích của mình.

Cho nên ở phương diện này, anh sẽ không vì một đứa trẻ còn chưa thành hình, mà đi ép buộc cô gái của mình.

Hơn nữa hai người vẫn còn trẻ tuổi như vậy.

Còn có nhiều thời gian mà.

Đợi đến lúc thực sự bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, sinh con cũng không muộn.

Vì vậy anh mới nói, không cần vội.

Thiên Chi không thể nghe được trong nội tâm Tống Kỳ Thâm phân tích cái gì, nhưng từ trong lời nói của anh cố ý lược bỏ một số nội dung, cô cũng hiểu rõ tâm trạng của anh.

“Thực sự không cần vội sao?”

Lời nói từ miệng Thiên Chi thốt ra, có chút do dự.

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi, nó đã thành công khơi dậy sự nghi ngờ của Tống Kỳ Thâm.

“Đương nhiên.” Tống Kỳ Thâm càng thêm chắc chắn trong lời nói của cô có điều gì đó, anh hỏi tiếp, “Cuối cùng em muốn nói cái gì?”

“Không phải em không muốn nói.” Thiên Chi bắt đầu mở lời, “Mẹ nói em không cần phải vội, nhưng mẹ vẫn lo lắng, tuổi của anh không còn trẻ nữa.”

Nguyên văn lời nói của Cố Oản Oản có thêm vào một số câu như trưởng thành nữa.

Cứ đánh mạnh vào vấn đề tuổi tác của Tống Kỳ Thâm.

Nhưng trên thực tế, ngày thường Thiên Chi vẫn luôn trêu chọc anh về việc này, cô cảm thấy Tống Kỳ Thâm cũng chỉ lớn hơn cô vài tuổi mà thôi.

Ngược lại là anh, một khi dính đến phương diện đó, anh dường như có chút không nhịn nổi, mỗi lần như vậy sắc mặt của anh đều rất thối.

Hơn nữa xét về vẻ bề ngoài, Thiên Chi cho rằng nhan sắc như thế cũng tuyệt rồi.

Khi Tống Kỳ Thâm mặc quần áo ở nhà, trông cứ giống như sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học.

Thực ra có đôi khi Thiên Chi cũng tự mình phát hiện ra, loại quý công tử kiêu căng tự phụ khắc vào xương tuỷ như Tống Kỳ Thâm, có vẻ ngoài đẹp trai như vậy, rất hấp dẫn người khác, trông chẳng khác nào một cậu thiếu niên.

Ngoài ra còn có một ví dụ khác.

Ví dụ như, ba của cô Thiên Diêm, cho đến tận bây giờ, nhìn qua cứ như người mới ngoài ba mươi tuổi thôi, tuấn tú gần như diêm dúa lẳng lơ.

“Lớn tuổi?” Tống Kỳ Thâm tức giận đến bật cười.

Hôm nay Cố Oản Oản cũng lôi kéo anh nói chuyện, nhưng bà ấy không đề cập đến chuyện này.

“Đến cùng với độ tuổi của anh có gấp hay không, chẳng phải em mới chính là người rở nhất à?” Nói xong, Tống Kỳ Thâm híp mắt, nhìn về phía Thiên Chi.

Cô vui mình trong chần, nhỏ giọng đáp ứng, “Không được, ngày hôm nay chỉ số định mức đã đầy rồi.”

Cái con khổng tước này, thực sự muốn trở thành cỗ máy hoạt động không ngừng nghỉ à?

Quả thực anh rất lợi hại nha!

“Đầy rồi là một chuyện, anh muốn xin em một việc, có thể đồng ý không?”

Trong lòng Tống Kỳ Thâm cứ nhớ đến việc “Lớn tuổi” này, những việc khác không thêm để tâm.

“Xin cái gì?”

Cô vừa trả lời xong, Tống Kỳ Thâm lưu loát vén chăn lên, động tác dứt khoát, giọng nói trầm khàn vang lên ——

“Xin trả trước.”

Tình tiết cụ thể vào đêm hôm đó như thế nào, Thiên Chi không thể nhớ rõ, chỉ nhớ được đó là một hành động càn quấy, liều chết thì thầm.

Còn có tấm ga giường không thể nhìn được nữa.

Đến cuối cùng Tống Kỳ Thâm vẫn dùng biện pháp an toàn.

Phiền muộn là một chuyện, nhưng nếu chưa sẵn sàng cho việc ấy, anh nhất định sẽ không để xảy ra nửa điểm sơ suất.

Đã nửa năm trôi qua kể từ ngày hôm đó, mỗi lần đêm khuya hai người làm bánh nhân thịt, Thiên Chi luôn cố tình chọn nhà kính trồng hoa.

Vào mùa xuân năm nay, số hoa trồng trong nhà kính đã nở rộ, những dây leo thân xanh hướng về phía mặt trời để sinh trưởng, đã sớm bò đầy trên tấm kính thủy tinh.

Những chiếc lá nơi thân dây leo mọc ra, hoàn toàn che phủ đi ánh mặt trời.

Ban đêm nhìn bầu trời đầy sao xuyên qua những kẽ hở giữa những phiến lá, trông đẹp vô cùng.

Tâm niệm một khi đã muốn thực hiện, kết quả chính là Tống Kỳ Thâm lại một lần nữa, tự rơi vào cái hố mà bé thỏ trắng Thiên Chi đã đào sẵn.

Anh bị mê hoặc nhưng vào thời khắc quan trọng vẫn thức tỉnh lại, và sau đó lại bị cô gái nhỏ lập tức ngăn cản.

“Không sao đâu, không cần dùng.” Giọng nói kiên định của cô vang lên,

không cho phép đối phương từ chối.

Tổng Kỳ Thâm ngẩn người, “Em suy nghĩ kỹ chưa?”

Lúc trước khi bảo rằng không muốn có con sớm, hai người bọn họ đã thức trắng đêm để nói chuyện này, Tổng Kỳ Thâm còn giải thích rõ suy nghĩ của mình.

Anh muốn trải qua một khoảng thời gian nữa, hãy bàn đến chuyện sinh con.

Khi đó Thiên Chi nghe xong lời nói của Tổng Kỳ Thâm, cảm thấy có lý nên đã đồng ý.

Hiện giờ cô cho rằng thời gian như vậy là đủ rồi.

Thiên Chi từng hỏi qua ý kiến của chuyên gia dinh dưỡng và bác sĩ khoa sản, mọi thứ nên cẩn thận một chút, chỉ cần không gặp chuyện khó khăn trắc trở nào, thì sự cân bằng giữa khi mang thai và công việc, đều không có gì đáng lo ngại.

Cô tự tin rằng mình có thể cân bằng tốt cả hai bên.

Cô cũng muốn anh đừng quá lo lắng cho mình, hy vọng anh có thể buông bỏ những đắn đo ở trong lòng.

“Vâng.” Cô gái nhỏ nhẹ nhàng trả lời, “Em đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Hai người bọn họ có thể bắt đầu vào việc chuẩn bị mang thai.

Cô muốn sinh một đứa bé vừa giống anh lại vừa giống cô.

Cho đến lúc này, tình yêu vẫn tiếp diễn, trường tồn theo thời gian.

Tổng Kỳ Thâm áp trán mình vào trán cô, khẽ lên tiếng, “Ừ.”

Chương 96: Phiên ngoại 17: Thai long phượng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Nói đến chuyện sinh con này, giai đoạn đầu của thai kỳ là phiên toái nhất.

Tổng Kỳ Thâm đích thân đi cùng Thiên Chi đến một bệnh viện tư nhân, hỏi thăm những việc cần phải chú ý khi mang thai.

Giai đoạn đầu nên ăn những thức ăn chứa nhiều axit folic, dùng trong một thời gian dài sẽ rất có lợi cho bà mẹ và thai nhi sau này.

Sau khi Thiên Chi rời khỏi bệnh viện vội đi đến trung tâm thương mại, cô vô cùng hào hứng lôi kéo Tổng Kỳ Thâm đến một cửa hiệu quần áo dành cho trẻ sơ sinh.

Cửa hàng quần áo này nằm trên đại lộ lớn, có bày bán rất nhiều kiểu dáng mới lạ, còn có dựa theo yêu cầu của khách hàng, chọn ra các loại vải và kiểu dáng mà khách hàng mong muốn.

Thiên Chi nghe thấy thế, cảm thấy rất thích thú.

“Ở đây có quần áo kiểu dáng quái vật nhỏ không?”

[Click để xem ảnh](#)

(Áo quái vật nhỏ.)

“Có ạ, còn có rất nhiều mẫu mã quái thú nhỏ khác nữa.” Chị nhân viên ở cửa hàng này là một fan hâm mộ của Thiên Chi, nghe thấy thế cô ấy lập tức trả lời.

Đôi mắt Thiên Chi sáng lên, bỏ Tống Kỳ Thâm sang một bên, để anh đứng đó một mình, cô vội vàng đi theo chị nhân viên.

“Nhiều mẫu mã là sao?”

“Chính là có rất nhiều kiểu dáng đó, hình dạng đáng yêu, xinh đẹp, mềm mại, thoải mái nữa. Nếu không có mẫu ngài thích, ngài có thể đặt làm theo yêu cầu, để làm ra kiểu dáng mà ngài mong muốn.” Chị nhân viên nhìn thấy nữ thần đứng ngay bên cạnh mình, nói càng lúc càng nhanh, nhìn bộ dạng này giống như muốn đem tất cả quần áo trong cửa hiệu ra chào hàng.

Hôm nay nhìn thấy hai vị thần Tống Kỳ Thâm và Thiên Chi hạ cố đến đây, hơn phân nửa chính là đang suy nghĩ đến việc có con.

Chị nhân viên bán hàng trên đại lộ lớn này, đã từng tiếp đãi qua không ít người giàu đến đây mua sắm, cô ấy đã sớm tôi luyện đạo đức nghề nghiệp đến mức thượng thừa.

Một khi chuyện có liên quan đến việc riêng tư của khách hàng, nhân viên cửa hàng tuyệt đối sẽ không hỏi đến.

Vì vậy, có bao nhiêu câu hỏi đi nữa, chị nhân viên cũng phải kìm nén xuống.

Sau khi tất cả quần áo kiểu quái vật nhỏ được mang đến, Tống Kỳ Thâm đứng một mình ở nơi đó, giống như một vị thần già giữ cửa.

“Đến cả bóng người còn chưa xuất hiện, mà em đã vào đây xem quần áo?”

Bất kể là bé trai hay bé gái, nên mặc size nào trong tháng nào, người mẹ phải chuẩn bị từ trước.

“Đi ngang qua vào xem thử thôi, hiếm khi có lúc nhàn rỗi như vậy.” Thiên

Chi lơ đễnh nói.

Lần này hai người bọn họ phải trích ra thời gian ra, để đi đến bệnh viện một chuyến.

Tống Kỳ Thâm nghe thế, lập tức nhíu mày, “Đến lúc đó anh sẽ trực tiếp bảo người ta đưa mọi thứ đến Nam Uyển, như vậy không tốt sao?”

“Có ai giống như anh không hả.” Nghe lời nói này của anh, có giống như người sắp lên chức ba hay không?

Đối với việc chọn quần áo cho bé con nhà mình, đương nhiên là phải do tự mình chọn từng cái một.

“Được rồi, em cứ từ từ mà chọn.”

Nhìn thấy anh như vậy, nhất thời trong đầu Thiên Chi xuất hiện một ý nghĩ, trực tiếp quay đầu nhìn về phía chị nhân viên, “Ở chỗ của cô có kiểu dáng Khổng Tước không?”

Cái người từ lúc ban đầu luôn mang vẻ mặt lười nhác Tống Kỳ Thâm, khi nghe thấy thế, anh liếc mắt sang nhìn cô.

Đôi mắt híp lại, cứ nhìn chằm chằm Thiên Chi như vậy.

Chị bán hàng nghe thấy câu hỏi của Thiên Chi, “Đương nhiên là có rồi! Quần áo dành cho các bậc ba mẹ cũng có!”

Chị nhân viên trong cửa hàng nói xong, còn mang đến không ít kiểu dáng, “Chúng tôi còn có rất nhiều hàng đặt trong kho, kiểu dáng gì cũng có, ngài nhìn xem có thích hay không?”

Thiên Chi nhàn nhạt liếc mắt nhìn qua Tống Kỳ Thâm, rồi sau đó vẻ mặt vô cùng vui vẻ đi đến bên cạnh chị nhân viên bán hàng.

Tống Kỳ Thâm:?

Trong ánh mắt tràn đầy mong đợi lần sau khách hàng sẽ quay lại, có thể nói Thiên Chi chính là thắng lợi trở về.

Tổng Kỳ Thâm đem tất cả thu thập trong đáy mắt, nhưng anh vẫn luôn án binh bất động.

Khi trở về Nam Uyển, dĩ nhiên anh sẽ trả đủ.

Vào ngày hôm đó, Bảo Bối ngốc nghếch đáng thương Thiên Chi, không chỉ bị tước đoạt quyền lợi uống nước ép bluberry.

Theo như kế hoạch tạo ra một đứa bé của hai người, cô còn bị Tổng Kỳ Thâm làm bánh nhân thịt ở phía chính diện và phía sau đến tận mấy lần.

Tình hình ngày hôm đó, chỉ có căn phòng chứa toàn heo con Bội Kỳ mới có thể miêu tả được điều đó.

Đương nhiên, trong số rất nhiều nhân chứng có mặt trong phòng, Thiên Chi còn chuẩn bị chụp ảnh rồi đăng lên vòng bạn bè —— về bộ quần áo Khổng Tước này.

*

Nhưng nghiêm túc mà nói, việc hai người chuẩn bị có con là một chuyện, việc thực hiện rõ ràng lại có hơi khó khăn.

Những ngày sau đó, ba Tổng và mẹ Tổng thỉnh thoảng sẽ đến đây tìm hiểu quân tình, ba Thiên cùng mẹ Thiên cũng đến thăm hỏi tình hình.

Ngày cả loại người như Lâm Diễm Chi, cũng có đôi lúc đến đây an ủi.

Nói là an ủi, thực ra là đến xem não nhiệt thì đúng hơn.

Lúc trước anh ta rất thích đùa giỡn. Nhưng từ sau khi xảy ra việc đó, anh ta đã chịu thu liễm trong một thời gian ngắn, sau đó lại quay về trạng thái như

ban đầu.

Đương nhiên, anh ta chỉ dám cùng đám oanh oanh yến yến đi uống một chút rượu, nắm tay một cái, về những thứ khác đều không bị nhiễm bẩn.

Việc Lâm Diễm Chi chạy đến đây tham gia náo nhiệt, đơn giản là vì anh ta rất rảnh rỗi.

Dù sao Thiên Chi vẫn không có động tĩnh gì.

Ngay cả một cái tin vui muốn truyền ra, cũng không có để lan truyền.

Kết quả chính là, sau những chuyến thăm hỏi của Lâm Diễm Chi.

Tổng Kỳ Thâm đã có một khoảng thời gian dài, bị đám anh em dùng vẻ mặt khó tin mà nhìn vào mình.

Thông qua cái nhìn chăm chú này, dùng đầu ngón tay ngón chân cũng có thể suy nghĩ ra, đó không phải là ánh mắt tốt lành gì.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Lập cùng Chu Duẫn Hành nhìn Tổng Kỳ Thâm bằng ánh mắt gần như “Từ ái”, bọn họ không lên tiếng, chỉ đồng thanh thở dài.

Tổng Kỳ Thâm:?

“Không sao cả, cứ chờ tiếp thôi.”

Tiêu Lập vỗ vào vai trái của Tổng Kỳ Thâm.

“Biết rằng đàn ông rất để ý đến sĩ diện, nhưng cậu cũng không cần quá mức thương tâm, hiện giờ kỹ thuật rất tân tiến, chỉ cần cậu cố gắng thêm chút nữa, kỳ tích sẽ xảy ra thôi.”

Chu Duẫn Hành vỗ vào vai phải của Tổng Kỳ Thâm.

Tổng Kỳ Thâm:??

Cái tên “Thủ phạm” Lâm Diễm Chi nào đó chỉ biết mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hiếm khi thấy anh ta không lên tiếng đả kích Tổng Kỳ Thâm.

Đơn giản là vì chột dạ.

Tổng Kỳ Thâm đi tới đi lui, nhìn Lâm Diễm Chi đang né tránh mình, đến cùng anh cũng hiểu rõ hàm ý nằm ở bên trong.

Hoá ra là do việc vẫn còn chưa có con, Lâm Diễm Chi ở đây càng làm cho người ta thêm chướng mắt.

Đối với việc nghi ngờ tôn nghiêm của người đàn ông, mà Tiểu Lâm tổng cũng dám đem nói ra sao.

Ngay cả trợ lý Hạ nghe xong chỉ biết lắc đầu, Tiểu Lâm tổng ơi, khẳng định sẽ không có ai có thể cứu nổi ngài đâu, ngài nên bó tay chịu trói đi.

Nghĩ như vậy, trợ lý Hạ ngồi ở một bên nghe ngóng, âm thầm mặc niệm cho Lâm Diễm Chi vài giây, còn thấp vài cây nến nữa.

Về sau “Phần mộ” của Lâm Diễm Chi nếu được xây lên, thì trợ lý Hạ nhất định sẽ đi đến đó nhỏ mấy cọng cỏ.

“Lâm Diễm Chi, tôi thấy anh hình như chán sống rồi.” Tổng Kỳ Thâm cười lạnh một tiếng, giơ chân không hề thương tiếc, trực tiếp đá Lâm Diễm Chi ra khỏi văn phòng.

Từ đó trở về sau, mỗi lần hồi tưởng lại khoảng thời gian kinh khủng ấy, Lâm Diễm Chi chỉ muốn tát vào miệng của mình.

Tổng Kỳ Thâm lấy việc trả thù anh ta làm niềm vui, đã gây ra không ít rắc rối cho Lâm thị.

Ngay cả Lâm Thanh Lai cũng biết chuyện đó, còn đặc biệt chạy trở về công ty một chuyến, liếc nhìn Lâm Diễm Chi bằng ánh mắt không mặn không nhạt.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Diễm Chi rất ghét Lâm Thanh Lai, mà sau lần này, anh ta càng chán ghét hơn nữa.

Tại thời điểm đó, bên ngoài cửa Nam Uyển, luôn có mùi sầu riêng.

Nhưng vì sao mùi hương đó không bao giờ bay được vào trong khe cửa Nam Uyển, bởi vì chủ nhân của Nam Uyển cùng người nào đó không thân quen với nhau lắm.

*

Kể từ khi bị nghi ngờ về phương diện nào đó, Tống Kỳ Thâm tỏ vẻ rất hoài nghi nhân sinh của mình.

Anh luôn là một người kiêu ngạo, cho nên anh chỉ cảm thấy bản thân mình chưa đủ cố gắng, anh đã tự tìm ra phương thức mới để làm bánh nhân thịt, còn mở khoá một số căn phòng ở Nam Uyển mà trước nay chưa từng vào đó.

Trong một khoảng thời gian, Thiên Chi luôn cảm thấy khi đi làm chân lúc nào cũng mềm nhũn.

Giống như đang lơ lửng trên không trung và không có điểm dừng vậy.

Nhưng có lẽ do được tưới tiêu hợp lý, thoát nhìn khí sắc của cô trông rất tốt.

Vừa nhìn đã biết khuôn mặt nhỏ như được ngâm trong hũ mật, nơi khoé mắt xuân phong đắc ý*, cho dù muốn che giấu cũng không che đi được.

(*Xuân phong đắc ý: con đường thuận lợi, thăng quan tiến chức. Trong ngữ cảnh này, tác giả muốn nói cuộc sống gia đình của Thiên Chi luôn hạnh phúc, được Tống Kỳ Thâm yêu thương.)

Không cần mất quá nhiều thời gian cho sự cố gắng này, Tống Kỳ Thâm tại phương diện nào đó đều võ dương oai tận hưởng hạnh phúc, nay chúng đã hoàn toàn kết thúc.

Thời điểm Thiên Chi mang thai, chính là vào đầu mùa hạ năm nay.

Vào tối đêm hôm đó, gió nhẹ thổi qua, tiếng ếch và tiếng ve sầu kêu, cùng với một sinh mệnh bé nhỏ trong bụng, hoà mình vào niềm vui của một mùa mới.

Khi làn gió thổi đến, cũng mang đến một sinh mệnh mới.

Cho dù sinh mệnh vẫn còn dài, nhưng đời người không ngừng trôi qua.

Hơn nữa huyết mạch liền kề, tiếp giáp với trái tim, luôn bị tác động nhẹ bởi một điều gì đó.

Vì vậy, khi mang thai được một khoảng thời gian, Thiên Chi vẫn đang suy nghĩ, đây có phải xem như là món quà do trời cao ban tặng hay không.

Có thể sinh ra một bé gái, mang dòng máu của cô và Tống Kỳ Thâm.

Nhưng trên thực tế, cô đã sai rồi.

Không phải là một bé gái, mà đến tận hai đứa bé.

Sau khi trải qua thời kỳ thai nghén, trong lúc Thiên Chi đi khám thai từ chỗ bác sĩ mới biết được chuyện mình mang thai long phượng.

Vốn dĩ trước giờ hai người bọn họ không quan tâm đến giới tính của đứa bé, cho nên quần áo bé trai và bé gái đều mua đủ cả.

Giờ phút này, có cả trai lẫn gái, có thể nói là sống không uổng nhân sinh.

Ngay cả bác sĩ cũng chúc mừng bọn họ, còn bảo rằng hai người thật có

phúc.

“Trước đó có một cặp vợ chồng đến đây muốn mang thai long phượng, bọn họ đã chuẩn bị việc đó từ rất lâu. Hai anh chị đừng quá lo lắng, đây chính là một chuyện may mắn.”

Thiên Chi mỉm cười, niềm vui thể hiện trên khuôn mặt, không tài nào che giấu được.

Tin vui này truyền đến gia đình hai bên, khiến cho mọi người tranh nhau đi mua lễ vật, Tống Thanh Đình còn nói rằng mình sẽ chiều chuộng hai đứa bé con này đến tận trời xanh.

“Nhưng mà là anh trai em gái hay chị gái em trai nhỉ?” Thiên Chi chỉ biết là thai long phượng, nhưng cô lại không biết bé con nào sẽ ra trước.

Tống Kỳ Thâm vượt bụng cô, “Mặc kệ là đứa nào ra trước, chúng đều là anh em, con trai bảo vệ con gái, là định nghĩa trời sinh.”

Thiên Chi nhìn về phía anh, “Thật vậy sao?”

Đôi mắt Tống Kỳ Thâm đen nhánh sâu thẳm, giọng điệu khẳng định, “Thật.”

Nhưng trước mắt đây không phải là chuyện quan trọng nhất, điều Tống Kỳ Thâm quan tâm không phải là những việc này.

Trong ba tháng cuối thai kỳ, người lo lắng nhất chính là anh.

Người thường xuyên trần trọc, suốt đêm không thể ngủ cũng là anh.

“Làm sao vậy? Người khác không biết còn tưởng rằng anh mới là người mang thai đó.” Thiên Chi cảm thấy buồn cười, cô hiện giờ không sao, nhưng cô cảm thấy một ngày đó Tống Kỳ Thâm sẽ gặp chuyện mất.

Tống Kỳ Thâm mím môi, thật lâu không lên tiếng.

Một lúc sau, anh mới chậm rãi lên tiếng, giọng điệu buồn bã, “Em đừng rời xa anh nha.”

Thiên Chi không trả lời, cô biết rõ Tống Kỳ Thâm hẳn là đang nhớ đến ông nội Tống.

Tống Kỳ Thâm xem ông nội Tống là người thân nhất của mình, tình cảm anh dành cho ông nội còn sâu đậm hơn cả ba mẹ.

Cô gái nhỏ nép mình vào trong lòng Tống Kỳ Thâm, tựa như an ủi, hoặc như một điều gì đó, “Anh ơi, em sẽ không rời xa anh đâu.”

“Em muốn anh biết rõ, cho dù ông nội đã ra đi, nhưng sẽ có một người khác thay thế vị trí của ông nội đến yêu thương anh.”

Tống Kỳ Thâm đặt cằm lên trán cô, ôm chặt cô vào lòng.

Đầu xuân năm sau.

Thiên Chi đến San Francisco ở nước Mỹ, hạ sinh rồng con.

Từ đó, long phượng có đủ, vận phúc vào nhà.

Chương 97: Phiên ngoại 18: Tống Mộ Chi & Tống Ngải Thiên

Edit: Tiểu Mạn Thầu

Hai bé con của nhà họ Tống, từ khi sinh ra cho đến nay, giống như mặt trăng được bao quanh bởi những vì sao.

Chưa kể đến đôi vợ chồng son này rất cưng chiều bọn nhóc, ngay cả ba Tống mẹ Tống, cùng với ba Thiên mẹ Thiên đều quan tâm hết mực, khiến cho hai bé con thiếu chút nữa nhận không nổi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, có thể nói là ở Nam Uyển đông như trẩy hội.

Trong phòng của bọn trẻ, những món quà nhiều đến mức phải xếp chồng lên nhau.

Bởi vì hai tiểu gia hoả này vừa mới sinh không được bao lâu, cho nên bọn nhóc vẫn chưa chia phòng, ngày thường hai bé đều ngủ chung phòng với nhau.

Trên hai chiếc nôi êm ái, hai anh em mũm mĩm nằm sát bên nhau.

Trước đây luôn là em gái ồn ào hơn, ngược lại anh trai yên tĩnh đến lạ lùng, có đôi khi cậu bé mở mắt lên, đôi mắt long lanh đen nhánh cứ nhìn người khác như thế, nhưng không mỉm cười.

Tính tình của anh trai không giống Tống Kỳ Thâm, cũng không giống Thiên Chi.

Tống Kỳ Thâm lạnh lùng và cao quý, đây chính là lời mà người bên ngoài đánh giá về khí chất của anh, kỳ thực anh vốn luôn là một người nói rất nhiều. Lúc trước Thiên Chi luôn ít nói, trầm lặng nhưng không lạnh lùng, về sau tính tình bị Tống Kỳ Thâm nuôi dưỡng, cho nên cô trở nên hoạt bát hơn một chút.

Dựa theo lời nói của Lâm Diễm Chi, thực ra đây chính là phiên bản thu nhỏ của Thiên Diễm, có thể nói là sự di truyền giữa các thế hệ!

Dù sao các bé vẫn còn nhỏ, mỗi khi được cho ăn no bụng, các bé đều ngưỡng mặt lên trời mà ngủ.

Vào ban ngày chỉ biết ngủ rồi bú sữa, bú xong lại ngủ tiếp, mở mắt ra đã là một điều hiếm thấy.

Có điểm nào giống với ba của cô đâu, trông bọn nhóc cứ như một quả bóng nhỏ mà thôi.

Thiên Chi vuốt ve bàn tay của hai bé cưng, nhìn về phía Tống Kỳ Thâm, “Đã trải qua bao lâu rồi, anh vẫn còn chưa chịu đặt tên cho con chúng ta thế?”

Tống Kỳ Thâm đeo kính gọng vàng, đứng dựa vào cửa sổ xem từ điển, nghe vậy chột nhìn qua.

Một đôi mắt đào hoa sáng rực, ẩn sau gọng kính, anh cười rộ lên, “Nói tóm lại không nên vội vàng, từ từ sẽ có thôi.”

“Sao không vội cho được.” Thiên Chi nhỏ giọng nói.

Thân làm bậc ba mẹ, thời điểm biết tin mang thai long phượng, hai người cũng đã nghiên cứu thảo luận đến vấn đề đặt tên này rồi.

Nhưng từ lúc ban đầu cho đến bây giờ, dường như vẫn chưa tìm được cái tên nào ưng ý.

Nếu dựa theo gia phả, căn cứ theo bộ nét “Chữ”, thực ra cũng không quá

khó khăn.

Nhưng Tống Kỳ Thâm không muốn truyền thừa một phong cách của thế gia trăm năm, anh chỉ muốn đặt cái tên mà cả hai người đều cảm thấy hài lòng.

“Thai long phượng rất hiếm thấy, đương nhiên chúng ta phải chọn ra cái tên hay nhất.” Không biết Tống Kỳ Thâm nghĩ đến điều gì, giọng điệu trở nên sâu lắng, “Nói đến việc này, ông nội cũng ra đi lâu lắm rồi, nếu không anh đã có thể nhờ ông nội giúp chúng ta chọn ra hai cái tên.”

Đối với hậu bối của nhà họ Tống, chỉ cần vai vế không vượt qua ông cụ Tống, thì đều được ông cụ đặt tên.

“Ồ.” Âm thanh của Thiên Chi mang theo sự ngạc nhiên, “Cũng đúng há.”

Lời này thật sự không giả, ông nội Tống đặt tên gì cũng hay.

Tống Thanh Đình, Tống Kỳ Thâm đều có ý nghĩa cả.

“Vậy còn nữ danh thì sao, tên thì có thể từ từ đặt.”

“Bảo Bảo và Bối Bối?” Tống Kỳ Thâm không cần nghĩ ngợi đã thốt lên.

Từ lúc hai đứa trẻ được sinh ra đến bây giờ, Thiên Chi chỉ gọi các bé là tiểu bảo bối mà thôi, không có một nữ danh nào đặc biệt cả.

Không ngờ đến Tống Kỳ Thâm lại có thể áp dụng nó vào việc này.

“Vậy để em gọi là Khổng Khổng và Tước Tước luôn cho rồi.”

Nhìn anh chọn cái tên chính nghiêm túc như vậy, nhưng đến phiên nữ danh lại rất qua loa.

“Em đây chính là bím lấy Khổng Tước không buông à.” Tống Kỳ Thâm lưu loát đóng từ điển lại, trực tiếp nhìn qua.

“Người bám mãi không buông là em hả?” Thiên Chi nở nụ cười, “Ở trong phòng ngủ chính và văn phòng làm việc của anh, em thấy anh lúc nào cũng treo bức tranh Khổng Tước, dùng mãi không bỏ đi.”

Bất luận nói như thế nào, Tống Kỳ Thâm thoạt nhìn còn rất hưởng thụ nữa.

Tống Kỳ Thâm nhướn mày, “Nhũ danh em có thể tự mình quyết định, nhưng không được dùng Khổng Khổng và Tước Tước.”

Thiên Chi tức giận trừng mắt nhìn anh, “Vậy anh muốn em phải gọi như thế nào?”

Tuy nhiên, vừa rồi cô chỉ thuận miệng nói ra mà thôi.

Thiên Chi thực sự không muốn gọi là Khổng Khổng và Tước Tước đâu.

Cũng không biết từ bao giờ, cô luôn để ý đến những lời người lớn nói, nếu như đặt nhũ danh không hay, nó sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của con trẻ.

Thiên Chi bị ông bà gọi là “Bảo Bối ngọc”, cô cũng không cảm thấy tức giận, tốt xấu gì còn có chữ “Bảo”, Thiên Chi biết nó có nghĩa là báu vật.

“À —— Nói đến chuyện này em mới nhớ, nhũ danh của anh là gì thế?”

Cho tới bây giờ Thiên Chi chưa bao giờ nghe qua nhũ danh của Tống Kỳ Thâm.

Khi còn nhỏ cô thường nghe ông nội Tống luôn gọi anh là, “Kỳ Thâm nhà chúng ta.”

“Anh không có nhũ danh.” Tống Kỳ Thâm hơi nhướn mày lên, đưa mắt nhìn qua đó.

Thiên Chi ngênh đón ánh mắt của anh, nhưng trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ nên đặt tên hai bé con là gì.

Cái câu hỏi này, mãi cho đến buổi tối khi hai người quay trở lại phòng ngủ chính, Thiên Chi cũng không có lời giải đáp.

Cô đã sớm ra tháng ở cũ, cho nên về phương diện sinh hoạt vợ chồng cũng dần dần khôi phục lại như bình thường.

Chỉ có điều lúc trước luôn phải cẩn thận từng li từng tí, về sau thân thể của Thiên Chi đã từ từ thích ứng, vì vậy quá trình làm bánh nhân thịt càng thêm điên cuồng.

Bởi vì trong tháng được chăm sóc tốt, Thiên Chi sinh con xong cơ thể có chút suy nhược, nhưng hiện giờ đã hoàn toàn hồi phục.

Về sau cô giống như một đoá mẫu đơn thơm ngát, hương hoa càng ngày càng nồng nàn. Còn chưa kể đến, có một số chỗ trở nên đầy đặn hơn.

Tựa như những đám mây bông bành, cũng giống như cục bột mềm mại, khi vùi đầu vào, hoàn toàn có đủ khả năng làm cho người ta mê mết.

Tống Kỳ Thâm dán sát vào lưng Thiên Chi, trước đó tốc độ nhanh bao nhiêu, bây giờ lại nhẹ nhàng bấy nhiêu, “Vẫn còn đang suy nghĩ về việc nhũ danh à?”

“Vâng.”

“Em cần gì suy nghĩ lâu như vậy?” Tống Kỳ Thâm nói xong, giọng điệu trở nên nặng nề.

Thiên Chi kẻ sát vào, “Em không thể không nghĩ về nó.”

“Không chuyên tâm, nên phạt.”

Nhận thức cuối cùng của Thiên Chi, chính là giọng nói của Tống Kỳ Thâm cứ văng vẳng bên tai.

Sau khi tắm rửa xong quay trở lại phòng, Thiên Chi kéo bờ vai anh, cẩn thận đặt phần cằm của mình lên bờ vai vững chãi đó.

“Anh hãy nói chuyện với em một chút, anh có ý kiến gì không?”

“Ý kiến thực ra cũng có đấy.”

“Hử?”

“Cần phải cải thiện thể lực.” Tống Kỳ Thâm nhàn nhạt nói.

Mặc dù giọng điệu nhàn nhạt, nhưng Thiên Chi vẫn nghe thấy ý tứ trong đó.

Thiên Chi tức giận nhéo anh một cái, “Suốt ngày miệng toàn nói phét*, nếu như ngày nào đó bị người khác phát hiện, đoán chừng bọn họ sẽ vỡ mộng mất thôi.”

(*Miệng toàn nói phét: chỉ người nói chuyện vô cùng có tri thức, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, không lý nói thành có lý. Nguồn Baidu.)

Đánh giá của người bên ngoài dành cho Tống Kỳ Thâm, chính là nam thần lạnh lùng tự phụ, trắng thanh gió mát.

Thiên Chi bắt đầu hoài nghi, có phải Tống Kỳ Thâm mua thuỷ quân hay không.

“Sao vậy, chuyện này còn cần phải nghi vấn nữa sao?” Tống Kỳ Thâm đột nhiên cười rộ lên, bàn tay anh vuốt ve tấm lưng duyên dáng của cô gái nhỏ.

Rồi sau đó, anh thở dài cảm khái.

“Mập hơn rồi.”

Thiên Chi:?

“Thực sự đã mập hơn sao?” Đối với cái đề tài này, dù một người như Thiên

Chi cũng không thể tránh khỏi.

Dáng người sẽ phải dành cả đời để duy trì và chăm sóc.

“Như thế nào?” Tống Kỳ Thâm lơ đãng lên tiếng, “Cảm giác rất tốt.”

Nghe thấy anh vẫn đăm đăm phong khinh trả lời, Thiên Chi cảm thấy anh đây là đang thiếu đòn.

“Sao anh lại như thế?” Thiên Chi nói thẳng, “Vì bản thân anh thích, cho nên em có mặt lên cũng được hả?”

Tống Kỳ Thâm kéo cô ra, “Cho dù em có mặt lên, chẳng phải em vẫn là người của anh à?”

Hơn nữa anh cũng không có ý cười nhạo việc ấy.

Trái lại, anh thích thế không được sao.

“Em mặc kệ.” Thiên Chi bị anh kéo ra, dứt khoát xoay người lại, đưa lưng về phía anh, chỉ để cho anh nhìn thấy một bóng lưng tức giận.

Tống Kỳ Thâm tiến đến dán sát vào, “Em mặc kệ cũng phải nghe anh nói đã.”

“Anh thích, vô cùng thích, thích thích thích lắm, mặt hay gầy anh đều thích.”

Thiên Chi vẫn không nói lời nào, ngay tại thời điểm Tống Kỳ Thâm muốn mở miệng nói tiếp, cô gái nhỏ chợt quay người lại.

“Anh có phát hiện ra không, những lời nói hiện giờ của anh thực sự chính là đặt bút thành văn đấy.”

Tống Kỳ Thâm giơ ngón tay lên, “Như vậy không tốt à? Chẳng lẽ em muốn anh nói như thế với người khác hả?”

Thừa dịp Thiên Chi vẫn còn đang lắng nghe, anh chậm rãi lên tiếng, “Em chỉ mập lên ở hai chỗ.”

Thiên Chi:?

“Hiện giờ có muốn anh nói cho em biết là chỗ nào hay không?”

Như vậy còn chưa đủ, anh lại cố tình dùng âm mũi, đột nhiên nói ra một câu như thế này.

“Hử?”

Cả ngày chỉ biết “Hử”, “Hử” mà thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Chi ửng hồng, cô không thể chịu nổi sự căm dỗ này.

Cô tiến về phía anh, gắt gao ôm lấy anh, còn liều mạng vùi đầu vào lồng ngực của người đàn ông ấy.

Cái mũi nhỏ dốc hết sức ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh.

“Em không thèm nghe anh nói đâu.” Nhấn nhẹn sau nửa, cô gái nhỏ mới nghẹn ra được một câu như vậy.

Cô đã sớm biết anh muốn nói cái gì rồi.

“Thực ra em vẫn luôn suy nghĩ, nhũ danh của hai bé cưng gọi như thế cũng không phải là không tốt.”

“Gọi như thế nào?” Cuối cùng đã dỗ dành được vợ mình, Tống Kỳ Thâm tỏ vẻ rất thích ý để cống hiến hết sức lực.

“Nghe theo anh đây, gọi là Bảo Bảo và Bối Bối.”

Kỳ thực lúc trước Thiên Chi từng nghĩ đến nhũ danh Tâm Tâm và Can Can, nhưng chỉ cần nghĩ như vậy thôi, cô liền nổi một tảng da gà.

Tổng Kỳ Thâm dùng âm mũi hừ một tiếng, xem như đồng ý.

“Anh đây là có ý gì hả?”

“Có ý gì? Rất cuộc em vẫn nghe theo ý của anh thôi.”

Trong chần, Thiên Chi hung hăng đá anh một đá.

*

Mặc dù quyết định có hơi vội vàng, nhưng nhũ danh của anh trai và em gái đã được đặt như thế.

Anh trai gọi là Bảo Bảo, em gái gọi là Bối Bối.

Nếu không có việc gì ngoài ý muốn, thì hai người từ đó về sau sẽ không có kế hoạch sinh thêm con nữa.

Long phượng có đủ, dĩ nhiên đây chính là trời cao ban cho.

Còn việc lên quan đến tên chính, Tổng Kỳ Thâm đã suy nghĩ kỹ rồi, nhưng anh vẫn chậm chạp không muốn nói cho Thiên Chi biết.

Thực ra việc lặt vặt che giấu này không kéo dài quá lâu.

Tại thời điểm tổ chức buổi tiệc mừng tròn 100 ngày của hai đứa trẻ, Tổng Kỳ Thâm đã tự tay viết thiệp mời, tên của hai đứa trẻ long phượng này được ghi rõ ràng rành.

Bảo Bảo là Tổng Mộ Chi, Bối Bối là Tổng Ngải Thiên.

Hai cái tên như vậy.

Sợ rằng người ta không nhìn thấy nó sao!!

“Đây là hai cái tên anh phải tra từ điển, trong một thời gian dài đó hả?”

“Ừ, nếu không thì sao?” Tống Kỳ Thâm xem đó là một điều hiển nhiên.

“Anh đấy.” Khoé môi Thiên Chi hơi cong lên.

Lưu luyến không rời, là biểu hiện của tình yêu.

Đều vì cô.

Bên mái hiên này có người thở dài, bên mái hiên kia cũng có người đang cảm thán.

Lâm Diễm Chi nhìn tấm thiệp trong tay, không thể không nói, “Con trai nuôi và con gái nuôi của tôi tên là gì vậy nè?”

Mẹ Lâm cũng nhìn thấy, hăm mộ tình yêu của tụi trẻ bây giờ một phen, dường như trong cuộc đời bà ấy, chưa bao giờ nhìn thấy ai yêu thương nhau như vậy.

“Con đừng đau buồn, con cũng là người trưởng thành rồi, mau chóng lấy vợ sinh con cho mẹ, có nghe không!”

“Vâng.” Anh ta trả lời cho có lệ.

“Có vẻ như tình trạng của con rất giống anh con, mẹ đã suy nghĩ rồi, mẹ phải sắp xếp cho con mấy buổi xem mắt thôi.”

“Con không có anh trai.”

Mẹ Lâm hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải biết rõ lịch sử tình ái phong phú của con, mẹ còn tưởng rằng con thích anh trai của mình đấy.”

Lâm Diễm Chi thiếu chút nữa phun ra máu, “Mẹ! Mẹ đang nói lung tung gì

vậy?!”

Cái ý tưởng vợ vẫn này là gì thế!

“Còn không phải do từ nhỏ con luôn một mực so đo với người ta sao? Nếu lần này con chưa có tin tức gì, phải lập tức đi xem mắt cho mẹ.”

“Xem mắt thì xem mắt! Ai sợ ai!” Lâm Diễm Chi bị kích động đến mức muốn nhảy dựng lên.

Mẹ Lâm liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Đã đồng ý thì không được nuốt lời nhé, con lớn tiếng như vậy làm gì? Con la lớn đến đâu mẹ đau luôn rồi này, bây giờ con mau lái xe đưa mẹ đến đại lộ lớn.”

“Hả?”

“Mẹ muốn đi mua quần áo mới cho Bảo Bảo và Bối Bối.”

“.....”

Buổi tiệc mừng tròn 100 ngày, chỉ mời những bạn bè thân thiết chơi từ bé đến lớn.

Đối với những trưởng bối đều do ba Tổng mẹ Tổng và ba Thiên mẹ Thiên tiếp đãi.

Về phần bạn bè của Thiên Chi, ngoại trừ một số bạn bè chơi thân từ nhỏ, cô còn mời cả đám bạn cùng phòng của mình.

Đường Thu Thu và Lâm Tuân sắp kết hôn, cho nên bọn họ đi cùng nhau. Bùi Anh cùng Thư Hoà đến đây một mình, bởi vì bạn trai của hai người bọn họ đều bận việc không thể đến.

Nhờ vào mối quan hệ với Thiên Chi, thực ra các cô đã sớm đi thăm Bảo Bảo và Bối Bối rồi.

Chỉ là buổi tiệc mừng 100 ngày này, bọn họ vẫn muốn đến chúc mừng một phen.

Tổng Kỳ Thâm không có nhiều bạn bè ở trong nước, nhưng những người được mời đến đây đều là những nhân vật lớn.

Ngoại trừ mấy vị ở đại viện, thêm vào đó còn có ông lớn của giới giải trí Thẩm Thận và bà xã của anh ta, Hứa Mạt tiểu hoa đán trong làng điện ảnh và giới truyền hình hiện nay.

Quan trọng nhất chính là, ba thành viên của ACE cũng có mặt ở đây.

Nơi đầu tiên bùng nổ, chính là đám người trong phòng ký túc xá của Thiên Chi.

Thiên Chi đặt Bảo Bảo và Bối Bối xuống, đi cùng Đường Thu Thu qua bên đó xin chữ ký.

Thoạt nhìn Hạ Vân Tĩnh là người không thích nói chuyện, còn Hà Húc Dĩ thì đóng băng ba thước, rất lạnh lùng.

Chỉ có Ninh Tiết Sơ!

Nhiệt tình! Thích cười! Đôi mắt đào hoa vô cùng quyến rũ!

Tổng Kỳ Thâm nhìn về phía Thẩm Thận, trong lời nói có chứa điều gì đó, “Anh tốt quả nhỉ, đến chơi là được rồi, cần gì khách sáo như vậy.”

Thẩm tổng cười đến vẻ mặt nhộn nhạo, âm cuối giống như móc câu, “Thế à! Tôi nghe nói Tổng phu nhân rất thích nhóm nhạc nam Nhất Thiên Kỳ Hạ này, còn là một fan rất trung thành, tất nhiên trong một buổi tiệc vui vẻ như thế này, tôi muốn để cho Tổng phu nhân được như ý nguyện.”

Nhìn sắc mặt Tổng Kỳ Thâm càng ngày càng đen, Hứa Mạt đứng bên cạnh, ra sức néo tay Thẩm Thận.

Nhưng Thẩm Thận một chút cảm giác cũng không có, còn ghé vào lỗ tai của Hứa Mạt thổi một hơi, trên môi mang theo ý cười, “Bà xã cho anh chút mặt mũi nào, về nhà lại nhéo tiếp nhé.”

Hứa Mạt tức giận liếc mắt nhìn anh ta, ngay sau đó Thẩm Thận kéo cô ấy vào lòng.

Trong phòng khách một mảnh náo nhiệt, Thiên Chi ngồi trò chuyện với Ninh Tiết Sơ không được bao lâu, đã bị Tống Kỳ Thâm tóm trở về.

“Này.”

Cô còn chưa trò chuyện đủ mà!

“Bảo Bảo và Bối Bối đang tìm mẹ khắp nơi, em không nên ở lại đây.”

Tống Kỳ Thâm lười biếng nâng mắt lên, còn nói rất hùng hồn.

Nhìn hai bé cưng đang say giấc nồng nằm bên cạnh heo con Bội Kỳ, Thiên Chi im lặng.

Chương 98: Phiên ngoại 19: Hai ba con ngủ trên ghế sofa (1)

Edit: Tiểu Mạn Thầu

Từ nhỏ Tống Mộ Chi đã tỏ ra rất lạnh lùng.

Không ai có thể khơi dậy sự quan tâm dù là nhỏ nhất, trong tận sâu trái tim của cậu bé.

Ở trong trường mẫu giáo, không thể nghi ngờ gì thêm cậu bé chắc chắn là người cầm quyền trong số những đứa trẻ học ở đó, tục ngữ thường nói, đây chính là đứa trẻ mang phòng thái Vương tử.

Cho dù nhân vật ấy có nổi tiếng đến đâu, cũng không làm cho Tống Mộ Chi liếc mắt nhìn đến.

Đây là một câu trích dẫn khác của Lâm • Hoàng tử sầu riêng • Diễm Chi, đứa con trai này của Tống Kỳ Thâm và Thiên Chi, quả thực chính là tảng băng biết đi, còn là một cây nước đá đứng sừng sững không động đậy.

Cao lãnh • Bảo Bảo • Tảng băng đối với cái đánh giá không tốt này, ngoài mặt cậu bé không nói gì, nhưng trong thâm tâm lại là “Âm phụng dương vi*”, cậu bé còn ở trước mắt Tống Kỳ Thâm như có như không nhắc đến mấy lần, kể từ dạo đó, cứ cách vài ngày Lâm Diễm Chi sẽ mang theo sầu riêng đứng trước cửa lớn của Nam Uyển.

(*Âm phụng dương vi: ý chỉ là người hai mặt, ngoài mặt thì vâng theo, nhưng trong lòng lại khác. Nguồn Baidu.)

Điều làm cho người ta khó tin nhất, đây chính là suy nghĩ của một cậu bé

chỉ mới ba tuổi mà thôi. Khi Lâm Diễm Chi hậu tri hậu giác phát hiện ra cái suy nghĩ đó, cũng đã quá muộn màng.

Nếu liên quan đến tiền tài gì đó, vẫn có thể lấy lại được!

Nhưng riêng việc quý lên trái sầu này, làm sao có thể thu hồi!!

*

Mặc dù nhũ danh của anh trai, em gái là Bảo Bảo và Bối Bối, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, mọi người trong gia đình lại gọi các bé là “Tiểu Khổng Tước”, “Tiểu Bảo Ngọc.”

Không chỉ có Thiên Chi, mà ngay cả ba Tổng mẹ Tổng cùng mẹ Thiên cũng tham gia vào.

Không giống như câu nói trước kia mà người ta thường nói con gái giống ba, con trai thì giống mẹ, tương mạo của đôi long phượng thai nhà họ Tổng, ngược lại chính là con trai giống ba, con gái giống mẹ.

Lúc các bé còn nhỏ, chỉ là những đứa trẻ bụi bặm, cho nên không thể nhìn ra điều gì. Nhưng trải qua thời gian chúng dần dần lớn lên, vẻ đẹp được thừa hưởng đã được lộ ra một ít, hiển nhiên các bé chính là phiên bản thu nhỏ của Tổng Khổng Tước và Bảo Bối ngọc.

Nhưng một khi nhũ danh đã được gọi lên, nó sẽ lưu truyền ra ngoài.

Trong các buổi họp mặt giữa hai gia đình Tổng Thiên, Thiên Chi đặc biệt nghiêm túc giải thích một phen, nhân tiện còn hào phóng thừa nhận bức tranh con Khổng Tước lúc trước cô vẽ được lấy cảm hứng từ đâu, mặc dù không nói chi tiết cụ thể liên quan đến con Khổng Tước, nhưng việc đó cũng làm cho Tổng Kỳ Thâm nhận được rất nhiều sự chú ý đặc biệt từ mọi người ngồi trên bàn ăn.

Trong đó người có quyền phát biểu ý kiến và chứng kiến nhiều nhất, chính là Cố Oản Oản cùng Tổng Thanh Đình.

“Tôi nói rồi mà, lúc trước Kỳ Thâm đăng nó vào trong vòng bạn bè, hoá ra là dùng để khoe khoang, cho nên tôi đã sớm biết ngay từ đầu ~” Cố Oản Oản nhấp một ngụm trà, mỉm cười nhìn về phía Tống Kỳ Thâm.

Trên thực tế, cái người không hề biết gì cả Tống Kỳ Thâm: “.....”

Anh nhìn Thiên Chi ngồi ở một bên khẽ cười, trầm giọng hỏi, “Đã sớm biết rồi?”

“Anh hỏi em làm gì?” Thiên Chi khó hiểu liếc mắt nhìn anh, “Lúc ấy em còn hỏi tại sao anh lại đăng nó lên ——”

Dừng một chút, cô gái nhỏ nói tiếp, “Nhưng hiện giờ em đã quên khi ấy anh trả lời như thế nào rồi, ha ha.”

Tống Kỳ Thâm nhướn mày, “Kỳ thực quên nó đi cũng không phải không tốt.”

“À không, ngay cả khi em quên đi, chung quy nó vẫn có một điểm không đứng đắn.”

“Không đứng đắn cái gì.”

“Chao ôi, dù sao anh chỉ cần biết điểm ấy không đứng đắn là được rồi.”

Thiên Chi vừa dứt lời, giọng nói của Tiểu Bảo Ngọc truyền đến, theo sau một thân hình mũm mĩm ôm lấy chân của ba mình, “Ồi, ba mẹ nói cái gì mà không đứng đắn vậy? Con cũng muốn nghe ~”

Giọng trẻ con trong trẻo, nhưng rất rõ ràng, trực tiếp xuyên qua không khí truyền đến tai của mọi người đang có mặt ở đó.

Thiên Chi không khỏi có chút thẹn thùng, cô nhìn đôi mắt to tròn của con gái, sáng lấp lánh tựa như vì sao, đặc biệt làm lòng người ngứa ngáy.

Đương nhiên cô sẽ không nói ra sự thật, chẳng qua là cô lại nhẹ giọng dụ dỗ, “Mẹ không nói gì cả.”

Tiểu Bảo Ngọc vẫn cứ cố chấp, bàn tay nhỏ ôm lấy cánh tay Thiên Chi không buông, “A ~ nhưng con nghe thấy ~ mẹ nói không đúng đắn gì đó ~ điều này có nghĩa là gì ạ?”

Bầu không khí nhất thời yên lặng trong giây lát.

Thiên Chi: .....

Trong lòng cô âm thầm oán giận Tống Kỳ Thâm một phen, rồi sau đó thẳng thắn nhìn qua.

Chuyện này rất khó giải thích!

Thiên Chi nhìn thấy ánh mắt trên ghẹo từ bốn phương tám hướng bắn tới, hận không thể lập tức vùi đầu vào đĩa thức ăn.

Nhìn qua một khay bánh ngọt tinh tế được đặt trên bàn ăn, Thiên Chi bắt đầu kế hoạch di chuyển lực chú ý của con gái nhà mình.

“Tiểu Bảo Ngọc, ở đây có bánh bao kim sa hình heo con mà con thích ăn nhất này, con có muốn ăn nó không?”

Nói đến việc này, Tống Ngải Thiên rất nhiệt tình, cái đầu nhỏ gật đầu không ngừng, trong miệng còn phát ra tiếng, “Woa.....Woa.....”

Thiên Chi gấp cho con gái một cái bánh bao, rồi lại gấp một cái khác cho vị anh trai cao lãnh đang ngồi bên cạnh em gái.

Nhân tiện hoà với một chút tư lợi, tự gấp cho chính mình một cái.

Dù sao cô cũng không thêm gấp cho Tống Kỳ Thâm.

Tống Ngải Thiên đang vui vẻ ăn bánh, bất chợt nước trứng muối vô tình

dính lên hai má trắng nõn, Tống Mộ Chi mặt không biểu cảm nhìn một lúc, rồi cầm khăn giấy lên, cẩn thận lau mặt cho em gái.

Hai bé con không cần người lớn chăm sóc, vẫn có thể tự ăn một mình.

Cực kì ngoan ngoãn.

Đây không phải là lần đầu tiên Tống Kỳ Thâm cảm nhận được cách đối xử khác biệt của Thiên Chi, giờ phút này, hàng chân mày hơi nhướng lên, giọng điệu không nhanh không chậm, “Còn mang thù à?”

Ngay sau khi câu nói quen thuộc này xuất hiện, Thiên Chi cảm thấy giấc mơ nhiều năm trước lại quay trở về.

“Hả ——”

Cô gái nhỏ trông có vẻ rất nghiêm túc, nhưng thần sắc khá mơ hồ, làm cho người ta nổi lên lòng hiếu kỳ.

Tống Kỳ Thâm lập tức dừng lại tâm tư muốn trêu đùa cô.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, em chỉ đột nhiên nhớ đến, thời điểm khi em vừa mới bước chân đến Nam Uyển.”

Về những chuyện trong quá khứ, kỳ thực Thiên Chi vẫn còn nhớ rất rõ, hơn nữa còn có những kỷ niệm luôn khắc sâu trong đầu.

Tuy những điều nhỏ nhặt không đáng kể đó sẽ luôn nằm lẫn trong những khe hở ký ức, nhưng thỉnh thoảng chúng lại ùa về, lặng lẽ nảy mầm.

Hầu hết thời gian, những hồi ức không đáng bận tâm, cứ tưởng rằng nó sẽ bị quên lãng theo thời gian, hoặc bị gió cuốn trôi đi mất, nhưng kỳ thực chúng đã sớm ngấm vào trong máu.

Bỗng nhiên nhớ lại, đây chính là điều tốt nhất mình từng làm.

Một lần nữa chúng lại kéo con người ta quay trở lại đường hầm của thời gian, hơn nữa bản thân như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, thậm chí cô còn cảm nhận được tâm tình của mình ngay tại thời điểm ấy.

Thiên Chi nhớ đến bản thân mình khi đó, cô vẫn chưa chính thức chuyển vào Nam Uyển, trong lúc chờ đợi Tống Kỳ Thâm, cô vô tình ngủ quên trên cái ghế sofa ấy.

Khi thức dậy, Tống Kỳ Thâm đã đắp một cái chăn mỏng trên người cô.

Những gì anh đã nói vào ngày hôm đó.

Thực sự chúng vẫn còn khắc sâu trong tâm trí của Thiên Chi.

“Không phải khi ấy em đang ngủ trên ghế sofa sao, vừa mới thức dậy đã trông thấy anh, sau đó em còn không cẩn thận đá trúng vào người anh, anh cũng nói y chang như vậy.”

“Anh là người lòng dạ hẹp hòi như thế sao?” Tống Kỳ Thâm lên tiếng, kỳ thực anh cũng đã nhớ đến khoảnh khắc đó rồi.

Đúng vậy, đây là một điều hiển nhiên, không cần phải thắc mắc làm gì.

“Anh thực sự vô cùng hẹp hòi.” Thiên Chi mỉm cười đáp lại.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy qua, người đàn ông nào có lòng dạ hẹp hòi hơn anh.

Lúc nào cũng chỉ biết hẹp hòi với mỗi mình cô mà thôi.

Tống Kỳ Thâm gật đầu đồng ý, rồi ghé vào tai cô tựa như thì thầm, nói bằng giọng chỉ có hai người mới nghe thấy, “Đêm nay anh sẽ cho em biết, anh có hẹp hòi hay không.”

Thiên Chi: “.....”

Cô cố gắng kiềm chế sự xúc động trong lòng mình —— Nếu không cô đã tuyệt giao với anh lâu rồi!

Cái con Khổng Tước đực này!

“Úi, hẹp hòi là gì ạ?” Giọng nói nghi hoặc của Tiểu Bảo Ngọc truyền đến.

Ngay từ lúc bắt đầu Tống Mộ Chi đã không nói lời nào, cuối cùng lúc này cậu bé cũng chịu lên tiếng, nhìn cô em gái ngu ngơ của mình, giọng điệu tựa như một ông lớn, “Lo dùng bữa đi.”

*

Tại trường mẫu quốc tế có rất nhiều trẻ em từ các quốc gia khác nhau đến đây học, còn có màu da khác nhau, các bé đối với anh em Tống Mộ Chi và Tống Ngải Thiên lại vô cùng nhiệt tình.

Tuy nói Tống Mộ Chi được hoan nghênh hơn trong đám các bé trai, nhưng Tống Ngải Thiên cũng không hề thua kém.

Tống Mộ Chi có thể ngăn được một, không thể ngăn được hai.

Nhưng vào một ngày nọ, Tống Ngải Thiên “Lạch bạch lạch bạch” chạy đến, biểu cảm có vẻ như rất tủ thân.

Hai má phồng lên, giống như một con cá nóc nhỏ.

Phối hợp với hàng chân mày xinh đẹp trên khuôn mặt nhỏ, làm cho lòng người như muốn tan chảy ra.

Tống Mộ Chi ngừng chơi đàn, nhìn qua, “Làm sao vậy?”

Người mà Tiểu Bảo Ngọc tin tưởng nhất chính là anh trai của mình, nghe thấy câu nói này cô nhóc bắt đầu oán trách và làm nũng, “Hu hu hu anh hai

ơi ~ gần đây em không còn là công chúa nhỏ nữa rồi ~”

Không đợi Tiểu Khổng Tước đáp lại, biểu cảm của Tiểu Bảo Ngọc biến hoá tận mấy lần, “Mấy ngày gần đây Tiểu Cam Cam đã cắt một kiểu tóc rất đẹp ~ ~ Tất cả mọi người đều yêu thích bạn ấy ~ Em cũng muốn cắt tóc như bạn ấy.”

Nói đến đây, bộ dạng khóc lóc trước đó của cô bé đột nhiên thay đổi, trông không còn tủi thân nữa, mà đã hoàn toàn đặt khao khát vào việc cắt tóc.

Có lẽ Tiểu Bảo Ngọc đang ám chỉ cô bé đến từ nhà họ Cam ở thành phố Ngân, vào những ngày nghỉ, nhà họ Cam từng đến thăm hỏi nhà của hai bé.

Tiểu Khổng Tước không đáp lời.

“Anh hai ơi ~”

Tổng Mộ Chi thở dài, bước ra khỏi cây đàn dương cầm, nắm lấy tay em gái, “Anh dẫn em đi tìm ba.”

Hôm nay là thứ sáu, Thiên Chi vẫn còn đang làm việc ở cửa hiệu trên đại lộ lớn, chưa trở về nhà.

Ngược lại Tổng Kỳ Thâm đã tan làm từ rất sớm, sau đó đi đến nhà trẻ đón hai bé cưng, nhìn thấy các con ngoan ngoãn chơi trong phòng ở trên lầu, lúc này anh mới yên tâm đi đến thư phòng.

*

Sau khi cánh cửa thư phòng bị gõ vang lên một tiếng, Tổng Kỳ Thâm ngược mắt nhìn qua, nhất thời ở nơi cánh cửa xuất hiện hai cái đầu nhỏ.

Ánh mắt mang theo sự dò xét nhìn thẳng qua đó.

Đối với đôi mắt đầy khát khao của Tiểu Bảo Ngọc, Tổng Kỳ Thâm rõ hơn ai hết.

Cái vẻ mặt nhìn như lúc nhao nhao đòi ăn hồ lô ngào đường, quả thực giống y như đúc.

“Có chuyện gì vậy bé con?” Tống Kỳ Thâm nói xong, vẫy vẫy tay về phía Tiểu Bảo Ngọc.

Lúc này cô bé đi từng bước ngấn vào trong phòng, “Daddy ~ ~”

Tiểu Khổng Tước cũng đi theo, còn thuận tay đóng cửa lại.

Sau khi nghe con gái nhà mình nói rõ mục đích, Tống Kỳ Thâm suy nghĩ một lúc, “Ý của bé con nhà chúng ta là, muốn cắt mái ngố hả?”

Tiểu Bảo Ngọc cái hiểu cái không, nhưng cô bé cảm thấy ba mình nói cái gì cũng đúng!

Dù sao kiểu tóc của Tiểu Cam Cam chính là kiểu như vậy!

“Chuyện này có gì khó đâu, đợi lát nữa ba sẽ tự mình cắt cho con.” Tống Kỳ Thâm rất sáng khoái mà đồng ý.

Công tác chuẩn bị của anh cũng không quá lâu, anh lập tức cầm kéo lên muốn bắt đầu.

Giờ phút này Tống Kỳ Thâm vẫn còn chưa biết rằng, sự tự tin ngọt ngào này, chính là sự bắt đầu của một con đường không thể vãn hồi.

Một lớn hai nhỏ cứ tụ tập trong phòng khách như vậy.

Tóc của Tống Ngải Thiên được nuôi dài đến vai, trông rất xinh đẹp.

Đen óng mềm mại, phần đuôi tóc hơi xoắn, thật giống như tóc của mẹ mình.

“Bé con, trước tiên con hãy nhắm mắt lại.”

Tiểu Bảo Ngọc đang mong đợi kiểu tóc mới của mình, bởi vì cô bé cũng rất tin tưởng vào ba, cho nên ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tiểu Khổng Tước đứng ở một bên, đóng vai trò “Giám sát viên.”

Động tác giơ tay lên cắt tóc, nó thực sự diễn ra rất nhanh, chỉ trong một giây mà thôi.

Tổng Kỳ Thâm hạ tay xuống, nhìn kiệt tác của mình, cảm thấy rất hài lòng.

“Được rồi bé con, bây giờ con có thể mở mắt lên.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Ngải Thiên nổi lên một tầng hồng nhạt, thực sự rất kích động!

Cô bé vô cùng mong chờ kiểu tóc mới của mình!

Nhưng có vẻ như cái trán có hơi lành lạnh.

“Daddy ~ trông có đẹp không ~”

“Tất nhiên rồi, nếu con không tin có thể hỏi anh trai của con.” Giọng điệu Tổng Kỳ Thâm vô cùng chắc chắn.

Nghênh đón đôi mắt không chút dao động của anh trai nhà mình, Tiểu Bảo Ngọc càng thêm mong đợi, “Anh ơi ~ ~ Đẹp không??”

Tiểu Khổng Tước mím môi, bắt đất dĩ gạt đầu.

Ở thời điểm máu chốt này, Tổng Kỳ Thâm còn có lòng, tri kỷ, thuận tiện lấy đến một tấm gương.

“Công chúa nhỏ nhà chúng ta nhìn xem nào.”

Tiểu Bảo Ngọc hưng phấn quay đầu nhìn qua, lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Đây căn bản không phải là kiểu mái ngó đẹp mắt!

Nó rõ ràng chính là kiểu cỏ dại bị cắt!

Tóc mái trên trán cô bé giống như bị chó gặm thì đúng hơn, thậm chí ——

Còn rất ngắn, ngắn lên trên chân mày.

Bình thường Tiểu Bảo Ngốc rất yêu thích cái đẹp, nhưng vào giờ phút này, cô bé không thể chịu đựng được nữa.

Cô bé sững sờ nhìn mình trong gương, miệng nhỏ mím chặt, rồi bật khóc.

Thực sự khóc rất to, “A a a a” tiếng gào thét dường như có thể xuyên thủng cả mái nhà, xông thẳng lên trời cao.

Đúng lúc này, cánh cửa nhà ở Nam Uyển lại mở ra.

Thiên Chi đã hoàn thành xong công việc quay trở về nhà.

Cô vừa thay giày xong, trong lúc đứng ở huyền quan nghe thấy âm thanh này cô vội ngẩng đầu lên, nhất thời bắt gặp hai cặp mắt ngơ ngác không biết phải làm sao, cùng một đôi mắt mông lung đăm lẹ.

“Có chuyện gì vậy?”

Tổng Kỳ Thâm: “.....”

Tổng Mộ Chi: “.....”

*

Đêm hôm đó, sau khi Thiên Chi biết rõ chân tướng sự việc, cái gì cũng không nói.

Chẳng qua là ——

Ở hai đầu ghế sofa nơi tầng một của Nam Uyển.

Tổng Kỳ Thâm và Tổng Mộ Chi nhìn nhau từ xa, im lặng không nói lời nào.

“Thực ra ngủ ở sofa cũng không phải là không tốt, đúng không con trai?” Tổng Kỳ Thâm bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Tổng Mộ Chi nghe xong, chỉ vâng một tiếng.

Tổng Kỳ Thâm nói tiếp, “Nhiệt độ ở trong nhà rất ổn định, buổi tối còn có hệ thống sưởi ấm âm sàn, thỉnh thoảng ra ngoài trải nghiệm một chỗ ngủ mới, kỳ thực cũng rất tốt.”

Tổng Mộ Chi nghe thế, vẫn tiếp tục vâng một tiếng.

Tổng Kỳ Thâm ho nhẹ hai tiếng, “Con trai, con có cảm thấy ở đây quá lạnh lẽo và cô quạnh không? Con có muốn đi hỏi mẹ của con ——”

Lúc này Tiểu Khổng Tước quần lấy chăn mềm, thẳng thắn nói, “Ba, ngủ thôi.”

Chương 99: Phiên ngoại 20: Hai ba con ngủ trên ghế sofa (2)

Edit: Tiểu Mạn Thâu

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Tống Kỳ Thâm giật mình tỉnh dậy, trên ghế sofa chỉ có mỗi mình anh.

Không thấy bóng dáng của Tống Mộ Chi đâu cả.

Anh thất thần trong chốc lát, rồi lập tức hồi phục tinh thần.

Rủ bỏ chiếc chăn mỏng đắp trên người xuống, Tống Kỳ Thâm đứng dậy, đi dọc theo cầu thang xoắn ốc lên tầng hai.

Khẽ mở cửa phòng ngủ chính ra, đưa mắt nhìn thoáng vào bên trong, liền thấy ba người vẫn còn đang say giấc.

Hai nhỏ một lớn

Hai bé con nằm vây quanh Thiên Chi, thoạt nhìn rất ấm áp. Thực ra hầu hết thời gian, hai anh em đều ngủ ở phòng riêng của mình.

Phòng của hai bé đều nằm ở tầng hai, rất gần với phòng ngủ chính. Có đôi khi nhớ ba mẹ, các bé sẽ chạy đến ngủ cùng ba mẹ.

Đa số thời gian, các bé vô cùng dính người.

Khiến người ta mệt muốn chết.

Nghĩ đến điều này, Tống Kỳ Thâm bước đến chỗ nằm của người nọ, nhẹ

nhàng đặt một nụ hôn lên má của đối phương.

Sau khi hôn xong, ngay tại thời điểm anh chuẩn bị đứng thẳng người lên, anh chợt nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh.

Tiểu Khổng Tước mở mắt lên, nhìn anh không chớp mắt.

Tổng Kỳ Thâm đặt ngón tay lên trên môi, “Xuyt” một tiếng.

Ý bảo cậu bé đừng làm ồn đến mẹ và em gái còn đang ngủ.

Tổng Mộ Chi không có ý định lên tiếng, lúc này cậu bé xem như đã ngủ đủ rồi, dụi dụi mắt, lập tức ngồi dậy.

“Con không ngủ nữa à?” Tổng Kỳ Thâm ngạc nhiên, nói nhỏ.

Tổng Mộ Chi nhẹ gật đầu.

Từ trước đến nay Tiểu Khổng Tước luôn là một đứa trẻ rất có chủ kiến, mắt thấy cậu bé không muốn ngủ tiếp, Tổng Kỳ Thâm đưa cậu ra ngoài Nam Uyển chạy bộ buổi sáng.

Sau khi quay về, bên trong Nam Uyển yên lặng như cũ, có lẽ hai mẹ con vẫn còn đang ngủ.

Không thể không nói, Thiên Chi là người thích ngủ nướng cộng thêm thói quen nằm liệt trên giường, có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết không hề giữ lại, tất cả đều được di truyền cho Tổng Ngải Thiên.

Tiểu Bảo Ngọc còn nhỏ tuổi, vào cuối tuần chỉ thích nằm ngủ nướng, bởi vì các ngày còn lại trong tuần đều phải đi đến nhà trẻ, cô bé thường nằm lì trên giường, sống chết cũng không chịu thức dậy.

Nhưng các quy định rõ ràng không có sự đặc thù, khuôn mặt của Tổng Kỳ Thâm quá mức nghiêm túc, khiến cho con gái cưng giận dỗi không thèm để ý đến anh đến tận mấy ngày, sự bướng bỉnh ấy làm cho Tổng Kỳ Thâm dở

khóc dở cười.

Sau khi Cố Oản Oản biết được chuyện đó, không nói hai lời, bà ấy còn đặt biệt tài trợ cho trường mẫu giáo quốc tế, chỉ vì để lười thời gian học buổi sáng trễ đến tận nửa tiếng.

Có vẻ như điều ấy đã khiến cho Tổng Ngải Thiên tổn thương đến tận xương tủy.

Càng đừng đề cập đến bên căn phòng công chúa rộng lớn đó, đều chất đầy các loại váy áo nhỏ.

Mấy vị Chu Duẩn Hành, Tiêu Lập và Lâm Diễm Chi này, đều là những ông chú đẹp trai, vừa có nhan sắc lại vừa có tiền, bọn họ đã mua rất nhiều món quà từ khắp nơi trên thế giới để tặng cho cô bé. Có thể nói rằng, từ nhỏ đến lớn Tổng Ngải Thiên luôn lớn lên trong sự yêu thương của mọi người.

Đúng là được cưng chiều đến mức ỷ lại.

Con gái của Tổng Kỳ Thâm anh đây, đương nhiên anh mới là người yêu thương cô bé nhất rồi.

Mặc dù con trai có hơi lạnh lùng, nhưng tính tình rất tốt, không hề gây chuyện, lại có chính kiến riêng của mình, tuy đôi khi cậu bé đối với Tổng Kỳ Thâm có một chút “Ghét bỏ” không thể giải thích rõ, nhưng hơn thế nữa, khẳng định chính là sự sùng bái.

Tổng Kỳ Thâm nhìn con trai nhà mình, rồi sau đó bế cậu bé lên.

Nhất thời sắc mặt Tổng Mộ Chi lộ rõ sự kháng cự, nhưng loại giấy giụa nhỏ này không thể chống đỡ lại sức lực của Tổng Kỳ Thâm.

Chỉ là .....

Nếu nói cậu bé kháng cự, không bằng nói bên trong nội tâm của cậu nhóc ấy đang giấu giếm —— sự ngưỡng ngùng.

Nhưng cũng không phải là chán ghét.

Thoạt nhìn Tống Mộ Chi còn rất thích ý.

Tống Kỳ Thâm nhìn con trai nhà mình, nở nụ cười.

Sau này trưởng thành, Tống Mộ Chi nhất định sẽ là người phát ngôn tốt nhất cho sự ngay thẳng.

“Hôm nay ba nấu bữa sáng cho con nhé?”

Tống Mộ Chi quay đầu nhìn về phía Tống Kỳ Thâm, nghiêm túc hỏi, “Ba thực sự muốn nấu sao?”

“Đương nhiên rồi.” Tống Kỳ Thâm nhớ đến việc hôm qua cắt tóc cho con gái, cảm thấy có hơi xấu hổ, cho nên anh quyết định dùng cách nấu bữa sáng để bù đắp “Sai lầm” này.

“Chắc chứ?”

Tống Kỳ Thâm nghe thấy câu nói này, chợt nhướn mày lên, “Tống Mộ Chi, giọng điệu nghi ngờ của con là có ý gì?”

Có đứa con trai nào lại dám chất vấn ba mình như vậy không?!

“Nhìn ba làm này.” Tống Kỳ Thâm ném ra một câu nói như thế, tiếp đến anh bế Tống Mộ Chi vào trong phòng bếp.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, Thiên Chi và Tiểu Bảo Ngốc cũng ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu.

Thời điểm nhìn thấy những thức ăn bày trên bàn, Tiểu Bảo Ngốc lập tức quên đi chuyện không vui đêm hôm qua.

Hiện giờ chỉ cần không đi soi gương, Tiểu Bảo Ngốc sẽ hoàn toàn quên đi

những chuyện đã xảy ra trước đó.

Tâm tình của trẻ con mà, đến nhanh đi cũng nhanh.

Sau khi được mẹ khai sáng, Tiểu Bảo Ngọc đã chấp nhận câu nói kiểu tóc này rất hợp thời trang, còn cho rằng đây là tình yêu đặc biệt của ba dành cho mình.

Tiểu Bảo Ngọc lên tiếng chào anh, “Daddy ~ Tất cả đều do ba nấu sao ~ Con yêu daddy nhiều lắm ~”

Thiên Chi nhìn cái bàn đặt đầy thức ăn, cô cùng Tống Mộ Chi ăn ý liếc mắt nhìn nhau, không nói một lời.

Buổi sáng hôm nay, bắt đầu với bữa sáng và kết thúc với những lời phàn nàn của Tiểu Bảo Ngọc.

—— Nhật ký của Tiểu Bảo Ngọc.

[Vấn cho rằng ~ Daddy rất lợi hại ~ thế nhưng khi ba nấu đồ ăn ~ lúc nào cũng khó ăn như vậy!!! Nhưng mammy nói ~ những thứ này đều là tình yêu của daddy dành cho mình và anh trai ~ mình cũng muốn làm điều này cho daddy!!!]

*

Đợi đến lúc tóc mái của Tiểu Bảo Ngọc dài trở lại, Lục Uyển Đình và Cố Oản Oản dẫn cô bé đến salon chuyên làm tóc cho trẻ em, làm một kiểu tóc thật đẹp.

Liên tiếp mấy ngày, ở trong Nam Uyển đều là bong bóng màu hồng phấn.

Hôm nay, một nhà bốn người đi đến suối nước nóng bán lộ thiên trong biệt thự ngâm mình.

Sắc mặt của Tiểu Bảo Ngọc ửng hồng, giống như viên cơm rượu, trông rất

đáng yêu.

“Daddy ~ Mammy ~ Anh trai ~ ~ Ngày mai con sẽ biểu diễn, mọi người nhớ phải đến xem đó.”

“Xin lỗi nha bé con, ngày mai mẹ có việc, những lần trước mẹ đã đi cùng con rồi, lần này hãy để ba và anh trai đi cùng con có được không?”

Tiểu Bảo Ngọc gật đầu, cọ đầu vào lòng mẹ một lúc, rồi chạy đến bên phía ba chơi, cuối cùng lại đi theo sau anh trai.

Tổng Ngải Thiên chính là cái đuôi nhỏ của anh trai nhà mình, dù thế nào đi nữa cũng không thể dứt bỏ được.

“Thật giống tiểu bắt điểm.” Thiên Chi nhìn hai cục cưng nhà mình, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Còn anh, hai đứa nó là tiểu bắt điểm của em, anh là cái gì?” Tổng Kỳ Thâm nghe thế, trực tiếp lên tiếng hỏi.

Khoé môi Thiên Chi cong lên, “Anh là ba ba của tiểu bắt điểm.”

“Không.” Tổng Kỳ Thâm dừng một chút, “Em phải nói, anh là ông xã của em, người mà em yêu nhất.”

Thiên Chi gật đầu, cảm thấy anh nói rất có đạo lý, “Được rồi, nghe anh hết, nếu đặt chúng cùng với nhau mà nói, ông xã và người yêu, chính là cụ già.”

(*Editor: Câu này Thiên Chi nói: “Lão công và người yêu, chính là lão nhân.” Tác giả chơi chữ lão đó, mình giải thích để mọi người không phải thắc mắc về câu này nữa.)

Chân mày của Tổng Kỳ Thâm nhẹ nhàng nâng lên, rồi sau đó chau lại, “Em lặp lại lần nữa xem nào?”

Rõ ràng giọng điệu và ngữ điệu rất bất mãn.

Thiên Chi đã sớm quen với nó.

“.....Này.....Bọn nhỏ đều ở đây đó.....” Thiên Chi liếc mắt nhìn anh.

Tổng Kỳ Thâm cười rộ lên, hơi lùi về phía sau hai bước, “Em nghĩ anh định làm cái gì hả?”

“Xem ra cô vợ nhỏ của anh suy nghĩ hơi nhiều rồi.” Vừa dứt lời, anh lại lập tức bổ sung thêm một câu như vậy.

Thiên Chi:.....

*

Buổi biểu diễn múa của Tổng Ngải Thiên được tổ chức tại đại sảnh nhà hát trung tâm thành phố, do trường mẫu giáo quyết định lịch trình, bên trong khu vực biểu diễn đều được chia thành từng khu vực riêng.

Còn mới các bậc phụ huynh đến xem, thậm chí phụ huynh có thể quay video, để lưu giữ lại những kỷ niệm quý giá của con em mình.

Thiên Chi đang bận rộn công việc ở khu trồng hoa, thực sự không thể nào phân thân được, gần đây cô đang nghiên cứu điều chế loại nước hoa mới, chuẩn bị làm một loại nước hoa dành riêng cho hai bé con nhà mình, giống như lọ nước hoa thủy tinh đen hình con Khổng Tước năm đó.

Mặc dù lần này cô không có mặt, nhưng cô bận bịu cũng vì việc của hai đứa nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm và Tổng Mộ Chi ngồi ở khu vực VIP xem buổi biểu diễn, tất cả mọi người đều vỗ tay.

Hai gương mặt điển trai một lớn một nhỏ, quả thực thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Nhưng vì khu vực VIP cách khu vực thường khá xa, cho nên những phụ huynh khác chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của bọn họ.

Trên sân khấu Tổng Ngải Thiên mặc váy công chúa xinh đẹp, nhảy múa dưới ánh sáng ấm áp.

Tổng Kỳ Thâm thần sắc tự nhiên, nhưng anh không ngừng vỗ tay, còn lôi kéo Tổng Mộ Chi chụp ảnh tự sướng, điên cuồng đăng hình khoe khoang trong vòng bạn bè.

Con gái xinh xắn, con trai tuấn tú.

Thấy thế nào.....

Nhìn thế nào cũng làm cho người ta khó chịu!

[Lâm Diễm Chi: Không phải tôi nói chứ, cả ngày trong vòng bạn bè đều là tin tức của cậu, đủ rồi đó Tổng Kỳ Thâm!!]

[Chu Duẫn Hành: Đến xem con gái nuôi của tôi này.]

[Tiêu Lập: Tiểu Bảo Ngọc thật là đáng yêu! Xinh đẹp làm sao!! Vừa nhìn đã biết Tiểu Khổng Tước không nguyện ý rồi, Tổng Kỳ Thâm, cậu ép buộc thằng bé chụp hình chung với mình, cậu không cảm thấy xấu hổ à?]

[Mẹ Tổng: Ôi! Đáng yêu quá, cháu gái và cháu trai của bà! Tiểu Bảo Ngọc xinh xắn như thế, bà nội sẽ mua thêm cho cháu nhiều váy áo đẹp nữa.]

Trong những năm gần đây, vòng bạn bè của Tổng Kỳ Thâm rất náo nhiệt, so với việc tích chữ như vàng trước đây, quả thực nó chính là một bước nhảy vọt đáng kể.

Nhưng có rất nhiều chuyện, chỉ cần tập quen dần là tốt rồi.

Ngay từ khi bắt đầu, Tổng Kỳ Thâm đăng rất nhiều tin, việc này khiến cho mọi người vô cùng ngạc nhiên, về sau trong vòng bạn bè không chỉ nhìn

thấy hình của hai nhóc con dễ thương mà còn có cả hình của Tống Kỳ Thâm, lúc ban đầu những người này không tài nào thích ứng được.

Tống Kỳ Thâm nhìn những rắm cầu vồng được thả trong vòng bạn bè của mình, lúc này anh mới phát hiện có một bình luận không phù hợp với yêu cầu.

Anh lưu loát bấm vào khung chat của Lâm Diễm Chi, đưa ra một lời cảnh cáo sẽ kéo vua sấu riêng vào danh sách đen.

Từ đó về sau, Lâm Diễm Chi xem như triệt để ợ hơi cũng thấy rắm.

*

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Tống Kỳ Thâm tặng hai chú heo con Bội Kỳ thật to, để làm phần thưởng cho con gái.

Rồi sau đó, vì để công bằng anh lại mua cho Tiểu Khổng Tước một mô hình Iron Man và một bộ Lego.

Cho nên hai bé cưng hết sức hài lòng, cùng nhau ngồi ở ghế sau chơi đùa, vô cùng hài hoà.

“Trước tiên đưa các con đi gặp mẹ, sau đó ba sẽ dẫn các con đi ăn đồ ăn ngon, có chịu không?” Tống Kỳ Thâm di chuyển ánh mắt khỏi kính chiếu hậu, chuyên tâm lái xe.

“Dạ, nhưng ăn món gì ngon vậy ba.” Tiểu Bảo Ngọc đang chơi đùa cùng chú heo con Bội Kỳ ở trong lòng, cười khanh khách.

Tống Mộ Chi chơi với mô hình Iron Man ngay trước mặt, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên.

Cậu bé đẹp trai, môi hồng răng trắng, giờ phút này đang hết sức chăm chú.

“Dẫn bọn con đi ăn thức nhà nông, bây giờ mùa này có măng tây và măng

tươi, rất tốt cho thân thể của trẻ con.”

“Vâng ạ, con muốn có một sức khỏe tốt!” Tiểu Bảo Ngọc cao hứng đến mức tóc cũng dựng lên.

Thấy Tổng Mộ Chi không trả lời, Tổng Kỳ Thâm nâng mắt nhìn qua, “Còn con thì sao Bảo Bảo?”

Đã rất lâu rồi Tiểu Khổng Tước không còn được gọi là “Bảo Bảo”, tuy giận mà không dám nói ra, chậm rãi nâng mắt lên, nhẹ nhàng lên tiếng, “Vâng.”

*

Trong khu trồng hoa chỉ có Thiên Chi và tiểu trợ lý, sau khi Tổng Kỳ Thâm đến nơi, anh nắm tay hai bé cứng tiến vào trong, không hề tốn một chút sức lực nào đã tìm thấy người.

“Tại sao ba người đều đi đến đây?”

“Tới đón Tổng phu nhân đi ăn cơm.” Tổng Kỳ Thâm nói xong thoáng vỗ nhẹ vào tay con gái nhà mình, Tiểu Bảo Ngọc ở phương diện này rất biết phối hợp với ba mình.

Cô bé vui vẻ chạy sang đó, ôm lấy Thiên Chi không buông, dốc hết sức liều mạng làm nũng.

Tiểu trợ lý chứng kiến cảnh một gia đình bốn người này, rất biết thức thời mà rời khỏi.

Thiên Chi ôm con gái vào lòng, “Đến cũng đã đến rồi, đợi mẹ dọn dẹp một chút, sau đó mẹ sẽ đi cùng mọi người nhé.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tổng Kỳ Thâm, “Anh nói đúng không, Tổng tiên sinh?”

Tổng Kỳ Thâm từ chối cho ý kiến.

Bởi vì muốn ngăn cách khứu giác, để giữ cho nó ở trong trạng thái ổn định nhất, cho nên không thể để mũi tiếp xúc với mùi hương trong vườn hoa, Thiên Chi bắt buộc phải mặc đồ phòng hộ.

Hầu hết mọi người không cần mặc nó, chỉ vì cô muốn điều chế một loại hương nước hoa, vì thế tại thời điểm nghiêm cứu hoa, cô cần phải cẩn thận một chút.

“Chờ một chút nhé, mẹ thay xong quần áo sẽ trở lại nhanh thôi.” Thiên Chi nói xong, giao Tiểu Bảo Ngốc cho Tống Kỳ Thâm, nhân tiện còn xoa đầu con trai nhà mình, lúc này mới rời đi.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Ngốc đến khu vườn hoa của Paper Crane, xung quanh đầy ắp các loài hoa, trông rất hoành tráng.

Ngoại trừ những hạt giống đang được ươm mầm trong nhà kính, trong lúc hương mát nhìn về phía xa xa, lập tức sẽ nhìn thấy một biển hoa đầy màu sắc.

Trải qua vài năm đào tạo, không chỉ có Gardenia trưởng thành, mà nhà xưởng cũng được mở rộng, khu vườn hoa đã dần hình thành.

Cảnh trước mắt đẹp không sao tả nổi.

Trong tương lai, nơi này sẽ được mở cho các thành viên cao cấp của Paper Crane ra vào.

Còn cho những khách hàng cấp bậc kim cương có quyền lợi đến đây tham quan và chụp ảnh.

Tiểu Bảo Ngốc bị những bông hoa ấy mê hoặc, bên này hái hái, bên kia tóm lấy, chơi đùa đến quên cả trời đất.

Tống Mộ Chi đi theo bên cạnh Tống Kỳ Thâm, cứ như vậy nhìn em gái mình chơi đùa.

Tiểu Bảo Ngọc chơi không được bao lâu, đã nhanh chóng khóc lóc quay trở lại.

“Daddy ~ Anh trai ơi ~ Con cảm thấy tay mình có chút kỳ lạ.”

Tổng Kỳ Thâm nghe xong những lời này, lập tức ngồi xổm xuống, “Làm sao vậy bé con?”

Chân mày Tổng Mộ Chi cũng chau lại, rồi ngồi xổm xuống.

Tiểu Bảo Ngọc giơ bàn tay nhỏ của mình ra, quả thực trong lòng bàn tay đã hồng hồng một mảng.

Nhưng không sưng, hẳn là cô bé đã chạm phải loại hoa nào đó, nên bị nó dính phần hoa vào.

Tổng Kỳ Thâm sững sốt một lúc, Tổng Mộ Chi cũng sững sốt theo.

“Tay của con...”

Tiểu Bảo Ngọc tâm tình chán nản, cô bé vừa mới thử qua, chà xát thế nào cũng không bay.

Tổng Kỳ Thâm cũng giúp cô bé lau chùi, nhưng tất cả đều vô ích.

“Daddy, có phải bàn tay của con trông xấu xí lắm không?”

Tốc độ phản ứng của Tổng Kỳ Thâm rất nhanh, “Nào có chuyện đó, nhìn thật đẹp.”

Tiểu Bảo Ngọc bĩu môi, rõ ràng là đang thể hiện dáng vẻ không tin.

“Không tin à?”

Nhìn thấy bộ dạng không tin của con gái cưng nhà mình, Tổng Kỳ Thâm

tiếp tục lên tiếng, thuận tiện dẫn một cái ví dụ, “Con nhìn xem này, bàn tay của con cùng màu với heo con Bội Kỳ đấy, thật là đẹp, không phải sao?”

Tiểu Bảo Ngọc và Bảo Bối ngọc nhà mình đều giống nhau, rất yêu thích heo con Bội Kỳ.

Giải thích cho cô bé như vậy, sẽ không sai đâu.

“Giống với heo con Bội Kỳ, điều này có nghĩa là.....”

Tiểu Bảo Ngọc ngẩn người.

Lúc này Tống Mộ Chi ngồi ở một bên lên tiếng, giọng điệu còn rất tự tin, “Ý của ba là, bàn tay của em giống cái móng heo đó.”

Tống Kỳ Thâm: .....

Anh có ý nghĩ này sao?!

Bây giờ Tiểu Bảo Ngọc mới hiểu rõ, cô bé vốn đang cảm thấy khó chịu khi bàn tay không cẩn thận bị dính bẩn, sau đó lại bắt đầu khóc tiếp.

Tống Kỳ Thâm vội vàng tiến lên đỡ dành, còn chưa kịp bắt đầu, đúng lúc này Thiên Chi bước vào.

Nhìn thấy con gái cưng của mình khóc lóc, đôi chân mày thanh tú của Thiên Chi khẽ chau lại, “Xảy ra chuyện gì nữa vậy?”

Tống Kỳ Thâm:.....

Tống Mộ Chi: .....

Đêm hôm đó, một lần nữa hai ba con phải ôm chần đến ghế sofa ở tầng một của Nam Uyển ngủ một đêm.

Hoàn toàn xứng đáng cho những người khách quý hoá này tự thể nghiệm cảm giác ngủ trên ghế sofa là như thế nào ~ ~

Chương 100: Phiên ngoại 21: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình

Edit: Tiểu Màn Thầu

Đêm khuya mùa đông, tại sảnh sân bay.

Nhìn bên ngoài tối đen như mực, bên trong thì đèn đuốc sáng trưng.

Người con gái đứng trong sảnh đợi, nhìn bầu trời đêm xuyên qua tấm cửa thủy tinh trong suốt.

Rồi sau đó người nọ thu hồi tầm mắt, hơi cúi đầu, đang nghiêng tai lắng nghe điều gì đó, một bên phần mặt xinh đẹp lộ ra.

“Con biết rồi dì, con sẽ chú ý an toàn, ba mẹ con cũng nhắc nhở con chuyện này rồi.” Lục Uyển Đình thấp giọng nói, “Vâng, con đã thương lượng ổn thoả, năm mới con sẽ không trở về nước, dì cứ yên tâm đi.”

Mẹ Thiên Diêm ở đầu dây bên kia dặn dò một phen, bà ấy còn chưa chịu cúp máy, đợi đến khi Lục Uyển Đình chuẩn bị lên máy bay, đối phương mới cúp điện thoại.

Lục Uyển Đình tiến vào cabin, cầm hộ chiếu trong tay.

Cô dùng đầu ngón tay thon dài vuốt ve mặt trên của cuốn hộ chiếu.

Ở phía bên phải của bao đựng hộ chiếu kẹp một tấm hình, là bức ảnh của một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Người trong bức hình đó chính là cô và Thiên Diêm.

Thiên Diêm trời sinh tính tình lạnh đăm, ngày thường cũng không hay cười.

Mặc dù là ảnh chụp chung, nhưng chưa từng nhìn thấy anh mỉm cười một lần nào.

Ngay cả khi không cười, nó cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của Thiên Diêm.

Mặt anh lạnh như ngọc, giống hệt như một tảng băng.

Đường nét rõ ràng, với hàng chân mày rậm.

Anh cực kì đẹp trai cùng quyến rũ, nhưng không hề lộ vẻ nữ tính.

Chính là dạng câu hồn đoạt phách, trong trăm dặm khó khăn lắm mới tìm được một người có ngoại hình như vậy, chưa kể đến sự cao quý đã khắc sâu trong xương tủy, hoà hợp với dáng người trẻ trung, quả thực chính là nửa kia hoàn hảo mà rất nhiều cô gái mơ ước đến.

Ít nhất, trong trí nhớ của Lục Uyển Đình.

Từ nhỏ đến lớn, nữ sinh xiêu lòng trước vẻ ngoài lạnh lùng của Thiên Diêm, nhiều vô số kể.

Cho nên người trước ngã xuống người sau kế tục, nhưng Lục Uyển Đình chưa từng nhìn thấy Thiên Diêm rung động với một ai.

Đương nhiên.

Anh cũng không chú ý đến cô.

Sự lạnh lùng của con người này dường như đã khắc vào trong xương tủy.

Bởi vì nó khắc quá sâu, qua thời gian càng trở nên tàn nhẫn.

Thậm chí Thiên Diêm còn từng trực tiếp bẻ gãy tay của người khác.

Cho nên, cái tên gọi Thiên Đại Ma Vương, không phải là không có căn cứ.

Mặc dù là như vậy, nhưng có không ít người vẫn cứ như con thiêu thân lao đầu vào trong lửa.

Có lẽ là vì mối quan hệ giữa nhà họ Thiên và nhà họ Lục, cho nên Lục Uyển Đình được đi con đường tắt, để đến gần với anh hơn.

Cô ấy là ai.

Tất nhiên là con dâu tương lai của nhà họ Thiên rồi.

Bởi vì tầng quan hệ này, Thiên Diêm dường như thỉnh thoảng có thể ——
“Nhìn thấy” cô.

*

Trải qua một hành trình dài, máy bay hạ cánh xuống Manhattan, New York.

Lên đại học Thiên Diêm đã ra nước ngoài du học, anh học một trường nằm trong khối Ivy League —— Đại học Columbia.

Lần này Lục Uyển Đình bay sang đây, chính là muốn ở cùng một chỗ với anh, hai người sẽ trải qua kỳ nghỉ đông ở New York.

Thực ra trước đây, khi Thiên Diêm nộp đơn nhập học, bên phía ba mẹ Thiên từng hỏi cô có muốn đi cùng Thiên Diêm sang nước ngoài du học hay không.

Nhưng lúc ấy ba mẹ Lục đều lần lượt gạt vấn đề về sức khỏe, Lục Uyển Đình do dự một thời gian, cuối cùng cô quyết định ở lại trong nước học đại học, để có thể ở bên cạnh ba mẹ của mình nhiều hơn.

Trường đại học mà cô theo học chính là Kinh Đại, cô học chuyên ngành tài chính, đây cũng là một chuyên ngành rất lợi hại.

Đợi sau khi tốt nghiệp, cô sẽ đến hỗ trợ cho tập đoàn Lục thị.

Nghiêm túc mà nói, bởi vì thân thể của ba Lục mẹ Lục đã sớm suy yếu, cho nên hôn ước giữa hai người, được đưa lên chương trình nghị sự.

Ba Lục tung hoành trên thương trường cả một đời, trước đó ba Lục từng ra nước ngoài bàn bạc việc kinh doanh, trong lúc ở nước ngoài, ba Lục bị nhiễm phong hàn, tuy rằng không có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng kể từ đó về sau, ông ấy giống một quả cà tím ngâm muối, chỉ cần gặp một chút gió táp mưa sa, đã không còn giữ được tinh thần.

Thân thể ba Lục càng ngày càng suy yếu, sau khi trở về nước, ông ấy cố tình giao toàn bộ nghiệp vụ công ty cho Lục Uyển Đình, ông ấy cùng mẹ Lục miệt mài nghiên cứu phương pháp chữa trị bằng thuốc Đông y.

Kết quả chính là, ông thái độ không biết tương lai thân thể như thế nào, vì vậy ba Lục cùng mẹ Lục đã tự chủ trương đề nghị ước định lúc trước.

Rồi sau đó, vào mùa hè năm Lục Uyển Đình mười tám tuổi, cô đính hôn cùng Thiên Diêm.

*

Thiên Diêm thuê một căn hộ gần trường học. Lục Uyển Đình chưa từng đặt chân đến đó, nhưng dựa theo bản đồ chỉ dẫn, phương hướng rất rõ ràng.

Lần này đi đến đây, cô không nói cho Thiên Diêm biết.

Hai người từ biệt nhau vào kỳ nghỉ hè năm trước, đã hơn nửa năm bọn họ chưa gặp lại nhau.

Ngày thường Ngàn Diêm rất ít nói, còn vô cùng lạnh lùng.

Vì vậy, trong khoảng thời gian anh học ở nước ngoài, Lục Uyển Đình rất biết thức thời không quấy rầy anh.

Mà Thiên Diêm càng không có khả năng chủ động tìm cô.

Kể từ đó, hai người gần như không liên lạc gì với nhau nữa.

Khi đi đến căn hộ của anh, Lục Uyển Đình dựa theo mật mã mà mẹ Thiên cung cấp, rất nhanh đã mở được cửa.

Đưa mắt nhìn xung quanh, bên trong sáng sủa sạch sẽ.

Căn hộ của Thiên Diêm khá rộng rãi, vừa bước vào cửa, đứng ở huyền quan, phóng tầm mắt ra xa, có thể nhìn thấy khung cửa sổ sát đất rất lớn.

Vì ở trên lầu cao, chỉ cần đến gần một chút, liếc mắt một cái liền quan sát được cảnh tượng phồn hoa của New York.

Lần này Lục Uyển Đình mang theo hai cái vali, hầu hết là quần áo linh tinh, ngoài ra không có thứ gì khác.

Tuy nhiên cũng đủ chèo chống qua được một tháng, nếu cần thêm thứ gì, thì vẫn có thể ra ngoài mua.

Lục Uyển Đình nhìn trái ngó phải, sau đó liếc nhìn cái giường lớn trong căn hộ của Thiên Diêm.

Theo sau biểu tình trên mặt cô gái này rốt cuộc không kiểm soát được nữa.

Cô nhìn khắp bốn phía, ở nơi Thiên Diêm sống chỉ có một cái giường mà thôi.

Không còn thứ gì khác.

Chẳng lẽ là——

Một lần nữa suy nghĩ quay trở lại.

Đêm nay cô sẽ ngủ ở đâu:34

Lục Uyển Đình suy nghĩ lung tung một lúc, rồi lại dùng tay véo mặt của mình, cuối cùng mỉm cười ngây ngô.

Cô cúi đầu xuống giường của Thiên Diêm, ngửi mùi hương thanh mát dễ chịu này, rồi nằm trên đó lăn qua lăn lại.

Thiếu niên hoài xuân, thiếu nữ ấp ủ tình cảm tạo nên thơ tình.

Đương nhiên cô cũng không ngoại lệ.

*

Hôm nay Thiên Diêm có một tiết học, trong khi anh bắt đầu khai giảng năm học mới, Lục Uyển Đình đã sớm nắm bắt được lịch học của anh.

Chỉ có điều, đợi trong căn phòng một lúc, đợi trái đợi phải, nhưng cô vẫn không đợi được anh.

Giống như đang đưa ra quyết định gì đó, trong đầu Lục Uyển Đình chợt xuất hiện một ý nghĩ.

Cô chỉ cảm thấy toàn thân đều bị đông cứng, tựa như một con diều bị kéo bay lên cao, bay theo sự dẫn dắt của đối phương.

Nghĩ như vậy, Lục Uyển Đình vội vàng khoác áo vào, trực tiếp đi ra ngoài.

Mặc dù chưa từng đến đây bao giờ, nhưng rất nhiều lần trong tưởng tượng, hay trong giấc mơ, cô từng vẽ ra vô số hình ảnh mình sánh bước cùng Thiên Diêm.

Mùa đông ở New York, vô cùng lạnh lẽo.

Đại não như sắp đóng băng, nhưng trong lòng lại rực lửa.

Trên đường đi đến đại học Colombia, tuyết có rơi trên mặt, cô cũng không cảm thấy lạnh.

Ngược lại bầu không khí lãng mạn lại lan tỏa khắp nơi, rồi sau đó bản thân như chìm đắm vào sự lãng mạn này.

Đứng trước cổng trường đợi một lúc, cô giơ tay đón lấy những bông tuyết rơi.

Vài bông tuyết nhẹ nhàng tựa lông vũ, cứ như vậy rơi vào lòng bàn tay cô.

So với những bông tuyết ít ỏi tích góp từng chút một ở thành phố Ngân, nơi này quả thực là một thế giới nhỏ bao bọc trong tuyết trắng.

Không biết đợi bao lâu, Lục Uyển Đình lờ mờ nghe thấy tiếng chuông từ trong khuôn viên trường vang lên, hoà cùng tiếng gió nhẹ nhàng bay đến đây.

Cô bắt đầu có chút hối hận về việc mình đã đi đến đây.

Bởi vì mọi người lần lượt ra khỏi cổng trường, đông nghịt một mảnh, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ.

Bỗng nhiên.

Tầm mắt cô dừng lại.

Một bóng dáng cao gầy xuất hiện trong tầm mắt.

Theo quán tính, Lục Uyển Đình nhìn về phía đối phương, cô gần như chết lặng.

Ngay tại thời điểm cô muốn lên tiếng gọi anh, đột nhiên có một người vỗ vào vai anh.

Anh quay đầu lại, không biết nói gì đó với người nọ, lúc này anh mới chậm

rãi bước đi.

Khuôn mặt của thiếu niên, gần như hoà tan vào trong làn tuyết.

Lục Uyển Đình cứ như vậy trơ mắt nhìn anh đi càng ngày càng xa, rồi sau đó ——

Thiên Diêm ngược mắt nhìn qua.

Chỉ một cái liếc mắt mà thôi.

Anh lập tức dừng bước ngay tại chỗ.

Lục Uyển Đình hướng về phía anh nhẹ vẫy tay, những lời nói chuẩn bị trước đó đều biến mất.

Giờ phút này, toàn bộ lời nói bị mắc nghẹn trong cổ họng.

Anh nhấc đôi chân dài tiến về phía này, chỉ với vài bước đã đứng trước mặt cô.

Vành tai của cô gái nhỏ ửng đỏ vì lạnh, bông tuyết vờn trên hàng mi khẽ run.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới cảnh trời đầy tuyết, so với lúc trước còn trắng hơn một chút.

Thiên Diêm chỉ nhìn thoáng qua, hàng chân mày đẹp khẽ chau lại.

“Sao em lại chạy đến đây?”

Nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của anh, Lục Uyển Đình dừng một lúc, ngập ngừng mở miệng, “Ba mẹ bảo em đến.”

Thiên Diêm nghe xong dường như đã sớm dự liệu được chuyện này, sắc mặt không chút kinh ngạc, ngay cả cái chau mày lúc trước cũng biến mất, chỉ

hỏi, “Đợi bao lâu rồi?”

Thực ra cô đã tính toán sai thời gian.

Cho nên.

Lục Uyển Đình đứng đợi ở đây gần hai tiếng đồng hồ.

Nhưng lời vừa lên đến miệng ——

“Cũng không lâu lắm.”

Thiên Diêm nâng mí mắt lên, rồi sau đó quay người đi về phía căn hộ.

Lục Uyển Đình đứng ở đó một lúc, vội vàng chạy theo sau.

Dáng người Thiên Diêm cao ráo chân lại dài, vì để bắt kịp bước chân anh, Lục Uyển Đình phải nỗ lực rất nhiều.

Một tiếng “Tít” vang lên, cánh cửa mở ra.

Thiên Diêm bước vào trước, đưa lưng về phía cô, bắt đầu cởi áo khoác.

Lục Uyển Đình nhìn bóng lưng thon dài của anh, không hiểu vì sao lại có một ảo tưởng rằng hai người đã trở thành vợ chồng.

Kỳ nghỉ đông lần này, dường như có hy vọng rồi.

Lục Uyển Đình cũng bước vào, cô đóng cửa lại, vừa mới quay người, không biết Thiên Diêm đã quay lại từ lúc nào, cô bị anh đè lên cánh cửa.

Hơi thở thanh mát, nhưng lạnh lẽo.

Lục Uyển Đình bị anh tấn công như vậy, không biết phải làm sao.

Cô gái nhỏ ngược mắt nhìn lên, trông thấy một đôi mắt đen nhánh không

chút dao động.

Bên trong tựa như một dòng sông băng có độ dày ba thước, lạnh lùng vắng lặng.

Mái tóc của Thiên Diêm được cắt tỉa sơ sơ, một ít tóc rũ trên trán.

Đường nét nơi phần cằm so với trước đây, đã rõ nét hơn một chút.

Đẹp mắt muốn chết.

Ngay tại lúc Lục Uyển Đình vừa muốn lên tiếng nói chuyện, Thiên Diêm chợt hành động.

Gần như dùng lực đạo rất lớn, thô bạo kéo chiếc váy bên trong áo khoác của cô ra.

Sau đó anh hôn xuống, hai người tựa như hình với bóng.

Khát vọng của tuổi trẻ luôn mãnh liệt, không biết điểm dừng.

Chiếc giường lớn lắc lư đến tận nửa đêm, khó khăn lắm mới dừng lại.

So với kinh nghiệm từng trải qua trước đây, đến thời điểm này, Lục Uyển Đình cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Kỳ nghỉ hè năm trước khi anh còn chưa ra nước ngoài, hai người đã trao lần đầu tiên cho nhau, nhưng Thiên Diêm không chu đáo lắm, bàn tay giống như dây leo giam cầm người ta, vạn thế nào cũng không thoát được, cho nên Lục Uyển Đình không có cảm giác gì hết.

Nhưng chỉ cần đối phương là anh, tâm hồn cô dường như vô cùng thỏa mãn.

“Lần này em đến đây, khi nào thì rời đi?” Thiên Diêm bước xuống giường, đi đến tủ quần áo đặt bên cạnh, tìm quần áo của mình.

Lục Uyển Đình vẫn còn ở trong trạng thái ngơ ngác vừa rồi, chỉ dùng chăn bông che đậy cơ thể của mình, “Kỳ nghỉ đông năm nay em sẽ ở bên cạnh anh, cùng anh đón năm mới.”

Cô muốn ở bên cạnh anh đón năm mới.

Có lẽ như vậy, anh sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Lục Uyển Đình chờ anh đáp lời, không biết trong câu nói vừa rồi của anh, rốt cuộc chứa đựng cảm xúc gì.

“Lúc trước không đến, bây giờ lại muốn ở bên cạnh anh một tháng.” Thiên Diêm cũng không hề quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng, “Thế nào, lại do ba mẹ em sắp xếp nữa hả?”

Chương 101: Phiên ngoại 22: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình

Edit: Tiểu Màn Thâu.

Nghe xong những lời này của anh, Lục Uyển Đình ngẩn người, rồi sau đó lên tiếng, “Ý của anh là gì hả Thiên Diêm?”

Giọng điệu anh như vậy, cô cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao nghe không hiểu kia chứ.

Nếu anh đã mất hứng như thế, cô sẽ không làm anh phải khó xử.

Cùng lắm thì ngày mai cô mua vé máy bay trở về nước thôi, cô không ở bên cạnh anh nữa.

Tuy Lục Uyển Đình rất thích anh, nhưng cô thực sự không thể làm ra loại hành vi mặt dày mày dạn như thế này.

Hơn nữa, cô còn là đứa con gái được gia đình nuông chiều từ nhỏ, cũng có tính cách riêng của mình.

Về điểm này, lúc trước Lục Uyển Đình đã làm rất tốt.

Dưới lớp mặt nạ lạnh lùng của Thiên Diêm, có đôi khi chứa đầy sự thâm trầm và không kiên nhẫn.

Tính tình từ nhỏ của anh không giống như những nam sinh bình thường khác.

Lục Uyển Đình thỉnh thoảng “Quấy rầy” anh, nhiều lần cố gắng ở bên cạnh thăm dò, rồi sau đó phát hiện ra ——

Dường như làm thế nào cũng không thể khiến anh tức giận.

Từ đó Lục Uyển Đình cho rằng, đây thực sự mới chính là điểm tốt nhất.

Cũng giống như bây giờ.

Lục Uyển Đình gãi đúng chỗ ngứa, cái giọng điệu này của Thiên Diêm, không khác gì đang đui người.

Cái gì mà do ba mẹ cô bảo cô làm như thế, lần này cô tâm huyết dâng trào và vì rất nhớ anh, cho nên cô đã bàn bạc với ba Lục mẹ Lục về việc muốn đến New York.

Đợi mãi chẳng thấy câu trả lời của Thiên Diêm, Lục Uyển Đình chậm rãi lên tiếng, giọng điệu cũng không giống như đang phiến muộn.

“Nếu anh cảm thấy một tháng là quá dài, ngày mai em sẽ lập tức rời đi.”

Cô vừa dứt lời, những ngón tay thon dài đặt trên tay cầm tủ quần áo của Thiên Diêm, dừng một chút.

Hiển nhiên bàn tay ấy đang dần siết chặt, gân xanh cũng hiện lên.

Nhất thời bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Thiên Diêm xoay người lại, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

Anh cứ như vậy liếc mắt nhìn cô, giọng điệu thẳng thắn, “Ở lại cũng được, nhưng thời gian tới anh sẽ rất bận rộn, không có thời gian ở bên cạnh em đâu.”

Cái này là ý gì.

Lục Uyển Đình không muốn suy nghĩ quá nhiều, trong lòng cô đã sớm tượng tượng ra được một tháng kế tiếp của hai người, chính là thuận lý

thành chương.

Nhưng sau đó cô cảm thấy mình thể hiện quá mức rõ ràng, cho nên lén lút nhìn chỗ khác.

Không nghiêng không lệch.

Đúng lúc nghênh đón ánh mắt bình tĩnh của Thiên Diêm.

Nhất thời Lục Uyển Đình dâng lên một loại cảm giác như bị bắt thóp, không dám đối mặt quá lâu, trước tiên cô cúi đầu xuống, theo sau vệt vàng dùng chân đạp lên, cố gắng che lại.

*

Lục Uyển Đình cứ như vậy mà ở lại New York, một mực ở bên cạnh Thiên Diêm.

Ngày thường Thiên Diêm bận rộn rất nhiều việc, còn bận cả việc học hành của chính mình.

Trường học của anh vẫn chưa cho nghỉ, vì vậy mỗi ngày Lục Uyển Đình đều ở suốt trong căn hộ.

Vì anh, trước khi Lục Uyển Đình bay sang New York, còn đặc biệt đến chỗ mẹ mình xin chỉ dạy cách nấu vài món ăn.

Chỉ có điều nơi ở của Thiên Diêm luôn quạnh quẽ, dường như không có hơi khói lửa, ngay cả đồ dùng nhà bếp cũng không đầy đủ, nguyên liệu nấu ăn càng không có.

Lục Uyển Đình gần như tự hỏi không biết lúc trước anh ăn uống như thế nào.

Nếu không phải hằng đêm hai luôn thân mật với nhau, mỗi lần như vậy thể lực của anh tốt đến mức làm cho người ta kinh ngạc, bằng không sự nghi

ngờ trong lòng Lục Uyển Đình thực sự không thể biến mất hết.

Nói đi nói lại, món sở trường của cô, chính là trứng xào cà chua và cải thìa xào nấm hương.

Hơn nữa —— cô đã cho Thiên Diêm ăn liên tục trong năm ngày.

Lục Uyển Đình sẽ không nấu món khác, trong lúc ăn cô còn lén lút nhìn sắc mặt của Thiên Diêm.

Sau đó hậu tri hậu giác nhận ra, một đại thiếu gia như Thiên Diêm, vậy mà không hề phàn nàn gì cả, cũng không tỏ vẻ tự cao tự đại bảo phải gọi thức ăn ở bên ngoài.

Nhìn anh như vậy, Lục Uyển Đình cảm thấy mình thật giống như ma cà rồng hút máu, yếu ớt đến mức một ngày nào đó có thể sẽ gục ngã.

Về sau cô lập tức cải thiện lại món ăn, nấu món canh trứng cà chua.

Cuộc sống cứ như vậy duy trì được một tuần.

Lúc đầu Lục Uyển Đình còn cảm thấy mới lạ, rồi sau đó liền bắt đầu tìm cho mình một số chuyện để làm.

Thiên Diêm nói anh không có thời gian ở bên cạnh cô, thực sự không sai chút nào.

Hai người hiếm khi có thời gian rảnh vào ngày cuối tuần, bọn họ cũng không bao giờ đi ra ngoài dạo phố, hầu hết thời gian vào các ngày thứ sáu anh đều ra sức thân mật, dường như không muốn rời khỏi giường, vì vậy ngày hôm sau cô không còn đủ sức lực để bước xuống giường.

Thời gian rảnh rỗi của Lục Uyển Đình tương đối nhiều, khi không đi ra ngoài, cứ ở suốt trong nhà, cô bắt đầu chuẩn bị cho các khoá học tiếp theo trong chuyên ngành của mình.

Nhân tiện cô cũng gọi video call cho ba mẹ đang ở trong nước, báo cáo một chút về cuộc sống của hai người.

Ngoài ra còn có một nhà sách thương hiệu có mặt trên toàn thế giới nằm ở tầng dưới, mỗi ngày cô đều đến đó đọc sách để giết thời gian.

Tối hôm đó, hai người vừa kết thúc xong một hiệp.

Thiên Diêm không ngủ ngay, dựa theo thói quen trước kia, nếu ngày hôm sau anh không có khoá học, thì anh sẽ chiến tiếp hiệp hai.

Suy cho cùng cả hai vẫn còn trẻ tuổi, sức sống lại dồi dào.

Lục Uyển Đình đã tìm hiểu trong sách báo, còn biết thêm một số tư thế, cho nên rất dễ dàng khơi dậy hứng thú của Thiên Diêm.

Cô thích làm như vậy.

Chỉ trong khoảnh khắc đó Thiên Diêm mới không còn cao cao tại thượng nữa, cũng không hề lạnh lùng như băng.

Thời điểm anh muốn cô, nó dường như thể hiện một loại tình cảm khác, giống như giải phóng một con dã thú nào đó đã ẩn núp trong cơ thể anh từ rất lâu.

Ôm chặt lấy cô, gần như muốn hai cơ thể hoà thành một.

Mọi người đều nói, lúc còn trẻ sẽ yêu say đắm, nói tóm lại chính là rất nồng nhiệt.

Không cách nào phai mờ.

Lục Uyển Đình cảm thấy bản thân mình dường như đã trúng độc của Thiên Diêm.

Dựa theo vận mệnh chú ý, cô đã cảm nhận ra được sự cam tâm tình nguyện

ấy, chính là liều thuốc giải.

Thuốc giải đó đến từ anh.

Tại thời điểm này, Thiên Diêm có thể làm cho cô tiếp xúc với tất cả những điều cô từng tưởng tượng qua.

Cô dường như đã thực sự hoà vào trong dòng máu lạnh như băng của anh và trở thành một nửa linh hồn còn lại của anh.

Lục Uyển Đình nằm trong lòng anh, tận hưởng sự gần gũi gắn bó ngay lúc này, hai người vẫn còn trẻ tuổi, luôn thích khám phá.

Mỗi lần xong việc, cô rất thích nằm trong lòng anh như vậy.

Dù sao, khi mọi chuyện kết thúc, hai người sẽ lại tách ra.

Lúc ngủ, cô và Thiên Diêm tựa như hai đường thẳng song song.

Hai đường thẳng song song như thế này, chỉ vào buổi sáng mới chùng chéo lên nhau.

Sự chùng chéo ấy, có đôi khi do tuổi trẻ kinh cuồng không biết điểm dừng, vừa mới sáng sớm cả hai đã muốn nháo loạn, cứ như vậy một trận chiến khác lại bắt đầu.

Hầu hết thời gian, Lục Uyển Đình luôn bị giữ chặt, có chút không thở nổi.

Ai có thể nghĩ đến, Thiên Diêm có thể siết chặt người ta như thế, tựa như khi sắp chết đuối nắm được một cọng rơm cứu mạng.

Mỗi lần Lục Uyển Đình bị siết đến mức bất tỉnh, sau khi tỉnh lại, cô chỉ muốn đấm một phát vào khuôn mặt đẹp trai kia.

Làm cho người ta nghi hoặc hơn, đó chính là thái độ của anh.

Buổi sáng phát hiện cô đang nằm trong lòng mình, hai tay anh còn ôm chặt lấy con gái người ta, anh lưu loát đẩy cô ra.

Lập tức giả bộ điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, dường như cái gì cũng không hề phát sinh.

Nhưng vào mỗi buổi sáng tinh mơ, anh vẫn lặp đi lặp lại tình trạng cũ.

*

Thiên Diêm không tắt đèn ngủ đặt trước giường, một mảnh mờ ảo, ánh sáng nhàn nhạt chiếu khắp căn phòng.

Lục Uyển Đình lặng lẽ đếm lông mi của anh, đen như mực, lại còn rất dày, đếm thế nào cũng không đếm xuể.

Đúng lúc này, điện thoại “Tin tin” vang lên.

Lục Uyển Đình vừa trải qua một cuộc chinh chiến, thân thể rã rời, đành chậm rãi cầm điện thoại lên, liếc mắt nhìn tên người gọi đến, sau đó mới bắt máy.

“Anh Doãn Ngôn, bắt anh phải gọi một cuộc điện thoại đường dài cho em, quả là thiệt thòi cho anh quá đi.”

“Gọi cũng gọi rồi, còn nói những lời này làm gì?” Người đàn ông ở đầu dây bên kia mỉm cười.

“Em chỉ đang đau lòng cước phí điện thoại thay anh thôi, đã khuya rồi, anh tìm em có chuyện gì vậy?”

“Nói đến chuyện này, xin lỗi nhé, anh quên mất việc lịch múi giờ, anh có quấy rầy em không?” Chu Doãn Ngôn lên tiếng hỏi.

Mặc dù không mở loa ngoài, nhưng do trời đã khuya, trong phòng không có tạp âm, cho nên những lời nói của Chu Doãn Ngôn xuyên qua

microphone truyền ra ngoài.

Thực ra Lục Uyển Đình quen biết với Chu Doãn Ngôn, cũng bởi vì Thiên Diêm.

Nhà học Lục và nhà họ Thiên không nằm gần nhau, Lục Uyển Đình sống ở trung tâm thành phố, từ khi còn nhỏ Chu Doãn Ngôn và anh đã sống chung trong một đại viện.

Bởi vì Thiên Diêm và Lục Uyển Đình có hôn ước với nhau, cho nên mỗi lần cô đi đến đại viện chơi, đều sẽ gặp mặt Chu Doãn Ngôn.

Hai người bọn họ không chỉ chung cấp hai và cấp ba, mà còn học cùng một trường đại học.

Nếu nói đại ma vương Thiên Diêm giống như viên ngọc lạnh băng chưa được mài giũa này, thì Chu Doãn Ngôn chính là kiểu người ôn hoà nhã nhặn.

Vì anh ta nhẹ nhàng lịch sự, cùng tính tình hiền hậu, từ việc lớn đến việc nhỏ đều cư xử như một người anh trai, còn chiếu cố Lục Uyển Đình rất nhiều.

Tuy hiện giờ không biết anh ta vì chuyện gì mà lại gọi đến, nhưng cô vẫn phải lễ phép trả lời.

“Nào có, anh không quấy rầy gì em cả.”

Lục Uyển Đình nói xong, trong lòng thầm nói, nếu sớm hơn năm phút nữa chính là quấy rầy rồi, khi đó cô đang cùng Thiên Diêm chạy nước rút, cũng là thời điểm đạt đến cao trào.

Còn chưa kịp lảm bảm xong, Lục Uyển Đình cảm thấy đầu của mình bị người nọ đẩy ra không thương tiếc.

Cô kinh ngạc trong chốc lát, sau đó ngạc nhiên thốt lên một tiếng, quay đầu lại nhìn anh.

Thiên Diêm thu hồi cánh tay, dĩ nhiên anh vẫn luôn nhắm chặt đôi mắt.

Chu Doãn Ngôn ở đầu dây bên kia nghe thấy âm thanh, vội vàng hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì ạ, anh Doãn Ngôn, rốt cuộc anh gọi em là có chuyện gì?”

“Anh nghe nói em bay sang New York, biết em đến đó để tìm Thiên Diêm, cho nên anh muốn hỏi thăm một chút, nhưng không ngờ rằng chọn thời gian không tốt, thôi anh không quấy rầy em nữa, anh cúp máy đây.”

Lục Uyển Đình nói lời tạm biệt với Chu Doãn Ngôn, lúc này bọn họ mới trực tiếp cúp điện thoại.

Đợi một lúc sau, cô liếc mắt nhìn đến Thiên Diêm.

Anh đã hoàn toàn xoay người sang một bên, chỉ để lại một bóng lưng.

Lục Uyển Đình khá ngạc nhiên, ngập ngừng hỏi, “Thiên Diêm?”

Anh không lên tiếng.

Nhưng trong hai ngày cuối tuần này, cả hai người đều chiến đến hai hiệp.

Rõ ràng vừa rồi trạng thái của anh vẫn còn đang rất tốt, sinh lực dồi dào, bây giờ anh lại đẩy cô ra, cứ như vậy mà ngủ sao?

Lục Uyển Đình dừng một lúc, sau đó nghiêng người, tiếp tục dò hỏi, “Anh Thiên Diêm?”

Vừa dứt lời, cô dường như đã ý thức được điều gì đó, rồi hậm hực ngậm miệng lại.

Lục Uyển Đình đột nhiên nhớ đến chuyện trước kia.

Anh luôn cho phép cô gọi anh như vậy.

Chẳng qua là từ sau khi cô đi đến đại viện chơi, Thiên Diêm đột nhiên lạnh mặt cảnh cáo cô, không được gọi anh như thế.

Từ đó về sau, cô không gọi nữa.

Đúng y như dự đoán ——

Thiên Diêm chậm rãi lên tiếng.

“Không nghe điện thoại nữa à?”

Lục Uyển Đình nhất thời không kịp phản ứng, “Hả?”

“Nếu không tiếp tục thì đừng nói nữa.” Thiên Diêm nói xong, lập tức giơ tay tắt đèn ngủ, không chút lưu tình.

Lục Uyển Đình nửa quỳ nửa ngồi trên giường, tầm mắt lâm vào một cảnh mơ hồ.

Cô suy nghĩ.

Hành động này của Thiên Diêm có ý tứ bảo cô hãy im lặng.

Thực ra cô chỉ muốn hỏi, anh nhịn như vậy, không khó chịu sao.

Nhưng anh đã bảo cô đừng nói nữa, cô cũng ngại hỏi tiếp.

Chương 102: Phiên ngoại 23: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình

Edit: Tiểu Màn Thầu

Vào đầu năm mới, Lục Uyển Đình đặc biệt trang trí căn hộ của Thiên Diêm bằng những bức tranh chúc mừng năm mới màu đỏ và miếng dán cửa sổ mang từ Trung Quốc sang đây.

Một câu đối được dán tượng trưng trước cửa nhà, đỏ chói.

Trong đêm giao thừa ấy có một chút ấm áp.

Cho nên rất nhiều năm về sau, Lục Uyển Đình vẫn còn nhớ rõ câu thơ ghi trên tấm liễn kia, cô đã tự tay chọn nó ——

[Gió xuân tiễn thanh xuân đi hết, hàng năm đều yên vui.]

Trong tết âm lịch, trường học của Thiên Diêm cho học sinh Trung Quốc nghỉ lễ, hai người chỉ làm ổ trong nhà.

Khi đó Thiên Diêm mặc một cái áo len màu trắng, để lộ một nửa phần xương quai xanh tinh xảo.

Khuôn mặt đẹp trai ẩn sau làn khói cà phê đang lượn lơ bay lên, nhìn không rõ ràng.

Suốt cả buổi chiều hôm đó, dường như tâm tình của Thiên Diêm rất tốt, cô cùng anh đọc sách, khi tỉnh lại cô thực sự đã tựa vào lòng anh.

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh, rõ ràng đang là mùa đông giá lạnh, nhưng nó lại giống như ánh nắng nóng mùa hè, sáng chói đến mức

không thể mở mắt lên nổi.

Thiên Diêm thì đọc sách, còn cô lại đọc truyện tranh. Quyển truyện tranh cô đang xem khá hay.

Không chỉ riêng nội dung cốt truyện, ngay cả nét vẽ cũng đẹp.

Lục Uyển Đình vừa mới loé lên một ý tưởng, trong lòng cô thực sự vẫn còn đang suy nghĩ, nên nói ra như thế nào.

“Nam chính này lãnh đạm quá, nhưng trông rất phong độ, mái tóc màu bạch kim dài ngang vai, quả thực chính là một hình mẫu lý tưởng nha.”

Nói xong lời này, Lục Uyển Đình như đang suy tư về điều đó, “Nếu em là nữ chính, khẳng định em sẽ không giận nam chính đâu.”

Nhưng theo một cách nói khác, Lục Uyển Đình chính là một học bá, sau khi quay trở về nước, cô sẽ không bao giờ xem đến quyển truyện tranh này.

*

Vào buổi tối, thời tiết càng lạnh hơn.

Cơn bão tuyết ập đến Manhattan, New York.

Rồi sau đó từng bông tuyết bay tán loạn trong màn đêm, bên ngoài cửa sổ ánh sáng đèn neon loé lên, làm nổi bật sắc trời đen kịt, sương mù mờ mịt một mảnh.

Ngay khi tuyết ngừng rơi, màn hình lớn ngay trung tâm quảng trường, bắt đầu phát bài hát tiếng Trung ‘Cung hỉ phát tài.’

Bầu không khí tươi vui tràn ngập khắp mọi nơi, tạo nên một khung cảnh yên bình.

Hai người nằm trên cái giường lớn gần cửa sổ, gần như điên cuồng quăn lầy

nhau.

Cuối cùng cao trào đang đến gần, thời khắc sắp lên đến đỉnh, pháo hoa rực rỡ được bắn ở phía xa xa.

Lục Uyển Đình chật vật ôm lấy eo Thiên Diêm, đôi chân câu lên, vào thời điểm này cô chỉ cảm thấy mình như sắp khóc đến nơi rồi.

Dường như là sự trừng phạt, cũng là niềm hạnh phúc, có vẻ là vì cô sắp phải lìa xa Thiên Diêm.

Một tháng trôi qua rất nhanh.

Kỳ nghỉ đông của Lục Uyển Đình đã kết thúc, cô phải trở về nước tiếp tục việc học của mình.

Đêm trước khi rời đi, cả hai chiến đấu đến tận ba hiệp, sau đó toàn bộ quá trình đều chỉ có một mình Lục Uyển Đình nói chuyện.

“Thiên Diêm, ngày mai em sẽ quay về nước.”

Thiên Diêm khép hờ mắt, nằm ngủ bên cạnh cô.

Lục Uyển Đình biết rõ anh vẫn chưa ngủ, mỗi lần khi anh ngủ, hơi thở rất vững vàng.

Điều này chứng minh anh chưa ngủ.

“Thiên Diêm, anh nói chuyện với em một lúc được không? Em đến đây một tháng trời, anh cũng không nói lời nào với em cả.”

Lục Uyển Đình nói xong cảm thấy phần mũi hơi cay cay, cô khẽ hít mũi một cái.

Sau một lúc lâu, ngay tại lúc Lục Uyển Đình muốn bỏ cuộc.

Thiên Diêm lại chậm rãi lên tiếng.

“Hử.”

Lục Uyển Đình xoay người qua, ôm chặt lấy anh, “Ngày mai em đi rồi, anh không cần tiễn em đâu, nhưng mà ——”

Cô gái nhỏ dừng một lúc, dấn dò anh, “Nhưng anh phải nhớ em đấy.”

Thiên Diêm không trả lời, Lục Uyển Đình cứ tiếp tục nói.

“Em là vị hôn thê của anh, cho nên yêu cầu này cũng không phải là quá đáng.” Thậm chí Lục Uyển Đình còn lôi ra một số đạo lý.

“Hơn nữa, anh còn là vị hôn phu của em ——” Lục Uyển Đình nói đến đây, chợt dừng lại, “Em cũng sẽ rất nhớ anh.”

Thiên Diêm để cô tùy ý ôm mình, sau một lúc, bỗng nhiên anh lại thốt ra một chữ, “Ừ.”

Chỉ có như vậy thôi.

Nhưng vẫn khiến Lục Uyển Đình hạnh phúc.

Vì sao cứ cảm thấy câu nói đó, giống như đang biểu lộ tâm tình lúc này của anh vậy?

Cho dù ——

Pháo hoa vào đêm giao thừa rực rỡ như thế nào.

Chỉ có điều.

Khi Lục Uyển Đình nghe vậy, lại bắt đầu cảm thấy không vui.

“Anh nói gì đi chứ, anh chỉ biết ừ một tiếng thôi hả Thiên Diêm, tốt xấu gì

cũng nên trả lời, được chứ.”

Lục Uyển Đình nhận được một món hời nhỏ, cô lại bắt đầu tính toán chi li đến tiểu tiết.

Cô muốn nhiều hơn, nhiều hơn và nhiều hơn nữa.

Nhưng Thiên Diêm không cho cô có cơ hội này.

Miệng của anh giống như bị dính keo, sống chết không chịu mở ra, cũng không nói thêm lời nào.

Lục Uyển Đình nghĩ đến việc ngày mai mình phải rời đi, anh còn thể hiện bộ dạng bức chết không nói này.

Một cảm giác tủi thân không tài nào giải thích được xuất hiện, nhưng cái cảm giác ấy bắt nguồn từ việc trong một thời gian dài không thể gặp mặt anh.

Lục Uyển Đình buông lỏng vòng tay đang ôm chặt lấy anh ra, còn chưa kịp hoàn toàn rút lui, cô chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của Thiên Diêm vang lên, “Được.”

Giọng nói của anh rất êm tai, tựa như dòng suối chảy qua khe đá, trong veo còn mang theo chút mát lạnh.

Sau một loạt hành động này, khoé môi Lục Uyển Đình hơi cong lên.

“A Diêm, em biết anh là người tốt nhất mà.” Mặc dù sợ Thiên Diêm cảm thấy phiền, nhưng Lục Uyển Đình vẫn nói tiếp, “Em còn muốn nói một chuyện nữa, bởi vì hiện giờ anh chính là vị hôn phu của em, tương lai sẽ trở thành ông xã của em, cho nên đối với những cô gái khác, anh hãy cứ coi bọn họ như tác phẩm khắc từ băng, cứ giả vờ như không nhìn thấy.”

Tính tình anh lạnh nhạt như vậy, anh không hề đặt ai vào trong mắt, có lẽ thế giới của anh cũng tựa như tuyết.

Chỉ cần dùng một tảng băng dày ngăn cách với những cô gái khác là đủ rồi, tốt nhất anh vẫn không nên nhìn đến bọn họ.

Lục Uyển Đình đã ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, cho nên cô rất yên tâm về anh, bởi vì anh chưa từng để bất kì cô gái nào vào trong mắt, không gần nữ sắc —— cũng không gần nam sắc.

Thiên Diêm lên tiếng, “Vì sao đột nhiên em lại nói nhiều như vậy?”

Cô gái nằm trong lòng anh, khi nghe thấy giọng điệu của anh không có gì bất thường, cười nói, “Em vẫn luôn nói nhiều mà.”

Chẳng qua là lúc trước.

Anh không nói chuyện nhiều với em mà thôi.

“A Diêm, ngày mai em đi rồi, đêm nay anh có thể ôm em ngủ được không?”

Mặc dù cả hai người không ôm nhau ngủ vào ban đêm, nhưng vào buổi sáng hôm sau, người siết chặt vòng tay, ôm cô vào lòng, lại chính là anh.

Mấy ngày qua trời rất lạnh, Lục Uyển Đình còn bồi thêm một câu như vậy.

Do những dấu hiệu khác lạ trong đêm nay, cô cảm thấy mình nên kịp thời bổ sung thêm thẻ đánh bạc.

Bởi vì ——

Hôm nay tâm tình của Thiên Diêm đột nhiên tốt đến lạ thường, ngay cả bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

Trong lúc anh vui vẻ trên mặt cũng không hề có biểu cảm gì, nhưng Lục Uyển Đình vẫn có thể nhận ra.

Đợi một lúc, vẫn không có câu trả lời.

Lục Uyển Đình kéo chăn của mình lên, không giả vờ nhu nhược để lấy sự thương hại nữa, cũng không khóc lóc, hay tỏ vẻ giống như một chú thỏ trắng vô tội.

Cô quay về bản chất thật của mình, còn có chút giận dữ, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để chui vào ổ chăn đi ngủ, cô quay người đưa lưng về phía anh, nghĩ đến việc ngày mai phải bay trở về nước.

Lúc này đèn ngủ trên đầu giường đã được tắt.

Lục Uyển Đình nằm trong bóng đêm thở dài một hơi, cô không nên ôm ảo tưởng nữa.

Cô vừa thở dài xong, giây tiếp theo.

Cả người cô bị kéo vào một lồng ngực lạnh lạnh.

Giọng nói chậm rãi của Thiên Diêm vang trên đỉnh đầu, “Ngày mai anh sẽ tiễn em.”

*

Sau khi trở về nước, Lục Uyển Đình chỉ biết cắm đầu vào việc học.

Ngoài trừ việc đó ra, cô còn giúp ba Lục quán xuyên chuyện công ty, nhân tiện cũng xử lý một số nghiệp vụ.

Nhưng thân thể của ba Lục càng ngày càng yếu đi, đợi đến lúc Lục Uyển Đình tốt nghiệp đại học, cây trụ cột kiên cường của nhà họ Lục hoàn toàn sụp đổ.

Ông ấy đã phải cố gắng chống đỡ thân thể của mình trong một khoảng thời gian, rồi sau đó ông ấy cần phải tịnh dưỡng lâu dài.

Cuối cùng ba Lục cũng giao lại công ty cho Lục Uyển Đình, ông ấy bắt đầu một cuộc sống an nhàn, cùng với vợ của mình nghiên cứu thuốc Đông y, từ đó về sau, thân thể càng ngày càng tốt hơn.

Trong bốn năm kể từ lúc Lục Uyển Đình vào đại học cho đến khi tốt nghiệp, cô và Thiên Diêm vẫn luôn duy trì mối quan hệ yêu xa.

Đa số ngày nghỉ, cô đều bay sang đó gặp anh.

Sau khi Lục Uyển Đình tốt nghiệp được hai năm, Thiên Diêm quay trở về nước, bắt tay vào việc tiếp quản tập đoàn Thiên thị.

Mặc dù anh đã trở về nước, nhưng vì công việc quá bận rộn, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Trong gian đoạn này, cô tận mắt chứng kiến Thiên Diêm trở nên mạnh mẽ hơn, thủ đoạn càng ngày càng bất cận nhân tình*.

(*Bất cận nhân tình: tính tình quái dị, hành vi không hợp lẽ thường tình, không để ý đến quan hệ tình cảm. Nguồn GG.)

Kể từ đó, anh xây dựng một đế quốc thương nghiệp càng ngày càng lớn mạnh.

Hôn ước ban đầu với nhà họ Lục, anh hoàn toàn có thể tự tay phá bỏ nó đi, nhưng anh đã không làm như thế.

Lục thị ngày càng suy yếu, đã sớm không còn cùng đẳng cấp với Thiên thị.

Mà Thiên Diêm chưa bao giờ đề cập đến việc kết hôn.

Khi vừa mới tốt nghiệp Lục Uyển Đình vẫn còn rất mơ mộng, nhưng sau khi chứng kiến một số thủ đoạn trên thương trường, cô dần trở nên tỉnh táo hơn.

Bởi vì gánh nặng trên vai vô cùng nặng nề, cô không thể buông bỏ trách

nhiệm của mình.

Cho nên, không biết từ khi nào, Lục Uyển Đình cũng đã học được cách chờ đợi.

Thật không nghĩ đến, cảm giác chờ đợi này thực sự rất giày vò.

Vào mùa xuân năm đó, vòng quay vốn của Lục thị gặp vấn đề.

Một vị cao tầng trong công ty đã mua chuộc giám đốc bộ phận tài chính, còn động tay động chân, thực hiện việc rửa tiền bằng các quỹ của công ty.

Lục Uyển Đình chạy đôn chạy đáo khắp nơi, cuối cùng cô dựa vào thực lực của mình, giải quyết ổn thoả mọi chuyện, đưa kẻ lạm dụng quyền hạn ra đứng trước vành móng ngựa.

Nhưng kể từ đó, Lục thị lòng quân bất ổn, toàn bộ công ty lộ ra một hơi thở lụn bại.

Tốt xấu gì cũng xem như khó khăn đã qua đi.

Trong lúc khó khăn nhất, Chu Doãn Ngôn giúp đỡ cô không ít, vì muốn bày tỏ sự cảm ơn, Lục Uyển Đình đã mời anh ta dùng một bữa cơm, còn nghĩ thầm nếu về sau anh ta có chuyện gì muốn nhờ vả, cô nhất định sẽ dốc hết mình mà hỗ trợ.

Lời hứa cứ như vậy được ném ra ngoài, Lục Uyển Đình nói lời tạm biệt với Chu Doãn Ngôn xong, rồi bước ra khỏi nhà hàng.

Khi quay trở về đến nhà, cô phát hiện có một chiếc Bentley màu đen đang đỗ dưới hầm gara.

Lục Uyển Đình thả chậm bước chân, cô vừa lên đến nhà đã bị một người đè lên cánh cửa.

Trong lúc đối phương hành động quyết liệt, cô hơi cúi người, “Này.”

Kỳ thực Lục Uyển Đình có chút chịu không nổi.

Hôm nay tính tình của Thiên Diêm rất kỳ lạ, giống như anh đã tích góp từng chút từng chút một cái gì đó.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Lục Uyển Đình cảm thấy có hơi khát nước, liền mở đèn lên.

Lúc quay trở về phòng, Thiên Diêm đã mặc quần áo chỉnh tề, cứ như vậy đứng trước cửa sổ.

So với bóng lưng hồi còn trẻ, bây giờ trông càng vững chãi hơn, phong độ đầy khí thế, tinh tế tựa như một viên ngọc đã được mài giũa.

Sự lãnh khốc lúc trước dần lắng xuống, thay vào đó chính là sự trầm ổn lạnh như băng.

Không ai sánh bằng, vô cùng quyền rũ.

Đối với một người vừa trẻ tuổi lại vừa ưu tú như vậy, nhất định không thiếu người vây quanh.

Nhưng Thiên Diêm thì khác, bên người anh chỉ có mỗi mình cô.

Chỉ có điều này thôi, dường như đối với anh cô cũng không quan trọng lắm.

Lục Uyển Đình thay áo ngủ, nhớ đến việc anh đã mặc lại quần áo chỉnh tề, cô cảm thấy có hơi bực bội.

“Sao hôm nay anh lại đến đây?”

“Không đến, rồi chỉ biết đứng trơ mắt nhìn em vui vẻ trò chuyện với người đàn ông khác sao?”

Giờ phút này, Lục Uyển Đình đã hoàn toàn hiểu rõ, Thiên Diêm chính là

đang đợi cô, đợi cô lên tiếng.

Thiên Diêm bước từng bước đi về phía này, “Em thà chạy đến tìm Chu Doãn Ngôn, cũng không muốn đánh tiếng với anh?”

Sau một lúc sững sờ, Lục Uyển Đình mới hiểu được ý của anh.

“Vì anh rất bận rộn.” Lục Uyển Đình có chút tức giận, “Hơn nữa, nếu em đến tìm anh rồi lại bị anh từ chối, em phải mất bao nhiêu đêm ngủ ngon giấc nữa đây?”

“Em cứ như vậy mà khẳng định anh sẽ từ chối em?”

Lục Uyển Đình chần chừ nhìn về phía Thiên Diêm, hôm nay anh nói chuyện rất nhiều nha.

“Có gì mà không dám thừa nhận? Hơn nữa người ta cũng không giúp em quá nhiều, đều là do em tự mình giải quyết, em chỉ mời người ta đi ăn một bữa cơm thôi mà.”

Gần đây Lục Uyển Đình khá mệt mỏi, nhưng thực ra chỉ mệt một chút mà thôi.

Thiên Diêm không nhúc nhích, cứ nhìn cô như vậy, ánh mắt thâm thúy không thể nhìn ra được điều gì.

Lục Uyển Đình ngã xuống giường, mí trên đờ mí dưới.

Tất nhiên trong bộ dạng rất buồn ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô hàm hồ nói, “A Diêm, dạo gần đây em rất mệt.”

Thiên Diêm vốn đang cởi quần áo ra chuẩn bị đổi quần áo ngủ, nghe thấy những lời này của cô, anh chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào cô một lúc.

Đêm khuya hôm ấy, Lục Uyển Đình đã bị đánh thức bằng phương thức nào đó.

Cái tên Thiên Diêm này! Còn là người không!!

*

Lục thị vẫn có thể trụ được qua mùa thu năm sau, chẳng qua là không còn huy hoàng như trước kia nữa, công ty vẫn hoạt động bình thường.

Ba Lục mỉm cười đối mặt với mọi chuyện, ngược lại ông ấy còn an ủi Lục Uyển Đình, tất cả hãy thuận theo tự nhiên.

“Ba, đều là lỗi của con, con đã không thể quản lý tốt công ty.”

“Chuyện đó cũng không thể trách con, lúc ấy ba già rồi nên có chút hồ đồ, còn đưa ra rất nhiều quyết định sai lầm, cho nên mới làm công ty lâm vào tình cảnh này.” Ba Lục nhẹ nhàng vỗ vai cô, ý bảo cô không cần để nó trong lòng.

Tuổi trẻ trôi qua mau, trong quá trình thừa kế, có xảy ra chút chuyện không may, không gượng dậy nổi cũng không sao. Nếu người thừa kế có khả năng quản lý tốt, như vậy mới không ngừng tiến bộ.

Trong thời đại phát triển này, xã hội đang dần dần đào thải những thứ đã lỗi thời.

“Gần đây con và Thiên Diêm như thế nào?”

Vừa nhắc đến Thiên Diêm, trong lòng Lục Uyển Đình có hơi rối loạn.

“Vẫn bình thường ạ.”

“Bọn con không có ý định kết hôn sao?” Ba Lục chậm rãi lên tiếng.

Lục Uyển Đình không trả lời.

“Haizzzz” Ba Lục ở bên cạnh thở dài, “Hiện tại nhà họ Thiên lớn mạnh như vậy, nếu như nó đã không muốn, mỗi hôn sự này không có cũng được, ba sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt hơn.”

Tìm mối hôn sự khác?

Lục Uyển Đình đã từng nghĩ qua vô số khả năng, nhưng cô chưa từng nghĩ tới loại khả năng này, cũng không muốn tiếp nhận nó.

Mẹ Lục ngồi bên cạnh nghe xong tức giận nói, “Ông Lục, ông có ý gì hả? Con bé và thằng nhóc nhà họ Thiên kia đã ở bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, bây giờ ông lại bảo với tôi là thôi đi? Những chuyện khác không nói đến, tâm tư của con gái ông như thế nào ông còn không biết sao, có phải ông muốn chọc tôi tức chết đúng không?”

“Chao ôi!! Chao ôi!!! Tôi không phải có ý này!!” Ba Lục hét đường chối cãi, “Hiện giờ thằng nhóc nhà họ Thiên có bao nhiêu lợi hại bà còn không biết à? Nó cứ chần chừ không đề cập đến việc kết hôn, ai có thể nói trước được điều gì?”

“Hôn ước được ghi bằng giấy trắng mực đen, còn có thể đổi ý hả? Lúc trước có ai ép buộc nó đâu, tôi thấy Thiên Diêm cũng rất thích Uyển Đình nhà ta, nếu không nó có thể đồng ý mỗi hôn sự này sao?” Mẹ Lục cấp cho ba Lục một bậc thang để đi xuống, “Cả hai đứa nó đều bận rộn công việc, ông đừng xen vào nữa, theo tôi thấy, không đề cập đến chuyện kết hôn cũng không sao cả, không ai quy định phải kết hôn sớm như vậy.”

Mẹ Lục nhìn ba Lục, “Trước đó Thiên Diêm từng đến đây hỏi thăm tôi, còn bảo công ty của nó rất nhiều việc, nó phải rút thời gian để đi đến nơi này, đây cũng không phải là nói dối.”

Ba Lục nghe xong lời nói này lập tức không vui, “Vậy tại sao nó lại không đến thăm tôi?!”

Càng trưởng thành càng giống như một tảng băng, tính khí chẳng khác gì Bắc Băng Dương.

Còn dám không đến thăm người ba vợ này à???

Ba Lục và mẹ Lục vẫn còn đang tranh luận.

Lục Uyển Đình ngồi ở một bên không lên tiếng.

Đương nhiên trong lòng cô biết rõ, Thiên Diêm đối với mình ít nhiều gì, cũng có một chút cảm tình.

Thời còn trẻ, cảm giác chính là rõ ràng nhất, mặc dù Thiên Diêm trời sinh tính tình lạnh lùng, nhưng rất nhiều sở thích của anh không tài nào che giấu được, nếu không cẩn thận che giấu nó vẫn sẽ bị lộ ra ngoài.

Bằng không một người thích sạch sẽ như Thiên Diêm, lại muốn cô hết lần này đến lần khác sao.

Còn với thời gian lâu như vậy, cái tư vị đó, chỉ có bản thân cô mới cảm nhận được.

Nhưng sự yêu thích này, đến cùng chiếm bao nhiêu phần trăm, cô không rõ lắm.

*

Vào mùa đông năm ấy, thành phố Ngân xuất hiện một tin tức chấn động.

Tập đoàn Thiên thị thu mua tập đoàn Lục thị, đang tiến thêm một bước mở rộng đế quốc kinh doanh.

Đồng thời, Thiên thị còn tập trung vào việc xây dựng chi nhánh ở nước ngoài, dẫn đầu trong việc chiếm giữ thị trường, với một tương lai đầy hứa hẹn.

Sau khi Lục Uyển Đình nhận được tin tức này, đè nén lửa giận chạy vọt đến văn phòng của Thiên Diêm.

Vành mắt cô đỏ hoe, “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Thiên Diêm im lặng nhìn cô, “Sau khi hoàn thành việc thu mua, tất cả cổ phần ban đầu của tập đoàn Lục thị vẫn sẽ nằm trong tay em, chẳng qua là thay đổi hình thức mà thôi.”

“Cái gì mà hình thức, hình thức chính là không nói tiếng nào lập tức thu mua sao.” Lục Uyển Đình đứng trước mặt anh, gần như không kìm nén được nữa, nước mắt lưng tròng.

Đúng vậy, cô đã quên mất.

Thiên Diêm là một thương nhân, mang trong mình dòng máu lạnh lẽo trời sinh, ngay cả trước khi tiến hành thu mua, anh cũng không thông báo cho cô biết một tiếng, cho dù anh chính là vị hôn phu của cô.

“Thế nào, em không cam lòng à?”

Thiên Diêm đứng lên, “Từ nay về sau Lục thị chỉ có thể thuộc về Thiên thị, còn em chỉ có thể nằm trong tay anh, thu dọn xong lập tức đến đây làm việc.”

“Đó chính là tâm huyết của ba em.”

Lục Uyển Đình nghẹn ngào nói.

“Lục Uyển Đình.” Thiên Diêm rũ mắt nhìn cô, giọng điệu khó hiểu, “Em vĩnh viễn chỉ biết nghĩ đến người khác.”

Theo sau anh chậm rãi nói, “Em không thể không thừa nhận, phương pháp giải quyết này đối với Lục thị, mới là điều tốt nhất.”

Lục Uyển Đình không thể nào phản bác, đúng vậy, đây chính là phương an

tốt nhất.

Ở sâu trong tiềm thức của cô, vẫn còn đang đấu tranh.

Cô gái xinh đẹp tuyệt trần có mái tóc đen nhánh cùng đôi môi đỏ mọng, mặc dù đôi mắt ngắn lẹ, nhưng sáng ngời tựa mã não.

Dáng dấp đẹp tựa như tranh, dùng câu này để miêu tả cô, không có câu nào thích hợp hơn câu đó nữa.

Người đẹp lại dịu dàng, xinh đẹp không gì sánh bằng, trong lúc sắp khóc, càng thêm động lòng người.

“Thiên Diêm, hành động hiện giờ của anh, có nghĩa là ——”

Lục Uyển Đình chậm rãi lên tiếng, theo sau bổ sung thêm.

“Anh không cần em nữa.”

“Được rồi, nếu như anh đã không cần em nữa, em nghĩ mình nên nói với anh một chuyện ——”

Nếu anh không cần em!! Em cũng sẽ không đến đây làm việc!!!

Lục Uyển Đình còn chưa nói xong, Thiên Diêm đã lấy ra một phần văn kiện, “Ký đi.”

Cô bị hành động này của Thiên Diêm khiến cho không biết phải làm sao.

“Ký cái gì?”

Những suy nghĩ trong đầu càng trở nên phóng đại.

Đoán chừng là hợp đồng bán mình gì đó, làm cho người nhà họ Lục trở thành nhân viên của nhà họ Thiên.

Có lẽ Thiên Diêm cho rằng việc thu mua Lục thị mới là điều tốt nhất cho nhà họ Lục, cảm thấy mình đã giúp được một phần nào đó, cũng nhân tiện huỷ bỏ luôn hôn ước này, rồi anh sẽ đuổi cô đi, để bản thân mình được bình yên.

Lục Uyển Đình cảm thấy mình đột nhiên trở thành hai bàn tay trắng.

Cô không thể kìm chế được nữa, những giọt nước mắt cứ như thế tuôn rơi.

Sau đó, từng tiếng nức nở không dần xuống từ từ vang lên, chuyển từ hơi thở dồn dập sang tiếng khóc không tài nào ngăn được.

Dù như thế nào, Lục Uyển Đình vẫn là một cô gái trẻ.

Lúc này cô cảm thấy thật chật vật và mất mặt, thậm chí cô còn có suy nghĩ đến việc Thiên Diêm không muốn nhìn thấy mình trong cuộc sống của anh nữa.

Vừa nghĩ đến việc sắp chia tay, bản thân mình còn khóc lóc xấu đến mức này, Lục Uyển Đình thấy mình rất thê thảm.

“Rất cuộc em khóc cái gì vậy?” Sắc mặt Thiên Diêm có chút khó coi, “Em có muốn ký không?”

Nghe giọng điệu càng ngày càng lạnh lùng và mất kiên nhẫn của anh, trong nội tâm Lục Uyển Đình dần bình ổn lại.

Nhưng mà —— Cái gì mà muốn ký không? Cô thậm chí còn chưa đọc kỹ nó.

Với đôi mắt đẫm lệ mơ hồ, Lục Uyển Đình nhanh chóng nhìn lướt qua phần hợp đồng giống như văn kiện kia.

Kiểu chữ đen trắng rõ ràng, chính là ——

[Giấy đăng ký kết hôn.]

Chương 103: Phiên ngoại 24: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thầu

Mùa xuân năm sau, Thiên Diêm và Lục Uyển Đình cử hành hôn lễ.

Lục Uyển Đình lấy số cổ phần mà tập đoàn Lục thị đã bị thu mua, xác nhập vào tập đoàn Thiên thị, cô trở thành phụ tá của Thiên Diêm.

Kể từ sau khi hai người kết hôn, phần lớn thời gian bọn họ gặp nhau đều ở công ty.

Tham vọng của Thiên Diêm rất lớn, thậm chí tập đoàn Thiên thị còn từng bước đưa chi nhánh của mình ra nước ngoài.

Xét thấy thị trường ở nước ngoài rộng lớn như vậy, sau khi tiến hành thanh toán sổ sách và kiểm kê những tháng cuối năm, báo cáo tài chính thực sự có thể ngang bằng với nhà họ Tống.

Hiện giờ Tống thị vẫn do ông cụ Tống quản lý, đại thiếu gia Tống Thanh Đình của nhà họ Tống không có mặt ở công ty, ngày thường thông dong nhàn nhã, là một vị thiếu gia yêu thích du sơn ngoạn thủy.

Ngày hôm đó, Tống Thanh Đình và Cố Oản Oản bảo rằng muốn đến đây thăm hỏi đôi vợ chồng trẻ này.

Lục Uyển Đình vừa mới hoàn thành xong một hạng mục, nên có thể nghỉ ngơi hai ngày, khi nghe thấy hai người bọn họ muốn đến thăm hỏi, cô còn

niệt tình chiêu đãi một phen.

Thiên Diêm không có ở nhà, trong hai ngày qua Lục Uyển Đình chỉ ở suốt trong nhà, chờ anh quay trở về.

Thực ra Lục Uyển Đình đối với Tống Thanh Đình và Cố Oản Oản, cũng không thân quen lắm, may mắn là cả hai người họ quen biết nhau, cho nên bọn họ luôn có đề tài để nói chuyện với, sẽ không làm cho người ta cảm thấy xấu hổ.

Lần đầu tiên Lục Uyển Đình nghe nói đến hai người này, là khi cô còn học cấp ba.

Khi ấy trường học quý tộc của thành phố Ngân, người vào đó học không phú cũng quý, Cố Oản Oản và Tống Thanh Đình vốn là một đôi, nếu quay ngược dòng quá khứ để nhìn lại, lúc ấy bọn họ đã sớm quấn lấy nhau rồi.

Lục Uyển Đình luôn nghe thấy những câu chuyện bát quái truyền từ lớp bên cạnh ——

[Cố Oản Oản lại chặn Tống Thanh Đình ở trong lùm cây, còn ép người ta vào thân cây nữa!]

[Cố Oản Oản can đảm tỏ tình, dám cạnh tranh với những đối thủ khác, nhưng lại không cẩn thận làm đổ chai nước suối vào người Tống Thanh Đình mất rồi!]

[Cố Oản Oản cưỡng hôn người ta ở hành lang, nhưng bị Tống nam thần từ chối, cô ấy đau lòng đến mức bật khóc ngay trong lớp!]

[Cố Oản Oản không may té ngã ở sân bóng rổ còn thu hút một đám con trai chạy đến, Tống Thanh Đình khí phách tuyên bố chủ quyền rồi!]

Nói tóm lại, những chuyện bát quái của cặp đôi này không bao giờ ngừng lại, quả thực rất rôm rả.

Lúc ấy mọi người xung quanh đều biết đến việc Lục Uyển Đình chính là con dâu tương lai của nhà họ Thiên, chẳng qua còn chưa đính hôn mà thôi, bọn họ rất hâm mộ cô.

Theo lý thuyết mà nói, mức độ nổi tiếng của cô và Thiên Diêm vô cùng cao, nhưng không có ai dám tiếp cận với bọn họ cả.

Ngược lại Cố Oản Oản còn chả hỏi Lục Uyển Đình mấy lần.

Lần này đến làm khách, Lục Uyển Đình nhìn thấy hai người không ngừng phát đường.

Bên này mở miệng một tiếng “Bà xã”, bên kia lại mở miệng gọi một tiếng “Ông xã”, còn dùng trái cây mà Lục Uyển Đình mua, đút từng miếng cho đối phương.

Lục Uyển Đình: “.....”

Kỳ thực trong ấn tượng của Lục Uyển Đình, Tống Thanh Đình thuộc dạng học bá khá đẹp trai, lúc nào nói chuyện cũng theo kiểu nói có sách mách có chứng, ở phương diện tình cảm luôn biết kiềm chế.

Ai có thể ngờ đến, hai người một đường tiến lên, Tống Thanh Đình luôn bảo vệ Cố Oản Oản, trên mặt tràn ngập sự yêu thương.

Hai người đều không mang gánh nặng kế thừa gia nghiệp, thỉnh thoảng bọn họ sẽ đi ra ngoài du ngoạn một phen, cuộc sống gia đình của đôi vợ chồng trẻ này, so với cô còn thoải mái hơn rất nhiều.

“Này —— Vị kia nhà cậu không trở về ăn cơm à?” Trong lúc ăn cơm, Cố Oản Oản thực sự cảm thấy rất khó hiểu.

“Hai chúng tớ luôn bận rộn, cho nên thỉnh thoảng không quay về nhà, trực tiếp giải quyết ở công ty. Lần này hai người đến đây, vừa khéo tớ lại có thời gian rảnh.”

“Hai người các cậu nên dành cho mình một kỳ nghỉ đi, quanh năm suốt tháng đều bận rộn, còn trẻ như vậy, nên biết hưởng thụ.”

Nghe thấy những lời của Cố Oản Oản nói, Lục Uyển Đình chỉ mỉm cười.

“Lần này đến đây, hai người bảo có chuyện muốn nói, là chuyện gì vậy?”

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lục Uyển Đình trực tiếp hỏi.

Cố Oản Oản nhún vai, “Chuyện là như thế này, chẳng phải tớ đang mang thai sao, sau khi ba mẹ Thiên Diêm biết chuyện đó, bọn họ bảo tớ đến thúc giục các cậu.”

Lục Uyển Đình nghe xong có hơi kinh ngạc, nhìn về phía bụng dưới tương đối phẳng lì của Cố Oản Oản, “Cậu mang thai rồi hả?”

Tống Thanh Đình ngồi bên cạnh mỉm cười, “Ừ, được ba tháng rồi.”

Sắc mặt của Cố Oản Oản có hơi ửng hồng, vội che miệng Tống Thanh Đình lại, “Anh im miệng! Em muốn tự mình nói ra, ai bảo anh nói trước vậy, anh muốn cướp quyền chủ động lên tiếng của em à.”

Tống Thanh Đình nhìn chăm chăm vào cô vợ nhỏ, khoé môi hơi cong lên, cô ấy nóng giận cũng thật đáng yêu, cho nên anh ấy không tiếp tục phản bác.

“Uyển Đình, chúng tớ chỉ đến đây ngồi một lúc thôi, ba mẹ Thiên Diêm có vẻ ngại khi ở trước mặt các cậu thúc giục chuyện sinh con này, cho nên bọn họ muốn tớ mang phúc khí đến đây, nhân tiện hỏi thăm kế hoạch của các cậu.”

Lục Uyển Đình cúi đầu rũ mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nếu nói về kế hoạch.

Cả hai chưa từng lên kế hoạch sinh con.

Lúc trước ba mẹ Thiên Diêm đã từng uyển chuyển nhắc đến mấy lần, đều bị khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Diêm ngăn lại. Về sau bọn họ không bao giờ đề cập đến việc ấy nữa.

Lục Uyển Đình chỉ mới kết hôn gần một năm, cô chưa từng nghĩ đến phương diện này, ngược lại ý tưởng của cô và Thiên Diêm không mưu mà hợp.

Nhưng hôm nay nhìn thấy đôi vợ chồng trẻ nhà họ Tống hạnh phúc như vậy, còn có cả sự tương tác cùng quan tâm chăm sóc của hai người bọn họ.

Trong đầu Lục Uyển Đình bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng.

Một khi cái ý tưởng này đã bén rễ, trước sau nó vẫn luôn cố thủ ở đó, không thể phân tán.

Buổi tối hôm đó, sau khi tiễn đôi vợ chồng trẻ nhà họ Tống rời đi, đến gần rạng sáng, Thiên Diêm mới trở về nhà.

Hai người thỉnh thoảng sẽ quay về đại viện, hiện giờ ở bên phía nhà họ Thiên chủ yếu là nơi nghỉ ngơi của ba mẹ chồng.

Trước mắt, cả hai đều dành phần lớn thời gian sống ở căn hộ gần công ty.

Nơi này được trang trí sang trọng, với đầy đủ tiện nghi, nó xem như là một phòng cưới với ý nghĩa khác.

Vừa mới kết hôn, Lục Uyển Đình chăm sóc nơi này rất tốt, cả căn nhà trở nên thật ấm áp.

Chữ “Hủy” lúc trước vẫn còn dán trên cửa sổ.

Lục Uyển Đình chưa từng gỡ nó xuống.

Thiên Diêm một thân gió lạnh bước vào nhà, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ,

anh đi vào phòng tắm để tắm rửa, lúc này anh mới tiến vào phòng ngủ chính.

Lục Uyển Đình không tắt đèn, cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, phần chân bị vén lên, lộ ra đôi chân trắng nõn.

Hắn là cô đang đợi anh về, kết quả còn chưa kịp đợi người quay về, thì cơn buồn ngủ đã ập đến.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Lục Uyển Đình cảm thấy hai chân bị gập lại rồi ấn xuống, toàn bộ nhiệt huyết của cơ thể chỉ tập trung vào một điểm nhất định.

Tập trung tại nơi đó.

Tựa như đục gỗ, quấy nhiễu giấc mơ của người ta.

Lục Uyển Đình trải qua một trận thiên đường và địa ngục, cuối cùng trong mê loạn tỉnh dậy.

Cô đã rất quen thuộc với thân thể của Thiên Diêm, sau khi âm thanh rên rỉ vang lên cô lập tức nghênh đón anh.

Cuối cùng cô nằm sấp, cảm nhận sự dao động ở phía sau, vùi mặt vào gối, không nói nên lời.

Khi đến lúc chạy nước rút, Thiên Diêm nhồm người lên mở tủ đầu giường ra.

Nhưng lại bị Lục Uyển Đình ngăn cản.

Thiên Diêm dừng tay, bộ dạng rất nghi hoặc.

Giọng nói căng thẳng, “Sao thế?”

“Anh muốn có con không?” Lục Uyển Đình lên tiếng hỏi.

Thiên Diêm uốn lưng lên, nhất thời dừng lại một giây.

Nhưng chỉ trong một giây mà thôi, anh vượt qua bàn tay đang quấy rối của cô, vươn tay về phía tủ đầu giường.

Sau khi đồ vật kia bị xé ra, hơi thở lạnh lẽo của Thiên Diêm phả vào tai, anh gần như không hề nghĩ ngợi.

“Không muốn.”

*

Thiên Diêm đã nói không muốn, tức là anh thực sự không muốn.

Về sau Lục Uyển Đình có dùng chiêu thức gì đi nữa, cũng không làm anh thay đổi chủ ý.

Lục Uyển Đình thậm chí còn mặc nội y tình thú và đồ ngủ cosplay.

Những thứ này anh đều tiếp nhận, nhưng vẫn là ——

Không muốn sinh con.

Kể từ đó ý kiến của hai người hoàn toàn bất đồng.

Lục Uyển Đình không cam tâm, còn bị dáng vẻ lạnh lùng như băng của anh chọc cho phát cáu.

Cô cũng không giấu giếm chuyện đó ở trong lòng, trực tiếp hỏi lý do, nhưng Thiên Diêm vẫn im lặng không nói, cuối cùng anh chỉ nói gần đây công ty rất bận rộn, không thể phân thân.

“Em là người sinh con, không phải là anh.”

Lục Uyển Đình cực kỳ bất mãn với lý do mà anh đưa ra, cảm thấy nó rất qua loa.

Cô không thể tìm ra lý do không muốn sinh con, cô cũng đã vượt qua rào cản tâm lý của mình, nhưng Thiên Diêm lại có biểu hiện như thế này.

“Em rất muốn sinh con?” Thiên Diêm nhìn qua, không đợi cô trả lời, trong giọng nói có chút giễu cợt, “Lúc trước là ba mẹ em, sau đó là công ty, sau đó nữa lại là con cái, em cứ muốn bận rộn như vậy sao?”

Trước đây cô còn nói rất thích anh kia mà.

Cuối cùng cô đều đặt mọi thứ lên trước anh.

Quả thực khi cô nhìn thấy anh, cô rất vui vẻ.

Nhưng lần nào cũng vậy.

Từ trước đến nay Thiên Diêm luôn mong muốn, một tình yêu không có bất kì tạp chất nào.

Cho dù chỉ có 1% tạp chất, anh thà hủy diệt nó, còn hơn để người khác chiếm hữu.

Cho nên khi biết tin Chu Doãn Ngôn xuất hiện trước mặt cô.

Thiên Diêm cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

Cảm xúc này trước đây không lộ ra ngoài, vẫn luôn giấu thật sâu trong lòng, không muốn để người khác nhìn thấy.

Nhưng theo thời gian hai người ở bên nhau càng lâu, mối quan hệ càng ngày càng trở nên sâu đậm hơn.

Anh chỉ nghĩ đến việc trói chặt cô bên mình, anh cảm thấy dường như mình bị bệnh rồi.

Càng không cần phải đề cập đến đứa con sẽ được sinh ra sau này.

Dựa vào cái gì.

Nó vừa xuất hiện đã cướp đi tất cả sự chú ý và tình yêu của cô dành cho anh.

Không nên như vậy, nó không nên xuất hiện.

“Em thực sự bận rộn như thế à!” Lục Uyển Đình thở gấp, giơ hai tay lên, làm rối tinh rối mù tài liệu trên bàn làm việc của anh.

Sau khi phát hỏa xong, Lục Uyển Đình mở cửa rời đi, trợ lý lên tiếng hỏi, “Thiên tổng, ngài có muốn tiến phu nhân một đoạn không?”

“Không cần.” Thiên Diêm lạnh lùng lên tiếng.

Anh không nên tiếp tục nuông chiều cô nữa.

*

Sau cuộc sóng gió nhỏ này, chỉ trong vài ngày Lục Uyển Đình đã khôi phục lại thần sắc bình thường.

Cô một lòng vùi đầu vào việc xây dựng Thiên thị, công việc ngày càng trở nên bận rộn.

Chẳng qua là ——

Đêm không về nhà ngủ, người ở lại công ty đã trở thành cô.

Mặc dù chỉ có một vài lần, nhưng đó là lần đầu tiên Lục Uyển Đình làm được như vậy.

Cô quan sát anh, vẫn là bộ dạng mê luyến lúc ban đầu, ban đêm khi hai người cùng giường chung gối cô luôn phải tiếp tục chịu đựng sự không biết tiết chế của anh.

Nhưng đã có một điều gì đó không còn giống như trước đây.

Thời điểm Lục Uyển Đình không mấy vui vẻ, cô sẽ không dành chút thời gian ít ỏi đó cho anh nữa.

Cuộc sống cứ tiếp tục trải qua như vậy.

Cuối cùng Thiên Diêm đành phải thoả hiệp.

Nhưng không phải vì ba mẹ thúc giục, không phải cô luôn có tâm nguyện sinh con sao, anh sẽ thành toàn cho cô.

Chỉ là thành toàn vẫn có điều kiện, anh đã dung túng cho cô lần này.

Kể từ nay trở về sau, mọi chuyện không còn do cô quyết định nữa.

Cô chỉ có thể nhìn anh mà thôi.

*

Lúc đầu Lục Uyển Đình nghe thấy lời đề nghị của Thiên Diêm, cô còn vui vẻ đến tận mấy ngày.

Nhưng sau khi cả hai thực sự bắt đầu chuẩn bị mang thai, đứa trẻ mãi vẫn không đến.

Tại thời điểm con trai của Tống Thanh Đình và Cố Oản Oản được bốn tuổi, Lục Uyển Đình mới thành công hoài thai.

Mang thai mười tháng, sinh con, ở cữ, cho đến khi chăm sóc sau khi sinh.

Thiên Diêm vẫn luôn ở bên cạnh cô, với sự dịu dàng chưa từng có, Lục Uyển Đình chỉ cảm thấy trái tim mình như sắp tan ra.

Kể từ khi bắt đầu mang thai, cho dù Thiên Diêm bận rộn đến đâu, mỗi ngày

anh đều sẽ trở về với cô.

Ôm cô từ phía sau, ngủ cùng nhau, thậm chí là đến cuối thai kỳ, cô phải nhập viện với cái bụng to tướng, Thiên Diêm vẫn sẽ ôm cô ngủ.

Anh vừa dính người lại vừa biết kiềm chế như vậy, quả thực làm cho người ta cam tâm tình nguyện trở thành con thiêu thân lao đầu vào lửa, hãm sâu trong mị lực đó.

Sau khi Lục Uyển Đình sinh được một bé gái, Thiên Diêm chính thức đổi tên tập đoàn Thiên thị thành tập đoàn Thiên Lục.

Bên ngoài giới không ngừng lan truyền tin tức thay đổi tên này, chỉ cảm thấy nó không tầm thường.

Khi còn bé người đàn ông này tính tình rất lạnh lùng, không tiếp xúc với bất kì người nào, càng không thích nói chuyện, nhưng may mắn là anh rất ưu tú.

Bởi vì Lục Uyển Đình đã sinh con, cho nên cha mẹ Thiên Diêm cũng không truy cứu việc đổi tên ấy nữa.

Ngược lại bên phía nhà họ Lục, ba Lục và mẹ Lục đã bị hành động này của Thiên Diêm dọa sợ không nhẹ.

Lục Uyển Đình hạ sinh một đứa bé gái, lại còn sinh vào mùa xuân, đó là một ngày cuối xuân ôn hoà tươi đẹp.

Khi đó những bông hoa màu trắng bên ngoài cửa sổ nở rộ, những tán lá xanh mượt xếp chồng lên nhau, thướt tha lả lướt, tỏa hương thơm thoang thoảng.

Loài hoa sơn chi giản dị, thanh khiết lại tao nhã.

[Click để xem ảnh](#)

(Hoa Sơn Chi.)

Cho nên, Lục Uyển Đình suy nghĩ, quyết định chọn chữ “Chi.”

Sơn Chi, cũng giống như trẻ con.

(*Sơn Chi (梔子) đọc là Chi tử, còn trẻ con (稚子) đọc là trĩ tử. Ở đây tác giả muốn nói âm đọc của hai từ tương đồng với nhau.)

Lục Uyển Đình hy vọng con gái của cô và Thiên Diêm, sẽ có một cuộc đời hạnh phúc không lo lắng, hồn nhiên như một đứa trẻ.

Thiên Diêm đối với cái tên mà cô muốn đặt, không có ý kiến gì.

Ba mẹ anh nghe xong cũng cảm thấy rất hài lòng, lúc tuổi già có được một đứa cháu gái tựa như một viên ngọc quý báu, tất nhiên bọn họ sẽ luôn cưng chiều cô cháu gái nhỏ này trong lòng bàn tay.

Tiểu Thiên Chi thừa hưởng nét đẹp của ba và mẹ, khi còn bé đã rất đáng yêu, một đứa bé xinh xắn như vậy, có thể mơ hồ nhìn thấy vẻ đẹp của cô bé trong tương lai.

Khi đôi vợ chồng nhà họ Tống dẫn theo cậu con trai bốn tuổi đến đây thăm hỏi, cậu bé cứ ôm chặt Tiểu Thiên Chi không buông, cuối cùng mọi người phải khuyên nhủ mãi, cậu bé mới miễn cưỡng buông ra.

Tại thời điểm đó, mọi thứ trông như rất hoàn hảo.

Nhưng ngay sau đó, Lục Uyển Đình đã nhận ra có cái gì đó không ổn.

Kể từ khi sinh con cho đến bây giờ, cô hầu như không được phép nhìn thấy con bé.

Mỗi lần cô chỉ được nhìn thoáng qua, đứa bé lập tức bị bảo mẫu bế đi.

Thực ra nguyên nhân cũng rất dễ hiểu, dù sao sức đề kháng của trẻ con

luôn yếu ớt, không nên ôm ấp quá lâu.

Chỉ là điều này vẫn không ngăn được sự hoài nghi xuất hiện ở trong đầu của Lục Uyển Đình, dù sao khát vọng được nhìn thấy con, đó là trời sinh, không thể ngăn cản được.

Cảnh tượng như vậy, ngày càng trở nên trầm trọng hơn.

Thiên Diêm luôn kiểm soát thời gian cô ở cùng với con gái.

Thời điểm Thiên Chi còn nhỏ, Thiên Diêm vẫn có thể kiểm chế được, nhưng càng về sau, con gái của anh đã lớn hơn một chút, trong lúc mở rộng thị trường ở nước ngoài, anh luôn muốn dẫn theo Lục Uyển Đình.

Từ đó trở đi, cho đến mãi sau này.

Sau khi Lục Uyển Đình bắt đầu suy nghĩ đến việc mình quá bận rộn không có thời gian chăm sóc Thiên Chi, cuối cùng Thiên Diêm cũng đã lộ nguyên hình.

Anh đích thân để cho Lục Uyển Đình nhìn thấy rõ mọi chuyện, anh đã sớm giăng lưới khắp nơi.

“Em theo anh ra nước ngoài, hay muốn ở lại đây.”

Chuyến đi thu mua các doanh nghiệp ở nước ngoài lần này, không chỉ có vài năm, mà sẽ còn kéo dài hơn nữa.

Thậm chí về sau, bọn họ còn phải trường kỳ đóng quân ở nơi đó.

Trụ cột hiện tại của tập đoàn Thiên Lục đều đã chuyển ra nước ngoài, đó mới là trọng tâm ngay lúc này, nghiệp vụ trong nước đã sớm chỉ còn là một phần phụ.

Nghe Thiên Diêm nói xong, Lục Uyển Đình do dự một lúc, “Em muốn đưa Chi Chi đi cùng với chúng ta.”

Thiên Diêm không buồn nâng mắt lên, “Hoặc là một mình em đi, hoặc là em ở lại đây.”

“Nhưng để Chi Chi một mình ở lại đây, em làm sao có thể an tâm, nó cũng là con gái của anh mà!”

“Đương nhiên nó chỉ có thể là con gái của anh.” Giọng nói của Thiên Diêm không mang theo bất kì độ ấm nào, “Anh đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ bên phía đại viện.”

Lục Uyển Đình cảm thấy thật bất lực, ngược mắt nhìn anh, dường như ghen ngào nói, “Anh nhất định phải ép buộc em như vậy sao, Thiên Diêm.”

“Chẳng qua là anh đang em có sự lựa chọn mà thôi.” Anh chỉ để lại cho cô, một bên mặt lãnh khốc.

Tiểu Thiên Chi không biết từ chỗ nào chui ra, kéo ống tay áo của Thiên Diêm, nói rằng mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ba đừng làm cho mẹ khóc nữa.

Thiên Diêm rũ mắt nhìn xuống Tiểu Thiên Chi, có lẽ trong mắt anh có chút dao động, nhưng có lẽ là không.

Nói đến ý chí sắt đá.

Không ai có thể sánh bằng Thiên Diêm, cũng không ai nhẫn tâm bằng anh.

Lục Uyển Đình bắt lấy Thiên Chi, ôm con gái vào lòng, buộc bản thân mình bình tĩnh lại.

Nếu cô không đi theo.

Khi ấy Thiên Diêm nhất định sẽ hành động rất tàn nhẫn và lạnh lùng, có thể trong vòng vài năm, anh cũng sẽ không thèm liên lạc với cô.

Thiên Diêm là ai.

Chính là người mà cô đã theo đuổi từ khi còn nhỏ, luôn một mực truy đuổi một bóng lưng, là một giấc mộng đẹp, còn là một người bạn đời mà cô hằng mong muốn.

Quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, cô vẫn không nghĩ ra được, vì sao mình lại biến thành bộ dạng như thế này.

Cũng tìm không ra, đến tột cùng là vì cái gì.

*

Trong vài năm gần đây việc kinh doanh ở nước ngoài tăng trưởng rất mạnh, cuối cùng tập đoàn Thiên Lục đã soán ngôi vua của các doanh nghiệp đầu tư trong nước.

Kể từ đó, tập đoàn Thiên Lục vinh dự trở thành doanh nghiệp có sức cạnh tranh mạnh mẽ nhất.

Hoạt động phát triển ở nước ngoài, đã khiến cho một số doanh nghiệp trong nước đuổi theo không kịp.

Trong những năm qua Thiên Diêm cùng Lục Uyển Đình luôn song hành hợp tác, cũng không uổng phí công sức và thời gian, mọi thứ đều đã nhận được những thành quả xứng đáng.

Sau khi tập đoàn Thiên Lục phát triển vững chắc, những người trong ban hội đồng quản trị không tóm được sai lầm của Thiên Diêm và Lục Uyển Đình, cho nên bọn họ đành phải gây rối ở phương diện khác.

Thực ra lúc trước tập đoàn Thiên thị thay tên, đã làm cho người trong gia tộc nhà họ Thiên không mấy hài lòng.

Lần này, cuối cùng bọn họ cũng tìm ra được một điểm, cứ muốn nắm chặt không buông.

Sau khi sinh Thiên Chi, Thiên Diêm không có ý định sinh thêm đứa con thứ hai.

Dưới gối của anh chỉ có một đứa con gái, không có con trai.

Hội đồng quản trị bắt đầu thường xuyên tìm những lỗi sai để bắt bẻ Thiên Diêm và Lục Uyển Đình, với lý do người thừa kế của Thiên thị phải là con trai.

Các trưởng bối của nhà họ Thiên, không còn biện pháp nào để thuyết phục cả hai sinh thêm đứa con thứ hai, bọn họ chỉ cho rằng Lục Uyển Đình không thể tiếp tục sinh con.

Vì vậy bọn họ liền đưa ra một phương án để người phụ nữ khác sinh con cho Thiên Diêm, thậm chí bọn họ còn chuẩn bị đưa một người phụ nữ đến đây.

Số mệnh của Thiên Diêm, sao có thể để người khác tự ý sắp đặt.

Nhưng lần này, bọn họ đã đâm vào điểm máu chốt của anh.

Từ xưa đến nay Đại Ma Vương Thiên Diêm trong truyền thuyết.

Cho đến bây giờ cũng không phải là một đối tượng dễ trêu chọc.

Ngay tại cuộc họp ngày hôm đó, Thiên Diêm đã sa thải những vị chỉ biết khua môi múa mép, còn cảnh cáo mọi người trong công ty một phen.

Cả đời này của anh, chỉ có một đứa con gái là Thiên Chi.

Ngoài ra Thiên Diêm còn lạnh lùng thông báo với những người có mặt trong cuộc họp.

Nếu lần sau còn dám đưa ra đề nghị như vậy, không chỉ đơn giản là việc sa thải nữa đâu.

Thủ đoạn của anh vô cùng tàn nhẫn, nói như thế cũng không phải là dọa người.

Sau khi Lục Uyển Đình nghe thấy chuyện này, chỉ cảm thấy những ông lão cổ hủ ấy thật buồn cười.

Tài sản của nhà họ Lục và nhà họ Thiên, bất luận như thế nào, cũng không thể rơi xuống đầu của bọn họ, vậy mà còn muốn vượt qua sự tử để xưng vương, quả là quá thiếu suy nghĩ.

Nhưng cũng chính vì sóng gió lần này.

Đã khiến cho Lục Uyển Đình quyết tâm đưa ra một quyết định.

Khi cô đặt tờ giấy thỏa thuận ly hôn lên bàn làm việc của Thiên Diêm, anh khẽ nhướng mi, rồi sau đó ngược mắt nhìn lên.

Giọng nói khá bình tĩnh, “Em đừng quan tâm những người đó nói cái gì, anh đã trừng phạt bọn họ, bản thỏa thuận có thể thu về được rồi.”

“Bản thỏa thuận này, em sẽ không rút lại, anh nhận lấy đi.” Lục Uyển Đình nhìn anh, nói rất thành khẩn.

Thật lâu sau, cuối cùng Thiên Diêm cũng ngẩng đầu lên.

“Thế nào? Cảm thấy trừng phạt như vậy còn chưa đủ? Anh có thể làm mạnh tay hơn.”

Lục Uyển Đình nhìn người đàn ông mà cô đã yêu thương rất nhiều năm, chậm rãi nói, “Không cần đâu, Thiên Diêm. Nếu có thể, xin anh hãy ký nó ngay bây giờ.”

Anh mím môi, cau mày, nhìn chằm chằm vào bản thỏa thuận mà cô đặt ngay trước mắt, chỉ nhìn thoáng qua, không hề muốn nhìn tiếp.

Sau đó giọng nói của Thiên Diêm dường như mang theo sự hời hợt, nhanh chóng lướt qua, “Em nháo loạn đủ chưa?”

“Đến bây giờ anh vẫn cảm thấy em đang nháo loạn à? Em nói cho anh biết, em không nháo loạn, em rất nghiêm túc, mau ký đi, đừng nói nhảm nữa.”

Thiên Diêm nhìn cô chăm chăm không lên tiếng, cuối cùng anh có vẻ như bị chọc giận mà mỉm cười đầy châm biếm.

“Thế nào? Lúc trước đi theo anh đến đây, trải qua nhiều năm như vậy, hiện giờ đổi ý rồi à?”

Lục Uyển Đình nghênh đón ánh mắt của anh, thừa nhận, “Đúng vậy, em đổi ý rồi.”

“Ban đầu là do em quyết định muốn theo anh đến đây.” Giọng nói của Thiên Diêm càng ngày càng trầm xuống.

Là cô khi xưa nhất quyết theo anh.

Nhưng bây giờ thì sao, vẫn như cũ, giống như ngày xưa, luôn muốn rời xa anh.

“Vâng, chính em quyết định theo anh đến đây. Bất luận như thế nào, ban đầu khi em đi đến nơi này. Là vì em muốn tìm kiếm một đáp án, hiện giờ em đã tìm được rồi.”

Lục Uyển Đình biết rõ tình cảm mà Thiên Diêm dành cho mình, cô vốn có thể hiểu được tình yêu của anh, nhưng càng về sau cô không thể tiếp nhận được nữa.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Lục Uyển Đình cảm thấy mình giống như một con chim trong lồng, không thể thoát ra ngoài, còn bị bẻ gãy đôi cánh.

Những năm sống ở nước ngoài, ngoại trừ công việc, cô cứ bị nuôi dưỡng giống như một chú chim hoàng yến bị nhốt trong lồng.

Cô muốn nói, cô cũng là một con người.

Cô biết mệt mỏi, biết đau khổ mà.

Không phải ai cũng giống như anh.

Nhưng tất cả mọi chuyện vào giờ phút này, đã không còn quan trọng nữa.

Âm thanh của Thiên Diêm vẫn rất lạnh lùng, lại tựa như lông ngỗng, rất nhẹ.

“Đừng âm ỉ nữa.”

Lần này Lục Uyển Đình không có đáp lại lời của anh, chỉ kiên định với mục đích khi đi đến đây, trực tiếp nói thẳng, “Bản thoả thuận ly hôn này giao cho anh, em ra ngoài trước. Bao giờ anh quyết định ký, nhớ thông báo cho em một tiếng.”

Bóng lưng lã lướt cùng tiếng nói của người phụ nữ ấy, dần biến mất sau cánh cửa.

Tiếp đến ——

Một tiếng động lớn bùng nổ trong văn phòng.

Sau khi cái bàn thủy tinh bị phá hủy, mảnh vỡ vương vãi khắp sàn.

Thiên Diêm rũ mắt, máu chảy dài trên bàn tay với những khớp xương rõ ràng, một giọt rồi lại một giọt, đọng trên mặt sàn.

Nam trợ lý nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy vào.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thiên tống, ngài có ổn không? Có cần băng bó không?”

“Không cần.”

“Nhưng vết thương của ngài có vẻ rất nặng.”

Thiên Diêm rũ mắt, giọng nói giống như bị đóng băng, “Cút ra ngoài.”

Chương 104: Phiên ngoại 25: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình

Edit: Tiểu Màn Thâu

Sau khi Lục Uyển Đình rời khỏi văn phòng của Thiên Diêm, sinh hoạt vẫn giống như trước đây.

Chỉ có điều cô không còn quay trở về nơi ở của hai người, cô đã quyết định ly hôn, thì cô sẽ không tiếp tục sống cùng anh nữa.

Mà Thiên Diêm đã hoàn toàn hồi phục lại tinh thần, sau những cuộc gọi gần như điên cuồng vào ngày đầu tiên, cuối cùng Lục Uyển Đình cũng chịu bắt máy chỉ để cảnh cáo, nếu anh còn gọi như vậy, cô sẽ kéo anh vào danh sách đen.

Kể từ đó, Thiên Diêm mới xem như là yên phận một chút.

Lục Uyển Đình có kế hoạch trở về nước, đồng thời cô đã có ý định giao hết toàn bộ công việc của Thiên Lục lại cho người khác.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, bất luận việc gì cũng phải có sự chuyển giao, cho nên cô cần sắp xếp ổn thỏa mọi việc trước khi quay trở về nước.

Vừa khéo hôn lễ của Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm sẽ cử hành ở Na Uy, vì vậy trước khi về nước Lục Uyển Đình phải bay sang Na Uy một chuyến.

Hôn lễ của con gái, dù thế nào cô cũng phải tham gia.

Sau khi đưa ra đề nghị ly hôn, Lục Uyển Đình sống ở căn hộ riêng của mình, trong một thời gian dài cô luôn cảm thấy mất mát.

Trải qua bao nhiêu năm sớm chiều ở chung, hạ quyết tâm là một chuyện, chờ cho đến khi nó thực sự đi đến bước cuối cùng, lại là một chuyện khác.

Thực ra không phải là không đau lòng, nhưng bị đối xử gần như cố chấp như vậy, tâm cô đã sớm chết lặng.

Cảm giác chân thật nhất ngay lúc này chính là, cuối cùng cô cũng đã có thể hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Quảng đời còn lại, cô sẽ có bầu trời tự do của riêng mình.

Sau bao nhiêu năm theo đuổi, cán cân tình yêu trong lòng Lục Uyển Đình, trong giờ phút này, nó có chiều hướng nghiêng về phía khác.

Tình yêu là ích kỷ, nhưng tình yêu cũng là sự vị tha.

Thiên Diêm là mệnh đề trước, còn cô chính là mệnh đề sau, sự đánh đổi không cần thiết trong nhiều năm qua, cuối cùng một ngày nào đó nó sẽ được tiết lộ, còn thể hiện một cách chân thật nhất.

Cô khép hờ mắt, khoé môi hơi cong lên.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Lục Uyển Đình bắt đầu xem tin nhắn mà Cố Oản Oản gửi đến, đó là những công việc cụ thể liên quan đến đám cưới của con gái cô.

*

Vào đêm trước khi đi đến Na Uy, trong lúc cô quay về nơi ở của mình, cô bắt gặp Thiên Diêm.

Trong bóng tối lờ mờ nhìn thấy một đóm lửa nhỏ.

Quen biết Thiên Diêm bao nhiêu năm, Lục Uyển Đình chưa từng nhìn thấy anh hút thuốc.

Đúng lúc này đèn ở hành lang sáng lên, chiếu vào một bên mặt của người nọ.

Khuôn mặt như ngọc ngày thường, hiện giờ có chút nhợt nhạt.

“Anh đến nơi ở của em làm gì? Em cũng sẽ không mời anh vào nhà uống trà đâu.”

Thiên Diêm dụi tắt điếu thuốc trong tay, lúc này mới đứng thẳng người lên, “Anh đến đón em trở về.”

Lục Uyển Đình im lặng một lúc, sau đó cô chậm rãi lên tiếng, “Thiên Diêm, anh không nhìn thấy bản thoả thuận sao?”

“Bản thoả thuận đó anh sẽ không ký.” Thiên Diêm nói tiếp, “Anh đã xé nó rồi.”

“Đây không phải là chuyện xé hay không xé, anh không có khả năng không hiểu ý của em.”

Anh không trả lời, nhưng phần môi mím chặt thể hiện sự không vui.

Anh hiểu ý của cô.

Cũng hiểu rõ quan điểm của Lục Uyển Đình.

Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, cô không chỉ đơn thuần là người yêu của anh.

Cô đã thấm vào máu, khắc sâu vào tim anh.

Anh không có cách nào từ bỏ, cũng không thể nào chấp nhận được việc ấy.

Sau khi ly hôn cô muốn đi đâu, cô sẽ gặp gỡ những ai.

Thiên Diêm không dám nghĩ đến chuyện đó.

Anh rút điều thuốc trong tay, đi thẳng về phía trước, nắm lấy cổ tay của người phụ nữ kia, lực đạo lớn đến mức dường như trong một giây tiếp theo có thể sẽ bóp chết cô.

Thiên Diêm siết chặt cầm của Lục Uyển Đình, hơi thở mạnh mẽ ập đến kèm theo một nụ hôn.

Cạy mở răng hàm, với sự tàn bạo không cho phép cự tuyệt.

Lục Uyển Đình đang hỗn loạn, quan sát thấy ngay chỗ miệng hở trên bàn tay anh, có một vết cắt sâu, một đường rất dài, tựa như bị thứ gì đó cắt trúng.

Nhưng cô không cho phép mình suy nghĩ đến nó, một giây sau, cô dùng hết sức nghiêng đầu giấy giữa.

Rồi sau đó, cô dồn toàn bộ sức lực, hung hăng tát Thiên Diêm một cái.

Tiếp đến âm thanh thanh thúy vang lên.

Người đàn ông bị cô hung hăng tát vào mặt nghiêng mặt qua một bên.

Trên khuôn mặt điển trai, nhất thời hiện ra năm dấu tay.

“Anh tỉnh táo lại đi.”

Lục Uyển Đình bình tĩnh nói ra một câu như vậy, theo sau toàn thân phát run, “Coi như em cầu xin anh, nếu anh còn có chút lương tâm xin anh hãy buông tha cho em!”

Thiên Diêm quay mặt lại, tựa như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, nói thẳng, “Bà xã, anh đến đón em về nhà.”

Lục Uyển Đình nhìn Thiên Diêm đứng ngay trước mặt, trong mắt bất tri bất giác ngẩn lệ.

Vì câu nói này, mà cô đã phải chờ đợi rất lâu.

Thiên Diêm luôn biết rõ cô muốn thứ gì, nhưng anh vẫn làm theo cách riêng của mình, muốn cô đuổi theo anh, vây quanh anh như thế.

Tình yêu và sự dịu dàng, rõ ràng những điều đơn giản như vậy.

Mà anh vẫn luôn khinh thường dùng phương thức này để biểu đạt.

Lục Uyển Đình ngậy người nhìn chăm chăm anh trong chốc lát, “Đừng đến đây nữa, sau khi từ Na Uy trở về, nếu như anh còn không chịu ký tên, em sẽ đơn phương ly hôn.”

Nói xong câu đó, cô mở cửa bước vào nhà, còn lưu loát đóng cửa lại.

Thiên Diêm nhìn cánh cửa đóng chặt, tựa như lẩm bẫm một mình, nhẹ nhàng nhả ra một câu, chứa vô vàng uất ức, “Tay của anh bị mảnh thủy tinh cắt vào.”

Thế nhưng, không có ai đáp lời.

Người đã từng đợi anh đến tận đêm khuya, nay không còn nữa.

Người chỉ cần nhìn vào sắc mặt của anh, đã biết anh không vui liền hỏi han ân cần, cũng không còn nữa.

Có thể vừa rồi cô đã nhìn thấy vết thương trên tay anh, nhưng cô lại thờ ơ.

Trước kia, những hành động nhỏ nhặt mà anh cố tình thể hiện ra, chỉ vì muốn làm cho cô chú ý, nhưng từ đầu đến cuối cô chưa từng nhận ra anh đã cố gắng như thế nào, chẳng qua là vui vẻ chịu đựng mà thôi.

Nhưng bây giờ, những thứ này cũng không còn hiệu quả.

*

Lục Uyển Đình vẫn không mở đèn trong nhà lên, cô nghe thấy tiếng sột soạt bên ngoài cửa, Thiên Diêm đứng chờ ở đó rất lâu, sau đó mới cất bước rời đi, cô còn nghe thấy tiếng động cơ xe dần khuất xa.

Thực ra cô biết rõ anh yêu cô.

Khi còn nhỏ, tính chiếm hữu của Thiên Diêm đối với cô, không giống bình thường.

Trong lòng cô thầm hiểu, đồng thời cũng yên lặng, kiên định theo đuổi anh.

Có đôi khi cô từng nghĩ, dựa vào cái gì mình lại liều chết hy sinh vì anh như vậy.

Nhiều khi, tại thời điểm cô sắp buông tay, vào thời khắc mấu chốt anh luôn có thể khiến cho cô mềm lòng, hết lần này đến lần khác.

Lục Uyển Đình nhớ đến khi còn nhỏ thường đến nhà họ Thiên ăn cơm.

Cô rất thích ăn cua, nhưng vì đôi tay quá vụng về, cho nên không có nhiều thịt cua cho vào trong miệng.

Trong lúc các trưởng bối đang bàn luận viển vông, Thiên Diêm yên lặng ngồi bên cạnh cô, mặt lạnh gỡ hết thịt cua, bỏ vào trong chén của cô.

Còn có cả xích đu trong đại viện.

Cô muốn ngồi, nhưng Thiên Diêm không đồng ý, Lục Uyển Đình âm ỉ nổi giận, nói về sau không đến đây nữa.

Có lẽ anh cũng sợ cô thực sự sẽ không đến nữa, tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng anh vẫn giúp cô đẩy xích đu.

Vào ngày sinh nhật của anh, Lục Uyển Đình đã tặng anh đôi găng tay do tự mình đan lấy, Thiên Diêm vô cùng cao hứng.

Sau đó vị thợ tinh này còn gỡ cua, chấm vào nước chấm, lấy chính đôi đũa của mình, tự tay đút cho cô ăn.

Anh còn dùng tay quẹt một lớp kem trên bánh, rồi trét nó lên phần chóp mũi của cô.

Khuôn mặt lạnh như băng của thiếu niên cười rộ lên, trông rất đẹp.

Tuy là những chuyện lúc nhỏ, nhưng cô vẫn nhớ cả đời.

Về sau mỗi khi cô tức giận, Thiên Diêm sẽ không dỗ dành cô, mà anh sẽ dùng chiêu bóc cua này, để đổi lấy thái độ dịu dàng của cô.

Chỉ có điều dần dần sau này Thiên Diêm càng trở nên lạnh lùng, anh sẽ áp dụng những thủ đoạn cực đoan hơn.

Cũng không còn xìu chiêu bóc cua nữa.

Những kỷ niệm không ngừng ùa về, trong lúc Lục Uyển Đình bất tri bất giác nước mắt đã rơi đầy mặt.

Cô thực sự rất yêu anh, nhưng đối với loại tình yêu ràng buộc này, cô chịu đựng đủ rồi.

*

Sau cái lần Thiên Diêm đến chỗ ở của cô để bắt người, kể từ đó anh không bao giờ quay lại nữa.

Việc Lục Uyển Đình ra đi đã được lên kế hoạch từ sớm.

Cô sớm đã giao hết mọi công việc, nhưng thư từ chúc vẫn không được phê duyệt.

Lục Uyển Đình biết rõ là ai đang cản đường, cô không hề sợ hãi.

Tốt xấu gì cô cũng làm việc ở Thiên Lục lâu như vậy, uy tín danh vọng đều có, càng không thiếu tiền.

Thiên Diêm đã dám chặn đường như vậy, thì cô sẽ không đi làm nữa.

Đợi sau khi đám cưới của Thiên Chi kết thúc, cô lập tức thu xếp đồ đạc, trở về nước với con gái.

Đám cưới của con gái sắp diễn ra, đằng trai là con trai của nhà họ Tống, đó là người mà cô luôn nhắm đến, cho nên cô rất yên lòng. Lục Uyển Đình từng hỏi qua Thiên Chi, con bé cũng không tỏ vẻ không muốn.

Nói tóm lại, cô rất hài lòng.

Hôn nhân của cô đã như vậy, cho nên cô không muốn con gái phải giẫm lên vết xe đổ của mình.

Trong lúc đến Na Uy, Lục Uyển Đình không khách khí với Thiên Diêm nữa, quyết định đi bằng chuyên cơ riêng của anh.

Dù sao đây cũng là hôn lễ của con gái, hai người đều phải có mặt, đến lúc đó vẫn phải chạm mặt nhau.

Lục Uyển Đình đối với việc ăn, ở, tất nhiên cô sẽ không bạc đãi chính mình.

Cô vốn là tiểu thư con nhà giàu có, tuy rằng về sau nhà họ Lục xuống dốc, nhưng cô vẫn nắm cổ phần công ty, sau khi xác nhập vào tập đoàn Thiên thị, ngược lại càng phát triển tốt hơn.

Một lúc sau, lần nữa nhìn thấy Thiên Diêm, Lục Uyển Đình không khỏi có chút sững sờ.

Khi cô bước lên chuyên cơ, Thiên Diêm đã ngồi sẵn ở đó, dù bận vẫn ung dung*.

(*Dù bạn vẫn ung dung: tuy vô cùng bận rộn nhưng vẫn biết cách sắp xếp, còn ung dung thực hiện. Nguồn Baidu.)

Chỉ có điều——

Mái tóc đen cắt gọn gàng khi xưa đã biến thành mái tóc màu bạch kim dài ngang vai, còn được buộc lên cao.

Bởi vì vẻ ngoài điển trai của anh, cộng thêm màu da trắng.

Đi cùng trang phục như vậy, trông khá đẹp mắt.

Lục Uyển Đình lập tức nhú mày, thậm chí oán trách mình một phen.

Con đã lớn như vậy rồi, mà cô vẫn không có sức chống cự lại cái đẹp.

Nhưng điều này hình như là di truyền.

Lúc trước mẹ Lục rất xem trọng Thiên Diêm, bởi vì anh lớn lên quá đẹp trai.

Con gái nhà cô cũng thế, nó rất thiên vị, những người có đôi mắt đào hoa cùng đáng vẻ yêu nghiệt ấy.

Khi mới vừa lên đại học, con bé từng hâm mộ một tiểu thần tượng, thậm chí đối tượng kết hôn là Tống Kỳ Thâm, cũng có đáng vẻ như vậy.

Tuy nhiên việc Thiên Diêm vô duyên vô cớ, đột nhiên thay đổi kiểu tóc, quả thực làm cho cô rất hoảng sợ.

Hai tay Thiên Diêm dường như đang được bọc trong thứ gì đó.

Mặc dù hiện giờ là mùa đông, nhưng ngồi trong cabin không cần phải khoa trương như vậy chứ, thời tiết cũng không tính là lạnh lắm.

Hơn nữa từ trước đến nay Thiên Diêm đều theo đuổi phong cách lạnh lùng.

Bao bọc như thế, hoàn toàn không phải là phong cách của anh.

Lục Uyển Đình vừa bước vào trong cũng không có ý định chào hỏi anh, vừa khéo chỗ ngồi của cô lại đưa lưng về phía anh.

Cho nên vừa vặn không cần phải đối mặt, chỉ nhìn thoáng qua mà thôi.

Lục Uyển Đình ngồi xuống không bao lâu, vị trợ lý của Thiên Diêm đã tiến đến đây.

“Phu nhân.”

“Không phải phu nhân, đừng gọi lung tung.”

Lục Uyển Đình nói xong, lơ đãng liếc mắt nhìn anh một cái, rồi sau đó lại một lần nữa gần như sợ chết khiếp.

Trên tay vị trợ lý này, xách một bao tải cua.

Chẳng qua là được bọc bởi một túi lưới lớn.

“Cậu mang cua đến đây làm gì?”

“Ông chủ căn dặn, những loại nào tươi sống nhất, tôi phải mua về hết.”

Lục Uyển Đình im lặng hai giây, theo sau có chút không thể tin, “Sao thế, trên đường nhịn không được nên muốn ăn à?”

Nam trợ lý gãi đầu, “Đại khái là?”

Một người rồi lại một người, giống như bị trúng tà vậy.

Làm cho người ta không tài nào hiểu nổi.

*

Thời điểm bay đến Na Uy, hao tổn không ít sức lực.

Đột nhiên xảy ra một trận bão tuyết, cho nên chuyên cơ phải delay một khoảng thời gian, trước khi cất cánh.

Khi đi đến nơi, cũng đã là đêm khuya, Lục Uyển Đình không khỏi có chút mệt mỏi.

Sau khi trò chuyện với cô con gái đã lâu không gặp, lại hỏi han mọi chuyện một phen, Lục Uyển Đình mới cảm thấy yên lòng.

Buổi tối lúc đi ngủ, phòng đã được an bài thoả đáng.

Cô và Thiên Diêm chia phòng ra ngủ.

Trên thực tế, khi cả hai xuống máy bay, một đường mệt nhọc đi đến nơi này.

Bọn họ hoàn toàn không nói chuyện gì với nhau.

Sau khi Lục Uyển Đình tắm rửa xong, liền thay đồ ngủ.

Bởi vì được bảo dưỡng đúng cách, cho nên vóc dáng của cô vẫn giống như xưa. Hiện giờ còn mang theo dáng vẻ thủy mị trải qua nhiều năm lắng đọng, còn có một chút quyến rũ phát ra từ trong xương tuỷ.

Cô từ khi sinh ra đã có dáng người hấp dẫn, hoạt bát lại tinh tế.

Trước đây trong chuyện giường chiếu, ngay cả một người đàn ông lãnh đạm như Thiên Diêm, cũng phải lúng sâu vào đó không thể kiềm chế nổi, một đêm đến tận mấy lần, đều là chuyện thường tình. Nghiêm túc mà nói, lần đầu của Thiên Diêm cũng rất chặt vật.

Ngay khi cô chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cửa phòng bị gõ hai cái.

Ban đầu Lục Uyển Đình không thèm để ý đến, cô biết rõ bên ngoài là ai đang gõ cửa, còn im hơi lặng tiếng như vậy.

Nhưng về sau tiếng gõ cửa càng ngày càng lớn hơn, tiếng động vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch, vô cùng chân thật.

Trên lầu còn có ông cụ Tống, ba Tống mẹ Tống, con gái và con rể đang nghỉ ngơi.

Lục Uyển Đình chau mày, đi mở cửa.

Bóng dáng cao lớn của Thiên Diêm trong bóng đêm, đặc biệt rõ ràng.

“Để anh vào.”

“Dựa vào cái gì, đây là phòng của em.”

“Không dựa vào gì cả.” Thiên Diêm rũ mắt nhìn cô.

Lục Uyển Đình bị da mặt dày của anh làm cho sợ ngây người, “Thiên Diêm, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Không làm gì hết, chẳng qua là đến đây thực hiện nghĩa vụ vợ chồng thôi.”

Thực hiện nghĩa vụ vợ chồng?

Thiên Diêm cứ như vậy nhìn chăm chăm vào cô, một bộ dạng như tình thế bất buộc.

Lục Uyển Đình không thể tin được, “Anh nằm mơ đi! Không phải lúc trước chúng ta đã nói rõ rồi sao, về sau em sẽ bảo luật sư đưa bản thỏa thuận cho anh, dù sao anh cũng đừng mơ tưởng nữa.....Này này yyyy anh mau thả em ra.”

Âm thanh của cô dần dần nhỏ lại.

Thiên Diêm hôn rất mạnh bạo, hai tay như bị gông cùm khoá chặt, không có cơ hội phản kháng, chỉ biết dốc sức liều mạng giãy giụa.

Một tiếng sột soạt truyền đến, sau đó chính là động tĩnh Thiên Diêm đập cửa.

Thiên Diêm biết rõ điểm mẫn cảm của cô, anh sử dụng mọi chiêu thức để làm cho cô vui sướng.

Cả hai chưa từng rời xa nhau lâu như vậy, gần như suốt sáu tháng qua mới có cơ hội hợp lại với nhau một lần nữa, quả thực linh hồn tựa như phát ra một tiếng rên rỉ.

Cô bị tách ra, rồi sau đó lâm vào một mảnh sương mù.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ga giường không thể nhìn được nữa.

Nghĩ đến việc đây là phòng của nhà người ta, lại bị tàn phá như thế này, ngày mai làm sao có thể gặp người ta đây.

Lục Uyển Đình bị giày vò đến mức nổi giận, cô tức giận vì bản thân mình lại một lần nữa sa ngã, cũng tức giận vì Thiên Diêm không biết phân nặng nhẹ.

Nhưng vừa khéo hai người thực sự rất điên cuồng, dĩ nhiên đã chiến đấu đến tận mấy hiệp.

Trên giường hay dưới sàn nhà, đều có khăn giấy đã được dùng qua.

Lục Uyển Đình nắm lấy áo ngủ của mình, còn đạp anh xuống giường, “Anh mau đi thu dọn đi!”

Hiện giờ cô tức giận muốn chết, không thềm để ý đến sắc mặt của Thiên Diêm.

Sau đó Thiên Diêm cũng không làm mặt lạnh, cúi đầu hôn cô một cái.

“Được.”

Giọng điệu rất ôn nhu, mái tóc màu bạch kim xoã xuống, làm người ta ngửa ngáy.

Lục Uyển Đình kinh sợ, ngược mắt nhìn anh, phát hiện sắc mặt anh tuy lạnh lùng, nhưng khí thế không lạnh.

Rồi sau đó anh buộc mình nhếch khoé miệng cứng ngất lên, nở một nụ cười gượng gạo, thoạt nhìn có chút buồn cười.

“Anh có mang theo những con cua tươi sống đến đây, ngày mai anh nấu cho em ăn nhé.”

————//——//————

*Editor: Cạn lời! Sa mạc lời! Đây là Thiên Diêm lãnh khốc đây sao?!?

Chương 105: Phiên ngoại 26: Thiên Diêm x Lục Uyển Đình

Edit: Tiểu Màn Thầu

Cái từ “Cua” này đối với Lục Uyển Đình không mấy xa lạ, hơn nữa do trí nhớ khắc quá sâu, vì vậy khi vừa nhắc đến cô lập tức phản ứng theo bản năng.

Cô há hốc mồm, khẩu thị tâm phi nói, “Hiện giờ em không còn thích ăn cua nữa, cho nên ——”

“Cho nên anh không cần phải cố sức đâu.”

Thiên Diêm ngoảnh mặt làm ngơ, nhẹ nhàng đáp lại một chữ, đứng dậy đi thay ga giường.

Một quyền này của Lục Uyển Đình như đánh mạnh vào bông, nghẹn nói không nên lời.

Đêm đó, Thiên Diêm còn muốn tiếp tục ăn vạ, Lục Uyển Đình đuổi anh đi với lý do, nếu anh muốn ngủ ở đây cô sẽ đến phòng anh ngủ.

Ban đêm, cô nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được.

Trăm mối vẫn không có cách giải quyết.

Kỳ thực khi này, cuối cùng Thiên Diêm cũng nặn ra được một nụ cười, nhưng trông nó quý dị làm sao.

Có lẽ sau nhiều năm như vậy, cô đã quen với vẻ mặt vô cảm của anh, đột nhiên lại chuyển biến thành thế này, cô có chút không thích ứng kịp.

Nhưng kinh ngạc hơn chính là giọng điệu của anh cũng đã thay đổi.

Có thể nói là, vô cùng dịu dàng.

Lục Uyển Đình vốn đang dùng tay vân vê góc chần, trầm tư.

Nghĩ đến điều này, nhất thời cô cảm thấy trên cánh tay xuất hiện một trận tê dại.

Cô vừa cúi đầu nhìn xuống, cẩn thận quan sát, quả thực đã nổi lên một tảng da gà.

Lục Uyển Đình: “.....”

Đêm đó, đương nhiên cô không tài nào ngủ ngon.

Thiên Diêm đích thực rất biết hại người!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Uyển Đình vẻ mặt mệt mỏi đi đến phòng khách lầu một, ông cụ Tống nhìn thấy, ân cần hỏi thăm một phen, có phải đêm qua ngủ không ngon hay không.

Lục Uyển Đình cười ha ha, âm thầm liếc mắt nhìn kẻ khởi xướng.

Nhưng không biết làm thế nào Thiên Diêm lại trở thành loại người quy t nợ như vậy, đôi mắt đen nhánh hơi híp lại nhìn chằm chằm vào cô, coi như là ngầm thừa nhận.

Chỉ có Cố Oản Oản thần sắc quái dị, thỉnh thoảng liếc nhìn qua nơi này.

Cái ánh mắt quá mức ý vị thâm trường, xen lẫn vài phần dò xét, thậm chí rõ ràng đến nỗi dường như không thể bỏ qua.

Lục Uyển Đình đợi đến khi Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm đi ra ngoài, vào lúc xế chiều mới tìm cơ hội hỏi Cố Oản Oản.

“Tôi không có nhìn thấy gì hết.” Cố Oản Oản dừng một chút, rồi sau đó thề thốt phủ nhận.

Lục Uyển Đình vẫn còn đang băn khoăn, không thể đoán ra được điều gì ở trong lời nói của Cố Oản Oản.

“Nhưng mà Uyển Đình à, bà và Thiên Diêm phân phòng ngủ, hai người giận nhau sao?”

Lục Uyển Đình rũ mắt xuống, giọng điệu nhàn nhạt, “Không giận đối, chúng tôi đang chuẩn bị ly hôn.”

Cố Oản Oản nghe xong, giống như bị sấm sét đánh đến đứng hình.

Những việc cô ấy nhìn thấy tối hôm qua là giấc mơ sao?

Đối với đôi vợ chồng kỳ quái này, từ khi còn học cấp ba, trong mắt bọn họ đã sớm không thể dung nạp thêm một ai khác, chỉ có nhau mà thôi.

Chỉ có điều người này sâu, còn người kia lại nông.

Thế giới của hai người bị ngăn cách bởi một bức tường, một rào cản kiên cố.

Người khác không vào được, chính bọn họ cũng không ra được.

Thảo nào lúc đó không ai dám đến gần.

Ở cái độ tuổi này rồi, mà vẫn còn đòi ly hôn.

Thực đúng là một chuyện kỳ quái.

Cố Oản Oản vô cùng bất ngờ, trong đầu chợt hiện lên tình cảnh đêm qua cùng con dâu đứng ở đó nhìn trộm.

Đêm hôm qua hai người còn như vậy, mà bảo là muốn ly hôn sao?

“Làm gì mà bà ngạc nhiên dữ vậy?”

“Không ngờ đến mà thôi, nhưng cũng không phải quá khó để tiếp nhận, bà quyết định như vậy, đã nói với Chi Chi chưa?”

“Đợi đến lúc làm xong thủ tục, tôi sẽ nói với con bé, mấy ngày tới là hôn lễ của nó, hãy để nó vui vẻ đi.” Lục Uyển Đình chỉ nói như thế.

*

Tối hôm đó, khi đến giờ ăn tối, Thiên Diêm bảo trợ lý mang một bao tải cua đến đây.

Còn nói chúng được vận chuyển bằng phương thức đặc biệt.

Tống Thanh Đình nổi lên nghi ngờ, “Ông mang thứ này đến đây?”

“Tươi sống.” Thiên Diêm đối với người khác, trước sau vẫn lạnh lùng như cũ.

“Vùng duyên hải bên này có ngư trường, trực tiếp chuyển đến đây, chẳng phải cũng là tươi sống à?”

Thiên Diêm không nói lời nào, nhưng ánh mắt tựa như dao băng đang phóng thẳng tới đây.

Tống Thanh Đình mỉm cười ôn hoà, sau đó không hỏi thêm nữa.

Trên bàn ăn, Thiên Diêm lần lượt gỡ từng miếng thịt cua ra, cho tất cả chúng vào trong chén của Lục Uyển Đình.

Bảo là mời mọi người ăn.

Nhưng mọi người ngay cả một cái chân cua cũng không có.

Cố Oản Oản nhìn hai người trước mắt, lại sửng sốt.

Ánh mắt nhàn nhạt của Tống Thanh Đình cũng đảo qua, “Đại Ma Vương lãnh khốc nhà chúng ta, đã học được cách yêu vợ rồi à?”

Lục Uyển Đình bị trêu chọc đến mức xấu hổ, nhìn qua số thịt cua được chất thành núi nhỏ, cô đẩy nó tới trước mặt Tống Thanh Đình.

“Nếu ông thích, thì ăn đi.”

Cua có tính hàn, ông cụ Tống không thể ăn nhiều, dễ sinh bệnh.

Cho nên Lục Uyển Đình không đưa tới trước mặt ông cụ Tống.

Nhưng ngay khi lời nói này thốt ra, vì cố kỵ Thiên Diêm, Cố Oản Oản và Tống Thanh Đình nào dám đụng đến, vội vàng đẩy trở về.

Chủ đề tiếp theo, Lục Uyển Đình không mấy chú tâm lắng nghe.

Cô cúi đầu xuống, dùng đũa chọc vào thịt cua trong chén.

Thiên Diêm trời sinh tính tình lãnh đạm, hiếm khi thể hiện cảm xúc rõ ràng ở trước mặt người ngoài như vậy.

Vừa rồi anh còn tự tay gỡ cua cho cô, thiếu chút nữa đã tự mình đút cho cô ăn ——

Việc này chưa bao giờ xảy ra.

Lục Uyển Đình suy nghĩ một lúc.

Trong vài ngày tiếp theo, phải cách xa Thiên Diêm một chút.

*

Sau khi tham dự hôn lễ xong, Lục Uyển Đình đi theo Thiên Diêm quay về

tổng bộ ở nước ngoài.

Lần này cô đã đích thân làm thủ tục từ chức, anh không chấp nhận, cũng phải chấp nhận.

Nhưng khi cô nói rõ ý định của mình, Thiên Diêm chỉ chậm rãi đưa ra một bản thoả thuận chuyển nhượng tài sản.

“Anh sẽ chuyển 70% tài sản đứng tên anh cho em.” Sắc mặt người đàn ông này vẫn như bình thường, “Trong công ty, cổ phần ban đầu mà em nắm giữ vẫn không thay đổi, số cổ phần còn lại, anh sẽ dùng nó làm của hồi môn cho con gái, căn nhà của nhà họ Thiên cũng sang tên cho em.”

Lục Uyển Đình nhìn bản thoả thuận này, “Anh điên rồi?”

Hai người vốn đều nắm giữ cổ phần công ty, còn chiếm cổ phần tuyệt đối của tập đoàn Thiên Lục.

Hiện tại, Thiên Diêm đã chuyển một phần của mình cho Thiên Chi, những thứ khác vẫn không thay đổi.

Nhưng ——

Tài sản của anh, so với cổ phần công ty, lại là một chuyện khác.

Để chế kinh doanh mà Thiên Diêm gầy dựng trong những năm gần đây, không chỉ đơn giản là tập đoàn Thiên Lục.

Cơ sở hạ tầng ở nước ngoài, đầu tư bất động sản trong nước, kể cả vận chuyển bằng đường bộ và đường biển, tất cả đều nằm trong phạm vi tài sản của anh.

Càng không cần đề cập đến căn biệt thự của nhà họ Thiên, nằm ở trung tâm thành phố Ngân, còn là một căn biệt thự trăm năm truyền thừa, trị giá hơn 100 triệu.

Những thứ này đều cho cô, vậy còn anh.

“Ngay cả khi em không đề cập đến chuyện ly hôn, anh cũng sẽ cho em tất cả những thứ ấy.”

Lục Uyển Đình nghe xong cười rộ lên, “Em không cần những thứ này, càng không có khả năng không ký tên.”

Rồi sau đó cô gằn từng chữ một, “Anh, mơ, đi.”

*

Sau khi đã xử lý xong thủ tục từ chức, Lục Uyển Đình lập tức trở về nước.

Theo như suy nghĩ lúc trước của cô, nếu Thiên Diêm vẫn không chịu ký tên vào giấy ly hôn, cô sẽ đâm đơn kiện lên toà án.

Thiên Diêm thấy cô đã quyết tâm rời đi, lần này anh không giữ cô lại nữa.

Chẳng qua là những gì từng nói trước đó, anh đều đã thực hiện.

Lục Uyển Đình nhíu mày, cô đi theo Thiên Diêm lâu như vậy, không ai hiểu rõ tham vọng của anh hơn cô.

Anh làm như vậy, đồng nghĩa với việc buông bỏ tất cả cố gắng lúc trước.

Mặc dù trước đây tập đoàn Thiên thị cũng là một công ty dẫn đầu trong giới kinh doanh, nhưng từ khi được anh tiếp quản, nó đã từng bước tạo dựng một vị thế riêng ở nước ngoài.

Lục Uyển Đình chỉ muốn lấy những thứ thuộc về mình, ngoài ra mọi thứ liên quan đến anh, cô lưu loát vứt bỏ.

Vốn cho rằng sẽ có một kết thúc mỹ mãn, nhưng không ngờ đến, Lục Uyển Đình vừa mới quay về nước, Thiên Diêm đã lập tức đuổi theo, bỏ mặt cả công ty, trực tiếp ném cho trợ lý. Chỉ trong vòng mấy tháng, anh còn có ý

định giao việc kinh doanh cho Tống Kỳ Thâm.

Nhưng điều này, cần gì phải quan tâm.

Lục Uyển Đình phớt lờ anh, bắt đầu một cuộc hành trình thư giãn nghỉ ngơi của mình.

Vào mùa đông, Lục Uyển Đình và Thiên Diêm tiến hành thủ tục ly hôn.

Lần này, anh đã được tự do.

Thời tiết lạnh giá, những bông tuyết rơi tán loạn.

Mái tóc màu bạch kim và làn da trắng của anh, thân trường ngọc lập, đứng trước đầu xe, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Trước khi Lục Uyển Đình lên xe, còn vẫy tay về phía anh.

Cô mỉm cười.

Thiên Diêm, tạm biệt.

*

Cứ tưởng rằng đã kết thúc, nhưng trong lúc cô và Cố Oản Oản đi du lịch, chuyến đi đột ngột bị gián đoạn.

Lúc hai người đứng bên ngoài khách sạn đang trò chuyện vui vẻ với tiểu thị tươì, hai bóng dáng thon dài bất ngờ xuất hiện bên cạnh bọn họ.

Một người giữ lấy một người, Lục Uyển Đình và Cố Oản Oản còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp bị bắt đi.

Lục Uyển Đình bị khiêng trên vai, cô nhéo người nọ một cái, gần như la hét, “Thiên Diêm! Anh mau thả em xuống.”

Thiên Diêm không nói tiếng nào, khiêng cô trở về phòng, rồi ném cô lên giường, giọng điệu rõ ràng rất khó chịu.

“Một mình anh vẫn không thể thoả mãn em à?”

Còn dám chạy ra ngoài tìm đám đàn ông thô lỗ kia!

Anh vốn không thể sống thiếu cô.

Cuối cùng lời cầu nguyện cũng đã tiêu tan, đành phải áp dụng chính sách quanh co vòng vèo.

Cô muốn ly hôn, anh đồng ý.

Cô muốn tự do, anh cũng cho.

Nhưng không có nghĩa là, cô có thể lao vào vòng tay của người khác.

“Anh đến cùng muốn như thế nào?!” Lục Uyển Đình vẫn chưa tỉnh hồn, trước mắt thậm chí muốn một cước đá bay người đàn ông thói tha này đi.

“Anh muốn như thế nào.” Thiên Diêm bắt đầu cởi bỏ áo sơmi của mình, “Anh muốn một lần nữa theo đuổi em.”

Người đàn ông da mặt dày này, sau khi từ Na Uy trở về, da mặt càng trở nên dày hơn.

Lục Uyển Đình nhìn bộ dạng hiện giờ của anh, cô sắp bị anh làm cho tức chết, đây là thái độ muốn theo đuổi cô một lần nữa sao?

Vậy anh cởi quần làm cái gì???

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của anh, cô hừ lạnh một tiếng, “Vậy em sẽ nói cho anh biết! Đúng! Không sai! Một mình anh không thể thoả mãn được em.”

Động tác của Thiên Diêm dừng lại, sau đó anh cởi cúc áo càng nhanh hơn.

Anh lưu loát đè cô xuống, tiếp đến áp dụng chiêu thức muốn ngừng mà không được, cuối cùng là công thành đoạt đất.

Với tư thế như vậy, Lục Uyển Đình liều mạng chống cự, khiến cho anh càng thêm điên cuồng.

“Thiên Diêm, anh biết không, em có thể kiện anh.” Sau khi xong chuyện, Lục Uyển Đình hơi thở mong manh.

“Ừ.” Anh trả lời một cách thản nhiên, “Vừa mới thử nghiệm qua.”

Lục Uyển Đình:?

“Nhiệt tình như vậy, có lẽ là do em đã không được thoả mãn trong một khoảng thời gian dài, anh biết rõ, câu nói vừa rồi của em là lời nói nhảm.”

Thiên Diêm ngoài trừ có da mặt dày ra, còn là một kẻ lắm lời.

Mấu chốt chính là lời nói này.

Đây là.

Lời nói mà con người có thể nói ra sao??

Như thế cô không chờ đợi được nữa vậy!

Lục Uyển Đình đen mặt, đá người kia xuống giường.

*

Sau khi trở về, Lục Uyển Đình dứt khoát đóng cửa không ra ngoài.

Như thế Thiên Diêm sẽ không bao giờ có cơ hội tình cờ bắt gặp cô nữa.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy.

Cũng không phải là một biện pháp tốt.

Bởi vì ——

Cô bàng hoàng phát hiện, dì mụ của mình đã lâu không đến.

Đại khái là vì có kinh nghiệm khi mang thai con gái đầu lòng.

Lần này cô có một số ám thị tâm lý.

Lục Uyển Đình hậu tri hậu giác nhớ ra, lần đó trong khách sạn ở nước ngoài, vào thời khắc quan trọng, Thiên Diêm không dùng biện pháp an toàn.

Vào thời điểm ấy, không ai có thể nghĩ đến điều này.

Cô không dám chậm trễ nữa, lập tức đi đến bệnh viện kiểm tra.

Kết quả là đã mang thai.

Ba tháng.

Thời điểm biết được tin tức này, Lục Uyển Đình một mặt kinh ngạc, mặt khác lại sợ hãi.

Năm đó sau khi sinh Thiên Chi, thân thể cô suy nhược, mà Thiên Diêm cũng không có kế hoạch sinh con thứ hai, cho nên mọi thứ tạm gác lại, sự xuất hiện của đứa trẻ này là một điều kinh ngạc.

Nhưng lúc trước thái độ của Thiên Diêm đối với con gái rất lạnh lùng, khiến trái tim cô trở nên băng giá, nghĩ thôi cũng đã sợ hãi.

Mặc dù biết rõ anh có một sự cố chấp ăn sâu tận trong xương máu khác với những người bình thường, nhưng khi nó diễn ra trong gia đình của mình, sẽ cực kì khó chịu.

Tuy nhiên, kể từ khi biết mình mang thai, cô quyết định sẽ sinh đứa bé này ra.

Tự mình nuôi dưỡng.

Tuy là quyết định như vậy, nhưng khi cô thông báo với người khác thì lại có chút khó khăn.

Hiện giờ đã có con.

Về sau, Lục Uyển Đình vẫn sẽ phải nói với những người thân cận.

Bởi vì biết rõ năng lực của Thiên Diêm, cho nên cô cũng không cố gắng che giấu làm gì.

Nếu như Thiên Diêm muốn đến đây đòi con, thì hoàn toàn không có cửa đâu.

Nhưng điều cô không biết chính là, sau khi Thiên Diêm biết tin, anh cả đêm không ngủ.

Sau đó, chế độ bảo vệ vợ được bật lên.

Bất luận Lục Uyển Đình ở nơi nào, bất luận Lục Uyển Đình làm cái gì.

Bên cạnh luôn có bóng dáng của anh.

Thời điểm Lục Uyển Đình đuổi anh đi, Thiên Diêm lại rũ mắt, “Cho anh một cơ hội nữa thôi, lần này anh muốn ở bên cạnh con, nhìn nó trưởng thành.”

Dù anh vẫn hy vọng trong lòng cô chỉ có một mình anh, trong mắt cô chỉ có mỗi anh.

Nhưng không có gì đau khổ hơn, so với việc mất đi cô.

Vì Lục Uyển Đình, Thiên Diêm đã học bài học đầu tiên, chính là bao dung.

Cho dù tim đau như bị dao cắt, vận kiếp bất phục, phía trước là vực sâu thăm thẳm.

Anh biết rõ, đây là những điều anh phải chịu đựng.

Do hành động vô ý của mình, đã xem nhẹ con gái, gây tổn thương cho con gái, anh phải bù đắp lại tất cả.

Thiên Diêm hiểu rõ khúc mắc của Lục Uyển Đình.

Nhưng cô vẫn nguyện sinh con cho anh, đây chính là cơ hội trời cao ban tặng.

Lần này anh đã sẵn sàng trở thành một người ba tốt.

Lục Uyển Đình sinh ra một bé trai, lớn lên giống Thiên Diêm y như đúc.

Sau khi cậu bé được sinh ra, Thiên Diêm lập tức làm tận chức trách, bầu bạn cùng con, bảo vệ con, cưng chiều con vô bờ bến.

Có đôi khi, ngay cả Lục Uyển Đình cũng cảm nhận được.

“Thiên Diêm, đối với trẻ con chỉ cần giao tiếp như bình thường là đủ rồi, đừng quá nuông chiều.”

Thiên Diêm cầm lấy bình sữa, không nói lời nào.

Anh gạt đầu, sau đó lại chuyển chế độ người ba hiền lành thành người ba nghiêm khắc.

Lúc Tiểu Ma Vương Thiên ba tuổi, Lục Uyển Đình đi đến phòng khách, xem hai ba con đang chơi đùa cái gì.

Thiên Diêm đeo một đôi găng tay thoạt nhìn khá xấu xí vào tay con trai.

Đôi găng tay kia quá mức quen thuộc.

Cô đã tự tay đan nó cho anh.

Buổi tối, sau khi đỡ Tiểu Ma Vương ngủ xong, Lục Uyển Đình đưa mắt nhìn Thiên Diêm đang nằm ngủ say bên cạnh.

Trong những năm qua, hai người luôn có một hình thức quan hệ cụ thể.

Cũng một mực không chịu tái hôn.

Con gái nhà mình chứng kiến hình thức ở chung của ba mẹ như vậy, cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Theo như lời của Lục Uyển Đình từng nói, cả hai đang giúp nhau giải quyết nhu cầu sinh lý cần thiết mà thôi.

Lúc trước Lục Uyển Đình và con gái đã nói chuyện với nhau rất lâu.

Nói về chuyện khi còn bé.

Con gái mỉm cười nói con hiếu mà, mẹ đừng bận tâm quá nhiều, cũng đừng canh cánh trong lòng nữa.

Chuyện này là quá khứ rồi, con bé đã sớm không còn chấp nhặt nữa.

Hiện giờ dưới gối con bé cũng có một đôi long phượng, ba mẹ tuổi trung niên lại sinh con, con bé còn có ông xã bầu bạn, con bé cảm thấy rất hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, Lục Uyển Đình chậm rãi lên tiếng.

“Thiên Diêm, chúng ta tái hôn thôi.”

“Em nói cái gì.”

“Em nói, chúng ta tái hôn.”

“Vì sao?” Anh có chút không tin nổi.

Anh luôn là người lạnh lùng như vậy, ngay cả giọng điệu cũng như thế.

Nhìn những năm qua, anh tỉ mỉ chu đáo chăm sóc cô, anh đã dần dần thay đổi thành một người dịu dàng.

Lục Uyển Đình khoé mắt cay cay, trải qua nhiều năm như vậy, sau khi “Tạm biệt”, cuối cùng cũng đợi được anh.

“Không vì điều gì cả, em chỉ cảm thấy con trai đã ba tuổi rồi, nó cần một người ba.”

“Được, anh nói, anh đồng ý.” Thiên Diêm tiến lên, ôm cô vào lòng.

Mặc dù trong mấy năm gần đây không lãnh giấy kết hôn, nhưng Thiên Diêm vẫn chăm mút được không ít.

“Oh.”

“Phản ứng này của em là gì?”

Nghe Thiên Diêm nói xong, Lục Uyển Đình mỉm cười.

Thực ra có một chuyện, cô vẫn còn chưa nói đâu.

Vừa rồi Thiên Diêm hỏi “Vì sao.”

Không vì điều gì cả, cũng không phải vì con trai.

Đó là vì đôi găng tay anh luôn mang theo bên mình.

Là vì cho tới bây giờ anh vẫn không đến trước mặt cô kể công về mái tóc

màu bạc kim dài ngang vai của mình.

Có người hỏi yêu là gì.

Yêu đại khái chính là, ngày qua ngày, giấu trong những khe hở, những bất ngờ nho nhỏ.

Chương 106: Phiên ngoại 27: Thời niên thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Màn Thâu

Đang vào giữa mùa hè, ánh nắng gay gắt buổi trưa hè như thiêu đốt con người.

Hơi nóng bốc lên từ mặt đất, trong đại viện yên tĩnh, chỉ có con chó do nhà họ Chu nuôi đang lè lưỡi, nằm rạp trên mặt đất.

So với thời tiết nóng bức ở bên ngoài, nơi ở của nhà họ Tống vô cùng mát mẻ.

Từ trước đến nay nhà họ Tống luôn chú ý đến việc này, vào mùa hè thời tiết rất oi bức, ở phòng khách lâu một không sử dụng điều hoà, thay vào đó là một cái băng giám* thời xưa. Cho vài viên đá vào khi sử dụng, hơi lạnh sẽ thoát ra bên ngoài.

[Click để xem ảnh](#)

(*Băng giám: giống như một cái hộp, ở bên trong trống rỗng. Chỉ cần đổ nước vào rồi sau đó để thức ăn vào bên trong, làm như vậy cũng có tác dụng giữ cho đồ ăn tươi ngon, không bị thiu trong một thời gian lâu. Nguồn GG.)

Căn phòng trở nên mát lạnh, nhưng không phải quá lạnh đến mức người ta rét run, nhiệt độ vừa phải.

Thiên Chi ngồi trên ghế sofa, chăm chú nhìn vào TV.

Trong đó đang chiếu bộ phim cô phù thủy nhỏ Mona, trên kênh của đài truyền hình Pháp, cô rất thích xem nó.

Người nhà họ Tống vừa mới dùng cơm trưa xong, ở phòng khách lầu một, ngoài trừ cô ra, còn có Cố Oản Oản đang ở trong phòng bếp.

Tống Kỳ Thâm ăn cơm xong đã lên lầu, ông nội Tống vẫn ở công ty chưa trở về, Tống Thanh Đình đã đi ra ngoài gặp bạn cũ.

“Chi Chi, dì đã rửa một ít cherry cho cháu này, cháu vừa xem vừa ăn nhé.” Cố Oản Oản để cho chúng ráo nước, sau đó bà ấy mới đưa cho cô.

“Dì không để lại cho anh Kỳ Thâm một ít sao?” Thiên Chi nhận lấy, có chút nghi ngờ.

Cố Oản Oản đưa nó cho cô, chất đống trên một cái đĩa trong suốt, giống như một ngọn núi nhỏ.

“Không cần cho nó, không phải gần đây cháu rất thích ăn chúng à, cháu ăn nhiều vào. Bản thân nó không thích ăn mấy thứ này đâu, nhưng không biết vì sao nó lại cùng thằng nhóc nhà họ Lâm hái nhiều như vậy để làm gì.”

Cố Oản Oản phàn nàn một lúc.

Trong nhà không ai thích ăn, nhưng may mắn thay là Thiên Chi thích ăn, trong lúc vừa xem truyền hình vừa ăn, như vậy cũng không hề lãng phí.

Cô bé này rất thích ăn trái cây, nhất là cherry và dâu tây.

Trong đại việc ngoài trừ những cây cao chót vót, bóng cây xanh rợp mát cây ngô đồng, còn có một cây cherry rất sum suê.

Vừa khéo cành cây gần kề với ô cửa sổ, chỉ cần thò tay ra là đã có thể hái chúng.

Sau bao nhiêu năm chăm bón, cách một năm ra trái, đại khái năm nay cây ra trái nhiều, trước mắt đều là những trái đỏ vàng mọng nước.

“Nếu ăn xong cháu lười lên lầu, thì có thể nằm trên ghế sofa ở lầu này ngủ trưa.” Cố Oản Oản dặn dò, “Bên cạnh có một cái chăn nhỏ, nhớ đừng để mình bị cảm lạnh nhé.”

Kỳ nghỉ hè vừa mới bắt đầu, Thiên Chi không thích đi ra ngoài, vì vậy cô luôn ở suốt trong nhà.

Vào mỗi buổi trưa cô đều sẽ ngủ trưa.

Thiên Chi ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi xem phim xong, cô lập tức quay về phòng.

Ghế sofa bên này làm từ gỗ thông, nằm lên rất không thoải mái.

Phòng của cô nằm đối diện với phòng của Tống Kỳ Thâm, khi cô bước lên đến lầu, nhìn thấy cửa phòng đối diện hơi hé mở.

Lúc trước, khi các trưởng bối nhà họ Tống có việc phải đi ra ngoài, cô sẽ ngủ trưa ngay trong phòng anh.

Cô không chịu ngủ trên giường, cứ thích nằm trên chiếc ghế dài mỹ nhân ngay bên cạnh để ngủ trưa.

[Click để xem ảnh](#)

(Ghế mỹ nhân.)

Lúc tỉnh dậy còn dính một ít nước miếng trên gương mặt nhỏ nhắn, Tống Kỳ Thâm nhìn thấy cảnh đó, khoé môi khẽ nhếch lên, còn cười rất lâu.

Thiên Chi quay trở về phòng nằm ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng xuyên

thấu qua ô cửa sổ, có tiếng bước chân chạy đến cùng tiếng gọi của Lâm Diễm Chi và Chu Duẩn Hành rủ rê người nọ đi chơi bóng.

Rồi sau đó đôi mắt cô nặng nề khép lại, ngủ thiếp đi, cũng không biết mình đã ngủ được bao lâu.

Ngủ trưa thức dậy, Thiên Chi bắt tay vào làm bài tập hè của ngày hôm đó, tính toán thời gian, có lẽ đã đến giờ cơm tối, cô lập tức đứng dậy đi xuống lầu.

Cô vừa mở cửa ra, trước mắt cô xuất hiện một bóng dáng cao ráo.

Cậu thiếu niên mới chơi đá bóng trở về, trên người nóng hừng hực.

Mái tóc đen thẫm đẫm mồ hôi, tùy ý hất lên cao, để lộ ra vàng trán cao, khuôn mặt sáng ngời.

Anh vừa đi lên lầu, mặt nghiêng sang một bên còn hơi cúi đầu, một phần góc áo được vén lên, để lộ ra một vòng eo rắn chắc.

Vừa đi vừa lau.

Đại khái anh không ngờ đến việc cô đột nhiên xuất hiện, trong lúc anh ngẩng đầu lên, rõ ràng sắc mặt thể hiện sự kinh ngạc.

Theo sau anh không nhanh không chậm hạ áo đá bóng của mình xuống.

Thiên Chi nhớ đến cảnh tượng vừa rồi, làn da như ngọc, vòng eo thon gọn.

Rồi sau đó, khuôn mặt của cô “Bùm” nổ tung một tiếng.

Tổng Kỳ Thâm sững sốt chỉ trong một cái chớp mắt, cười rộ lên, “Xấu hổ à?”

Thiên Chi lắc đầu, hét lên, “Anh Kỳ Thâm.”

Anh ừ một tiếng, vươn tay nhéo hai má mồm mím của cô.

Chiều cao giữa hai người có chút chênh lệch, thiếu nữ còn chưa trưởng thành, nhưng cậu thiếu niên lại rất cao, cao đến tận 1m8.

Thời điểm anh cố tình tiến đến gần, hơi cúi người xuống.

Bởi vì anh vừa chơi đá bóng xong, hơi thở ấm áp trên người phả tới.

Với tràn đầy sức sống của thiếu niên, lại trong lành như cây tùng, mùi thơm rất dễ chịu.

Sự gần gũi đột ngột như vậy, làm cho cô vô thức lùi về phía sau.

“Sợ cái gì, anh trai không phải là người xấu.”

Nói xong, anh đưa tay xoa đầu cô, đôi mắt đào hoa hơi nhướng lên, cực kì đẹp mắt.

Thực ra cả hai rất ít khi chạm mặt nhau, lần này là do anh đá bóng xong quay trở về mới có thể chạm mặt.

Hầu hết thời gian, Tống Kỳ Thâm không có một mặt sinh động như vậy.

Nhưng anh vẫn luôn như cũ rất chiếu cố cô.

Bởi vì Thiên Chi tính tình trầm lặng, Tống Kỳ Thâm cũng không nói gì thêm nữa, “Sắp đến giờ cơm tối, em xuống trước, hay là đợi anh thay quần áo xong?”

Thay quần áo còn muốn người ta đợi..... Hả?

Thiên Chi không hiểu rõ ý tứ của anh, “Ồ, em xuống lầu trước đây.”

Đến bữa tối, ông nội Tống đã trở về, không lâu sau, Tống Thanh Đình cũng quay về nhà.

Trong nhà vô cùng náo nhiệt.

Cố Oản Oản và dì giúp việc đang ở trong phòng bếp nấu cơm, mùi hương xông vào mũi.

“Chi Chi, cháu nhìn xem ông mang gì về cho cháu này.” Ông nội Tống cười tủm tỉm.

“Cái gì thế ông nội?” Thiên Chi nổi lên sự tò mò.

“Ông mang về cho cháu một hộp dâu tây, tất cả đều tươi mới, những đứa bé gái như cháu không phải luôn thích những loại trái cây này sao, chúng được vận chuyển bằng đường hàng không đến đây, còn rất tươi ngon.” Âm thanh của sông nội Tống khá lớn, khí thế bức người, hết lần này đến lần khác đều nói ra lời từ trong nội tâm.

“Woa!” Thiên Chi vội vàng tiến lên nhìn xem, cười đến hai mắt cong cong.

Mãi đến lúc ăn cơm, cô vẫn còn cười.

Tống Kỳ Thâm ngồi đối diện cô, nhàn nhã dùng cơm.

“Con không thu dọn đồ đạc à, chẳng phải con chuẩn bị đi tham gia trại hè sao?” Cố Oản Oản nói với Tống Kỳ Thâm, rồi sau đó bà gấp cho Thiên Chi một miếng sườn heo chua ngọt.

Tống Kỳ Thâm thấp giọng trả lời.

Thiên Chi vui đầu ăn trong đau khổ.

“Nhớ cầm chắc hộ chiếu, đừng bỏ quên nó đấy, mẹ nghe nói có một thiên đường mua sắm gần chỗ ở của con đúng không?” Cố Oản Oản nói xong, lại gấp sườn xào chua ngọt cho Thiên Chi.

Tống Kỳ Thâm tùy ý vâng một tiếng.

Thiên Chi cũng không buồn nâng mắt lên, tiếp tục vùi đầu ăn trong đau khổ.

“Việc này vừa khéo, khi nào con trở về, hãy mang cho mẹ và em gái một ít quà nhé.”

Tống Kỳ Thâm ngược mắt nhìn lên rồi hạ xuống, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Vâng.”

Cô Oản Oản thấy con trai mình đã đồng ý, lại nhắc nhở, “Con nhớ mang về một ít đặc sản địa phương, không cần quá đắt tiền, nhưng phải là đẹp mắt nhất.”

Thiên Chi tiếp tục gặm sườn xào chua ngọt, không có bất kì phản ứng gì.

Tống Kỳ Thâm nhìn cô gái nhỏ ngồi phía đối diện cứ mãi mê ăn, theo sau anh tự gấp cho mình cục sườn xào chua ngọt, “Con biết rồi.”

Món sườn xào chua ngọt, có vị hơi chua chua ngọt ngọt.

Tống Kỳ Thâm khẽ nhíu chân mày, cô gái nhỏ thích ăn loại mùi vị này à?

Trong kỳ nghỉ hè, vì phải tham gia trại hè, đợi đến lúc Tống Kỳ Thâm quay trở về, đã sắp đến ngày nhập học.

Nhưng anh vẫn không quên việc mang quà về cho người nhà.

Anh tặng cho Cố Oản Oản, một cái túi xách màu đỏ khảm kim cương.

Cố Oản Oản nhìn thấy nó, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Gout thẩm mỹ của Tống Kỳ Thâm là gì thế này.

“Mẹ, không phải mẹ bảo mang về thứ nào đẹp mắt nhất sao? Con cảm thấy cái túi nào cũng giống nhau, nên con đã mua cái túi mắc nhất.” Anh nhàn

nhặt lên tiếng, bộ dạng còn rất có đạo lý.

“Nhưng thẻ mà con quẹt chính là thẻ của mẹ con đó!”

Tống Kỳ Thâm chỉ mới học trung học, tiền tiêu vặt có nhiều đến đâu cũng không thể mua cái túi mắc tiền như vậy.

Cố Oản Oản cảm thấy vô cùng khó thở, nhưng sau đó bà đã chụp tấm hình đập hộp, đăng lên vòng bạn bè để khoe với đám bạn bè của mình.

Dù sao cũng do con trai tự mình chọn, tự mình mua.

Tống Kỳ Thâm mang về cho Thiên Chi, một loạt chai thủy tinh.

Không bàn đến giá tiền, chúng thực sự rất xinh đẹp.

Từng chai thủy tinh có kiểu dáng khác nhau, ánh sáng khúc xạ bởi thủy tinh, không quá chói mắt.

Anh cố tình hỏi chị nhân viên bán hàng, có loại thức ăn nào vị chua chua ngọt ngọt bỏ trong lọ thủy tinh hay không.

Ví như nước ép blueberry, hay một số kẹo trái cây, còn có các loại mứt khác chẳng hạn.

Thiên Chi cầm nó trên tay ước lượng, dùng bàn tay nhỏ bé vuốt ve, “Cảm ơn anh Kỳ Thâm, em.....rất thích.”

“Nhiều đây vẫn không đủ.” Cậu thiếu niên nhìn về phía cô.

“.....Dạ?”

“Em phải nói, cảm ơn anh trai.”

Hai má Thiên Chi bắt đầu ửng đỏ một cách lạ lùng, ý cười trong mắt Tống Kỳ Thâm càng sâu, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào cô, không nói gì cả.

*

Người bên nhà họ Chu đến.

Bảo rằng đã chuẩn bị một bàn đầy ắp thức ăn, để cho Thiên Chi ăn.

Ý tứ này rất rõ ràng.

Bọn họ muốn Thiên Chi đến đó sống, nhưng Cố Oản Oản là một người cường thế như thế nào chứ, ăn cơm thì có thể ——

Ở đó, không có cửa đâu!

Trong kỳ nghỉ hè bà đã lôi kéo Thiên Chi đi dạo phố, mua quần áo cho cô, còn làm đồ tráng miệng cho cô.

Nuôi dưỡng cô giống y như con gái của mình.

Cùng lúc ấy Lục Uyển Đình đặc biệt bay một chuyến trở về thăm con gái, ba người còn cùng nhau đi Spa.

Tối hôm đó, Thiên Chi ngồi trên băng ghế dài, tựa đầu ra sau, điên cuồng làm bài tập hè của mình.

Có một chú chó đang nằm dưới chân cô, làn gió mát trong buổi tối mùa hè, mát mẻ và dễ chịu biết bao.

Cái người mấy ngày không thấy bóng dáng đâu, đúng lúc này Tống Kỳ Thâm lại xuất hiện.

Thiên Chi phát hiện có một bóng đen, vội ngẩng đầu lên, cô sững sờ nhìn anh.

“Sao thế anh Kỳ Thâm?” Thiên Chi làm bài tập quá lâu, cho nên có hơi hoa mắt.

“Em còn nhiều bài tập không?”

Bị chọc trúng tâm tư, Thiên Chi đưa tay sờ lên chóp mũi.

Nói đến việc này, cô không khỏi có chút ngượng ngùng.

Nhưng cô không thích nói dối, chỉ nhẹ gật đầu, nhẹ giọng trả lời.

Không ngờ đến, Tống Kỳ Thâm lại thốt ra câu nói này.

“Để anh giúp em.”

“Dạ?” Đôi mắt hạnh của Thiên Chi mở to, “.....Chẳng phải như vậy không tốt lắm sao?”

“Em ghi chép nhanh hay là anh viết nhanh?” Đôi mắt đào hoa của cậu thiếu niên rũ xuống, nhìn không ra tâm tình gì.

“.....Anh.” Thiên Chi thực sự đã nghiêm túc suy nghĩ việc này một lúc.

“Vậy là được rồi.” Tống Kỳ Thâm đẩy cô gái nhỏ sang một bên, trực tiếp ngồi xuống, đầu ngón tay thon dài cầm bút lên.

Một bộ dạng hết sức chăm chú.

Không muốn ai quấy rầy.

Khuỷu tay của Tống Kỳ Thâm chống đỡ nửa bên mặt, tốc độ viết chữ cũng rất nhanh.

Hai người ngồi dưới tán cây, từ khe hở giữa những phiến lá, có thể lờ mờ nhìn thấy được ánh trăng sáng.

Ánh sáng chiếu vào một bên mặt anh, khiến đường nét trên mặt càng trở nên nhu hoà.

Sau nửa ngày, anh dường như nhớ ra điều gì đó.

“Anh ở chỗ này làm bài tập cho em, em đi ăn cơm đi.”

Thiên Chi vốn đang ngồi xỏm bên cạnh anh, nghe thấy thế cô nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Nhìn dáng vẻ hình như không hiểu của cô gái nhỏ.

Tổng Kỳ Thâm có vẻ lo lắng, ngay sau đó nói thêm một câu.

“Hôm nay mẹ của anh có nấu món sườn xào chua ngọt.”

Theo sau cậu thiếu niên lại chậm rãi bổ sung.

“Trong nhà cũng có rất nhiều phòng.”

Thiên Chi vẫn không hiểu rõ, chỉ cảm thấy hôm nay Tổng Kỳ Thâm thật kỳ quái.

“Anh Kỳ Thâm, hôm nay anh làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Thiếu niên tựa như lơ đãng, lên tiếng giải thích, “Nếu như em muốn đi đến nhà họ Chu, kỳ thực không bằng em cứ tiếp tục sống ở nhà anh đi.”

Thiên Chi đáp lại lời nói của anh, “Em không đến nhà họ Chu đâu, dì Cố nói muốn em ở với dì.”

Đôi mắt cô gái nhỏ sáng ngời, lóng lánh trong veo.

Dường như chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn thấu lòng người.

Tổng Kỳ Thâm ho khan một tiếng, “Vậy em mau vào nhà ăn cơm đi, anh sẽ giúp em làm bài tập.”

“Anh Kỳ Thâm, anh thật tốt.” Giọng nói nhẹ nhàng của Thiên Chi vang lên, vô cùng ngọt ngào.

Tổng Kỳ Thâm không buồn nâng mắt lên, nhàn nhạt trả lời.

“Ừ.”

“Hôm nay anh có bận không?” Thiên Chi biết rõ sau khi anh trở về từ trại hè, dường như có rất nhiều việc phải làm.

“Anh rảnh lắm, không bận.”

“.....Vậy à.”

*

Nhiều năm về sau, khi Thiên Chi hỏi về chuyện này.

Cái vị đã hoàn toàn tiến hoá thành con Khổng Tước này vẫn không chịu hé răng.

“Lúc đó anh nghĩ như thế nào, bây giờ em nhớ lại vẫn cảm thấy buồn cười.”

Cái gì mà mẹ của anh có làm món sườn xào chua ngọt, cái gì mà nhà của anh có rất nhiều phòng.

Quanh co lòng vòng như vậy, Tổng Kỳ Thâm chỉ có thể nói những lời này mà thôi.

“Khi đó anh nghĩ như thế nào à?” Tổng Kỳ Thâm trầm ngâm.

Bây giờ xem ra lời nói ấy có vẻ rất ngây thơ.

Cứ coi như anh nhất thời bị ma quỷ ám đi.

—————-//—————-//—————-

* Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, ha ha, đây là trong “Quyển sách” dạy tán gái.

Không được tự nhiên, kiêu ngạo và ngây thơ, ha ha.

Chương 107: Phiên ngoại 28: Gia đình đoàn viên

Edit: Tiểu Màn Thâu

Kể từ khi sản phẩm mới của Paper Crane được tung ra thị trường, đã qua một khoảng thời gian.

Cuối cùng Thiên Chi có thể ở lại Nam Uyển nghỉ ngơi, sau một thời gian dài bận rộn.

Lần này văn phòng thiết kế của cô cho ra mắt sản phẩm nước hoa dành cho trẻ em theo chủ đề cha và con, hương thơm dịu nhẹ, phù hợp với mọi lứa tuổi, từ già cho đến trẻ đều có thể sử dụng, không cần lo lắng về việc hương thơm quá nồng sẽ gây ảnh hưởng đến khoang mũi non nớt.

Theo tài khoản chính thức tiết lộ, nguồn cảm hứng đến từ bào thai long phượng của Thiên Chi.

Đến lúc này, cư dân mạng mới bình tĩnh đại ngộ.

Hoá ra Thiên Chi đã sinh ra hai đứa bé, còn là thai long phượng, có thể nói là nhân sinh thắng người.

Cư dân mạng không ngừng la hét hâm mộ, điều đó cũng trực tiếp thúc đẩy doanh số tiêu thụ tăng lên, còn tăng điều đặn nữa. Kỳ thực trong những năm gần đây, doanh số bán hàng của Paper Crane dưới trướng Thiên Chi một đường đi lên, cộng thêm với danh hiệu nhà điều chế nước hoa cao cấp nhất, càng làm cho thương hiệu mạ thêm một lớp vàng, người tiêu thụ cũng vui vẻ sử dụng những sản phẩm sáng tạo như thế này, lại còn là sản phẩm đảm bảo an toàn như vậy.

Cùng với việc có không ít nhân vật tên tuổi tai to mặt lớn trong ngành đề cử, Paper Crane chỉ trong vài năm ngắn ngủi, đã đặt được một nền móng vững chắc tại giới nước hoa.

Gardenia cũng trở thành chong chóng đo chiều gió của ngành công nghiệp điều chế nước hoa trong và ngoài nước.

Trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng ngập trời.

*

Hôm nay, Nam Uyển sẽ có khách đến thăm. Ba mẹ Thiên cùng ba mẹ Tống đều có mặt ở đây.

Thiên Diêm và Lục Uyển Đình còn bế theo Tiểu Ma Vương Thiên ra mắt mọi người, thuận tiện đến đây thăm hỏi một phen.

Ở tuổi trung niên sinh được con trai, Thiên Diêm nhận lấy không ít ánh mắt khinh bỉ của Lục Uyển Đình.

Ngay cả nhà họ Tiêu và nhà họ Chu cũng vội vàng gửi tin nhắn chúc mừng, phần lớn đều là lời trêu chọc.

Lục Uyển Đình đã quen nhìn cảnh đời như thế, nhưng đối với việc này, da mặt vẫn tương đối mỏng.

Tiểu Ma Vương Thiên trắng nõn đáng yêu, ngoại trừ đôi tai giống Lục Uyển Đình, thì tất cả những mặt khác đều giống ba của mình.

Nhưng tính tình của cậu bé, theo Thiên Chi thấy, cậu cực kì giống mình khi còn bé.

Yên lặng, không thích nói nhiều, lại hay thẹn thùng.

Còn có chút ỏn à ỏn ẻn, lúc nào cũng chạy phía sau Thiên Chi, gọi một tiếng chị.

Mềm mềm nhu nhu, ngay cả ba mẹ cô cũng không quản nổi.

Tổng Mộ Chi lạnh lùng quan sát, khi vừa nghĩ đến việc mẹ của mình bị người khác cướp mất, cậu bé hoàn toàn không vui.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cậu đã biết cau mày, “Tại sao lúc nào cậu nhỏ cũng bám lấy mẹ của con, đó là mẹ của con mà!”

Tiểu Bảo Ngọc theo sát phụ họa, “Mẹ ~ Mẹ ơi ~ Đây là mẹ của con và anh trai~~”

Không cần đề cập đến, vẻ mặt của Tổng Mộ Chi như vậy, đã hoàn toàn làm cho Tiểu Ma Vương bị dọa sợ.

Thiên Chi ôm lấy Tiểu Ma Vương, đi đến trước mặt Tiểu Khổng Tước, trêu chọc con mình, “Đây là cậu nhỏ của con, con hung dữ với cậu nhỏ làm gì?”

Tổng Mộ Chi cúi kính, nhìn thấy mẹ không đứng về phía mình, cậu bé uất ức chạy vào một góc đứng khoanh tay.

Trông dáng vẻ giận dữ này, đã chọc cười một đám trưởng bối.

Ai có thể ngờ rằng Tiểu Khổng Tước, lại còn có lúc bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài như vậy.

Cố Oản Oản bế Tiểu Bảo Ngọc lên, đi đến trước mặt Tổng Mộ Chi, thuận tay vuốt tóc Tiểu Khổng Tước.

“Tiểu Khổng Tước, con giận dữ như thế, không sợ ông ngoại con buồn à.”

Tổng Mộ Chi mím môi, không lên tiếng.

Nhắc đến ông ngoại, cậu bé nhịn không được, quay đầu nhìn qua ——

Thiên Diêm cúi đầu, ngồi xổm xuống, nghiêng khuôn mặt lạnh ôm lấy Tiểu

Bảo Ngọc.

Tiểu Bảo Ngọc đang chơi đùa trong vòng tay ông, ông thậm chí còn không cau mày.

Bỗng nhiên, Thiên Diêm ngược mắt nhìn qua.

Cùng Tổng Mộ Chi bốn mắt nhìn nhau.

Tiểu Khổng Tước bị bắt gặp, lúc này vành tai đỏ bừng, vội vàng nhìn sang hướng khác.

Nhưng không ngờ rằng Thiên Diêm lại trực tiếp bước đến.

Mở rộng vòng tay về phía cậu, “Có phải cháu cũng muốn ôm đúng không?”

Muốn ôm.....

Những câu như vậy, Tổng Mộ Chi rất bài xích.

Đây là những câu mà ba mẹ luôn nói với em gái, bình thường cậu bé không thích nghe chúng.

Nhưng một giây sau, tay chân dường như không nghe theo điều khiển, cậu cứ “Lạch bạch lạch bạch” tiến lên hai bước.

Thần sắc của Thiên Diêm vẫn như cũ, ôm Tiểu Khổng Tước vào lòng.

Bên tay trái là cháu gái, bên tay phải là cháu trai.

Thiên Diêm mặt không biểu tình, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, vẻ mặt như tấm trong gió xuân.

“Thật tốt, cả gia đình quây quần bên nhau thật vui, khi nào có thời gian rảnh chúng ta hãy họp mặt với nhau nhiều hơn.” Cố Oản Oản mỉm cười đề

ngợi.

Lục Uyển Đình không có ý kiến, nhẹ gật đầu.

Sau khi dùng bữa xong, Tiểu Bảo Ngọc cứ nhất quyết đòi dẫn ông ngoại đẹp lão của mình đi xem suối nước nóng.

Thiên Diêm không từ chối, ông nghiêm nhiên đã trở thành thần tượng nổi tiếng nhất trong lòng bọn trẻ, bị hai anh em này lôi kéo đi vào trong hoa viên.

Duy nhất chỉ có Tiểu Ma Vương là bị bỏ lại, vẫn không hay biết gì.

Cậu bé cứ lẻo đẻo đi theo Thiên Chi.

Lục Uyển Đình tiến đến, “Mẹ cứ cảm giác như quay trở về lúc con còn bé.”

“Lúc con còn bé?” Thiên Chi nhìn Tiểu Ma Vương, Tiểu Ma Vương nhìn chị gái xinh đẹp của mình, mặt càng ngày càng ửng đỏ.

Thiên Chi cảm thấy cậu bé thật đáng yêu, cậu bé còn thẹn thùng hơn cả cô.

Cô liền nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

“Khi mẹ vừa mới sinh con ra, thân thể suy nhược, phải nằm trên giường rất lâu, khi đó ba của con chính là người thay tả lót cho con.” Lúc còn trẻ, bà và Thiên Diêm cũng có một khoảng thời gian ngọt ngào.

May mắn là trong lúc sinh con, ông vô cùng ôn nhu, cũng không cố chấp như muốn mạng.

Bằng không Lục Uyển Đình nghi ngờ bản thân mình từng giây từng phút sẽ mắc phải hội chứng trầm cảm sau khi sinh mất.

Khi đó Thiên Diêm bận trước bận sau, thay tả hay pha sữa, đều do một tay ông làm.

Đến lúc cô trưởng thành, ông cũng không để cho Thiên Chi tiếp quản Thiên Lục.

Lúc trước Lục Uyển Đình từng nói đến việc Thiên Chi muốn học điều chế hương, Thiên Diêm không chút do dự lập tức đồng ý.

Thiên Chi không biết còn có chuyện như vậy, cô mỉm cười, “Thế sao? Thời điểm con đang học đại học, ba đã cho con một tấm thẻ không giới hạn, bảo rằng mẹ cho quá ít.”

Lục Uyển Đình nghe thế liền nhướn mày, “Còn có chuyện này à? Ông ấy đây là ghét bỏ mẹ cho ít hả?”

“Có lẽ vậy.”

Ánh mắt Lục Uyển Đình nhìn về phía hoa viên, đêm nay Thiên Diêm dường như mong đến việc được ngủ trong phòng ngủ chính.

“Cuộc đời này của mẹ, những mưa gió, ngọt ngào cay đắng, đều đã nếm trải qua hết rồi.” Lục Uyển Đình nói xong, không biết nhớ đến điều gì đó, giọng điệu chợt trầm xuống, “Nhưng việc mẹ hối hận, cũng là sự thật.”

Thiên Chi nghiêng người qua, “Mẹ à, trước đắng sau ngọt, không phải là không có đạo lý. Con cảm thấy bản thân mình rất hạnh phúc, bởi vì có ba, có em trai, có mẹ, có Bảo Bảo và Bối Bối, con còn có anh Kỳ Thâm.”

Lục Uyển Đình nhìn cô, không nói thêm gì nữa, “Đêm nay mẹ sẽ nấu cơm cho con ăn.”

Bà không ngừng dặn dò, bảo Thiên Chi phải biết chú ý thân thể của mình một chút, đừng nghĩ đến chuyện mang thai nữa.

Lúc trước Thiên Chi quả thực không nghĩ đến việc đó, nhưng sau khi nhìn thấy các con của mình rất đáng yêu, cô lại nảy ra ý tưởng này.

“Thân thể con giống mẹ, không được khoẻ lắm, hai đứa là đủ rồi, may là lúc ấy trong tháng được chăm sóc tốt.” Lục Uyển Đình ghé sát vào tai Thiên Chi, chỉ dạy chút kinh nghiệm phòng the.

Thiên Chi lập tức đỏ mặt, “Mẹ, con bao nhiêu tuổi rồi.”

Cô cũng đã sinh con.

“Trong lòng của mẹ, Chi Chi vĩnh viễn vẫn chưa trưởng thành.”

“Chị.....ơ.....ơ.....Đừng trưởng thành!” Tiểu Ma Vương lại phụ hoạ theo.

Lục Uyển Đình cười rộ lên, “Thằng bé này đã được ba của con dạy, cứ mở miệng là gọi chị, những người khác đều bị bỏ qua.”

Qua một lúc, Lục Uyển Đình nói với Thiên Chi về việc của tập đoàn Thiên Lục.

Thiên Diêm có ý định giao nó cho Tống Kỳ Thâm, nhưng phải được đặt dưới danh nghĩa của Thiên Chi.

Lần này Tống Kỳ Thâm thực sự đã bị gày bầy một phen.

Anh vất vả khổ cực công tác, tất cả số tiền kiếm được, đều nằm trong tài khoản của Thiên Chi.

Nhưng đây là tài sản chung của vợ chồng, hai người không quá so đo về phương diện này.

*

Tiểu Ma Vương bám chặt chị gái không buông, Lục Uyển Đình thoáng lạnh mặt một phát, cậu bé mới hấp tấp chạy đến bên mẹ mình.

Thiên Chi thu thập một chút, rồi chạy đến cửa sổ sát đất trong phòng khách phơi nắng.

Tổng Thanh Đình không có việc gì làm, ông ấy lên thư phòng chơi cờ cùng Tổng Kỳ Thâm.

Phơi nắng được một khoảng thời gian, cả thân thể cũng ấm áp hơn.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân rất nhẹ vang lên.

Thiên Chi quay đầu nhìn lại, là Thiên Diêm.

Ông đưa mắt nhìn cô một lúc, “Gần đây công việc của con có ổn không?”

“Ổn lắm ạ.”

“Thân thể có khỏe không?”

“Khỏe ạ.”

Sau khi nói đến chủ đề không đi tới đâu này một lúc, Thiên Chi dờ khóc dờ cười.

“Ba, gần đây ba không quay lại trụ sở chính nữa sao?”

“Không về nữa, về sau ba và mẹ sẽ cùng nhà họ Tống, đến chỗ của các con sống.”

“Ba muốn ở lại đây bao lâu, ba và mẹ đến đây ở một khoảng thời gian cũng không thành vấn đề, Nam Uyển quá rộng lớn, đến bây giờ con vẫn có chút sợ hãi, khi phải ở đây một mình.”

“Chi Chi.” Thiên Diêm gọi cô một tiếng.

Thiên Chi ngẩng đầu lên, rồi sau đó cô nhìn thấy, Thiên Diêm mở rộng vòng tay hướng về phía mình.

Cô hiểu ý của ba mình, lập tức đứng lên, gần như lao thẳng vào trong vòng

tay ông.

“Không sao đâu.” Thiên Diêm ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái, bàn tay hơi run rẩy, “Về sau ba sẽ ở lại đây, con không cần phải sợ nữa.”

Vào đêm hôm đó, tập đoàn Thiên Lục đăng bài lên Weibo ——

[@Tập đoàn Thiên Lục: Ở nhà con gái, đại gia đình đoàn viên.]

Trên bức ảnh, Lục Uyển Đình và Thiên Chi đứng ở hai bên của Thiên Diêm, ôm lấy cánh tay ông, cười xán lạn.

Bối cảnh phía sau là biệt thự Nam Uyển.

Nếu nhì kỹ thì sẽ nhìn thấy ở sau lưng còn có ba đứa nhỏ đang đứng trong hoa viên, quay lưng về phía camera, vểnh cái mông nhỏ lên, đang loay hoay đào đất.

Phần bình luận bị cư dân mạng oanh tạc ——

[Về ngoài của cả gia đình này thật xuất sắc!]

[Ba bé con? Đứa còn lại là ai? Woa, woa, tôi muốn nhìn thấy mặt, đáng yêu quá đi i i i.]

[Nhìn bộ dạng này, đúng là hào môn thế gia!]

[Thiên Diêm là kiểu người kiêu ngạo có vẻ mặt như băng sơn, gần đây những bài đăng trên Weibo giống như rất cuồng con gái, ha ha ha.]

[Đợi một chút, vì sao không có Tổng lão đại của tôi!!!!]

Tổng Kỳ Thâm cũng rất khó hiểu, tại sao bức ảnh mọi người chụp chung, nhưng nó lại không có mặt anh.

Ở nhà họ Tống, một người luôn ôn hoà nhã nhặn như Tống Thanh Đình lại ném điện thoại ——

“Oản Oản, bà cảm thấy việc này có hợp lý không? Tôi và Kỳ Thâm đều bị Thiên Diêm cho ra rìa!”

Thật giống một ông lão cổ hủ!

Cổ tình gây sự! Không có thuốc nào cứu nổi!

Với tư cách là người chụp ảnh cho bọn họ, hiếm khi thấy Cổ Oản Oản không an ủi ông chồng nhà mình, chỉ cười đến mức nước mắt sắp tuôn rơi.

*

Buổi tối, sau khi sắp xếp ổn thoả mọi chuyện, thời điểm chuẩn bị đi ngủ, Thiên Chi và Tống Kỳ Thâm đi vào phòng tắm, tắm cùng nhau.

Nước trong bồn tắm dần dần tràn ra ngoài, cô gái nhỏ bị gập người lại.

Hôm nay nhìn tâm tình Thiên Chi rất tốt, Tống Kỳ Thâm đã đoán được nguyên nhân là gì, sau đó anh không kiêng nể gì nữa.

Cô đêm nay ngoan ngoãn lại dính người, trước giờ Tống Kỳ Thâm luôn kiểm soát rất tốt, nhưng về sau anh lại là người đầu tiên tước vũ khí đầu hàng.

Tống Kỳ Thâm bóp chặt khuôn mặt xinh đẹp của cô, “Bé cưng, bây giờ em giỏi lắm.”

Biết rõ làm thế nào để anh nhanh hơn, cũng biết cách làm cho anh hãm sâu vào trong đó.

Thiên Chi được khen ngợi, chỉ ậm ừ vài tiếng, theo sau mí mắt dần sụp xuống.

Thời điểm đi ra ngoài, bọn họ tình cờ bắt gặp một bánh bao nhỏ.

Tổng Ngải Thiên đã sớm được ru vào giấc ngủ, lúc này chỉ có một mình Tổng Mộ Chi.

Tiểu Khổng Tước lạnh mặt không nói lời nào, cũng không biết đã đứng trước giường bao lâu rồi, ôm cái gối nhỏ của mình, sống chết không muốn đi.

“Con cứ đứng như thế này à?”

“Con không đi.”

Tổng Kỳ Thâm không thể đuổi được người, trực tiếp xốc chăn lên, lười biếng nói, “Tuỳ con.”

Tiểu Khổng Tước nhớ đến lúc trước, hai ba con chiến đấu hăng hái trên sofa dưới phòng khách tầng một.

Cậu bé cảm giác mình lại bị bỏ rơi.

Thiên Chi bế con trai mặt lạnh của mình lên, đặt ở giữa giường, “Con đừng để ý ba con, con đó, khuôn mặt rất đẹp trai.”

Nói xong, cô lập tức đá Tổng Kỳ Thâm xuống giường, “Anh mau bế con gái sang đây, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Tổng Kỳ Thâm lạnh nhạt nhìn về phía này, thấy trên mặt Tổng Mộ Chi có chút đắc ý, anh cam chịu số phận rời khỏi phòng.

Tiểu Bảo Ngọc ngủ say như heo con, bị ba bế đến phòng ngủ chính, cũng không thức dậy.

Hai mẹ con bắt đầu tâm sự với nhau.

“Hôm nay con có vui không?”

“Vui ạ.”

“Vừa rồi sao lại bày ra bộ dạng tủi thân như vậy?”

“Con chỉ....”

Tổng Mộ Chi chỉ đơn thuần muốn ở một chỗ cùng với mẹ.

Đối với con trai nhà mình, Thiên Chi hiểu rất rõ.

Cô hung hăng hôn hai cái lên má Tiểu Khổng Tước, rồi nói, “Bảo Bảo ngủ ngon, mẹ yêu con.”

“Vâng, mẹ ơi, con cũng yêu mẹ.”

Đúng lúc này, Tiểu Bảo Ngốc đang nằm giữa hai vợ chồng bật khóc thành tiếng.

“Mẹ .....Hu hu hu......Vì sao mẹ không thương con, chỉ thương anh trai hu hu hu.....”

Thiên Chi dở khóc dở cười, ngược lại là Tổng Kỳ Thâm, từ lúc hai mẹ con bắt đầu tâm sự, luôn không nói một lời.

Anh ôm lấy con gái cưng nhà mình, giống như hờn dỗi, “Không sao đâu, còn có ba ở đây, hai mẹ con bọn họ vứt bỏ chúng ta, hai ba con chúng ta có thể sống nương tựa vào nhau.”

Thiên Chi: “.....”

Tổng Mộ Chi: “.....”

Lời “An ủi” này vừa ra khỏi miệng.

Tiểu Bảo Ngốc càng khóc thảm thiết hơn.

Không biết trải qua bao lâu.

Cuối cùng hai vợ chồng cũng đỡ được bọn nhóc ngủ.

Cả đêm nay hai người dường như không còn buồn ngủ nữa, bọn họ đi xuống dưới lầu, đứng trước cửa sổ.

Tổng Kỳ Thâm ôm cô từ phía sau, hai người nhất thời không lên tiếng.

“Tiểu Bảo Ngọc dính người như vậy, lớn lên phải làm sao đây?”

Tổng Kỳ Thâm nghe xong lời nói của cô, cười rộ lên, “Em cho rằng con trai mình không dính người à?”

“Hai đứa nó đều học theo anh đấy.”

“Thế nào? Không thể học từ em hả?”

“Không, chính là học theo anh.”

Một bàn tay của con Khổng Tước nào đó di chuyển xuống dưới.

“Bây giờ còn muốn theo không?”

“.....”

Bên ngoài cửa sổ của Nam Uyển.

Ánh trăng nhẹ nhàng như nước, nhưng dường như đã chiếu sáng cả một đời người, từ xuân, hạ, thu, đông.

Mùa xuân hoa nở rộ, mùa hạ rục rĩ, mùa thu gió thoảng qua, mùa đông tuyết vắng lặng.

Thân ái, em có biết không.

Chẳng sợ rứt rỡ cùng nhau, muôn vàn tình yêu vây quanh, anh chỉ yêu mình em thôi.

————//——//————

Ngày 14/9/2020

Tạm biệt Tống Kỳ Thâm và Thiên Chi! Cảm ơn tình yêu của hai người đã cứu rỗi cho con tim già nua này. Chúng ta chính thức phải chia tay nhau rồi, 107 chương đoạn đường nói dài không dài, ngắn không ngắn, nhưng đó là cả một hành trình với đầy màu sắc của tình yêu, vui buồn cay đắng đều có đủ. Hạnh phúc nhé Chi Chi, anh Thâm sẽ bảo vệ em cả đời này!! Tạm biệt!!!

Nội dung từ **Chương 1: Cô dâu nhỏ** đến **Chương 107: Phiên ngoại 28: Gia đình đoàn viên**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)